

ESPOLAZ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

+0001 ΒΕΡΟΙΑΣ

*Αριθ. είσ.

459

741

ΔΩΡΕΑ

Αγοραθέν

GRVER-00226

58

74

88

130

57

86

75

50

24

26

67

90

86

86

86

86

86

42

42

42

42

42

42

42

42

42

42

42

42

42

42

42

500

500

500

500

500

500

500

500

500

500

500

500

500

500

500

500

500

500

500

500

500

500

500

500

500

500

500

500

500

500

500

500

500

500

500

500

500

500

500

500

500

500

500

500

500

500

500

500

500

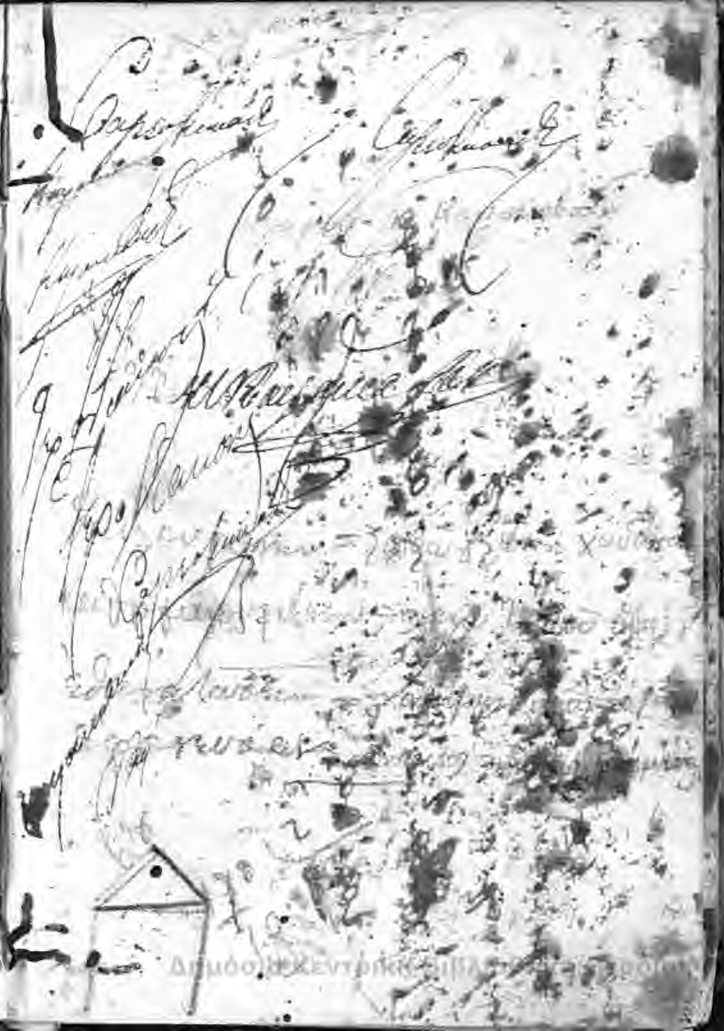
500

500

500

500

500

1783. 24. 19
 Catapotia 1783. 02
 Blanca

1783. 24. 19
 Catapotia 1783. 02
 Blanca

1783. 24. 19
 Catapotia 1783. 02
 Blanca

1783. 24. 19
 Catapotia 1783. 02
 Blanca

PLATONIS OPERA.

CUM SCHOLIS A RUHNKENIO
 COLLECTIS
 AD
 OPTIMORUM LIBRORUM FIDEM
 REPERTA.

EDITIO STEREOTYPICA.

TOMUS II.

Insunt: Sophista, Alcibiades, Protagoras, Hermias, Menon, Cratylus.

LIPSIAE.

SUMTIBUS ET CURA CAROLI TUCHENTII.
 1829.

Th. 83. } Ορίσματος
24. 19 } εν Κρασίον

catapotia typ. 02
blancar

Εν τούτοις, ερως, υγρό, σπέρμα
μετά, κενό, το ποταμό

3. υγρό, σπέρμα, κενό
μετά, κενό, το ποταμό
εν ποταμό 1.

Αφού, Ερως, εν Κρασίον
Κενό, κενό, το ποταμό
οι σπέρμα, εν Κρασίον

PLATONIS
O. P. E. R. A.

CUM SCHOLIS A RUHNKENIO

EDIDIT

AD

OPTIMORUM LIBRORUM FIDEM

REPERTA EDIDIT

EDITIO STEREO-TYPICA

TOMUS II.

Insunt: *Sophista, Polityicus, Protagoras, Hermo-
crates, Cratylus.*

LIPSIÆ

SEMDRUS ET FRATRES CAROLI TUCHENI L.

1829.

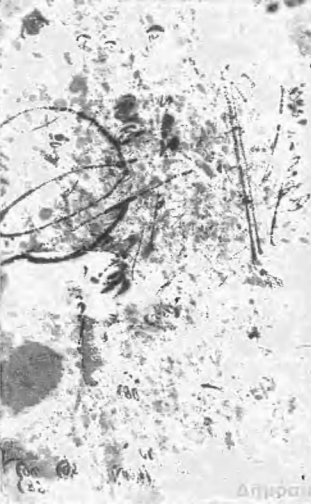
Ι. Ν. ΚΑΙ ΘΕΑΓΓΕΛΙΑΣ

ΣΟΦΙΣΤΗΣ.

ΘΕΟΔ. Κατὰ τὰς χθδὲς διαλογίαν, ὦ Σώκρατες, ἤκομεν αὐτοὺς τε κοσμίως, καὶ τούδε τὰς ἐξ ἡμῶν ἄγομεν, τὸ μέγιστον, ἔξ' Ἑλλάς, ἐταῖρον δὲ τῶν ἀφ' Ἰταλίας Παρμενίδην καὶ Ζήνωνα, μάλιστα δὲ ἀνδρῶν φιλοσόφων. ΣΩ. Οὐκ οἶμαι, ὦ Θεόδωρε, οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ τινα θεοὶ ἄγον, κατὰ τὸν Ὀμήρου λόγον, λέληθας; ὅς φησιν ἄλλους τε θεοὺς τοῖς ἀνθρώποις, ὅποσοι μετέχουσιν αἰδοῦς δίκαιας, καὶ δὴ καὶ τὸν ἔντιον οὐκ ἥκιστα θεὸν ἑμποπιδὸν γιγνόμενον, ὕβρεις τε καὶ ἐδνομίας τῶν ἀνθρώπων καθορᾶν, τὰς οὖν ἂν καὶ τοὺς οὗτος τῶν κρείττωνων ἐνέπειτο, πάνλους ἡμῶν, ὅστις ἐκ τούτων λόγους ἐποφάμενός τε καὶ ἐλέγξῃς θεὸς ὢν τις ἐλεγκτικός. ΘΕΟ. Οὐκ οὔτως ὁ τρόπος, ὦ Σώκρατες, τοῦ ἔντιον, ἀλλὰ μετρώτερος τῶν περὶ τῆς ἐριδίας ἐμποπιδῶν καὶ μοι δοκεῖ θεὸς μὲν ἁγῆρ' οὐδαμῶς εἶναι, θεῖος μὴν πάντας γὰρ ἐγὼ τοὺς φιλοσόφους τοιοῦτους προσαγορεύω. ΣΩ. Καὶ καλῶς γε, ὦ φίλε. τοῦτο μέντοι κινδυνεύει τὸ γένος οὐ

ΠΛΑΤ. Τ. II.

A

Ι. Α. ΚΑΙ ΘΕΛΕΒΑΛΗΣ

ΣΟΦΙΣΤΗΣ.

ΘΕΟΔ. Καὶ ἔτι χθὲς ἀμύλουλα, ὦ Σώκρατες, ἔκομεν αὐτὸς τε κοσμίως καὶ τόνδε τὸν ἄνθρωπον ἄγομεν, τὸ μέγιστον, ἐξ Ἑλλάδας, Ἰταῖον δὲ τῶν ἀπὸ Παρμενίδου καὶ Ζήνωνος, μάλιστα δὲ ἄνθρωπον φιλοσοφόν. ΣΩ. ὦ σὺ, ὦ Θεόδωρε, οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ τίνα θεὸν ἄγεις, καταστάν Ομήρου λόγον, λέλθας; ὅς φησιν ἄλλους τε θεοὺς τοῖς ἀνθρώποις, ὅποσοι μέτεχουσιν αἰδοῦς δίκαιας, καὶ δὴ καὶ τὸν ἕντιον οὐχ ἥμισυ θεὸν ἑξοπαδὸν γηγενόμενον, ὕβρις τε καὶ ἐθνομία τῶν ἀνθρώπων καυδοῖται. τίχ' οὖν ἂν καὶ σοὶ τις αὐτὸς τῶν κρειττόνων ξυπέποιτο, φάβλους ἡμῶν ὄντας ἐκ τοῖς λόγοις ἐποφθαιμὸς τε καὶ ἐλέγχων, θεὸς ὢν τις ἐλεγκτικός. ΘΕΟ. Οὐχ οὕτως ὁ τρόπος, ὦ Σώκρατες, τοῦ ξένου, ἀλλὰ μετρώτερος τῶν πρὸ τῆς ἑριδας ἐσθονδακτόων· καὶ μοι δοκεῖ θεὸς μὲν ἀνὴρ οὐδὲ μὴδ' ἔσθαι, θεῖος μὴν· πάντας γάρ ἐγὼ τοὺς φιλοσόφους τοιοῦτους προσαγορεύω. ΣΩ. Καὶ καλῶς γε, ὦ φίλε, τοῦτο μάλιστα κινδυνεύει τὸ γίγνεσθαι οὐ

πολύ τι ὄντων, ὡς ἔπος εἰπεῖν, εἶναι διακρίνειν, ἢ
 τὰ τοῦ θεοῦ. Πάντες γάρ ἄνδρες οὗτοι παντοῖοι
 φανταζόμενοι διὰ τὴν τῶν ἄλλων ἄγνοιαν ἐπι-
 στρωφῶσι πόληας, οἳ μὴ πλαστῶς ἀλλ' ὄντως φιλό-
 σοφοι, καθορῶντες ὑπόθετον τὸν τῶν κάτω βίον,
 καὶ τοῖς μὲν δοκοῦσιν εἶναι τοῦ μηδενὸς τίμιοι,
 τοῖς δ' ἄξιον τοῦ παντός· καὶ τότε μὲν πολιτικοὶ
 φαντάζονται, τότε δὲ σοφισταί, τότε δ' ἔστιν οἷς
 δοξάν παρὰσχοινοῖν ἢ ὡς παντάπασιν ἔχοντες μανι-
 κῶς. τοῦ μέντοι ξένου ἡμῖν ἡδέως ἂν πυνθανοί-
 μην, εἰ φίλον αὐτοῖ, τί ταῦθ' ἐπεὶ περὶ τὸν ἐκεί τό-
 πον ἡγοῦντο καὶ ὠνόμαζον. ΘΕΟ. Τὴ ποῖα δὴ;
 ΣΩ. Σοφιστήν, πολιτικόν, φιλόσοφον. ΘΕΟ. Τί
 δὲ μάλιστα καὶ τὸ ποῖόν τι περὶ αὐτῶν διαπορη-
 θείς ἐρέσθαι διενοήθης; ΣΩ. Τόδε, πότιρον ἐν
 πάντα ταῦτα ἐνόμιζον, ἢ δύο· ἢ, καθάπερ τὰ ὀνό-
 ματα τρία, τρία καὶ τὰ γένη διαιρούμενοι, καθ' ὅ
 ὄνομα γένος ἐκάστῳ προσῆπτον. ΘΕΟ. Ἀλλ' οὐδεὶς,
 ὡς ἐγώ μαι, φθόνος αὐτοῖ, διελθεῖν αὐτὰ· ἢ πῶς,
 ὡς ξένε, λέγομεν; ΞΕ. Οὕτως, ὡς Θεόδωρε, φθό-
 νος μὲν γὰρ οὐδεὶς, οὐδὲ χαλεπὸν εἰπεῖν, ὅτι γε
 τρία ἡγοῦντο· καθ' ἕκαστον μὲν διορίσασθαι σα-
 φῶς τί ποτ' ἐστίν, οὐ σμικρὸν οὐδὲ ῥᾶδιον ἔργον.
 ΘΕΟ. Καὶ μὲν δὴ κατὰ τύχην γε, ὡς Σώκратες,
 λόγων ἐπελάβον παραπλησίων, ὧν καὶ πρὶν ἡμᾶς
 δεῦρ' ἐλθεῖν διερωτῶντες αὐτὸν ἐτυγχάνομεν· ἐ-
 δὲ ταυτιὰ, ἅπερ καὶ πρὸς σέ νῦν, καὶ τότε ἐσητήτε-
 το πρὸς ἡμᾶς· ἐπεὶ διακηκοῦναι γε φησὶν ἱκανῶς,

καὶ οὐκ ἀμνημονεῖν. Π. ΣΩ. Μὴ τοίνυν, ἡμῶν, ὧς
 ξένη, τήν γε πρώτην αἰτησάντων χάριν, ἀπαρηθίς
 γένῃ, τοσόνδε δ' ἡμῖν φράζε, πότερον εἰώθας ἡδίων
 αὐτὸς ἐπὶ σαυτοῦ μακροῦ λόγου διεξίεναι, λέγων τοῦ-
 το, ὃ ἂν ἐνδείξασθαι τῷ βουλευθῆς, ἢ δι' ἐρωτη-
 σιων· οἷόν ποτε καὶ Παρμενίδῃ χρωμένῳ καὶ δο-
 εξιόντι λόγους παγκάλους παρεγενόμενῳ ἐγὼ νέος ὢν,
 ἐκείνου μάλα θὴ τότε ὄντος πρεσβύτου. ΣΕ. Τῷ
 μὲν, ὦ Σώκρατες, ἀλίπως τε καὶ εὐηνίως προσδια-
 λεγομένῳ ἔαον οὕτω, τὸ πρὸς ἄλλον· εἰ δὲ μὴ, τὸ
 καθ' αὐτόν. ΣΩ. Ἐξεστι τοίνυν τῶν παρόντων,
 ὃν ἂν βουλευθῆς, ἐκλέξασθαι. πάντες γὰρ ὑπα-
 κοῦσονται σοι πρόως· ξυμβούλῃ μὴν ἐμοὶ χρῶμι-
 νος, τῶν νέων τινὰ αἰρήσῃ, Θεαίτητον τόνδε, ἢ καὶ
 τῶν ἄλλων εἴ τις σοι κατὰ νοῦν. ΣΕ. ὦ Σώκρατες,
 αἰδώς τίς μ' ἔχει, τοῦν πρότερον ξυγγενόμενον ὑμῖν
 μὴ κατὰ σμικρὸν ἔπος πρὸς ἔπος ποιῆσθαι τὴν
 ξυνοουσίαν, ἀλλὰ ἐκτείναντα ἀπομηκύνειν λόγον συ-
 γχρόν κατ' ἐμαυτόν, εἴτε καὶ πρὸς ἕτερον, οἷον ἐπὶ-
 δεῖν ποιούμενον. Τῷ γὰρ ὄντι τὸ νῦν βηθέν οὐχ
 ὅσον ὧδε ἐρωτηθὲν ἐλπίσειεν ἂν αὐτὸ εἶναι τις, ἀλ-
 λά τυγχάνει λόγου παμμήκρους ὢν. τὸ δὲ αὖ σοὶ
 μὴ χαρίσασθαι καὶ τοῖςδε, ἄλλως τε καὶ σοῦ λέ-
 ξαντος, ὧς εἶπες, ἄξενόν τι καταφαίνεται μοι καὶ
 ἄγχιον. ἐπεὶ Θεαίτητόν γε τὸν προσδιαλεγόμενον
 εἶναι δέχομαι παντάπασιν, ἔξ ὧν αὐτὸς τε πρότερον
 διείλεγμαι καὶ σὺ τανῦν μοι διακελεύῃ. ΘΕΑΙ.
 Ἄρα τοίνυν, ὦ ξένη, οὕτω, καί, καθάπερ εἶπε Σω-

κράτης, πᾶσι κεχαρισμένος ἔσῃ; **ΞΕ.** Κινδυνεύω
 πρὸς μὲν ταῦτα οὐδὲν ἔτι λεκτέον εἶναι, **Θεαίτητε**
 πρὸς δὲ σέ ἤδη τὸ μετὰ τοῦτο, ὥς ἔοικε, γίγνεται
 ἂν ὁ λόγος· ἂν δ' ἄρα τι τῷ μήκει πονῶν ἄχθῃ,
 μὴ ἐμὲ αἰτιασθαι τούτων, ἀλλὰ τοὺςδε τοὺς σοὺς
 ἐταίρους. **ΘΕΑΙ.** Ἀλλ' οἶμαι δὴ νῦν οὕτως οὐκ
 ἀπειρῶν ἂν δ' ἄρα τι τοιοῦτον γίγνηται, καὶ τόν-
 δε παραληφόμεθα Σωκράτη, τὸν Σωκράτους μὲν
 ὁμώνυμον, ἐμὸν δὲ ἡλικιώτην καὶ συγγυμναστήν· ὃ
 συνδιαπονεῖν μετ' ἐμοῦ ταπολλὰ οὐκ ἄηθες. **ΙΙΙ. ΞΕ.**
Εὖ λέγεις, καὶ ταῦτα μὲν ἰδίᾳ βουλευέσθαι προϋόντος
 τοῦ λόγου· κοινῇ δὲ μετ' ἐμοῦ σοὶ συσκεπτέον, ἀρ-
 χομένῳ πρώτον, ὥς ἐμοὶ φαίνεται, νῦν ἀπὸ τοῦ
 σοφιστοῦ, ζητοῦντι καὶ ἐμφανίζοντι λόγῳ τί ποτ'
 ἐστὶ. Νῦν γὰρ δὴ σὺ καὶ γοῖ τοῦτον περὶ τοῦνομα
 μόνον ἔχομεν κοινῇ· τὸ δὲ ἔργον, ἐφ' ᾧ καλοῦμεν,
 ἐκότερος τάχ' ἂν ἰδίᾳ παρ' ἡμῖν αὐτοῖς ἔχοιμεν.
 δεῖ δὲ αἰεὶ παντὸς περὶ τὸ πρᾶγμα αὐτὸ μᾶλλον
 διὰ λόγων ἢ τοῦνομα μόνον συνομολογεῖσθαι χωρὶς
 λόγου. Τὸ δὲ φύλον, ὃ νῦν ἐπινοοῦμεν ζητεῖν, οὐ
 πάντων ῥᾶστον συλλαβεῖν τί ποτ' ἐστίν, ὃ σοφι-
 στής· ὅσα δ' αὖ τῶν μεγάλων δεῖ διαπονεῖσθαι
 καλῶς, περὶ τῶν τοιούτων δεδοκται πᾶσι καὶ πάλαι,
 τὸ πρότερον ἐν σμικροῖς καὶ ῥᾶστον αὐτὰ δεῖν με-
 λειτᾶν, πρὶν ἂν ἐν αὐτοῖς τοῖς μεγίστοις. νῦν
 οὖν, ὃ Θεαίτητε, ἔγωγε καὶ νῶν οὕτω συμβου-
 λεύω, χαλεπὸν καὶ δυσθήρατον ἡγησαμένους εἶναι
 τὸ τοῦ σοφιστοῦ γένος, πρότερον ἐν ἄλλῳ ῥάοντι

τὴν μέθοδον αὐτοῦ προμελετᾶν· εἰ μὴ σὺ ποθὲν
 εὐπεισιτόφαν ἔχεις εἰπεῖν ἄλλην ὁδόν. ΘΕΑΙ. Ἀλλ'
 οὐκ ἔχω. ΞΕ. Βούλει δῆτα περὶ τινος τῶν φαν-
 λων μετιόντις πειραθῶμεν παράδειγμα αὐτὸ θέ-
 σθαι τοῦ μείζονος; ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Τί δῆτα
 προταξαίμεθ' ἄν, εὐγνωστον μὲν καὶ σμικρὸν, λό-
 γον δὲ μηδενὸς ἐλάττωνα ἔχον τῶν μειζόνων; οἷον
 ἀσπαλιευτῆς· ὃς οὐ πᾶσι τε γνῶριμον καὶ σπου-
 δῆς οὐ πάνυ τι πολλῆς τινος ἐπάξιον; ΘΕΑΙ. Οὕ-
 τω. ΞΕ. Μέθοδον μὴν αὐτὸν ἐλπίζω καὶ λόγον
 οὐκ ἀνεπιτήδειον ἡμῖν ἔχειν πρὸς ὃ βουλόμεθα.
 ΘΕΑΙ. Καλῶς τοίνυν ἂν ἔχοι. IV. ΞΕ. Φέρε δὴ, τῇ-
 δε ἀρχόμεθα αὐτοῦ· καὶ μοι λέγε, πότερον ὥς
 τεχνίτην αὐτόν, ἢ τινα ἄτεχνον, ἄλλην δὲ δύναμιν
 ἔχοντα, θήσομεν. ΘΕΑΙ. Ἦκιστα γε ἄτεχνον. ΞΕ.
 Ἀλλὰ μὴν τῶν γε τεχνῶν πικρῶν σχεδὸν εἰδη δύο.
 ΘΕΑΙ. Πῶς; ΞΕ. Γεωργία μὲν καὶ ὅση περὶ
 τὸ θνητὸν πᾶν σῶμα θεραπεία, τό τε αὖ περὶ τὸ
 ζῶνθαιον καὶ πλαστόν, ὃ δὴ σκεῦος ὠνομάκαμεν, ἢ
 τε μιμητική, ξόμπαντα ταῦτα δικαιότατ' ἂν ἐνὶ
 προσαγορευοῖτ' ὀνόματι. ΘΕΑΙ. Πῶς, καὶ τίτι;
 ΞΕ. Πᾶν ὅπερ ἂν μὴ πρότερόν τις ὢν ὕστερον εἰς
 οὐσίαν ἄγῃ, τὸν μὲν ἄγοντα ποιῶν, τὸ δὲ ἀγόμε-
 νον ποιῶσθαι που φασί. ΘΕΑΙ. Ὅρθως. ΞΕ.
 Τὰ δέ γε νῦν ἃ δὴ διήλθομεν ἅπαντα εἶχεν εἰς
 τοῦτο τὴν αὐτῶν δύναμιν. ΘΕΑΙ. Εἶχε γὰρ οὖν.
 ΞΕ. Ποθητικὴν τοίνυν, αὐτὰ συγκαταλαμψάμενοι,
 προσέλωμεν. ΘΕΑΙ. Ἔστω. ΞΕ. Τὸ δὴ μαθη-

τικὸν αὖ μετὰ τοῦτο εἶδος ὅλον, καὶ τὸ τῆς γνωρί-
 σεως, τὸ τε χρηματιστικὸν καὶ ἀγωνιστικὸν καὶ
 θηρευτικόν, ἐπειδὴ δημιουργεῖ μὲν οὐδὲν τούτων,
 τὰ δὲ ὄντα καὶ γεγονότα τὰ μὲν χειροῦται λόγοις
 καὶ πράξει, τὰ δὲ τοῖς χειρουμένοις οὐκ ἐπιτρέπει,
 μάλιστα ἂν που διὰ ταῦτα ξύμπαντα τὰ μέρη τέχνη-
 τις κτητικὴ λεχθεῖσα ἂν διαγράψει. ΘΕΑΙ. Ναί.
 Πόσοι γάρ ἄν. ΞΕ. Κτητικῆς δὴ καὶ ποιητικῆς
 ξυμπασῶν οὐσῶν τῶν τεχνῶν, ἐν ποτέρᾳ τὴν ὑπα-
 λειυτικήν, ὧ Θεαίτητε, τιθώμεν; ΘΕΑΙ. Ἐν κτη-
 τικῇ που δῆλον. V. ΞΕ. Κτητικῆς δὲ ἂρ' οὐ δύο
 εἶδη; τὸ μὲν ἐκόντων πρὸς ἐκόντας μεταβλητικόν
 ὃν διὰ τε δωρεῶν καὶ ἀγοράσεων καὶ μισθώσεων;
 τὸ δὲ λοιπὸν ἢ κατ' ἔργα ἢ κατὰ λόγους χειρουμέ-
 νον ξύμπαν χειρωτικὸν ἂν εἴη; ΘΕΑΙ. Φαίνεται
 γοῦν ἐκ τῶν εἰρημένων. ΞΕ. Τί δέ; τὴν χειρωτι-
 κὴν ἂρ' οὐ διχῇ τμητέον; ΘΕΑΙ. Πῇ; ΞΕ. Τὸ
 μὲν ἀναφανδὸν ὅλον ἀγωνιστικὸν θέντες, τὸ δὲ
 κρυφαῖον αὐτῆς πᾶν, θηρευτικόν. ΘΕΑΙ. Ναί.
 ΞΕ. Τὴν γε μὴν θηρευτικὴν ἄλογον τὸ μὴ οὐ τέ-
 μνειν διχῇ. ΘΕΑΙ. Λέγε, ὅπη. ΞΕ. Τὸ μὲν ἀψύ-
 χου γένους διελομένους, τὸ δ' ἐμψύχον. ΘΕΑΙ.
 Τί μὴν; εἴπερ ἐστὸν γε ἄμφω. ΞΕ. Πῶς δὲ οὐκ
 ἐστὸν; καὶ δεῖ γε ἡμῶς τὸ μὲν τῶν ἀψύχων, ἀνώ-
 νυμον ὄν, πλήν κατ' ἓνα τῆς κολυμβητικῆς ἄτια
 μέρη, καὶ τοιαῦτ' ἄλλα βουχέα, χαίρειν εἶσαι· τὸ
 δέ, τῶν ἐμψύχων ζώων οὔσαν θήραν, εὐροσειπτεν
 ζωοθηρικὴν. ΘΕΑΙ. Ἔστω. ΞΕ. Ζωοθηρικῆς δὲ

ἂρ' οὐ διπλοῦν εἶδος ἂν λέγοιτο ἐν δίκη; τὸ μὲν
 πεζοῦ γένους, πολλοῖς εἶδει καὶ ὀνόμασι διηρημέ-
 νον, πεζοθηρικόν· τὸ δ' ἕτερον, νευστικοῦ ζώου
 πᾶν, ἐνυγροθηρικόν; ΘΕΑΙ. Πάνυ γε. ΞΕ. Νευ-
 στικοῦ δὲ τὸ μὲν πτηνὸν φῦλον ὀρῶμεν, τὸ δὲ
 ἐνύδρον. ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὐ; ΞΕ. Καὶ τοῦ πτη-
 νοῦ μὲν γένους πᾶσα ἡμῖν ἡ θήρα λέγεται πού τις
 ὑριθοθηρευτική. ΘΕΑΙ. Λέγεται γὰρ οὐν. VI. ΞΕ.
 Τοῦ δὲ ἐνύδρου σχεδὸν τὸ ξύνολον ἀλιευτική. ΘΕΑΙ.
 Ναί. ΞΕ. Τί δέ; ταύτην αὖ τὴν θήραν ἂρ' οὐκ
 ἂν κατὰ τὰ μέγιστα μέρη δύο διέλοιμεν; ΘΕΑΙ. Κα-
 τὰ ποῖα; ΞΕ. Καθ' ἃ τὸ μὲν ἔρκεσιν αὐτόθεν
 ποιεῖται τὴν θήραν, τὸ δὲ πληγῇ. ΘΕΑΙ. Πῶς
 λέγεις; καὶ πῇ διαιροῦμενος ἐκάτερον; ΞΕ. Τὸ
 μὲν ὅτι πᾶν ὅσον ἂν ἐνεκὰ κωλύσεως εἰργῇ τι πε-
 ριέχον, ἔρκος εἰκὸς ὀνομάζειν. ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν
 οὐν. ΞΕ. Κῦρτους δὴ καὶ δίκτυα καὶ βρόχους
 καὶ πόρκους καὶ τὰ τοιαῦτα μὲν ἄλλο τι πλὴν
 ἔρκη χρή προσαγορεύειν; ΘΕΑΙ. Οὐδὲν ἄλλο. ΞΕ.
 Τοῦτο μὲν ἄρα ἔρκοθηρικὸν τῆς ἄγρας τὸ μέρος
 φήσομεν, ἥ τι τοιοῦτον; ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Τὸ
 δὲ ἀγκίστροις καὶ τριόδουσι πληγῇ γιγνόμενον, ἕτε-
 ρον μὲν ἐκείνου, πληκτικὴν δὲ τινα θήραν ἡμῶς
 προσεπεῖν ἐνὶ λόγῳ νῦν χρῶν· ἥ τί τις ἄν, ὡ
 Θεαίτητε, εἴποι κάλλιον; ΘΕΑΙ. Ἀμελῶμεν τοῦ
 ὀνόματος· ἀρκεῖ γὰρ καὶ τοῦτο. ΞΕ. Τῆς τοίνυν
 πληκτικῆς τὸ μὲν νυκτερινόν, οἶμαι, πρὸς πυρὸς
 ὥς γιγνόμενον ὑπ' αὐτῶν τῶν περὶ τὴν θήραν

πυρρευτικήν ῥηθῆναι συμβέβηκε. ΘΕΑΙ. Πάνυ γε
 ΞΕ. Τὸ δέ γε μεθήμερινόν, ὡς ἔχοντων, ἐν ἄκροις
 ἄγκιστρα καὶ τῶν τριόδοντων, πᾶν ἀγκιστρευτικόν.
 ΘΕΑΙ. Λέγεται γὰρ οὖν. ΞΕ. Τοῦ τολυνν ἀγκι-
 στρευτικοῦ τῆς πληκτικῆς τὸ μὲν ἄνωθεν εἰς τὸ
 κάτω γιγνόμενον διὰ τὸ τοῖς τριόδουσιν οὕτω μάλα
 στα χρῆσθαι, τριόδοντία, οἷμαι, τίς κέκληται. ΘΕΑΙ.
 Φασὶ γοῦν τινες. ΞΕ. Τὸ δέ γε λοιπὸν ἐστὶν ἐν
 ἑνὶ μόνον, ὡς εἰπεῖν, εἶδος. ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον.
 ΞΕ. Τὸ τῆς ἐναντίας ταύτῃ πληγῆς, ἀγκίστρω τε
 γιγνόμενον καὶ τῶν ἰχθύων, οὐχ ἢ τις αὖ τῆς τοῦ
 σώματος, ὥσπερ τοῖς τριόδουσιν, ἀλλὰ περὶ τὴν κε-
 φαλήν καὶ τὸ στόμα τοῦ θηρευθέντος ἐκάστοτε, καὶ
 κάτωθεν εἰς τοῦναντίον ἄνω ῥάβδοις καὶ καλάμοις,
 ἀνσπώμενον, οὗ τί φήσομεν, ὦ Θεαίτητε, δεῖν
 τοῦνομα λέγεσθαι; ΘΕΑΙ. Δοκῶ μὲν, ὅπερ ἄρτι
 προουδέμεθα δεῖν ἐξευρεῖν, τοῦτ' αὐτὸ νῦν ἀποτε-
 τελέσθαι. VII. ΞΕ. Νῦν ἄρα τῆς ἀσπαλιευτικῆς πέρ
 σὺ τε καὶ γὼ ξυνωμολογήκαμεν, οὐ μόνον τοῦνο-
 μα, ἀλλὰ καὶ τὸν λόγον περὶ αὐτὸ τοῦργον εἰλήφα-
 μεν ἱκανῶς. Συμπάσης γὰρ τέχνης τὸ μὲν ἡμῶσι
 μέρος κτητικὸν ἦν· κτητικοῦ δὲ χειρωτικόν· χει-
 ρωτικοῦ δὲ θηρευτικόν· τοῦ δὲ θηρευτικοῦ ζωο-
 θηρικόν· ζωοθηρικοῦ δὲ ἐνυγροθηρικόν· ἐνυγρο-
 θηρικοῦ δὲ τὸ κάτωθεν τμήμα ὅλον ἁλιευτικόν·
 ἁλιευτικῆς δὲ πληκτικόν· πληκτικῆς δὲ ἀγκιστρευ-
 τικόν· τούτου δὲ τὸ περὶ τὴν κάτωθεν ἔγνω πλη-
 γὴν ἀνασπώμενην ἀπ' αὐτῆς τῆς πράξεως ἀφομοιω-

θέν τοῦνομα, ἡ νῦν ἀσπαλιευτικὴ ζητηθεῖσα ἐπὶ κλῆν γέγονε. ΘΕΑΙ. Παντάπασιν μὲν οὖν τοῦτο γε ἱκανῶς δεδήλωται. VIII. ΞΕ. Φέρε δὴ, κατὰ τοῦτο τὸ παρὰ δειγμα καὶ τὸν σοφιστὴν ἐπιχειρῶμεν εὐρεῖν, ὃ, τι ποτ' ἐστί. ΘΕΑΙ. Κομιδῇ μὲν οὖν. ΞΕ. Καὶ μὴν ἐκεῖνό γ' ἦν τὸ ζήτημα πρῶτον, πότερον ἰδιώτην ἢ τινα τέχνην ἔχοντα θετέον εἶναι τὸν ἀσπαλιευτήν. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Καὶ νῦν δὴ τοῦτον ἰδιώτην θήσομεν, ὃ θεαίτητε, ἢ παντάπασιν ὡς ἀληθῶς σοφιστὴν; ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς ἰδιώτην· μάθαντα γάρ ὃ λέγεις, ὡς πάντοτε δεῖ τοιοῦτον εἶναι, τὸν γε ὄνομα τοῦτο ἔχοντα· ἀλλὰ τινα τέχνην αὐτὸν ἡμῖν ἔχοντα, ὥς ἔοικε, θετέον. ΞΕ. Τίνα ποτ' οὖν δὴ ταύτην; Ἄρ' ὃ πρὸς θεῶν ἡγροήκαμεν τὰνδρός τὸν ἄνδρα ὄντα ξυγγενῆ; ΘΕΑΙ. Τίνα τοῦ; ΞΕ. Τὸν ἀσπαλιευτὴν τοῦ σοφιστοῦ. ΘΕΑΙ. Πῇ; ΞΕ. Θηρευτὰ τινα καταφαίνεσθον ἄμφω μοι. ΘΕΑΙ. Τίνος θήριος ἄτερος; τὸν μὲν γάρ ἕτερον εἶπομεν. ΞΕ. Δίχα που νῦν δὴ διελλομεν τὴν ἄγραν πᾶσαν, τὸ μὲν νευστικοῦ μέρους, τὸ δὲ πεζοῦ τέμνοντες. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Καὶ τὸ μὲν διήλθομεν, ὅσον περὶ τὰ νευστικά τῶν ἐνύδρων, τὸ δὲ πεζὸν εἰάσαμεν ἀσχιστον, εἰπόντες ὅτι πολυειδὲς εἶη. ΘΕΑΙ. Πάνν γε. ΞΕ. Μέχρι μὲν τοίνυν ἐνταῦθα ὃ σοφιστὴς καὶ ὃ ἀσπαλιευτὴς ἕκαστος ἀπὸ τῆς κτητικῆς τέχνης πορεύεσθον. ΘΕΑΙ. Ἐοίκατον γοῦν. ΞΕ. Ἐκτρέπεσθον δὲ γε ἀπὸ τῆς ζωοθηρικῆς, ὃ μὲν ἐπὶ

θάλατταν πον καὶ ποταμοὺς καὶ λίμνας, τῶν τοῦ-
 τοις ζῶντα θηρευόμενος. ΘΕΑΙ. Τί μὴν; ΞΕ. Ὅ-
 δέ γε ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ποταμοὺς ἑτέροισιν αὐτὰς,
 πλοῦτον καὶ νιότητος οἷον λειμῶνας ἀφθόγους, τῶν
 τούτοις θρέμματα χειρωςόμενος. ΘΕΑΙ. Πῶς λέ-
 γεις; ΞΕ. Τῆς περὶ τὴν θήραν γίγνεσθαι δύο με-
 γίστων τινὲς μέρη. ΘΕΑΙ. Ποῖον ἐκάτερον; ΞΕ.
 Τὸ μὲν τῶν ἡμέρων, τὸ δὲ τῶν ἀγρίων. ΙΧ. ΘΕΑΙ.
 Εἰς ἕστι τις θήρα τῶν ἡμέρων; ΞΕ. Εἴπερ γέ-
 ἴστιν ἄνθρωπος ἡμερον ζῶν. Θίς δὲ ὅπη χαίρεις,
 εἴτε μηδὲν τιθεὶς ἡμερον, εἴτε ἄλλο μὲν ἡμερόν τι, τὸν
 δὲ ἄνθρωπον ἄγριον· εἴτε ἡμερον μὲν λέγεις αὐτὸν ἄν-
 θρωπον, ἀνθρώπων δὲ μηδεμίαν ἡγῆσθαι· τοῦτων
 ὅποτέρᾳ ἂν ἡγῆ φίλον εἰρησθαι σοι, τοῦτο ἡμῖν διό-
 ρισον. ΘΕΑΙ. Ἀλλ' ἡμῶς τε ἡμερον, ὃ ξέειπε, ἡγοῦ-
 μαι ζῶν, θήραν τε ἀνθρώπων εἶναι λέγω. ΞΕ. Δι-
 τὴν τοίνυν καὶ τὴν ἡμεροθηρικὴν εἵπωμεν. ΘΕΑΙ.
 Κατὰ τί λέγοντες; ΞΕ. Τὴν μὲν ληστικὴν καὶ ἀν-
 δραποδιστικὴν καὶ τυραννικὴν καὶ ξυμπασαν τὴν
 πολεμικὴν ἐν πάντα, βίαιον θήραν, ὀρεσάμενοι.
 ΘΕΑΙ. Καλῶς. ΞΕ. Τὴν δὲ γε δικανικὴν καὶ δη-
 μηγορικὴν καὶ προσομιλητικὴν ἐν αὐτῷ τῷ ξυνολον,
 πιθανουργικὴν τινὰ μίαν τέχνην προσεῖπόντες.
 ΘΕΑΙ. Ὅρθως. ΞΕ. Τῆς δὲ πιθανουργικῆς δι-
 τὰ λέγομεν γένη. ΘΕΑΙ. Ποῖα; ΞΕ. Τὸ μὲν
 ἑτερον ἰδίαν, τὸ δὲ δημοσίαν γιγνόμενον. ΘΕΑΙ.
 Γίγνεσθαι γὰρ οὐκ εἶδος ἐκάτερον. ΞΕ. Οὐκοῦν
 αὐτῆς ἰδιοθηρευτικῆς τὸ μὲν μισθαρευτικὸν τι

ἰστί, τὸ δὲ δωροφορικόν; ΘΕΑΙ. Οὐ μανθάνω.
 ΞΕ. Τῇ πᾶσιν ἐρώντων θήρα τὸν νοῦν, ὡς ἰοικας,
 οὐκ ἔστι προσέσχευς. ΘΕΑΙ. Τοῦ περὶ; ΞΕ. Ὅτι
 τοῖς θηρευθεῖσι δῶρα προσεπιδιδόασιν. ΘΕΑΙ. Ἀλη-
 θεύστατα λῆγεις. ΞΕ. Τοῦτο μὲν τοίνυν ἐρωτικῆς
 τέχνης εἶδος ἔστι. ΘΕΑΙ. Πάνυ γε. ΞΕ. Τοῦ
 δὲ γε μισθαρενευτικοῦ τὸ μὲν προσομιλοῦν διὰ χά-
 ριτος καὶ παντάπασιν δι' ἡδονῆς τὸ δὲ λεῖον πεποιθη-
 μένον, καὶ τὸν μισθὸν πρατιόμενον τροφήν ἑαυτοῦ
 μόνην, κολακικήν, ὡς ἐγώ μιν, πάντες φαίμεν ἂν ἢ
 ἡδυνητικήν τινα τέχνην εἶναι. ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ;
 ΞΕ. Τὸ δὲ ἐπαγγελλόμενον μὲν ὡς ἀρετῆς ἕνεκα τὰς
 ὁμιλίας ποιοῦμενον, μισθὸν δὲ νόμισμα πρατιόμε-
 νον, ἄρα οὐ ταῦτο τὸ γένος ἐτέρῳ προσεπεῖν ἄξιον
 ὀνόματι; ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ; ΞΕ. Τίνι δὴ
 τοῦτω, περὶ λέγειν. ΘΕΑΙ. Δῆλον δὴ· τὸν γὰρ
 σοφιστὴν μοι δοκοῦμεν εὐρημέναι· τοῦτ' οὖν ἐγωγε
 εἰπὼν τὸ προσῆκον ὄνομα ἂν ἡγοῦμαι καλεῖν αὐ-
 τόν. Χ. ΞΕ. Κατὰ δὴ τὸν νῦν, ὦ Θεαίτητε, λόγον,
 οἷς ἰοικεν, ἢ τέχνης οἰκειωτικῆς, χειρωτικῆς, κτητι-
 κῆς, θηρευτικῆς, ζωοθηρίας, πεζοθηρίας, χειρῶν,
 ἡμεροθηρικῆς ἀνθρωποθηρίας, ἰδιοθηρίας, μι-
 σθαρενικῆς, νομισματοπωλικῆς, δοξοπαιδευτικῆς,
 νέων, πλουσίων, καὶ ἐνδόξων γιγνομένη θήρα προσ-
 ρητέον, ὡς ὁ νῦν λόγος συμβαίνει ἡμῖν, σοφιστική.
 ΘΕΑΙ. Παντάπασιν μὲν οὖν. ΞΕ. Ἐτι δὲ καὶ τῇδε
 ἴδωμεν· οὐ γὰρ τι φαύλης μετοχὸν ἐστὶ τέχνης τὸ
 νῦν ζητούμενον, ἀλλ' εὖ μάλα ποικίλης· καὶ γὰρ

οὖν ἐν τοῖς πρόσθεν εἰρημένοις φάντασμα παρέχεται, μὴ τοῦτο ὃ νῦν αὐτὸ ἡμεῖς φασί, εἰλ' ἕτερον εἶναι τι γένος. ΘΕΑΙ. Πῇ δὴ; ΞΕ. Τὸ τῆς κτητικῆς τέχνης διπλοῦν ἦν εἶδος που, τὸ μὲν θηρευτικὸν μέρος ἔχον, τὸ δὲ ἀλλυκτικόν. ΘΕΑΙ. Ἦ γάρ οὖν. ΞΕ. Τῆς τοίνυν ἀλλυκτικῆς δύο εἶδη λέγωμεν, τὸ μὲν θωρητικόν, τὸ δὲ ἕτερον ἀγοραστικόν. ΘΕΑΙ. Εἰρήσθω. ΞΕ. Καὶ μὴν αὖ φησόμεν ἀγοραστικὴν διχῇ τέμεσθαι. ΘΕΑΙ. Πῇ; ΞΕ. Τὴν μὲν τῶν αὐτουργῶν, αὐτοπωλικὴν διακρουμένην· τὴν δὲ τὰ ἀλλότρια ἔργα μεταβαλλομένην, μεταβλητικὴν. ΘΕΑΙ. Πάνυ γε. ΞΕ. Τί δέ; τῆς μεταβλητικῆς οὐχ ἡ μὲν κατὰ πόλιν ἀλλαγὴ, σχεδὸν αὐτῆς ἡμῖσι μέρος ὄν, καπηλικὴν προσαγορεύεται; ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Τὸ δέ γε ἐξ ἄλλης εἰς ἄλλην πόλιν διαλλαττομένων ὧν καὶ πράσει, ἐμπορικὴ; ΘΕΑΙ. Τί ὃ οὐ; ΞΕ. Τῆς δ' ἐμπορικῆς ἂρ' οὐκ ἡσθήμεθα ὅτι τὸ μὲν, ὅσοις τὸ σῶμα τρέφεται καὶ χρῆται, τὸ δὲ, ὅσοις ἡ ψυχὴ, πωλοῦν διανομίσματος ἀλλάττεται; ΘΕΑΙ. Πῶς τοῦτο λέγεις; ΞΕ. Τὸ περὶ τὴν ψυχὴν ἴσως ἄγνοοῦμεν· ἐπεὶ τὸ ἕτερόν που ξυνίμεν. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Μουσικὴν τε τοίνυν ξυνάπασαν λέγωμεν ἐκ πόλεως ἐκάστοτι εἰς πόλιν ἔνθεν μὲν ὠνηθεῖσαν, ἐτέρωσε δὲ ἀγομένην καὶ πιπρασκομένην, καὶ γραφικὴν καὶ θαυμασιοποιητικὴν καὶ πολλὰ ἕτερα τῆς ψυχῆς, τὰ μὲν παραμυθίας, τὰ δὲ καὶ σπουδῆς χάριν ἀχάνετα καὶ πωλούμενα, τὸν ἄγορτα καὶ πωλοῦντα, μηδὲν ἡ-

ιον τῆς τῶν σιτίων καὶ ποτίων πράξεως, ἔμπορον
ὀρθῶς ἂν λεγόμενον παρέχειν. ΘΕΑΙ. Ἀληθέστατα
λέγεις. ΞΕ. Οὐκοῦν καὶ τὸν μαθήματα ξυμνοῦ-
μενον, πόλιν τε ἐκ πόλεως νομίσματος ἀμείβοντα,
ταυτὸν προσερεῖς ὄνομα; ΘΕΑΙ. Σφόδρα γε. ΧΙ. ΞΕ.
Τῆς δὴ ψυχεμπορικῆς ταύτης ἅρ' οὐ τὸ μὲν ἐπιδει-
κτική δικαιοτάτα λέγαιτ' ἂν, τὸ δὲ γελοῖον μὲν οὐχ
ἦττον τοῦ πρόσθεν, ὅμως δὲ μαθημάτων οὔσαν προῆ-
σιν αὐτὴν ἀδελφῶ τινι τῆς πράξεως ὀνόματι προσ-
εῖπεν ἀνάγκη; ΘΕΑΙ. Πάνν μὲν οὖν. ΞΕ. Ταύ-
της τοίνυν τῆς μαθηματοπωλικῆς τὸ μὲν περὶ τὰ
τῶν ἄλλων τεχνῶν μαθήματα, ἐτέρω, τὰ δὲ περὶ τὸ
τῆς ἀρετῆς, ἄλλω προσερεῖται. ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ;
ΞΕ. Τεχνοπωλικὸν μὲν τὸ γε περὶ τὰλλα ἂν ὀνο-
μάσθαι· τὸ δὲ περὶ ταῦτα σὺ προθυμήσῃτε λέγειν
ὄνομα. ΘΕΑΙ. Καὶ τί τις ἂν ἄλλο ὄνομα εἰπὼν
οὐκ ἂν πλημμελοῖη πλήν τὸ νῦν ζητούμενον αὐτὸ
εἶναι τὸ σοφιστικὸν γένος; ΞΕ. Οὐδὲν ἄλλο. Ἰθι
δὴ νῦν ξυναγάγωμεν αὐτό, λέγοντες ὡς τὸ τῆς κτη-
τικῆς, μεταβλητικῆς, ἀγοραστικῆς, ἐμπορικῆς, ψυχ-
εμπορικῆς περὶ λόγους καὶ μαθήματα ἀρετῆς πω-
λητικόν, δεύτερον ἀνεφάνη σοφιστική. ΘΕΑΙ. Μά-
λα γε. ΞΕ. Τρίτον δὲ οἶμαι σε, κἂν εἴ τις αὐτοῦ
καθιδρυμένος ἐν πόλει, τὰ μὲν ὠνοῦμενος, τὰ δὲ
καὶ τακταινόμενος αὐτός μαθήματα περὶ τὰ αὐτὰ
ταῦτα καὶ πωλῶν, ἐκ τούτου τὸ ζῆν προτιάζατο,
καλεῖν οὐδὲν ἄλλο πλήν ὅπερ δὴ νῦν. ΘΕΑΙ. Τί
δ' οὐ μέλλω; ΞΕ. Καὶ τὸ τῆς κτητικῆς ἄρα μεταβλη-

τικόν, ἔγοραστικόν, καπηλικόν, εἴτε αὐτοπωλικόν, ἀμφοτέρως, ὃ, τι περὶ αὐτῆς καὶ περὶ τὰ τοιαῦτα μαθηματοπωλικόν γένος, αἱ αὐτὴν προσερεῖς, ὡς φαίνεται, σοφιστικόν. ΘΕΑΙ. Ἀνάγκη. τῷ γὰρ λόγῳ δεῖ ξυμπεριλαμβάνειν. XII. ΞΕ. Ἐτι δὴ σκοποῦμεν, εἴ τι νυνὶ τοιοῦτον προσείκειν ἄρα τὸ νῦν μεταδιωκόμενον γένος. ΘΕΑΙ. Ποίῳ δὴ; ΞΕ. Τῆς κτητικῆς ἀγωνιστικῆς τι μέρος ἡμῖν ἦν. ΘΕΑΙ. Ἦν γὰρ οὐκ. ΞΕ. Οὐκ ἂν τοιοῦτον τοῖνυν ἐστὶ διαφέρειν αὐτὴν διχα. ΘΕΑΙ. Καθ' ὅποια, λέγε. ΞΕ. Τὸ μὲν ἑμιλλητικόν αὐτῆς τιθέντας, τὸ δὲ, μαχητικόν. ΘΕΑΙ. Ἔστι. ΞΕ. Τῆς τοῖνυν μαχητικῆς τῷ μὲν σώματι πρὸς σώματα γιγνόμενῳ, σχεδὸν εἰκὸς καὶ πρόπον λέγειν ὄνομα τι τοιοῦτον τιθεμένους οἷον βιαστικόν. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Τῷ δὲ λόγοις πρὸς λόγους, τί τις, ὃ θεαίτητε, ἄλλο εἶπη, πλὴν ἀμφισβητικόν; ΘΕΑΙ. Οὐδέν. ΞΕ. Τὸ δὲ γε περὶ τὰς ἀμφισβητήσεως θετέον διττόν. ΘΕΑΙ. Πῶς; ΞΕ. Καθόσον μὲν γὰρ γίνεται μήκοι τε πρὸς ἐναντία μήκη λόγων, καὶ περὶ δίκαια καὶ ἀδίκαια δημοσίᾳ, δικανικόν. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Τὸ δ' ἐν ἰδίῳ αὐτῶν καὶ κατακεκρηματισμένον ἐρωτήσεσι πρὸς ἀποκρίσεις, μὴν εἰδόμεθα, καλεῖν ἄλλο πλὴν ἀντιλογικόν; ΘΕΑΙ. Οὐδέν. ΞΕ. Τοῦ δὲ ἀντιλογικοῦ τὸ μὲν ὅσον περὶ τὰ ξυμβόλαια ἀμφισβητεῖται μὲν, εἰκὴ δὲ καὶ ἀπὸ τῶν περὶ αὐτὰ πράττεται, ταῦτα θετέον μὲν εἶδος, ἐπὶ περὶ αὐτὸ διέγνωκεν ὡς ἕτερον ὃν ὁ λόγος, ἂν ἂν ἐκωνυμίας οὐδ' ὑπὸ τῶν ἐμπροσθεν ἐτι-

γεν, οὔτε νῦν ὑφ' ἡμῶν τεχνῶν ἄξιον. ΘΕΑΙ. Ἀλλ' ἔτι κατὰ μικρὰ γὰρ λίαν καὶ παντοδαπὰ διήρηται. ΞΕ. Τὸ δὲ γε ἐντεχνον, καὶ περὶ δικαίων αὐτῶν καὶ ἀδίκων καὶ περὶ τῶν ἄλλων ὅλος ἀμφισβητοῦν, ὃδ' οὐκ ἐριστικόν αὐτῶν λέγειν εἰδόμεθα; ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ; ΞΕ. Τοῦ μὲν ἐριστικοῦ τὸ μὲν χρηματοφθορικόν, τὸ δὲ χρηματιστικόν ὃν τεχνάει. ΘΕΑΙ. Παντάπασί γε. ΞΕ. Τὴν ἐκωνυμίαν τοῖνυν, ἣν ἐκότερον δεῖ καλεῖν αὐτῶν, περιλαμβανόμεν εἶπειν. ΘΕΑΙ. Οὐκοῦν χρημ. ΞΕ. Δοκῶ μὲν τὸ γε δεῖ ἡδονὴν τῆς περὶ ταῦτα διατριβῆς, ἀμείλιχον τῶν οἰκείων γιγνόμενον, περὶ δὲ τὴν λέξιν τοῖς πολλοῖς τῶν ἀκούοντων οὐ μεθ' ἡδονῆς ἀκούομενον, καλεῖσθαι κατὰ γνῶμην τὴν ἐμὴν οὐκ ἔτερον ἡδονηστικοῦ. ΘΕΑΙ. Λέγεται γὰρ οὐκ οὕτως. ΞΕ. Τοῦτον τοῖνυν τοῦναντίον, ἀπὸ τῶν ἰδιωτικῶν ἐρίδων χρηματιζόμενον, ἐν τῷ μέρει αὐτῶν πειρῶν νῦν εἶπεν. ΘΕΑΙ. Καὶ τί τις ἂν αὐτῶν ἕτερον οὐκ ἐξαμάρτο, πλὴν γε τὸν θαυμαστόν πάλιν ἐκείνον ἦκεν αὐτῶν τέαρον, τὸν μεταδιωκόμενον ὑφ' ἡμῶν σοφιστήν; ΞΕ. Οὐδέν ἄλλ' ἢ τὸ χρηματιστικόν γένος, ὡς εἰπεν, ἐριστικῆς ὃν τέχνης, τῆς ἀντιλογικῆς, τῆς ἀμφισβητικῆς, τῆς μαχητικῆς, τῆς ἀγωνιστικῆς, τῆς κτητικῆς ἐστίν, ὡς ὁ λόγος αὐτῶν μεμύηκεν νῦν, ὁ σοφιστής. ΘΕΑΙ. Κομιδὴ μὲν οὐκ. XIII. ΞΕ. Ὁρᾷς οὐκ, ὡς ἀληθῶς λέγεται τὸ ποικίλον εἶναι τοῦτο τὸ θηρίον, καὶ τὸ λεγόμενον, οὐτὴν ἑτέραν λεπτέον; ΘΕΑΙ. Οὐκοῦν ἀμφοῖν χρημ. ΞΕ. Χρημ. γὰρ οὐκ, καὶ κατὰ

δύναμιν γε οὕτω ποιητέον, τοιόνδε τι μεταθέοντα;
 ἴχνος αὐτοῦ· καὶ μοι λέγε· τῶν οἰκετικῶν ὀνομά-
 των καλοῦμεν ἕτια πον; ΘΕΑΙ. Καὶ πολλὰ· ἀπὸ
 ποῖα δὴ τῶν πολλῶν πυνθάνη; ΞΕ. Τὰ τοιούδε,
 οἷον διηθεῖν τε λέγομεν καὶ διαττῆν καὶ βράττειν
 καὶ διακρίνειν. ΘΕΑΙ. Τί μὴν; ΞΕ. Καὶ πρὸς
 γε τούτοις ἔτι, ξαίνειν καὶ κατιάγειν καὶ κερκίζειν
 καὶ μυρία ἐν ταῖς τέχναις ἄλλα τοιαῦτα ἐπι-
 στάμεθα· ἢ γάρ; ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον αὐτῶν περὶ
 βουλευθεὶς δηλώσαι, παραδείγματα προθεῖς ταῦτα
 κατὰ πάντων ἥρου; ΘΕ. Διαιρητικά πον τὰ λε-
 χθέντα εἴρηται ξύμπαντα. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Κα-
 τὰ τὸν ἐμὸν τοίνυν λόγον, ὥς περὶ ταῦτα μίαν οὖ-
 σαν ἐν ἅπασι τέχνῃν, ἐνὸς ὀνόματος ἀξιῶσομεν αὐ-
 τήν. ΘΕΑΙ. Τίνα προσειπόντες; ΞΕ. Διακριτι-
 κήν. ΘΕΑΙ. Ἔστω. ΞΕ. Σκόπει δὴ, ταύτης αὖ
 δύο ὅν πη δυνώμεθα κατιδιῶν εἶδη. ΘΕΑΙ. Τα-
 χεῖαν ὥς ἐμοὶ σκέψιν ἐπιτάττεις. ΞΕ. Καὶ μὴν ἐν
 γε ταῖς εἰρημέναις διακρίσεις, τὸ μὲν χεῖρον ἀπὸ
 βελτίονος ἀποχωρίζειν ἦν, τὸ δ' ὅμοιον ἀφ' ὁμοίου.
 ΘΕΑΙ. Σχεδὸν οὕτω νῦν λεχθὲν φαίνεται. ΞΕ. Τῆς
 μὲν τοίνυν ὀνομα οὐκ ἔχω λεγόμενον, τῆς δὲ κατα-
 λειπούσης μὲν τὸ βέλτιον διακρίσεως, τὸ δὲ χεῖρον
 ἀποβαλλούσης, ἔχω. ΘΕΑΙ. Λέγε, τί. ΞΕ. Πᾶσα
 ἢ ποιαύτη διακρίσις, ὥς ἐγὼ ξυνηοῶ, λέγεται παρὶ
 πάντων καθαρός τις. ΘΕΑΙ. Λέγεται γάρ οὖν.
 ΞΕ. Οὐκοῦν τόγχι καθαρτικὸν εἶδος αὐτῶν διπλοῦν ὅν
 πᾶς ἂν ᾔδοι; ΘΕΑΙ. Ναί, κατὰ σχολὴν γε ἴσως·

οὐ μὴν ἐγωγε καθορῶ νῦν. XIV. ZE. Καὶ μὴν τὰ περὶ
τὰ σώματα πολλά εἶδη καθάρσεων ἐνὶ περιλαβεῖν
ὄνῳματι προσήκει. ΘΕΑΙ. Ποῖα, καὶ τίς; ZE. Τὰ
τε τῶν ζώων, ὅσα ἐντὸς σωμάτων ὑπὸ γυμναστικῆς
ιατρικῆς τε ὁμῶς διακρινόμενα καθαίρεται, καὶ τὰ
περὶ τὰ ἐκτὸς, ἃ εἰπεῖν μὲν φαῦλα, ὅσα βαλανευ-
τικῇ παρέχεται· καὶ τῶν ἀψύχων σωμάτων, ὧν γυ-
μναστικὴ καὶ ἑμπασακοσμητικὴ τὴν ἐπιμέλειαν παρ-
εχομένη κατὰ μικρὰ, πολλὰ καὶ γελοῖα δοκοῦντα
ὄνῳματα ἔσχεν. ΘΕΑΙ. Μῦλα γε. ZE. Παντάπασι
μὲν οὖν, ὧ Θεαίτητε· ἀλλὰ γὰρ τῇ τῶν λόγων μεθ-
όδῳ σπογγιστικῆς ἢ φαρμακοποσίας οὐδὲν ἥτιον
οὐδέ τι μᾶλλον τυγχάνει μέλον, εἰ τὸ μὲν μι-
κρὰ, τὸ δὲ μεγάλα ἡμᾶς ὠφέλει καθάρσαι. τοῦ
κτῆσασθαι γὰρ ἕνεκα νοῦν πασῶν τεχνῶν τὸ ξυγγε-
νὲς καὶ τὸ μὴ ξυγγενὲς καταναεῖν πειρωμένη τιμῇ
πρὸς τοῦτα ἐξίσου πάσας, καὶ θάτερον τῶν ἐτέρων
κατὰ τὴν ὁμοιότητα οὐδὲν ἡγεῖται γελοιότερον· σεμνό-
τερον δὲ τι τὸν διὰ στρατηγικῆς ἢ φθειριστικῆς
δηλοῦντα θηρευτικὴν οὐδὲν νερόμιζεν, ἀλλ' ὡς το-
πὰλὺ χαννότερον. καὶ δὴ καὶ νῦν, ὅπερ ἦρον, τί
προσεροῦμεν ὄνομα ἑμπάσας δυνάμεις, ὅσαι σῶμα
εἴτε ἑμψυχον εἴτε ἀψυχον εἰλήχουσι καθαίρειν, οὐδὲν
αὐτῇ διοίσει, ποῖον τι λεχθέν εὐπρεπέστατον εἶναι
δόξει· μόνον ἔχεται χωρὶς τῶν τῆς ψυχῆς καθάρσεων
πάντα ξυνδῆσαν, ὅσα ἄλλο τι καθαίρει. τὸν γὰρ
περὶ τὴν διανοίαν καθαρμὸν ἀπὸ τῶν ἄλλων ἐπι-
χείρησεν ἀφορίσασθαι τανῦν, εἰ γε ὅπερ βούλεται

μανθάνομεν. ΘΕΑΙ. Ἀλλὰ μεμάθηκα καὶ ξύγχυ-
 ρῶ, δύο μὲν εἶδη καθάρσεως, ἐν δὲ τὸ περὶ τὴν ψυ-
 χὴν εἶδος εἶναι, τοῦ περὶ τὸ σῶμα χωρὶς ἂν. Ἐ-
 πάντων κάλλιστα· καὶ μοι τὸ μετὰ τοῦτο ἐπάκου-
 πειρώμενος αὐτὸ ληθέν διχῇ τέμνειν. ΘΕΑΙ. Κα-
 ὅπως ἂν ὑφηγῇ, πειράσομαί σοι ξυτιέμενιν. XV. Ἐ-
 Ποτηρίαν ἑτέρον ἀρετῆς ἐν ψυχῇ λεγόμεν τι; ΘΕΑΙ.
 Πῶς γὰρ οὐ; ΞΕ. Καὶ μὴν καθαρμὸς ἦν, τὸ λιπ-
 υέν θάπτερον, ἐκβιάλλειν δὲ ὅσον ἂν ἢ ποῦ τι φλο-
 ρον. ΘΕΑΙ. Ἦν γὰρ οὐν. ΞΕ. Καὶ ψυχῆς ὅ-
 καθόσον ἂν εὐρίσκωμεν κακίας ἀφαίρεισιν τινα, κα-
 θαρμόν αὐτὸν λέγοντες ἐν μέλει φερεγδόμεθα. ΘΕΑΙ.
 Καὶ μάλα γε. ΞΕ. Δύο μὲν εἶδη κακίας περὶ ψυ-
 χὴν φητέον. ΘΕΑΙ. Ποῖα; ΞΕ. Τὸ μὲν οἷον ἐν
 σον ἐν σώματι, τὸ δ' οἷον αἷσχος ἐγγιγνόμενος.
 ΘΕΑΙ. Οὐκ ἔμαθον. ΞΕ. Νύσον ἴσως καὶ σιάν
 οὐ ταυτὸν νοηόμεναι. ΘΕΑΙ. Οὐδ' αὖ πρὸς τοῦ-
 ἐχω τί χρεῖ με ἀποκρίνασθαι. ΞΕ. Πότερον αὐ-
 τι στάσιν ἡγούμενος ἢ τὴν τοῦ φύσει συγγενοῦς
 τινος διαφθορᾶς διαφορὰν; ΘΕΑΙ. Οὐδέν. Ἐ-
 Ἀλλ' αἷσχος ἄλλο τι πλὴν τὸ τῆς ἀμετρίας πα-
 ταχοῦ δυσειδές ἐνὸν γένος; ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς ὡ-
 λο. ΞΕ. Τί δαί; ἐν ψυχῇ δόξας ἐπιθυμίαις, καὶ
 θυμὸν ἡδοναῖς, καὶ λόγον λύπαις, καὶ πάντα αἰ-
 τοῖς ταῦτα τῶν φλαύρων ἐχόντων οὐκ ἐσθιόμεθα δε-
 φερόμενα; ΘΕΑΙ. Καὶ σφόδρα γε. ΞΕ. Συγγε-
 γε μὴν ἐξ ἀνάγκης ξύμπαντα γέγονε. ΘΕΑΙ. Π-
 γὰρ οὐ; ΞΕ. Στάσιν ἄρα καὶ νόσον τῆς ψυχῆς, καὶ

τηρίαν λέγοντες, ὁρθῶς ἐροῦμεν. ΘΕΑΙ. Ὁρθότα-
τα μὲν οἶν. ΞΕ. Τί δ', ὅσα κινήσεως μετασχόντα,
καὶ σκοπὸν τινα θέμενα, πειρώμενα τούτου τυγχά-
ναι, καθ' ἑκάστην ὁρμὴν παράφορα αὐτοῦ γίγνε-
ται καὶ ἀποτυγχάνει, πότερον αὐτὰ φήσομεν ὑπὸ
ἐμμετρίας τῆς πρὸς ἄλληλα, ἢ τούναντίον ὑπὸ ἀμε-
τρίας αὐτὰ πάσχειν; ΘΕΑΙ. Ἀήλον ὥς ὑπὸ ἀμετρίας.
ΞΕ. Ἀλλὰ μὴν ψυχὴν γε ἴσμεν ἄκουσαν πᾶσαν πᾶν
ἄγνοῦσαν. ΘΕΑΙ. Σφόδρα γε. ΞΕ. Τὸ γε μὴν
ἄγνοεῖν ἔστιν ἐπ' ἀλήθειαν ὁρμωμένης ψυχῆς, πα-
ραπόροον ξυνέσειως γιγνομένης, οὐδὲν ἄλλο πλήν πα-
ραποροσύνη. ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οἶν. ΞΕ. Ψυχὴν ἄρα
ἀπόητον αἰσχροῦ καὶ ἀμετροῦ θετέον. ΘΕΑΙ. Ἐοί-
κα. ΞΕ. Ἔστι δὴ δύο ταῦτα, ὥς φαίνεται, κακῶν ἐν
αὐτῇ γένη, τὸ μὲν ποτηρία καλοῦμενον ὑπὸ τῶν
πολλῶν, νόσος αὐτῆς σαφέστατα ὄν. ΘΕΑΙ. Ναί.
ΞΕ. Τὸ δέ γε ἄγνοϊαν μὲν καλοῦσι, κακίαν δὲ αὐτὴ
ἐν ψυχῇ μόνον γιγνόμενον οὐκ ἐθέλουσιν ὁμολογεῖν.
ΘΕΑΙ. Κομιδῇ ξεχωρητέον, ὃ δὴ νῦν λέξαντος ἡμ-
φιγνόησά σου, τὸ δύο εἶναι γένη κακίας ἐν ψυχῇ,
καὶ δειλίαν μὲν καὶ ἀκολασίαν καὶ ἀδικίαν ξύμπαν-
τα ἡγητέον νόσον ἐν ἡμῖν· τὸ δὲ τῆς πολλῆς καὶ
παραδοσπῆς ἄγνοϊας πάθος αἰσχος θετέον. XVI. ΞΕ.
Οὐκοῦν ἐν σώματί γε περὶ δύο παιδήματα τούτω δύο
τῶντα τιτὼ ἐγενέσθην; ΘΕΑΙ. Τίνε τούτω; ΞΕ.
Περὶ μὲν αἰσχος γυμναστική, περὶ δὲ νόσον ἰατρι-
κή; ΘΕΑΙ. Φαίνεται. ΞΕ. Οὐκοῦν καὶ περὶ μὴν
ἄθρειν καὶ ἀδικίαν καὶ διλλίαν ἢ κολαστικὴ πέφυκε

τεχνῶν μάλιστα δὴ πασῶν προσήκουσα δίκη; ΘΕΑΙ.
 Τὸ γοῦν εἰκόσ, ὡς εἶπεν κατὰ τὴν ἀνθρώπινην δό-
 ξαν. ΞΕ. Τί δὲ περὶ ἔνυπασαν ἄγνοιαν, μὴν ἄλ-
 λην τινὰ ἢ διδασκαλικὴν ὁρθότερον εἶποι τις ἄν;
 ΘΕΑΙ. Οὐδεμίαν. ΞΕ. Φέρε δὴ διδασκαλικῆς δέ
 ἄρα ἔν μόνον γένος φατέον εἶναι, ἢ πλείω, δύο δέ
 τινε αὐτῆς εἶναι μεγίστω, σκόπει. ΘΕΑΙ. Σκοπῶ.
 ΞΕ. Καὶ μοι δοκοῦμεν τῇδε ἂν πη τάχιστα εὐρεῖν.
 ΘΕΑΙ. Πῆ; ΞΕ. Τὴν ἄγνοιαν ἰδόντες εἰ πη κατὰ
 μέσον αὐτῆς τομὴν ἔχει τινά, διπλῇ γὰρ αὕτη γιγνο-
 μένη δῆλον ὅτι καὶ τὴν διδασκαλικὴν δύο ἀναγκά-
 ζει μόρια ἔχειν, ἓν ἐφ' ἐνὶ γένει τῶν αὐτῆς ἐκατέρω.
 ΘΕΑΙ. Τί οὖν; καταφανές πῃ σοι τὸ νῦν ζητούμε-
 νον; ΞΕ. Ἀγνοίας γοῦν μέγα τί μοι δοκῶ καὶ χαλε-
 πὸν ἄφωρισμένον ὄρεῖν εἶδος, πᾶσι τοῖς ἄλλοις αὐ-
 τῆς ἀντίσταθμον μέρεσι. ΘΕΑΙ. Ποῖον δὴ; ΞΕ. Τὸ
 μὴ κατειδότα τι δοκεῖν εἰδέναι, δι' οὗ κινδυνεύει
 πάντα, ὅσα διανοίᾳ σφαλλόμεθα, γίνεσθαι πᾶσι.
 ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ. ΞΕ. Καὶ δὴ καὶ τοῦτο γε οἶμαι
 μόνῳ τῆς ἀγνοίας ἀμαθία τοῦτομα προσσηθῆναι.
 ΘΕΑΙ. Πάνυ γε. ΞΕ. Τί δὲ δὴ τῷ τῆς διδασκαλικῆς
 ἄρα μέρος τῷ τοῦτο ἀπαλλάττοντι λεκτέον; ΘΕΑΙ.
 Οἶμαι μὲν οὖν, ὃ ξένε, τὸ μὲν ἄλλο δημιουργικῶς
 διδασκαλίας, τοῦτο δὲ ἐνθάδε γε παιδείαν δι' ἡμῶν
 κεκλησθαι. ΞΕ. Καὶ γὰρ σχεδόν, ὃ Θεάτῃτε, ἐν
 πᾶσιν Ἑλλήσιν· ἀλλὰ γὰρ ἡμῖν ἔτι καὶ τοῦτο σκε-
 πτέον, εἰ ἄτομον ἤδη ἐστὶ πᾶν, ἢ ἄρα τινὰ ἔχον
 διαίρεσιν ἀξίαν ἐπωνυμίας. ΘΕΑΙ. Οὐκοῦν χρή σκο-

πειν. XVII. ΣΕ. Δοκεῖ τοίνυν μοι καὶ τοῦτο εἶναι πη
 πηλίζεσθαι. ΘΕΑΙ. Κατὰ τί; ΣΕ. Τῆς ἐν τοῖς λόγοις
 διδασκαλικῆς ἢ μὲν τραχυτέρα τις ἔοικεν ὁδὸς εἶναι,
 τὸ δ' ἕτερον αὐτῆς μῦθον λειότερον. ΘΕΑΙ. Τὸ
 ποῖον δὴ τούτων ἐκάτερον λέγωμεν; ΣΕ. Τὸ μὲν
 ἀρχαιοπρεπὲς τι πύθιον, ὃ πρὸς τοὺς νέους μάλιστα
 ἐχρῶντό τε, καὶ εἶ πολλοὶ χρῶνται ταύτῃ, ὅταν αὐ-
 τοῖς ἐξαμαρτάνωσι, τὰ μὲν χαλεπαίνοντες, τὰ δὲ
 μαλθακωτέως παραμυθούμενοι· τὸ δ' οὖν ξύμπαν
 αὐτὸ ὀρθότατα εἴποι τις ἂν νουθετικὴν. ΘΕΑΙ.
 Ἔστιν οὕτω. ΣΕ. Τὸ δὲ γε, ὥς εἴξασί τινες αὐτὸ λό-
 γον ἑαυτοῖς δόντες ἡγήσασθαι, πᾶσαν ἀκούσιον
 ἀμαθίαν εἶναι καὶ μαθεῖν οὐδέ ποτ' ἂν ἐθέλειν τὸν
 οἴομενον σοφὸν εἶναι τούτων ὧν οἶοιτο πέρι· δεινὸς
 εἶναι, μετὰ δὲ πολλοῦ πόνου τὸ νουθετικὸν εἶδος
 τῆς παιδείας σμικρὸν ἀνύτειν. ΘΕΑΙ. Ὅρθως γε νο-
 μίζοντες. ΣΕ. Καὶ γάρ τοι ταύτης τῆς δόξης ἐπὶ ἐκ-
 βολὴν ἄλλω τρόπῳ στέλλονται. ΘΕΑΙ. Τίνι δὴ;
 ΣΕ. Διερωτῶσιν ὧν ἂν οἴηται τις τι πέρι λέγειν,
 λέγων μηδὲν· εἴθ' ἄτε πλανωμένων τὰς δόξας ἡραδίως
 ἐξετάζουσι, καὶ ξυνάγοντες δὴ τοῖς λόγοις, εἰς ταυ-
 τὸν τιθέασιν παρ' ἀλλήλας· τιθέντες δὲ ἐπιδεικνύου-
 σιν αὐτὰς αὐταῖς ἅμα περὶ τῶν αὐτῶν πρὸς τὰ αὐτὰ
 κατὰ ταυτὰ ἐναντίας· οἱ δ' ὁρῶντες ἑαυτοῖς μὲν χα-
 λεπαίνονται, πρὸς δὲ τοὺς ἄλλους ἡμεροῦνται, καὶ
 τοῦτω δὴ τῷ τρόπῳ τῶν περὶ αὐτοὺς μεγάλων καὶ
 σκληρῶν δακῶν ἀπαλλάττονται, πασῶν ἀπαλλαγῶν
 ἀκούειν τε ἡδίστην καὶ τῷ πάσχοντι βιβαιότατα

γιγνομένην. νομίζοντες γάρ, ὡ παῖ φίλε, οἱ καθιέροντες αὐτούς, ὥςπερ οἱ περὶ τὰ σώματα ἰατροὶ νομίσασιν, μὴ πρότερον ἢν τῆς προσφερομένης τροφῆς ἀπολαύειν δύνασθαι σῶμα, πρὶν ἂν τὸ ἐμποδίζοντα ἐν ἑαυτῷ τις ἐκβάλῃ, ταυτὸν καὶ περὶ ψυχῆς διανοήθησαν ἐκείνοι, μὴ πρότερον αὐτὴν ἔξειν τῶν προσφερομένων μαθημάτων ὄνησιν, πρὶν ἂν ἐλέγχων τις τὸν ἐλεγχόμενον εἰς ἀσχύνην καταστήσας, τὰς τοῖς μαθήμασιν ἐμποδίους δόξας ἐξελὼν καθαρὸν ἀποφῆνῃ καὶ ταῦτα ἡγούμενον, ἅπερ οἶδιν, εἶδέναι μόνα, πλείω δὲ μή. ΘΕΑΙ. Βελτίστη γοῦν καὶ σωφρονεστάτη τῶν ἔξεων αὕτη. ΞΕ. Διὰ ταῦτα δὴ πάντα ἡμῖν, ὦ Θεαίτητε, καὶ τὸν ἔλεγχον λεκτέον ὥς ἄρα μεγίστη καὶ κυριωτάτη τῶν καθάρσεων ἐστὶ καὶ τὸν ἀνέλεγκτον αὖ νομιστέον, ἂν καὶ τυγχάνῃ βασιλεὺς ὁ μέγας ὢν, τὰ μέγιστα ἀκαθάρτον ὄντα, ἀπαίδευτὸν τε καὶ ἀσχυρὸν γεγονέναι ταῦτα, ἃ καθαρώτατον καὶ κάλλιστον ἔπρεπε τὸν ὄντως ἐσόμενον εὐδαίμονα εἶναι. ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὔν. XVIII. ΞΕ. Τί δαί; τοὺς ταύτη χρωμένους τῇ τέχνῃ τίνας φήσομεν; ἐγὼ μὲν γὰρ φοβοῦμαι σοφιστὰς φάναι. ΘΕΑΙ. Τί δὴ; ΞΕ. Μὴ μῆζον αὐτοῖς προσάπτωμεν γέρας. ΘΕΑΙ. Ἀλλὰ μὴν προσέεικέ τιμι τοιοῦτω τὰ νῦν εἰρημένα. ΞΕ. Καὶ γὰρ κυνὶ λύκος, ἀγριώτατον ἡμερωτάτω· τὸν δὲ ἀσφαλῆ δεῖ πάντων μάλιστα περὶ τὰς ὁμοιότηας ἅει ποιεῖσθαι τὴν φυλακὴν· ὀλισθηρότατον γὰρ τὸ γένος. ὅμως δὲ ἴστωσαν· οὐ γὰρ περὶ σμικρῶν ὅρων τὴν ἀμφισβήτησιν οἶμαι

γενήσασθαι τότε, ὁπόταν ἰκανῶς φυλάττωσι. ΘΕΑΙ. Οὐκ οὖν, τί γε εἰκός. ΞΕ. Ἐστὼ δὴ διακριτικῆς τέχνης, καθαρτικῆ· καθαρτικῆς δὲ τὸ περὶ ψυχὴν μέρους ἀφωρίσθω· τούτου δὲ διδασκαλική· διδασκαλικῆς δὲ παιδευτικῆ· τῆς δὲ παιδευτικῆς, ὃ περὶ τὴν μάταιον δοξασοφίαν γιγνόμενος ἔλεγχος ἐν τῷ νῦν λόγῳ παραφανέντι μηδὲν ἄλλ' ἡμῖν εἶναι λεγέσθω πλήν ἢ γένει γενναία σοφιστική. ΘΕΑΙ. Λεγέσθω μὲν· ἀπορῶ δὲ ἔγωγε ἤδη, διὰ τὸ πολλὰ πεφάνθαι, τί χρηὶ ποτε ὡς ἀληθῆ λέγοντα καὶ διίσχυριζόμενον εἰπεῖν ὄντως εἶναι τὸν σοφιστήν. ΞΕ. Εἰκότως γε σὺ ἀπορῶν· ἀλλὰ τοι κακῆϊνον ἡγεῖσθαι χρηὶ νῦν ἤδη σφόδρα ἀπορεῖν ὅπη ποτὲ ἔτι διαδύσεται τὸν λόγον. ὁρθῇ γὰρ ἡ παροιμία, τὸ τὰς ἀπάσας μὴ ὁμόδιον εἶναι διαφεύγειν. νῦν οὖν καὶ μάλιστα ἐπιθετέον αὐτῷ. ΘΕΑΙ. Καλῶς λέγεις. XIX. ΞΕ. Πρῶτον δὲ σιάντες οἶον ἐξαγαπνεύσωμεν, καὶ πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς διαλογισάμεθα ἅμα ἀναπαυόμενοι, φέρε, ὅποσα ἡμῖν ὁ σοφιστὴς πέφανται. δοκῶ μὲν γάρ, τοπρῶτον εὐρέθῃ νέων καὶ πλουσίων ἔμμισθος θηρευτῆς. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Τὸ γε δεύτερον, ἔμμορος τις περὶ τὰ τῆς ψυχῆς μαθήματα. ΘΕΑΙ. Πάνυ γε. ΞΕ. Τρίτον δὲ ἄρα οὐ περὶ ταυτὰ ταῦτα κἀπηλὸς ἀνεφάνη; ΘΕΑΙ. Ναί, καὶ τέταρτόν γε, αὐτοπάλης περὶ τὰ μαθήματα ἡμῖν. ΞΕ. Ὅρθως ἐμνημόνευσας. πέμπτον δ' ἐγὼ πειράσομαι μνημονεῦειν· τῆς γὰρ ἀγωνιστικῆς περὶ λόγους ἦν τις ἀθλητῆς τὴν ἐριστικὴν τέχνην ἀφωρισμένος. ΘΕΑΙ. Ἦν γὰρ οἷν. ΞΕ.

Τό γε μὴν ἕκτον ἀμφισβητήσιμον μὲν, ὅμως δὲ θῶ-
 μεν αὐτῷ ξυγχωρήσαντες, δοξῶν ἐμποδίων μαθήματα
 περὶ ψυχὴν καθαρτὴν αὐτὸν εἶναι. ΘΕΑΙ. Παν-
 τάπασι μὲν οὖν. ΞΕ. Ἄρ' οὖν ἐννοεῖς, ὅταν ἐπιστή-
 μων τις πολλῶν φαίνεται, μίᾳς δὲ τέχνης ὀνόματι
 προσαγορεύεται, τὸ φάντασμα τοῦτο ὥς οὐκ ἔσθ'
 ἕγιές, ἀλλὰ δῆλον ὥς ὁ πάσχων αὐτὸ πρὸς τινα τέ-
 χνην, οὐ δύναται κατιδεῖν ἐκεῖνο αὐτῆς, εἰς ὃ πάντα
 τὰ μαθήματα ταῦτα βλέπει, διὸ καὶ πολλοῖς ὀνό-
 μασιν αἰετ' ἐνὸς τὸν ἔχοντα αὐτὰ προσαγορεύει;
 ΘΕΑΙ. Κινδυνεύει τοῦτο ταύτῃ πη μάλιστα πεφυ-
 κέναι. ΧΧ. ΞΕ. Μὴ τοίνυν ἡμεῖς γε αὐτὸ ἐν τῇ ζητήσῃ
 δι' ἀρχίαν πάσχωμεν, ἀλλὰ ἀναλιβώμεν ἐν πρώτῳ τῶν
 περὶ τὸν σοφιστὴν εἰρημένων· ἐν γάρ τί μοι μάλιστα
 κατεφάνη αὐτὸν μὲνουν. ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον; ΞΕ.
 Ἀντιλογικὸν αὐτὸν ἔφαμεν εἶναι πού. ΘΕΑΙ. Ναί.
 ΞΕ. Τί δ'; οὐ καὶ τῶν ἄλλων αὐτοῦ τοῦτου διδάσκα-
 λον γίγνεσθαι; ΘΕΑΙ. Τί μὲν; ΞΕ. Σκοπῶμεν δι'
 περὶ τίνος ἄρα καὶ φασὶν οἱ τοιοῦτοι ποιεῖν ἀντιλο-
 γικούς· ἢ δὲ σκέψῃς ἡμῖν ἐξ ἀρχῆς εἶπω τῇδέ πη.
 φέρε, περὶ τῶν θείων, ὅσ' ἀφανῆ τοῖς πολλοῖς, ἄρ'
 ἱκανοὺς ποιοῦσαι τοῦτο δοῖν; ΘΕΑΙ. Λέγεται οὖν
 δὴ περὶ αὐτῶν ταῦτα. ΞΕ. Τί δ', ὅσα φανερά γῆς τε
 καὶ οὐρανοῦ, καὶ τῶν περὶ τὰ τοιαῦτα; ΘΕΑΙ. Τί
 γάρ; ΞΕ. Ἀλλὰ μὴν ἐν γε ταῖς ἰδίαις ξυνοουσίαις,
 ὑπὸ τῶν γενέσεώς τε καὶ οὐαίας περὶ κατὰ πάντων
 λέγεται τι, ξύλισμεν ὥς αὐτοὶ τε ἀντικεῖν δεινοί,
 τοῦς τε ἄλλους ὅτι ποιοῦσιν, ἅπερ αὐτοί, δυνατοὺς

ΘΕΑΙ. Παντάπασί γε. ΞΕ. Τί δ' αὖ, περὶ νόμων καὶ ξυμπάντων τῶν πολιτικῶν ἄρ' οὐχ ὑπισχνοῦνται ποιεῖν ἄμφισβητικούς; ΘΕΑΙ. Οὐδεὶς γὰρ ἂν αὐτοῖς, ὥς ἔπος εἰπῶν, διελέγετο μὴ τοῦτο ὑπισχνόμενοις. ΞΕ. Τὰ γε μὴν περὶ πασῶν τε καὶ κατὰ μίαν ἐκάστην τέχνην, ἃ δεῖ πρὸς ἕκαστον αὐτὸν τὸν δημιουργὸν ἀντιπεῖν, δεδημοσιωμένα που καταβέβληται, γεγραμμένα τῷ βουλομένῳ μαθεῖν. ΘΕΑΙ. Τὰ Πρωταγόρειά μοι φαίνη περὶ τε πάλης καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν εἰρηκέναι. ΞΕ. Καὶ πολλῶν γε, ὧς μακάριε, ἐτέρων. ἀτὰρ δὴ τὸ τῆς ἀντιλογικῆς τέχνης ἄρ' οὐκ ἐν κεφαλαίῳ περὶ πάντων πρὸς ἄμφισβήτησιν ἱκανή τις δύναμις ἔοικεν εἶναι; ΘΕΑΙ. Φαίνεται γοῦν δὴ σχεδὸν σὺδὲν ὑπολιπεῖν. ΞΕ. Σὺ δὲ δὴ, πρὸς θεῶν, ὧ παῖ, δυνατόν ἢ γῆ τοῦτο; τάχα γὰρ ἂν ἡμεῖς μὲν ὀξύτερον οἱ νέοι πρὸς αὐτὸ βλέποιντε, ἡμεῖς δὲ ἄμβλύτερον. ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον, καὶ πρὸς τί μάλιστα λέγεις; οὐ γὰρ πω κατανοῶ τὸ τῶν ἐρωτώμενον. ΞΕ. Εἰ πάντα ἐπιστασθαι τινα ἀνθρώπων ἐστὶ δυνατόν. ΘΕΑΙ. Μακάριον μὲν τ' ἂν ἡμῶν, ὧ ξένη, ἣν τὸ γένος. ΞΕ. Πῶς οὖν ἂν ποτὲ τις πρὸς γε τὸν ἐπιστάμενον αὐτὸς ἀνεπιστήμων ὢν δύναίτο ὑγιές τι λέγων ἀντιπεῖν; ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς. ΞΕ. Τί ποτ' οὖν ἂν εἴη τὸ τῆς σοφιστικῆς δυνάμεως θαῦμα; ΘΕΑΙ. Τοῦ δὴ πέρι; ΞΕ. Καθ' ὅντινα τρόπον ποτὲ δυνατόν τις νέος δόξαν παρασκευάζειν, ὥς εἰσὶ πάντες πάντων αὐτοὶ σοφώτατοι. δῆλον γὰρ ὥς εἰ μήτι

ἀντιλέγον ὁρθῶς, μήτε ἐκείνοις ἐφαίνοντο, φαίνον-
 μενοί τε εἰ μηδὲν αὐτῷ μᾶλλον ἐδόκουν διὰ τὴν ἀμ-
 φισβήτησιν εἶναι φρόνιμοι, τὸ σὺν δὲ τοῦτο σχολ-
 ῇ ποῖ' ἂν αὐτοῖς τις χρήματα διδοὺς ἤθελεν ἂν
 τούτων αὐτῶν μαθητὴς γίνεσθαι. ΘΕΑΙ. Σχολῇ
 μέντ' ἂν. ΞΕ. Νῦν δέ γ' ἐθέλουσι. ΘΕΑΙ. Καὶ
 μᾶλα. ΞΕ. Δοκοῦσι γάρ, οἶμαι, πρὸς ταῦτα ἐπι-
 στημόνως ἔχειν αὐτοί, πρὸς ἅπερ ἀντιλέγουσι. ΘΕΑΙ.
 Πῶς γὰρ οὐ; ΞΕ. Δρωσι δέ γε τοῦτο πρὸς ἅπαν-
 τα; φαμέν; ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Πάντα ἄρα σο-
 φοὶ τοῖς μαθηταῖς φαίνονται. ΘΕΑΙ. Τί μήν; ΞΕ.
 Οὐκ ὄντες γε ἄδύνατον γὰρ τοῦτό γε εἶφάνη. ΘΕΑΙ.
 Πῶς γὰρ οὐκ ἄδύνατον; ΞΕ. Δοξαστικὴν ἄρα τινὰ
 περὶ πάντων ἐπιστήμην ὁ σοφιστὴς ἡμῖν, ἀλλ' οὐκ
 ἀληθεῖαν, ἔχων ἀναπέφανται. ΘΕΑΙ. Παντάπασι
 μὲν οὖν, καὶ κινδυνεύει γε τὸ νῦν εἰρημένον ὁρ-
 θότατα περὶ αὐτῶν εἰρησθαι. XXI. ΞΕ. Αἰσθόμενοι τοί-
 νυν σαφέστερόν τε παρῶν δειγμὰ περὶ τούτων. ΘΕΑΙ.
 Τὸ ποῖον δὴ; ΞΕ. Τόδε· καὶ μοι πειρῶ προσέχων
 τὸν ναῦν εἰ μᾶλα ἀποκρίνασθαι. ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον;
 ΞΕ. Εἴ τις φαίη μὴ λέγειν μηδ' ἀντιλέγειν, ἀλλὰ
 ποιεῖν καὶ δοῦν μίαν τέχνην ξυνάπαντ' ἐπίστασθαι
 πράγματα. ΘΕΑΙ. Πῶς πάντα εἶπες; ΞΕ. Τὴν
 ἀρχὴν τοῦ ῥηθέντος σὺ γ' ἡμῖν εὐθύς ἀγνοεῖς· τὰ
 γὰρ ξυμπάντα, ὥς ἔοικας, οὐ μαρθάνεις. ΘΕΑΙ.
 Οὐ γὰρ σὺν. ΞΕ. Λέγω τοίνυν σὲ καὶ ἐμὲ τῶν
 πάντων, καὶ πρὸς ἡμῖν τὰ ἄλλα ζῶα καὶ ὄνδρα.
 ΘΕΑΙ. Πῶς λέγεις; ΞΕ. Εἴ τις ἐμὲ καὶ σὲ καὶ

τἄλλα φρενὶ πάντα ποιήσιν φαίη. ΘΕΑΙ. Τίνα δὴ λέγων τὴν ποιήσιν; οὐ γὰρ δὴ γεωργὸν γε ἐρεῖς τινα· καὶ γὰρ δὴ καὶ ζῶων αὐτὸν εἶπες ποιητήν. ΞΕ. Φημί, καὶ πρὸς γε θαλάττης, καὶ γῆς, καὶ οὐρανοῦ, καὶ θεῶν, καὶ τῶν ἄλλων ζυμπάντων· καὶ τοῖσιν καὶ ταχὺ ποιήσας αὐτῶν ἕκαστα, πάντῃ σμικροῦ νομίσματος ἀποδίδοται. ΘΕΑΙ. Παιδιὰν λέγεις τινα. ΞΕ. Τί θαί; τὴν τοῦ λέγοντος ὅτι πάντα οἶδε, καὶ ταῦτα ἕτερον ἂν διδάξειεν ὀλίγον καὶ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, μὲν οὐ παιδιὰν νομιστέον; ΘΕΑΙ. Πάντως που. ΞΕ. Παιδιᾶς δὲ ἔχεις τι τεχνικώτερον ἢ καὶ χαριέστερον εἶδος, ἢ τὸ μιμητικόν; ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς· ἀμπολυγὰρ εἴρηκας εἶδος εἰς ἓν πάντα ξυλλαβῶν, καὶ σχεδὸν ποικιλώτατον. XXII. ΞΕ. Οὐκοῦν τὸν γ' ὑπισχνούμενον δυνατὸν εἶναι μὲν τέχνῃ πάντα ποιεῖν γινώσκόμεν που τοῦτο, ὅτι μιμήματα καὶ ὁμώνυμα τῶν ὄντων ἀπεργαζόμενος τῇ γραφικῇ τέχνῃ, δυνατὸς ἔσται τοὺς ἀνοήτους τῶν νέων παίδων, πόρρωθεν τὰ γεγραμμένα ἐπιδεικνύς, λανθάνειν, ὥς ὃ, τι περ ἂν βουληθῇ ὁρᾶν, τοῦτο ἱκανώτατος ὢν ἀποτελεῖν ἔργῳ. ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ; ΞΕ. Τέ θαὲ δὴ περὶ τοὺς λόγους; ἅψ' οὐ προσδοκῶμεν εἶναι τινα ἄλλην τέχνην; ἢ οὐ δυνατὸν αὐτὸν τυγχάνειν τοὺς νέους, καὶ ἔτι πόρρω τῶν πραγμάτων τῆς ἀληθείας ἀφωστῶτας, διὰ τῶν ὥτων τοῖς λόγοις γοητεῖν, δεικνύντας εἰδωλα λεγόμενα περὶ πάντων, ὥστε ποιεῖν ἀληθῆ δοκεῖν λεγέσθαι, καὶ τὸν δὴ λέγοντα σοφώτατον πάντων ἄπαντ' εἶναι;

ΘΕΑΙ. Τί γάρ οὐκ ἂν εἴη ἄλλη τις τοιαύτη τέχνη;
 ΞΕ. Τοὺς πολλοὺς γοῦν, ὦ Θεαίτητε, τῶν τότε
 ἀκουόντων ἂν οὐκ ἀνάγκη, χρόνον τε ἐπελθόντος
 αὐτοῖς ἱκανοῦ καὶ προϋούσης ἡλικίας, τοῖς τε οὔσι
 προσπίπτοντας ἐγγύθεν καὶ διὰ παθημάτων ἀναγ-
 καζομένους ἐναργῶς ἐφάπτεσθαι τῶν ὄντων, μετα-
 βίλλειν τὰς τότε γενομένας δόξας, ὥστε σμικροὶ μὲν
 φαίνεσθαι τὰ μεγάλα, χαλεπὰ δὲ τὰ εὐρύδια, καὶ
 πάντα πάντα ἀνατετρώσθαι τὰ ἐν τοῖς λόγοις φαν-
 τήματα ὑπὸ τῶν ἐν ταῖς πράξεσιν ἔργων παραγ-
 νομένων; ΘΕΑΙ. Ὡς γοῦν ἐμοὶ τηλικῶδε ὄντι κοῖ-
 ναι· οἶμαι δὲ καὶ ἐμὲ τῶν ἐτι πόρρωθεν ἀφυστηκό-
 των εἶναι. ΞΕ. Τοιγαροῦν ἡμεῖς σε οἶδε πάντες πει-
 ρασόμεθα, καὶ νῦν πειρώμεθα, ὥς ἐγγυτάτω ἔναι
 τῶν παθημάτων προσάγειν. περὶ δ' οὖν τοῦ σο-
 φιστοῦ τόδε μοι λέγε, πότερον ἤδη τοῦτο σαφές, ὅτι
 τῶν γοήτων ἐστὶ τις, μιμητὴς ὢν τῶν ὄντων, ἢ δι-
 σιάζομεν ἐτι, μὴ, περὶ οὓων περ ἀντιλέγειν δοκεῖ δυ-
 νατὸς εἶναι, περὶ τοσούτων καὶ τὰς ἐπιστήμας ἀλη-
 θῶς ἔχων τυγχάνη. ΘΕΑΙ. Καὶ πῶς ἂν, ὦ ξένη;
 ἀλλὰ σχεδὸν ἤδη σαφές ἐκ τῶν εἰρημένων, ὅτι τῶν
 τῆς παιδείας μετεχόντων ἐστὶ τις μερῶν. ΞΕ. Εἰς
 γόητα μὲν δὴ καὶ μιμητὴν ἄρα θετέον αὐτὸν τινά.
 ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ θετέον; XXIII. ΞΕ. Ἄγε δὴ· νῦν
 γάρ ἡμέτερον ἔργον ἤδη τὸν θῆρα μηκέτ' ἀνεῖναι.
 σχεδὸν γάρ αὐτὸν περιελήφαμεν ἐν ἀμφιβληστροειδί-
 τι· τῶν ἐν τοῖς λόγοις περὶ τὰ τοιαῦτα ἀγάνων,
 ὥστε οὐκέτ' ἐκφυύεται τόδε γε. ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον;

ΞΕ. Τὸ μὴ ἐκ τοῦ γένους εἶναι τοῦ τῶν θαυματο-
ποιῶν τὰς εἰς. ΘΕΑΙ. Κάμοι τοῦτο γε οὕτω περὶ
αὐτοῦ ξυνοδοῖ. ΞΕ. Διδόχαι τοίνυν ὀπιτάχιστα
διαίρειν τὴν εἰδωλοποιητικὴν τέχνην, καὶ καταδάν-
τας εἰς αὐτήν, ἐάν μὲν ἡμᾶς εὐθὺς ὁ σοφιστὴς ὑπο-
μείνῃ, ξυλλαβεῖν αὐτὸν κατὰ τὰ ἐπεσταλμένα ὑπὸ
τοῦ βασιλικοῦ λόγου, κακείνῳ παραδόντας ἀποφῆ-
ναι τὴν ἄγρην· ἐάν δ' ἄρα κατὰ μέρη τῆς μιμητι-
κῆς δύηται πῃ, ξυνακολουθεῖν αὐτῷ διαιροῦντας αἰ-
τὴν ὑποδεχομένην αὐτὸν μοῖραν, ἕως περ ἂν ληφθῇ.
πάντως οὔτε οὗτος, οὔτε ἄλλο γένος οὐδὲν μήποτε
ἐκφυγὸν ἐπεύξεται τὴν τῶν οὕτω δυναμένων μετιέ-
ναι καθ' ἑκαστὰ τε καὶ ἐπὶ πάντα μέθοδον. ΘΕΑΙ.
Λέγεις εὖ, καὶ ταῦτα ταύτῃ ποιητέον. ΞΕ. Κατὰ
δὴ τὸν παρεληλυθότα τρόπον τῆς διαίρεσεως ἔγωγέ
μοι καὶ νῦν φαίνομαι δύο καθορᾶν εἶδη τῆς μιμη-
τικῆς· τὴν δὲ ζητούμενην ἰδεάν, ἐν ὁποτέρῳ ποθ'
ἡμῖν οὔσα τυγχάνει, καταμαθεῖν οὐδέπω μοι δοκῶ
νῦν δυνατός εἶναι. ΘΕΑΙ. Σὺ δ' ἄλλ' εἰπέ πρῶ-
τον καὶ δίσκε ἡμῖν, τίνε τῶν δύο λέγεις. ΞΕ. Μίαν
μὲν τὴν εἰκαστικὴν ὁρᾶν ἐν αὐτῇ τέχνῃ· ἔστι δ' αἰ-
τὴ μάλιστα, ὅποταν κατὰ τὰς τοῦ παραδείγματος
ξυμμετρίας τις ἐν μήκει καὶ βάρει καὶ πλάτει, καὶ
πρὸς τοῦτοις ἔτι χρώματα ἀποδιδούς τὰ προσήκοντα
ἐκάστοις, τὴν τοῦ μιμήματος γένεσιν ἀπεργάζηται.
ΘΕΑΙ. Τί δ'· οὐ πάντες οἱ μιμούμενοί τι, τοῦτ'
ἐπιχειροῦσι δρᾶν; ΞΕ. Οὔκουν ὅσοι γε τῶν μεγά-
λων πού τι πλάττουσιν ἔργων ἢ γράφουσιν. εἰ γὰρ

ἀποδίδοιεν τὴν τῶν καλῶν ἀληθινήν ἑυμετρίαν, οἷα δ' ὅτι σμικρότερα μὲν τοῦ δέοντος τὰ ἥνω, μείζω δὲ τὰ κάτω φαίνοιτ' ἂν, διὰ τὸ τὰ μὲν πόρρωθεν, τὰ δ' ἐγγύθεν ὑφ' ἡμῶν ὁρᾶσθαι. ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν. ΞΕ. Ἄρ' οὖν οὐ χαίρειν τὸ ἀληθὲς ἐάσαντες οἱ δημιουργοὶ νῦν οὐ τὰς οὐσας ἑυμετρίας, ἀλλὰ τὰς δοξούσας εἶναι καλὰς τοῖς εἰδώλοις ἐναπεργάζονται; ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν. ΞΕ. Τὸ μὲν ἄρα ἔτερον οὐ δίκαιον, εἰκὸς γε ἂν, εἰκόνα καλεῖν; ΘΕΑΙ. Παντάπασί γε. ΞΕ. Ἄρ' οὖν τὸ μὲν ἔτερον δίκαιον εἰκαστικὸν καλεῖν; ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Καὶ τῆς γε μιμητικῆς τὸ ἐπὶ τούτῳ μέρος κλητέον ὅπερ εἶπομεν ἐν τῷ πρόσθεν, εἰκαστικὴν; ΘΕΑΙ. Κλητέον. ΞΕ. Τί δαί; τὸ φαινόμενον μὲν, διὰ τὴν ἐκ καλοῦ θέαν, εἰκέναι τῷ καλῷ, δύναμιν δὲ εἴ τις λάβῃ τὰ τηλικαῦτα ἱκανῶς ὁρᾶν, μηδὲ εἰκὸς ᾧ φησὶν εἰκέναι, τί καλοῦμεν; ἄρ' οὐκ, ἐπεὶ περ φαίνεται μὲν, εἰκε δὲ οὐ, φάντασμα; ΘΕΑΙ. Τί μὲν; ΞΕ. Οὐκ οὖν πάμπαν καὶ κατὰ τὴν ζωγραφίαν τοῦτο τὸ μέρος ἐστὶ καὶ κατὰ τὴν ξύμπασαν μιμητικὴν; ΘΕΑΙ. Ὡς δ' οὐ; ΞΕ. Τὴν δὲ φάντασμα ἀλλ' οὐκ εἰκόνα ἀπεργαζομένην τέχνην ἢ οὐ φανταστικὴν ὁρῶταί ἂν προσγορεύοιμεν; ΘΕΑΙ. Πολύ γε. ΞΕ. Τοῦτω τοίνυν τῷ δύο ἔλεγον εἶδη τῆς εἰδωλοποιητικῆς, εἰκαστικὴν καὶ φανταστικὴν. ΘΕΑΙ. Ὅρθως. ΞΕ. Ὁ δὲ γε καὶ τότ' ἠμφιγνόουν, ἐν ποτέρῃ τὸν σοφιστὴν θετέον, οὐδὲ νῦν πῶ δύναμαι θεῖσασθαι σαφῶς, ἀλλ' ὅντως θαυμαστός ἄνθρωπος καὶ κατιδεῖν

παρχάλεπος· ἐπεὶ καὶ νῦν μάλα εὖ καὶ κομψῶς εἰς
ὑπορον εἶδος διερευνήσασθαι καταπέφευγεν. ΘΕΛΙ.
Ἔοικε. ΞΕ. Ἀγ' οὖν αὐτὸ γινώσκων ξύμφης, ἥ σε
οἶον ῥύμη τις ὑπὸ τοῦ λόγου ξυνειθισμένον ξυμπε-
ισπάσαιο πρὸς τὸ ταχὺ ξυμφῆσαι; ΘΕΛΙ. Πῶς
καὶ πρὸς τί τοῦτο εἶρηκας; XXIV. ΞΕ. Ὅτιως, ὦ μα-
κάριε, ἐσμέν ἐν παντάπασι χαλεπῇ σκέψει. τὸ γὰρ
φαίνεσθαι τοῦτο καὶ τὸ δοκεῖν, εἶναι δὲ μὴ, καὶ
τὸ λέγειν μὲν ἅττα, ἀληθῆ δὲ μὴ, πάντα ταῦτά
ἐστὶ μεστὰ ἀπορίας ἀεὶ ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ καὶ
νῦν. ὅπως γὰρ εἰπάντα χρη ψευδῇ λέγειν ἢ δοξάζειν
ὅτιως εἶναι, καὶ τοῦτο φθιγγόμενον ἐν ἀντιλογίᾳ
μὴ ξυνέχεσθαι, παντάπασιν, ὦ Θεαίτητε, χαλεπόν.
ΘΕΛΙ. Τί δὴ; ΞΕ. Τετόλμηκεν ὁ λόγος οὗτος ὑπο-
θέσθαι τὸ μὴ ὃν εἶναι· ψεῦδος γὰρ οὐκ ἂν ἄλλως ἐγί-
γνετο ὄν. Παρμενίδης δὲ ὁ μέγας, ὦ παῖ, παισὶν ἡμῶν
οὔσιν ἀρχόμενός τε καὶ διὰ τέλους τοῦτο ἀπεμαρτύ-
ρατο, περὶ τε ὧδε ἐκάστοτε λέγων καὶ μετὰ μέτρων,
Οὐ γὰρ μήποτε τοῦτ' οὐδαμῇ φησιν εἶναι μὴ ὅτι·
Ἀλλὰ σὺ τῆςδ' ἅφ' ἁδοῦ διζήσιος εἶργε νόημα.
Παρ' ἐκείνου τε οὖν μαρτυρεῖται καὶ μάλιστα γε
δὴ πάντων ὁ λόγος αὐτός ἂν δηλώσειε μέτρια βιασ-
τισθεῖς. τοῦτο οὖν αὐτὸ πρῶτον θρασυόμεθα, εἰ μὴ
τί σοι διαφέρει. ΘΕΛΙ. Τὸ μὲν ἐμὸν ὅπη βούλει
τίθεσο· τὸν δὲ λόγον, ἥ βέλτιστα διέξεις, σκοπῶν
αὐτός τε εἶναι, καὶ μετὰ ταύτην τὴν ὁδὸν ἄγε. XXV.
ΞΕ. Ἀλλὰ χρη δρᾶν ταῦτα. καί μοι λέγε· τὸ μηδισμῶς
ὃν τολμῶμεν ποῖν φθιγγεσθαι; ΘΕΛΙ. Πῶς γὰρ

οἷ; ΖΕ. Μὴ τοίνυν ἔριδος ἕνεκα, μηδὲ παιδιᾶς, ἀλλ' ἂν σπουδῇ δέῃ ξυνοήσαντά τινα μισοφύνασθαι τῶν ἀκροατῶν, πῇ χρὴ τοῦτο ἐπιφέρειν τοῦτο τὸ μὴ ὄν· ἔχειν δοκοῦμεν ἂν εἰς τί καὶ ἐπὶ ποῖον αὐτόν τε καταχρήσασθαι, καὶ τῷ πυνθανομένῳ δεικνύναι; ΘΕΑΙ. Χαλεπὸν ἥρου, καὶ, σχεδὸν εἰπεῖν, οἷω γε ἐμοὶ παντάπασιν ἄπορον. ΖΕ. Ἀλλ' οὐ τοῦτό γε δῆλον, ὅτι τῶν ὄντων ἐπὶ τι τὸ μὴ ὄν οὐκ οἰστέον. ΘΕΑΙ. Πῶς γάρ ἂν; ΖΕ. Οὐκ οὐν ἐκείπερ οὐκ ἐπὶ τὸ ὄν, οὐδ' ἐπὶ τὸ τί φέρων ὀρθῶς ἂν τις φέροι. ΘΕΑΙ. Πῶς δὴ; ΖΕ. Καὶ τοῦτο ἡμῖν που φανερόν, ὥς καὶ τὸ τί τοῦτο τὸ ῥῆμα, ἐπὶ ὄντι λέγομεν ἐκάστοτε. μόνον γάρ αὐτὸ λέγειν, ὥςπερ γυμνὸν καὶ ἀπληρωμένον ἀπὸ τῶν ὄντων ἀπάντων, ἀδύνατον, ἧ γάρ; ΘΕΑΙ. Ἀδύνατον. ΖΕ. Ἄρα τῇδε σκοπῶν ξύμφης, ὥς ἀνάγκη τὸν τί λέγοντα, ἐν γέ τι λέγειν; ΘΕΑΙ. Οὕτω. ΖΕ. Ἐνὸς γάρ δὴ τὸ γε τί φήσεις σημεῖον εἶναι, τὸ δὲ τινὲς ὄνομα, τὸ δὲ τινὲς πολλῶν. ΘΕΑΙ. Πῶς γάρ οὔ; ΖΕ. Τὸν δὲ δὴ μὴ εἰς λέγοντα, ἀναγκαιότατον, ὥς ἔοικε, παντάπασιν μηδὲν λέγειν. ΘΕΑΙ. Ἀναγκαιότατον μὲν οἶν. ΖΕ. Ἀρ' οὐν οὐδὲ τοῦτο συγχωρητέον, τὸ τὸν τοιοῦτον λέγειν μὴν, λέγειν μὲν τοι μηδέν. ἀλλ' οὐδὲ λέγειν φατέον, ὃς ἂν ἐπιχειρῇ μὴ ὄν φθεγγεσθαι; ΘΕΑΙ. Τέλος γοῦν ἂν ἀπορίας ἔχοις λόγος. XXVI. ΖΕ. Μήπω μέγ' εἴπῃς. ἔστι γάρ, ὦ μακάριε, ἴσθι καὶ ταῦτά γε τῶν ἀποριῶν ἡ μέγιστη καὶ πρώτη· περὶ γάρ αὐτὴν αὐτοῦ τὴν ἀρχὴν οἶσα τυγχά-

νει. ΘΕΑΙ. Πῶς φῆς; λέγε καὶ μηδὲν ἀποκνήσης.
 ΞΕ. Τῷ μὲν ὅντι που προσγένοιτ' ἂν τι τῶν ὄντων
 ἕτερον. ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ; ΞΕ. Μὴ ὅντι δὲ τῶν
 ὄντων ἄρα ποτε προσγίγνεσθαι φήσομεν δυνατόν εἶ-
 ναι; ΘΕΑΙ. Καὶ πῶς; ΞΕ. Ἀριθμὸν δὴ τὸν ἑξυ-
 πάντα τῶν ὄντων τίθεμεν. ΘΕΑΙ. Εἶπερ γε καὶ
 ἄλλο τι θετέον ὡς ὄν. ΞΕ. Μὴ τοίνυν μηδ' ἐπι-
 χειροῦμεν ἀριθμοῦ μήτε πλήθος, μήτε τὸ ἐν πρῶς
 τὸ μὴ ὄν προσφέρειν. ΘΕΑΙ. Οὐκ οὖν ἂν ὀρθῶς
 γε, ὡς ἔοικεν, ἐπιχειροῦμεν, ὡς φησιν ὁ λόγος.
 ΞΕ. Πῶς οὖν ἂν ἢ διὰ τοῦ σιόματος φθέγγεται ἂν
 τις, ἢ καὶ τῇ διανοίᾳ τοπαράπαν λάβοι τὰ μὴ ὄντα
 ἢ τὸ μὴ ὄν χωρὶς ἀριθμοῦ; ΘΕΑΙ. Λέγε ὅπη.
 ΞΕ. Μὴ ὄντα μὲν ἐπειδὴν λέγωμεν, ἄρα οὐ πλήθος
 ἀριθμοῦ ἐπιχειροῦμεν προστιθέναι; ΘΕΑΙ. Τί μὴν;
 ΞΕ. Μὴ ὄν δέ, ἄρα οὐ τὸ ἐν αὐτῷ; ΘΕΑΙ. Σαφέ-
 σιατὰ γε. ΞΕ. Καὶ μὴν οὔτε δίκαιόν γε οὔτε ὀρθόν
 φαμεν ὄν ἐπιχειρεῖν μὴ ὄντι προσαρμόττειν. ΘΕΑΙ.
 Λέγεις ἀληθέστατα. ΞΕ. Συννοεῖς οὖν ὡς οὔτε
 φθέγγεσθαι δυνατόν ὀρθῶς, οὔτ' εἰπεῖν, οὔτε δια-
 νοηθῆναι τὸ μὴ ὄν αὐτὸ καθ' αὐτό, ἀλλ' ἔστιν ἀδια-
 νόητον τε καὶ ἀρόγητον καὶ ἀφθεγκτον καὶ ἀλο-
 γον; ΘΕΑΙ. Παντάπασιν μὲν οὖν. ΞΕ. Ἄρ' οὖν
 ἐφυσάμην ἄρτι, λέγων τὴν μεγίστην ἀπορίαν εἶναι
 αὐτοῦ πέρι; ΘΕΑΙ. Τί δέ; ἔτι μείζω τινὰ λέγειν
 ἄλλην ἔχομαι; ΞΕ. Τί δέ, ὦ θανμάσις, οὐκ ἐν-
 νοεῖς αὐτοῖς τοῖς λεχθεῖσιν, ὅτι καὶ τὸν ἐλέγχοντα
 εἰς ἀπορίαν καθίστηται τὸ μὴ ὄν οὕτως, ὥστε, ὁπό-

ταν αὐτὸ ἐπιχειρῇ τις ἐλεγχειν, ἐναντία αὐτὸν αὐτῷ
 περὶ ἐκεῖνο ἀναγκάζεσθαι λέγειν; ΘΕΑΙ. Πῶς φῆς;
 εἰπέ ἐτι σαφέστερον. ΞΕ. Οὐδὲν δεῖ τὸ σαφέστερον
 ἐν ἐμοὶ σκοπεῖν. ἐγὼ μὲν γὰρ ὑποθέμενος, οὔτε
 ἐνός οὔτε τῶν πολλῶν τὸ μὴ ὄν δεῖν μετέχειν, ἄρτι
 τε καὶ νῦν οὕτως ἐν αὐτῷ εἴρηκα· τὸ μὴ ὄν γὰρ φημί.
 ξυνίης τί; ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Καὶ μὴν αὖ καὶ σμι-
 κρόν ἔμπροσθεν, ἄφθρεγκτόν τε αὐτὸ καὶ ἄρρήτον
 καὶ ἄλογον ἔφην εἶναι· ξυνέπη; ΘΕΑΙ. Ξυνέπομαι·
 πῶς γὰρ οὐ; ΞΕ. Οὐκοῦν τό γε εἶναι προσάπτειν
 πειρώμενος ἐναντία τοῖς πρόσθεν ἔλεγον; ΘΕΑΙ.
 Φαίη. ΞΕ. Τί δαί; τοῦτο προσάγων, οὐχ ὥς ἐν
 ὄν διελεγόμην; ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Καὶ μὴν ἄλογόν
 γε λέγων καὶ ἄρρήτον καὶ ἄφθρεγκτόν, ὥς γε πρὸς
 ἐν τὸν λόγον ἐποιούμην. ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὐ; ΞΕ.
 Φαμὲν δέ γε δεῖν, εἴπερ ὀρθῶς τις λέξει, μήτε ὦ;
 ἐν μήτε ὥς πολλὰ διορίζειν αὐτό, μηδὲ τοπαράπαν
 αὐτὸ καλεῖν· ἐν τι γὰρ ἤδη καὶ κατὰ ταύτην ἂν τὴν
 πρόσθεσιν προσαγορεύοιτο. ΘΕΑΙ. Παντάπασι γε.
 XXVII. ΞΕ. Τὸν μὲν τοίνυν ἐμέ γε εἴ τι τις ἂν λέγοι
 καὶ γὰρ πάλαι καὶ τανῦν ἡττημένον ἂν εὖροι περὶ τοῦ
 τοῦ μὴ ὄντος ἔλεγχον· ὥστε ἐν ἐμοὶ γε λέγοντι, κα-
 θάπερ εἶπον, μὴ σκοποῦμεν τὴν ὀρθολογίαν περὶ
 τὸ μὴ ὄν· ἀλλ' εἰα δὴ νῦν ἐν σοὶ σκεψώμεσθα. ΘΕΑΙ.
 Πῶς φῆς; ΞΕ. Ἴθι ἡμῖν εὖ καὶ γενναίως, ὅτα νέος
 ὢν, ὃ, τι μάλιστα δύνασαι ξυντείνας πειράσθῃ, μήτε
 οὐσίαν μήτε τὸ ἐν μήτε πλῆθος ἀρῶν οὐδ' προστι-
 θεῖς τὰ μὴ ὄντι, κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον φθέρῃς-

πταί τι περὶ αὐτοῦ. ΘΕΑΙ. Πολλὴ μὲντ' ἂν με
 καὶ ἄτιπος ἔχει προθυμία τῆς ἐπιχειρήσεως, εἰ σε
 τοιαῦθ' ὁρῶν πάσχοντα αὐτὸς ἐπιχειροῖην. ΞΕ.
 Ἄλλ' εἰ δοκεῖ, σὲ μὲν καὶ ἐμὲ χαίρειν ἔωμεν· ἔως
 δ' ἂν τινι δυναμένῳ δοῖν τοῦτο ἐντυχάνωμεν, μέ-
 ρει τοῦτον λέγωμεν ὥς παντὸς μᾶλλον πανούργου
 ἢ ἀπορον ὁ σοφιστὴς τόπον καταδέδυκε. ΘΕΑΙ.
 Καὶ μάλα γε φαίνεται. ΞΕ. Τοιγαροῦν εἰ τινα φή-
 σομεν αὐτὸν ἔχειν φανταστικὴν τέχνην, ῥηδίως ἐκ
 ταύτης τῆς χρείας τῶν λόγων ἀντιλαμβάνομενος ἡμῶν
 ἢς τοῦναντίον ἀποστρέψει τοὺς λόγους, ὅταν εἰδω-
 τοποιὸν αὐτὸν καλῶμεν, ἀνερωτῶν τί τοπαράπαν
 εἰδῶλον λέγομεν, σκοπεῖν οὖν, ὃ Θεαίτητε, χρή, τί
 τίς τῷ νεανίᾳ πρὸς τὸ ἐρωτώμενον ἀποκρινεῖται.
 ΘΕΑΙ. Ἀῖνον ὅτι φήσομεν τὰ τε ἐν τοῖς ὕδασι καὶ
 κατόπτροις εἰδῶλα, ἔτι καὶ τὰ γεγραμμένα καὶ τὰ
 εἰστυπωμένα καὶ τὰ ἄλλα, ὅσα που τοιαῦτά ἐστιν
 τέτρα. ΞΕ. Φανερόν, ὃ Θεαίτητε, εἰ, σοφιστὴν οὐχ
 ὠρακῶς. XXVIII. ΘΕΑΙ. Τί δὴ; ΞΕ. Δόξει σοι μύ-
 ναι, ἢ παντάπασιν οὐκ ἔχειν ὄμματα. ΘΕΑΙ. Πῶς;
 ΞΕ. Τὴν ἀπόκρισιν ὅταν οὕτως αὐτῷ διδῶς, εἰάν ἐν
 κατόπτροις ἢ πλάσμασι λέγῃς τι, καταγελάσεται σου
 τῶν λόγων, ὅταν ὥς βλέποντι λέγῃς αὐτῷ, προς-
 ποιούμενος οὔτε κάτοπτρα οὔτε ὕδατα γινώσκειν,
 οὔτε τοπαράπαν ὄψιν· τὸ δ' ἐκ τῶν λόγων ἐρωτήσῃ
 με μόνον. ΘΕΑΙ. Ποῖον; ΞΕ. Τὸ διὰ πάντων τοῦ-
 των, ἃ ποιεῖν εἰπὼν ἡξίωσας ἐνὶ προσεπιεῖν ὀνό-
 ματι, φθιγεῖς ἄμενος εἰδῶλον ἐπὶ πᾶσιν, ὥς ἐν ὕν-

λέγε οἷν καὶ ἀμύνου, μηδέν ὑποχωρῶν τὸν ἄνδρα.
 ΘΕΑΙ. Τί δὴτα, ὃ ἔλεγε, εἰδωλον ἂν φαῖμεν εἶναι,
 πλὴν γε τὸ πρὸς τὰ ληθινὰ ἀφωμοιῶμενον ἕτερο
 τοιοῦτον; ΞΕ. Ἐτερον δὲ λέγεις τοιοῦτον ἀληθινόν,
 ἢ ἐπὶ τίνι τὸ τοιοῦτον εἶπες; ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς ἀλη-
 θινόν γε, ἀλλ' εἰκόδες μὴν. ΞΕ. Ἄρα τὸ ἀληθινόν
 ὄντως ὃν λέγων; ΘΕΑΙ. Οὕτω. ΞΕ. Τί δαί; τὸ μὴ
 ἀληθινὸν ἂρ' ἐναντίον ἀληθοῦς; ΘΕΑΙ. Τί μὴν;
 ΞΕ. Οὐκ ὃν ἄρα λέγεις τὸ εἰκόδες, εἴπερ αὐτὸ γε μὴ
 ἀληθινὸν ἐρεῖς. ἀλλ' ἔστι γε μὴν. ΘΕΑΙ. Πῶς;
 ΞΕ. Οὐκ ὃν ἀληθῶς γε φῆς. ΘΕΑΙ. Οὐ γὰρ οὖν
 πλὴν γ' εἰκὼν ὄντως. ΞΕ. Οὐκ ὃν ἄρα οὐκ ὄντως
 ἐστὶν ὅντος ἢν λέγομεν εἰκόνα; ΘΕΑΙ. Κινδυνεύει
 τοιαύτην τινὰ πιπλέχθαι ξυμπλοκὴν τὸ μὴ ὃν τῷ
 ὄντι, καὶ μάλα ἄτοπον. ΞΕ. Πῶς γὰρ οὐκ ἄτοπον;
 ὁρᾷς γοῦν ὅτι καὶ νῦν διὰ τῆς ἐπαλλάξεως ταύτης ὁ
 πολυκέφαλος σοφιστής ἠνάγκασεν ἡμᾶς τὸ μὴ ὃν οὐχ
 ἐκόντας ὁμολογεῖν εἶναι πῶς. ΘΕΑΙ. Ὅρῳ καὶ μά-
 λα. ΞΕ. Τί δαὶ δὴ; τὴν τέχνην αὐτοῦ τίνα ἀφο-
 ρίσαντες, ἡμῖν αὐτοῖς ξυμφωνεῖν οἷοί τε ἐσόμεθα;
 ΘΕΑΙ. Πῇ καὶ τὸ ποῖόν τι φοβούμενος οὕτω λέγεις;
 ΞΕ. Ὅτιαν περὶ τὸ φάντασμα αὐτὸν ἀπατητῶν φῶμεν,
 καὶ τὴν τέχνην εἶναι τίνα ἀπατητικὴν αὐτοῦ, τότε
 πότερον ψευδῇ δοξάζειν τὴν ψυχὴν ἡμῶν φήσομεν
 ὑπὸ τῆς ἐκείνου τέχνης, ἢ τί ποτ' ἐροῦμεν; ΘΕΑΙ.
 Τοῦτο· τί γὰρ ἂν ἄλλο εἴποιμεν; ΞΕ. Ψευδῆς δ' αὖ
 δόξα ἔσται τὰναντία τοῖς οὖσι δοξάζονσα; ἢ πῶς;
 ΘΕΑΙ. Τὰναντία. ΞΕ. Λέγεις ἄρα τὰ μὴ ὄντα δο-

ξάξειν τὴν ψευδῇ δόξαν. ΘΕΑΙ. Ἀνάγκη. ΞΕ. Πό-
 τερον μὴ εἶναι τὰ μὴ ὄντα δοξάζουσιν, ἢ πως εἶναι
 τὰ μηδαμῶς ὄντα; ΘΕΑΙ. Εἶναι πως τὰ μὴ ὄντα
 δεῖ γε, εἴπερ ψεύσεται τότε τίς τι, καὶ κατὰ βραχὺ.
 ΞΕ. Τί δ'; οὐ καὶ μηδαμῶς εἶναι τὰ πάντως ὄντα
 δοξάζεται; ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Καὶ τοῦτο δὴ ψεῦδος;
 ΘΕΑΙ. Καὶ τοῦτο. ΞΕ. Καὶ λόγος, οἶμαι, ψευδὴς
 οὕτω κατὰ ταντὰ τεῦτα νομισθήσεται, τὰ τε ὄντα
 λέγων μὴ εἶναι καὶ τὰ μὴ ὄντα εἶναι. ΘΕΑΙ. Πῶς
 γὰρ ἂν ἄλλως τοιοῦτος γένοιτο; ΞΕ. Σχεδὸν οὐδα-
 μῶς· ἀλλὰ ταῦτα ὁ σοφιστὴς οὐ φήσκει· ἢ τίς μη-
 χανὴ ξυγχωρεῖν τινα τῶν εὖ φρονοῦντων, ὅταν ἄ-
 φθεγκτα καὶ ἄρρήτα καὶ ἄλογα καὶ ἀδιανόητα προ-
 διωμολογημένα ᾖ, τὰ πρὸς τοιούτων ὁμολογηθέντα;
 μανθάνομεν, ὡς Θεαίτητε, ὃ λέγεις; ΘΕΑΙ. Πῶς
 γὰρ οὐ μανθάνομεν, ὅτι τᾶναντία φήσκει λέγειν ἡμᾶς
 τοῖς νῦν δὴ, ψευδῇ τολμήσαντας εἰπεῖν ὡς ἔστιν ἐν
 δόξαις τε καὶ κατὰ λόγους; τῷ γὰρ μὴ ὄντι τὸ ὄν
 προσάπτειν ἡμᾶς πολλάκις ἀναγκάζεσθαι, διωμο-
 λογησαμένους νῦν δὴ πον, εἶναι τοῦτο πάντων ἀδυ-
 νατώτατον. XXIX. ΞΕ. Ὅρθῶς ἀπεμνημόνευσας, ἀλλ'
 ὥρα δὴ βουλευσασθαι, τί χρὴ δοῦν τοῦ σοφιστοῦ περὶ.
 τὰς γὰρ ἀντιλήψεις καὶ ἀπορίας, ἐὰν αὐτὸν διερε-
 νῶμεν ἐν τῇ τῶν ψευδουργῶν καὶ γοήτων τέχνῃ τι-
 θέντες, ὁρᾷς ὡς εὖποροι καὶ πολλοί. ΘΕΑΙ. Καὶ
 μάλα. ΞΕ. Σμικρὸν μέρος τοίνυν αὐτῶν διεληλύθα-
 ρεν, οὐδᾶν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἀπεράτων. ΘΕΑΙ.
 Ἀδύνατον γὰρ, ὡς ἔοικεν, εἶη τὸν σοφιστὴν ἐλεῖν, εἰ

ταῦτα οὕτως ἔχει. ΖΕ. Τί οὖν; οὕτως ἀποστησόμεθα νῦν μαλακισθέντες; ΘΕΑΙ. Οὐκ οὖν ἔγωγε φημι δεῖν, εἰ καὶ κατὰ σμικρὸν οἷοί τ' ἐπιλαβέσθαι πη τᾶνδρὸς ἐσμέν. ΖΕ. Ἐξεῖς οὖν ξυγγνώμην, καί, καθάπερ νῦν εἶπες, ἀγαπήσεις, εἰάν πη καὶ κατὰ βραχὺ παρασπασώμεθα οὕτως ἰσχυροῦ λόγου. ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐκ ἔξω; ΖΕ. Τόδε τοίνυν ἔτι μᾶλλον παραιτούμαι σε. ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον; ΖΕ. Μὴ με οἷον πατραλοῖαν ὑπολάβῃς γένησθαι τινα. ΘΕΑΙ. Τί δή; ΖΕ. Τὸν τοῦ πατρὸς Παρμενίδου λόγον ἀναγκαῖον ἡμῖν ἀμνημονέοις ἔσται βασανίζειν καὶ βιάζεσθαι, τό, τε μὴ ὄν ὥς ἔστι κατὰ τι καὶ τὸ ὄν αὐτῷ πάλιν ὥς οὐκ ἔσθαι. ΘΕΑΙ. Φαίνεται τὸ τοιοῦτον διαμαχητέον ἐν τοῖς λόγοις. ΖΕ. Πῶς γὰρ οὐ φαίνεται καί, τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, τυφλῶ; τούτων γὰρ μήτε ἐλεγχθέντων, μήτε δημολογηθέντων, σχολῇ ποτέ τις οἶός τε ἔσται περὶ λόγων ψευδῶν λέγων ἢ ὀύξης, εἴτε εἰδώλων, εἴτε εἰκότων, εἴτε μιμημάτων, εἴτε φαντασμάτων αὐτῶν, ἢ καὶ περὶ τεχνῶν τῶν ὕσαι περὶ ταῦτά εἰσι, μὴ καταγέλαστος εἶναι τὰ ἐναντία ἀναγκαζόμενος αὐτῷ λέγειν. ΘΕΑΙ. Ἀληθέστατα. ΖΕ. Διὰ ταῦτα μέντοι τολμητέον ἐπιτίθεσθαι τῷ πατρικῷ λόγῳ, ἢ τοπαράπαν ἐατέον, εἰ τοῦτο τις εἰργεῖ ὁρᾶν ὄκνος. ΘΕΑΙ. Ἀλλ' ἡμῶς τοῦτο γε μηδὲν μηδαμῇ εἶρξῃ. ΖΕ. Τρίτον τοίνυν ἔτι σε σμικρὸν τι παραιτήσομαι. ΘΕΑΙ. Λέγε μόνον. ΖΕ. Εἰπόν που νῦν δὴ λέγων, ὥς πρὸς τὸν περὶ ταῦτ' ἔλεγχον αἰετὶ ἀπειρηκὸς ἐγὼ τυγχάνω,

καὶ δὴ καὶ τανῦν. ΘΕΑΙ. Εἶπες. ΞΕ. Φοβοῦμαι
 δὴ τὰ ἐρημέα, μήποτε διὰ ταῦτά σοι μαρικὸς εἶ-
 ναι δόξω, παρὰ πόδα μεταβαλὼν ἐμεινὸν ἄνω καὶ
 κάτω· σὴν γὰρ δὴ χάριν ἐλέγχειν τὸν λόγον ἐπι-
 θεοῦμεθα, ἅνπερ ἐλέγχωμεν. ΘΕΑΙ. Ὡς τοίνυν
 ἔμοιγε μηδαμῇ δόξων μηδὲν πλημμελεῖν, ἂν ἐπὶ τὸν
 ἔλεγχον τοῦτον καὶ τὴν ἀπόδειξιν ἦς, θαρρόων ἴθι
 τοῦτου γε ἕνεκα. XXX. ΞΕ. Φέρε δὴ, τίνα ἀρχὴν τις ἂν
 ἄρξαιτο παρακινδυνευτικοῦ λόγου; δοκῶ μὲν γὰρ
 τήνδ', ὃ παῖ, τὴν οὐδὲν ἀναγκαιοτάτην ἡμῖν εἶναι
 τρέπεσθαι. ΘΕΑΙ. Ποίαν δὴ; ΞΕ. Τὰ δοκοῦντα
 νῦν ἐναργῶς ἔχειν ἐπισκῆψασθαι πρῶτον, μὴ πη τε-
 ταραγμένοι μὲν ὦμεν περὶ ταῦτα, ῥαδίως δ' ἀλλή-
 λους ὁμολογῶμεν, ὥς εὐκρινῶς ἔχοντες. ΘΕΑΙ. Λε-
 γε σαφέστερον ὃ λέγεις. ΞΕ. Εὐκόλως μοι δοκεῖ
 Παρμενίδης ἡμῖν δικλέχθαι, καὶ πῶς ὅστις ἡμῖν πώπο-
 τε ἐπὶ κρίσειν ὄρμησε τοῦ τὰ ὄντα διορίσασθαι πόσα
 τε καὶ ποῖά ἐστι. ΘΕΑΙ. Πῇ; ΞΕ. Μῦθόν τινα
 ἕκαστος φρίνεται μοι διηγέσθαι παισὶν ὥς οὕτως
 ἡμῖν· ὁ μὲν, ὥς τρία τὰ ὄντα, πολεμεῖ δὲ ἀλλήλοις
 ἐνίοτε αὐτῶν ἅττα πη, ποτὲ δὲ καὶ φίλα γιγνόμενα
 γάμους τε καὶ τόκους καὶ τροφὰς τῶν ἐκγόνων παρέ-
 χεται· δύο δὲ ἕτερος εἰπὼν, ὑγρὸν καὶ ξηρὸν, ἢ θερ-
 μὸν καὶ ψυχρὸν, ξυνοικίξει τε αὐτὰ καὶ ἐκδίδωσι·
 τὸ δὲ παρ' ἡμῖν Ἑλευτικὸν ἔθνος, ἀπὸ Ξενοφάνους
 τε καὶ ἔστε πρόσθεν ἄρξάμενον, ὥς ἐνὸς ὄντος τῶν
 πάντων καλῶνμένων, οὗτοι διεξέρχεται τοῖς μύθοις,
 Ἰάδης δὲ καὶ Σικελικαὶ τινες ὕστερον μοῦσαι ξυ-
 ν-
 ἄνθρωποι ξένους καὶ φίλους ἑαυτοῖς ἔχοντες

νόησαν ὅτι συμπλέκειν ἀσφαλέστερον ἀμφοτέρω καὶ λέγειν, ὥς τὸ ὄν πολλά τε καὶ ἑνέστιν, ἔχθρα δὲ καὶ φιλία συνέχεται· διαφερόμενον γὰρ αἰεὶ συμφέρεται, φασὶν αἱ συντονώτεραι τῶν μουσῶν· αἱ δὲ μαλακώτεραι, τὸ μὲν αἰεὶ ταῦτα οὕτως ἔχειν, ἐχάλασαν· ἐμὲρι δὲ τοιῆ μὲν ἔν εἶναι φασὶ τὸ πᾶν καὶ φίλοι ὑπὲρ Ἀφροδίτης, τοιῆ δὲ πολλὰ καὶ πολέμιον αὐτῷ αὐτῷ διὰ νεῖκος τι. ταῦτα δὲ πάντα εἰ μὲν ἀληθῶς τις ἢ μὴ τούτων εἶρηκε, χαλεπὸν καὶ πλημμελὲς οὕτω μεγάλα κλεινοῖς καὶ παλαιοῖς ἀνδράσιν ἐπιτιμᾶν· ἐκεῖνο δὲ ἀνεπίφθονον ἀποφύνασθαι. ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον; ΞΕ. "Ὅτι λίαν τῶν πολλῶν ἡμῶν ὑπεριδόντες ὀλιγώρησαν· οὐδὲν γὰρ φροντίσαντες εἰτ' ἐπακολουθοῦμεν αὐτοῖς λέγουσιν, εἴτε ἀπολειπόμεθα, περαίνουσι τὸ σφέτερον αὐτοὶ ἕκαστοι. ΘΕΑΙ. Πῶς λέγεις; ΞΕ. "Ὅταν τις αὐτῶν φθιέγῃται λέγων, ὥς ἔστιν, ἢ γέγονεν, ἢ γίγνεται πολλά, ἢ δύο, ἢ ἓν, καὶ θερμὸν αὐτὸ ψυχρῷ συγκρατανύμενον, ἄλλοθι τι διακρίσεις καὶ συγκρίσεις ὑποτιθείς, τούτων, ὦ Θεαίτητε, ἐκάστοτε αὐτὸ τι πρὸς θεῶν συνίης ὅ, τι λέγουσιν; ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτε μὲν ἦν νεώτερος, τοιοῦτό τε τὸ νῦν ἀποροῦμενον, ὁλοῖτε τις εἴποι τὸ μὴ ὄν, ἀκριβῶς ὥμην συνιέναι· νῦν δὲ ὁρᾷς ὅν ἐσμέν αὐτοῦ πέρι τῆς ἀπορίας. ΘΕΑΙ. Ὅρῳ. ΞΕ. Τάχα τοῖνυν ἴσως οὐχ ἥτιον καὶ κατὰ τὸ ὄν ταυτὸ τοῦτο πάθος εἰληφότες ἐν τῇ ψυχῇ, περὶ μὲν τοῦτο εὐπορεῖν φασιν καὶ μανθάνειν ὁπόταν τις αὐτὸ φθιέγῃται, περὶ δὲ θιέτερον, οὐ, πρὸς ἐμψότερα ὁμοίως

ἔχοντες. ΘΕΑΙ. Ἰσως. ΞΕ. Καὶ περὶ τῶν ἄλλων δὴ τῶν προειρημένων ἡμῖν ταῦτό τοῦτο εἰρήσθω. ΘΕΑΙ. Πάνυ γε. XXXI. ΞΕ. Τῶν μὲν τοίνυν πολλῶν πέρι καὶ μετὰ ταῦτο σκεψόμεθ', ἂν δόξη· περὶ δὲ τοῦ μεγίστου τε καὶ ἀρχηγοῦ πρώτου νῦν σκεπτόμεν. ΘΕΑΙ. Τίνος δὴ λέγεις; ἢ δήλον ὅτι τὸ ὄν φης πρῶτον δεῖν διερευνήσασθαι, τί ποθ' οἱ λέγοντες αὐτὰ δηλοῦν ἡγοῦνται; ΞΕ. Κατὰ πόδα γε, ὦ Θεαίτητε, ὑπέλαβες. λέγω γὰρ δὴ ταύτην δεῖν ποιῆσθαι τὴν μέθοδον ἡμᾶς, οἷον αὐτῶν παρόντων ἀναπυνθανομενους ὧδε· Φέρε, ὁπόσοι θερμὸν καὶ ψυχρὸν ἢ τινε δύο τοιοῦτω, τὰ πικρὸν εἶναι φατε, τί ποτε ἄρα τοῦτ' ἐπ' ἀμφοῖν φθέγγεσθε, λέγοντες ἄμφω καὶ ἐκάτερον εἶναι; τί τὸ εἶναι τοῦτο ὑπολάβωμεν ὑμῶν; πότερον τρίτον παρὰ τὰ δύο ἐκείνα, καὶ τρίτα τὸ πᾶν, ἀλλὰ μὴ δύο ἔτι καθ' ὑμᾶς τιθώμεν; οὐ γὰρ πω τοῖν γε δυοῖν καλοῦντες θάτερον ὄν, ἀμφοτέρω δμοίως εἶναι λέγετε· σχεδὸν γὰρ ἂν ἀμφοτέρως ἔν, ἀλλ' οὐ δύο ἦτην. ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ λέγεις. ΞΕ. Ἀλλ' ἄρα γε τὰ ἄμφω βούλεσθε καλεῖν ὄν; ΘΕΑΙ. Ἰσως. ΞΕ. Ἀλλ', ὦ φίλοι, φήσομεν, καὶ οὕτω τὰ δύο λέγοιτε ἂν σαφέστατα] ἔν. ΘΕΑΙ. Ὁρθότατα εἰρήκας. ΞΕ. Ἐπειδὴ τοίνυν ἡμεῖς ἠπορήκαμεν, ὑμεῖς αὐτὰ ἡμῖν ἐμφανίζετε ἱκανῶς, τί ποτε βούλεσθε σημαίνειν ὁπόταν ὄν φθέγγγησθε. δήλον γὰρ ὡς ὑμεῖς μὲν ταῦτα πάλαι γινώσκετε· ἡμεῖς δὲ προτοῦ μὲν ὠόμεθα, νῦν δ' ἠπορήκαμεν. διδάσκετε οὖν πρῶτον τοῦτ' αὐτὸ ἡμᾶς, ἵνα μὴ δοξάζωμεν μανθάνειν μὲν

τὰ λεγόμενα παρ' ὑμῶν, τὸ δὲ τοῦτον γίγνηται πᾶν
τοῖς πάντων. ταῦτα δὴ λέγοντες τε καὶ ἀξιοῦντες πα-
ρά τε τούτων καὶ παρὰ τῶν ἄλλων, ὅσοι πλεῖον ἐνός
λέγουσι τὸ πᾶν εἶναι, μὴν, ὃ παῖ, τὲ πλημμελήσο-
μεν; ΘΕΑΙ. Πικιστά γε. XXXII. ΞΕ. Τί δαί; παρὰ
τῶν ἐν τὸ πᾶν λεγόντων ἄρ' οὐ πενυστέρων εἰς δύναμιν, τι
ποτε λέγονται τὸ ὄν; ΘΕΑΙ. Πῶς γάρ οὐ; ΞΕ. Τό-
δε ταῖνυν ἀποκρινέσθωσαν· ἐν που φατέ μόνον εἶ-
ναι; φαμέν γάρ, φήσουσιν. ἦ γάρ; ΘΕΑΙ. Ναί.
ΞΕ. Τί δέ, ὅν καλεῖτε τι; ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Πότε-
ρον ὅπερ ἐν, ἐπὶ τῷ αὐτῷ προσχωρόμενοι δυοῖν ὀνό-
μασιν; ἢ πῶς; ΘΕΑΙ. Τίς οὖν αὐτοῖς ἢ μετὰ τοῖ-
το, ξέने, ἀπόκρισις; ΞΕ. Δῆλον, ὃ Θεαίητε, οἱ
τῷ ταύτην τὴν ὑπόθεσιν ὑποθεμένῳ πρὸς τὸ νῦν
ἐρωτηθέν, καὶ πρὸς ἄλλο δὲ ὁτιοῦν, οὐ πάντων ὁ-
σίων ἀποκρίνασθαι. ΘΕΑΙ. Πῶς; ΞΕ. Τὸ δὲ δύο
ὀνόματα ὁμολογεῖν εἶναι, μηδὲν θέμενον πλην ἐν,
καταγέλαστόν που. ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὐ; ΞΕ. Καὶ
τοπαράπαν γε ὑποδέχεσθαι τοῦ λέγοντος, ὥς ἔστιν
ὄνομα τι, λόγον οὐκ ἂν ἔχον. ΘΕΑΙ. Πῇ; ΞΕ. Τι-
θείς τε τοῦτομα τοῦ πράγματος ἔτερον, δύο λέγει
πού τις. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Καὶ μὴν ἂν ταυτιόν
γε αὐτῷ τιθῇ τοῦτομα, ἢ μηδενός ὄνομα ἀναγκα-
σθήσεται λέγειν· εἰ δὲ τινος αὐτὸ φήσει, ξυμβή-
σεται τὸ ὄνομα ὀνόματος ὄνομα μόνον, ἄλλου δὲ οὐ-
δενός ὄν. ΘΕΑΙ. Οὕτω. ΞΕ. Καὶ τὸ ἐν γε, ἐνός ἐν
ὄν μόνον, καὶ τοῦτο ὀνόματος αὐτὸ τὸ ἐν ὄν. ΘΕΑΙ.
Ἀνάγκη. ΞΕ. Τί δέ; τὸ ὅλον ἔτερον τοῦ ὄντος ἐνός,

ἢ ταυτὸν φήσουσι τούτῳ; ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ φή-
σουσά τε καὶ φασί; ΞΕ. Εἰ τοίνυν ὅλον ἐστίν,
ὥσπερ καὶ Παρμενίδης λέγει, Πάντοθεν εὐκύνκλου
σφαίρας ἐναλίγκιον ὄγκῳ, Μεσσόθεν ἰσοπαλὲς πᾶν-
τῇ· τὸ γὰρ οὔτε τι μῖζον Οὔτε τι βαιότερον πελόμεν
χρεῶν ἐστί τῇ ἢ τῇ· τοιοῦτόν γε ὃν τὸ ὄν μέσον
τε καὶ ἔοχατον ἔχει, ταῦτα δὲ ἔχον πᾶσα ἀνάγκη
μέρη ἔχειν. ἢ πῶς; ΘΕΑΙ. Οὕτω. ΞΕ. Ἀλλὰ μὴν τὸ
γε μεμερισμένον πάθος μὲν τοῦ ἐνὸς ἔχειν ἐπὶ τοῖς
μέρεσι πᾶσιν, οὐδὲν ἀποκωλύει, καὶ ταύτῃ δὴ πᾶν
τε ὄν καὶ ὅλον, ἐν εἶναι. ΘΕΑΙ. Τί δ' οὖν; ΞΕ.
Τὸ δὲ πεπονθὸς ταῦτα ἄρ' οὐκ ἀδύνατον αὐτό γε
τὸ ἐν αὐτὸ εἶναι; ΘΕΑΙ. Πῶς; ΞΕ. Ἀμερίς δῆπου
δεῖ παντελῶς τὸ γε ἀληθῶς ἐν κατὰ τὸν ὁρθὸν λό-
γον εἰρησθαι. ΘΕΑΙ. Δεῖ γὰρ οὖν. ΞΕ. Τὸ δὲ γε
τοιοῦτον, ἐκ πολλῶν μερῶν ὄν, οὐ συμφωνήσει τῷ
λόγῳ. ΘΕΑΙ. Μανθάνω. ΞΕ. Πότερον δὴ πάθος
ἔχον τὸ ὄν τοῦ ἐνὸς οὕτως ἐν τε ἔσται καὶ ὅλον,
ἢ παντάπασιν μὴ λέγωμεν ὅλον εἶναι τὸ ὄν; ΘΕΑΙ.
Χαλεπὴν προβέβληκας αἵρεσιν. ΞΕ. Ἀληθέστατα
μέντοι λέγεις· πεπονθὸς τε γὰρ τὸ ὄν ἐν εἶναι πῶς
οὐ ταυτὸν ὄν τῷ ἐνὶ φανεῖται, καὶ πλεονα δὴ τὰ
πάντα ἐνὸς ἔσται; ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Καὶ μὴν ἐάν
γε τὸ ὄν μὴ ᾖ ὅλον, διὰ τὸ πεπονθέναι τὸ ὑπ' ἐκεί-
νου πάθος, ἢ δὲ αὐτὸ τὸ ὅλον, ἐνδεές τὸ ὄν ἑαυτοῦ
συμβαίνει. ΘΕΑΙ. Πάνν γε. ΞΕ. Καὶ κατὰ τοῦ-
τον δὴ τὸν λόγον ἑαυτοῦ στερόμενον οὐκ ὄν ἔσται
τὸ ὄν. ΘΕΑΙ. Οὕτω. ΞΕ. Καὶ ἐνός γε αὐτὸ πλείω

τὰ πάντα γίγνεται, τοῦ τε ὄντος καὶ τοῦ ὄλου χω-
 ρίς ἰδίαν ἑκατέρου φύσιν εἰληφότος. ΘΕΑΙ. Ναί.
 ΞΕ. Μὴ ὄντος δέ γε τοπαράπαν τοῦ ὄλου, ταῦτά τε
 ταυτὰ ὑπάρχει τῷ ὄντι, καὶ πρὸς τῷ μὴ εἶναι, μηδ'
 ἂν γενέσθαι ποτὲ ὄν. ΘΕΑΙ. Τί δή; ΞΕ. Τὸ γε-
 νόμενον αἰὲ γέγονεν ὄλον, ὥστε οὔτε οὐσίαν, οὔτε
 γένεσιν, ὥς οὐσαν, δεῖ προσαγορεύειν τὸ ἐν ᾧ τὸ
 ὄλον ἐν τοῖς αἰσὶ μὴ τιθέμενα. ΘΕΑΙ. Παντάπασιν
 ἴσκει ταῦθ' οὕτως ἔχειν. ΞΕ. Καὶ μὴν οὐδ' ὅπο-
 σόν τι δεῖ τὸ μὴ ὄλον εἶναι· ποσὸν τι γὰρ ὄν,
 ὑπόσαν ἂν ᾗ, τοσούτον ὄλον ἀναγκαῖον αὐτὸ εἶναι.
 ΘΕΑΙ. Κομιδῇ γε. ΞΕ. Καὶ τοίνυν ἄλλας μυρίας
 ἀπεράντους ἐμπορίας ἑκαστον εἰληφὸς φανέεται τῷ
 τὸ ὄν εἶτε δύο τινα εἶτε ἓν μόνον εἶναι λέγοντι.
 ΘΕΑΙ. Δηλοῖ σχεδὸν καὶ τὰ νῦν ὑποφαίροντα· ξυν-
 ἄπτεται γὰρ ἕτερον ἐξ ἄλλου, μείζω καὶ χαλεπωτέ-
 ραν φέρων περὶ τῶν ἔμπροσθεν αἰὲ ῥηθέντων πλά-
 νην. XXXIII. ΞΕ. Τοὺς μὲν τοίνυν διακριβολογουμέ-
 νους ὄντος τε πέρι καὶ μὴ πάντας μὲν οὐ διεληλύθα-
 μεν· ὅμως δὲ ἑκὼς ἔχεται· τοὺς δὲ ἄλλως λέγοντας αἰ-
 θεατέον, ἵν' ἐκ πάντων ἴδωμεν, ὅτι τὸ ὄν τοῦ μὴ
 ὄντος οὐδὲν εὐπορώτερον εἰπεῖν ὃ, τι ποτ' ἐστί.
 ΘΕΑΙ. Οὐκοῦν πορεύεσθαι χρή καὶ ἐπὶ τούτους;
 ΞΕ. Καὶ μὴν ἴσκει γε ἐν αὐτοῖς οἷον γιγαντομαχία
 τις εἶναι, διὰ τὴν ἀμφισβήτησιν περὶ τῆς οὐσίας
 πρὸς ἀλλήλους. ΘΕΑΙ. Πῶς; ΞΕ. Οἱ μὲν εἰς γῆν
 ἐξ οὐρανοῦ καὶ τοῦ ἀοράτου πάντα ἔλκουσι, ταῖς
 νεροῖν ἀτεχνῶς πέτρας καὶ ὁρῶς περιλαμβάνοντες·

τῶν γὰρ τοιούτων ἐφαπτόμενοι πάντων διῷσχυρίζονται τοῦτο εἶναι μόνον, ὃ παρέχει προςβολήν καὶ ἐπαφήν τινα, ταυτὸν σῶμα καὶ οὐσίαν ὀριζόμενοι, τῶν δὲ ἄλλων, εἴ τί τις φησὶ μὴ σῶμα ἔχον εἶναι, καταφρονοῦντες ποπαράπαιον καὶ οὐδέν ἐθίζοντες ἄλλο ἀκούειν. ΘΕΑΙ. Ἡ δεινοὺς εἰρηκας ἀνδρας· ἡδὴ γὰρ καὶ ἐγὼ τούτων συχτοῖς περιέτυχον. ΞΕ. Τοιγαροῦν οἱ πρὸς αὐτοὺς ἀμφισβητοῦντες μάλα εὐλαβῶς ἄνωθεν ἐξ ἀσφαίου ποθὲν ἀμύνονται, νοητὰ ἄττα καὶ ἀσώματα εἶδη βιάζόμενοι τὴν ἀληθινὴν οὐσίαν εἶναι· τὰ δὲ ἐκείνων σώματα καὶ τὴν λεγομένην ὑπὲρ αὐτῶν ἀλήθειαν κατὰ σμικρὰ διατρεφόντες ἐν τοῖς λόγοις, γένεσιν ἀντὶ οὐσίης φερομένην τινὰ προσαγορεύουσιν· ἐν μέσῳ δὲ περὶ ταῦτα ἀπλετος ἀμφοτέρων μάχη τις, ὃ Θεαίτητε, ἀεὶ ξυνέστηκε. ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ. ΞΕ. Παρ' ἀμφοῖν τοίνυν τοῖν γενοῖν κατὰ μέρος λάβωμεν λόγον ὑπερ ἧς τίθενται τῆς οὐσίας. ΘΕΑΙ. Πῶς οὖν δὴ ληψόμεθα; ΞΕ. Παρὰ μὲν τῶν ἐν εἰδεσιν αὐτὴν τιθεμένων, ῥᾶον· ἡμετέωτεροι γάρ· παρὰ δὲ τῶν εἰς σῶμα πάντα ἐλκόντων βία, χαλεπώτερον, ἴσως δὲ σχεδὸν ἀδύνατον· ἀλλ' ὥδὲ μοι δεῖν δοκεῖ περὶ αὐτῶν δεῖν. ΘΕΑΙ. Πῶς; ΞΕ. Μάλιστα μὲν, εἴ πη δυνατόν ἦν ἔργῳ βελτίους αὐτοὺς ποιῆν· εἰ δὲ τοῦτο μὴ ἐγχαρῆ, λόγῳ ποιῶμεν, ὑποτιθέμενοι νομιμώτερον αὐτοὺς ἢ νῦν ἐθέλοντας ἂν ἀποκρίνασθαι· τὸ γὰρ ὁμολογηθὲν παρὰ βελτιόνῳ· που κυριώτερον ἢ τὸ παρὰ χειρόνων· ἡμεῖς δὲ οὐ τούτων φροντίζομεν, ἀλλὰ τὰληθῆς ζή-

τοῦμεν. ΘΕΑΙ. Ὅρθότατα. XXXIV. ΞΕ. Κελεύει δὴ τοῖς βελτίους γεγονότας ἀποκρίνασθαι σοι, καὶ τὸ λεχθὲν παρ' αὐτῶν ἐφερμῆνευε. ΘΕΑΙ. Ταῦτ' ἔσται. ΞΕ. Λεγόντων δὴ, θνητὸν ζῶον εἶφασιν εἶναι τι. ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὐ; ΞΕ. Τοῦτο δὲ οὐ σῶμα ἔμφυχον ὁμολογοῦσι; ΘΕΑΙ. Πάνυ γε. ΞΕ. Τιθέντες τι τῶν ὄντων ψυχὴν; ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Τί δαί; ψυχὴν οὐ τὴν μὲν δικαίαν, τὴν δὲ ἄδικον φασὶν εἶναι; καὶ τὴν μὲν φρόνιμον, τὴν δὲ ἄφρονα; ΘΕΑΙ. Τί μὴν; ΞΕ. Ἀλλ' οὐ δικαιοσύνης ἔξει καὶ παρουσίᾳ τοιαύτην αὐτῶν ἐκάστην γίνεσθαι, καὶ τῶν ἐναντίων, ἐναντίαν. ΘΕΑΙ. Ναί, καὶ ταῦτα ἔμφρασιν. ΞΕ. Ἀλλὰ μὴν τὸ γε δυνατόν τε παραγίνεσθαι καὶ ἀπογίνεσθαι, πάντως εἶναι τι φήσουσι. ΘΕΑΙ. Φασὶ μὲν οἶν. ΞΕ. Οὔσης οὖν δικαιοσύνης καὶ φρονήσεως καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς, καὶ τῶν ἐναντίων, καὶ δὴ καὶ ψυχῆς, ἐν ᾗ ταῦτα ἐγγέγρεται, πότερον ὁρατὸν καὶ ἀπτόν εἶναι φασὶ τι αὐτῶν, ἢ πάντα ἀόρατα; ΘΕΑΙ. Σχεδὸν οὐδὲν τούτων γε ὁρατόν. ΞΕ. Τί δέ; τῶν τοιούτων μῶν σῶμά τι λέγουσιν ἴσχειν; ΘΕΑΙ. Τοῦτο οὐκέτι κατὰ ταυιὰ ἀποκρίνονται πᾶν, ἀλλὰ τὴν μὲν ψυχὴν αὐτὴν δοκεῖν σφίσι σῶμά τε κεκτῆσθαι, φρόνησιν δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἐκαστον ὡς ἡρώτηκας, αἰσχύνονται τὸ τολμαῖν ἢ μηδὲν τῶν ὄντων μετὰ ὁμολογεῖν, ἢ πάντ' εἶναι σῶματα δι' ὁμοθυμαδόν. ΞΕ. Σαφῶς γὰρ ἡμῖν, ὦ Θεαίτητε, βελτίους γεγονότας οἱ ἄνδρες· ἐπεὶ τούτων εὐδ' ἂν ἐν ἐπαυχυνθεῖεν οἱ γε αὐτῶν σπαρτοὶ τε καὶ αὐτόχθονες,

ἀλλὰ διατείνονται ἄν, πᾶν ὃ μὴ δυνατοὶ ταῖς χερσὶ
 ξυμπιῆξιν αἰσὶν ὥς ἄρα τοῦτο οὐδὲν τοπαράπαν
 ἐστὶ. ΘΕΑΙ. Σχεδὸν οἷα διανοοῦνται λέγεις. ΞΕ.
 Πάλιν τοίνυν ἀνερωτῶμεν αὐτοὺς. εἰ γὰρ τι καὶ
 σμικρὸν ἐθέλουσι τῶν ὄντων ξυγχωρεῖν σώματος,
 ἐξαρκεῖ· τὸ γὰρ ἐπὶ τε τοῦτοις ἅμα καὶ ἐπ' ἐκείνοις
 ὅσα ἔχει σῶμα, ξυμφυῆς γεγονός, εἰς ὃ βλέπον-
 τες ἀμφοτέρω εἶναι λέγουσι, τοῦτο αὐτοῖς ῥητέον.
 τάχ' οὖν ἴσως ἂν ἀποροῖεν· εἰ δέ τι τοιοῦτον πε-
 πόνθασι, σκόπει, προτεινομένων ἡμῶν, ἃρ' ἐθέ-
 λουεν ἂν δέχεσθαι καὶ ὁμολογεῖν τοιόνδ' εἶναι τὸ ὄν.
 ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον δὴ; λέγε, καὶ τάχα εἰσόμεθα. ΞΕ.
 Λέγω δὴ τὸ καὶ ὁποιανούν τινα κεκτημένον δύναμιν
 εἴτε εἰς τὸ ποιεῖν ἕτερον ὁτιοῦν πεφυκός, εἴτε εἰς τὸ
 παθεῖν καὶ σμικρότατον ὑπὸ τοῦ φανλοτάτου, καὶ
 εἰ μόνον εἰσάπαξ, πᾶν τοῦτο ὄντως εἶναι. τίθεμαι
 γὰρ ὕρον ὀρίζειν τὰ ὄντα, ὥς ἔστιν οὐκ ἄλλο τι πλην
 δύναμις. ΘΕΑΙ. Ἀλλ' ἐπεὶ περ αὐτοὶ γε οὐκ ἔχου-
 σιν ἐν τῷ παρόντι τοῦτου βέλτιον λέγειν, δέχονται
 τοῦτο. ΞΕ. Καλῶς· ἴσως γὰρ εἰςδύστερον ἡμῖν τε
 καὶ τοῦτοις ἕτερον ἂν φανείη. πρὸς μὲν οὖν τούτους
 τοῦτο ἡμῖν ἐνταῦθα μάλιστα ξυνομολογηθέν. ΘΕΑΙ.
 Μένει. XXXV. ΞΕ. Πρὸς δὲ τοὺς ἑτέρους ἴωμεν,
 τοὺς τῶν εἰδῶν φίλους· σὺ δ' ἡμῖν καὶ τὰ παρὰ τού-
 των ἀφερμήνηνε. ΘΕΑΙ. Ταῦτ' ἴσται. ΞΕ. Γέ-
 νεσιν, τὴν δὲ οὐσίαν, χωρὶς που διελόμενοι, λέγε-
 τε; ἢ γάρ; ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Καὶ σώματι μὲν ἡμᾶς
 γενέσκει δι' αἰσθήσεως κοινωνεῖν, διὰ λογισμοῦ δὲ

ψυχῇ, πρὸς τὴν ὄντως οὐσίαν, ἣν αἱ κατὰ ταυτὰ
 ὡσαύτως ἔχειν φατέ, γένεσιν δὲ ἄλλοτε ἄλλως. ΘΕΑΙ.
 Φαμέν γάρ οὖν. ΞΕ. Τὸ δὲ δὴ κοινωκεῖν, ὡ πάντων
 ἄριστοι, τί τοῦθ' ὑμᾶς ἐπ' ἀμφοῖν φῶμεν λέγειν;
 ἀρ' οὐ τὸ νῦν δὴ παρ' ἡμῶν ῥηθέν; ΘΕΑΙ. Τὸ
 ποῖον; ΞΕ. Πάθημα ἢ ποῖημα ἐκ δυνάμεως τινος
 ἀπὸ τῶν πρὸς ἀλλήλα ξυνιόντων γιγνόμενον. τάχ'
 οὖν, οἱ Θεαίτητε, αὐτῶν τὴν πρὸς ταῦτα ἀπόκρισιν
 σὺ μὲν οὐ κατακούεις, ἐγὼ δὲ ἴσως διὰ ξυνήθειαν.
 ΘΕΑΙ. Τίν' οὖν δὴ λέγουσι λόγον; ΞΕ. Οὐ ξυγχω-
 ροῦσιν ἡμῖν τὸ νῦν δι' ῥηθέν πρὸς τοὺς γηγενεῖς οὐ-
 σίας πέρι. ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον; ΞΕ. Ἰκανὸν ἔθεμεν
 ὄρον που τῶν ὄντων, ὅταν τῷ παρῇ ἢ τοῦ πάσχειν
 ἢ δοῇν, καὶ πρὸς τὸ σμικρότατον, δύναμις; ΘΕΑΙ.
 Ναί. ΞΕ. Πρὸς δὴ ταῦτα τόδε λέγουσιν, ὅτι γενέ-
 σει μὲν μέτεστι τοῦ πάσχειν καὶ ποιεῖν δυνάμεως·
 πρὸς δὲ οὐσίαν τοῦτων οὐδετέρου τὴν δύναμιν ἁρ-
 μότιειν φασί. ΘΕΑΙ. Οὐκοῦν λέγουσιν τι; ΞΕ. Πρὸς
 ὃ γε λεκτέον ἡμῖν, ὅτι δεόμεθα παρ' αὐτῶν εἶ τι πυ-
 θέσθαι σφαιρότερον, εἰ προσομολογοῦσι τὴν μὲν ψυ-
 χὴν γινώσκειν, τὴν δ' οὐσίαν γινώσκεσθαι. ΘΕΑΙ.
 Φασὶ μὴν τοῦτό γε. ΞΕ. Τί δέ; τὸ γινώσκειν ἢ
 τὸ γινώσκεσθαι φατέ ποῖημα ἢ πάθος ἢ ἀμφο-
 τέρον; ἢ τὸ μὲν πάθημα, τὸ δὲ θάτερον; ἢ παν-
 τάπασιν οὐδέτερον οὐδετέρου τούτων μεταλαμβάνειν;
 ΘΕΑΙ. Ἀπλὸν ὡς οὐδέτερον οὐδετέρου· τάπαντα γάρ
 ἂν τοῖς ἐμπροσθεν λέγοιεν. ΞΕ. Μανθάνω τόδε γε,
 ὡς τὸ γινώσκειν εἴπερ ἔσται ποιεῖν τι, τὸ γινώ-

σκήμενον ἀναγκαῖον αὐτὸ συμβαίνει πάσχειν· τὴν οὐσίαν δὴ κατὰ τὸν λόγον τοῦτον γιγνωσκομένην ὑπὸ τῆς γνώσεως, καθόσον γινώσκεται, κατὰ τοσοῦτον κινεῖσθαι, διὰ τὸ πάσχειν, ὃ δὴ φάμεν οὐκ ἂν γενέσθαι περὶ τὸ ἡρεμοῦν. ΘΕΑΙ. Ὁρθῶς. ΞΕ. Τί δαί, πρὸς Διὸς; ὡς ἀληθῶς κίνησιν καὶ ζωὴν καὶ ψυχὴν καὶ φρόνησιν ἢ ὁραδίως πεισθησόμεθα τῷ παντελῶς ὄντι μὴ παρεῖναι, μηδὲ ζῆν αὐτὸ μηδὲ φρονεῖν, ἀλλὰ σκευνὸν καὶ ἄγιον νοῦν οὐκ ἔχον ἀκίνητον ἐστὼς εἶναι; ΘΕΑΙ. Αἰνὸν μὲν τ' ἂν, ὃ ξέρε, λόγον συγχωροῦμεν. ΞΕ. Ἀλλὰ νοῦν μὲν ἔχειν, ζωὴν δὲ μὴ φῶμεν; ΘΕΑΙ. Καὶ πῶς; ΞΕ. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἀμφοτέρω ἐνόντ' αὐτῷ λέγομεν, οὐ μὴν ἐν ψυχῇ γε φήσομεν αὐτὸ ἔχειν αὐτά; ΘΕΑΙ. Καὶ τίν' ἂν ἕτερον ἔχοι τρόπον; ΞΕ. Ἀλλὰ δῆτα νοῦν μὲν καὶ ζωὴν καὶ ψυχὴν, ἀκίνητον μέντοι τοπαράπαν ἐμφυχον ὄν ἐστάναι; ΘΕΑΙ. Πάντα ἔμοιγε ἄλογα ταῦτ' εἶναι φαίνεται. ΞΕ. Καὶ τὸ κινούμενον δὴ καὶ κίνησιν συγχωρητέον ὡς ὄντα. ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὐ; ΞΕ. Συμβαίνει δ' οὖν, ὃ Θεαίτητε, ἀκινήτων τε ὄντων, νοῦν μηδενὶ περὶ μηδενὸς εἶναι μηδαμοῦ. ΘΕΑΙ. Κομιδῇ μὲν οὖν. ΞΕ. Καὶ μὴν, ἐὰν αὐτὰ φερόμενα καὶ κινούμενα πάντ' εἶναι συγχωροῦμεν, καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ ταυτὸν τοῦτο ἐκτῶν ὄντων ἐξαιρήσομεν. ΘΕΑΙ. Πῶς; ΞΕ. Τὸ κατὰ ταυτὰ καὶ ὡσαύτως καὶ περὶ τὸ αὐτὸ δοκεῖ αὖτε χωρὶς στάσεως γενέσθαι ποτ' ἂν; ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς. ΞΕ. Τί δ', ἄνευ τούτων νοῦν καθορῆς ὄντα ἢ γινόμενον ὃν καὶ ὁπουοῦν; ΘΕΑΙ.

ἤκιστα. **ΞΕ.** Καὶ μὴν πρὸς γε τοῦτον παντὶ λόγῳ
μαχητέον, ὃς ἂν ἐπιστήμην ἢ φρόνησιν, ἢ νοῦν ἀφα-
νίζων ἰσχυρίζεται περὶ τινος ὑποῦν. **ΘΕΑΙ.** Σφό-
δρα γε. **ΞΕ.** Τῷ δὴ φιλοσόφῳ καὶ ταῦτα μάλιστα
τιμῶντι πᾶσα, ὥς ἔοικεν, ἀνάγκη διὰ ταῦτα, μῆτε
τῶν ἐν ἧ καὶ τὰ πολλὰ εἶδη λεγόντων τὸ πᾶν ἐστι-
κὸς ἀποδέχεσθαι, τῶν δὲ αὖ πανταχῇ τὸ ὄν κινούν-
των μὴδὲ τοπαράπαν ἀκούειν, ἀλλὰ, κατὰ τὴν τῶν
παίδων εὐχὴν, ὅσα ἀκίνητα καὶ κεκινημένα, τὸ ὄν
τε καὶ τὸ πᾶν, ξυναμφοτέρα λέγειν. **ΘΕΑΙ.** Ἀληθέ-
στατα. **XXXVI.** **ΞΕ.** Τί δὴ οὖν; ἃρ' οὐκ ἐπιεικῶς ἤδη
φαινόμεθα περιμειψέναι τῷ λόγῳ τὸ ὄν; **ΘΕΑΙ.**
Πάνυ μὲν οὖν. **ΞΕ.** Βαβαὶ μὲν τ' ἂν ἄρα, ὦ Θεαί-
τητε, ὥς μοι δοκοῦμεν νῦν αὐτοῦ γνώσεσθαι περὶ
τὴν ἀπορίαν τῆς σκέψεως. **ΘΕΑΙ.** Πῶς αὖ καὶ τί
τοῦτ' εἴρηκας; **ΞΕ.** Ὡ μακάριε, οὐκ ἐννοεῖς ὅτι νῦν
ἔσμεν ἐν ἀγνοίᾳ τῇ πλείστη περὶ αὐτοῦ, φαινόμεθα
δὲ τι λέγειν ἡμῖν αὐτοῖς; **ΘΕΑΙ.** Ἐμοιγ' οὖν ὅπη
δ' αὖ λελήθαμεν οὕτως ἔχοντες, οὐ πάνυ ξυνήημι.
ΞΕ. Σκόπει δὴ σαφέστερον, εἰ ταῦτα νῦν ξυνομολο-
γοῦντες δικαίως ἂν ἐπερωτηθείμεν ἅπερ αὐτοὶ τότε
ἠρωτῶμεν τοὺς λέγοντας εἶναι τὸ πᾶν θερμὸν καὶ
ψυχρόν. **ΘΕΑΙ.** Ποῖα, ὑπόμνησόν με. **ΞΕ.** Πάνυ
μὲν οὖν, καὶ πειρώσομαι γε δεῖν τοῦτο ἐρωτῶν σι,
καθάπερ ἐκείνους τότε, ἵνα ἄμα τι καὶ προῖωμεν.
ΘΕΑΙ. Ὁρθῶς. **ΞΕ.** Εἴεν δὴ· κίνησιν καὶ στάσιν
ἃρ' οὐκ ἐναντιώτατα λέγεις ἀλλήλοις; **ΘΕΑΙ.** Πῶς
οὐ; **ΞΕ.** Καὶ μὴν εἶναι γε ὁμοίως φηῖς ἀμφοτέροισιν

αὐτὰ καὶ ἐκάτερον. ΘΕΑΙ. Φημὶ γὰρ οὖν. ΞΕ.
 Ἄρα κινεῖσθαι λέγων ἀμφοτέρω καὶ ἐκάτερον, ὅταν
 εἶναι συγχωρῆς; ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς. ΞΕ. Ἀλλ' ἐστία-
 ναι σημαίνει λέγων αὐτὰ ἀμφοτέρω εἶναι; ΘΕΑΙ.
 Καὶ πῶς; ΞΕ. Τρίτον ἄρα τι παρὰ ταῦτα τὸ ὄν ἐν τῇ
 ψυχῇ τιθεῖς, ὡς ὑπ' ἐκείνου τὴν τε στάσιν καὶ τὴν
 κίνησιν περιεχομένην συλλαβῶν καὶ ἀπιδῶν αὐτῶν
 πρὸς τὴν τῆς αὔσιας κοινωνίαν, οὕτως εἶναι προσεί-
 πτας ἀμφοτέρω; ΘΕΑΙ. Κινδυνεύομεν ὡς ἀληθῶς
 τρίτον ἀπομαντεῦσθαι τι τὸ ὄν, ὅταν κίνησιν καὶ
 στάσιν εἶναι λέγωμεν. ΞΕ. Οὐκ ἄρα κίνησις καὶ
 στάσις ἐστὶ ξυναμφοτέρων τὸ ὄν, ἀλλ' ἕτερον δὴ τι
 τούτων. ΘΕΑΙ. Ἔοικε. ΞΕ. Κατὰ τὴν αὐτοῦ φύ-
 σιν ἄρα τὸ ὄν οὔτε ἕστηκεν, οὔτε κινεῖται. ΘΕΑΙ.
 Σχεδόν. ΞΕ. Ποῦ χρὴ τὴν διάνοικον ἔτι τρίπην τὸν
 βουλούμενον ἐναργές τι περὶ αὐτοῦ παρ' ἑαυτῷ βε-
 βαιώσασθαι; ΘΕΑΙ. Ποῦ γάρ; ΞΕ. Οἶμαι μὲν οὐ-
 δαμῶς ἔτι ἡμέδιον. εἰ γὰρ τι μὴ κινεῖται, πῶς οὐχ
 ἕστηκεν; ἢ τὸ μηδαμῶς ἐστὼς πῶς οὐκ αὖ κινεῖ-
 ται; τὸ δὲ ὄν ἡμῖν νῦν ἐκτός τούτων ἀμφοτέρων ἀνα-
 πέφανται· ἢ δυνατόν οὖν τοῦτο; ΘΕΑΙ. Πάντων
 μὲν οὖν ἀδυνατότατον. ΞΕ. Τόδε τοίνυν μνησθῆ-
 ναι δίκαιον ἐπὶ τούτοις. ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον; ΞΕ.
 Ὅτι τοῦ μὴ ὄντος ἐρωτηθέντες τοῦνομα ἐφ' οὗ, τι
 ποτὲ δεῖ φέρειν, πάσῃ ξυντιχόμεθα ἀπορία· μέμνη-
 σαι; ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ; ΞΕ. Μῶν οὖν ἐν ἐλάτ-
 τονί τινι νῦν ἔσμεν ἀπορία περὶ τὸ ὄν; ΘΕΑΙ. Ἐμοὶ
 μὲν, ὡς ξέρε, εἰ δυνατόν εἰπεῖν, ἐν πλείονι φαινόμι-

θα. ΞΕ. Τοῦτο μὲν τοίνυν ἐνταῦθα κείσθω διηπο-
ρημένον· ἐπειδὴ δὲ ἔξισον τό, τε ὄν καὶ τὸ μὴ ὄν
ἀπορίας μετελήφατον, νῦν ἐλπὶς ἤδη, καθάπερ ἂν
αὐτῶν θάτερον, εἴτε ἀμυδρότερον εἴτε σαφέστερον
ἀναφαίνεται, καὶ θάτερον οὕτως ἀναφανείσθαι· καὶ
εἰάν αὖ μηδέτερον ἰδεῖν δυνώμεθα, τὸν γοῦν λόγον
ὅπηπερ ἂν οἷοί τε ὦμεν εὐπρεπέστατα διωζόμεθα
οὕτως ἀμφοῖν ἅμα. ΘΕΑΙ. Καλῶς. ΞΕ. Λέγομεν
δὴ καθ' ὄντινά ποτε τρόπον πολλοῖς ὀνόμασι ταν-
τὸν τοῦτο ἐκαστοτεπροσγορεύομεν. ΘΕΑΙ. Οἷον δὴ
τι; παράδειγμα εἰπέ. XXXVII. ΞΕ. Λέγομεν ἄνθρω-
πον δήπου πόλλ' ἄττα ἐπονομάζοντες, τὰ τε χρώματα
ἐπιφέροντες αὐτῷ καὶ τὰ σχήματα καὶ τὰ μεγέθη
καὶ κακίας καὶ ἀρετᾶς, ἐν οἷς πᾶσι καὶ ἑτέροις μυ-
ρίοις οὐ μόνον ἄνθρωπον αὐτὸν εἶναι φάμεν, ἀλλὰ
καὶ ἀγαθὸν καὶ ἕτερα ἄπειρα, καὶ τἄλλα δὴ κατα-
τὸν αὐτὸν λόγον, οὕτως ἐν ἑκαστον ὑποθέμενοι, πᾶ-
σιν αὐτὸ πολλὰ καὶ πολλοῖς ὀνόμασι λέγομεν. ΘΕΑΙ.
Ἀληθῆ λέγεις. ΞΕ. Ὅθεν γε, οἶμαι, τοῖς τε νέοις
καὶ τῶν γερόντων τοῖς ὀψιμαθῆσι θοίνην παρεσκευ-
άκαμεν· εὐθύς γὰρ ἀντιλαβεῖσθαι παντὶ πρόχειρον,
ὡς ἀδύνατον τὰ τε πολλὰ ἐν καὶ τὸ ἐν πολλὰ εἶναι·
καὶ δὴ· που χαίρουσιν, οὐκ ἔωντες ἀγαθὸν λίγειν
ἄνθρωπον, ἀλλὰ τὸ μὲν ἀγαθόν, ἀγαθόν, τὸν δὲ
ἄνθρωπον, ἄνθρωπον. ἐντυγχάνεις γὰρ, ὦ Θεαίτητε,
ὡς ἐγώ μαι, πολλάκις τὰ τοιαῦτα ἐσπονδμάκοσιν, ἐπίστε
πρεσβυτέροις ἀνθρώποις, καὶ ὑπὸ πενίας τῆς περὶ
τροπῆς κτήσεως τὰ τοιαῦτα τεθυμακόσι, καὶ δὴ

καὶ πάνσοφον οἰομένοις τοῦτο αὐτὸ ἀνευρηκέναι.
ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν. **ΞΕ.** Ἰνα τοίνυν πρὸς ἅπαν-
 τας ἡμῖν ὁ λόγος ἢ τοὺς πώποτε περὶ οὐσίας καὶ
 ὅτι οὖν διαλεχθέντας, ἔστω καὶ πρὸς τοὺς καὶ πρὸς
 τοὺς ἄλλους, ὅσοις ἔμπροσθεν διεiléγμεθα, τὰ νῦν
 ὥς ἐν ἐρωτήσῃ λεχθησόμενα. **ΘΕΑΙ.** Τὰ ποῖα δὴ;
ΞΕ. Πότερον μήτε τὴν οὐσίαν κινήσει καὶ στάσει
 προσάπτωμεν, μήτε ἄλλο ἄλλω μηδὲν μηδενί, ἀλλ'
 ὥς ἅμικτα ὄντα καὶ ἀδύνατα μεταλαμβάνειν ἀλλή-
 λων, οὕτως αὐτὰ ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν λόγοις τιθῶμεν;
 ἢ πάντα εἰς ταυτὸν ξυνάγομεν, ὥς δυνατὰ ἐπικοινωνω-
 εῖν ἀλλήλοις; ἢ τὰ μὲν, τὰ δὲ μὴ; τούτων, ὦ Θεαί-
 τητε, τί ποτ' ἂν προαιρεῖσθαι τοὺς φήσοιμεν;
ΘΕΑΙ. Ἐγὼ μὲν ὑπὲρ αὐτῶν οὐδὲν ἔχω πρὸς αὐτὰ
 ἀποκρίνασθαι. τί οὖν οὐ καθ' ἐν ἀποκρινόμενος
 ἐφ' ἑκάστου τὰ ἑμβαίνοντα ἐσκέψω; **ΞΕ.** Καλῶς
 λέγεις· καὶ τιθῶμεν γε αὐτοὺς λέγειν, εἰ βούλει,
 πρῶτον, μηδενὶ μηδὲν μηδεμίαν δύναμιν ἔχειν κοινω-
 νίας εἰς μηδέν· οὐκοῦν κινήσεις τε καὶ στάσεις οὐδα-
 μῇ μετέξεται οὐσίας; **ΘΕΑΙ.** Οὐ γὰρ οὖν; **ΞΕ.** Τί
 δέ; ἔσται πότερον αὐτῶν οὐσίας μὴ προσκοινωνοῦν;
ΘΕΑΙ. Οὐκ ἔσται. **ΞΕ.** Ταχὺ δὴ ταύτη γε τῇ ξυνο-
 μολογίᾳ πάντα ἀνάστατα γέγονεν, ὥς ἔοικεν, ἅμα
 τε τῶν τὸ πᾶν κινούντων, καὶ τῶν ὡς ἐν ἰσάντων,
 καὶ ὅσοι κατ' εἶδη τὰ ὄντα, κατὰ ταυτὰ ὡσαύτως
 ἔχοντα εἶναι φασιν αἱ. πάντες γὰρ οὗτοι τὸ γεῖναι
 προσάπτουσιν, οἱ μὲν ὄντως κινεῖσθαι λέγοντες, οἱ
 δὲ ὄντως ἰστηκότα εἶναι. **ΘΕΑΙ.** Κομιδῇ μὲν οὖν.

ΖΕ. Καὶ μὴν καὶ ὅσοι τότε μὲν ξυντιθέασιν τὰ πάν-
 τα, τότε δὲ διαικοῦσιν, εἴτε εἰς ἓν καὶ ἕξ ἐνός ἀπει-
 ρα, εἴτε εἰς πέρας ἔχοντα στοιχεῖα διαικοῦμενοι καὶ
 ἐκ τούτων ξυντιθέντες, ὁμοίως μὲν, εἴαν ἐν μέρει
 τοῦτο τιθῶσι γιγνόμενον, ὁμοίως δὲ καί, εἴαν ἀεί,
 κατὰ πάντα ταῦτα, λέγοιεν ἂν οὐδέν, εἴπερ μηδε-
 μία ἐστὶ ξυμμιξίς. ΘΕΑΙ. Ὅρθως. ΖΕ. Ἐτι-
 τοίνυν ἂν αὐτοὶ πάντων καταγελαστικότητα μετίωεν
 τὸν λόγον, οἱ μὴδὲν ἔωτες κοινωνία παθήματος
 ἐτέρου θύατερον προσαγορεύειν. ΘΕΑΙ. Πῶς; ΖΕ.
 Τῷ τε εἶναί που περὶ πάντα ἀναγκάζονται χρῆσθαι,
 καὶ τῷ χωρὶς, καὶ τῷ ἄλλων, καὶ τῷ καθ' αὐτό
 καὶ μυρίοις ἐτέροις, ὧν ἀκρατεῖς ὄντες ἐργεσθαι,
 καὶ μὴ ξυνάπτειν ἐν τοῖς λόγοις, οὐκ ἄλλων δέονται
 τῶν ἐξελεγχόντων, ἀλλὰ, τὸ λεγόμενον, οἰκοθεν
 τὸν πολέμιον καὶ ἐναντιωσόμενον ἔχοντες ἐντὸς ὑπο-
 φθεγγόμενον, ὥςπερ τὸν ἄτοπον Εὐρυκλέα, περιφέ-
 ροντες ἀεὶ πορεύονται. ΘΕΑΙ. Κομιδῇ λέγεις ὁμοίον
 τε καὶ ἀληθές. ΖΕ. Τί δ', ἂν πάντα ἀλλήλοις ἐδῶμεν
 δύναμιν ἔχειν ἐπὶ κοινωνίας; ΘΕΑΙ. τοῦτο μὲν οἷός τε
 καὶ γὰρ διαλύειν. ΖΕ. Πῶς; ΘΕΑΙ. Ὅτι κινήσεις τε αὐτὴ
 παντάπασιν ἴσταιτ' ἂν, καὶ στάσις αὐτὴ πάλιν αὐτὴ κι-
 νοῖτο, εἴπερ ἐπιγιγνοῖσθην ἐπ' ἀλλήλοιν. ἀλλὰ μὴν
 τοῦτό γ' ἐπὶ ταῖς μεγίσταις ἀνάγκαις ἀδύνατον, κίνη-
 σιν τε ἴστασθαι καὶ στάσιν κινεῖσθαι. ΖΕ. Πῶς γὰρ
 οὐ, τὸ τρίτον δὴ μόνον λοιπόν. ΘΕΑΙ. Ναί, XXXVIII.
 ΖΕ. Καὶ μὴν ἐν γὰρ τι τούτων ἀναγκαῖον, ἢ πάντα,
 ἢ μὴδέν· ἢ τὰ μὲν ἐθέλειν, τὰ δὲ μὴ, ξυμμίγνυ-

σθαι. ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ; ΞΕ Καὶ μὴν τὰ γε
 δύο ἀδύνατον εὐρίσθαι. ΘΕΑΙ. Ναὶ ΞΕ. Πῶς
 ἄρα ὁ βουλευόμενος ὀρθῶς ἀποκρίνεσθαι, τὸ λοιπὸν
 ὧν τριῶν θήσει. ΘΕΑΙ. Κομιδῇ μὲν οὖν. ΞΕ.
 Ὅτε δὴ τὰ μὲν ἐθέλει τοῦτο δοῶν, τὰ δ' οὐ, σχεδὸν
 οἷον τὰ γυάμματα πεπορθότ' ἂν εἴη. καὶ γὰρ ἐκεί-
 νων τὰ μὲν ἀναρροστέϊ που πρὸς ἄλληλα, τὰ δὲ ξυν-
 αρρόττει. ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὐ; ΞΕ. Τὰ δὲ γε φω-
 ρήεντα, διαφερόντως τῶν ἄλλων, οἷον δεσμός, διὰ
 πάντων κεχώρηκεν, ὥστε ἄνευ τινὸς αὐτῶν ἀδύνα-
 τον ἀρρόττειν καὶ τῶν ἄλλων ἕτερον ἐτέρῳ. ΘΕΑΙ.
 Καὶ μάλα γε. ΞΕ. Πῶς οὖν οἶδεν ὅποια ὁποίοις
 δύναιται κοινώνειν, ἢ τέχνης δεῖ τῷ μέλλοντι δοῶν
 κανῶς αὐτὰ; ΘΕΑΙ. Τέχνης. ΞΕ. Ποίας; ΘΕΑΙ.
 τῆς γραμματικῆς. ΞΕ. Τί δέ; περὶ τοὺς τῶν ὀξέων
 καὶ βαρέων φθόγγους ἄρ' οὐχ οὕτως; ὁ μὲν τοὺς
 ὑγκέραννυμένους τε καὶ μὴ τέχνην ἔχων γινώσκειν,
 μουσικός, ὁ δὲ μὴ ξυγκίς, ἄμουσος; ΘΕΑΙ. Οὕτω.
 ΞΕ. Καὶ κατὰ τῶν ἄλλων δὴ τεχνῶν καὶ ἀτεχνῶν
 τοιαῦτα εὐρήσομεν ἕτερα. ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὐ; ΞΕ.
 Τί δ', ἐπειδὴ καὶ τὰ γένη πρὸς ἄλληλα κατὰ ταυτὰ
 αἰεὶς ἔχειν ὁμολογήκαμεν, ἄρ' οὐ μετ' ἐπιστήμης
 τινὸς ἀναγκαῖον διὰ τῶν λόγων πορεύεσθαι τὸν ὀρ-
 θῶς μέλλοντα δείξαι, ποῖα ποίοις συμφωνεῖ τῶν γε-
 νῶν, καὶ ποῖα ἄλληλα οὐ δέχεται; καὶ δὴ καὶ διὰ
 αἰάντων εἰ ξυνέχοντα τοιαῦτ' ἐστίν, ὥστε ξυμμίγνυ-
 θαι δυνατὰ εἶναι; καὶ πάλιν ἐν ταῖς διαιρέσεσιν,
 εἰ δι' ὧν ἕτερον τῆς διαιρέσεως αἷτια; ΘΕΑΙ. Πῶς

γὰρ οὐκ ἐπιστήμης δι᾽, καὶ σχεδὸν γε ἴσως τῆς μεγίστης; XXXIX. ZE. Τί οὖν αὖ προσερούμεν, ὦ Θεαίτητε, ταύτην; ἢ πρὸς Διὸς ἐλάθομεν εἰς τὴν τῶν ἐλευθέρων ἐμπεισόντες ἐπιστήμην; καὶ κινδυνεύομεν, ζητοῦντες τὸν σοφιστὴν, πρότερον ἀνευρηκέναι τὸν φιλόσοφον; ΘΕΑΙ. Πῶς λέγεις; ZE. Τὸ κατὰ γένει διακριεῖσθαι, καὶ μὴτε ταυτὸν εἶδος ἕτερον ἡγήσασθαι, μὴτε ἕτερον ὃν ταυτὸν, μῶν οὐ τῆς διαλεκτικῆς φήσομεν ἐπιστήμης εἶναι; ΘΕΑΙ. Ναί, φήσομεν. ZE. Οὐκοῦν ὃ γε τοῦτο δυνατός δοῦν, μίαν ἰδέαν διὰ πολλῶν, ἐνὸς ἐκάστου κειμένου χωρὶς, πάντη διατεταμένην ἰκακῶς διαισθάνεται, καὶ πολλὰς ἐτίρας ἀλλήλων ὑπὸ μιᾶς ἔωθεν περιεχομένας, καὶ μίαν αὖ δι' ὅλων πολλῶν ἐν ἐνὶ ζυνημμένῃ, καὶ πολλὰς χωρὶς πάντη διωρισμένας· τούτο δ' ἔστιν, ἢ τε κοινωνεῖν ἕκαστα δύναται καὶ ὅπη μὴ, διακρίνειν κατὰ γένος ἐπίστασθαι. ΘΕΑΙ. Παντί-πασι μὲν οὖν. ZE. Ἀλλὰ μὴν τό γε διαλεκτικὸν οὐκ ἄλλω δώσεις, ὥς ἐγώ μαι, πλὴν τῷ καθαρῶς τι καὶ δικαίως φιλοσοφοῦντι. ΘΕΑΙ. Πῶς γάρ ἂν ἄλλω δοίη τις; ZE. Τὸν μὲν δὴ φιλόσοφον ἐν τοιοῦτῳ τινὶ τόπῳ καὶ νῦν καὶ ἔπειτα ἀνευρήσομεν, εἰάν ζητῶμεν, ἰδεῖν μὲν χαλεπὸν ἐναργῶς καὶ τοῦτον· ἕτερον μὲν τρόπον ἢ τε τοῦ σοφιστοῦ χαλεπότης ἢ τε τούτου. ΘΕΑΙ. Πῶς; ZE. Ὁ μὲν ἀποδιδράσκων εἰς τὴν τοῦ μὴ ὄντος σκοτεινότητα, τριβῇ προσ-απτόμενος αὐτῆς, διὰ τὸ σκοτεινὸν τοῦ τόπου κα-τανοῆσαι χαλεπός· ἢ γάρ; ΘΕΑΙ. Ἔοικε. ZE

Ὁ δὲ γε φιλόσοφος, τῇ τοῦ ὄντος αἰὶ διὰ λογισμῶν
 προσκείμενος ἰδέα, διὰ τὸ λαμπρὸν αὐτῆς χώρου,
 οὐδαμῶς εὐπαιγνῆς ὀφθῆναι· τὰ γὰρ τῆς τῶν πολλῶν
 ψυχῆς ὄμματα καρτερεῖν πρὸς τὸ θεῖον ἀφορῶντα
 ἀδύνατα. ΘΕΑΙ. Καὶ ταῦτα εἰκὸς οὐχ ἦτιον ἐκεί-
 νων οὕτως ἔχειν. ΞΕ. Οὐκοῦν περὶ μὲν τοῦτου τὰ-
 χα ἐπισκεψόμεθα σαφέστερον, ἂν ἔτι βουλευμένοις
 ἡμῖν ἢ· περὶ δὲ τοῦ σοφιστοῦ που δῆλον ὡς οὐκ
 ἀνετίον, πρὶν ἂν ἱκανῶς αὐτὸν θεασώμεθα. ΘΕΑΙ.
 Καλῶς εἶπες. ΧΙ. ΞΕ. Ὅτι οὖν δὴ τὰ μὲν ἡμῶν τῶν
 γενῶν ὁμολόγηται κοινωνεῖν ἐθέλειν ἀλλήλοις, τὰ δὲ
 αὐτῶν, καὶ τὰ μὲν ἐπὶ ὀλίγον, τὰ δὲ ἐπὶ πολλὰ, τὰ
 δὲ καὶ διὰ πάντων οὐδὲν κωλύει τοῖς πᾶσι κοι-
 νωνηκέναι· τὸ δὲ μετὰ τοῦτο ξυνεπισπόμεθα τῷ
 λόγῳ, τῇδε σκοποῦντες, μὴ περὶ πάντων τῶν εἰδῶν,
 ἵνα μὴ ταραττώμεθα ἐν πολλοῖς, ἀλλὰ προσελόμενοι
 τῶν μεγίστων λεγομένων ἅπαντα, πρῶτον μὲν, ποῖα
 ἕκαστά ἐστιν, ἔπειτα κοινωνίας ἀλλήλων πῶς ἔχει
 δυνάμεως· ἵνα τό τε ὄν καὶ μὴ ὄν εἰ μὴ πάση
 σαφηνείᾳ δυνάμεθα λαβεῖν, ἀλλ' οὖν λόγου γε ἐν-
 δεῖς μηδὲν γινώμεθα περὶ αὐτῶν, καθόσον ὁ τρέ-
 πος ἐνδέχεται τῆς νῦν σκέψεως, εἰς ἃρα ἡμῖν πη
 παρειακάσθῃ τὸ μὴ ὄν λέγουσιν ὡς ἔστιν ὄντως μὴ
 ὄν, ἀδύνατον ἀπαλλάττειν. ΘΕΑΙ. Οὐκοῦν χρη-
 ΞΕ. Μέγιστα μὲν τῶν γενῶν, ἃ νῦν δὴ διήτουμεν,
 τό τε ὄν αὐτὸ καὶ στάσις καὶ κινήσις. ΘΕΑΙ.
 Πολύ γε. ΞΕ. Καὶ μὲν τῷ γε δύο φασὲν αὐτοῖς
 ἰμίκτω πρὸς ἀλλήλῳ. ΘΕΑΙ. Σφόδρα γε. ΞΕ.

Τὸ δὲ γε ὄν, μικτόν ἄμφοιν· ἐστὶν γὰρ ἄμφω πού.
 ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὐ; ΞΕ. Τρία δὴ γίγνεται ταῦτα.
 ΘΕΑΙ. Τί μὴν; ΞΕ. Οὐκοῦν αὐτῶν ἕκαστον τοῖν
 μὲν δυοῖν ἑτερόν ἐστιν, αὐτὸ δ' ἐναντῶ ταυτὸν; ΘΕΑΙ.
 Οὕτω. ΞΕ. Τί ποτ' αὖ νῦν οὕτως εἰρήκαμεν τὸ
 τε ταυτὸν καὶ θάτερον; πότερα δύο γένη τινὲ αὐ-
 τῷ, τῶν μὲν τριῶν ἄλλω, συμμιγνυμένῳ μὴν ἐκεί-
 νοις ἐξ ἀνάγκης αἰεί, καὶ περὶ πέντε, ἀλλ' οὐ περὶ
 τριῶν ὡς ὄντων αὐτῶν σκεπτόν, ἢ τὸ τε ταυτὸν τοῦ-
 το καὶ θάτερον ἐκείνων ὡς τι προσαγορεύοντες λαν-
 θάνομεν ἡμᾶς αὐτούς; ΘΕΑΙ. Ἵσως. ΞΕ. Ἀλλ'
 οὔτε μὴν κίνησις γε καὶ στάσις οὐδ' ἑτερον οὔτε
 ταυτὸν ἐστι. ΘΕΑΙ. Πῶς; ΞΕ. Ὅ, τι περ ἄν
 καιρῇ προσείπωμεν κίνησιν καὶ στάσιν, τοῦτο οὐδε-
 τερον αὐτοῖν οἶόν τε εἶναι. ΘΕΑΙ. Τί δὴ; ΞΕ.
 Κίνησις τε στήσεται καὶ στάσις αὖ κινήσεται·
 περὶ γὰρ ἀμφοτέρω θάτερον ὅποτερον οὖν γιγνόμε-
 νον αὐτοῖν ἀναγκάσει μεταβάλλειν αὖ θάτερον ἐπὶ
 τοῦναντίον τῆς αὐτοῦ φύσεως, ἅτε μετασχὼν τοῦ
 ἐναντίου. ΘΕΑΙ. Κομιδῇ γε. ΞΕ. Μετέχεται
 μὴν ἄμφω ταυτοῦ καὶ θάτερον. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ.
 Μὴ τοίνυν λέγωμεν κίνησιν γ' εἶναι ταυτὸν ἢ θάτε-
 ρον, μηδ' αὖ στάσιν. ΘΕΑΙ. Μὴ γάρ. ΞΕ. Ἀλλ'
 ἄρα τὸ ὄν καὶ τὸ ταυτὸν ὡς ἓν τι διανοητέον ἡμῖν.
 ΘΕΑΙ. Ἵσως. ΞΕ. Ἀλλ' εἰ τὸ ὄν καὶ τὸ ταυτὸν
 μηδὲν διάφορον σημαίνετον, κίνησιν αὖ πάλιν καὶ
 στάσιν ἀμφοτέρω εἶναι λέγοντες, ἀμφοτέρω οὕτως
 αὐτὰ ταυτὸν ὡς ὄντα προσερούμεν. ΘΕΑΙ. Ἀλλὰ

μήν τοῦτό γε ἀδύνατον. *ΞΕ.* Ἀδύνατον ἄρα ταυ-
τόν καὶ τὸ ὄν ἐν εἶναι. *ΘΕΑΙ.* Σχεδόν. *ΞΕ.* Τέ-
ταρτον δὴ πρὸς τοῖς τρισὶν εἰδεσὶν εἶδος τὸ ταυ-
τὸν τιθῶμεν. *ΘΕΑΙ.* Πάνυ μὲν οὖν. *ΞΕ.* Τί δέ; τὸ
θάτερον ἄρα ἡμῖν λεκτέον πέμπτον; ἢ τοῦτο καὶ τὸ
ὄν ὡς δύο ἴστιά ὀνόματα ἐφ' ἐνὶ γένει διανοεῖσθαι
δεῖ; *ΘΕΑΙ.* Τάχ' ἂν. *ΞΕ.* Ἀλλ' οἶμαί σε συγχω-
ρεῖν, τῶν ὄντων τὰ μὲν αὐτὰ καθ' αὐτά, τὰ δὲ
πρὸς ἄλλα αὐτὸ λέγεσθαι. *ΘΕΑΙ.* Τί δ' οὐ; *ΞΕ.*
Τὸ δ' ἕτερον αὖτε πρὸς ἕτερον· ἢ γάρ; *ΘΕΑΙ.* Οὐτω.
ΞΕ. Οὐκ ἂν, εἰ γε τὸ ὄν καὶ τὸ θάτερον μὴ πάμ-
πολυ διεφερέτην· ἀλλ' ἕτερον θάτερον ἀμφοῖν μετέ-
χει τοῖν εἶδοιν, ὥσπερ τὸ ὄν, ἢν ἂν ποτέ τι καὶ τῶν
ἑτέρων ἕτερον οὐ πρὸς ἕτερον· νῦν δὲ ἀτεχνῶς ἡμῖν
ὁ, τι περ ἂν ἕτερον ἦ, ἐνυμβέβηκεν ἐξ ἀνάγκης
πρὸς ἕτερον τοῦτο αὐτό, ὅπερ ἔστιν, εἶναι. *ΘΕΑΙ.*
Λέγεις καθάπερ ἔχει. *ΞΕ.* Πέμπτον δὴ τὴν θατέ-
ρου φύσιν λεκτέον ἐν τοῖς εἶδεσιν οὔσαν, ἐν οἷς προαι-
ροῦμεθα. *ΘΕΑΙ.* Ναί. *ΞΕ.* Καὶ διὰ πάντων γε
αὐτὴν αὐτῶν φήσομεν εἶναι διεληλυθυῖαν· ἐν ἑκα-
στον γάρ ἕτερον εἶναι τῶν ἄλλων, οὐ διὰ τὴν αὐτοῦ
φύσιν, ἀλλὰ διὰ τὸ μετέχειν τῆς ἰδέας τῆς θατέρου.
ΘΕΑΙ. Κομιδῇ μὲν οὖν, *ΧΛΙ.* *ΞΕ.* Ὃδε δὴ λέγομεν
ἐπὶ τῶν πέντε, καθ' ἐν ἀναλαμβάνοντες. *ΘΕΑΙ.* Πῶς;
ΞΕ. Πρῶτον μὲν κλησὶν, ὡς ἔστι παντάπασιν ἕτε-
ρον στάσεως· ἢ πῶς λέγομεν; *ΘΕΑΙ.* Οὐτω. *ΞΕ.*
Οὐ στάσις ἂν ἔστι. *ΘΕΑΙ.* Οὐδαμῶς. *ΞΕ.* Ἔστι
δὲ γε, διὰ τὸ μετέχειν τοῦ ὄντος. *ΘΕΑΙ.* Ἔστι.

ΞΕ. Αὐθις δὴ πάλιν ἡ κίνησις ἕτερον ταυτοῦ ἐστι.
 ΘΕΑΙ. Σχεδόν, ΞΕ. Οὐ ταυτὸν ἄρα ἐστὶ. ΘΕΑΙ.
 Οὐ γὰρ οὖν. ΞΕ. Ἀλλὰ μὴν αὖ πη γ' ἦν ταυτὸν,
 διὰ τὸ μετέχειν αὖ πάντ' αὐτοῦ. ΘΕΑΙ. Καὶ μά-
 λα. ΞΕ. Τὴν κίνησιν δὴ ταυτὸν εἶναι καὶ μὴ
 ταυτὸν ὁμολογητέον, καὶ οὐ δυσχεραντέον· οὐ γάρ
 ὅταν εἴπωμεν αὐτὴν ταυτὸν καὶ μὴ ταυτὸν, ὁμοίως
 εἰρήκαμεν· ἀλλ' ὅποταν μὲν ταυτὸν, διὰ τὴν μέθε-
 ξιν ταυτοῦ πρὸς αὐτὴν οὕτω λέγομεν· ὅταν δὲ μὴ
 ταυτὸν, διὰ τὴν κοινωνίαν αὖ θατέρον· δι' ἣν ἀπο-
 χωριζομένη ταυτοῦ γέγονεν οὐκ ἐκεῖνο, ἀλλ' ἕτερον·
 ὥστε ὁρθῶς αὖ λέγεται πάλιν οὐ ταυτὸν. ΘΕΑΙ.
 Πάνυ μὲν οὖν. ΞΕ. Οὐκοῦν καὶ εἴ πη μετελάμβαν-
 εν αὐτὴ κίνησις στάσεως, οὐδὲν ἂν ἄτοπον ἦν στά-
 σιμον αὐτὴν προσαγορεύειν. ΘΕΑΙ. Ὁρθότατά γε,
 εἴπερ τῶν γενῶν συγχωρησόμεθα τὰ μὲν ἀλλήλοις
 ἐθέλειν μίγνυσθαι, τὰ δὲ μή. ΞΕ. Καὶ μὴν ἐπὶ
 γε τὴν τοῦτου πρότερον ἀπόδειξιν, ἢ τῶν νῦν, ἀφι-
 κόμεθα, ἐλέγχοντες ὥς ἐστι κατὰ φύσιν αὐτῇ. ΘΕΑΙ.
 Πῶς γὰρ οὐ; ΞΕ. Λέγωμεν δὴ πάλιν· ἡ κίνησις
 ἐστὶν ἕτερον τοῦ ἐτέρου, καθάπερ ταυτοῦ τε ἦν
 ἄλλο καὶ τῆς στάσεως; ΘΕΑΙ. Αναγκαῖον. ΞΕ.
 Οὐχ ἕτερον ἄρ' ἐστὶ πη καὶ ἕτερον, κατὰ τὸν νῦν
 δὴ λόγον. ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ. ΞΕ. Τί οὖν δὴ τὸ
 μετὰ τοῦτο; ἄρ' αὖ τῶν μὲν τριῶν ἕτερον αὐτὴν φη-
 σομεν εἶναι, τοῦ δὲ τετάρτου μὴ φῶμεν, ὁμολογή-
 σαντες αὐτὰ εἶναι πάντε, περὶ ὧν καὶ ἐν οἷς προῦ-
 θέμεθα σκοπεῖν; ΘΕΑΙ. Καὶ πῶς; Ἀδύνατον

γὰρ συγχωρεῖν ἐλάττω τὸν ἀριθμὸν τοῦ νῦν δη φα-
 ρέντος. **ΞΕ.** Ἀδεῶς ἄρα τὴν κίνησιν ἕτερον εἶναι τοῦ
 ὄντος διαμαχόμενοι λέγωμεν. **ΘΕΑΙ.** Ἀδεέστατα
 μὲν οὖν. **ΞΕ.** Οὐκοῦν δὴ σαφῶς ἡ κίνησις ὄντως
 οὐκ ὄν ἐστι καὶ ὄν, ἐπεὶ περ τοῦ ὄντος μετέχει.
ΘΕΑΙ. Σαφέστατα γέ. **ΞΕ.** Ἔστιν ἄρα ἐξ ἀνάγκης
 τὸ μὴ ὄν ἐπὶ τε κινήσεως εἶναι, καὶ κατὰ πάντα τὴ
 γένῃ· κατὰ πάντα γάρ ἡ θατέρου φύσις, ἕτερον
 ἀπεργαζομένη τοῦ ὄντος, ἕκαστον οὐκ ὄν ποιεῖ· καὶ
 ξυμπαντα δὴ κατὰ ταυτὰ οὕτως οὐκ ὄντα ὁρῶμεν
 ἰσοῦμεν, καὶ πάλιν, ὅτι μετέχει τοῦ ὄντος, εἶναι
 τε καὶ ὄντα. **ΘΕΑΙ.** Κανδυεύει. **ΞΕ.** Περὶ ἕκα-
 στον ἄρα τῶν εἰδῶν πολὺ μὲν ἐστὶ τὸ ὄν, ἄπειρον
 δὲ πλήθει τὸ μὴ ὄν. **ΘΕΑΙ.** Ἔοικε. **ΞΕ.** Οὐκοῦν
 καὶ τὸ ὄν αὐτὸ τῶν ἄλλων ἕτερον εἶναι λεγτέον;
ΘΕΑΙ. Ἀνάγκη. **ΞΕ.** Καὶ τὸ ὄν ἄρ' ἡμῖν, ὅσα-
 πέρ ἐστι τὰ ἄλλα, κατὰ τοσαῦτα οὐκ ἔστιν· ἐκάστη
 γάρ οὐκ ὄν, ἐν μὲν αὐτὸ ἐστίν, ἅπερ ἄντα δὲ τὸν
 ἀριθμὸν τᾶλλα οὐκ ἔστιν αὐτ. **ΘΕΑΙ.** Σχεδὸν οὕ-
 τω. **ΞΕ.** Οὐκοῦν δὴ καὶ ταῦτα οὐ δυσχεραντίον,
 ἐπεὶ περ ἔχει κοινωνίαν ἑλλήλοις ἢ τῶν γενῶν φύσις;
 ἢ δὲ τις ταῦτα μὴ συγχωρεῖ, πείσας ἡμῶν τοὺς ἔμ-
 προσθεν λόγους, οὔτω πειθέτω τὰ μετὰ ταῦτα.
ΘΕΑΙ. Δικαιότατα εἰρηκας. **ΞΕ.** Ἴδωμεν δὴ καὶ
 τόδε. **ΘΕΑΙ.** Τὸ ποῖον; **ΞΕ.** Ὅποτιαν τὸ μὴ ὄν
 λέγωμεν, ὥς ἔοικεν, οὐκ ἐναντίον τι λέγομεν τοῦ
 ὄντος, ἀλλ' ἕτερον μόνον. **ΘΕΑΙ.** Πῶς; **ΞΕ.**
 (ὅτιον, ὅτιαν εἰπωμέν τι μὴ μέγα, τότε μᾶλλον τι

σοι φαινόμεθα τὸ σμικρόν ἢ τὸ ἴσον δηλοῦν τοῖς ῥή-
 ματι; ΘΕΑΙ. Καὶ πῶς; ΞΕ. Οὐκ ἄρ', ἐναντίον
 ἵταν ἀπόφασις λέγεται σημαίνειν, συγχωρησόμεθα,
 τοσούτον δὲ μόνον, ὅτι τῶν ἄλλων τι μὴνέι τὸ Μή
 καὶ τὸ Οὐ προτιθέμενα τῶν ἐπιδόντων ὀνομάτων,
 μᾶλλον δὲ τῶν πραγμάτων, περὶ αὐτ' ἂν κέηται τὰ
 ἐπιφθεγγόμενα ὑπερὸν τῆς ἀποφάσεως ὀνόματα.
 ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν. ΧΛΗ. ΞΕ. Τόδε δὲ δια-
 νοηθῶμεν, εἰ καὶ σοὶ ξυνδοκεῖ. ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον;
 ΞΕ. Ἡ θατέρου μοι φύσις φαίνεται κατακεκρμα-
 τίσθαι, καθάπερ ἐτιστήμη. ΘΕΑΙ. Πῶς; ΞΕ.
 Μία μὲν ἐστὶ πον καὶ ἐκείνη, τὸ δ' ἐπὶ τοῖς γιγνώ-
 μενον μέρος αὐτῆς ἕκαστον ἀφορισθὲν ἐπωνυμίαν
 ἴσχει τινὰ ἰδίαν· διὸ πολλὰ τέχνηαι τ' εἰσὶ λε-
 γόμεναι καὶ ἐπιστήμαι. ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν.
 ΞΕ. Οὐκ οὖν καὶ τὰ τῆς θατέρου φύσεως μέρη, μιᾶς
 οὕσης, ταυτὸν πέπονθε τοῦτο; ΘΕΑΙ. Τάχ' ἂν.
 ἄλλα πῇ δὴ λέγωμεν. ΞΕ. Ἔστι τοῖς καλῶ τι θατέρου
 ὑβριον ἀντιθέμενον; ΘΕΑΙ. Ἔστι. ΞΕ. Τοῦτ'
 οὖν ἀνώνυμον ἐροῦμεν, ἢ τιν' ἔχον ἐπωνυμίαν;
 ΘΕΑΙ. Ἐχον· ὃ γὰρ μὴ καλὸν ἐκάστοτε φθεγγό-
 μεθα, τοῦτο οὐκ ἄλλου τινὸς ἑτερόν ἐστιν, ἢ τῆς
 τοῦ καλοῦ φύσεως. ΞΕ. Ἴθι νῦν τόδε μοι λέγε.
 ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον; ΞΕ. Ἄλλοτι τῶν ὄντων τινὸς
 ἐνὸς γένους ἀφορισθὲν, καὶ πρὸς τι τῶν ὄντων αὐ-
 πάλιν ἀντιτεθέν, οὕτω συμβέβηκεν εἶναι τὸ μὴ κα-
 λόν; ΘΕΑΙ. Οὕτω. ΞΕ. Ὅντος δὴ πρὸς ὃν ἢ
 ἀντίθεσις, ὥς ἔοικ', εἶναι συμβαίνει τὸ μὴ καλόν

ΘΕΑΙ. Ὁρθότατα. ΞΕ. Τί οὖν; κατὰ τοῦτον τὸν λόγον, ἄρα μᾶλλον μὲν τὸ καλὸν ἡμῖν ἐστὶ τῶν ὄντων, ἥτιον δὲ τὸ μὴ καλὸν; ΘΕΑΙ. Οὐδέν. ΞΕ. Ὅμοίως ἄρα τὸ μὴ μέγα καὶ τὸ μέγα αὐτὸ εἶναι λεκτέον. ΘΕΑΙ. Ὅμοίως. ΞΕ. Οὐκοῦν καὶ τὸ μὴ δίκαιον τῷ δίκαιῳ κατὰ ταυτὰ θειτέον, πρὸς τὸ μηδέν τι μᾶλλον εἶναι θάτερον θαιτέρου; ΘΕΑΙ. Τί μὴν; ΞΕ. Καὶ τᾶλλα δὴ ταύτῃ λέξομεν, ἐπείπερ ἡ θαιτέρου φύσις ἐφάνη τῶν ὄντων οὐσα, ἐκείνης δὲ οὐσης, ἀνάγκη δὴ καὶ τὰ μόρια αὐτῆς μηδενὸς ἥτιον ὄντα τιθέναι. ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ; ΞΕ. Οὐκοῦν, ὥς ἔοικεν, ἡ τῆς θαιτέρου μορίου φύσεως καὶ τῆς τοῦ ὄντος πρὸς ἄλληλα ἀντικειμένων ἀντίθεσις, οὐδέν ἥτιον, εἰ θέμις εἰπεῖν, αὐτοῦ τοῦ ὄντος οὐσά ἐστιν, οὐκ ἐναντίον ἐκείνῳ σημαίνουσα, ἀλλὰ τοσοῦτον μόνον, ἕτερον ἐκείνου. ΘΕΑΙ. Σαφέστατά γε. ΞΕ. Τίν' οὖν αὐτὴν προσείπωμεν; ΘΕΑΙ. Ἀἴλον ὅτι τὸ μὴ ὄν, ὃ διὰ τὸν σοφιστὴν ἐζητοῦμεν, αὐτὸ ἐστὶ τοῦτο. ΞΕ. Πότερον οὖν, ὥς περ εἶπες, ἔστιν οὐδενὸς τῶν ἄλλων οὐσίας ἐλλειπόμενον; καὶ δεῖ θασυρόντα ἥδη λέγειν ὅτι τὸ μὴ ὄν βεβαίως ἐστὶ τὴν αὐτοῦ φύσιν ἔχον, ὥς περ τὸ μέγα ἢν μέγα, καὶ τὸ καλὸν ἢν καλόν, καὶ τὸ μὴ μέγα μὴ μέγα, καὶ τὸ μὴ καλὸν μὴ καλόν; οὗτοι δὲ καὶ τὸ μὴ ὄν κατὰ ταυτὸ ἦν τε καὶ ἔστι μὴ ὄν, ἐνάριθμον τῶν πολλῶν ὄντων εἶδος ἓν; ἢ τίνα ἔτι πρὸς αὐτό, ὃ θεαίητε, ἀπιστίαν ἔχομεν; ΘΕΑΙ. Οὐδεμίαν. XLIII. ΞΕ. Οἷσθ' οὖν ὅτι Παρμενίδῃ μακροτέρως τῆς ἀπορρήσεως ἀπιστήκαμεν; ΘΕΑΙ. Τί δὴ; ΞΕ.

Πλέον ἢ ἑκάστος ἀπεῖπε σκοπεῖν, ἡμεῖς εἰς τὸ πρό-
 σθεν ἐν ζητήσαντες ἀπεδείξαμεν αὐτοῖς. ΘΕΑΙ.
 Πῶς; ΞΕ. "Οἱ δ' μὲν πού φησιν, Οὐ γὰρ μήποτε
 τοῦτ' οὐδ' αὖ μὴ εἶναι μὴ ὄντα, Ἀλλὰ σὺ τῆς δ' ἀφ'
 ὁδοῦ διζήσιος εἶργε νόημα. ΘΕΑΙ. Λέγει γὰρ οὖν
 οὕτω. ΞΕ. Ἡμεῖς δέ γε οὐ μόνον τὰ μὴ ὄντα ὥς
 ἔστιν ἀπεδείξαμεν, ἀλλὰ καὶ τὸ εἶδος, ὃ τυγχάνει
 ὄν τοῦ μὴ ὄντος ἀπεφηράμεθα· τὴν γὰρ θατέρον
 φύσιν ἀποδείξαντες οὐσάν τε καὶ κατακεκερματισμέ-
 νην ἐπὶ πάντα τὰ ὄντα πρὸς ἄλληλα, τὸ πρὸς τὸ ὄν
 ἕκαστον μόριον αὐτῆς ἀντιτιθέμενον, ἐτολμήσαμεν
 εἰπεῖν, ὥς αὐτὸ τοῦτό ἐστιν ὄντως τὸ μὴ ὄν. ΘΕΑΙ.
 Καὶ παντάπασί γε, ὦ ξέने, ἀληθέστατά μοι δοκοῦ-
 μεν εἰρημέναι. ΞΕ. Μὴ τοίνυν ἡμῶς εἴπῃ τις ὅτι
 τοῦναντίον τοῦ ὄντος τὸ μὴ ὄν ἀποφαινόμενοι τολ-
 μῶμεν λέγειν ὥς ἔστιν· ἡμεῖς γὰρ περὶ μὲν ἐναντίου
 τινὸς αὐτοῦ χαίρειν πάλαι λέγομεν, εἴτ' ἔστιν εἴτε
 μή, λόγον ἔχον, ἢ καὶ παντάπασιν ἄλογον· ὃ δὲ νῦν
 εἰρήκαμεν εἶναι τὸ μὴ ὄν, ἢ πεισάτω τις ὡς οὐ κα-
 λῶς λέγομεν ἐλέγξας, ἢ, μέχρι περ ἂν ἀδυνατῇ, λε-
 κτέον καὶ ἐκείνῳ καθάπερ καὶ ἡμεῖς λέγομεν, ὅτι
 συμμίσγνυται ἀλλήλοις τὰ γένη καὶ τὸ τε ὄν καὶ θά-
 τερον διὰ πάντων καὶ δι' ἀλλήλων διεληλυθότα, τὸ
 μὲν ἕτερον, μετασχόν τοῦ ὄντος, ἔστι μὲν διὰ ταύτην
 τὴν μάθεξιν, οὐ μὴν ἐκεῖνό γε οὐ μετέσχεν, ἀλλ' ἕτε-
 ρον· ἕτερον δὲ τοῦ ὄντος ὃν ἔστι σαφέστατα ἐξ ἀνάγκ-
 ης εἶναι μὴ ὄν· τὸ δὲ ὄν αὖ θατέρου μετεληφὸς
 ἕτερον τῶν ἄλλων ἂν εἴη γενῶν· ἕτερον δ' ἐκείνων

ἁπάντων ὃν οὐκ ἔστιν ἕκαστον αὐτῶν, οὐδὲ ξύμ-
 παντα τὰ ἄλλα, πλὴν αὐτό. ὥστε τὸ ὃν ἀναμφι-
 βητήτως αὐτὴ μυρία ἐπὶ μυρίοις οὐκ ἔστι, καὶ τὰλλα
 δὴ καθ' ἕκαστον οὕτω, καὶ ξύμπαντα, πολλαχῇ μὲν
 ἔστι, πολλαχῇ δ' οὐκ ἔστι. ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ. ΞΕ. Καὶ
 ταύταις δὴ ταῖς ἐναντιώσεσιν εἴτε ἀπιστεῖ τις, ἐπι-
 σκεπτέον αὐτῶν καὶ λεκτέον βέλτιόν τι τῶν νῦν εἰ-
 ρημένων· εἴτε ὥς τι χαλεπὸν κατανανοηκῶς χαίρει,
 τοτὲ μὲν ἐπὶ θάτερα, τοτὲ δ' ἐπὶ θάτερα ταὺς λό-
 γους ἔλκων, οὐκ ἄξια πολλῆς σπουδῆς ἐσπούδακεν,
 ὥς οἱ νῦν λόγοι φασί. τοῦτο μὲν γὰρ οὕτετι κομψόν,
 οὔτε χαλεπὸν εἶρεῖν· ἐκείνο δ' ἤδη καὶ χαλεπὸν ἅμα
 καὶ καλόν. ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον; ΞΕ. Ὁ καὶ πρόσθεν
 εἴρηται, τὸ ταῦτα ἔχοντα, ὥς δυνατά, ταῖς λεγο-
 μένοις οἷόν τ' εἶναι καθ' ἕκαστον ἐλέγχοντα ἐπακο-
 λουθεῖν, ὅταν τέ τις ἕτερον ὃν πῃ ταυτὸν εἶναι φῇ,
 καὶ ὅταν ταυτὸν ὃν ἕτερον, ἐκείνη καὶ κατ' ἐκείνο ὃ
 φησι τούτων πεπονθέναι πρότερον. τὸ δὲ ταυτὸν ἕτε-
 ρον ἀποφαίνειν ἀμηγένη, καὶ τὸ θάτερον ταυτό, καὶ
 τὸ μέγα σμικρόν, καὶ τὸ ὅμοιον ἀνόμοιον, καὶ χαί-
 ρειν οὕτω τὰναντία ἀεὶ προσφέροντα ἐν τοῖς λόγοις,
 οὔτε τις ἔλεγχος οὗτος ἀληθινός, ἄρτι τε τῶν ὄντων
 τινὸς ἐφαπτομένου δηλὸς γεγενῆς ὢν. ΘΕΑΙ. Κο-
 μιῶν μὲν οὖν. XLIV. ΞΕ. Καὶ γὰρ, ὦ γυθέ, τὸ γε
 πᾶν ἀπὸ παντός ἐπιχειρεῖν ἀποχωρίζειν, ἄλλως τε οὐκ
 ἐμμελές, καὶ δὴ καὶ παντάπασιν ἀμούσου τινός καὶ
 ἀφίλοσούφου. ΘΕΑΙ. Τί δὴ; ΞΕ. Τελεωτάτη πάν-
 των λόγων ἔστιν ἀφάνισις τὸ διαλύειν ἕκαστον ἀπὸ

πάντων· διὰ γὰρ τὴν ἀλλήλων τῶν εἰδῶν συμπλοκὴν
 ὁ λόγος γέγονεν ἡμῖν. ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ. ΞΕ. Σκόπει
 τοίνυν ὡς ἐν καιρῷ διὴ νῦν τοῖς τοιαῖσιν διεμαχό-
 μεθα, καὶ προσηναγκάζομεν ἔξ ἑτερον ἑτέρῳ μίγνυ-
 σθαι. ΘΕΑΙ. Πρὸς δὴ τί; ΞΕ. Πρὸς τὸ τῶν λόγων
 ἡμῖν τῶν ὄντων ἐν τι γενῶν εἶναι. τοῦτον γὰρ στε-
 ρηθέντες, τὸ μὲν μέγιστον, φιλοσοφίας ἂν στερε-
 θείμεν· ἔτι δ' ἐν τῷ παρόντι διὲ λόγον ἡμᾶς διομο-
 λογήσασθαι τί ποτ' ἐστίν· εἰ δὲ ἀφηρέθημεν αὐτὸ
 μὴδ' εἶναι τοπαράπαν, οὐδὲν ἂν ἔτι πον λέγειν οἷοί
 τ' ἡμεῖν· ἀφηρέθημεν δ' ἂν, εἰ ξυνεχωρήσαμεν μη-
 δεμίαν εἶναι μῆξιν μηδενὶ πρὸς ἑμὴν. ΘΕΑΙ. Ὁρ-
 θῶς τοῦτό γε λόγον δὲ δίδωσι νῦν διομολογητέον οὐκ
 ἔμαθον. ΞΕ. Ἀλλ' ἴσως τῇδ' ἐπόμενος ὁρᾷς ἂν
 μάθοις. ΘΕΑΙ. Πῆ; ΞΕ. Τὸ μὲν δὴ μὴ ὄν ἡμῖν
 ἐν τι τῶν ἄλλων γένος ἀνεφάνη, κατὰ πάντα τὰ
 ὄντα διεσπαρμένον. ΘΕΑΙ. Οὕτω. ΞΕ. Οὐκ οὖν
 τὸ μετὰ τοῦτο σκεπτέον, εἰ δόξη τε καὶ λόγῳ μίγνυ-
 ται; ΘΕΑΙ. Τί δῆ; ΞΕ. Μὴ μίγνυμένου μὲν αὐ-
 τοῦ τοῦτοις, ἀναγκαῖον ἀληθῆ πάντ' εἶναι· μίγνυ-
 μένου δέ, δόξα τε ψευδὴς γίνεται καὶ λόγος· τὸ
 γὰρ τὰ μὴ ὄντα δοξάζειν, ἢ λέγειν, τοῦτ' ἐστὶ
 πού τὸ ψεῦδος ἐν διανοίᾳ τε καὶ λόγοις γιγνόμενον.
 ΘΕΑΙ. Οὕτω. ΞΕ. Ὅντιος δέ γε ψεύδους, ἔστιν ἀπά-
 τη. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Καὶ μὴν, ἀπάτης οὐσης, εἰ-
 δῶλων τε καὶ εἰκότων ἥδη καὶ φαντασίας πάντα ἀνά-
 γκη μιστὰ εἶναι. ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὗ; ΞΕ. Τὸν
 δέ γε σοφιστὴν ἔφαμεν ἐν τούτῳ πού τῳ τόπῳ κατα

πεφειγέναι μὲν, ἔξαρον δὲ γεγονέναι τοπαράπαν
 μηδ' εἶναι ψεῦδος· τὸ γὰρ μὴ ὄν οὔτε διανοεῖσθαι
 τινα, οὔτε λῆγειν· οὐσίας γὰρ οὐδέν οὐδαμῇ τὸ μὴ
 ὄν μετέχειν ΘΕΑΙ. Ἦν ταῦτα. ΞΕ. Νῦν δέ γε τοῦτο
 μὲν ἐφάνη μετέχον τοῦ ὄντος, ὥστε ταύτη μὲν ἴσως
 οὐκ ἂν μάχοιτο ἔτι, τάχα δ' ἂν φαίη, τῶν εἰδῶν
 τὰ μὲν μετέχειν τοῦ μὴ ὄντος, τὰ δ' οὐ, καὶ λόγον
 δὴ καὶ δόξαν εἶναι τῶν οὐ μετεχόντων· ὥστε τὴν αὐ-
 δωλοποιητικὴν καὶ φανταστικὴν, ἐν ἣ φάμεν αὐτὸν
 εἶναι, διαμάχοιτ' ἂν πάλιν ὡς παντάπασιν οὐκ ἔστιν,
 ἐπειδὴ δόξα καὶ λόγος οὐ κοινωνεῖ τοῦ μὴ ὄντος·
 ψεῦδος γὰρ τοπαράπαν οὐκ εἶναι, ταύτης μὴ ξυνι-
 σταμένης τῆς κοινωνίας. διὰ ταῦτ' οὖν λόγον προῶ-
 τον καὶ δόξαν καὶ φαντασίαν διερευνητέον ὅ, τί ποτ'
 ἐστίν, ἵνα φανέντων, καὶ τὴν κοινωνίαν αὐτῶν τῶ
 μὴ ὄντι κατιδῶμεν, κατιδόντες δέ, τὸ ψεῦδος ὅν
 ἀποδείξωμεν, ἀποδείξαντες δέ, τὸν σοφιστὴν εἰς αὐ-
 τὸν ἐνδύσωμεν, εἴπερ ἔνοχος ἐστίν, ἢ καὶ ἀπολύσαν-
 τες ἐν ἄλλῳ γένει ζητῶμεν. ΘΕΑΙ. Κομιδῇ γε, ὃ
 ξένε, ἵοικεν ἀληθὲς εἶναι τὸ περὶ τὸν σοφιστὴν κατ'
 ἀρχὰς λεχθέν, ὅτι δυσθῆρατον εἴη τὸ γένος. φαίνε-
 ται γὰρ οὖν προβλημάτων γέμειν, ὧν ἐπειδὴν τι
 προβάλλῃ, τοῦτο πρότερον ἀναγκαῖον διαμάχεσθαι
 πρὶν ἐπ' αὐτὸν ἐκείνον ἀφικέσθαι. νῦν γὰρ μόγις
 μὲν τὸ μὴ ὄν, ὥς οὐκ ἔστι, προβληθέν διεπεράσα-
 μεν, ἕτερον δὲ προβεβληται, καὶ δεῖ δὴ ψεῦδος ὥς
 ἔστι καὶ περὶ λόγον καὶ περὶ δόξαν ἀποδείξαι, καὶ
 μετὰ τοῦτο ἴσως ἕτερον, καὶ ἔτ' ἄλλο μετ' ἐκείνο

καὶ πέρας, ὡς ἔοικεν, οὐδὲν φανήσεται ποτέ. **ΞΕ.**
 Θαυμάειν, ὦ Θεαίτητε, χρὴ τὸν καὶ σμικρὸν τι δυνά-
 μενον εἰς τὸ πρόσθεν μελ' προϊέναι. τί γάρ ὃ γ' ἀθυ-
 μῶν ἐν τούτοις δράσειεν ἂν ἐν ἄλλοις, ἢ μηδὲν ἐν
 ἐκείνοις ἀνύτων, ἢ καὶ πάλιν εἰς τοῦπισθεν ἀπω-
 σθεῖς; σχολῇ που, τὸ κατὰ τὴν παροιμίαν λεγόμε-
 νον, ὃ γε τοιοῦτος ἂν ποτε ἔλοι πόλιν. νῦν δ' ἐπεὶ,
 ὦ γὰθὲ, τοῦτα ὃ λέγεις διαπεπέρανται, τὸ τοι μέ-
 γιστον ἡμῖν τεῖχος ἡρημένον ἂν εἴη, τὰ δ' ἄλλα ἡδη
 ῥῶα καὶ σμικρότερα. **ΘΕΑΙ.** Καλῶς εἶπες. **XLV. ΞΕ.**
 Λόγον δὴ πρῶτον καὶ νόξον, καθάπερ ἐρῶρήθη, νῦν
 διαλάβωμεν, ἵνα ἐναργέστερον ἀπολογισώμεθα, πό-
 τερον αὐτῶν ἀπίεται τὸ μὴ ὂν, ἢ παντάπασιν ἀληθῆ
 μέν ἐστιν ἀμφότερα ταῦτα, ψεῦδος δὲ οὐδέποτε οὐδ-
 έτερον. **ΘΕΑΙ.** Ὅρθως. **ΞΕ.** Φέρε δὴ, καθάπερ
 ἐπὶ τῶν εἰδῶν καὶ τῶν γραμμάτων ἐλέγομεν, περὶ
 τῶν ὀνομάτων πάλιν ὡσαύτως ἐπισκεψώμεθα· φα-
 νεῖται γάρ πη ταύτῃ τὸ νῦν ζητούμενον. **ΘΕΑΙ.** Τὸ
 ποῖον οὖν δὴ περὶ τῶν ὀνομάτων ὑπακουστέον; **ΞΕ.**
 Εἴτε πάντα ἀλλήλοις ξυναρμόττει, εἴτε μηδέν, εἴτε
 τὰ μὲν ἐθέλει, τὰ δὲ μή. **ΘΕΑΙ.** Ἀῖσλον τοῦτό γε,
 ὅτι τὰ μὲν ἐθέλει, τὰ δ' οὐ. **ΞΕ.** Τὸ τοιόνδε λέγεις
 ἴσως· ὅτι τὰ μὲν ἐφεξῆς λεγόμενα καὶ δηλοῦντά τι,
 ξυναρμόττει, τὰ δὲ τῇ ξυνεχείᾳ μηδὲν σημαίνοντα,
 ἀναρμοστέ. **ΘΕΑΙ.** Πῶς τί τοῦτ' εἶπες; **ΞΕ.** Ὅπερ
 ἐρήθην ὑπολαβόντα σε προσομολογεῖν, ἔστι γὰρ ἡμῖν
 πού τιν' τῇ φωνῇ περὶ τὴν οὐσίαν δηλωμάτων δι-
 τὸν γένος. **ΘΕΑΙ.** Πῶς; **ΞΕ.** Τὸ μὲν ὀνόματα, τὸ

δὲ ῥήματα κληθέν. ΘΕΑΙ. Ἐπὶ ἑκάτερον. ΞΕ.
Τὸ μὲν ἐπὶ ταῖς πράξεσιν ὃν δήλωμα, ῥῆμά που λέ-
γομεν. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Τὸ δὲ γ' ἐπ' αὐτοῖς ἐκεί-
να πράττουσι σημεῖον τῆς φωνῆς ἐπιτεθάν, ὄνομα.
ΘΕΑΙ. Κομιδῇ μὲν οὖν. ΞΕ. Οὐκοῦν ἐξ ὀνομάτων
μὲν μόνων συνεχῶς λεγομένων οὐκ ἔστι ποτὲ λόγος,
οὐδ' αὖ ῥημάτων χωρὶς ὀνομάτων λεχθέντων. ΘΕΑΙ.
Ταῦτ' οὐκ ἔμαθον. ΞΕ. Ἀήλον γάρ ὡς πρὸς ἕτερόν
τι βλέπων ἄρτι συνωμολόγεις· ἐπεὶ τοῦτ' αὐτὸ ἔβου-
λόμην εἰπεῖν, ὅτι συνεχῶς ὥδε λεγόμενα ταῦτα οὐκ
ἔστι λόγος. ΘΕΑΙ. Πῶς; ΞΕ. Οἷον, βαδίζει, τρέ-
χει, καθεύδει, καὶ τᾶλλα ὅσα πράξεις σημαίνει ῥή-
ματα, καὶ πάντα τις ἐφεξῆς αὐτ' εἶπῃ, λόγον οὐδέν
τι μᾶλλον ἀπεργάζεται. ΘΕΑΙ. Πῶς γάρ; ΞΕ. Οὐκ-
οῦν καὶ πάλιν ὅταν λέγῃται, λίων, ἑλαφος, ἵππος,
ὅσα τε ὀνόματα τῶν τὰς πράξεις αὐτῶν πραττόντων ὀνο-
μάσθῃ, καὶ κατὰ ταύτην δὴ τὴν συνέχειαν αὐδαίς
πῶς συνάσθῃ λόγος· οὐδεμίαν γάρ οὔτε οὕτως αὐτ'
ἐκείνως προᾶξιν οὐδ' ἀπραξίαν οὐδὲ οὐσίαν ὄντος οὐδὲ
μὴ ὄντος δηλοῦν τὰ φωνηθέντα, πρὶν ἂν τις τοῖς ὀνό-
μασι τὰ ῥήματα κερύσῃ· τότε δὲ ἡρμოსέ τε, καὶ
λόγος ἐγένετο εὐθύς ἢ πρώτη συμπλοκή, σχεδὸν τῶν
λόγων ὁ πρῶτος, εἰ καὶ σμικρότατος. ΘΕΑΙ. Πῶς
ἄρ' ὥδε λέγεις; ΞΕ. Ὅταν εἶπῃ τις, ἄνθρωπος
μυθάνει, λόγον εἶναι φῆς τοῦτον ἐλάχιστόν τε καὶ
πρῶτον. ΘΕΑΙ. Ἐγώ γε. ΞΕ. Ἀηλοῦ γάρ ἤδη που
εἶπε περὶ τῶν ὄντων, ἢ γιγνομένων, ἢ γεγονότων, ἢ
μελλόντων, καὶ οὐκ ὀνομάζει μόνον, ἀλλὰ τι περιέ-

ναι, συμπλέκων τὰ ὄνματα τοῖς ὀνόμασι. διὸ λεγέτω
 τε καὶ αὐτόν, ἀλλ' οὐ μόνον ὀνομάζειν, εἴπομεν,
 καὶ δὴ καὶ τῷ πλέγματι τούτῳ τὸ ὄνομα ἐφθεγγέμεθα
 λόγον. ΘΕΑΙ. Ὅρθως. XLVI. ΞΕ. Οὕτω δὴ καθά-
 περ τὰ πράγματα, τὰ μὲν ἀλλήλοις ἡρμοττε, τὰ δ' οὐ,
 καὶ περὶ τὰ τῆς φωνῆς αὐ σημεία, τὰ μὲν οὐχ ἡρμοτ-
 ται, τὰ δὲ ἡρμοττοντα αὐτῶν λόγον ἀπειργάσατο.
 ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν. ΞΕ. Ἐτι δὴ σμικρὸν
 τόδε. ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον; ΞΕ. Λόγον ἀναγκαῖον
 ὅταν περ ἢ, τινὸς εἶναι λόγον, μὴ δέ τινος ἀδύνατον.
 ΘΕΑΙ. Οὕτω. ΞΕ. Οὐκοῦν καὶ ποῖον τινα αὐτὸν
 εἶναι δεῖ; ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὐ; ΞΕ. Προσέχωμεν δὴ
 τὸν νοῦν ἡμῖν αὐτοῖς. ΘΕΑΙ. Δεῖ γοῦν. ΞΕ. Λέξω
 τοίνυν σοι λόγον, ξυνθεὶς πρᾶγμα πράξει δι' ὀνό-
 ματος καὶ ῥήματος· ὅτου δ' ἂν ὁ λόγος ἦ, αὐ μοι
 φράζειν. ΘΕΑΙ. Ταῦτ' ἔσται κατὰ δύναμιν. ΞΕ.
 Θεαίτητος κάθηται μὲν μὴ μακρὸς ὁ λόγος; ΘΕΑΙ.
 Οὐκ, ἀλλὰ μέτριος. ΞΕ. Σὸν ἔργον δὴ φράζειν περὶ
 οὗ τ' ἐστὶ καὶ ὅτου. ΘΕΑΙ. Ἀῖνον ὅτι περὶ ἐμοῦ
 τε καὶ ἐμός. ΞΕ. Τί δὲ ὅδ' αὖ; ΘΕΑΙ. Ποῖος; ΞΕ.
 Θεαίτητος, ὃ νῦν ἐγὼ διαλέγομαι, πέτεται. ΘΕΑΙ.
 Καὶ τοῦτον οὐδ' ἂν εἰς ἄλλως εἴποι πλήν ἐμόν τε
 καὶ περὶ ἐμοῦ. ΞΕ. Ποῖον δὲ γέ τινα φάμεν ἀναγ-
 καῖον ἕκαστον εἶναι τῶν λόγων. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ.
 Τούτων δὴ ποῖον τινα ἕκαστον φατέον εἶναι; ΘΕΑΙ.
 Τὸν μὲν ψευδῆ που, τὸν δὲ ἀληθῆ. ΞΕ. Λέγει δὲ
 αὐτῶν ὁ μὲν ἀληθῆς τὰ ὄντα, ὡς ἔστι περὶ σοῦ.
 ΘΕΑΙ. Τί μὴν; ΞΕ. Ὁ δὲ ἀγ' ψευδῆς ἕτερα τῶν ὄν-

των. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Τὰ μὴ ὄντ' ἄρα ὡς ὄντα λέγει. ΘΕΑΙ. Σχεδόν. ΞΕ. Ὅντων δέ γε ὄντα ἕτερα περὶ σοῦ· πολλὰ μὲν γὰρ ἔφαμεν ὄντα περὶ ἕκαστον εἶναι· πού, πολλὰ δὲ οὐκ ὄντα. ΘΕΑΙ. Κομιδῇ μὲν οὖν. ΞΕ. Ὅν ὑστερον δὴ λόγον εἶρηκα περὶ σοῦ, πρῶτον μὲν, ἐξ ὧν ὁρισάμεθα τί ποτ' ἐστὶ λόγος, ἀναγκαιότατον αὐτὸν ἓνα τῶν βραχυτάτων εἶναι. ΘΕΑΙ. Νῦν δὴ γοῦν ταύτη ξυνωμολογήσαμεν. ΞΕ. Ἐπειτα δέ γε, τινός. ΘΕΑΙ. Οὕτως. ΞΕ. Εἰ δὲ μὴ ἐστὶ σός, οὐκ ἄλλου γε οὐδενός. ΘΕΑΙ. Πῶς γάρ; ΞΕ. Μηδενός δὲ ὧν, οὐδ' ἂν λόγος εἴη τοπαράπαν ἀπεφήναμεν γὰρ ὅτι τῶν ἀδυνάτων ἦν, λόγον ὄντα, μηδενός εἶναι λόγον. ΘΕΑΙ. Ὁρθότατα. ΞΕ. Περὶ δὴ σοῦ λεγόμενα μέντοι θύετρα, ὥς τὰ αὐτά, καὶ μὴ ὄντα ὡς ὄντα, παντάπασιν, ὥς ἔοικεν, ἢ τοιαύτη ξυνθεσις ἐκ τε ῥημάτων γιγνομένη καὶ ὀνομάτων, ὅντως τε καὶ ἀληθῶς γίνεσθαι λόγος ψευδής. ΘΕΑΙ. Ἀληθέστατα μὲν οὖν. XLVII. ΞΕ. Τί δὲ δὴ διάνοιά τε καὶ δόξα καὶ φαντασία; μῶν οὐκ ἤδη δῆλον ὅτι ταῦτα γένη ψευδῇ τε καὶ ἀληθῇ πάνθ' ἡμῶν ἐν ταῖς ψυχαῖς ἐγγίγνεται; ΘΕΑΙ. Πῶς; ΞΕ. Ὡς εἴσῃ ἑᾶον, ἂν πρῶτον λάβῃς αὐτά, τί ποτ' ἐστί, καὶ τί διαφέρουσιν ἕκαστα ἀλλήλων. ΘΕΑΙ. Αἶδου κύνον. ΞΕ. Οὐκοῦν διάνοια μὲν καὶ λόγος, ταυτόν, πλήν ὃ μὲν ἐντός τῆς ψυχῆς πρὸς αὐτὴν διάλογος ἄνευ φωνῆς γιγνόμενος, τοῦτ' αὐτὸ ἡμῖν ἐπωνομάσθη διάνοια; ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν. ΞΕ. Τὸ δὲ γ' ἀπ' ἐκείνης ῥεῦμα διὰ τοῦ στόματος ἰὼν μετὰ

φθόγγου, κέκληται λόγος; ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ. ΞΕ. Καὶ μὴν ἐν λόγοις γε αὐτὸ ἴσμεν ὄν. ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον; ΞΕ. Φάσιν τε καὶ ἀπόφασιν. ΘΕΑΙ. ἴσμεν. ΞΕ. Ὅταν οὖν τοῦτο ἐν ψυχῇ κατὰ διάνοιαν ἐγγίγνηται μετὰ αἰγῆς, πλὴν δόξης, ἔχεις ὃ, τι προσείπης αὐτό; ΘΕΑΙ. Καὶ πῶς; ΞΕ. Τί δ', ὅταν μὴ καθ' αὐτήν, ἀλλὰ δι' αἰσθήσεως παρῇ τινι τὰ τοιοῦτον αὐτῷ πάθος, ἅρ' οἷόν τε ὁρθῶς εἰπεῖν ἕτερόν τι πλὴν φαντασίαν; ΘΕΑΙ. Οὐδέν. ΞΕ. Οὐκοῦν ἐπεὶ περ λόγος ἀληθοῦς ἦν καὶ ψευδῆς, τούτων δ' ἐφάνη διάνοια μὲν αὐτῆς πρὸς ἑαυτὴν ψυχῆς διάλογος, δόξα δὲ διανοίας ἀποτελεωτέσις, φαίνεται δὲ ὃ λέγομεν, ἑυμμιζῆς αἰσθήσεως καὶ δόξης· ἀνάγκη δὴ καὶ τούτων τῷ λόγῳ συγγενῶν ὄντων, ψευδῆ τε αὐτῶν ἔνια καὶ ἐνίοτε εἶναι; ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὗ; ΞΕ. Κατανοεῖς οὖν, ὅτι πρᾶότερον εὗρέθη ψευδῆς δόξα καὶ λόγος ἢ κατὰ τὴν προσδοκίαν ἦν ἐφοβήθημεν ἄρτι, μὴ παντάπασιν ἀνήνυτον ἔργον ἐπιβαλλοίμεθα ζητοῦντες αὐτό; ΘΕΑΙ. Κατανοῶ. XLVIII. ΞΕ. Μὴ τοίνυν μηδ' εἰς τὰ λοιπὰ ἀθυμῶμεν. ἐπειδὴ γὰρ πέφανται ταῦτα, τῶν ἐμπροσθεν ἀναμνησθῶμεν κατ' εἶδη διαιρέσεων. ΘΕΑΙ. Ποίων δὴ; ΞΕ. Αἰτιολομένα τῆς εἰδωλοποιικῆς εἶδη δύο, τὴν μὲν εἰκαστικὴν, τὴν δὲ φανταστικὴν. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Καὶ τὸν σοφιστὴν εἶπομεν ὡς ἀποροῖμεν εἰς ὁποῖον ἂν θήσομεν. ΘΕΑΙ. Ἦν ταῦτα. ΞΕ. Καὶ τοῦθ' ἡμῶν ἀπορουμένων, ἔτι μείζων κατεχύθη σκοτοδινία, φανέντως τοῦ λόγου τοῦ πᾶσιν ἀμφιβητοῦντος, ὡς οὔτε

ἰκῶν οὔτε εἰδῶλον οὔτε φάντασμα εἴη τοπαράπαν
 οὐδέν, διὰ τὸ μηδαμῶς μηδέποτε μηδαμοῦ ψεύδος
 εἶναι. ΘΕΑΙ. Λέγεις ἀληθῆ. ΞΕ. Νῦν δέ γ', ἐπει-
 δὴ πέφανται μὲν λόγος, πέφανται δ' οὔσα δόξα ψευ-
 δούς, ἐγγωρεῖ δὴ μιμήματα τῶν ὄντων εἶναι καὶ τέ-
 νην ἐκ ταύτης γίνεσθαι τῆς διαθέσεως ἀπαιτη-
 τήν. ΘΕΑΙ. Ἐγγωρεῖ. ΞΕ. Καὶ μὴν ὅτι γ' ἡν ὁ σο-
 φιστὴς τούτων, πότερον διωμογημένων ἡμῖν ἐν τοῖς
 πρόσθεν ἦν; ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Πάλιν τούτων ἐπι-
 χειρῶμεν, σφίζοντες διχῇ τὸ προτεθέν γένος, πορευέ-
 σθαι κατὰ τοῦπὶ δεξιὰ ἀεὶ μέρος σοῦ τμηθέντος,
 ἄρχομενοι τῆς τοῦ σοφιστοῦ κοινωνίας, ἕως ἂν αὐτοῦ
 καὶ κοινὰ πάντα περιελόντες, τὴν οἰκείαν λιπόντες
 ἑαύτων, ἐπιείλωμεν μάλιστα μὲν ἡμῖν αὐτοῖς, ἔπειτα
 καὶ τοῖς ἐγγυτάτω γένει τῆς τοιαύτης μεθόδου
 τεφυκόσι. ΘΕΑΙ. Ὁρθῶς. ΞΕ. Οὐκοῦν τότε μὲν
 ἄρχόμεθα ποιητικὴν καὶ κτητικὴν τέχνην διαιρού-
 μενοι; ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Καὶ τῆς κτητικῆς ἐν θη-
 ρευτικῇ καὶ ἐν ἀγωνίᾳ, καὶ ἐν ἐμπορικῇ, καὶ τισιν
 ἐν τοιούτοις εἶδεσιν ἐφαντάζετο ἡμῖν; ΘΕΑΙ. Πάν-
 τιν οὖν. ΞΕ. Νῦν δέ γ', ἐπειδὴ μιμητικὴ περιεῖλη-
 φεν αὐτὸν τέχνην, δῆλον ὥς αὐτὴν τὴν ποιητικὴν διχα-
 διαιρετέον πρῶτην. ἥ γάρ που μίμησις ποιήσεί τις
 ἑστίν· εἰδῶλον μέντοι, φανέν, ἀλλ' οὐκ αὐτῶν ἐκά-
 πτων. ἥ γάρ; ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν. ΞΕ.
 Ποιητικῆς δὲ πρῶτον δύο ἔστω μέρη. ΘΕΑΙ. Ποῖω;
 ΞΕ. Τὸ μὲν θεῖον· τὸ δ' ἀνθρώπινον. ΘΕΑΙ. Οὐπω
 μεμάθηκα. XLIX. ΞΕ. Ποιητικὴν (εἴπερ μεμνήμι-

θα τὰ κατ' ἀρχάς λεχθέντα) πᾶσαν ἔφαμεν εἶναι δύναμιν, ἣτις ἂν αἰτία γίγνηται τοῖς μὴ πρότερον οὖσιν ὑστερον γίγνεσθαι. ΘΕΑΙ. Μενήμεθα. ΞΕ. Ζῶα δὴ πάντα θνητὰ καὶ φυιὰ, ὅσα τ' ἐπὶ γῆς ἐκ σπερμάτων καὶ ῥιζῶν φύεται, καὶ ὅσα ἄψυχα ἐν γῇ ξυνίσταται, σώματα τηκτὰ καὶ ἄτηκτα, μὲν ἄλλου τινός ἢ θεοῦ δημιουργοῦντος φήσομεν ὑστερον γίγνεσθαι, πρότερον οὐκ ὄντα; ἢ τῷ τῶν πολλῶν δόγματι καὶ ἡγήματι χρώμενοι; ΘΕΑΙ. Ποίῳ; ΞΕ. Τῷ τὴν φύσιν αὐτὰ γεννᾶν ἀπὸ τινος αἰτίας αὐτομάτης καὶ ἄνευ διανοίας φουούσης, ἢ μετὰ λόγου τε καὶ ἐπιστήμης θείας ἀπὸ θεοῦ γιγνομένης; ΘΕΑΙ. Ἐγὼ μὲν ἴσως διὰ τὴν ἡλικίαν πολλάκις ἀμφοτέρω μεταδοξάζω· νῦν μὲν βλέπων εἰς σέ καὶ ὑπολαμβάνων, οἶσθαι σε κατὰ γε θεὸν αὐτὰ γίγνεσθαι, ταύτη καὶ αὐτὸς νεόμικα. ΞΕ. Καλῶς γε, ὦ Θεαίτητε· καὶ εἰ μὲν γέ σε ἡγούμεθα τῶν εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ἄλλως πως δοξαζόντων εἶναι, νῦν ἂν τῷ λόγῳ μετὰ πειθοῦς ἀναγκαίως ἐπεχειροῦμεν ποιεῖν ὁμολογεῖν· ἐπειδὴ δέ σου καταμανθύνω τὴν φύσιν, ὅτι καὶ ἄνευ τῶν παρ' ἡμῶν λόγων αὐτὴ πρόξεισιν ἐφ' ἧς περ νῦν ἵλκεσθαι φῆς, εἴσω· χρόνος γὰρ ἐκ περιττοῦ γίγνεται· ἂν ἄλλὰ θήσω τὰ μὲν φύσει λεγόμενα, ποιείσθαι θείας τέχνη, τὰ δ' ἐκ τούτων ὑπ' ἀνθρώπων ξυνιστάμενα, ἀνθρωπίνῃ, καὶ κατὰ τοῦτον δὴ τὸν λόγον δύο ποιητικῆς γένη, τὸ μὲν ἀνθρώπινον εἶναι, τὸ δὲ θεῖον. ΘΕΑΙ. Ὅρθῶς. ΞΕ. Τέμνε δὴ δυοῖν οὖσαι διχα ἐκατέραν αὐταῖν. ΘΕΑΙ. Πῶς; ΞΕ. Οἷον τότε

αὐτὴν κατὰ πλάτος τέμνων τὴν ποιητικὴν πᾶσαν, νῦν
 δὲ αὖ κατὰ ῥῆκος. ΘΕΑΙ. Τετμήσθω. ΞΕ. Τέτ-
 ταρα μὴν αὐτῆς οὕτω τὰ πάντα μέρη γίνεται, δύο
 μὲν τὰ πρὸς ἡμῶν, ἀνθρώπεια· δύο δ' αὖ τὰ πρὸς
 θεῶν, θεῖα. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Τὰ δὲ γ' ὥς ἐτέ-
 ρως αὖ διηρημένα, μέρος μὲν ἐν ἑαυτῇ ἐκατέρᾳ τῆς
 μιρίδος, αὐτοποιητικόν, τῷ δ' ὑπολοίπῳ σχεδὸν μά-
 λιστ' ἂν λεγοίσθην εἰδωλοποιϊκῷ, καὶ κατὰ ταῦτα
 δὴ πάλιν ἡ ποιητικὴ διχῇ διαιρεῖται. ΘΕΑΙ. Λέγε
 ὅπη ἐκατέρα αὐθις. Ι. ΞΕ. Ἡμῶς μὲν που καὶ τᾶλλα
 ζῶα, καὶ ἐξ ὧν τὰ πεφυκότ' ἐστί, πῦρ καὶ ὕδωρ,
 καὶ τὰ τούτων ἀδελφὰ θεοῦ γεννήματα πάντα ἴσμεν
 αὐτὰ ἀπειργασμένα ἕκαστα· ἢ πῶς; ΘΕΑΙ. Οὕτω.
 ΞΕ. Τούτων δὲ γε ἕκαστων εἶδωλα, ἀλλ' οὐκ αὐτά,
 παρέπεται, δαιμονία καὶ ταῦτα μηχανῇ γεγονότα.
 ΘΕΑΙ. Ποῖα; ΞΕ. Τὰ τε ἐν τοῖς ὑπνοῖς καὶ ὅσα
 μεθ' ἡμέραν φαντάσματα αὐτοφνῇ λέγεται· σκιὰ
 μὲν, ὅταν ἐν τῷ πυρὶ σκότος ἐγγίγνηται· διπλοῦν
 δέ, ἥνικ' ἂν φῶς οἰκεῖόν τε καὶ ἄλλότριον περὶ τὰ
 λαμπρὰ καὶ λεῖα εἰς ἐν ξυνελθόν τῆς ἐμπροσθεν εἰω-
 θυίας ὀψεως ἐναντίαν αἰσθῆσιν παρασχόν εἶδος
 ἀπεργάζεται. ΘΕΑΙ. Δύο γὰρ οὖν ἐστί ταῦτα θείας
 ἔργα ποιήσεως, αὐτὸ τε καὶ τὸ παρακολουθοῦν εἰδω-
 λον ἕκαστῳ. ΞΕ. Τί δὲ τὴν ἡμετέραν τέχνην; Ἄρ'
 οὐκ αὐτὴν μὲν οἰκίαν οἰκοδομικῇ φήσομεν ποιεῖν,
 γραφικῇ δὲ ἑτέραν, οἷον ὅναρ ἀνθρώπων ἐργη-
 γορόσιν ἀπειργασμένην; ΘΕΑΙ. Πάνν μὲν οὖν. ΞΕ.
 Οὐκοῦν καὶ τᾶλλα οὗτοι κατὰ δύο διττὰ ἔργα τῆς

ἡμετέρας αὖ ποιητικῆς πράξεως, τὸ μὲν αὐτὸ, φασ-
 μέν, αὐτουργική, τὸ δὲ εἰδωλον, εἰδωλοποιητική. ΘΕΑΙ.
 Νῦν μᾶλλον ἔμαθον, καὶ τίθῃμι δύο διχῇ ποιητι-
 κῆς εἰδῆ· θεία μὲν καὶ ἀνθρωπίνη κατὰ θάτερον
 τμήμα· κατὰ δὲ θάτερον, τὸ μὲν αὐτῶν ὄν, τὸ δὲ
 ὁμοιοματίων τινῶν γέννημα. ΛΙ. ΞΕ. Τῆς τοίνυν εἰδω-
 λουργικῆς ἀναμνησθῶμιν, ὅτι τὸ μὲν εἰκαστικόν,
 τὸ δὲ φανταστικὸν ἔμελλεν εἶναι γένος, εἰ τὸ ψεῦδος
 ὄντως ὄν ψεῦδος, καὶ τῶν ὄντων ἓν τι φανείη πεφυ-
 κός. ΘΕΑΙ. Ἦν γὰρ οὗτ. ΞΕ. Οὐκοῦν ἐφάνη τε,
 καὶ διὰ ταῦτα δὴ καταριθμήσομεν αὐτῷ νῦν ἀναμ-
 νησθήτωρ εἰδῆ δύο; ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Τὸ τοίνυν
 φανταστικὸν αὖθις διορίζομεν δίχα. ΘΕΑΙ. Πῇ;
 ΞΕ. Τὸ μὲν δι' ὀργάνων γιγνόμενον, τὸ δὲ αὐτοῖ
 παρέχοντος ἑαυτὸν ὄργανον τοῦ ποιοῦντος τὸ φάν-
 τασμα. ΘΕΑΙ. Πῶς φῆς; ΞΕ. Ὅταν, οἶμαι, τὸ σὸν
 σχῆμά τις, τῷ ἑαυτοῦ χρώμενος σώματι, προσόμοιον
 ἢ φωνὴν φωνῇ φαίνεσθαι ποιῇ, μίμησις τοῦτο τῆς
 φανταστικῆς μάλιστα κέκληται πον. ΘΕΑΙ. Ναί.
 ΞΕ. Μιμητικὸν δὴ τοῦτο αὐτῆς προσειπόντες ἀπονει-
 μόμεθα· τὸ δ' ἄλλο πᾶν ἀφῶμεν μαλακισθέντες,
 καὶ παρέντες ἐτέρῳ ξυναγαγεῖν τε εἰς ἓν καὶ πρό-
 πουσαν ἐπωνυμίαν ἀποδοῦναι τιν' αὐτῷ. ΘΕΑΙ.
 Νενεμήσθω, τὸ δὲ μεθείσθω. ΞΕ. Καὶ μὴν καὶ
 τοῦτο ἔτι διπλοῦν, ὃ θεαίτητε, ἄξιον ἡγεῖσθαι δι'
 ἃ δέ, σκόπει. ΘΕΑΙ. Λέγε. ΞΕ. Τῶν βλαμυμένων,
 οἱ μὲν εἰδότες ὃ μιμοῦνται, τοῦτο πράττουσιν, οἱ
 δ' οὐκ εἰδότες, καίτοι τίνα μέζω διαίρεσιν ἀγνωσίαι

τε καὶ γνώσεως θήσομεν; ΘΕΑΙ. Οὐδεμίαν. ΞΕ.
 Οὐκοῦν τό γε ἄρι λεχθὲν εἰδότεων ἦν μίμημα· τό
 γάρ σόν σχῆμα καὶ σὲ γιγνώσκων ἄν τις μιμήσαιοτο.
 ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὐ; ΞΕ. Τί δαὶ δικαιοσύνης τό σχή-
 μα καὶ ὅλης ξυλλήβδην ἀρετῆς; ἄρ' οὐκ ἄγνοοῦν-
 τες μὲν, δοξάζοντες δὲ πη, σφόδρα ἐπιχειροῦσι πολ-
 λοὶ τό δοκοῦν σφίσι ταῦτο ὥς ἐνὸν αὐτοῖς προθυ-
 μείσθαι φαίνεσθαι ποιεῖν, ὁτιμάλιστα ἔργοις τε καὶ
 λόγοις μιμούμενοι; ΘΕΑΙ. Καὶ πάνυ γε πολλοί.
 ΞΕ. Μῶν οὖν πάντες ἀποτυγχάνουσι τοῦ δοκεῖν εἶ-
 ναι δίκαιοι, μηδαμῶς ὄντες, ἢ ταύτου πᾶν τούναν-
 τίον; ΘΕΑΙ. Ἦν. ΞΕ. Μιμητὴν δὴ τοῦτόν γε ἔτι-
 ρον ἐκείνον λεκτίον, εἶμαι, τὸν ἄγνοοῦντα τοῦ γιγνώ-
 σκοντος. ΘΕΑΙ. Ναί. ΛΙΙ. ΞΕ. Πόθεν οὖν ὄνομα
 ἐκατέρῳ τις αὐτῶν λήψεται πρέπον; ἢ ὄηλον δὴ χαλε-
 πόν ὄν; διότι τῆς τῶν γενῶν κατ' εἶδη διαιρέσεως
 παλαιά τις, ὥς ἔοικεν, αἰτία τοῖς ἐμπροσθεν καὶ
 ἄσύννοους παρῆν, ὥστε μὴδ' ἐπιχειρεῖν μὴδὲνα διαι-
 ρεῖσθαι, καθὺ δὴ τῶν ὀνομάτων ἀνάγκη μὴ σφόδρα
 εὐπορεῖν. ὅμως δέ, κἄν ἢ τολμηροτέρου εὐρεῖσθαι,
 διαγνώσεως ἔνεκα τὴν μὲν μετὰ δόξης μίμησιν, δοξο-
 μιμητικὴν προσεῖπομεν· τὴν δὲ μετ' ἐπιστήμης, ἱστο-
 ρικὴν τινα μίμησιν. ΘΕΑΙ. Ἔστω. ΞΕ. Θατέρῳ
 τοίνυν χρηστέον· ὁ γὰρ σοφιστὴς οὐκ ἐν τοῖς εἰδό-
 σιν ἦν, ἀλλ' ἐν τοῖς μιμουμένοις δὴ. ΘΕΑΙ. Καὶ
 μάλα. ΞΕ. Τὸν δοξομιμητὴν δὴ σκοπώμεθα, ὥσπερ
 σίδηρον, εἴτε ὑγιὲς εἴτε διπλόην ἔχων τινά ἐστιν ἐν
 ἑαυτῷ. ΘΕΑΙ. Σκοπῶμεν. ΞΕ. Ἐχει τοίνυν καὶ

μάλα συχνήν. ὁ μὲν γὰρ εὐήθης αὐτῶν ἐστίν, οἷός-
 μενος εἰδέναι ταῦτα ἃ δοξάζει· τὸ δὲ θατέρου σχή-
 μα, διὰ τὴν ἐν τοῖς λόγοις κυλίνδρῳ, ἔχει πολ-
 λὴν ὑποψίαν καὶ φόβον ὥς ἄγνοεῖ ταῦτα, ἃ πρὸς
 τοὺς ἄλλους ὡς εἰδὼς ἐσχημάτισται. ΘΕΑΙ. Πάν-
 μὲν οὖν ἐστὶν ἑκατέρου γένους ὧν εἰρηκας. ΞΕ.
 Οὐκοῦν τὸν μὲν ἀπλοῦν μιμητὴν τινα, τὸν δὲ, εἰρω-
 νικὰν μιμητὴν θήσομεν; ΘΕΑΙ. Εἰκὸς γοῦν. ΞΕ.
 Τοῦτου δ' αὖ τὸ γένος ἐν ἧ δύο φῶμεν; ΘΕΑΙ.
 "Ορα σύ. ΞΕ. Σκοπῶ, καὶ μοι διτιπὶ καταφαίνε-
 σθὼν τινα· τὸν μὲν δημοσίᾳ τε καὶ μακροῖς λόγοις
 πρὸς πλῆθη δυνατὸν εἰρωνεύεσθαι καθορῶ· τὸν
 δὲ ἰδίᾳ τε καὶ βραχείᾳ λόγοις ἀναγκάζοντα τὸν
 προσδιαλεγόμενον ἐναντιολογεῖν αὐτὸν αὐτοῖ. ΘΕΑΙ.
 Λέγεις ὀρθότατα. ΞΕ. Τίνα οὖν ἀποφαινόμεθα
 τὸν μακρολογώτερον εἶναι; πότερα πολιτικόν, ἢ
 δημολογικόν; ΘΕΑΙ. Δημολογικόν. ΞΕ. Τί δὲ τὸν
 ἕτερον ἐροῦμεν; σοφόν, ἢ σοφιστικόν; ΘΕΑΙ. Τὸ
 μὲν που σοφὸν ἀδύνατον, ἐπεὶ περ οὐκ εἰδὼτα αὐτὸν
 ἔθεμεν· μιμητὴς δ' ὧν τοῦ σοφοῦ, δηλονότι παρω-
 νόμιον αὐτοῦ τι λήπεται· καὶ οὐκ ὀρθῶς ἤδη μεμάθη-
 κα ὅτι τοῦτον δεῖ προσεπείν ἀληθῶς αὐτὸν ἐκεί-
 νον τὸν παντάπασιν ὄντως σοφιστήν. ΞΕ. Οὐκοῦν
 ξυνδήσωμεν αὐτοῦ, καθάπερ ἐμπροσθεν, τοῦνομα,
 συμπλέξαντες ἀπὸ τελευτῆς ἐπ' ἀρχήν; ΘΕΑΙ. Πά-
 νυ μὲν οὖν. ΞΕ. Τὸ δὲ τῆς ἐναντιοποιολογικῆς εἰ-
 ρωνικοῦ μέρους τῆς δοξαστικῆς μιμητικῆς, τοῦ φαν-
 ταστικοῦ γένους ἀπὸ τῆς εἰδωλοποιικῆς, οὐ θείω

ἀλλ' ἀνθρώπινον τῆς ποιήσεως ἀφωρισμένον ἐν λό-
γοις τὸ θαυμαστοποιῶν μόριον, ταύτης τῆς γενεᾶς
τε καὶ αἵματος ὃς ἂν φῇ τὸν ὄντως σοφιστὴν εἶναι,
παληθέστατα, ὥς ἔοικεν, ἐρεῖ. ΘΕΑΙ. Παντάπα-
σι μὲν οὖν.

ΕΥΘΥΔΗΜΟΣ.

ΚΡΙΤΩΝ. *Τίς ἦν, ὦ Σώκρατες, ὃς χθὲς ἐν Δουκίῳ διελέγον;* ἢ πολλὸς ὑμᾶς ὄχλος περιειστήκει, ὥς τίς ἔγωγε βουλόμενος ἀκούειν προσελθὼν οὐδὲν οἶδ' ἢ ἦν ἀκοῦσαι σαφές· ὑπερκύψας μέντοι κατεῖδον, καὶ μοι ἔδοξεν εἶναι ξένος τις ὃς διελέγον· τίς ἦν; ΣΩ. Ὅποτερον καὶ ἐρωτᾷς, ὦ Κρίτων; οὐ γὰρ εἷς, ἀλλὰ δύο ἦσθην. ΚΡ. Ὅν μὲν ἐγὼ λέγω, ἐκ δεξιᾶς τρίτος ἀπὸ σοῦ καθῆστο· ἐν μέσῳ δ' ὑμῶν τὸ Ἀξιόχου μετ' ῥάκιον ἦν· καὶ μάλα πολύ, ὦ Σώκρατες, ἐπιδεδακέναι μοι ἔδοξε, καὶ τοῦ ἡμετέρου οὐ πολὺ τι τὴν ἡλικίαν διαφέρειν Κριτοβούλου· ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν σκληρὸς, οὗτος δὲ προφεγὴς καὶ καλὸς καὶ ἀγαθὸς τῇ ὄψιν. ΣΩ. *Εὐθύδημος οὗτός ἐστιν, ὦ Κρίτων, ὃν ἐρωτᾷς;* ὃ δὲ παρ' ἐμὲ κινθήμενος ἐξ ἀριστερῶς, ἀδελφὸς τούτου, Διονυσόδωρος· μετεῖχε δὲ καὶ οὗτος τῶν λόγων. ΚΡ. Οὐδέτερον γινώσκω, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. *Καινοὶ τινες αἵ οὔτοι, ὥς ἔοικε, σοφισταί.* ΚΡ. *Ποδαποὶ δέ;* καὶ τίς ἡ σοφία; ΣΩ. Οὗτοι τὸ μέγανος, ὥς ἐγὼμαι, ἐντεῦθεν ποθεν εἰσιν ἐκ Χίου

ἀπορήσαν δὲ ἐς Θουρίους· φεύγοντες δὲ ἐκείθεν, πολλὰ ἤδη ἔτη περὶ τοὺςδε τοὺς τόπους διατρίβουσιν. ὃ δὲ σὺ ἔρωτᾷς τὴν σοφίαν αὐτοῖν, Θανμάσι ὦ Κρίτων, πάνσοφοι ὑπεχνῶς. ὥς ἔγωγε οὐδ' ἤδη προτοῦ, ὅ, τι εἶεν οἱ παγκρατιασταί· τοῦτω γάρ ἐστὼν κομιδῇ παμμάχῳ, οὐ κατὰ τὸ Ἀκαρῶναι τὸ παγκρατιαστὴ ἀδελφῷ. ἐκείνω μὲν γὰρ τοῦ σώματι μόνον οἶω τε μάχεσθαι· τοῦτω δὲ πρῶτον μὲν τῷ σώματι δεινοτάτῳ ἐστὼν, καὶ μάχῃ ἢ πάντων ἐστὶ κρατεῖν· ἐν ὅλοις γὰρ αὐτῷ τε σοφῷ πάννυ μάχεσθαι, καὶ ἄλλον, ὃς ἂν διδῶι μισθόν, οἶω τε ποιῆσαι· ἔπειτα τὴν ἐν τοῖς δικαστηρίοις μάχην κρατίστῳ καὶ ἀγωνίσασθαι καὶ ἄλλον διδάσκει λέγειν τε καὶ ξυγγραφεσθαι λόγους οἷους εἰς τὰ δικαστήρια. προτοῦ μὲν οὖν ταῦτα δεινὸν ἦσθην μόνον, τῶν δὲ τέλος ἐπιτεδείκατον παγκρατιαστικῇ τέχνῃ. ἣ γὰρ ἔτι λοιπὴ αὐτοῖν ἦν μάχῃ ἀγρός, ταύτῃ τῶν ἐξείργασθον ὥς τε μηδ' ἂν ἕνα αὐτοῖς οἷόν τ' εἶναι μηδ' ἀντάσθαι· οὕτω δεινὸν γέγονατον ἐν ταῖς λόγοις μάχεσθαί τε καὶ ἐξελέγχειν τὸ ἀεὶ λεγόμενον, ὁμοίως ἂν τε ψεῦδος, ἂν τε ἀληθές ἦ. ἐγὼ μὲν οὖν, ὦ Κρίτων, ἐν τῷ ἔχω τοῖν ἀνδρῶν παραδοῦναι ἑμαυτόν. καὶ γὰρ φατον ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ποιῆσαι ἂν καὶ ἄλλον ὄντινόν τινι αὐτὰ ταῦτα δεινόν. ΚΡ. Τί δαί, ὦ Σόικροτες; οὐ φοβῆ τὴν ἡλικίαν μὴ ἤδη πρεσβύτερος ἦς; ΣΩ. Ἡκιστὸ γέ, ὦ Κρίτων, ἱκανὸν τεκμήριον ἔχων καὶ παραμύθιον τοῦ μὴ φοβεῖσθαι· αὐτῷ γὰρ τοῦτω, ὥς ἔπος εἰπεῖν, γέροντες ὄντες ἡρξάσθην ταύτης τῆς σοφίας, ἥς

ΠΛΑΤ. II.

F

ἴγωγε ἐπιθυμῶ, τῆς ἐριστικῆς· πέρυσσι δὲ ἢ προπέ-
 ρουσιν αὐδέπω ἡσυχίην σοφῶ. ἀλλ' ἐγὼ ἐν μόνον φο-
 βούμαι, μὴ αὐτὸς ὄνειδος τοῖν ἕξουσιν περιάψω, ὥς-
 περ Κόννῳ τῷ Μητροβίου τῷ καθαριστῇ, ὃς ἐμὲ δι-
 δάσκει ἐτι καὶ νῦν καθαρίζειν. ὁρῶντες οὖν οἱ παῖ-
 δες οἱ ξυμφοιτηταί μου, ἐμοῦ τε καταγελῶσι καὶ
 τὸν Κόννον καλοῦσι γεροντοδιδάσκαλον. Μὴ οὖν καὶ
 τοῖν ἕξουσιν τις ταῦτ' οὗτο ὄνειδισθ'· οἱ δ' αὐτὸ τοῦτο
 ἴσως φοβούμενοι τάχα με οὐκ ἂν ἐθέλοισιν προσδέ-
 ξασθαι. ἐγὼ δ', ὡς Κρίτων, ἐκέισε μὲν ἄλλους πέ-
 πεικα ξυμμαθητὰς μοι φοιτᾶν πρὸς βύτας, ἐνταῦθα
 δέ γε ἐτέρους πειράσομαι πείθειν, καὶ σὺ τι ποὺ ξυμ-
 φοίτα. ἴσως δὲ δέλεαρ ἄξομεν αὐτοῖς τοὺς σοὺς υἱεῖς·
 ἐφιέμενοι γὰρ ἐκείνων οἷδ' ὅτι καὶ ἡμᾶς παιδεύσου-
 σιν. ΚΡ. Ἀλλ' οὐδὲν κωλύει, ὦ Σώκρατες, εἴαν γε
 σοὶ δοκῇ. πρῶτον δέ μοι διηγήσασθαι τὴν σοφίαν τοῖν
 ἀνδράσιν τίς ἐστίν, ἵνα εἰδῶ ὅ, τι καὶ μαθησόμεθα.
 Π. ΣΩ. Οὐκ ἂν φθάνοις ἀκούων· ὥς οὐκ ἂν ἔχοιμι γε
 εἰπεῖν, οὐ οὐ προσεῖχον τὸν νοῦν αὐτοῖν, ἀλλὰ πάνυ
 καὶ προσεῖχον καὶ μέμνημαι, καὶ σοὶ πειράσομαι
 εἰ ἀρχῆς ἄπικτα διηγήσασθαι. κατὰ θεὸν γάρ τινα
 εἵνυχον καθήμενος ἐνταῦθα, οὐπερ σὺ με εἶδες, ἐν τῷ
 ἀποδυστηρίῳ, μόνος, καὶ ἡδὴ ἐν τῷ εἶχον ἀναστῆναι
 ἀνισιαμένου δέ μου ἐγένετο τὸ εἰωθὸς σημεῖον τὸ
 δαιμόνιον. πάλιν οὖν ἐκαθεξόμεν, καὶ ὀλίγῳ ὕστε-
 ρον εἰσερχεσθον τούτῳ, ὅ, τ' Εὐθύδημος καὶ ὁ Διο-
 τυσώδωρος, καὶ ἄλλοι μαθηταὶ ἅμα πολλοί, ἐμοὶ
 δοκῶ. εἰσελθόντες δὲ περιεπαικίστην ἐν τῷ καταστήρῳ

δρομῶν, καὶ οὕτω τοῦτω δὴ ἢ τρεῖς δρόμους περι-
 λήλυθότες ἦσθιν καὶ εἰσέρχεται Κλεινίας, ὃν σὺ φῆς
 πολὺ ἐπιδεδωκέναι, ἀληθῆ λέγων· ὅπισθεν δὲ αὐτοῦ
 ἐρασταὶ πάνυ πολλοὶ τε καὶ ἄλλοι, καὶ Κτήσιππος,
 νεανίσκος τις Παιανιεύς μάλα καλὸς τε καὶ ἀγαθός
 τὴν φύσιν ὅσον μὲν, ὑβριστὴς δὲ διὰ τὸ νέος εἶναι
 ἰδὼν οὖν με ὁ Κλεινίας ἀπὸ τῆς εἰσόδου μόνον κα-
 θήμενον, ἀντικρυς ἰὼν παρεκαθίζετο ἐν δεξιᾷ,
 ὥσπερ καὶ σὺ φῆς. ἰδόντες δὲ αὐτὸν ὁ τε Διονυσό-
 δωρος καὶ ὁ Εὐθύδημος, πρῶτον μὲν ἐπιστάντες διε-
 λεγίσθην ἀλλήλοιν, ἄλλην καὶ ἄλλην ὑποβλέποντες
 εἰς ἡμᾶς (καὶ γὰρ πάνυ προσεῖχον αὐτοῖν τὸν ποῦν),
 ἔπειτα ἰόντες, ὁ μὲν παρὰ τὸ μειράκιον ἐκαθέζετο, ὁ
 Εὐθύδημος, ὁ δὲ παρ' αὐτὸν με, ἐξ ἀριστερᾶς· οἱ
 δ' ἄλλοι, ὡς ἕκαστος ἐτύγχανεν. ἤσπασζόμεν οὖν αὐ-
 τῷ, αἰτε διὰ χρόνον ἑωρακώς· μετὶ δὲ τοῦτο εἶπον
 πρὸς τὸν Κλεινίαν· ὦ Κλεινία, τῶδε μέντοι τὸ ἀν-
 δρῆ, σοφῷ, Εὐθύδημός τε καὶ Διονυσόδωρος, οὐ τί
 σμικρὰ, ἀλλὰ τὰ μεγάλα· τί γὰρ περὶ τὸν πόλεμον
 πάντα ἐπίστασθον, ὅσα δὲ τὸν μέλλοντα ἀγαθὸν
 στρατηγὸν εἶσθαι, τάς τε τάξεις καὶ τὰς ἡγεμονίας
 τῶν στρατοπέδων, καὶ ὅσα ἐν ὅπλοις μάχεσθαι δι-
 δακτέον· οἶώ τε δὲ καὶ ποιῆσαι, δυνατόν εἶναι αὐτὸν
 αὐτῷ βοηθεῖν ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ἢν τις αὐτὸν ἀδι-
 κῇ. III. Εἰπὼν οὖν ταῦτα κατεφρονηθὴν ὑπ' αὐτοῖν·
 ἐγλασάτην οὖν ἄμφω βλέφαντες εἰς ἀλλήλῳ, καὶ ὁ
 Εὐθύδημος ἔπεν· Οὗτοι ἔτι ταῦτα, ὦ Σώκρατες,
 σπουδάζομεν, ἀλλὰ παρέργοις αὐτοῖς χρώμεθα. καὶ

ἐγὼ θαυμάσας εἶπον· Καλὸν ἂν ποῦ τὸ ἔργον ὑμῶν
 εἴη, εἰ τηλικαῦτα πράγματα πάρεργα ὑμῖν τυγχάνει
 ὄντα· καὶ πρὸς θεῶν εἶπετόν μοι, τί ἐστί τοῦτο τό
 καλόν. Ἀρετὴν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, οἴομεθα οἶόν τ'
 εἶναι παραδοῦναι κάλλιστ' ἀνθρώπων καὶ τάχιστα.
 Ὡς Ζεῦ, οἶον, ἦν δ' ἐγὼ, λέγετον πρᾶγμα. πόθεν
 τοῦτο τὸ ἔρμαιον εὐρέτην; ἐγὼ δὲ περὶ ὑμῶν διανο-
 ούμην ἔτι, ὥσπερ νῦν δὴ ἔλεγον, ὥς τὰ πολὺ τοῦτο
 δεινοῖν ὄντοιν, ἐν ὅπλοις μάχεσθαι, καὶ ταῦτα ἔλε-
 γον περὶ σφῶν· ὅτε γὰρ τοπρότερον ἐπεδημείτην,
 τοῦτο μέμνημαι σφῶ ἐπαγγελλομένῳ· εἰ δὲ νῦν ἀλη-
 θῶς ταύτην τὴν ἐπιστήμην ἔχειτον, ἴλω εἴητον. ἀτε-
 χνῶς γὰρ ἔγωγε σφῶ ὥσπερ θεῶ προσαγορεύω, ξυγ-
 γνώμην δεδομένος ἔχειν μοι τῶν ἔμπροσθεν εἰρημέ-
 νων. ἀλλ' ὁρᾶτον, ὦ Εὐθύδημέ τε καὶ Διονυσόδωρε,
 εἰ ἀληθῆ ἐλέγετον. ὑπὸ γὰρ τοῦ μεγέθους τοῦ ἐπαγ-
 γέλματος οὐδὲν θαυμαστόν ἀπιστεῖν. Ἀλλ' εἰ ἴσθι,
 ὦ Σώκρατες, ἔφατον, τοῦτο οὕτως ἔχον. Μακαρίζω
 ἡρ' ὑμᾶς ἔγωγε τοῦ κτήματος πολὺ μᾶλλον ἢ μέγαν
 βασιλέα τῆς ἀρχῆς. τοσάνδε δέ μοι εἶπετον, εἰ ἐν νῶ
 ἔχειτον ἐπιδεικνύναι ταύτην τὴν σοφίαν, ἢ πῶς σφῶν
 βεβούλευται. Ἐπ' αὐτό γε τοῦτο πάρεσμεν, ὦ Σώ-
 κρατες, ὥς ἐπιδείξοντε καὶ διδάζοντε, ἐάν τις ἐθέλῃ
 μαρθάνειν. Ἀλλ' ὅτι μὲν ἐδελήσουσιν ἅπαντες οἱ μὴ
 ἔχοντες, ἐγὼ ὑμῖν ἐγγυῶμαι, πρῶτος μὲν ἐγώ, ἔπει-
 τα δὲ Κλεινίας οὐτοσί, πρὸς δ' ἡμῖν Κτήσιππός τε
 ὅδε καὶ οἱ ἄλλοι οὗτοι, ἦν δ' ἐγώ, ὅδεικνός αὐτῶν
 τοὺς ἐραστάς τοῦ Κλεινίου· οἱ δὲ εἰς γυγανον ἡμᾶς ἦδη

περιούσταιμενοι· ὁ γὰρ Κτήσιππος ἔτιχε πόρρω καθ-
 εζόμενος τοῦ Κλεινίου, ἐμοὶ δοκεῖν· ὥς δ' ἐτύγχανεν
 ὁ Εὐθυδήμος ἐμοὶ διαλεγόμενος, προνευκῶς εἰς τὸ
 πρόσθεν, ἐν μέσῳ ὄντος ἡμῶν τοῦ Κλεινίου, ἐπεσκό-
 τει τῷ Κτήσιππῳ τῆς θείας· βουλούμενός τε οὖν θιά-
 σασθαι ὁ Κτήσιππος τὰ παιδικὰ καὶ ἅμα φιλήκοος
 ὢν, ἀναπηδήσας πρῶτος προσέειπε ἡμῖν ἐν τῷ κατ-
 ακτῶν· οὕτως οὖν καὶ οἱ ἄλλοι ἐκείνον ἰδόντες
 περιέστησαν ἡμῶς, οἳ τε τοῦ Κλεινίου ἐρασταὶ καὶ
 οἱ τοῦ Εὐθυδήμου τε καὶ Διονυσόδωρου ἱταῖροι.
 τούτους δὲ ἐγὼ δεικνὺς ἔλεγον τῷ Εὐθυδήμῳ, ὅτι
 πάντες ἔτοιμοι εἶναι μαρτυρεῖν. ὁ τε οὖν Κτήσιπ-
 πος ξυνέφη μάλα προθύμως καὶ οἱ ἄλλοι, καὶ ἐκέ-
 λευον αὐτῷ κοινῇ πάντες ἐπιδείξασθαι τὴν δύναμιν
 τῆς σοφίας. IV. Εἶπον οὖν ἐγὼ, ὦ Εὐθυδήμα καὶ
 Διονυσόδωρε, πάντα μὲν οὖν παντὶ τρόπῳ καὶ τοῖσι
 χάρισαισιν καὶ ἐμοῦ ἕνεκα ἐπιδείξασθον. τὰ μὲν
 οὖν πλείστα δηλὸν ὅτι οὐκ ὀλίγον ἔργον ἐπιδείξαι·
 εἴη ἄν· τὸδε δέ μοι εἶπετον, πότερον πεπεισμένον
 ἦδη, ὥς χρηρὸν ὑμῶν μαρτυρεῖν, δύνασθ' ἂν ἀγα-
 θὸν ποιῆσαι ἄνδρα μόνον, ἢ καὶ ἐκείνον τὸν μὴπω
 πεπεισμένον, διὰ τὸ μὴ οἶσθαι ὅλως τὸ πρῆγμα
 τὴν ἀρετὴν μαθητὸν εἶναι, ἢ μὴ σφῶν εἶναι αὐτῆς δι-
 δασκάλῳ· φέρε, καὶ τὸν οὕτως ἔχοντα τῆς αὐτῆς τί-
 χνης ἔργον πείσαι ὥς καὶ διδασκτὸν ἢ ἀρετῇ, καὶ αἴ-
 τοι ὑμεῖς ἐστὲ παρ' ὧν ἂν κάλλιστά τις αὐτὸ μάθοι,
 ἢ ἄλλως; Ταύτης μὲν οὖν, ἔφη, τῆς αὐτῆς, ὦ Σώ-
 κρατες, ὁ Διονυσόδωρος. Τρεῖς ἄρα, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ

Διονυσόδωρε, τῶν νῦν ἀνθρώπων κάλλιστ' ἂν προ-
 τρέψαιτε εἰς φιλοσοφίαν καὶ ἀρετῆς ἐπιμέλειαν;
 Οἶόμεθά γε δὴ, ὦ Σώκρατες. Τῶν μὲν τοίνυν ἄλ-
 λων τὴν ἐπίδειξιν ἡμῖν, ἔφη, εἰσαυθις ἀπόθεσθον
 τοῦτο δ' αὐτὸ ἐπιδείξασθον· τουτοὶ τὸν νεανίσκον
 πείσατον, ὡς χρὴ φιλοσοφεῖν καὶ ἀρετῆς ἐπιμελεῖ-
 σθαι, καὶ χαρμίσθον ἐμοί· τε καὶ τουτοισιὶ πᾶσι.
 Συμβέβηκε γάρ τι τοιοῦτον τῷ μεираκίῳ τούτῳ· ἐγώ
 τε καὶ οἷδε πάντες τυγχάνομεν ἐπιθυμοῦντες ὥς βέλ-
 τιστον αὐτὸν γενέσθαι. ἔστι δὲ οὗτος Ἀξιόχου μὲν
 υἱός, τοῦ Ἀλκιβιάδου τοῦ παλαιοῦ, αὐτανεψιὸς δὲ
 τοῦ νῦν ὄντος Ἀλκιβιάδου· ὄνομα δ' αὐτῷ Κλεινίας.
 ἔστι δὲ νέος· φοβούμεθα δὴ περὶ αὐτοῦ, οἷον εἰκὸς
 περὶ νέου, μὴ τις φθῇ ἡμᾶς ἐπ' ἄλλο τι ἐπιτηδευμα-
 τρέψας αὐτοῦ τὴν διάνοιαν, καὶ διαφθαρή. σφὼ
 οὖν ἤκετον εἰς κάλλιστον. ἀλλ' εἰ μὴ τι διαφέρει
 ὑμῖν, λάβετον πείραν τοῦ μεираκίου, καὶ διαλεχθῇ-
 τον ἐναντίον ἡμῶν. Εἰπόντος οὖν ἐμοῦ σχεδὼν τι
 αὐτὰ ταῦτα, ὁ Εὐθύδημος ἅμα ἀνδρείως τε καὶ θαρ-
 ραλέως, Ἀλλ' οὐδὲν διαφέρει, ὦ Σώκρατες, ἔφη, ἢ
 μόνον ἐθέλη ἀποκρίνασθαι ὁ νεανίσκος. Ἀλλὰ μὲν
 δὴ, ἔφη, ἐγώ, τοῦτο γε καὶ εἴθισται· θαμὰ γὰρ αὐ-
 τῷ οἷδε προσιόντες πολλὰ ἐρωτῶσιν τε καὶ διαλέγον-
 ται, ὥστε ἐπιεικῶς θαρσύνει τὸ ἀποκρίνασθαι. V. Τὰ
 δὴ μετὰ ταῦτα, ὦ Κρίτων, πῶς ἂν καλῶς σοὶ διηγη-
 σαίμην; οὐ γὰρ σμικρὸν τὸ ἔργον, δύνῃσθαι ἀνάλα-
 βεῖν διεξιόντι σοφίαν ἀμήχανον ὅσην ὥστ' ἔγωγε, κα-
 θάπερ οἱ ποιηταί, δέομαι, ἀρχόμενος τοσῆςδε τῆς διη-

γῆσις, Μούσας τε καὶ Μνημοσύνην ἐπικαλιῖσθαι.
 ἤρξατο δ' οὐκ ἐνθένδε ποθὲν ὁ Εὐθύδημος, ὥς ἐγώ-
 μαι. Ὡς Κλεινία, πότεροί εἰσι τῶν ἀνθρώπων οἱ
 μανθάνοντες; οἱ σοφοὶ ἢ οἱ ἀμαθεῖς; Καὶ τὸ μει-
 ράκιον, ἅτε μεγάλου ὄντος τοῦ ἐρωτήματος, ἤρυ-
 θρίασέ τε, καὶ ὑπορήσας ἐνέβλεψεν εἰς ἐμέ· καὶ ἐγὼ
 γνοὺς αὐτὸν τεθορυβημένον, Θάρρει, ἦν δ' ἐγώ, ὦ
 Κλεινία, καὶ ἀποκρίναι ἀνδρείως ὁπότερά σοι γαί-
 νεται· ἴσως γάρ τοι ὠφελῇ τὴν μεγίστην ὠφέλειαν. καὶ
 ἐν τούτῳ ὁ Διονυσόδωρος προσκύνσας μοι σμικρὸν πρὸς
 τὸ οὖς, πᾶν μειδιάσας τῷ προσώπῳ, Καὶ μὴν, ἔφη,
 ὦ Σώκρατες, προλέγω ὅτι, ὁπότερ' ἂν ἀποκρίνηται
 τὸ μειράκιον, ἐξελεγχθήσεται. καὶ αὐτοῦ μεταξὺ
 ταῦτα λέγοντος, ὁ Κλεινίας ἔτυχεν ἀποκριτάμενος,
 ὥστε οὐδὲ παρακελεύσασθαι μοι ἐξεγένετο εὐλαβη-
 θῆναι τῷ μειρακίῳ, ἀλλ' ἀπεκρίνατο ὅτι οἱ σοφοὶ
 εἶεν οἱ μανθάνοντες. Καὶ ὁ Εὐθύδημος, Καλεῖς δέ
 τινας, ἔφη, διδασκάλους, ἢ οὐ; Ὡς μολόγει. Οὐκ-
 οὖν τῶν μανθανόντων οἱ διδάσκαλοι, διδάσκαλοι εἰ-
 σιν; ὥς περ ὁ κιθαριστής καὶ ὁ γραμματιστής δι-
 δάσκαλοι δήπου ἦσαν σοῦ καὶ τῶν ἄλλων παίδων,
 ὑμεῖς δέ, μαθηταί. Συνέφη. Ἄλλοτι οὖν, ἦν ἵκα
 ἐμανθάνετε, οὐ πῶ ἡπίστασθε ταῦτα ἃ ἐμανθάνετε;
 Οὐκ ἔφη. Ἀὖ οὖν σοφοὶ ἦτε ὅτε ταῦτα οὐκ ἐπίστα-
 σθε; Οὐ δῆτα, ἦ δ' ὅς. Οὐκοῦν, εἰ μὴ σοφοί, ἀμα-
 θεῖς; Πάνυ γε. Τρεῖς ἄρα μανθάνοντες ἃ οὐκ ἡπί-
 στασθε, ἀμαθεῖς ὄντες ἐμανθάνετε. Ἐπένευσε τὸ
 μειράκιον. Οἱ ἀμαθεῖς ἄρα μανθάνουσιν, ὦ Κλε-

Ἀρχή-

κία, ἀλλ' οὐχ οἱ σοφοί, ὥς σὺ αἶτι. Ταῦτ' οὖν εἰ-
 πάντος αὐτοῦ, ὥςπερ ὑπὸ διδασκάλου χορὸς ὑποση-
 μήναντος, ἅμα ἀνεθορύβησάν τε καὶ ἐγέλασαν οἱ
 ἐπόμενοι ἐκείνοι μετὰ τοῦ Διονυσιοδώρου τε καὶ Εὐ-
 θυδήμου, καί, πρὶν ἀναπνεῦσαι καλῶς τε καὶ εὖ τὸ
 μειράκιον, ἐκδεξάμενος ὁ Διονυσόδωρος, Τί δέ, ὦ
 Κλεινία, ἔφη, ὅποτε ἀποστοματίζοι ὑμῖν ὁ γραμμα-
 τιστής, πότεροι ἐμάνθανον τῶν παιδῶν τὰ ἀποστο-
 ματίζόμενα; οἱ σοφοί ἢ οἱ ἀμαθεῖς; Οἱ σοφοί, ἔφη
 ὁ Κλεινίας. Οἱ σοφοὶ ἄρα μανθάνουσιν, ἀλλ' οὐχ οἱ
 ἀμαθεῖς, καὶ οὐκ ὁρθῶς ἄρτι Εὐθυδήμῳ ἀπεκρίνω.
 VI. Ἐνταῦθα δὴ καὶ πάνν γε μέγα ἐγέλασάν τε καὶ
 ἐθορύβησαν οἱ ἐρασταὶ τοῖν ἀνδράϊν, ἀγασθέντες τῆς
 σοφίας αὐτοῦ· οἱ δ' ἄλλοι ἡμεῖς ἐκπεπληγμένοι ἐσιω-
 πόμεν. γνούς δέ ἡμᾶς ὁ Εὐθυδήμος ἐκπεπληγμένους,
 ἵν' ἔτι μᾶλλον θαυμάζοιμεν αὐτόν, οὐκ ἐντεῖ τὸ μει-
 ράκιον, ἀλλ' ἡρώτα, καί, ὥςπερ οἱ ἀγαθοὶ ὀρχησταί,
 διπλῶ ἑστρεφε τὰ ἐρωτήματα περὶ τοῦ αὐτοῦ· καὶ
 ἔφη, Πότερα γὰρ οἱ μανθάνοντες μανθάνουσιν; ἢ
 ἐπίστανται, ἢ ἂ μὴ ἐπίστανται; Καὶ ὁ Διονυσόδω-
 ρος πάλιν σμικρὸν πρὸς με ψιθυρίσας, Καὶ τοῦτ',
 ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἕτερον τοιοῦτον οἷον τὸ πρότερον.
 Ω Ζεῦ, ἔφην ἐγώ, ἢ μὴν καὶ τὸ πρότερόν γε καλὸν
 ἡμῖν ἐφάνη τὸ ἐρώτημα. Πάντ', ἔφη, ὦ Σώκρατες,
 τοιαῦτα ἡμεῖς ἐρωτῶμεν ἄφνικα. Τοιγάρτοι, ἦν δ',
 ἐγώ, δοκεῖτέ μοι εὐδοκιμεῖν παρὰ τοῖς μαθηταῖς.
 Ἐν δὲ τούτῳ ὁ μὲν Κλεινίας τῷ Εὐθυδήμῳ ἀπεκρί-
 νατο, ὅτι μανθάνουσιν οἱ μανθάνοντες ἢ οὐκ ἐπίσταν-
 ται.

το· ὁ δὲ ἤρετο αὐτὸν διὰ τῶν αὐτῶν ὡς περ το πρό-
 τερον. Τί δέ; ἢ δ' ὅς, οὐκ ἐπίστασαι οὐ γράμμα-
 τα; Ναί, ἔφη. Οὐκοῦν ἅπαντα; ὁμολόγει. Ὅταν
 οὖν τις ἀποστοματίζῃ ὅτι οὐκ οὐ γράμματα ἀποστο-
 ματίζει; ὁμολόγει. Οὐκοῦν ὦν τι αὐτὸ ἐπίστασαι,
 ἔφη, ἀποστοματίζει, εἴπερ πάντα ἐπίστασαι. Καὶ
 τοῦτο ὁμολόγει. Τί οὖν; ἢ δ' ὅς, ἄρα οὐ οὐκ μαθη-
 τὰς αὐτῶν ἀποστοματίζῃ τις, ὁ δὲ μὴ ἐπιστάμενος
 γράμματα, μαθητάνει; Οὐκ, ἀλλ', ἢ δ' ὅς, μαθητά-
 νω. Οὐκοῦν ἂν ἐπίστασαι, ἢ δ' ὅς, μαθητάνεις, εἴπερ γε
 ἅπαντα τὰ γράμματα γ' ἐπίστασαι. ὁμολόγησεν.
 Οὐκ ἄρα ὁρθῶς ἀπεκρίνω, ἔφη. Καὶ σὺ πω σφόδρα
 τε εἰρητο ταῦτα τῷ Εὐθυδήμῳ, καὶ ὁ Διονυσόδω-
 ρος ὡς περ σφαῖραν ἐκδιζάμενος τὸν λόγον, πάλιν
 ἐστοχάζετο τοῦ μειρακίου, καὶ εἶπεν, Ἐξικπατῆ σι
 Εὐθυδήμος, ὦ Κλεινία. εἰπέ γάρ μοι, τὸ μαθη-
 τάνει οὐκ ἐπιστήμην ἐστὶ λαμβάνειν τούτου οὐ αὖ
 τις μαθητάνη; ὁμολόγει ὁ Κλεινίας. τὸ δ' ἐπίστα-
 σθαι, ἢ δ' ὅς, ἄλλο τι ἢ ἔχειν ἐπιστήμην ἥδη ἐστὶ;
 συνέφη. Τὸ ἄρα μὴ ἐπίστασθαι, μήπω ἔχειν ἐπι-
 στήμην ἐστίν. ὁμολόγει αὐτοῖ. Πότεροι οὖν εἰσὶν
 οἱ λαμβάνοντες ὅτι οὐκ; οἱ ἔχοντες ἥδη ἢ οἱ ἂν μὴ;
 Οἱ ἂν μὴ ἔχωσιν. Οὐκοῦν ὁμολόγηκας εἶναι τούτων
 καὶ τοὺς μὴ ἐπισταμένους τῶν μὴ ἐχόντων; Κατέ-
 νευσε. Τῶν λαμβανόντων ἄρ' εἰσὶν οἱ μαθητάνοντες,
 ἀλλ' οὐ τῶν ἐχόντων. συνέφη. Οἱ μὴ ἐπιστάμενοι ἄρα,
 ἔφη, μαθητάνουσιν, ὦ Κλεινία, ἀλλ' οὐκ οἱ ἐπιστά-
 μενοι. VII. Ἐπὶ δὴ ἐπὶ τὸ τρίτον καταβαλὼν ὡς περ

πύλαισμα ὥρμη ὁ Εὐθύδημος τὸν νεανίσκον· καὶ
 ἐγὼ γνοὺς βαπτιζόμενον τὸ μειράκιον, σβουλόμενος
 ἀναπαῦσαι αὐτό, μὴ ἡμῖν ἀποδειλιάσειε, παραμυ-
 θούμενος εἶπον, ὦ Κλεινία, μὴ θαύμαζε εἰ σοι φαί-
 νονται ἀήθεις οἱ λόγοι. ἴσως γάρ οὐκ αἰσθάνη ὅσον
 ποιεῖτον τὸ ξένω περὶ σέ· ποιεῖτον δὲ ταῦτόν ὅπερ
 οἱ ἐν τῇ τελετῇ τῶν Κορυβάντων, ὅταν τὴν θρόνον-
 σιν ποιῶνται περὶ τοῦτον ὃν ἂν μέλλωσι τελεῖν. καὶ
 γὰρ ἐκὼ χορεία τίς ἐστι καὶ παιδιά, εἰ ἄρα καὶ τε-
 τέλεσαι· καὶ νῦν τοῦτω οὐδὲν ἄλλο ἢ χορεύετον περὶ
 σέ, καὶ ὅσον ὀρχεῖσθον παίζοντε, ὡς μετὰ τοῦτο τε-
 λοῦντε, νῦν οὖν νόμισον τὰ πρῶτα τῶν ἱερῶν ἀκούειν
 τῶν σοφιστικῶν. πρῶτον γάρ, ὡς φησι Περὶδικος,
 περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος μαθεῖν δεῖ, ὃ δὴ καὶ ἐν-
 δείκνυσθόν σοι τὸ ξένω, ὅτι οὐκ ἥδησθα τὸ μαν-
 θάνειν ὅτι οἱ ἄνθρωποι καλοῦσι μὲν ἐπὶ τῷ τοιῷδε,
 ὅταν τις ἐξ ἀρχῆς μηδεμίαν ἔχων ἐπιστήμην περὶ
 πράγματός τινος, ἔπειτα ὕστερον αὐτοῦ λαμβάνη τὴν
 ἐπιστήμην· καλοῦσι δὲ ταῦτό τοῦτο καὶ ἐπειδὴν
 ἔχων ἥδη τὴν ἐπιστήμην ταύτῃ τῇ ἐπιστήμῃ ταῦ-
 τόν τοῦτο πρᾶγμα· ἐπισκοπῇ ἢ πραττόμενον ἢ λεγό-
 μενον· μᾶλλον μὲν αὐτὸ ξυνιέναι καλοῦσιν ἢ μαν-
 θάνειν, ἔστι δ' ὅτε καὶ μανθάνειν· σέ δὲ τοῦτο, ὡς
 οὗτοι ἐνδείκνυνται, διαλέληθε ταῦτό ὄνομα ἐπ' ἄν-
 θρώποις ἐναντίως ἔχουσι κείμενον, ἐπὶ τῷ τε εἰδότει
 καὶ ἐπὶ τῷ μὴ. παραπλήσιον δὲ τοῦτω καὶ τὸ ἐν τῷ
 δευτέρῳ ἐρωτήματι, ἐν ᾧ ἡρώτων σε, πότερι μανθά-
 νουσιν οἱ ἄνθρωποι ἢ ἐπίστανται, ἢ ἂ μὴ. ταῦτα

δὴ τῶν μαθημάτων παιδιὰ ἐστὶ. διὸ καὶ φημι ἐγὼ
 σοι τοῦτον προσπαίξειν. παιδιὰν δὲ λέγω διὰ ταῦ-
 τα, ὅτι εἰ καὶ πολλὰ τις ἢ καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα
 μίθοι, τὰ μὲν πράγματα οὐδέν ἂν μᾶλλον εἰδείη πῇ
 ἔχει, προσπαίξειν δὲ οἷός τ' ἂν εἴη τοῖς ἀνθρώποις,
 διὰ τὴν τῶν ὀνομάτων διαφορὰν ὑποσκελίζων καὶ
 ἀνατρέπων, ὥς περ οἱ τὰ σκολύθρια τῶν μελλόντων
 καθιζήσεσθαι ὑποσπῶντες χαίρουνσι καὶ γελῶσι,
 ἵππειδ' ἰδῶσιν ὑπτιον ἀνατετραμμένον. ταῦτα μὲν
 νῦν σοι παρὰ τούτων νόμιζ' παιδιὰν γεγονέναι· τὰ
 δὲ μετὰ ταῦτα δηλονότι τούτῳ γέ σοι αὐτῷ τὰ σπου-
 दाῖα ἐνδείξεσθαι, καὶ ἐγὼ ὑφηγήσομαι αὐτοῖν, ἵνα
 μοι ὃ ὑπέσχεοντο ἀποδῶσιν. ἐφάτην γάρ ἐπιδείξα-
 σθαι τὴν προτρεπτικὴν σοφίαν· νῦν δέ, μοι δοκεῖ,
 δεῖν ᾠθητήν πρότερον παῖσαι πρὸς σέ. VIII. Ταῦτα
 μὲν οὖν, ὦ Εὐθύδημέ τε καὶ Διονυσόδωρε, πεπαλάσθω
 τε ὑμῖν καὶ ἴσως ἱκανῶς ἔχει· τὸ δὲ δὴ μετὰ ταῦτα
 ἐπιδείξατον, προτρέποντε τὸ μειράκιον, ὅπως χρη-
 σίας τε καὶ ἀρετῆς ἐπιμεληθῇ. πρότερον δ' ἐγὼ
 σφῶν ἐνδείξομαι, οἷον αὐτὸ ὑπολαμβάνω, καὶ εἴου
 αὐτοῦ ἐπιθυμῶ ἀκοῦσαι. εἰ μὲν οὖν δόξω ὑμῖν ἰδιω-
 τικῶς τε καὶ γελοῖως αὐτὸ ποιεῖν, μὴ μου καταγε-
 λᾶτε· ὑπὸ προθυμίας γάρ τοῦ ἀκοῦσαι τῆς ὑμετέ-
 ρας σοφίας, τολμήσω αὐτοσχεδιάσαι ἐναντίον ὑμῶν
 ἀνάσχεσθαι οὖν ἀγελαστὶ ἀκούοντες αὐτοὶ τε καὶ οἱ
 μαθηταὶ ὑμῶν· σὺ δέ μοι, ὦ παῖ Ἀξιόχον, ἀπόκρι-
 ναι· ἀρὰ γε πάντες ἄνθρωποι βουλόμεθα εὖ πράτ-
 τειν; ἢ τοῦτο μὲν ἐρώτημα, ὃν νῦν δὴ ἐφοβούμην, εἶν

τῶν καταγελιάστων; ἀνόητον γὰρ δήπου καὶ τὸ ἐρω-
 τᾶν τὰ τοιαῦτα· τίς γὰρ οὐ βούλεται ἀνθρώπων εὖ
 πράττειν; Οὐδεὶς ὅστις οὐκ, ἔφη ὁ Κλεινίας. Εἴεν,
 ἦν δ' ἐγὼ· τὸ δὴ μετὰ τοῦτο ἐπειδὴ βουλόμεθα εὖ
 πράττειν, πῶς ἂν εὖ πράττοιμεν; ἄρ' ἂν εἰ ἡμῖν
 πολλὰ ἀγαθὰ εἴη; ἢ τοῦτο ἐκείνου ἐτι εὐηθέστε-
 ρον, δῆλον γάρ που καὶ τοῦτο ὅτι οὕτως ἔχει. Συν-
 ἔφη. Φέρε δὴ, ἀγαθὰ δὲ ποῖα ἄρα τῶν ὄντων τυγ-
 χάνει ἡμῖν ὄντα; ἢ οὐ χαλεπὸν, οὐδὲ σεμνοῦ ἀν-
 δρός πικρὸν τι οὐδὲ τοῦτο ἔοικεν εἶναι εὐρεῖν; πᾶς
 γὰρ ἂν ἡμῖν εἴποι ὅτι τὸ πλουτεῖν ἀγαθόν· ἢ γάρ;
 Πάνυ γ', ἔφη. Οὐκοῦν καὶ τὸ ὑγιαίνειν καὶ τὸ κα-
 λὸν εἶναι καὶ τὰλλα κατὰ τὸ σῶμα ἱκανῶς παρεσκευ-
 ασθαι; Συνεδόκει. Ἀλλὰ μὴν εὐγένειαί τε καὶ δυ-
 νάμεις καὶ τιμαὶ ἐν τῇ ἑαυτοῦ δῆλὰ ἐστί· ἀγαθὰ
 ὄντα. Ὡμολόγει. Τί οὖν, ἔφη, ἐτι ἡμῖν λείπεται τῶν
 ἀγαθῶν; τί ἄρα ἐστὶ τὸ σώφρονά τε εἶναι καὶ δι-
 καιον καὶ ἀνδρεῖον; πότερον πρὸς Διός, ὦ Κλεινία,
 ἢ γῇ σὺ, εἰς ταῦτα τιθώμεν ὥς ἀγαθὰ, ὁρῶντες ἡμῖς
 θήσειν, ἢ εἰς μὴ; ἴσως γὰρ ἂν τις ἡμῖν ἀμφισβη-
 τήσῃ· σοὶ δὲ πῶς δοκεῖ; Ἀγαθὰ, ἔφη ὁ Κλεινίας.
 Εἴεν· ἦν δ' ἐγὼ· τὴν δὲ σοφίαν ποῦ χοροῦ τάξομεν;
 ἐν τοῖς ἀγαθοῖς, ἢ πῶς λέγεις; Ἐν τοῖς ἀγαθοῖς.
 Ἐν θυμῷ δὴ, μὴ τι παραλείπωμεν τῶν ἀγαθῶν ὃ, τι
 καὶ ἄξιον λόγον. Ἀλλὰ μοι δοκοῦμεν, ἔφη, οὐδέν, ὁ
 Κλεινίας. Καὶ ἐγὼ ἀναμνησθεὶς εἶπον, ὅτι καὶ μὴ
 Δία κινδυνεύομέν γε τὸ μέγιστον τῶν ἀγαθῶν πα-
 ραλείπῃν. Τί τοῦτο; ἢ δ' ὅς. Τὴν εὐτυχίαν, ὦ Κλε-

ρία· ὁ πάντες φασί, καὶ οἱ πάνυ φαῦλοι, μέγιστον
 τῶν ἀγαθῶν εἶναι. Ἀληθῆ λέγεις, ἔφη. Καὶ ἐγὼ αὖ
 πάλιν μετυνοήσας εἶπον, ὅτι ὀλίγον καταγέλαστοι
 ἐγενόμεθα ὑπὸ τῶν ξένων ἐγὼ τε καὶ σὺ, ὦ παῖ· Ἀξιο-
 χον. Τί δὴ, ἔφη, τοῦτο; Ὅτι εὐτυχίαν ἐν τοῖς ἐμ-
 προσθεν θέμενοι νῦν δὴ αὖθις περὶ τοῦ αὐτοῦ
 ἐλέγομεν. Τί οὖν δὴ τοῦτο; Καταγέλαστον δὴπον,
 ὃ πάλαι πρόκειται, τοῦτο πάλιν προστιθέναι, καὶ δις
 ταῦτ' ἀλέγειν. Πῶς, ἔφη, τοῦτο λέγεις; Ἡ σοφία δὴ-
 που, ἣν ὁ ἐγὼ, εὐτυχία ἐστί· τοῦτο δὲ καὶ πᾶς
 γνοίη. Καὶ ὅς ἐθαύμασεν· οὕτως ἔτι νέος τε καὶ
 εὐήθης ἐστὶ. καὶ γὰρ γνοὺς αὐτὸν θαυμάζοντα, Ἄρα
 οὐκ οἶσθα, ἔφη, ὦ Κλεινία, ὅτι περὶ αὐλημάτων
 εὐπραγίαν οἱ αὐληταὶ εὐτυχέστατοί εἰσι; Ξυνέφη.
 Οὐκοῦν, ἣν ὁ ἐγὼ, καὶ περὶ γραμμάτων γραφῆς τε
 καὶ ἀναγνώσεως, οἱ γραμματισταί; Πάνυ γε. Τί δέ;
 πρὸς τοὺς τῆς θαλάσσης κινδύνους μὲν οἷσι εὐτυχε-
 στέρους τινὰς εἶναι τῶν σοφῶν κυβερνητῶν, ὥς ἐπί-
 παν εἶπεν; Οὐ δῆτα. Τί δέ; στρατιτεύμενος μετὰ
 ποτέρου ἢ ἡδίων τοῦ κινδύνου τε καὶ τῆς τύχης μετ-
 έχοις; μετὰ σοφοῦ στρατηγοῦ, ἢ μετὰ ἀμαθοῦς;
 Μετὰ σοφοῦ. Τί δέ; ἰσθενὼν μετὰ ποτέρου ἢ
 ἡδέως κινδυνεύοις; μετὰ σοφοῦ ἱατροῦ, ἢ μετὰ ἀμα-
 θοῦς; Μετὰ σοφοῦ. Ἄρ' οὖν, ἣν ὁ ἐγὼ, ὅτι εὐτυχέ-
 στερον ἢ οἷσι πράττειν, μετὰ σοφοῦ πράττειν ἢ
 μετὰ ἀμαθοῦς; Ξυνεχώρει. Ἡ σοφία ἄρα πανταχοῦ
 εὐτυχεῖν ποιεῖ τοὺς ἀνθρώπους· οὐ γὰρ δήπου ὁμαρ-
 τάνοι γ' ἢ ποτέ τις σοφίᾳ, ἀλλ' ἀνάγκη ὁρῶς

πράττειν καὶ τυγχάνειν. ἥ γὰρ ἂν οὐκέτι σοφία εἴη.
 Συνωμολογησάμεθα τελευτῶντες οὐκ οἶδ' ὅπως ἐν κε-
 φαλαίῳ οὕτω τοῦτο ἔχειν σοφίας παρούσης, ὥς ἂν παρῇ,
 μηδὲν προσδεῖσθαι εὐτυχίας. IX. Ἐπειδὴ δὲ τοῦτο
 συνωμολογησάμεθα, πάλιν ἐπυνθανόμεν αὐτοῦ τὰ
 ἀρότερον ὡμολογημένα πῶς ἂν ἡμῖν ἔχοι. ὡμολογή-
 σαμεν γάρ, ἔφη, εἰ ἡμῖν ἀγαθὰ πολλὰ παρείη, εὐ-
 δαιμονεῖν ἂν καὶ εὖ πράττειν. Συνέφη. Ἄρ' οὖν εὐ-
 δαιμονοῦμεν ἂν διὰ τὰ παρόντα ἀγαθὰ, εἰ μηδὲν
 ἡμᾶς ὠφελοῖ, ἢ εἰ ὠφελοῖ; Εἰ ὠφελοῖ, ἔφη. Ἄρ'
 οὖν ἂν τι ὠφελοῖ, εἰ εἴη μόνον ἡμῖν, χωρῶμεθα δ'
 αὐτοῖς μὴ; οἶον, σιτία εἰ ἡμῖν εἴη πολλὰ, ἐσθιοί-
 μεν δὲ μὴ, ἢ ποτόν, πίνοιμεν δὲ μὴ, ἐσθ' ὅ, τι ὠφε-
 λοίμεθ' ἂν; Οὐ δῆτα, ἔφη. Τί δέ; οἱ δημιουργοὶ
 πάντες, εἰ αὐτοῖς εἴη πάντα τὰ ἐπιτήδεια παρεσκευα-
 σμένα ἐκάστω εἰς τὸ ἑαυτοῦ ἔργον, χωρῶντο δ' αὐτοῖς
 μὴ, ἄρ' ἂν οὗτοι εὖ πράττοιεν διὰ τὴν κτήσιν, ὅτι
 κεκτημένοι εἶεν πάντα ἃ δεῖ κεκτηθῆναι τὸν δημιουρ-
 γόν; οἶον τέκτων, εἰ παρεσκευασμένος εἴη τὰ τε ὄρ-
 γανα ἅπαντα καὶ ξύλα ἱκανά, τεκταίνοιτο δὲ μὴ,
 ἐσθ' ὅ, τι ὠφελοῖτ' ἂν ὑπὸ τῆς κτήσεως; Οὐδαμῶς,
 ἔφη. Τί δέ; εἰ τις κεκτημένος εἴη πλοῦτιόν τε καὶ ἅ-
 νῃν δὴ ἐλέγομεν πάντα τὰ ἀγαθὰ, χωρῶτο δὲ αὐτοῖς
 μὴ, ἄρ' ἂν εὐδαιμονοῖ διὰ τὴν τούτων κτήσιν τῶν
 ἀγαθῶν; Οὐ δῆτα, ὦ Σώκρατες. Αἰεὶ ἄρα, ἔφη, ὥς
 ἔοικε, μὴ μόνον κεκτηθῆναι τὰ τοιαῦτα ἀγαθὰ τὸν
 μέλλοντα εὐδαίμονα ἕσσεσθαι, ἀλλὰ καὶ χρῆσθαι αὐ-
 τοῖς· ὥς οὐδὲν ὠφελος τῆς κτήσεως γίγνεται. Ἀληθῆ

λέγεις. Ἄρ' οὖν, ὦ Κλεινία, ἤδη τοῦτο ἱκανὸν πρὸς
 τὸ εὐδαίμονα ποιῆσαι τινα, τό, τε κεκτῆσθαι τὰ-
 γαθὰ καὶ τὸ χρηθῆσθαι αὐτοῖς; Ἑμοιγε δοκεῖ. Πό-
 τερον, ἦν δ' ἐγώ, εἴαν ὁρθῶς χρηταί τις, ἢ εἴαν μὴ;
 Ἐἴαν ὁρθῶς. Καλῶς γε, ἦν δ' ἐγώ, λέγεις. πλέον
 γάρ που, οἶμαι, θάτερόν ἐστιν, εἴαν τις χρηταί ὁτω-
 οὖν μὴ ὁρθῶς πράγματι, ἢ εἴαν ἔξ. τὸ μὲν γάρ, κα-
 κόν· τὸ δέ, οὔτε κακόν, οὔτε ἀγαθόν· ἢ οὐχ οὕτω
 φαιμέν; Συνεχώρει. Τί οὖν; ἐν τῇ ἐργασίᾳ τε καὶ
 χρήσει τῇ περὶ τὰ ξύλα, μὲν ἄλλο τί ἐστι τὸ ἀπερ-
 γιζόμενον ὁρθῶς χρηθῆσθαι, ἢ ἐπιστήμη ἢ τεκτονική;
 Οὐδ' ἦτα, ἔφη. Ἀλλὰ μὴν που καὶ ἐν τῇ περὶ τὰ
 σκευὴ ἐργασίᾳ, τὸ ὁρθῶς ἐπιστήμη ἐστὶν ἢ ἀπεργα-
 ζομένη. Συνέφη. Ἄρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ περὶ τὴν
 χρεῖαν ὧν ἐλέγομεν τοπρώτον τῶν ἀγαθῶν, πλούτου
 τε καὶ ὑγείας καὶ κάλλους, τὸ ὁρθῶς πᾶσι τοῖς τοι-
 οῦτοις χρηθῆσθαι, ἐπιστήμη ἦν ἡγουμένη καὶ κατορ-
 θούσα τὴν πράξιν, ἢ ἄλλο τι; Ἐπιστήμη, ἦ δ' ὅς.
 Οὐ μόνον ἄρα εὐτυχίαν, ἀλλὰ καὶ εὐπραγίαν, ὡς
 ἔοικεν, ἢ ἐπιστήμη παρέχει τοῖς ἀνθρώποις ἐν πάσῃ
 κτήσει τε καὶ πράξει. Ὁμολόγει. Χ. Ἄρ' οὖν, ὦ πρὸς
 Διός, ἦν δ' ἐγώ, ὁφελός τι τῶν ἄλλων κτημάτων ἄν-
 τρωπότητος τε καὶ σοφίας; Ὁρά γε δύναιται ἂν ἄνθρω-
 πος πολλὰ κεκτημένος καὶ πολλὰ πράττων, νοῦν μὴ
 ἔχων; ἢ μᾶλλον ὀλίγα, νοῦν δέ ἔχων; ὣδε δέ σκόπει.
 οὐκ, ἐλάττω πράττων, ἐλάττω ἂν ἐξαμαρτάνοι, ἐλάτ-
 τω δέ ἀμαρτάνων, ἥττον ἂν κακῶς πράττοι, ἥττον
 δέ κακῶς πράττων, ἀθλιὺς ἥττον ἂν εἴη; Πάνυ γ'.

ἔφη. Πότερον οὖν ἂν μᾶλλον ἐλάττω τις πράττοι
 πένης ὢν, ἢ πλούσιος; Πένης, ἔφη. Πότερον δὲ
 ἀσθενής, ἢ ἰσχυρός; Ἀσθενής. Πότερον δὲ ἔντι-
 μος, ἢ ἄτιμος; Ἄτιμος. Πότερον δὲ ἀνδρείος ὢν
 καὶ σώφρων ἐλάττω ἂν πράττοι ἢ δειλός; Δειλός.
 Οὐκοῦν καὶ ἄργός μᾶλλον ἢ ἐργάτης; Συνεχώρει.
 Καὶ βραδὺς μᾶλλον ἢ ταχύς, καὶ ἀμβλὺ δῶν καὶ
 ἀκούων, μᾶλλον ἢ ὀξύ; Πάντα τὰ τοιαῦτα συνεχο-
 ροῦμεν ἀλλήλοις. Ἐν κεφαλαίῳ δ', ἔφη, ὦ Κλενία,
 κινδυνεύει ξυμπάντα ἃ τοπρωτόν ἔφαμεν ἀγαθὰ εἶ-
 ναι, οὐ περὶ τούτου ὁ λόγος αὐτοῖς εἶναι, ὅπως αὐ-
 τὰ γε καθ' αὐτὰ πέφυκεν ἀγαθὰ εἶναι, ἀλλ', ὡς
 ἔοικεν, ὧδ' ἔχει. εἰν μὲν αὐτῶν ἡγῆται ἀμαθία,
 μείζω κακὰ εἶναι τῶν ἐναντίων, ὅσῳ δυνατώτερον
 ὑπηρετεῖν τῷ ἡγομένῳ κακῷ ὄντι. εἰν δὲ φρόνησίς
 τε καὶ σοφία, μείζω ἀγαθὰ. αὐτὰ δὲ καθ' αὐτὰ
 οὐδέτερον αὐτῶν οὐδενὸς ἄξια εἶναι. Φαίνεται, ἔφη,
 ὡς ἔοικεν, οὕτως ὡς σὺ λέγεις. Τί οὖν ἡμῖν συμ-
 βαίνει ἐκ τῶν εἰρημένων; ἄλλο τι ἢ τῶν μὲν ἄλλων
 οὐδὲν ὅν οὔτε ἀγαθόν οὔτε κακόν, τούτοις δὲ δυοῖν
 ὄντοιν, ἢ μὲν σοφία, ἀγαθόν, ἢ δὲ ἀμαθία, κακόν;
 Ὁμολογεῖ. XI. Ἐτι τοίνυν, ἔφη, τὸ λοιπὸν ἐπισκε-
 ψώμεθα. ἐπειδὴ εὐδαίμονες μὲν εἶναι προθυμούμεθα
 πάντες, ἐφάνημεν δὲ τοιοῦτοι γιγνόμενοι ἐκ τοῦ χρη-
 σθαί τε τοῖς πράγμασι καὶ ὀρθῶς χρῆσθαι, τὴν δὲ
 ὀρθότητα καὶ εὐτυχίαν ἐπιστήμη ἐστίν ἢ παρέχουσα,
 δεῖ δὴ, ὡς ἔοικεν, ἐκ παντός τρόπου ἅπαντα ἄνδρα
 τοῦτο παρυσκευάζεσθαι, ὅπως ὡς σοφώτατος ἔσται.

ἢ οὐ; Ναί, ἔφη. Καὶ παρὰ πατρός γε δήπου τοῦτο οἰόμενον δεῖν παραλαμβάνειν πολὺ μᾶλλον ἢ χρήματα, καὶ παρ' ἐπιτρόπων καὶ φίλων, τῶν τε ἁλίων καὶ τῶν φασκότων ἐρασιῶν εἶναι, καὶ ξένων καὶ πολιτῶν, δεόμενον καὶ ἱκετεύοντα σοφίας μεταδιδόναι, οὐδὲν αἰσχρόν, ὦ Κλεινία, οὐδὲ νεμεσητόν, ἔνεκα τούτου ὑπηρετεῖν καὶ δουλεύειν καὶ ἐραστῇ καὶ παντὶ ἀνθρώπῳ, ὅτι οὖν ἐθέλοντα ὑπηρετεῖν τῶν καλῶν ὑπηρετημάτων, προθυμούμενον σοφὸν γενέσθαι· ἢ οὐ δοκεῖ σοι, ἔφη ἐγώ, οὕτω; Πάνυ μὲν οὖν εὖ μοι δοκεῖς λέγειν, ἢ δ' ὅς. Εἰ ἔστι γε, ὦ Κλεινία, ἣν δ' ἐγώ, ἢ σοφία διδασκόν, ἀλλὰ μὴ ἀπὸ ταυτομάτου παραγίγνεται τοῖς ἀνθρώποις· τοῦτο γὰρ ἡμῖν ἔτι σκεπτέον, καὶ οὐπω διωμολογημένον ἑμοῖ τε καὶ σοί. Ἀλλ' ἔμοιγε, ἔφη, ὦ Σώκρατες, διδασκὸν εἶναι δοκεῖ. Καὶ ἐγὼ ἡσθεὶς εἶπον, Ἢ καλῶς λέγεις, ὦ ἀριστε ἀνδρῶν, καὶ εὖ ἐποίησας ἀπαλλάξας με σκέψεως πολλῆς περὶ τούτου αὐτοῦ, πότερον διδασκὸν ἢ οὐ διδασκὸν ἢ σοφία. νῦν οὖν ἐπειδὴ σοι καὶ διδασκὸν δοκεῖ, καὶ μόνον τῶν ὄντων εὐδαίμονα καὶ εὐτυχῇ ποιεῖν τὸν ἀνθρώπον, ἄλλο τι ἢ φαίης ἂν ἀναγκαῖον εἶναι φιλοσοφεῖν, καὶ αὐτὸς ἐν τῷ ἔχεις αὐτὸ ποιεῖν; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὡς οἶόν τε μάλιστα. Καὶ γὰρ ταῦτα ἄσμενος ἀκούσας, Τὸ μὲν ἐμόν, ἔφη, παράδειγμα, ὦ Διονυσόδωρε τε καὶ Εὐθύδημε, οἷων ἐπιθυμῶ τῶν προτρεπτικῶν λόγων εἶναι, τοιοῦτον ἰδιωτικὸν ἴσως καὶ μάλιστα διὰ μακρῶν λεγόμενον· σφῶν δὲ ὁπότερος

βούλεται, ταῦτόν τοῦτο τέχνη πρᾶττων ἐπιδειξάτω
 ἡμῖν. εἰ δὲ μὴ τοῦτο βούλεσθον, ὅθι ἐγὼ ἀπέλει-
 πον, τὸ ἐξῆς ἐπιδειξάτοιν τῷ μειρακίῳ, πότερον πᾶ-
 σαν ἐπιστήμην δεῖ αὐτόν κτᾶσθαι, ἢ ἔστι τις μία
 ἣν δεῖ λαβόντα εὐδαιμονεῖν τε καὶ ἀγαθὸν ἄνδρα
 εἶναι, καὶ τίς αὕτη. ὥς περ γὰρ ἔλεγον ἀρχόμενος, περὶ
 πολλοῦ ἡμῖν τυγχάνει ὄν, τόνδε τὸν νεανίσκον σοφὸν
 τε καὶ ἀγαθὸν γενέσθαι. XII. Ἐγὼ μὲν οὖν ταῦτα
 εἶπον, ὦ Κρίτων· τῷ δὲ μετὰ τοῦτο ἐσομένῳ πάννυ
 σφόδρα προσεῖχον τὸν νοῦν, καὶ ἐσκόπουν, τίνα ποτὲ
 τρόπον ἄφροντο τοῦ λόγου, καὶ ὁπόθεν ἄρξονται,
 παρακελευόμενοι τῷ νεανίσκῳ σοφίαν τε καὶ ἀρετὴν
 ἀσχεῖν. ὁ οὖν πρεσβύτερος αὐτῶν, ὁ Διονυσόδωρος,
 πρότερος ἤρχετο τοῦ λόγου, καὶ ἡμεῖς πάντες ἐβλέπο-
 μεν πρὸς αὐτόν, ὡς αὐτίκα μάλ᾽ ἀκουσόμενοι θαυ-
 μασίους τινὰς λόγους· ὅπερ οὖν καὶ ξυνέβη ἡμῖν·
 θαυμαστὸν γάρ τινα, ὦ Κρίτων, ἀνὴρ κατῆρχε λό-
 γον, οὗ σε ἄξιον ἀκοῦσαι, ὡς παρακλειυστικὸς ὁ
 λόγος ἦν ἐπ' ἀρετῇ. Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Σώκρατες τε
 καὶ ὑμῖς οἱ ἄλλοι, ὅσοι φατέ ἐπιθυμεῖν τόνδε τὸν
 νεανίσκον σοφὸν γενέσθαι, πότερον παίζετε ταῦτα
 λέγοντες, ἢ ὡς ἀληθῶς ἐπιθυμεῖτε καὶ σπουδάζετε.
 Καὶ γὰρ διανοήτην, ὅτι ψηθῆτην ἄρα ἡμῖς τυπρότερον
 παίζειν, ἢ ἵνα ἐκκελεύομεν διαλεχθῆναι τῷ νεανίσκῳ
 αὐτῷ, καὶ διὰ ταῦτα προσεπαισάτην τε καὶ οὐκ
 ἐσπουδασάτην. ταῦτα οὖν διανοηθὶς ἔτι μᾶλλον
 εἶπον, ὅτι θαυμασιῶς σπουδάζομεν. καὶ ὁ Διονυσό-
 δωρος, Σκόπει μὲν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὅπως μί-

ἔσθνος ἔση ἢ νῦν λέγεις. Ἐσκεμμαι, ἦν δ' ἐγὼ· οὐ γὰρ μή ποτ' ἔσθνος γένωμαι. Τί οὖν, ἔφη, πατέ; βούλειθε αὐτὸν σοφὸν γενέσθαι; Πάνυ μὲν οὖν. Νῦν δέ, ἦ δ' ὅς, Κλεινίας πότερον σοφός ἐστιν, ἢ οὐ; Οὐκοῦν φησὶ γέ πω· ἔστι δέ, ἦν δ' ἐγὼ, οὐκ ἀλαζών. ῥαεῖς δέ, ἔφη, βούλειθε γενέσθαι αὐτῶν σοφόν, ἀμαθῆ δὲ μὴ εἶναι; Ὡμολογοῦμεν. Οὐκοῦν, ὅς μὲν οὐκ ἔστι, βούλειθε αὐτὸν γενέσθαι, ὅς δ' ἔστι νῦν, μηκέτι εἶναι. Καὶ ἐγὼ ἀκούσας ἐθορυβήθην. Ὁ δέ μουθορυβουμένου ὑπολαβὼν, Ἄλλοτι οὖν, ἔφη, ἐπεὶ βούλειθε αὐτόν, ὅς νῦν ἔστι, μηκέτι εἶναι, βούλειθε αὐτόν, ὥς ἔοικεν, ἀπολωλέναι; καίτοι πολλοῦ ἂν ἄξιον οἱ τοιοῦτοι εἶναι φίλοι τε καὶ ἐρασταί, οἵτινες τὰ παιδικῇ περὶ παντὸς ἂν ποιήσαιντο ἐξολωλέναι. Καὶ ὁ Κτήσιππος ἀκούσας ἡγανίκτησέ τε ὑπὲρ τῶν παιδικῶν, καὶ εἶπεν, Ὡς ξένη θούριε, εἰ μὴ ἀγροικότερον, ἔφη, ἦν εἰπεῖν, εἶπον ἂν, σοι εἰς κεφαλὴν, ὅ, τι μαθὼν μου καὶ τῶν ἄλλων καταψεύδῃ τοιοῦτο πρῶγμα, ὃ ἐγὼ οἶμαι οὐδ' ὅσιον εἶναι λέγειν, ὥς ἐγὼ τόνδε βουλοίμην ἂν ἐξολωλέναι. XIII. Τί δέ, ἔφη, ὁ Κτήσιππε, ὁ Εὐθύδημος, ἢ δοκεῖ σοι οἶόν τ' εἶναι ψεύδισθαι; Νή Αἴα, ἔφη, εἰ μὴ μαίνομαι γε. Πότερον λέγοντα τὸ πρῶγμα περὶ οὗ ἂν ὁ λόγος ἦ, ἢ μὴ λέγοντα; Λέγοντα, ἔφη. Οὐκοῦν εἶπερ λέγει αὐτό, οὐκ ἄλλο λέγει τῶν ὄντων, ἢ ἐκεῖνο ὅπερ λέγει; Πῶς γὰρ ἂν ἄλλως; ἔφη ὁ Κτήσιππος. Ἐν μὴν κἀκεῖνό γ' ἐστὶ τῶν ὄντων, ὃ λέγει, χωρὶς τῶν ἄλλων. Πάνυ γε. Οὐκοῦν ὁ ἐκεῖνο

λέγων τὸ ὄν, ἔφη, λέγει; Ναί. Ἀλλὰ μὴν ὃ γε τὸ ὄν λέγων, καὶ τὰ ὄντα, τὰληθῆ λέγει· ὥστε ὁ Διονυσόδωρος, εἴπερ λέγει τὰ ὄντα, λέγει τὰληθῆ, καὶ οὐδέν κατὰ σοῦ ψεύδεται. Ναί, ἔφη. Ἀλλ' ὁ ταῦτα λέγων, ἔφη ὁ Κτήσιππος, ὦ Εὐθύδημε, οὐ τὰ ὄντα λέγει. Καὶ ὁ Εὐθύδημος, Τὰ δὲ μὴ ὄντα, ἔφη, ἄλλο τι ἢ οὐκ ἔστιν; Οὐκ ἔστιν. Ἄλλοτι οὖν οὐδαμοῦ τὰ γε μὴ ὄντα ὄντα ἐστί; Οὐδαμοῦ. Ἔστιν οὖν ὅπως περὶ ταῦτα τὰ μὴ ὄντα πράξειεν ἂν τις τι, ὥστ' ἐκεῖνα ποιήσειεν ἂν καὶ ὅστις οὖν τὰ μηδαμοῦ ὄντα; Οὐκ ἔμοιγε δοκεῖ, ἔφη ὁ Κτήσιππος. Τί οὖν; οἱ ῥήτορες ὅταν λέγωσιν ἐν ταῷ δήμῳ, οὐδὲν πράττουσι; Πράττουσι μὲν οὖν, ἦ δ' ὅς. Οὐκοῦν εἴπερ πράττουσι, καὶ ποιοῦσι; Ναί. Τὸ λέγειν ἄρα πράττειν τε καὶ ποιεῖν ἐστιν. Ὡμολόγησεν. Οὐκ ἄρα τὰ γε μὴ ὄντ', ἔφη, λέγει οὐδεὶς· ποιοῖ γάρ ἂν ἤδη τί· σὺ δὲ ὁμολόγηκας τὰ μὴ ὄντα μὴ οἷόν τ' εἶναι μηδὲνα ποιεῖν· ὥστε κατὰ τὸν σὸν λόγον, οὐδεὶς ψευδῆ λέγει, ἀλλ' εἴπερ λέγει Διονυσόδωρος, τὰληθῆ τε καὶ τὰ ὄντα λέγει. Νῆ Δία, ἔφη ὁ Κτήσιππος, ὦ Εὐθύδημε· ἀλλὰ τὰ ὄντα μὲν τρόπον τινὰ λέγει, οὐ μέντοι ὥς γε ἔχει. Πῶς λέγεις, ἔφη ὁ Διονυσόδωρος, ὦ Κτήσιππε; εἰσὶ γάρ τινες οἱ λέγουσι τὰ πράγματα ὥς ἔχει; Εἰσὶ μέντοι, ἔφη, οἱ καλοὶ τε καὶ ἀγαθοὶ, καὶ οἱ τὰληθῆ λέγοντες. Τί οὖν; ἦ δ' ὅς· τὰγαθὰ οὐκ εὖ, ἔφη, ἔχει, τὰ δὲ κακὰ κακῶς; Ξυγχώρει. Τούτῳ δὲ καλοῦς τε καὶ ἀγαθοῖς ὁμολογεῖς λέγειν, ὥς ἔχει τὰ πράγματα;

Ὅμολογῶ. Κακῶς ἄρα, ἔφη, λέγουσιν, ὦ Κτήσιππε, οἱ ἀγαθοὶ καὶ κακὰ, εἴπερ ὥς ἔχει λέγουσι. Ναὶ μὰ Δία, ἥ δ' ὅς, σφόδρα γε τοὺς γοῦν κακοὺς ἀνθρώπους· ὦν σὺ, εἰάν μοι πείθῃ, εὐλαβήσῃ εἶναι, ἵνα μὴ σε οἱ ἀγαθοὶ κακῶς λέγωσιν· ὥς εὖ οἶσθ' ὅτι κακῶς λέγουσιν οἱ ἀγαθοὶ τοὺς κακοὺς. Ἡ καὶ τοὺς μεγάλους, ἔφη ὁ Εὐθύδημος, μεγάλως λέγουσι, καὶ τοὺς θερμοὺς θερμῶς; Μάλιστα δὴ πον, ἔφη ὁ Κτήσιππος· τοὺς γοῦν ψυχροὺς ψυχρῶς λέγουσιν τε καὶ φασὶ διαλέγεσθαι. Σὺ μὲν, ἔφη ὁ Διονυσόδωρος, λοιδορεῖ, ὦ Κτήσιππε, λοιδορεῖ. Μὰ Δε οὐκ ἔγωγε, ἥ δ' ὅς, ὦ Διονυσόδωρε, ἐπεὶ φιλοῦ σε· ἀλλὰ ρουθετῶ σ' ὥς ἑταῖρον, καὶ πειρᾶμαι πείθειν μηδέποτε ἐναντίον ἐμοῦ οὕτως ἀγροίκως λέγειν, ὅτι ἐγὼ τούτους βούλομαι ἐξολωλέναι οὐς περὶ πλείστου ποιοῦμαι. XIV. Ἐγὼ οὖν, ἐπειδὴ μοι ἐδόκουν ἀγριοτέρως πρὸς ἀλλήλους ἔχειν, προσέπαιζόν τε τῷ Κτήσιππῳ καὶ εἶπον ὅτι, ὦ Κτήσιππε, ἐμοὶ μὲν δοκεῖ χρῆναι ἡμῶς παρὰ τῶν ξένων δέχεσθαι ἃ λέγουσιν, εἰάν ἐθέλωσι μεταδιδόναι, καὶ μὴ ὀνόματι διαφέρεσθαι. εἰ γὰρ ἐπίστανται οὕτως ἐξολλύναι ἀνθρώπους, ὥστ' ἐκ πονηρῶν τε καὶ ἀφρόνων χρηστούς τε καὶ ἔμφονας ποιεῖν, καὶ τοῦτο εἴτε αὐτῷ εὐρήκατον, εἴτε καὶ παρ' ἄλλου του ἐμαθέτην φθόρον τινὰ καὶ ὄλεθρον τοιοῦτον, ὥστε ἀπολέσαντες πονηρὸν ὄντα, χρηστὸν πάλιν ἀποφῆναι· εἰ τοῦτο ἐπίστασθον — δῆλον δὲ ὅτι ἐπίστασθον· ἐφάτην γοῦν τὴν τέχνην σφῶν εἶναι τὴν νεωστὶ εὐρημένην, ἀγαθοὺς ποιεῖν τοὺς ἀνθρώ-

πους ἐκ πονηρῶν — συγχωρήσοιμεν οὖν αὐτοῖς αὐτὰ
 ἀπολεσάντων ἡμῖν τὸ μεῖράκιον καὶ φράνιμον ποιη-
 σάντων, καὶ ἀπαντᾷς γε ἡμῖς τοὺς ἄλλους. εἰ δὲ
 ἡμῖς οἱ νέοι φοβεῖσθε, ὥσπερ ἐν Καρί, ἐν ἐμοὶ
 ἔστι ὁ κίνδυνος· ὡς ἐγὼ, ἐπειδὴ καὶ πρεσβύτης εἰμί,
 παρακινδυνεύειν ἔτοιμος, καὶ παραδίδωμι ἐμαυτὸν
 Διονυσόδωρῳ τούτῳ, ὥσπερ τῇ Μηδείᾳ τῇ Κόλχῳ·
 ἀπολλύτω με, καὶ εἰ μὲν βούλεται, ἐφέτω, εἰ δ', ὅ-
 τι βούλεται, τοῦτο ποιεῖτω· μόνον χρηστὸν ἀποφη-
 νάτω. Καὶ ὁ Κτήσιππος, Ἐγὼ μὲν, ἔφη, καὶ αὐτός,
 ὦ Σώκρατες, ἔτοιμός εἰμι παρέχειν ἐμαυτὸν τοῖς ἑ-
 νοῖς, καὶ ἐὰν βούλωνται δέρειν ἔτι μᾶλλον ἢ νῦν
 δέρουσιν, εἰ μοι ἡ δορὰ μὴ εἰς ἄσκον τελευτήσῃ,
 ὥσπερ ἡ τοῦ Μαραύου, ἀλλ' εἰς ἀρετὴν. καίτοι με
 οἶεται Διονυσόδωρος οὕτω χαλεπαίνειν αὐτῷ· ἐγὼ
 δὲ οὐ χαλεπαίνω, ἀλλ' ἀντιλέγω πρὸς ταῦτα ἃ μοι
 δοκεῖ πρὸς με μὴ καλῶς λέγειν. ἀλλὰ σὺ τὸ ἀντιλέ-
 γειν, ἔφη, ὦ Διονυσόδωρε, μὴ κάλει λοιδορεῖσθαι.
 ἕτερον γάρ τί ἐστι τὸ λοιδορεῖσθαι. XV. Καὶ ὁ Διο-
 νυσόδωρος, Ὡς ὄντος, ἔφη, τοῦ ἀντιλέγειν, ὦ Κτή-
 σιππε, ποιῇ τοὺς λόγους; Πάντως δήπου, ἔφη, καὶ
 σφόδρα· ἢ σὺ, ὦ Διονυσόδωρε, οὐκ οἶε εἶναι ἀντι-
 λέγειν; Οὐκ οὖν σὺ γ' ἂν, ἔφη, ἀποδείξαις πῶποτε
 ἀκούσας οὐδενὸς ἀντιλέγοντος ἑτέρου ἑτέρῳ· Ἀληθῆ
 λέγεις, ἔφη. ἀλλὰ ἀκούωμεν νῦν, εἰ σοι ἀποδείκνυμι
 ἀντιλέγοντος Κτησίππου Διονυσόδωρον, ἢ καὶ ὑπό-
 σχοις ἂν τούτου λόγον; Πάννυ, ἔφη. Τί οὖν, ἢ δ' ὅς,
 εἰσὶν ἐκάστῳ τῶν ὄντων λόγοι; Πάννυ γε. Οὐκοῦν

ὥς ἔστιν ἕκαστον, ἢ ὥς οὐκ ἔστιν; Ὡς ἔστιν. Εἰ
 γὰρ μέμνησαι, ἔφη, ὦ Κτήσιππε, καὶ ἄρτι ἐπαδεί-
 ξαμεν μηδὲνα λέγοντα ὥς οὐκ ἔστι· τὸ γὰρ μὴ ὄν
 οὐδεὶς ἐφάνη λέγων. Τί οὖν δὴ τοῦτο; ἢ δ' ὅς ὁ
 Κτήσιππος· ἡτίον τι ἀντιλέγωμεν ἐγὼ τε καὶ σὺ;
 Πότερον οὖν, ἢ δ' ὅς, ἀντιλέγοιμεν ἂν τὸν τοῦ αὐτοῦ
 πράγματος λόγον ἀμφοτέρωι λέγοντες, ἢ οὕτω μὲν ἂν
 δήπου ταυτὰ λέγοιμεν; Συνεχώρει. Ἀλλ' ὅταν μηδέ-
 τερος, ἔφη, τὸν τοῦ πράγματος λόγον λέγῃ, τότε
 ἀντιλέγοιμεν ἂν; ἢ οὕτω γὰρ τοπαράπαι οὐδ' ἂν
 μνησθέντος εἴη τοῦ πράγματος οὐδέτερος ἡμῶν;
 Καὶ τοῦτο ξυνωμολύγει. Ἀλλ' ἄρα, ἔφη, ὅταν ἐγὼ
 μὲν τὸν τοῦ πράγματος λόγον λέγω, σὺ δὲ ἄλλου
 τινός, ἄρα τότε ἀντιλέγομεν; ἢ ἐγὼ λέγω μὲν τὸ
 πρῶμα, σὺ δὲ οὐδέ λέγεις τοπαράπαι; ὁ δὲ μὴ
 λέγων τῷ λέγοντι πῶς ἂν ἀντιλέγοι; XVI. Καὶ ὁ μὲν
 Κτήσιππος ἐσίγησεν· ἐγὼ δὲ θαυμάσας τὸν λόγον,
 Πῶς, ἔφην, ὦ Διονυσόδορε, λέγεις; οὐ γάρ τοι
 ἀλλὰ τοῦτόν γε τὸν λόγον πολλῶν δὴ καὶ πολλὰς
 ἀκηκοώς αἰεὶ θαυμάζω. καὶ γὰρ αἱ ἀμφὶ Πρωταγό-
 ραν σφόδρα ἐχρῶντο αὐτῷ, καὶ οἱ ἔτι παλαιότεροι·
 ἐμοὶ δὲ αἰεὶ θαυμαστός τις δοκεῖ εἶναι, καὶ τοὺς τε
 ἄλλους ἀνατρέπων καὶ αὐτὸς αὐτόν. οἶμαι δὲ αὐ-
 τοῦ τὴν ἀλήθειαν παρὰ σοῦ κύλλιστα πείσεσθαι.
 ἄλλο τε ἢ ψευδῇ λέγειν οὐκ ἔστι; τοῦτο γὰρ δύνα-
 ται ὁ λόγος· ἢ γὰρ; ἀλλ' ἢ λέγοντα, τάληθ' ἢ λέ-
 γειν, ἢ μὴ λέγειν; Συνεχώρει. Πότερον οὖν ψευδῇ
 μὲν λέγειν οὐκ ἔστι, δοξάζειν μέντοι ἐστίν; Οὐδέ

νῦν ἀναμνησθήσῃ, τοῖς δ' ἐν τῷ παρόντι λεγομέναις
 οὐχ ἔξεις ὃ, τι χρῆν; Καὶ γάρ, ἔφην ἐγώ, χαλεποί
 εἰσι πάνυ εὐκότως· παρὰ σοφῶν γὰρ λέγονται.
 ἐπεὶ καὶ τοῦτοι τῷ τελευταίῳ παγγάλεπον χρήσα-
 σθαί ἐστιν, ὃ λέγεις, τὸ γάρ, οὐκ ἔχω ὃ, τι χρῶμαι,
 τί ποτε λέγεις, ὦ Διονυσόδωρε; ἢ δηλονότι ὥς
 οὐκ ἔχω ἐξελέγξαι αὐτόν; ἐπεὶ εἶπέ, τί σοι ἄλλο ἐν-
 νοεῖ τοῦτο τὸ ῥῆμα, τό, οὐκ ἔχω ὃ, τι χρῶμαι
 τοῖς λόγοις. Ἄλλο σὺ λέγεις, ἔφη, τοῦτο τὸ πάνυ
 χαλεπὸν χρῆσθαι; ἐπεὶ ἀποκρίναι. Πρὶν σε ἀποκρι-
 νασθαι, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Διονυσόδωρε; Οὐκ ἀποκρι-
 νεῖ; ἔφη. Ἦν καὶ δίκαιον; Δίκαιον μέντοι, ἔφη.
 Κατὰ τίνα λόγον; ἦν δ' ἐγώ· ἢ δηλονότι κατὰ τόν-
 δε, ὅτι σὺ νῦν πάνσοφός τις ἡμῖν ἀφίξαι περὶ λό-
 γους, καὶ οἶσθαι ὅτε δεῖ ἀποκρίνασθαι, καὶ ὅτε μή;
 καὶ νῦν οὐδ' ἂν ὀτιοῦν ἀποκρίνη, ἅτε γινώσκων
 ὅτι οὐ δεῖ; Ἀλλεῖς, ἔφη, ἀμελήσεις ἀποκρίνασθαι,
 [καὶ ὅτε μή] ἀλλ' ὃ γὰρ, πείθου καὶ ἀποκρίνου·
 ἐπειδὴ καὶ ὁμολογεῖς με σοφὸν εἶναι. XVII. Πεισιτέον
 τοι, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἀνάγκη, ὥς ἔοικε· σὺ γὰρ ἄρχεις.
 ἀλλ' ἐρώτα. Πότερον οὖν ψυχὴν ἔχοντα νοεῖ τὰ νο-
 οῦντα, ἢ καὶ τὰ ἄψυχα; Τὰ ψυχὴν ἔχοντα. οἶσθα
 οὖν τι, ἔφη, ῥῆμα ψυχὴν ἔχον; Μὰ Δί', οὐκ ἔγω-
 γε. Τί οὖν ἄρτι ἦρου ὃ, τι μοι νοεῖ τὸ ῥῆμα; Τί
 ἄλλο γε, ἦν δ' ἐγώ, ἢ ἐξήμαρτον διὰ τὴν βλακείαν;
 ἢ οὐκ ἐξήμαρτον, ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὀρθῶς εἶπον, εἰπὼν
 ὅτι νοεῖ τὰ ῥήματα; πότερα φῆς ἐξαμαρτάνειν με ἢ
 οὐ; εἰ γὰρ μὴ ἐξήμαρτον, οὐδὲ σὺ ἐξελέγξεις, καίπερ

σοφός ἴαν, οὐδ' ἔχεις ὅ, τι χρητὴ τῷ λόγῳ· εἰ δ' ἐξη-
μαρτον, οὐδ' οὕτως ὀρθῶς λέγεις, φησὶ κων οὐκ εἴ-
ναι ἐξαμαρτάνειν· καὶ ταῦτα οὐ πρὸς ἃ πέρουσιν ἔλε-
γες λέγω, ἀλλὰ ὅτι κεν, ἔφη ἐγὼ, ὡς Διονυσύδωρος
τε καὶ Εὐθύδημος, οὗτος μὲν ὁ λόγος ἐν ταυτοῖς μέ-
νειν, καὶ ἔτι ὥσπερ τοπαλαῖον καταβαλὼν πίπτειν
καὶ ὥστε μὴ τοῦτο πάσχειν, οὐδ' ὑπὸ τῆς ὑμετέρας
ποι τέρξης ἐξενεῖσθαι, καὶ ταῦτα οὕτως αἰθανμα-
τιῆς οὐσης εἰς ἀκρίβειαν λόγων. Καὶ ὁ Κτήσιππος
θαυμάσια γε λέγει, ἔφη, ὡς ἄνδρες Θούριαι, εἴτε
Χῖοι, εἴτ' ὁπόθεν καὶ ὅπη χαίρειτον ὀνομαζόμενοι
ὥς ὑμῖν οὐδὲν μέλει τοῦ παραληρῆν. Καὶ ἐγὼ φο-
βηθεὶς μὴ λοιδορία γένηται, πάλιν κατεπαύειν τὸν
Κτήσιππον, καὶ εἶπον, ὦ Κτήσιππε, καὶ νῦν δὴ ὁ
πρὸς Κλεινίαν ἔλεγον, καὶ πρὸς σέ ταυτὰ ταῦτα λέ-
γω, ὅτι οὐ γινώσκεις τῶν ξένων τὴν σοφίαν, ὅτι
θαυμασία ἐστὶν, ἀλλ' οὐκ ἐθέλετον ἡμῖν ἐπιδείξαι
σθαι σπουδάζοντε, ἀλλὰ τὸν Πρωτία μιμεῖσθαι
τὸν Αἰγύπτιον σοφιστήν, γοητεύοντε ἡμῶς. ἡμεῖς
οὖν τὸν Μενέλαν μιμώμεθα, καὶ μὴ ἀφιώμεθα τοῖς
ἄνδροις, ἕως ἄν ἡμῖν ἐκφανῆται ἐφ' ᾧ αὐτῷ σπου-
δάξεται· οἶμαι γάρ τι αὐτοῖς πύκαλον φανείσθαι
ἐπειδὴν ἀρξῶνται σπουδάζειν· ἀλλὰ δεώμεθα καὶ
παραμυνθώμεθα καὶ προσειχώμεθα αὐτοῖς ἐκφανῆ-
ναι. XVIII. Ἐγὼ οὖν μοι δοκῶ καὶ αὐτὸς πάλιν ἐφη-
γῆσθαι οἷω προσεύχομαι αὐτῷ φανῆναι μοι. ὅθι
γὰρ τοποῦτον ἀπέλιπον, τὸ ἐξῆς τοῦτοις πειράσσομαι
ὥπως ἂν δύνωμαι, διελθεῖν, εἴαν πως ἐκκαλίσσωμαι

καὶ ἐλεῖσαντέ με καὶ οἰκτεῖραντε ζυντεταμένον καὶ
 σπουδάζοντα καὶ αὐτῷ σπουδάζητον. σὺ δέ, ὦ Κλυ-
 κία, ἔφη, ἀνάμνησόν με πόθεν τότ' ἀπελίπομεν. ὡς
 μὲν οὖν ἐγώ μαι, ἐνθένδε ποθέν· φιλοσοφητέον ἡμο-
 λογήσαμεν τελευτῶντες· ἦ γάρ; Ναί, ἦ δ' ὅς. Ἡ δὲ
 γε φιλοσοφία, κτήσις ἐπιστήμης· οὐχ οὕτως; ἔφη.
 Ναί, ἔφη. Τίνα ποτ' οὖν ἂν κτησάμενοι ἐπιστήμην,
 ὀρθῶς κησαίμεθα; ἄρ' οὐ τοῦτο μὲν ἁπλοῦν, ὅτι
 ταύτην ἥτις ἡμᾶς ὀνήσει; Πάνυ γ', ἔφη. Ἄρ'
 οὖν ἡμᾶς ἂν τι ὀνήσειεν, εἰ ἐπισταίμεθα γινώσκειν
 περιόντες, ὅπου τῆς γῆς χρυσίον πλεῖστον κατορώ-
 ηυκται; ἴσως, ἔφη. Ἀλλὰ τοπρότερον, ἦν δ' ἐγώ,
 ταῦτό γε ἐξηλέγξαμεν, ὅτι οὐδὲν πλέον, οὐδ' εἰ ἄνευ
 πραγμάτων καὶ τοῦ ὀρῶντεν τὴν γῆν, τὸ πᾶν ἡμῖν
 χρυσίον γένοιτο· ὥστε οὐδ' εἰ τὰς πέτρας χρυσᾶς
 ἐπισταίμεθα ποιεῖν, οὐδενὸς ἂν ἄξια ἡ ἐπιστήμη
 εἴη. εἰ γὰρ μὴ κεχρησθαι ἐπιστησόμεθα τῷ χρυσίῳ,
 οὐδὲν ὄφελος αὐτοῦ ἐφάνη ὄν. ἦ οὐ μέμνησαι; ἔφη
 ἐγώ. Πάνυ γ', ἔφη, μέμνημαι. Οὐδέ γε, ὡς ἔοικε,
 τῆς ἄλλης ἐπιστήμης ὄφελος γίγνεται οὐδέν, οὔτε
 χρηματιστικῆς, οὔτε ἰατρικῆς, οὔτε ἄλλης οὐδεμιᾶς,
 ἥτις ποιεῖν τι ἐπίσταται, χρῆσθαι δὲ μὴ ὧ ἂν ποιή-
 σῃ· οὐχ οὕτως; Συνέφη. Οὐδ' εἴγε εἰ τις ἐστὶν ἐπι-
 στήμη ὥστε ἀθανάτους ποιεῖν, ἄνευ τοῦ ἐπίστασθαι
 τῇ ἀθανασίᾳ χρῆσθαι, οὐδὲ ταύτης ἔοικεν ὄφελος
 οὐδέν, εἰ τι δὴ τοῖς πρόσθεν ὡμολογημένοις τεκμαί-
 ρεσθαι. Συνεδόκει ἡμῖν πάντα ταῦτα. XIX. Τοιαύτης
 τινὸς ἄρα ἡμῖν ἐπιστήμης δεῖ, ὧ καλὲ παῖ, ἦν δ' ἐγώ,

ἐν ἣ ἔνυμπέπτωκεν ἅμα τὸ, τε ποιεῖν καὶ τὸ ἐπίστα-
 σθαι χρῆσθαι τοῦτω ὃ ἂν ποιῇ. φθάνεται, ἔφη.
 Πολλοῦ ἄρα δεῖ, ὡς ἔοικεν, ἡμῶς λυροποιούς δι-
 νοῦς εἶναι, καὶ τοιαύτης τινὸς ἐπιστήμης ἐπηβόλους.
 ἐνταῦθα γὰρ διὰ χωρὶς μὲν ἡ ποιοῦσα τέχνη, χωρὶς
 δὲ ἡ χρωμένη διήρηται, τοῦ αὐτοῦ περὶ. ἡ γὰρ λυ-
 ροποιικὴ καὶ ἡ κιθαριστικὴ πολὺ διαφέρετον ἀλλή-
 λωιν. οὐχ οὕτω, ἔνερθε. Οὐδὲ μὴν ἀλοποιικῆς γε
 δηλονότι δεόμεθα. καὶ γὰρ αὕτη ἐτέρα τοιαύτη.
 ἔνυμβόκει. Ἀλλὰ πρὸς θεῶν, ἔφη ἐγὼ, εἰ τὴν λο-
 γοποιικὴν τέχνην μάθοιμεν, ἄρα ἐστὶν αὕτη ἣν ἔδει
 κεκτημένους ἡμῶς εὐδαίμονας εἶναι; Οὐκ οἶμαι,
 ἔφη, ἐγὼ, ὁ Κλεινίας ὑπολαβών. Τίτι τεκμηρίω, ἦν
 ὁ ἐγὼ, χρῆ; Ὅρῳ, ἔφη, τινὰς λογοποιούς, οἱ τοῖς
 ἰδίοις λόγοις οἷς αὐτοὶ ποιοῦσιν οὐκ ἐπίστανται χρῆ-
 σθαι, ὥσπερ οἱ λυροποιοὶ ταῖς λύραις, ἀλλὰ καὶ
 ἐνταῦθα ἄλλοι δυνατοὶ χρῆσθαι οἷς ἐκεῖνοι ἐργά-
 σαντο οἱ λογοποιεῖν αὐτοὶ ἀδύνατοι. ὁ γὰρ οὗν ὅτι
 καὶ περὶ λόγους χωρὶς ἡ τοῦ ποιεῖν τέχνη καὶ ἡ τοῦ
 χρῆσθαι. Ἰκανόν μοι δοκεῖς, ἔφη ἐγὼ, τεκμηρίον
 λέγειν ὅτι οὐχ αὕτη ἐστὶν ἡ τῶν λογοποιῶν τέχνη,
 ἣν ἂν κτησάμενός τις εὐδαίμων εἴη. καίτοι ἐγὼ ὦ-
 μην ἐνταῦθα πού φανήσεσθαι τὴν ἐπιστήμην ἣν διὰ
 πάσαι ζητοῦμεν. καὶ γὰρ μοι οἱ τε ἄνδρες αὐτοὶ οἱ
 λογοποιοί, ὅταν συγγένωμαι αὐτοῖς, ὑπέροσοφοι, ὦ
 Κλεινία, δοκοῦσιν εἶναι, καὶ αὕτη ἡ τέχνη αὐτῶν
 θιασπεσία τις καὶ ὑψηλή. καὶ μέντοι οὐδὲν θαυμα-
 στόν. ἔστι γὰρ τῆς τῶν ἐπαδῶν τέχνης μύριον, αμι-

κρῶ τε ἐκείνης ὑποδεεστέρα, ἥ μὲν γὰρ τῶν ἐπιθδῶν, ἔχων τε καὶ φαλαγγίων καὶ σκορπίων καὶ τῶν ἄλλων θηρίων τε καὶ νόσων κήλησις ἐστίν· ἥ δέ, δικαστῶν τε καὶ ἐκκλησιαστών καὶ τῶν ἄλλων ὄχλων κήλησις τε καὶ παραμυθία τυγχάνει οὕσα· ἥ σοι, ἔφη ἐγώ, ἄλλως πως δοκεῖ; Οὐκ, ἀλλ' οὕτω μοι φαίνεται, ἔφη, ὡς σὺ λέγεις. XX. Ποῖ οὖν, ἔφη ἐγώ, τραποίμεθ' ἂν ἔτι; ἐπὶ ποίαν τέχνην; Ἐγὼ μὲν οὐκ εὐπορῶ, ἔφη. Ἀλλ', ἦν δ' ἐγώ, οἶμαι εὕρησθαι. Τίνα; ἔφη ὁ Κλεινίας. Ἡ στρατηγική μοι δοκεῖ, ἔφη, τέχνη παντὸς μᾶλλον εἶναι ἢν ἂν τις κτησάμενος εὐδαίμων εἴη. Οὐκ ἔμοιγε δοκεῖ. Πῶς; ἦν δ' ἐγώ. Θηρευτική τις ἦδε γέ ἐστι τέχνη ἀνθρώπων. Τί δὴ οὖν; ἔφη ἐγώ. Οὐδεμία, ἔφη, τῆς θηρευτικῆς αὐτῆς ἐπιπλέον ἐστίν, ἢ ὅσον θηρεῦσαι καὶ χειρῶσασθαι· ἐπειδὴν δὲ χειρῶσονται τοῦτο ὃ ἂν θηρεύσωνται, οὐ δύνανται τούτῳ χρῆσθαι, ἀλλ' οἱ μὲν κυνηγῆται καὶ οἱ ἀλιεῖς τοῖς ὀψοποιοῖς παραδιδόασιν· οἱ δ' αὖ γεωμέτραι καὶ οἱ ἀστρονόμοι, καὶ οἱ λογιστικοὶ — θηρευτικοὶ γὰρ εἰσι καὶ οὗτοι· οὐ γὰρ ποιοῦσιν τὰ διαγράμματα ἕκαστοι τούτων, ἀλλὰ τὰ ὄντα ἀνευρίσκουσιν — ἅτε οὖν χρῆσθαι αὐτοὶ αὐτοῖς οὐκ ἐπιπλάμενοι, ἀλλὰ θηρεῦσαι μόνον, παραδιδόασιν δὴ πον τοῖς διαλεκτικοῖς καταχρῆσθαι αὐτῶν τοῖς εὐρήμασιν, ὅσοι γε αὐτῶν μὴ παντάπασιν ἀνόητοί εἰσι. Εἶπεν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ κάλλιστε καὶ σοφώτατε Κλεινία τούτο οὕτως ἔχει; Πάνν μὲν οὕτω, καὶ οἱ γε στρατηγοί, ἔφη, αὕτω τὸν αὐτὸν τρόπον,

ἐπιδάσκειν ἢ πόλιν τινα θηρεύσονται ἢ στρατιοπέδον
 παραδιδάσκει τοῖς πολιτικοῖς ἀνδράσι· αὐτοὶ γὰρ
 οὐκ ἐπίστανται χρῆσθαι τοῦτοις ἃ ἐθήρευσαν· ὥς
 περ, οἶμαι, οἱ ὀρνυγοθήραι τοῖς ὀρνυγοτρόφοις πα-
 ραδιδάσκουσιν. εἰ οὖν, ἢ δ' ὅς, δεόμεθα ἐκείνης τῆς
 τέχνης ἥτις ἂν, ὥς ἂν κτήσεται, ἢ ποιήσασα ἢ θη-
 ρευσσάμενη, αὐτὴ καὶ ἐπιστήσεται χρῆσθαι, καὶ ἡ
 τοιαύτη παιήσῃ ἡμᾶς μακαρίους, ἄλλην δὴ τινα, ἔφη-
 ζητητέον ἀντὶ τῆς στρατηγικῆς. ΧΧΙ. ΚΡ. Τὴ λέγει
 σύ, ὦ Σώκρατες; ἐκείνο τὸ μειράκιον τοιαῦτ' ἐφθέγγε-
 ξατο; ΣΩ. Οὐκ οἶμαι, ὦ Κρίτων; ΚΡ. Μὰ Δί', οὐ
 μέντοι· οἶμαι γὰρ αὐτὸν ἐγὼ, εἰ ταῦτ' εἶπεν, οὐτε
 Εὐθύδημου οὐτε ἄλλου οὐδενός ἐτ' ἀνθρώπου δεῖν
 σθαι εἰς παιδείαν. ΣΩ. Ἀλλ' ἄρα, ὦ πρὸς Διός,
 μὴ ὁ Κτήσιππος ἦν ὁ ταῦτ' εἰπὼν, ἐγὼ δὲ οὐ μέ-
 νημαι; ΚΡ. Ποῖος Κτήσιππος; ΣΩ. Ἀλλὰ μή
 τόγε εὖ οἶδα, ὅτι οὐτε ὁ Εὐθύδημος, οὐτε Διονυ-
 σόδωρος ἦν ὁ εἰπὼν ταῦτα. ἀλλ', ὦ δαιμόνιε Κρί-
 των, μὴ τις τῶν κρειτόνων παρὼν αὐτὰ ἐφθέγγετο
 ὅτι γὰρ ἤκουσά γε ταῦτα, εὖ οἶδα. ΚΡ. Ναὶ μὲν
 Δία, ὦ Σώκρατες· τῶν κρειτόνων μέντοι τις ἐμὸν
 δοκεῖ, καὶ πολὺ γε. ἀλλὰ μετὰ τοῦτο εἴ τινα ἐζη-
 τήσατε τέχνην; καὶ εὗρετε ἐκείνην, ἢ οὐκ εὗρετε, ἢ
 ἔνεκα ἐζητεῖτε; ΣΩ. Πόθεν, ὦ μακάριε, εὗρομεν
 ἀλλ' ἤμεν πάντες γελοῖοι, ὥς περ τὰ παῖδια τὰ τοῦ
 κορυθοῦς διώκοντα· ἀεὶ ὁόμεθα ἐκαστήν τῶν ἐπι-
 στημῶν αὐτίκα λήψασθαι, αἱ δ' αἰεὶ ὑπεξέφυγον
 τὰς μὲν οὖν πολλὰς τί ἂν σοι λέγοιμε; ἐπὶ δὲ δὴ τῇ

βασιλικὴν ἐλθόντες τέχνην, καὶ διασκοποῦμενοι αὐ-
 τήν, εἰ αὕτη εἴη ἢ τὴν εὐδαιμονίαν παρέχουσά τε καὶ
 ἀπεργαζομένη, ἐνταῦθα ὥσπερ εἰς λαβύρινθον ἐμ-
 πεσόντες, οἰόμενοι ἤδη ἐπὶ τέλει εἶναι, περικάμψαν-
 τες πάλιν, ὥσπερ ἐν ἀρχῇ τῆς ζητήσεως ἀνεφάνημεν
 ὄντες, καὶ τοῦ ἴσου δεόμενοι ὅσον περ ὅτε τὸ πρῶ-
 τον ἐζητοῦμεν. ΚΡ. Πῶς δὴ τοῦτο ὑμῖν ξυνέβη, ὦ Σώ-
 κρατες; ΧΧΙΙ. ΣΩ. Ἐγὼ φράσω· ἔδοξε γάρ μοι δὴ ἡμῖν ἡ
 πολιτικὴ καὶ ἡ βασιλικὴ τέχνη ἡ αὕτη εἶναι. ΚΡ.
 Τί οὖν δὴ; ΣΩ. Ταύτη τῇ τέχνῃ ἡ τε στρατηγικὴ
 καὶ αἱ ἄλλαι παραδιδόναι ἄρχειν τῶν ἔργων ὧν αὐ-
 ταὶ δημιουργοὶ εἰσιν, ὥς μόνῃ ἐπισταμένη χρῆσθαι.
 σαφῶς οὖν ἐδόκει ἡμῖν αὕτη εἶναι ἣν ζητοῦμεν, καὶ
 ἡ αἰτία τοῦ ὀρθῶς πράττειν ἐν τῇ πόλει, καὶ ἀτε-
 χνῶς, κατὰ τὸ Αἰσχύλου ἱαμβῆον, μόνῃ ἐν τῇ πόλει
 καθῆσθαι τῆς πόλεως, πάντα κυβερνῶσα καὶ πάν-
 των ἄρχουσα, καὶ πάντα χρήσιμα ποιεῖν. ΚΡ. Οὐκ
 οὖν καλῶς ὑμῖν ἐδόκει, ὦ Σόκράτες; ΣΩ. Σὺ κρι-
 νεῖς, ὦ Κρίτων, εἰάν βούλῃ ἀκοῦσιν καὶ τὰ μετὰ
 ταῦτα συμβάντα ἡμῖν. αὐτίς γάρ μοι δὴ πάλιν ἐσκο-
 ποῦμεν ὥδὲ πως· φέρε, πάντων ἄρχουσα ἡ βασιλικὴ
 τέχνη τί ἡμῖν ἀπεργάζεται ἔργον; ἢ αὐδέν; πάντως
 δήπου, ἡμεῖς ἔφμεν πρὸς ἀλλήλους, οὐ καὶ σὺ ἂν
 ταῦτα φαίης, ὦ Κρίτων; ΚΡ. Ἐγώ γε. ΣΩ. Τί οὖν
 ἂν φαίης αὐτῆς ἔργον εἶναι; ὥσπερ εἰ ἐγὼ σε ἐρω-
 τήην, πάντων ἄρχουσα ἡ ἰατρικὴ, ὧν ἄρχει, τί ἔργον
 παρέχεται; οὐ τὴν υἰείαν φαίης; ΚΡ. Ἐγώ γε.
 ΣΩ. Τί δέ, ἡ ὑμετέρα τέχνη ἡ γεωργία; πάντων ἄρ-

χουσα, ὧν ἄρχει, τί ἀπεργάζεται; ου τὴν τροφὴν ἢ φαίης τὴν ἐκ τῆς γῆς παρέχειν ἡμῖν; ΚΡ. Ἐγώ γε. ΣΩ. Τί δέ; ἡ βασιλικὴ πάντων ἄρχουσα, ὧν ἄρχει, τί ἀπεργάζεται; ἴσως οὐ πάνυ γ' εὐπορεῖς. ΚΡ. Μὰ τὸν Δία, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Οὐδὲ γὰρ ἡμεῖς, ὦ Κρίτων, ἀλλὰ τοσάνδε γε οἶσθα, ὅτι εἴπερ ἐστὶν αὕτη, ἣν ἡμεῖς ζητοῦμεν, ὠφέλιμον αὐτὴν δεῖ εἶναι. ΚΡ. Πάνυ γε. ΣΩ. Οὐκοῦν ἀγαθὸν γὰρ τι δεῖ ἡμῖν αὐτὴν παραδιδόναι; ΚΡ. Ἀνάγκη, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Ἀγαθὸν δέ γε πᾶν ὁμολογήσαμεν ἀλλήλοις ἐγὼ τε καὶ Κλεινίας οὐδὲν εἶναι ἄλλο ἢ ἐπιστήμητινὰ. ΚΡ. Ναί, οὕτως ἔλεγες. ΣΩ. Οὐκοῦν τὰ μὲν ἄλλα ἔργα ἢ φαίη ἂν τις πολιτικῆς εἶναι, (πολλὰ δὲ πᾶν ταῦτ' ἂν εἴη, οἶον, πλουσίους τοὺς πολίτας παρέχειν καὶ ἐλευθέρους καὶ ἡσυχασίους,) πάντι ταῦτα οὔτε κακὰ οὔτε ἀγαθὰ ἐφαίνη, ἔδει δὲ σοφοὺς ποιεῖν καὶ ἐπιστήμης μεταδιδόναι, εἴπερ ἔμελλεν αὕτη εἶναι ἡ ὠφελοῦσά τε καὶ εὐδαιμόνας ποιούσα. ΚΡ. Ἔστι ταῦτα. τότε γοῦν αὕτως ὑμῖν ὁμολογήθη, ὥς σὺ τοὺς λόγους ἀπήγγειλας. ΣΩ. Ἄρ' οὖν ἡ βασιλικὴ σοφοὺς ποιεῖ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἀγαθοὺς; ΚΡ. Τί γὰρ κωλύει, ὦ Σώκρατες; ΣΩ. Ἀλλ' ἄρα πάντας καὶ πάντως ἀγαθοὺς; καὶ πᾶσαν ἐπιστήμην σκυτοτομικὴν τε καὶ τεκτονικὴν καὶ τὰς ἄλλας ὑπάρχας αὕτη ἢ παραδιδούσα ἐστίν; ΚΡ. Οὐκ οἶμαι ἔγωγε, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Ἀλλὰ εἶνα δὴ ἐπιστήμην; ἢ τί χρῆσόμεθα; τῶν μὲν γὰρ ἔργων οὐδενὸς δεῖ αὐτὴν δημιουργόν εἶναι τῶν μὴτε κακῶν

μήτε ἀγαθῶν, ἐπιστήμην δὲ παραδιδόναι μηδεμίαν
 ἄλλην ἢ αὐτῇ ἑαυτῇ. λέγωμεν δὴ οὖν, τίς ποτὲ ἐστὶν
 αὕτη, ἥ τί χρησόμεθα; βούλει φῶμεν, ὦ Κρίτων,
 ἢ γ' ἄλλους ἀγαθοὺς ποιήσομεν; ΚΡ. Πάνυ γε.
 ΣΩ. Οἱ τί ἔσονται ἡμῖν ἀγαθοί, καὶ τί χρησιμοί;
 ἢ ἔτι λέγωμεν ὅτι ἄλλους ποιήσουσιν, οἱ δὲ ἄλλοι
 ἐκεῖνοι ἄλλους; ὅ, τι δὲ ποτε ἀγαθοί εἰσιν, αὐδαμοῦ
 ἡμῖν φαίνονται, ἐπειδήπερ τὰ ἔργα τὰ λεγόμενα
 εἶναι τῆς πολιτικῆς ἀπεδοκιμάσαμεν, ἀλλ' ἀτεχνῶς,
 τὸ λεγόμενον, ὃ Διὸς Κόρινθος γίγνεται, καί, ὅπερ
 ἔλεγον, τοῦ ἔσου ἡμῖν ἐνδεῖ, ἢ ἔτι πλείονος, πρὸς
 τὸ εἰδέναι, τίς ποτ' ἐστὶν ἡ ἐπιστήμη ἐκείνη ἢ ἡμῶς
 εὐδαίμονας ποιήσεται; ΚΡ. Νῆ τὸν Δία, ὦ Σώκρα-
 τες, εἰς πολλὴν γε ἀπορίαν, ὥς ἔδοικεν, ἀφίκεσθε.
 XXIII. ΣΩ. Ἐγὼ γε οὖν καὶ αὐτός, ὦ Κρίτων, ἐπειδὴ
 ἐν ταύτῃ τῇ ἀπορίᾳ ἐντεπετώμεν, πᾶσαν ἤδη φωνὴν
 ἠφίειν, δίδωμενος τοῖν ξένοις, ὥσπερ Διοσκοῦρῳ ἐπε-
 καλούμενος, σῶσαι ἡμᾶς, ἐμέ τε καὶ τὸ μειράκιον,
 ἐκ τῆς τρικυμίας τοῦ λόγου, καὶ παντὶ τρόπῳ σπου-
 δάσαι, καὶ υπουδάσαντας ἐπιδειῖναι, τίς ποτ' ἐστὶν ἡ
 ἐπιστήμη, ἥς τεχνόντες ἂν καλῶς τὸν ἐπίλοιπον βίαν
 διέλθοιμεν. ΚΡ. Τί οὖν; ἠθέλησέ τι ὑμῖν ἐπιδεί-
 ξαι ὁ Εὐθύδημος; ΣΩ. Πῶς γὰρ οὐ; καὶ ἔρξατό
 γε, ὦ ἐταῖρε, πᾶν μεγαλοφρόνως τοῦ λόγου, ὥδε.
 Πότερον δὴ σε, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ταύτην τὴν ἐπι-
 στήμην, περὶ ἣν πάσαι ἀπορεῖτε, διδάξω; ἢ ἐπιδεί-
 ξω ἔχοντα; Ω μακάριε, ἦν δ' ἐγώ, ἔστι δὲ ἐπὶ σοὶ
 τοῦτο; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Ἐπιδείξον τοίνυν μενὴ

Δ', ἔφην ἐγὼ, ἔχοντα· πολὺ γὰρ ῥᾶλλον ἢ μανθάνειν τηλικόνδε ἄνδρα. Φέρε δὴ μοι ἀντίκριναι, ἔφη· ἔστιν ὃ, τι ἐπίστασαι; Πάνυ γε, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ πολλὰ, σμικρὰ γε. Ἀρκεῖ, ἔφη. Ἄρ' οὖν δοκεῖς οἶόν τε, τὲ τῶν ὄντων, ταῦτο ὃ τυγχάνει ὄν, αὐτὸ τουτο μὴ εἶναι; Ἀλλὰ μὰ Δ' οὐκ ἔγωγε. Οὐκοῦν σὺ φῆς ἐπίστασθαι τι; Ἐγωγε. Οὐκοῦν ἐπιστήμων εἶ, εἴπερ ἐπίστασαι; Πύνυ γε, τούτου γε αὐτοῦ. Οὐδὲν διαφέρει· ἀλλ' οὐκ ἀνάγκη σε ἔχει πάντα ἐπίστασθαι ἐπιστήμονά γε ὄντα; Μὰ Δ', ἔφην ἐγὼ, ἐπεὶ πολλὰ ἀλλ' οὐκ ἐπίσταμαι. Οὐκοῦν, εἴ τι μὴ ἐπίστασαι, οὐκ ἐπιστήμων εἶ; Ἐκείνου γέ, ὦ φίλε, ἦν δ' ἐγὼ. Ἦτιον οὖν τι, ἔφη, οὐκ ἐπιστήμων εἶ; Ἄρτι δὲ ἐπιστήμων ἔφησθα εἶναι· καὶ οὕτω τυγχάνεις ὣν αὐτὸς οὐτός ὅς εἶ, καὶ αὖ πάλιν οὐκ εἶ, κατὰ ταυτὰ ἄμα. Εἶεν, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ Εὐθύδημε· τὸ γὰρ λεγόμενον, καλὰ δὴ πάντ' ἄγεις· πῶς οὖν ἐπίσταμαι ἐκείνην τὴν ἐπιστήμην ἣν ἐζητοῦμεν; ὥς δὴ τοῦτο ἀδύνατόν ἐστι τὸ αὐτὸ εἶναι τε καὶ μὴ· εἴπερ ἔν ἐπίσταμαι, ἅπαντα ἐπίσταμαι· οὐ γὰρ ἂν εἶην ἐπιστήμων τε καὶ ἀνεπιστήμων ἄμα· εἰ δὲ πάντα ἐπίσταμαι, καὶ ἐκείνην δὴ τὴν ἐπιστήμην ἔχω· ἄρα οὕτω λίγεις, καὶ τοῦτό ἐστι τὸ σοφόν; Αὐτὸς σαιυὼν γε δὴ ἐξελέγχεις, ἔφη, ὦ Σώκρατες. XXIV. Τί δέ, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ Εὐθύδημε, σὺ οὐ πέπονθας τοῦτο τὸ αὐτὸ πάθος; ἐγὼ γὰρ τοι μετὰ σοῦ ὁμοῦν ἂν πάσχω καὶ μετὰ Διονυσιοδώρου τοῦδε, φίλης κεφαλῆς, οὐκ ἂν πάννυ ἀγανακτοίην. εἰπέ μοι, σφὼ οὐχὶ τὰ μὲν ἐπίστασθαι

τῶν ὄντων, τὰ δὲ οὐκ ἐπίστασθον; Ἡκιστά γε, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὃ Διονυσόδωρος. Πῶς λέγετον; ἔφη ἐγώ· ἀλλ' οὐδὲν ἄρα ἐπίστασθον; Καὶ μάλα, ἡ δ' ὅς. Πάντ' ἄρα, ἔφη ἐγώ, ἐπίστασθον, ἐπειδὴ περ καὶ ὀτιοῦν. Πάντ', ἔφη, καὶ σύ γε πρὸς, εἴπερ καὶ ἐν ἐπίστασαι, πάντα ἐπίστασαι. Ὡ Ζεῦ, ἔφη ἐγώ, ὥς θανμαστόν λέγεις· καὶ ἀγαθὸν μέγα πέφανται. μῶν καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἄνθρωποι πάντ' ἐπίστανται, ἢ οὐδέν; Οὐ γάρ δήπου, ἔφη, τὰ μὲν ἐπίστανται, τὰ δ' οὐκ ἐπίστανται, καὶ εἶοιν ὅμα ἐπιστήμονες τε καὶ ἀνεπιστήμονες. Ἀλλὰ τί; ἦν δ' ἐγώ. Πάντες. ἦ δ' ὅς, πάντα ἐπίστανται, εἴπερ καὶ ἐν. Ὡ πρὸς τῶν θεῶν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Διονυσόδωρε, (δῆλοι γάρ μοι ἐστὶν ἤδη ὅτι σπουδάζετον, καὶ μόλις ὑμᾶς παρακαλεσάμην σπουδάζειν) αὐτῶ τῶ ὄντι πάντα ἐπίστασθον; οἷον τεκτονικὴν καὶ σκυτικὴν; Πάνυ γ', ἔφη. Ἡ καὶ νευροῤῥαφεῖν αὐτὸ δυνατόν ἐστίν; Καὶ ναὶ μὰ Δία καττίειν, ἔφη. Ἡ καὶ τὰ τοιαῦτα; τοὺς ῥατέρας ὀπόσοι εἰσὶ, καὶ τὴν ἄμμον; Πάνυ γε, ἡ δ' ὅς. εἰτ' οὐκ ἂν οἶε ὁμολογῆσαι ἡμᾶς; Καὶ ὁ Κτήσιππος ὑπολαβὼν, Πρὸς Διός, ἔφη, Διονυσόδωρε, τεκμήριόν τί μοι τούτων ἐπιδείξατον τοιόνδε, ὃ εἶσομαι ὅτι ἀληθὴ λέγετον. Τί ἐπιδείξω; ἔφη. Οἶσθα Εὐθύδημον ὀπόσους ὀδόντας ἔχει, καὶ ὁ Εὐθύδημος, ὀπόσους σὺ; Οὐκ ἐξαρκεῖ σοι, ἔφη, ἀκοῦσαι ὅτι πάντα ἐπιστάμεθα; Μηδαμῶς, ἡ δ' ὅς· ἀλλὰ τοῦτο ἔτι ἡμῖν μόνον εἶπατον καὶ ἐπιδείξατον, ὅτι ἀληθὴ λέγετον, καὶ ἐὰν εἴπητον ὀπόσους ἑκάτερος ἔχει ὑμῶν,

καὶ φαίνεσθε γνόντες, ἡμῶν ἀριθμησάντων, ἥδη
 πεισόμεθα ὑμῖν καὶ τὰλλα. ἡγούμενα οὖν σκώπτε-
 σθαι, οὐκ ἠθέλητην, ἀλλ' ὡμολογησάτην πάντα χρή-
 ματα ἐπίστασθαι, καθ' ἓν ἕκαστον ἐρωτῶμενοι ὑπὸ
 Κτησίππου. ὁ γὰρ Κτησίππος πάνυ ἀπαρκαλύπτως
 οὐδέν ὃ, τι οὐκ ἡρώτα τελευτῶν, καὶ τὰ ἀσχεῖστα,
 εἰ ἐπίσταίωσθην· τῷ δὲ ἀνδρείοτατα ὁμόσε ἦτην τοῖς
 ἐρωτήμασιν, ὁμολογοῦντες εἰδέναι, ὥςπερ οἱ κάπροι
 οἱ πρὸς τὴν πληγὴν ὁμόσε ὠθοῦμενοι. ὥς' ἐγωγε
 καὶ αὐτός, ὦ Κρίτων, ὑπ' ἀπιστίας ἠναγκάσθην
 τελευτῶν ἐρεσθαι τὸν Εὐθύδημον, εἰ καὶ ὀρχεῖσθαι
 ἐπίσταίτο ὁ Διονυσόδωρος. Ὁ δὲ, Πάνν, ἔφη. Οὐ
 δήπου, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἐς μαχαίρας γε κυβιστῆν,
 κωὶ ἐπὶ τροχοῦ δινεῖσθαι, τηλικούτος ὢν· ἢ οὕτω
 πόρρω σοφίας ἦκει; Οὐδέν, ἔφη, ὃ, τι οὐ. Πότερον
 δέ, ἦν δ' ἐγώ, πάντα νῦν μόνον ἐπίστασθον, ἢ καὶ
 αἰεὶ; Καὶ αἰεὶ, ἔφη. Καὶ ὅτε παῖδιά ἦσθην καὶ εὐθύς
 γενόμενοι ἠπίστασθε; Πάντα, ἐφάτην ἄμα ἀμφοτέ-
 ρω. Καὶ ἡμῖν μὲν ἄπιστον ἐδόκει εἶναι τὸ πρᾶγμα.
 Ὁ δ' Εὐθύδημος, Ἀπιστεῖς, ἔφη, ὦ Σώκρατες; Πλήν
 γ' οἶτι, ἦν δ' ἐγώ, εἰκὸς ὑμᾶς ἐστὶ σοφοὺς εἶναι.
 Ἀλλ' ἦν, ἔφη, ἐθελήσης μοι ἀποκρίνεσθαι, ἐγὼ ἐπι-
 δεῖξω καὶ σὲ ταῦτα τὰ θαυμαστά ὁμολογοῦντα. Ἀλλὰ
 μήν, ἦν δ' ἐγώ, ἥδιστα ταῦτα ἐξελέγχομαι· ἐπεὶ γὰρ
 τοι λέληθα ἐμαυτὸν σοφὸς ὢν, σὺ δὲ τοῦτο ἐπιδεί-
 ξεις ὥς πάντα ἐπίσταμαι καὶ αἰεὶ, τί μείζον ἐρμαιον
 αὐτοῦ ἂν εὐρυμὴν ἐν παντὶ τῷ βίῳ; Ἀποκρίνου δή, ἔφη.
 Ὡς ἀποκρινόμενον εἰρώτα. XXV. Ἀρ' οὖν, ἔφη, ὦ

Σώκρατες, ἐπιστήμων του εἶ, ἢ οὐ; "Εγωγε. Πότερον οὖν ὃ ἐπιστήμων εἶ, τούτω καὶ ἐπίστασαι; ἢ ἄλλω τῷ; Ὡς ἐπιστήμων· οἶμαι γὰρ σε ψυχὴν λέγειν· ἢ οὐ τοῦτο λέγεις; Οὐκ αἰσχύνῃ, ἔφη, ὃ Σώκρατες, ἐρωτώμενος ἀντερωτῶν; Εἶεν, ἦν δ' ἐγὼ· ἀλλὰ πῶς ποιῶ; οὕτω γὰρ ποιήσω ὅπως ἂν σὺ κελύῃς. (ὅτιαν μὴ εἰδῶ ὃ, τι ἐρωτᾷς κελεύεις με ὁμῶς ἀποκρίνεσθαι, ἀλλὰ μὴ ἐπανερεσθαι.) Ὑπολαμβάνεις γὰρ δήπου τι, ἔφη, ὃ λέγω; "Εγωγε, ἦν δ' ἐγὼ. Πρὸς τοῦτο τοίνυν ἀποκρίνου, ὃ ὑπολαμβάνεις. Τί οὖν, ἔφη; ἂν σὺ μὲν ἄλλῃ ἐρωτᾷς διανοοῦμενος, ἐγὼ δὲ ἄλλῃ ὑπολάβω, ἔπειτα πρὸς τοῦτο ἀποκρίνωμαι, ἔξαρκεί σοι ἐὰν μηδὲν πρὸς ἔπος ἀποκρίνωμαι; "Εμοίγε, ἦ δ' ὅς· οὐ μέντοι σοί γε, ὥς ἐγὼμαι. Οὐ τοίνυν μά Δία ἀποκρίνοῦμαι, ἦν δ' ἐγὼ, πρότερον πρὶν ἂν πύθωμαι. Οὐκ ἀποκρίνῃ, ἔφη, πρὸς ἃ ἂν αἰὲ ὑπολαμβάνῃς, ὅτι ἔχων φλυαρεῖς, καὶ ἀρχαιότερος εἶ τοῦ δεόντος. Καὶ γὰρ ἔγνων αὐτὸν ὅτι μοι χαλεπαῖνοι διαστελλόντι τὰ λεγόμενα, βουλόμενός με θηρεῦσαι, τὰ ὀνόματα περιστήσας. ἀνεμνήσθην οὖν τοῦ Κόννου, ὅτι μοι κῆκείνος χαλεπαίνει ἐκάσποτε, ὅταν αὐτῷ μὴ ὑπέκω· ἔπειτά μου ἥτιον ἐπιμελείται, ὥς ἀμαθοῦς ὄντας. ἐπειδὴ οὖν διανοοῦμην καὶ παρὰ τοῦτον φοιτῶν, ᾧήθην δεῖν ὑπέκειν, μὴ με σκαιὸν ἡγησάμενος φοιτητὴν μὴ προσδέχοιτο. εἶπον οὖν, Ἀλλ' εἰδοκεῖ σοι, Εὐθύδημε, οὕτω ποιεῖν, ποιητέον· σὺ γὰρ πάντως που κάλλιον ἐπίστασαι διαλέγεσθαι ἢ ἐγὼ, τέχνην ἔχων, ἰδιώτου ἀνδρός.

που. ἐρώτα οὖν παλιν ἐξ ἀρχῆς. Ἀποκρίνου δὴ, ἔφη,
 πάλιν, πότερον ἐπίστασαι τῷ ἃ ἐπίστασαι, ἢ οὐ;
 Ἐγώ γε, ἔφη, τῇ γε ψυχῇ. Οὗτος αὖ, ἔφη, προσ-
 τοκρίνεται τοῖς ἐρωτωμένοις. οὐ γὰρ ἔγωγε ἐρωτῶ,
 ὅτῳ, ἀλλ' εἰ ἐπίστασαι τῷ. Πλέον αὖ, ἔφη, ἐγώ,
 τοῦ δέοντος ἀπεκρινάμην ὑπὸ ἀπαιδευσίας· ἀλλὰ
 συγγίγνωσκέ μοι. ἀποκρινοῦμαι γὰρ ἤδη ἀπλῶς, ὅτι
 ἐπίσταμαί τῳ αἰὲ ἃ ἐπίσταμαι. Πότερον, ἢ δ' ὅς,
 τῷ αὐτῷ τούτῳ γ' αἰεὶ; ἢ ἔστι μὲν ὅτε τούτῳ, ἔστι
 δὲ ὅτε ἐτέρῳ; Αἰεὶ, ὅταν ἐπίστωμαι, ἦν δ' ἐγώ, τούτῳ.
 Οὐκ αὖ, ἔφη, παύσῃ παραφθεγγόμενος; Ἀλλ' ὅπως
 μή τι ἡμᾶς σφαλεῖ τὸ αἰὲ τοῦτο. Οὐκοῦν ἡμᾶς γε,
 ἔφη, ἀλλ' εἶπερ, σέ. ἀλλ' ἀποκρίνου· ἢ αἰὲ τούτῳ
 ἐπίστασαι; Αἰεὶ, ἦν δ' ἐγώ· ἐπειδὴ δεῖ ἀφελεῖν τὸ
 "Ὅταν. Οὐκοῦν αἰὲ μὲν τούτῳ ἐπίστασαι· αἰὲ δ' ἐπι-
 στάμενος, πότερον τὰ μὲν τούτῳ ἐπίστασαι ἢ ἐπί-
 στασαι, τὰ δ' ἄλλῳ, ἢ τούτῳ πάντα; Τούτῳ, ἔφη
 ἐγώ, ἅπαντα, ἃ γ' ἐπίσταμαι. Τοῦτ' ἐκείνο, ἔφη·
 ἦκει τὸ αὐτὸ παραφθεγμα. Ἀλλ' ἀφαιρῶ, ἔφη, ἐγώ,
 τό, ἃ γ' ἐπίσταμαι. Ἀλλὰ μηδέ ἔν, ἔφη, ἀφέλῃς·
 οὐδὲν γὰρ σου δέομαι· ἀλλὰ μοι ἀπόκριναι· δύναται
 ἂν ἅπαντα ἐπίστασθαι, εἰ μὴ πάντα ἐπίσταιο; Τέ-
 ρας γὰρ ἂν εἴῃ, ἦν δ' ἐγώ. Καὶ ὅς εἶπε, Προστίθει
 τοίνυν ἤδη ὅ, τι βούλει· ἅπαντα γὰρ ὁμολογεῖς ἐπί-
 στασθαι. Ἔοικα, ἔφη, ἐγώ, ἐπειδὴ περ γε οὐδεμίαν
 ἔχει δύναμιν τὸ ἃ ἐπίσταμαι, πάντα δὲ ἐπίσταμαι.
 Οὐκοῦν καὶ αἰὲ ὁμολόγηκας ἐπίστασθαι τούτῳ ἢ
 ἐπίστασαι, εἴτε ὅταν ἐπίστη, εἴτε ὅπως βούλει· αἰὲ

γὰρ ὁμολόγηκας ἐπίστασθαι, καὶ ἅμα πάντα. δῆ-
 λον οὖν ὅτι καὶ παῖς ὢν ἠπίστω, καὶ ὅτ' ἐγγίγνου,
 καὶ ὅτ' ἐφύου, καὶ πρὶν αὐτὸν γενέσθαι, καὶ πρὶν
 εὐρυανδρὸν καὶ γῆν γενέσθαι, ἠπίστω ἅπαντα, εἴπερ
 αἰεὶ ἐπίστασαι· καὶ καὶ μὰ Δία, ἔφη, αὐτὸς αἰεὶ ἐπι-
 στήσῃ καὶ ἅπαντα, ἃν ἐγὼ βούλωμαι. Ἀλλὰ βου-
 ληθείης, ἦν δ' ἐγώ, ὦ πολυτίμητε Εὐθύδημε, εἰ δὴ
 τοῖ ὄντι ἀληθῆ λέγεις. ἀλλ' οὐ σοι πάνν πιστεῦω
 ἱκανῶ εἶναι, εἰ μὴ σοι συμβουληθείῃ ὁ ἀδελφός σου
 οὗτος Διονυσόδωρος· οὕτω δὲ τάχα ἄν. XXVI. Εἶπε-
 τον δέ μοι, ἦν δ' ἐγώ. τί μέν γάρ ἄλλα οὐκ ἔχω ὑμῖν
 πῶς ἀμφισβητοῖην, οὕτως εἰς σοφίαν τεραιώδεισιν
 ἀνθρώποις, ὅπως οὐ πάντα ἐγὼ ἐπίσταμαι, ἐπειδή-
 περ ὑμεῖς φατέ· τὰ δὲ τοιαῦδε πῶς φῶ ἐπίστασθαι,
 Εὐθύδημε, ὥς ἀγαθοὶ ἄνδρες ἄδικοί εἰσιν; φέρε
 εἰπέ, τοῦτο ἐπίσταμαι, ἢ οὐκ ἐπίσταμαι; Ἐπίστα-
 σαι μέντοι, ἔφη. Τί; ἦν δ' ἐγώ. Ὅτι οὐκ ἄδικοί
 εἰσιν οἱ ἀγαθοί. Πάνν γε, ἦν δ' ἐγώ, πάλα· ἀλλ'
 οὐ τοῦτο ἐρωτῶ, ἀλλ', ὥς ἄδικοί εἰσιν οἱ ἀγαθοί,
 ποῦ ἐγὼ τοῦτο ἔμαθον; Οὐδαμοῦ, ἔφη ὁ Διονυσόδω-
 ρος. Οὐκ ἅρα ἐπίσταμαι, ἔφην, τοῦτο, ἐγώ. Δια-
 φθείρεις, ἔφη, τὸν λόγον, ὁ Εὐθύδημος πρὸς τὸν
 Διονυσόδωρον, καὶ φανήσεται οὗτος οὐκ ἐπιστά-
 μενος, καὶ ἐπιστήμων ἅμα ὢν καὶ ἀνεπιστήμων.
 Καὶ ὁ Διονυσόδωρος ἠρυθρίασεν. Ἀλλὰ σύ, ἦν δ'
 ἐγώ, πῶς λέγεις, ὦ Εὐθύδημε; οὐ δοκεῖ σοι ὁρθῶς
 ὁ ἀδελφός λέγειν ὁ πάντα εἰδώς; Ἀδελφός γάρ, ἔφη,
 ἐγώ εἰμι Εὐθύδημου, ταχὺ ὑπολαβὼν ὁ Διονυσό-

δωρος; Καὶ γὰρ εἶπον, Ἐαυσον, ὦ γαῖε, ἕως ἂν Εὐ-
 θύδημος με διδάξῃ, ὥς ἐπίσταμαι τοὺς ἀγαθοὺς ἄν-
 δρας ὅτι ἄδικοί εἰσι, καὶ μὴ μοι φθορῆσθαι τοῦ μα-
 θήματος. Φεύγεις, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὁ Διονυσόδω-
 ρος, καὶ οὐκ ἐθέλεις ἀποκρίνεσθαι. Εἰκότως γάρ, εἴ-
 πον ἐγὼ· ἥτιον γὰρ εἴμι καὶ τοῦ ἐτέρου ὑμῶν, ὥστε
 πολλοῦ ὀέω μὴ οὐ δύο γε φεύγειν. πολὺ γὰρ που
 εἰμι φανυλότερος τοῦ Ἡρακλέους, ὅς οὐχ οἴός τε ἦν
 τῇ τε ὕδρῃ διαμάχεσθαι, σοφιστρίᾳ οὕσῃ καὶ διὰ
 τὴν σοφίαν ἀνείσῃ, εἰ μὴν κεφαλὴν ἀποτμηθῇ
 τοῦ λόγου, πολλὰς ἀντὶ τῆς μιᾶς, καὶ καρκίνω ἐτε-
 ρῇ τινὶ σοφιστῇ, ἐκ θαλάττης ἀφίγμένῳ, νηυσὶ,
 μοὶ δοκεῖν, καταπεπλευκότῃ, ὅς ἐπειδὴ αὐτὸν ἐλύπει,
 οὕτως ἐκ τοῦ ἐπ' ἀριστερὰ λέγων καὶ δάκνων, τὸν
 Ἰόλειον τὸν ἀδελφιδοῦν βοηθὸν ἐπεκαλέσατο· ὁ δὲ
 αὐτῷ ἱκανῶς ἐβοήθησεν· ὁ δ' ἐμὸς Ἰόλειος Πατρο-
 κλῆς εἰ ἔλθοι, πλέον ἂν θάτερον ποιήσαιεν. Ἀπό-
 κριναι δὲ, ἔφη ὁ Διονυσόδωρος, ὁπότε σοι ταῦτα
 ὑμνηται, πότερον δ' Ἰόλειος τοῦ Ἡρακλέους μᾶλλον
 ἦν ἀδελφιδοῦς ἢ σός. Κράτιστον τοίνυν μοι, ὦ Διο-
 νυσόδωρε, ἦν δ' ἐγὼ, ἀποκρίνασθαι σοι· οὐ γὰρ
 μὴ ἀνῆς ἐρωτῶν, (σχεδὸν τι ἐγὼ τοῦτ' εὖ οἶδα) φθο-
 ρῶν καὶ διακωλύων ἵνα μὴ διδάξῃ με Εὐθύδημος
 ἐκείνο τὸ σοφόν. XXVII. Ἀποκρίνου δὲ, ἔφη. Ἀπο-
 κρινοῦμαι δὲ, εἶπον, ὅτι τοῦ Ἡρακλέους ἦν ὁ Ἰόλειος
 ἀδελφιδοῦς, ἐμὸς δ', ὥς ἐμοὶ δοκεῖν, οὐδ' ὁπωρῆσθαι· σὺ
 γὰρ Πατροκλῆς ἦν αὐτῷ πατήρ, ὁ ἐμὸς ἀδελφός.
 ἀλλὰ παραπλήσιον μὲν τοῦνομα Ἰφικλῆς, ὁ Ἡρα-

κλέους ἀδελφός. Πατροκλῆς δέ, ἥ δ' ὅς, σός; Πάνυ γ', ἔφην ἐγώ, ὁμομήτριός γε, οὐ μέντοι ὁμοπάτριος. Ἀδελφός ἄρα ἐστί σοι καὶ οὐκ ἰδελφός. Οὐχ ὁμοπάτριός γε, ὡ βέλτιστε, ἔφην· ἐκείνου μὲν γὰρ Χαιρέδημος ἦν πατήρ, ἐμός δὲ Σωφρονίσκος. πατήρ δέ ἦν, ἔφην, Σωφρονίσκος καὶ Χαιρέδημος; Πάνυ γ' ἔφην. ὁ μὲν γε, ἐμός, ὁ δὲ, ἐκείνου. Οὐκοῦν, ἥ δ' ὅς, ἕτερος ἦν Χαιρέδημος τοῦ πατρός; Τοῦμοῦ γ', ἔφην ἐγώ. Ἀρ' οὖν πατήρ ἦν, ἕτερος ὢν πατρός; ἢ σὺ εἰ δ' αὐτὸς τῷ λίθῳ; Δέδοικα μὲν ἔγωγ', ἔφην, μὴ φανῶ ὑπὸ σοῦ ὁ αὐτός· οὐ μέντοι μοι δοκῶ. Οὐκοῦν ἕτερος εἰ, ἔφην, τοῦ λίθου; Ἐτερος μέντοι. Ἄλλοτε οὖν ἕτερος, ἥ δ' ὅς, ὢν λίθου, οὐ λίθος εἰ; καὶ ἕτερος ὢν χρυσοῦ, οὐ χρυσός εἰ; Ἔστι ταῦτα. Οὐκοῦν καὶ ὁ Χαιρέδημος, ἔφην, ἕτερος ὢν πατρός, οὐκ ἂν πατήρ εἴη. Ἐοικεν, ἦν δ' ἐγώ, οὐ πατήρ εἶναι. Εἰ γὰρ δήπου, ἔφην, πατήρ ἐστίν ὁ Χαιρέδημος, ὑπολαβὼν ὁ Εὐθύδημος, πάλιν αὖ ὁ Σωφρονίσκος, ἕτερος ὢν πατρός, οὐ πατήρ ἐστίν· ὥστε σὺ, ὦ Σώκρατες, ἀπάτωρ εἰ. Καὶ ὁ Κτήσιππος ἐκδεξάμενος, Ὁ δὲ ὑμέτερος, ἔφην, αὐ πατήρ οὐ ταυτὰ ταῦτα πέπονθεν; ἕτερός ἐστιν τοῦμοῦ πατρός; Πολλοῦ γ', ἔφην, δεῖ, ὁ Εὐθύδημος. Ἀλλὰ, ἥ δ' ὅς, ὁ αὐτός; Ὁ αὐτός μεντοι. Οὐκ ὃν συμβουλοίμην· ἀλλὰ πότερον, ὦ Εὐθύδημε, ἐμός μόνον ἐστὶ πατήρ, ἢ καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων; Καὶ τῶν ἄλλων, ἔφην. ἢ οὐκ τὸν αὐτὸν, πατέρα ὄντα, οὐ πατέρα εἶναι; Πιμηνόητα, ἔφην ὁ Κτήσιππος. Τί δέ; ἥ δ' ὅς, χρυσοῦν δι-

τα, μὴ χρυσὸν εἶναι, ἢ ἄνθρωπον ὄντα, μὴ ἄνθρω-
 πον; Μὴ γάρ, ἔφη ὁ Κτήσιππος, ὦ Εὐθύδημε, τὸ
 λεγόμενον, οὐ λίνον λίνῳ ξυνάπτεις· δεινὸν γάρ λί-
 γεις πρᾶγμα, εἰ δὲ σὸς πατήρ πάντων ἐστὶ πατήρ.
 Ἀλλ' ἐστίν, ἔφη. Πότερον ἄνθρώπων; ἢ δ' ὅς ὁ Κτή-
 σιππος, ἢ καὶ ἵππων, καὶ τῶν ἄλλων πάντων ζώων;
 Πάντων, ἔφη. Ἡ καὶ μήτηρ, ἢ μήτηρ; Καὶ ἡ μήτηρ
 γε. Καὶ τῶν ἐρίνων ἄρα, ἔφη, ἢ σὴ μήτηρ μήτηρ ἐστὶ
 τῶν θαλασσιῶν. Καὶ ἡ σὴ γ', ἔφη. Καὶ σὺ ἄρα
 ἀδελφός εἰ τῶν κωβιῶν καὶ κυναρίων καὶ χοιριδίων.
 Καὶ γάρ σὺ, ἔφη. Καὶ πρὸς ἄρα σοὶ πατήρ ἐστὶ καὶ
 κύων. Καὶ γὰρ σοί, ἔφη. Αὐτίκα δὲ γε, ἢ δ' ὅς ὁ
 Διονυσόδωρος, ἂν μοι ἀποκρίνη, ὦ Κτήσιππε, ὁμο-
 λογῆσεις ταῦτα. εἰπέ γάρ μοι, ἐστὶ σοὶ κύων; Καὶ
 μάλα ποιηρός, ἔφη ὁ Κτήσιππος. Ἔστιν οὖν αὐτῷ
 κυνίδια; Καὶ μάλ', ἔφη, ἕτερα τοιαῦτα. Οὐκοῦν
 πατήρ ἐστιν αὐτῶν ὁ κύων; Ἐγὼ γέ τοι εἶδον, ἔφη,
 αὐτὸν ὀχεύοντα τὴν κύνα. Τί οὖν; οὐ σὸς ἐστὶν ὁ
 κύων; Πάνυ γε, ἔφη. Οὐκοῦν πατήρ εἶναι, σὸς ἐστίν,
 ὥστε σὸς πατήρ γίγνεται ὁ κύων, καὶ σὺ κυναρίων
 ἀδελφός; Καὶ αὐτίς ταχὺ ὑπολαβὼν ὁ Διονυσόδο-
 ρος, ἵνα μὴ πρότερόν τι εἶπῃ ὁ Κτήσιππος, Καὶ εἴ-
 γέ μοι σμικρόν, ἔφη, ἀποκρίναι· τύπτεις τὸν κύνα
 τοῦτον; Καὶ ὁ Κτήσιππος γελάσας, Νῆ τοὺς θεοὺς,
 ἔφη, οὐ γὰρ δύναμαι σέ. Οὐκοῦν τὸν σαντοῦ πατέ-
 ρα, ἔφη, τύπτεις; Πολὺ μέντοι, ἔφη, δικαιότερον
 τὸν ὑμέτερον πατέρα τύπτωμι, ὅ, τι μαθὼν σοφὰς
 νείεις οὕτως ἔφυσεν. ἀλλ' ἢ που, ὦ Εὐθύδημε, ἔφη ὁ

Κτήσιππος, πολλὰ ἀγαθὰ ἀπὸ τῆς ὑμετέρας σοφίας ταύτης ἀπολαμβάνειν ὁ πατήρ ὁ ὑμέτερός τε καὶ ὁ τῶν κυνιδίων. XXVIII. Ἀλλ' οὐδὲν δεῖται πολλῶν ἀγαθῶν, ὦ Κτήσιππε, οὐτ' ἐκεῖνος, οὔτε σύ. Οὐδέ σύ, ἦ δ' ὅς, ὦ Εὐθύδημε, αὐτός; Οὐδέ ἄλλος γε οὐδεὶς ἀνθρώπων. εἰπέ γάρ μοι, ὦ Κτήσιππε, εἰ ἀγαθὸν νομίζεις εἶναι ἀσθενεῖν τι φάρμακον πιεῖν, ἢ οὐκ ἀγαθὸν εἶναι σοι δοκεῖ, ὅταν δέηται; ἢ εἰς πόλεμον ὅταν ἦ ὅπλα ἔχοντα μᾶλλον εἶναι, ἢ ἀνοπλον. Ἐμοιγε, ἔφη· καίτοι οἴμαι τί σε τῶν καλῶν ἐρεῖν. Σὺ ἄριστα εἴρη, ἔφη· ἀλλ' ἀποκρίνου· ἐπειδὴ γὰρ ὁμολόγεις ἀγαθὸν εἶναι, φάρμακον, ὅταν δέη, πίνειν ἀνθρώπῳ, ἄλλο τι τοῦτο τὸ ἀγαθὸν ὥς πλεῖστον δεῖ πίνειν, καὶ καλῶς ἐκεῖ ἔξει, εἰάν τις αὐτὸ τρίψας, ἐγκεράσῃ ἑλλεβόρου ἄμαζαν; Καὶ ὁ Κτήσιππος εἶπε, Πάνυ γε σφόδρα, ὦ Εὐθύδημε, εἰάν ἦ γε ὁ πίνων ὅσος ἀνδρίας ὁ ἐν Διλοφαῖς. Οὐκοῦν, ἔφη, καὶ ἐν τῷ πολέμῳ ἐπειδὴ ἀγαθὸν ἔστιν ὅπλα ἔχειν, ὥς πλεῖστα δεῖ ἔχειν δόρατά τε καὶ ἀσπίδας, ἐπειδὴ περ ἀγαθὸν ἔστι; Μάλα δήπου, ἔφη ὁ Κτήσιππος· σὶ δ' οὐκ οἶει, ὦ Εὐθύδημε, ἀλλὰ μίαν καὶ ἐν δόρῳ; Ἐγωγε. Ἡ καὶ τὸν Γηρυόνην ἄν, ἔφη, καὶ τὸν Βριάρεων οὕτω σὺ δπλίσας; Ἐγὼ δὲ ὅμην σὲ δεινότερον εἶναι, ἅτε δπλομάχην ὄντα, καὶ τόνδε τὸν ἐταῖρον. Καὶ ὁ μὲν Εὐθύδημος ἐσίγησεν· ὁ δὲ Διονυσόδωρος πρὸς τὰ πρότερον ἀποκεκριμένα τῷ Κτησίππῳ ἤρειτο, Οὐκοῦν καὶ χρυσιον, ἦ δ' ὅς, ἀγαθὸν δοκεῖ σοι εἶναι ἔχειν; Πάνυ, καὶ ταῦτά γε πολὺ, ἔφη ὁ Κτήσιπ.

πος. Τί οὖν; ἀγαθὸν οὐ δοκεῖ σοι χρήματα αἰεὶ ἔχειν καὶ πανταχοῦ; Σφόδρα, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ τὸ χρυσίον ἀγαθὸν ὁμολογεῖς εἶναι; ὁμολόγηκα μὲν οὖν, ἢ δ' ὅς. Οὐκοῦν αἰεὶ δεῖ αὐτὸ ἔχειν, καὶ πανταχοῦ καὶ ὡς μάλιστα ἐν ἑαυτῷ, καὶ εἴη ἂν εὐδαιμονέστατος, εἰ ἔχοι χρυσαίου μὲν τρία τάλαντα ἐν τῇ γαστρὶ, τάλαντιον δ' ἐν τῷ κρανίῳ, στατήρα δὲ χρυσοῦ ἐν ἑκατέρῳ τῶ ὀφθαλμῷ; Φασί γε οὖν, ὦ Εὐθύδημε, ἔφη ὁ Κτήσιππος, τοιούτους εὐδαιμονεστάτους εἶναι Σχυθῶν καὶ ἀρίστους ἄνδρας, οἱ χρυσίον τε ἐν τοῖς κρανίοις ἔχουσι πολὺ τοῖς ἑαυτῶν, ὥσπερ σὺ νῦν δὴ ἔλεγες τὸν κύνα τὸν πατέρα· καὶ ὁ θαυμασιώτερόν γε ἔτι, ὅτι καὶ πίνουσιν ἐκ τῶν ἑαυτῶν κρανίων κεχρυσωμένων, καὶ ταῦτα ἐντός καθορῶσι, τὴν ἑαυτῶν κορυφὴν ἐν ταῖς χερσὶν ἔχοντες.

XXIX. Πότερον δὲ ὁρῶσιν, ἔφη ὁ Εὐθύδημος, καὶ Σκύθαι καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι τὰ δυνατὰ ὁρᾶν, ἢ τὰ ἀδύνατα; Τὰ δυνατὰ δήπου. Οὐκοῦν καὶ σὺ, ἔφη. Κἀγὼ, ὁρᾶς οὖν τὰ ἡμέτερα ἱμάτια; Ναί; Δυνατὰ οὖν ὁρᾶν ἔστι ταῦτα; Περφανώς, ἔφη ὁ Κτήσιππος. Τί δέ; ἢ δ' ὅς. Μηδέν· σὺ δ' ἴσως οὐκ οἶε ὁρᾶν αὐτά· οὕτως ἡδὺς εἰ· ἀλλὰ μοι δοκεῖς, Εὐθύδημε, οὐ καθεύδων ἐπιπεκοιμηθῆναι, καί, εἰ οἷόν τε λέγοντα μηδὲν λέγειν, καὶ σὺ τοῦτο ποιεῖν. Ἡ γὰρ οὐχ οἷόν τε, ἔφη ὁ Διονυσόδωρος, σιγῶντα λέγειν; Οὐδ' ὅπωςτιοῦν, ἢ δ' ὅς ὁ Κτήσιππος. Ἀρ' οὐδὲ λέγοντα σιγᾶν; ἔτι ἥτιον, ἔφη. "Ὅταν οὖν λίθους λέγῃς καὶ ξύλα καὶ σιδήρια, οὐ σιγῶντα λέγεις; Οὐκ οὐν, εἴγε

ἔγωγ, ἔφη, παρέρχομαι ἐν τοῖς χαλκαίοις· ἀλλὰ φθει-
 γόμενα καὶ φθίνοντα μέγιστον τὰ σιδηρία λέγεται εἶναι
 τις ἄφηται· ὥστε τοῦτο μὲν ὑπὸ σοφίας ἔλαθες οὐ-
 δὲν εἰπών. ἀλλ' ἔτι μοι τὸ ἕτερον ἐπιδείξατον, ὅπως
 αὐτὸ ἐστὶ λέγοντα σιγαῖν. Καὶ μοι ἐδόκει ὑπεραγωνιᾶν
 ὁ Κτήσιππος διὰ τὰ παιδικά. Ὅταν σιγαῖς, ἔφη
 ὁ Εὐθύδημος, οὐ πάντα σιγαῖς; Ἐγωγε, ἦ δ' ὅς
 Οὐκοῦν καὶ τὰ λέγοντα σιγαῖς, εἴπερ τῶν ὑπάντων
 ἐστὶ τὰ λέγοντα. Τί δέ; ἔφη ὁ Κτήσιππος, οὐ σιγαῖ
 πάντα; Οὐ δῆπον, ἔφη ὁ Εὐθύδημος. Ἀλλ' ἄρα,
 ὦ βέλτιστε, λέγει τὰ πάντα; Τὰ γε δῆπον λέγον-
 τα. Ἀλλὰ, ἦ δ' ὅς, οὐ τοῦτο ἐρωτᾷ, ἀλλὰ, τὰ πάντα
 σιγαῖ, ἦ λέγει; Οὐδέτερα, καὶ ἀμφοτέρω, ἔφη ὑφαρ-
 πάσας ὁ Διονυσόδωρος· εἰ γὰρ οἶδα ὅτι τῇ ἀπο-
 κρίσει οὐχ ἔξεις ὅ, τι χρῆ. Καὶ ὁ Κτήσιππος, ὥσπερ
 εἰώθει, μέγα πάννυ ἀνακαγχάσας, Ὡς Εὐθύδημε,
 ἔφη, ὁ ἀδελφὸς σου ἐξημφοτέρωκε τὸν λόγον καὶ
 ἀπόλωλε τε καὶ ἡττήται. Καὶ ὁ Κλεινίας πάννυ ἥσθη
 καὶ ἐγέλασεν, ὥσπερ ὁ Κτήσιππος ἐγένετο πλείων ἢ
 δεκαπλάσιος. ὁ δέ, δοκεῖ μοι, ἅτε πανοῦργος ὢν ὁ
 Κτήσιππος, παρ' αὐτῶν τούτων αὐτὰ ταῦτα παρη-
 κηνέει· οὐ γὰρ ἐστὶν ἄλλων τοιαύτη σοφία τῶν νῦν
 ἀνθρώπων. XXX. Καὶ γὰρ εἶπον, Τί γελᾷς, ὦ Κλεινία,
 ἐπὶ σπουδαίοις οὕτω πράγμασι καὶ καλοῖς; Σὺ γὰρ
 ἤδη τι πάποτε εἶδες, ὦ Σώκρατες, καλὸν πρᾶγμα; ἔφη
 ὁ Διονυσόδωρος. Ἐγωγε, ἔφην, καὶ πολλὰ γε, ὦ Διο-
 νυσόδωρε. Ἄρα ἕτερα ὄντα τοῦ καλοῦ, ἔφη, ἢ ταν-
 τα τῷ καλῷ; Καὶ γὰρ ἐν παντὶ ἐγενόμην ὑπὸ ἀπορίας.

καὶ ἡγοῦμην δίκαια πεπονθέναι ὅτι ἔγραψα· ὅμως δέ, ἕτερα, ἔφη, αὐτοῦ γε τοῦ καλοῦ· πράσσει μέντοι ἐκάστω αὐτῶν κάλλος τι. Ἐάν οὖν, ἔφη, παραγίνηται σοι βοῦς, βοῦς εἶ, καὶ ὅτι νῦν ἐγὼ σοι πάρειμι, Διονυσόδωρος εἶ. Εὐφρίμει τοῦτό γε, ἦν δ' ἐγώ. Ἀλλὰ τίνα τρόπον, ἔφη, ἑτέρου ἑτέρου παραγενομένου, τὸ ἕτερον ἕτερον ἂν εἴη; Ἄρα τοῦτο, ἔφη ἐγώ, ἄπορις; ἥδη δὲ τοῖν ἀνδροῖν τὴν σοφίαν ἐπεχειροῦν μιμῆσθαι, ἅτε ἐπιθυμῶν αὐτῆς. Πῶς γὰρ οὐκ ἄπορῶ, ἔφη, καὶ ἐγὼ καὶ οἱ ἄλλοι ἄπαντες ἄνθρωποι ὃ μὴ ἐστί; Τί λέγεις, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Διονυσόδωρε; οὐ τὸ καλὸν καλὸν ἐστί, καὶ τὸ αἰσχρὸν αἰσχρὸν; Εἰάν ἐμοιγε, ἔφη, δοκῇ. Οὐκοῦν δοκεῖ; Πάνυ γε, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ τὸ ταυτὸν, ταυτὸν· καὶ τὸ ἕτερον, ἕτερον. οὐ γὰρ δὴ πού τόγε ἕτερον, ταυτὸν· ἀλλ' ἐγώ γε οὐδ' ἂν παῖδα ὦμην τοῦτο ἄπορῆσαι, ὥς οὐ τὸ ἕτερον ἕτερόν ἐστιν. Ἀλλ', ὦ Διονυσόδωρε, τοῦτο μὲν ἐκὼν παρήκας· ἔπειτ' ἄλλα μοι δοκεῖτε ὥς περ οἱ δημιουργοί, οἷς ἐκάστω προσήκει ὑπεργάζεσθαι, καὶ ὑμεῖς τὸ διαλέγεσθαι παγκάλως ὑπεργάζεσθαι. Οἶσθα οὖν ὅ, τι προσήκει ἐκάστωι τῶν δημιουργῶν; πρῶτον τίνα χαλκεύειν προσήκει; Οἶδα ἐγώ γε ὅτι χαλκία. Τί δὲ κεραμεύειν; Κεραμεία. Τί δὲ σφάττειν τε καὶ ἐκδέρειν, καὶ τὰ σμικρὰ κρέα κατακόψαντα ἐψεῖν καὶ ὀπτῆν; Μάγειρον, ἦν δ' ἐγώ. Οὐκοῦν εἰάν τις, ἔφη, τὰ προσήκοντα πράττη, θορθῶς πράξει; Μάλιστα. Προσήκει δέ γε, ὥς φῆς, τὸν μάγειρον κατακόπτειν καὶ ἐκδέρειν. ὁμολόγησας ταῦτα, ἡ

οὐ; Ὡμολόγησα, ἔφη, ἀλλὰ ξυγγνώμην μοι ἔχει.
 Ἀλλ' οὐ τοίνυν, ὅς, ὅτι, ἂν τις σφάλας τὸν μάγει-
 ρον καὶ κατακόψας ἐφήσῃ καὶ ὀπτήσῃ, τὰ προσή-
 κοντα ποιήσῃ, καὶ εἰν τὸν χαλκία τις αὐτὸν χαλ-
 κεύῃ, καὶ τὸν κεραμεία κεραμεύῃ, καὶ οὗτος τὰ προσ-
 ἕκοντα πράξει. Ὡ Πόσειδον, ἦν δ' ἐγὼ, ἤδη κολο-
 φῶνα ἐπιτίθῃς τῇ σοφίᾳ. Ἄρα μοί ποτε αὕτη παρα-
 γενήσεται ὥστε μοι οἰκία γενέσθαι; Ἐπιγνοίης ἂν
 αὐτήν, ὦ Σώκρατες, ἔφη, οἰκίαν γενομένην; Εἰν
 αὐ γε βούλῃ, ἔφη, ἐγὼ, δηλονότι. XXXI. Τί δέ; ἦ δ'
 ὅς, τὰ σαυτοῦ οἶοι γινώσκειν; Εἰ μὴ τι σὺ ἄλλο
 λέγεις; ὑπὸ σοῦ γὰρ δεῖ ἀρχεσθαι, τελευτᾶν δ' εἰς
 Εὐθύδημον τάνδε. Ἄρ' οὖν, ἔφη, ταῦτα ἡγῇ σά εἶναι
 ὧν ἂν ἀρχῇς, καὶ ἐξῇ σοι αὐτοῖς χρῆσθαι ὅ, τι ἂν
 βούλῃ; οἶον, βοῦς καὶ πρόβατα, ἅρ' ἂν ἡγοῖο ταῦτα
 σά εἶναι, ἃ σοι ἐξείῃ καὶ ἀποδόσθαι, καὶ δοῦναι,
 καὶ θῦσαι ὅτοι βούλοιο θεῶν; ἢ δ' ἂν μὴ οὕτως ἔχῃ,
 οὐ σά; Καγὼ (ἤδη γὰρ ὅτι ἐξ αὐτῶν καλὸν τι ἀνα-
 κύψοιτο τῶν ἐρωτημάτων, καὶ ἅμα βουλόμενος ὅτι
 τάχιστα ἀκοῦσαι), Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη, οὕτως ἔχει·
 τὰ τοιαῦτά ἐστι μόνα ἐμά. Τί δέ; ζῶα, ἔφη, οὐ
 ταῦτα καλεῖς ἃ ἂν ψυχὴν ἔχῃ. Ναί, ἔφη. Ὁμολο-
 γεῖς οὖν τῶν ζώων ταῦτα μόνα εἶναι σά, περὶ ἃ ἂν
 σοι ἐξουσία ἦ πάντα ταῦτα ποιεῖν ἃ νῦν δὴ ἐγὼ ἔλε-
 γον; Ὁμολογῶ. Καὶ ὅς, εἰρωνικῶς πάνυ ἐπισχών,
 ὥς τι μέγα ἔκποδόμενος, Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Σώκρα-
 τες, ἔστι σοι Ζεὺς πατὴρ; Καὶ ἐγὼ ὑποπτεύσας
 ἤξειν τὸν λόγον, ἥπερ ἐτελεύτησεν, ἀπορῶν τινα πηρο-

φῆν ἔφευγόν τε καὶ ἐστρεφόμεν ἤδη ὥς τε ἐν δικτύῳ
 εἰλημμένος· Οὐκ ἔστιν, ἦν δ' ἐγώ, δὲ Διονυσόδωρε.
 Ταλαίπυρος ἄρα τις σὺ γε ἄνθρωπος εἶ καὶ οὐδὲ
 Ἀθηναῖος, ὃ μῆτε θεοὶ πατρῶοι εἰσιν, μῆτε ἱερά,
 μήτε ἄλλο μηδὲν καλὸν καὶ ἀγαθόν. Ἐα, ἦν δ' ἐγώ,
 ὦ Διονυσόδωρε, εὐφήμει τε καὶ μὴ χαλεπῶς με προ-
 δίδασκε· ἔστι γὰρ ἔμοιγε καὶ βωμοὶ καὶ ἱερά οἰκεία
 καὶ πατρῶα, καὶ τᾶλλα ὅσα περ τοῖς ἄλλοις Ἀθη-
 ναίοις τῶν τοιούτων. Εἴτα τοῖς ἄλλοις, ἔφη, Ἀθη-
 ναίοις οὐκ ἔστι Ζεὺς ὁ πατρῶος; Οὐκ ἔστιν, ἦν δ'
 ἐγώ, αὐτῇ ἢ ἐπωνυμία Ἰώνων οὐδενί, οὐδ' ὅσοι ἐκ
 τῆςδε πόλεως ἀπακισμένοι εἰσίν, οὐδ' ἡμῖν, ἀλλὰ
 Ἀπόλλων πατρῶος, διὰ τὴν τοῦ Ἰωνος γένεσιν. Ζεὺς
 δ' ἡμῖν πατρῶος μὲν οὐ καλεῖται, ἱερκεῖος δὲ καὶ
 φράτριος, καὶ Ἀθηνᾶ φρατρία. Ἀλλ' αἰεὶ γε, ἔφη
 ὁ Διονυσόδωρος· ἔστι γὰρ σοί, ὥς ἔοικεν, Ἀπόλλων
 τε καὶ Ζεὺς καὶ Ἀθηνᾶ. Πάνυ, ἦν δ' ἐγώ. Οὐκοῦν
 καὶ οὗτοι θεοὶ ἂν εἴεν; ἔφη. Πρόγονοι, ἦν δ'
 ἐγώ, καὶ δεσπόται. Ἀλλ' οὐν σοὶ γε ἔφη. ἢ οὐ σοὺς
 ὁμολόγηκας αὐτοὺς εἶναι; ὁμολόγηκα, ἔφην· τί γὰρ
 πάθω; Οὐκοῦν, ἔφη, καὶ ζῶα εἰσιν οὗτοι οἱ θεοί;
 ὁμολόγηκας γὰρ, ὅσα ψυχὴν ἔχει, ζῶα εἶναι· ἢ οὐ-
 τοι οἱ θεοὶ οὐκ ἔχουσι ψυχὴν; ἔχουσιν, ἦν δ' ἐγώ.
 Οὐκοῦν καὶ ζῶα εἰσιν; Ζῶα, ἔφην. Τῶν δὲ γε ζῶων,
 ἔφη, ὁμολόγηκας ταῦτ' εἶναι σά, ὅσα ἂν σοι ἐξῇ
 καὶ δοῦναι, καὶ ἀποδόσθαι, καὶ θῦσαι ἂν θαρσύνῃ
 ἂν βούλῃ. ὁμολόγηκα, ἔφην· οὐκ ἔστι γὰρ μοι ἀνά-
 λυσις, ὦ Εὐθύδημε. Ἴδι δὴ μοι εὐθύς, ἢ δ' ὅς

εἰπέ, ἐπειδὴ σὺν ὁμολογεῖς εἶναι τὸν *Αἰα* καὶ τοὺς
 ἄλλους θεοὺς, ἅμα ἔξεστί σοι αὐτοὺς ἀποδόσθαι,
 ἢ δοῦναι, ἢ ἄλλ' ὅ, τι ἂν βούληται χρῆσθαι ὥσπερ τοῖς
 ἄλλοις ζώοις; Ἐγὼ μὲν οὖν, ὦ Κρίτων, ὥσπερ πλη-
 γαίς ὑπὸ τοῦ λόγου, ἄφωνος ἐκείμην· ὁ δὲ Κτήσιπ-
 πός μοι ἰὼν ὥς βοηθήσων, Πύπαξ ὦ Ἡρακλείς, ἔφη,
 καλοῦ λόγου. Καὶ ὁ Διονυσόδωρος, Πότερον οὖν,
 ἔφη, ὁ Ἡρακλῆς πύπαξ ἐστίν, ἢ ὁ πύπαξ Ἡρακλῆς;
 Καὶ ὁ Κτήσιππος, ὦ Πόσειδον, ἔφη, δεινῶν λόγων
 ἀφίσταμαι ἀμάχω τοῖς ἀνδρσι. XXXII. Ἐνταῦθα μέντοι,
 ὦ φίλε Κρίτων, οὐδεὶς ὅστις οὐ τῶν παρὰ νῦν ὑπερεπ-
 ήνεσε τὸν λόγον, καὶ τῷ ἀνδρὶ γελῶντε καὶ κρο-
 τοῦντε καὶ χαίροντε ὀλίγου παρετάθησαν. ἐπὶ μὲν
 γὰρ τοῖς ἔμπροσθεν, ἐφ' ἐκάστοις πῶσι παγκάλως
 ἰθορυβέουν μόνοι οἱ τοῦ Εὐθύδημου ἐρασταί· ἐν-
 ταῦθα δὲ ὀλίγον καὶ οἱ κίοντες οἱ ἐν τῷ *Λυκίῳ*
 ἰθορυβησάν τ' ἐπὶ τοῖν ἀνδροῖν καὶ ἤσθησαν. ἐγὼ
 μὲν οὖν καὶ αὐτὸς οὕτω διετέθην, ὥστε ὁμολογεῖν,
 μηδένας πώποτε τῶν ἀνθρώπων ἰδεῖν οὕτω σοφοῦς,
 καὶ παντάπασι καταδουλωθεῖς ὑπὸ τῆς σοφίας αὐ-
 τοῖν, ἐπὶ τὸ ἐπαινεῖν τε καὶ ἐγκωμιάζειν αὐτῷ ἐτρα-
 πόμην, καὶ εἶπον, ὦ μακάριοι σφὼ τῆς θαυμα-
 στῆς φύσεως, οἱ τοσοῦτον πρῆγμα οὕτω ταχὺ καὶ ἐν
 ὀλίγῳ χρόνῳ ἐξεργάσασθον. πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλ-
 λα οἱ λόγοι ὑμῶν καλά ἔχουσιν, ὦ Εὐθύδημέ τε καὶ
 Διονυσόδωρε· ἐν δὲ τοῖς καὶ τοῦτο μεγαλυπρεπέ-
 στερον, ὅτι τῶν πολλῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν σεμνῶν
 δὴ καὶ δοκούντων τι εἶναι οὐδὲν ὑμῖν μέλει, ἀλλὰ

τῶν ὁμοίων ὑμῖν μόνον. ἐγὼ γὰρ εὖ οἶδα ὅτι τούτους τοὺς λόγους πάνυ μὲν ἂν ἀλίγοις ἀγαπῶν ἄνθρωποι ὅμοιοι ὑμῖν· οἱ δ' ἄλλοι οὕτως ἀγνοοῦσιν αὐτούς, ὥστ' εὖ οἶδ' ὅτι αἰχρυνθεῖν ἂν μᾶλλον ἐξελέγχοντες τοιούτοις λόγοις τοὺς ἄλλους, ἢ αὐτοὶ ἐξελεγχόμενοι. καὶ τάδε αὖ ἕτερον δημοτικὸν τι καὶ προῖον ἐν τοῖς λόγοις, ὅτι, ὅταν μὴ φῇτε καλὸν εἶναι μηδὲν μήτε ἀγαθὸν πρᾶγμα, μήτε λευκόν, μηδ' ἄλλο τῶν τοιούτων μηδὲν, μήτε τοπαρίπην ἑτέρων ἑτέρων, ἀτεχνῶς μὲν τῷ ὄντι ξυρρόαπτετε τὰ σιόματα τῶν ἀνθρώπων, ὥσπερ καὶ φατέ· ὅτι δ' οὐ μόνον τὰ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ δόξατε ἂν καὶ τὰ ὑμέτερα αὐτοί, τοῦτο πάνυ χάριέν τέ ἐστι καὶ τὸ ἐπαχθὲς τῶν λόγων ἀφαιρεῖται. τὸ δὲ δὴ μέγιστον, ὅτι ταῦτα οὕτως ἔχει ὑμῖν καὶ τεχνικῶς ἐξεύρηται, ὥστε πάνυ ὀλίγοι χρόνοι δυνάμενοι ἂν μαθεῖν ἀνθρώπων. ἔγνω γοῦν ἐγωγε καὶ τῷ Κτησίππῳ τὸν νοῦν προσέχων ὥς ταχὺ ὑμῶς ἐκ τοῦ παραχρησμά μιμεῖσθαι οἷός τ' ἵναι τοίτου μὲν οὖν τοῦ πράγματος σφῶν τὸ σοφόν, πρὸς μὲν τὸ ταχὺ παραδιδόναι, καλόν, ἐναντίον δ' ἀνθρώπων διαλέγεσθαι οὐκ ἐπιτήδειον· ἀλλ' ἂν γέ μοι πελθήσθε, εὐλαβήσεσθε μὴ πολλῶν ἐναντίον λέγειν, ἵνα μὴ ταχὺ ἐκμαθόντες ὑμῖν μὴ εἰδῶσι χάριν· ἀλλὰ μάλιστα μὲν αὐτὴ πρὸς ἀλλήλοις μόνον διαλέγεσθαι· εἰ δὲ μὴ, εἴπερ ἄλλου τοῦ ἐναντίου, ἐκείνου μάταιον ὅς ἂν ὑμῖν διδῶ ἀργύριον. τὰ αὐτὰ δὲ ταῦτα, εἴν σωφρονῆτε, καὶ τοῖς μαθηταῖς συμβουλευέσθε, μηδέποτε μηδενὶ ἀνθρώπων διαλέγε-

σθαι, ἀλλ' ἢ ὑμῖν τε καὶ αὐτοῖς. τὸ γὰρ σπάνιον,
ὦ Εὐθύδημε, τίμιον· τὸ δὲ ὕδαρ εὐωνότατον, ἄρι-
στον ὄν, ὡς ἔφη Πίνδαρος, ἀλλ' ἄγετε, ἦν δ' ἐγώ, ὁ-
ποις καὶ καὶ Κλεινίαν τόνδε παραδέξασθαι. XXXIII.
Ταῦτα, ὦ Κρίτων, καὶ ἀλλ' ἄλλα ἔτι βραχέα διαλε-
χθέντες ἀπῆμεν. σκόπει οὖν ὅπως συμφοιτήσεις παρὰ
τῷ ἄνδρῃ· ὅς ἐκείνῳ φατὸν οἷός τ' εἶναι διδάξαι τὸν
ἐθέλοντ' ἀργύριον διδόναι, καὶ οὔτε φύσιν οὔθ'
ἡλικίαν ἐξεύρειν οὐδεμίαν. ὁ δὲ καὶ σοὶ μάλιστα
προσῆκει ἀκοῦσαι, ὅτι οὐδὲ τὸ χρηματίζεσθαι φα-
τὸν διακωλύειν οὐδέν, μὴ οὐ παραλαβεῖν ὄντινόν
εὐπετῶς τὴν σφετέραν σοφίαν. ΚΡ. Καὶ μὴν, ὦ
Σώκратες, φιλήκοος μὲν ἔγωγε, καὶ ἡδέως ἂν τι μά-
θοιμι· κινδυνεύω μὲντοι καὶ γὰρ εἶναι τῶν οὐχ
ὁμοίων Εὐθύδημῳ, ἀλλ' ἐκείνων, ὧν δὴ καὶ σὺ ἔλε-
γες, τῶν ἡδίων ἂν ἐξελεγχόμενων ὑπὸ τῶν τοιούτων
λόγων ἢ ἐξελεγχόντων. ἀτὰρ γελοῖον μὲν μοι δοκεῖ
εἶναι τὸ νουθετεῖν σε, ὅμως δέ, ὦ γ' ἤκουον, ἐθέλω
σοι ἀπαγγεῖλαι. τῶν ἀφ' ὑμῶν ἀπιδόντων οἷός τ' ὅτι
προσελθὼν τίς μοι περιπατοῦντι, ἀνὴρ οἰόμενος
πάνυ εἶναι σοφός, τούτων τις τῶν περὶ τοὺς λόγους
τοὺς εἰς τὰ δικαστήρια δεινῶν, Ω Κρίτων, ἔφη, οὐ-
δὲν ἄκροσθ' τῶνδε τῶν σοφῶν; Οὐ μὰ τὸν Δία, ἦν
δ' ἐγώ· οὐ γὰρ οἷός τ' ἦν προσετις κατακοῦειν, ὑπὸ
τοῦ ὄχλου. Καὶ μὴν, ἔφη, ἄξιόν γ' ἦν ἀκοῦσαι. Τί;
ἦν δ' ἐγώ. Ἄνα ἤκουσας ἀνδρῶν διαλεγόμενων, οἱ
νῦν σοφώτατοί εἰσι τῶν περὶ τοὺς τοιούτους λόγους.
Καὶ γὰρ εἶπον, Τί οὖν ἐφαίνοντό σοι; Τί δὲ ἄλλο, ἢ

δ' οὐς, ἢ οἷά περ ἀεὶ ἂν τις τῶν τοιούτων ἀκούσαι λη-
 ρούντων, καὶ περὶ οὐδενὸς ἀξίων ἀμείλιαν σπουδὴν
 ποιουμένων; οὕτως γὰρ πῶς καὶ εἶπε τοῖς ὑνόμασι.
 Καὶ ἐγὼ, Ἀλλὰ μέντοι, ἔφη, χάριέν γέ τι πρᾶγμα
 ἔστιν ἡ φιλοσοφία. Ποῖον, ἔφη, χάριεν, ὃ μακάρι;
 οὐδενὸς μὲν οὖν ἀξιον. ἀλλὰ καὶ εἰ νῦν παρεγένον,
 πάννυ ἂν σε οἶμαι αἰσχυνθῆναι ὑπὲρ τοῦ σεαυτοῦ
 ἐταίρου. οὕτως ἦν ἄτοπος, ἐθέλων ἑαυτὸν παρέχειν
 ἀνθρώποις, οἷς οὐδὲν μέλει ὅ, τι ἂν λέγωσι, παντὺς
 δὲ ῥήματος ἀντέχονται. καὶ οὗτοι, ὅπερ ἄρτι ἔλεγον,
 ἐν τοῖς κρατίστοις εἰσὶ τῶν νῦν. ἀλλὰ γάρ, ὃ Κρί-
 των, ἔφη, τὸ πρᾶγμα αὐτὸ καὶ οἱ ἄνθρωποι οἱ ἐπὶ
 τῷ πράγματι διατρίβοντες, πάννυ φαῦλοί εἰσι καὶ κα-
 ταγέλιστοι. ἐμοὶ δέ, ὃ Σώκρτες, τὸ πρᾶγμα ἐδό-
 κει οὐκ ὀρθῶς ψέγειν οὐθ' οὗτος, οὐτ' εἴ τις ἄλλος
 ψέγει. τὸ μέντοι ἐθέλειν διαλέγεσθαι τοιοῦτοις ἐναν-
 τίον πολλῶν ἀνθρώπων, ὀρθῶς μοι ἐδόκει μέμφε-
 σθαι. XXXIV. ΣΩ. ὦ Κρίτων, θαυμάσιοι εἰσιν οἱ
 τοιοῦτοι ἄνδρες· ἅτῃ οὐπω οἶδα ὅ, τι μέλλω ἐρεῖν,
 ποτέρων ἦν ὁ προσελθὼν σοι καὶ μεμφόμενος τὴν φι-
 λосоφίαν; πότερον τῶν ἀγωνίσασθαι δεινῶν ἐν τοῖς
 δικαστηρίοις ῥήτωρ τις, ἢ τῶν τοῖς τοιοῦτοις εἰσπεμ-
 πόντων, ποιητῆς τῶν λόγων, οἷς οἱ ῥήτορες ἀγωνίζον-
 ται; ΚΡ. Ἥκιστα, νῆ τὸν Δία, ῥήτωρ· οὐδέ οἶμαι
 πώποτ' αὐτὸν ἐπὶ δικαστήριον ἀναβεβηκέναι, ἀλλ'
 ἐπαῖειν αὐτὸν φασὶ περὶ τοῦ πράγματος, νῆ τὸν Δία,
 καὶ δεινὸν εἶναι, καὶ δεινούς λόγους ξυτιθέναι.
 ΣΩ. Ἦδη μανθάνω περὶ τούτων καὶ αὐτὸς νῦν δι'

ἐμπελλον λέγειν. οὗτοι γάρ εἰσι μὲν, ὧς Κρίτων, οὓς
 ἔφη Προδίκος μεθόρια φιλοσόφου τε ἀνδρός καὶ πο-
 λιτικοῦ, οἷονταί δ' εἶναι πάντων σοφώτατοι ἀνθρώ-
 πων, πρὸς δὲ τῷ εἶναι καὶ δοκεῖν πάντῃ παρὰ πολ-
 λοῖς· ὥστε παρὰ πᾶσιν εὐδοκιμῶν ἐμποδῶν σφίσι
 εἶναι οὐδένας ἄλλους, ἢ τοὺς περὶ φιλοσοφίαν ἀν-
 θρώπων. ἡγοῦνται οὖν, εἰναι τούτους εἰς δόξαν κα-
 ταστήσωσιν μηδενὸς δοκεῖν ἀξίους εἶναι, ἀναμφι-
 βητήτως ἤδη παρὰ πᾶσι τὰ νικητήρια εἰς δόξαν οἰ-
 σασθαι σοφίας πέρι. εἶναι μὲν γὰρ τῇ ἀληθείᾳ
 σφᾶς σοφωτάτους· ἐν δὲ τοῖς ἰδίαις λόγοις ὅταν ἀπο-
 ληφθῶσιν, ὑπὸ τῶν ἀμφὶ Εὐθύδημον κολουέσθαι.
 σοφοὶ δὲ ἡγοῦνται εἶναι πάντῃ εἰκότως· μετρίως μὲν
 γὰρ φιλοσοφίας ἔχουσιν, μετρίως δὲ πολιτικῶν, πάντῃ
 ἐξ εἰκότος λόγου· μετέχουσιν γὰρ ἀμφοτέρων ὅσον ἴδει,
 ἐκτός δὲ ὄντες κινδύνων καὶ ἀγώνων καρποῦσθαι τὴν
 σοφίαν. ΚΡ. Τί οὖν; δοκοῦσί σοι τι, ὧς Σώκρα-
 τες, λέγειν; ΣΩ. Οὐ γὰρ τοι. ΚΡ. Ἀλλ' οὐ γὰρ λό-
 γος ἔχει τινὰ εὐπρέπειαν τῶν ἀνδρῶν. ΣΩ. Καὶ
 γὰρ ἔχει ὅντως, ὧς Κρίτων, εὐπρέπειαν μᾶλλον ἢ
 ἀληθειαν. οὐ γὰρ ῥᾷδιον αὐτοὺς πείσαι ὅτι καὶ ἀν-
 θρωποι, καὶ τᾶλλα πάντα ὅσα μεταξὺ τινοῖν δυοῖν
 ἐστὶ, καὶ ἀμφοτέροις τυγχάνει μετέχοντα, ὅσα μὲν
 ἐκ κακοῦ καὶ ἀγαθοῦ, τοῦ μὲν βελτίου, τοῦ δὲ χείρους
 γίγνεται· ὅσα δὲ ἐκ δυοῖν ἀγαθῶν μὴ πρὸς ταῦτόν,
 ἀμφοῖν χείρους, πρὸς ὃ ἂν ἐκάτερον ἢ χρηστόν ἐκεί-
 νων ἐξ ὧν ξυνετέθη· ὅσα δὲ ἐκ δυοῖν κακοῖν ξυντε-
 θέντα μὴ πρὸς τὸ αὐτὸ ὄντοιν ἐν τῷ μέσῳ ἐστί,

ταῦτα μὴ βελτίω ἑκατέρου ἐκείνων ἐστίν, ὧν ἀμφο-
τέρων μέρος μετέχουσι. εἰ μὲν οὖν ἡ φιλοσοφία ἀγα-
θὸν ἐστὶ καὶ ἡ πολιτικὴ πρᾶξις, πρὸς ἄλλο δὲ ἑκα-
τέρῳ, οὗτοι δ' ἀμφοτέρων μετέχοντες· τούτων ἐν μέ-
σῳ εἶσιν, οὐδὲν λέγουσιν· ἀμφοτέρων γὰρ εἰσι φαν-
λότεροι· εἰ δὲ ἀγαθὸν καὶ κακόν, τῶν μὲν βελτίους,
τῶν δὲ χείρους· εἰ δὲ κακὰ ἀμφοτέρω, οὕτως ἂν τι
λέγοιεν ἀληθές, ἄλλως δ' οὐδαμῶς. οὐκ ἂν οὖν οἴ-
μαι αὐτοὺς ὁμολογῆσαι οὔτε κακῶ αὐτοὶ ἀμφοτέρω
εἶναι, οὔτε τὸ μὲν κακόν, τὸ δὲ ἀγαθόν· ἀλλὰ τῇ
ᾧ οὗτοι ἀμφοτέρων μετέχοντες, ἀμφοτέρων ἥτιους
εἶσι πρὸς ἑκάτερον, πρὸς ὃ ἡ τε πολιτικὴ καὶ ἡ φι-
λοσοφία ἀξίῳ λόγου ἐστὶν, καὶ τρίτοι ὄντες τῇ ἀλη-
θείᾳ, ζητοῦσι πρῶτοι δοκεῖν εἶναι. ξυγγινώσκειν
μὲν οὖν αὐτοῖς χρὴ τῆς ἐπιθυμίας, καὶ μὴ χαλεπαί-
νειν, ἡγεῖσθαι μὲντοι ταιαύτους εἶναι οἷοί εἰσι.
πάντα γὰρ ἄνδρα χρὴ ἀγαπᾶν, ὅστις καὶ ὅτιοῦν
λέγει ἐχόμενον φρονήσεως πρᾶγμα, καὶ ἀνδρείως ἐπε-
ξιὼν διαπονεῖται. XXXV. KP. Καὶ μὲν, ὃ Σώκρατες,
καὶ αὐτὸς περὶ τῶν υἱέων (ὥσπερ αἰεὶ πρὸς σε λέγω)
ἐν ἀπορίᾳ εἰμί, τί δέῃ αὐτοῖς χρήσασθαι. ὁ μὲν οὖν
νεώτερος, ἔτι καὶ σμικρὸς ἐστὶ· Κριτόβουλος δ'
ἤδη ἡλικίαν ἔχει, καὶ δεῖται τινος ὅστις αὐτὸν ὀνή-
σει. ἐγὼ μὲν οὖν, ὅταν σοι ξυγγένωμαι, οὕτω δια-
τίθεμαι, ὥστε μοι δοκεῖν μανίαν εἶναι τὸ ἔνεκα τῶν
παίδων, ἄλλων μὲν πολλῶν σπουδὴν τοιαύτην ἐσχη-
κίναί, καὶ περὶ τοῦ γάμου, ὅπως ἐκ γενναιοτάτης
ἔσονται μητρός, καὶ περὶ τῶν χρημάτων, ὅπως ὥς

πλουσιώτατοι, αὐτῶν δὲ περὶ παιδείας ἀμελῆσαι·
 ὅταν δὲ εἰς τὰ ἀποβλέψω τῶν φασκόντων ἄν παι-
 δεῦσαι ἀνθρώπους, ἐκπέπληγμαι, καὶ μοι δοκεῖ εἰς
 ἕκαστος αὐτῶν σκοποῦντι πᾶν ἄλλοκοτος εἶναι, ὥς
 γε πρὸς σέ τ' ἀληθῆ εἰρησθαι· ὥστε οὐκ ἔχει ὅπως
 προτρέπω τὸ μειράκιον ἐπὶ φιλοσοφίαν. ΣΩ. ὦ
 φίλε Κρίτων, οὐκ οἶσθα ὅτι ἐν παντὶ ἐπιτηδεύματι
 οἱ μὲν φαῦλοι, πολλοὶ καὶ οὐδενὸς ἄξιοι, οἱ δὲ
 σπουδαῖοι, ὀλίγοι καὶ τοῦ παντός ἄξιοι; ἐπεὶ γυμνα-
 στική οὐ καλὸν δοκεῖ σοι εἶναι, καὶ χρηματιστική
 καὶ ῥήτορικὴ καὶ στρατηγία; ΚΡ. Ἐμοιγε πάντως
 δήπου. ΣΩ. Τί οὖν; ἐν ἐκάστη τούτων τοὺς πω-
 λοῦς πρὸς ἕκαστον τὸ ἔργον οὐ καταγελάστους ὀρεῖς;
 ΚΡ. Ναὶ μὰ τὸν Δία, καὶ μάλα ἀληθῆ λέγεις.
 ΣΩ. Ἡ οὖν τούτου ἕνεκα αὐτὸς τε φεύξῃ πάντα τὰ
 ἐπιτηδεύματα, καὶ τῷ νείῃ οὐκ ἐπιτρέψεις; ΚΡ.
 Οὐκ οὐν δίκαιόν γε, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Μὴ τοίνυν
 ὅ γε οὐ χρή ποιεῖ, ὦ Κρίτων, ἀλλ' ἐάσας χαίρειν
 τοὺς ἐπιτηδεύοντας φιλοσοφίαν, εἴτε χρηστοὶ εἰσιν,
 εἴτε πονηροί, αὐτὸ τὸ πρῶγμα βασιλεύσας καλῶς τε
 καὶ εὖ, ἐὰν μὲν σοι φαίνεται φαῦλον ὄν, πάντ' ἄν-
 δρα ἀπότρεπε, μὴ μόνον τοὺς νείεις· ἐὰν δὲ φαίνη-
 ται οἷον οἶμαι αὐτὸ ἐγὼ εἶναι, θαρρόων δίωκε, καὶ
 ἄσκει, τὸ λεγόμενον δὴ ταῦτο, αὐτὸς τε καὶ τὰ
 παιδία.

ΕΩ. Ξένω. ΕΤ. Ποδαπῶ, ΣΩ. Ἀβδηρίτῃ. ΕΤ.
 καὶ οὕτως καλὸς τις ὁ ξένος ἔδοξε σοι εἶναι, ὥστε
 οὐ Κλεινίου νείος καλλίων σοι φανῆναι; ΣΩ.
 Πῶς δ' οὐ μέλλει, ὦ μακάριε, τὸ σοφώτατον καλ-
 ῖον φαίνεσθαι; ΕΤ. Ἀλλ' ἡ σοφὴ τίς ἡμῖν, ὦ
 Σώκρατες, ἐντυχὼν παρῇ; ΣΩ. Καὶ σοφωτέτω
 ἢ οὐκ οὖν δήπου τῶν γε νῦν, εἰ σοι δοκεῖ σοφώτατος
 εἶναι Πρωταγόρας. ΕΤ. Ὡ τί λέγεις· Πρωταγόρας
 πεδεδήμηκε. ΣΩ. Τρίτην γέ ῥηδὴν ἡμέραν. ΕΤ. Καὶ
 τίς ἀπὸ ἐκείνων εὐγγεγονώς ἡκείν; ΣΩ. Πάνν γε
 πολλὰ καὶ εἰπὼν καὶ ἀκούσας. ΙΙΙ. ΕΤ. Τί οὖν οὐ δι-
 ῆσω ἡμῖν τὴν εὐνομένην, εἰ μὴ σέ τι κολύει, καθ-
 ὅς μιν ἐνταυθαῖ, ξαναστήσας τὸν παῖδα τουτο-
 ῦ; ΣΩ. Πάνν μὲν οὖν, καὶ χάριν γε εἶδομαι, εἰ
 ἀκούετε. ΕΤ. Καὶ μὴν καὶ ἡμεῖς σοί, εἰάν λέγῃς.
 ΣΩ. Διπλὴ ἂν εἴη ἡ χάρις· ἀλλ' οὖν ἀκούετε. Τῆς
 καταρξαμένης νυκτὸς ταυτησὶ, ἔτι βαθείος ὄρθρου,
 Ἰπποκράτης ὁ Ἀπολλοδώρου νίδος, Φάσωνος δὲ ἀδελ-
 φός, τὴν θύραν τῇ βακτηρίᾳ πάνν ἀφάδρα ἔκρουε-
 ῖν· ἐπειδὴ αὐτῷ ἀνέφζε τις, εὐθύς εἰσω ἦει ἐπειρό-
 κενος, καὶ τῇ φωνῇ μέγα λέγων, ὦ Σώκρατες, ἔφη,
 γρήγορας, ἢ καθεύδεις; Καὶ ἐγὼ τὴν φωνὴν γνοὺς
 αὐτοῦ, Ἰπποκράτης, ἔφην, οὗτος, μὴ τι νεώτερον ἄγ-
 ἔλλεις; Οὐδέν γ', ἦν δ' ὅς, εἰ μὴ ἀγαθὰ γε. Εἰ
 ἔτι λέγοις, ἦν δ' ἐγὼ· ἔστι δὲ τί; καὶ τοῦ ἐνκατη-
 ῖν ἀφίκου. ΙV. Πρωταγόρας, ἔφη, ἡκεῖ, στας παρ'
 αὐτοῖς. Πρῶτον, ἔφην ἐγὼ, σὺ δὲ ἀπὸ πένταξι; Νῦν
 οὐδὲ θεοῦς, ἔφη, ὑπάρχεις γε, καὶ ἡμᾶ ἐπιψηλαφῇ

σας τοῦ σκίμποδος, ἐκαθάζετο παρὰ τοὺς πόδας μου·
 καὶ εἶπεν, Ἐσπίρας δῆτα μάλα γε ὕψι ἀφικόμενος
 ἐξ Οἰνός. ^{καὶ γὰρ τοι παῖς με ὁ Σάτυρος ἐπέδρα}
 καὶ δῆτα μέλλων σοι φράζειν, ὅτι διώσκειν αὐτόν,
^{εὐδυν} ἐπὶ τινος ἄλλου ἐπελαθόμεν. ἐπειδὴ δὲ ἦλθον, καὶ
^{εὐδυν} δεδειπνηκότες ἦμεν, καὶ ἐμέλλομεν ἀναπαύεσθαι,
 τότε μοι ὁ ἀδελφὸς λέγει ὅτι ἦκει Πρωταγόρας· καὶ
 ἔτι μὲν ἐνεχείρησα εὐθὺς παρὰ σέ ἵεναι, ἔπειτά μοι
 λίαν πόρρω ἔδοξε τῶν νυκτῶν εἶναι. ἐπειδὴ δὲ τάχι-
 σιά με ἐκ τοῦ κόπου ὁ ὕπνος ἀνῆκεν, εὐθὺς ἀναστὰς
 οὕτω δεῦρα ἐπορευόμεν. Καὶ ἐγὼ χιγνώσκων αὐτοῦ
 τὴν ἀνδρίαν καὶ τὴν πείραν, ^{καὶ γὰρ} Τί οὖν σοι, ἦν δ'
 ἐγὼ τοῦτο; μὴν τί σε ἀδικεῖ Πρωταγόρας; V. Καὶ ὅς
 γελῶσας, Νῆ τοὺς θεοὺς, ἔφη, ὦ Σώκρατες, οὐ γέ
 μόνος ἐστὶ σοφός, ἐμὲ δὲ οὐ ποιεῖ. Ἀλλὰ καὶ μὰ
 Δία, ἔφην ἐγὼ, ἂν αὐτῷ διδῶς ἀργύριον, καὶ πείθης
 ἐκείνον, ποιήσει καὶ σέ σοφόν. ^{καὶ γὰρ, ἦ δ' ὅς, ὦ}
 Ζεῦ καὶ θεοί, ἐν τούτῳ εἴη· ^{καὶ γὰρ, ἦ δ' ὅς, ὦ} ὥς οὐτ' ἂν τῶν ἐμῶν
 ἐπιλέποιμι οὐδέν, οὔτε τῶν φίλων. ἀλλ' αὐτὰ ταῦτα
 καὶ νῦν ἦκω παρὰ σέ, ἵνα ὑπὲρ ἐμοῦ διαλεχθῇς αὐτῷ.
 ἐγὼ γὰρ ἅμα μὲν καὶ νεώτερός εἰμι, ἅμα δὲ οὐδὲ
 ἰώρακα Πρωταγόραν πρόποτε, οὐδ' ἀκήκου οὐδέν·
 εἰ γὰρ παῖς ἦ ὅτε τοπρώτον ἐπέδημυσεν. ἀλλὰ γὰρ,
 ὦ Σώκρατες, πάντες τὸν ἄνδρα ἐπαινοῦσι, καὶ φασὶ
 σοφώτατον εἶναι λέγειν. — Ἀλλὰ τί οὐ βαδίζομεν
 παρ' αὐτόν, ἵνα ἔνδον καταλάβωμεν; κατὰ δὲ δ', ὥς
 ἐγὼ ἤκουσα, παρὰ Καλλίῃ τῷ Ἰπποχίκῳ. — Ἀλλ' ἴω-
 μεν. VI. Καὶ ἐγὼ εἶπον, Μήπω, ὦ γὰρ δέ, ἐκείσε ἴωμεν

πρῶτὴ γὰρ ἐστίν· ἀλλὰ δεῦρο ἐξαναστῶμεν εἰς τὴν
 αὐλήν, καὶ περιῶντες αὐτοῦ διατρίψωμεν, ἕως ἄν
 φῶς γένηται· εἴτα ἴωμεν. καὶ γὰρ ταπολλὰ Πρωτα-
 γόρας ἔνδον διατρίβει· ὥστε θάσσει, καταληφόμεθα
 αὐτῶν, ὡς τὸ εἶκος, ἔνδον. ✕ Μετὰ ταῦτα ἀναστάν-
 τες εἰς τὴν αὐλήν περιήρμεν, καὶ ἐγὼ ἀποπειρούμε-
 νος τοῦ Ἱπποκράτους τῆς νόμης, διεσκόπονν αὐτὸν
 καὶ ἡρώτων, Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Ἱπποκράτες, παρὰ
 Πρωταγόραν νῦν ἐπιχειρεῖς ἵναί, ἀργύριον τελῶν
 ἐκείνῳ μισθὸν ὑπὲρ σπαντοῦ, ὡς παρὰ τινά ἀφικό-
 μινος, καὶ τίς γενησόμενος; ὥσπερ ἂν εἰ ἐπενόεις
 παρὰ τὸν σπαντοῦ θυάγγμον ἐλθὼν Ἱπποκράτη τὸν
 Κῶον, τὸν τῶν Ἀσκληπιδῶν, ἀργύριον τελῆν ὑπὲρ
 σπαντοῦ μισθὸν ἐκείνῳ, εἴ τίς σε ἤρειτο, Εἰπέ μοι,
 μέλλεις τελῆν, ἔ. Ἱπποκράτες, Ἱπποκράτει μισθὸν
 ὡς τίνι ὄντι; τί ἂν ἀπεκρίνοι; Εἶπον ἂν, ἔφη, ὅτι
 ὡς ἱατροῦ. Ὡς τίς γενησόμενος; Ὡς ἱατροῦς, ἔφη. VII.
 Εἰ δὲ παρὰ Πολύκλειτον τὸν Ἀργεῖον ἢ Φειδίαν τὸν
 Ἀθηναῖον ἐπενόεις ἀφικόμενος μισθὸν ὑπὲρ σπαντοῦ
 τελῆν ἐκείνοις, εἴ τίς σε ἤρειτο, τελῆν τοῦτο τὸ ἀργύ-
 ριον ὡς τίνι ὄντι ἐν τῷ ἔχεις Πολυκλείτῳ τε καὶ Φει-
 δία; τί ἂν ἀπεκρίνω; Εἶπον ἂν ὡς ἀγαλματοποι-
 οῖς. Ὡς τίς δὲ γενησόμενος αὐτός; Ἀηλονότι ἀγαλ-
 ματοποιός. * Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ. παρὰ δὲ δὴ Πρωταγό-
 ραν νῦν ἀφικόμενοι ἐγώ τε καὶ σὺ ἀργύριον ἐκε-
 νῷ μισθὸν ἔσοιμοι ἐσόμεθα τελῆν ὑπὲρ σοῦ, ἂν
 μὲν ἐξικνῆται τὰ ἡμέτερα χρήματα καὶ τούτοις πεί-
 θωμεν αὐτῶν· εἰ δὲ μή, καὶ τὰ τῶν φίλων προ-

ἀναλίσκοντες· ἢ οὐκ τις ἡμῶς περὶ ταῦτα οὕτω σφόδρα σπουδάζοντάς ἐρωτο, Εἰπέ μοι, ὦ Σώκρατες, τε καὶ Ἰππόκρατες, ὡς τίνι ὄντι τῷ Πρωταγόρῃ ἐν νῶ ἔχετε χρήματα τελεῖν; τί ἂν αὐτῷ ἀποκριναιόμεθα; τί ὄνομα ἄλλο γε λεγόμενον περὶ Πρωταγόρου ἀκούομεν; ὥσπερ περὶ Φειδίου, ἀγαλματοποιόν, καὶ περὶ Ὀμήρου, ποιητὴν, τί τοιοῦτον περὶ Πρωταγόρου ἀκούομεν; Σοφιστὴν δὴ τοι ὀνομάζουσι γε, ὦ Σώκρατες, τὸν ἄνδρα εἶναι, ἔφη. Ὡς σοφιστὴ ἄρα ἐρχόμεθα τελοῦντες τὰ χρήματα; Μάλιστα. VIII. Εἰ δὲν καὶ τοῦτο τίς σε προσέροτο, αὐτὸς δὲ δὴ ὡς τίς γεννησόμενος ἔρχη παρὰ τὸν Πρωταγόραν; Καὶ ὅς ἐπεν ἐρυθρίασας (ἥδη γὰρ ὑπέφαινε τι ἡμέρας, ὥστε καταφανῆ αὐτὸν γενέσθαι), Εἰ μὲν τι τοῖς ἐμπροσθεν σοικεν, δῆλον ὅτι σοφιστὴς γεννησόμενος. Σὶ δέ, ἦν δ' ἐγώ, πρὸς θεῶν, οὐκ ἂν αἰσχύνοιο εἰς τοὺς Ἕλληνας αὐτὸν σοφιστὴν παρέχον; Νή τὸν Δία, ὦ Σώκρατες, εἴπερ γε ἂ διανοοῦμαι χρηὴ λέγειν. Ἀλλ' ἄρα, ὦ Ἰππόκρατες, μὴ οὐ τοιαύτην ὑπολαμβάνεις σοῦ τὴν παρὰ Πρωταγόρου μάθησιν ἔσσεσθαι, ἀλλ' οἷα περ ἢ παρὰ τοῦ γραμματιστοῦ ἐγένετο καὶ κιθαριστοῦ καὶ παιδοτρίβου; τούτων γὰρ σὺ ἐκάστην οὐκ ἐπὶ τέχνῃ ἔμαθες, ὡς δημιουργὸς ἐσόμενος, ἀλλ' ἐπὶ παιδείᾳ, ὡς τὸν ἰδιώτην καὶ τὸν ἐλεύθερον πρέπει. Πάνυ μὲν οὖν μοι δοκεῖ, ἔφη, τοιαύτη μᾶλλον εἶναι ἢ παρὰ Πρωταγόρου μάθησις. IX. Οἶσθα οὖν ὃ μέλλεις νῦν πράττειν; ἢ σε λανθάνει; ἦν δ' ἐγώ. Τοῦ πέρι; Ὅτι μέλλεις τὴν ψυχὴν τῇ σοφίᾳ τοῦ παρὰ

σχεῖν θεραπεύσαι ἀνδρί, ὥς φης, σοφιστῇ. **Θ.** τί δε
 ποιεῖς ὁ σοφιστής ἐστι, θανυμάζοιμ' ἂν εἰ οἶσθα, καί
 τοι εἰ τοῦτ' ἀγνοεῖς, αὐδὲ ὅτω παραδίδως τὴν ψυχὴν
 οἶσθα· οὔτ' εἰ ἀγαθῷ, οὔτ' εἰ κακῷ πράγματι. **Οἴ-**
μαί γ', ἔφη, εἰδέναι. **Λέγε** δὴ, τί ἡγῇ εἶναι τὸν σο-
 φιστήν. **Ἐγὼ μὲν,** ἦ δ' ὅς, ὥς περ τοῦνομα λέγει,
 τοῦτον εἶναι τὸν τῶν σοφῶν ἐπιστήμονα. **Οὐκοῦν,**
 ἦν δ' ἐγώ, τοῦτο μὲν ἔξεστι λέγειν καὶ περὶ ζωγρά-
 φων καὶ περὶ τεκτόνων, ὅτι οὗτοί εἰσιν οἱ τῶν σοφῶν
 ἐπιστήμονες· ἀλλ' εἰ τις ἔροιτο ἡμᾶς, τῶν τί σοφῶν
 εἰσὶν οἱ ζωγράφοι ἐπιστήμονες, εἴποιμεν ἂν ποι-
 αῦτῷ, ὅτι τῶν πρὸς τὴν ἀπεργασίαν τὴν τῶν εἰκό-
 νων, καὶ τὰλλα οὕτως· εἰ δέ τις ἐκείνο ἔροιτο, ὃ δὲ
 σοφιστὴς τῶν τί σοφῶν ἐστι; τί ἂν ἀποκρινοίμεθα
 αὐτῷ; ποίας ἐργασίας ἐπιστάτης; τί ἂν εἴποιμεν
 αὐτὸν εἶναι; **Ω** Σώκρατες, ἐπιστάτην τοῦ ποιῆσαι
 δεινὸν λέγειν. **Χ.** ἴσως ἂν, ἦν δ' ἐγώ, ἀληθῆ λέγομεν,
 οὐ μέντοι ἱκανῶς γε· ἐρωτήσεως γὰρ ἔτι ἡ ἀπόκρισις
 ἡμῖν δεῖται, περὶ οὗτου ὁ σοφιστὴς δεινὸν ποιεῖ λέ-
 γειν· ὥς περ ὁ καθαριστὴς δεινὸν δῆπον ποιεῖ λέ-
 γειν περὶ οὗπερ καὶ ἐπιστήμονα, περὶ καθαρσίσεως·
 ἢ γὰρ; **Ναί.** **Εἰεν.** ὃ δέ δὴ σοφιστὴς περὶ τίνος δει-
 νὸν ποιεῖ λέγειν; δηλονότι περὶ οὗπερ καὶ ἐπίσταται.
Εὐκός γε. Τί δὴ ἐστι τοῦτο περὶ οὗ αὐτὸς τε ἐπιστή-
 μων ἐστὶν ὁ σοφιστὴς καὶ τὸν μαθητὴν ποιεῖ; **Μά**
Δ', ἔφη, οὐκέτι ἔχω σοι λέγειν. **XI.** Καὶ ἐγὼ εἶπον
 μετὰ τοῦτο, Τί οὖν; οἶσθα εἰς οἷόν τινα κίνδυνον
 ἔρχη ὑποθήσων τὴν ψυχὴν; ἦ, εἰ μὲν τὸ σῶμα ἐπι-

τρέπειν σε ἔδει τῷ, διακινδυνεύοντι ἢ χρησιῶν αὐτοῦ
 γενέσθαι ἢ πονηρόν, πολλὰ μὲν περὶ ἐκείνου εἶπε
 τρεπίον, εἴτε οὐ, καὶ εἰς συμβουλὴν τοὺς τε φίλους
 ἢν παρὰ κίλεις καὶ τοὺς οἰκίους, σκοπούμενος ἡμέ-
 ρας συχνάς· ὁ δὲ περὶ πλείονος τοῦ σώματος ἡγῆ-
 τήν ψυχὴν, καὶ ἐν ᾧ πάντ' ἐστὶ τὰ σὰ ἢ εὖ ἢ κακῶς
 πράττειν, χρησιῶν ἢ πονηρῶν αὐτοῦ γενομένου· πε-
 ρὶ δὲ τούτου, οὔτε τῷ πατρὶ οὔτε τῷ ἀδελφῷ ἐπε-
 κοινώσω, οὔτε ἡμῶν τῶν ἐταίρων οὐδενί, εἴτ' ἐπι-
 τρεπέον, εἴτε καὶ οὐ, τῷ ἀφικόμενῳ τοῦ τῷ τῷ ξένῳ τῇ
 σὴν ψυχῇ; ἀλλ' ἐσπερας ἀκούσας, ὡς φῆς, ὁρθοῖο
 ἦκων, περὶ μὲν τούτου οὐδένα λόγον οὐδὲ συμβου-
 λὴν ποιῆ, εἴτε γὰρ ἐπιτρέπειν αὐτὸν αὐτῷ, εἴτε μὴ.
 εἰς τοῖς οἰοίμην δ' εἰ ἀναλίσκειν τὰ τε σάντα καὶ τὰ τῶν
 φίλων χρήματα, ὡς ἤδη διεγνωκώς οτι πάντως ἐβ-
 ρεστέον Πρωταγόρῃ, ὃν οὔτε γινώσκεις, ὡς φῆς.
 οὔτε διελλεξαι οὐδεπώποτε, σοφιστὴν δ' ὀνομάζεις,
 τὸν δὲ σοφιστὴν, ὅ, τι ποτὲ ἐστὶ, φαίνη ἀγνοῶν, ᾧ μέλ-
 λεις αὐτὸν ἐπιτρέπειν; XII. Καὶ ὅς ἀκούσας, ἔει-
 κεν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἐξ ὧν σὺ λέγεις. Ἀρ' οὖν, ὦ
 Ἀπλόκρατες, ὁ σοφιστὴς τυγχάνει ὧν ἔμπορος τις ἢ
 κίκτηλος τῶν ἀγωγίμων, ἢ ὧν ψυχὴ τρέφεται;
 φαίνεται γὰρ ἕμοιγε τοιοῦτός τις. Τρέφεται δὲ ψυ-
 χή, ὦ Σώκρατες, τίτι; Μαθήμασι δῆπου, ἣν δ'
 ἐγὼ καὶ ὅπως γε μὴ, ὦ ἑταῖρε, ὁ σοφιστὴς ἐπαινῶν
 ἢ πωλεῖ, ἐξαπατήσῃ ἡμᾶς, ὥστερ' οἵ περὶ τὴν τοῦ
 σώματος τροφήν, ὁ ἔμπορος τε καὶ κίκτηλος· καὶ
 γὰρ οὗτοί που ὧν ἄγουσιν ἀγωγίμων οὔτε αὐτοῖς

ἴσασιν ὁ, τι χρησιὸν ἢ πονηρὸν περὶ τὸ σῶμα, ἐπαι-
 νοῦσαι δὲ πάντες πωλοῦντες, οὔτε οἱ ὄνοι μὲνοι παρ'
 αὐτῶν, εἰ μὴ τις τύχη γυμναστικὸς ἢ ἰατρὸς ὢν
 οὔτω δὴ καὶ οἱ τὰ μαθήματα περιιόντες κατὰ τὰς
 πόλεις, καὶ πωλοῦντες καὶ κατηλεύοντες τῷ αἵματι ἐπι-
 θυμοῦντι, ἐπαινοῦσι μὲν πάντα τὰ πωλοῦσαι, τάχα
 δ' ἂν τις, ὅ ἄριστε, καὶ τούτων ἀγνοοῖεν ὅν πω-
 λοῦσιν ὁ, τι χρησιὸν ἢ πονηρὸν πρὸς τὴν ψυχὴν· ὡς
 δ' αὐτως καὶ οἱ ὄνοι μὲνοι παρ' αὐτῶν, εἰ μὴ τις τύ-
 χη περὶ τὴν ψυχὴν αὐτῶν ἰατρικὸς ὢν. XIII. Ἐμὲν οὖν σὺ
 τε γῆρας ἐπιστήμων τούτων τί χρησιὸν καὶ πονηρὸν,
 ἀσφαλές σοι ὠνεῖσθαι μαθήματα καὶ παρὰ Πρωτα-
 γόρον, καὶ παρὰ ἄλλον διουροῦν. εἰ δὲ μή, ὅρα, ὅ
 μακάριε, μὴ περὶ τοῖς φιλοτάτοις κυβερνήσας τε καὶ κιν-
 δυνεύσας. καὶ γὰρ δὴ καὶ πολὺ μείζων κίνδυνος ἐν τῇ
 τῶν μαθημάτων ὁρῇ ἢ ἐν τῇ τῶν σιτίων. σίτια μὲν
 γὰρ καὶ ποτὶ πριάμενον παρὰ τοῦ κατήλου καὶ ἐμ-
 πόρου, ἔστιν ἐν ἄλλοις ἀγγείοις ἀποφέρειν, καί,
 πρὶν δεῖξασθαι αὐτὰ εἰς τὸ σῶμα πόσινα ἢ φαγόν-
 τα, καταθέμενον οἴκαδε ἔστι συμβουλευέσθαι,
 παρακαλέσαντα τὸν ἐπαῖοντα, ὁ, τι τι ἐδεστέον καὶ
 ποτέον, καὶ ὁ, τι μὴ, καὶ ὁ πόσα, καὶ ὁ πότε, ὥστε ἐν
 τῇ ὁρῇ οὐ μέγας ὁ κίνδυνος· μαθήματα δὲ οὐκ ἔστιν
 ἐν ἄλλῳ ἀγγείῳ ἀπενεγκεῖν, ἀλλ' ἀνάγκη, κατα-
 θέντα τὴν τιμὴν, τὸ μάθημα ἐν αὐτῇ τῇ ψυχῇ λα-
 βόντα καὶ μεθόντα ἀπέναι ἢ βεβλαμμένον ἢ ὥστ-
 λημένον. XIV. Ταῦτα οὖν σκοπώμεθα καὶ μετὰ τῶν
 πρεσβυτέρων ἡμῶν· ἡμεῖς γὰρ ἔτι νέοι, ὥστε τοσοῦτο

πράγμα διεκίσταται. νῦν μέντοι, ὥςπερ ὀρμήσαμεν
 ἴομεν, καὶ ἀκούσωμεν τοῦ ἀνδρός· ἔπειτα ἀκούσαν-
 τες καὶ ἄλλοις ἀνακοινώσωμεθα. καὶ γὰρ οὐ μόνον
 Πρωταγόρας αὐτόθι ἐστίν, ἀλλὰ καὶ Ἰππίας ὁ Ἥλείος
 (οἶμαι δὲ καὶ ~~Πρόδικον τὸν Κεῖον~~) καὶ ἄλλοι πολλοί
 καὶ σοφοί. ~~Δόξαν ἡμῖν αὐτὰ, ἐπιδεικνύμεθα·~~ ἐπειδὴ
 δὲ ἐν τῷ προθύρῳ ἐγενόμεθα, ~~ἐπιστάντες πρὸς τινὸς~~
 λόγον διεκλεγόμεθα, ὃς ἡμῖν κατὰ τὴν οὐδὴν ἐνέπε-
 σεν. ἴν', οὖν, μὴ ἀτελὴς γένοιτο, ἀλλὰ διαπεραννάμε-
 νοι οὕτως ~~ἐκείνῳ~~ εἰσιόμεν, ~~ἐκείνῳ~~ πάντες ἐν τῷ προθύρῳ διε-
 λεγόμεθα, ἕως ἔξυνωμολογήσαμεν ἀλλήλοις. XV. Δοκέ-
 ουν μοι, ὁ θυρωρός, εὐνοῦχος τις, κατήκουν ἡμῶν
 αἰνδυνεύει δὲ ~~διὰ τὸ πλεῖθος τῶν σοφιστῶν~~ ἀχθε-
 σθαι τοῖς φοιτῶσιν εἰς τὴν οἰκίαν. ἐπειδὴ γοῦν ἐ-
 κρούσαμεν τὴν θύραν, ἀνοίξας καὶ ἰδὼν ἡμᾶς, ἔα-
 ῖψεν, σοφισταὶ τινες· οὐ σχολή αὐτῷ καὶ αὐτὰ ~~ἐμ-~~
 φοῖν ταῖν χερσὶν τὴν θύραν πάντῃ προθύρῳ ὥς οἶον τ
 ἦν ἐπήραξε. καὶ ἡμεῖς πάλιν ἐκρούομεν· καὶ ὁ
 ἐγκεκλεισμένης τῆς θύρας ἀποκρινόμενος εἶπεν, ἦ
 ἄνθρωποι, ἔφη, οὐκ ἀκηκόατε ὅτι οὐ σχολή αὐτῷ
 Ἀλλ', ὦ γυῖθι, ἔφη ἐγώ, οὔτε παρὰ Καλλίαν ἤκομεν
 οὔτε σοφισταὶ ἔσμεν, ἀλλὰ θάμβει. Πρωταγόρας
 γὰρ τοι διδόμενοι ἰδεῖν ἤλθομεν, εἰσάγγελον οὖν
~~μοῖς~~ οὖν ποτε ἡμῖν ἄνθρωπος ἀνέωξε τὴν θύραν
 XVI. Ἐπειδὴ δὲ εἰσῆλθομεν, κατελάβομεν Πρωταγό-
 ραν ἐν τῷ προστάτῳ περιπατοῦντά, ~~ἐξῆς δ' αὐτῷ~~ ἐμπε-
 ρισπάτων, ἐκ μὲν τοῦ ἐπὶ θάτερα, Καλλίας ὁ Ἰππο-
 νίκου, καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ὁ ὁμομήτριος, Πάραλος

το Ἰππόδικος, νῦν δὲ ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν κατα-
 λόντων ὁ Καλλίας καὶ τοῦτο ἐκκενάσας ξέναις κα-
 τάλυσιν πεποίηκεν. ὁ μὲν οὖν Προδίκος ἔτι κατέκειτο,
 ἐγκεκαλυμμένος ἐν κωδίσαις τισὶ καὶ στρώμασι, καὶ
 μάλα πολλοῖς, ὥς ἐφαίνετο· παρεκάθηντο δὲ αὐτῷ
 ἐπὶ ταῖς πλησίον κλίναις Πανσανίας τε ὁ ἐκ Κερυ-
 ραίων, καὶ μετὰ Πανσανίου νέον ἔτι μειράκιον, ὃς
 μὲν ἐγῶμαι, καλὸν τε κῆρυχόν τήν φύσιν· τήν δ'
 οὖν ἰδεὶν πάννυ καλός. ^{ἔδοξα ἀκούσαι ὄνομα αὐτοῦ}
 εἶναι Ἀγάθωνα, καὶ οὐκ ἂν θαυμάζοιμι εἰ παῖδι κα-
^{φύλαξ τοῦ} Πανσανίου τυγχάνει ὄν. τοῦτό τ' ἦν τὸ μειράκιον,
 καὶ τῷ Ἀδεύμαντῳ ἀμφοτέρῳ, ὃς, ^{ὡς ἐμὲν} τε Κηπιδος καὶ ὁ
 Λευκοσοφίδου, καὶ ἄλλοι τινὲς ἐφαίνοντο. περὶ δὲ
 ὧν διελέγοντο οὐκ ἐδυνάμην ἐγώ γε μαθεῖν ἔξωθεν,
 καί περ ^{ἐδύναμην} ἀπαρώς ^{ἀκούειν} ἔχων ἀκούειν τοῦ Προδίκου· πάν-
 σοφος γάρ μοι δοκεῖ αὐτῇ εἶναι καὶ θεῖος· ἄλλὰ
 διὰ τὴν βαρύντητα τῆς φωνῆς βόμβος τις ἐν τῷ οἰκή-
 μαιτι γινόμενος, ἀσαφῆ ἐποίει τὰ λεγόμενα. **XIX.**
 Καὶ ἡμεῖς μὲν ἄρτι εἰσεληλυθήμεν, κατόπιν δὲ ἡμῶν
 ἐπεισῆλθον Ἀλκιβιάδης τε ὁ καλός (ὥς φης σύ, καὶ
 ἐγὼ πίθομαι) καὶ Κριτίας ὁ Καλλιόσχρον. Ἡμεῖς
 οὖν ὡς εἰσῆλθομεν, ἔτι μικρὰ ἄτα διατρίψαντες,
 καὶ ταῦτα διαθεασάμενοι, προσῆμεν πρὸς τὸν Πρω-
 ταγόραν, καὶ ἐγὼ εἶπον· ὦ Πρωταγόρα, πρὸς σί-
 τοι ἦλθομεν ἐγὼ τε καὶ Ἰπποκράτης οὗτος. Πότε-
 ρον, ἔφη, μόνον βουλόμενοι διαλεχθῆναι, ἢ καὶ με-
 τὰ τῶν ἄλλων; Ἡμῖν μὲν, ἦν δ' ἐγώ, οὐδέν διαφέ-
 ρει· ἀκούσας δὲ οὗ ἕνεκα ἦλθομεν, αὐτὸς σκέψαι

τί οὖν δὴ ἐστίν, ἔφη, οὐδ' ἔνεκα ἤκετε; Ἰπποκράτης
 ὅδε ἔστι μὲν τῶν ἐπιχωρίων, Ἀπολλοδώρου νίδος,
 οἰκίας μεγάλης τε καὶ εὐδαίμονος, αὐτὸς δὲ τὴν φθ-
 σιν δοκεῖ ἐνάμιλλος εἶναι τοῖς ἡλικιώταις· ἐπιθυ-
 μὲν δέ μοι δοκεῖ ἐλλόγιμος γενέσθαι ἔν τῇ πόλει·
 τοῦτο δὲ οἶεται οἱ μάλιστα γενέσθαι εἰ σοὶ ξυγγέ-
 ραιτο. ταῦτ' οὖν ἤδη σὺ σκόπει, πότερον περὶ αὐ-
 τῶν μόνος οἶε δεῖν διαλέγεσθαι πρὸς μόνους, ἢ μετ'
 ἄλλων. **XX.** Ὁρθῶς, ἔφη, προμηθεῖ, ὦ Σώκρατες,
 ὑπὲρ ἐμοῦ· ξένον γὰρ ἄνδρα καὶ κατιόντα εἰς πόλεις
 μεγάλας καὶ ἐν ταύταις πύθοντα τῶν νέων τοὺς
 βελτίστους, ἀπολείποντας τὰς τῶν ἄλλων ξυνουσίας,
 καὶ οἰκείων καὶ ὀθνείων, καὶ πρεσβυτέρων καὶ νεω-
 τέρων, ἑαυτῷ ξυνεῖναι, ὥς βελτίους ἐσομένους διὰ
 τὴν ἑαυτοῦ ξυνουσίαν, χρη εὐλαβεῖσθαι τὸν ταῦτα
 πράττοντα. οὐ γὰρ μικροὶ περὶ αὐτὰ φθόνοι τε
 γίνονται, καὶ ἄλλαι δεσμέναιαί τε καὶ ἐπιβουλαί.
 ἐγὼ δὲ τὴν σοφιστικὴν τέχνην φημὶ μὲν εἶναι παλαιάν,
 τοὺς δὲ μεταχειριζομένους αὐτὴν τῶν παλαιῶν ἀν-
 δρῶν, φοβουμένους τὸ ἐπαχθεῖς αὐτῆς, πρόσχημα
 ποιῆσθαι καὶ προκαλύπτεσθαι τοὺς μὲν ποιήσιν
 (οἷον Ὅμηρον τε καὶ Ἡσίοδον καὶ Σιμωνίδην), τοὺς
 δὲ αὖτελεῖας τε καὶ χρησιμότητας, τοὺς ἀμφί τε
 Ὀρφέα καὶ Μουσαῖον· ἐπίους δὲ τινες ἡσθημαὶ καὶ
 γυμναστικὴν, οἷον Ἰκκος τε ὁ Ταραντῖνος, καὶ ὁ νῦν
 αἰὼν οὐδενός· ἤτιον σοφιστῆς Ἡρόδοτος ὁ Σηλυ-
 βριανός, τὸ δὲ ἀρχαῖον Μεγαρένης· μουσικὴν δὲ Ἀγα-
 θοκλῆς τε ὁ ὑμέτερος πρόσχημα ἐποιήσατο, μέγας

ων σοφιστής, καὶ Πυθαγορείδης ὁ Κεῖος, καὶ ἄλλοι πολλοί. XXI. Οὗτοι πάντες, ὥσπερ λέγω, φοβηθέντες τὸν φθόρον, ταῖς τέχναις ταύταις παραπεισάμασιν ἐχρήσαντο· ἐγὼ δὲ τοῦτοις ἅπασι κατὰ τοῦτο εἶναι οὐ συμφέρομαι. ἡγοῦμαι γάρ αὐτοὺς οὐ τι διαπραξασθαι ὃ ἐβουλήθησαν· οὐ γὰρ λαθεῖν τῶν ἀνθρώπων τοὺς δυναμένους ἐν ταῖς πόλεσι πράττειν ὥνπερ ἔνεκα ταῦτ' ἐστὶ τὰ προσχήματα· ἐπεὶ οἱ γε πολλοί, ὥς ἔπος εἰπεῖν, οὐδὲν αἰσθάνονται, ἀλλ' αἱτ' αὐτοῖσι διαγγέλλωσι, ταῦτα ὑμνοῦσι. τὸ οὖν ἀποδορᾶσθαι μὴ δύνασθαι ἀποδορᾶναι, ἀλλὰ καταφανεῖν εἶναι, πολλὴ μωρία καὶ τοῦ ἐπιχειρήματος, καὶ πολὺ δυσμενεστέρους παρέχισθαι ἀνάγκη τοὺς ἀνθρώπους. ἡγοῦνται γάρ τὸν τοιοῦτον πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ πανούργον εἶναι. XXII. Ἐγὼ οὖν τούτων τὴν ἐναντίαν ἅπασαν ὁδὸν ἐλήλυθα, καὶ ὁμολογῶ τε σοφιστής εἶναι, καὶ παιδεύειν ἀνθρώπους, καὶ εὐλάβειαν ταύτην οἶμαι βελτίω ἐκείνης εἶναι, τὸ ὁμολογεῖν μᾶλλον ἢ ἔσχατον εἶναι, καὶ ἄλλας πρὸς ταύτην ἔσκειμαι· ὥστε, ἔνθ' ὅθ' εἰπεῖν, μηδὲν δεινὸν πάσχειν διὰ τὸ ὁμολογεῖν σοφιστής εἶναι. καίτοι πολλὰ γε ἔτη ἤδη εἰμὶ ἐν τῇ τέχνῃ· καὶ γὰρ καὶ τὰ ἑμπαντα πολλὰ μοι ἐστίν· οὐδενὸς οὗτου οὐ πάντων ἂν ὑμῶν καθ' ἡλικίαν πατήρ εἴην. ὥστε πολὺ μοι ἡδιστόν ἐστιν, εἴ τι βούλεισθε, περὶ τούτων ἀπάντων ἐναντίον τῶν ἔνδον ὄντων τὸν λόγον ποιῆσθαι. XXIII. Καὶ ἐγὼ (ὕψωπτευσά γάρ βούλεισθαι αὐτὸν τῷ τε Προδίκῳ καὶ τῷ Ἰππίῳ ἐνδείξασθαι, καὶ καλλωπίσασθαι, ὅτι ἐρασταὶ αὐτοῦ

ἀφικόμενοι εἶημεν) Τί οὖν, ἔφην ἔγω, οὐ καὶ Προδίκον καὶ Ἰππίαν ἐκαλέσαμεν, καὶ τοὺς μετ' αὐτῶν, ἵνα ἐπακούσωσιν ἡμῶν; Πάνν μὲν οὖν, ἔφη ὁ Πρωταγόρας. Βούλησθε οὖν, ὁ Καλλίας ἔφη, ξυνέδριον κατασκευάσωμεν, ἵνα καθεζόμενοι διαλέγησθε; Ἐδοκεי χοῖναι. ἄσμενοι δὲ πάντες ἡμεῖς, ὡς ἀκουσόμενοι ἀνδρῶν σοφῶν, καὶ αὐτοὶ τε ἀντιλαμβάνομενοι τῶν βιάθρων καὶ τῶν κλινῶν κατασκευάζομεν παρὰ τὸν Ἰππίαν· ἐκεῖ γάρ προὔπηρχε τὰ βιάθρα. ἐν δὲ τούτῳ Καλλίας τε καὶ Ἀλκιβιάδης ἡκέτην, ἄγοντε τὸν Προδίκον, ἀναστήσαντες ἐκ τῆς κλίνης καὶ τοὺς μετὰ τοῦ Προδίκου. ἔπειδ' ὃ πάντες ξυνεκαθεζόμεθα, Πρωταγόρας, Νῦν δὴ ἂν, ἔφη, λέγοις, ὦ Σώκρατες, ἔπειδ' ὃ καὶ οἶδε πάρεσαι, περὶ ὧν ὀλίγω πρότερον μείαν ἐποιού πρός ἐμέ ἔπερ τοῦ νεανίσκου. XXIV. Καὶ ἐγὼ εἶπον ὅτι, Ἡ ἀρετὴ μοι ἐστὶν ἀρχή, ὦ Πρωταγόρα, ἥπερ ἄρτι, περὶ ὧν ἀφικόμεν. Ἰπποκράτης γάρ ὅδε τυγχάνει ὧν ἐν ἐπιθυμίᾳ τῆς σῆς ξυνουσίας· ὅ, τι οὖν αὐτῷ ἀποβήσεται, εἴαν σοι ξυνηῇ, ἥδεω, ἂν γησι πυθέσθαι, τοσοῦτος ὁ γε ἡμέτερος λόγος. Ἐπολαβὼν οὖν ὁ Πρωταγόρας εἶπεν, ὦ νεανίσκε, ἐστὶ τοίνυν σοι, εἴαν ἐμοὶ ξυνηῇ, ἢ ἂν ἡμέρα ἐμοὶ ξυγγένη, ἀπίσναι οἴκαδε βελτίονι γερονότι, καὶ ἐν τῇ ὑστεραίᾳ ταῦτά ταῦτα· καὶ ἐκάστης ἡμέρας αἰεὶ ἐπὶ τὸ βελτίον ἐπιδιδόται. XXV. Καὶ ἐγὼ ἀκούσας εἶπον, ὦ Πρωταγόρα, τοῦτο μὲν οὐδὲν θαυμαστόν λεγεις, ἀλλὰ εἰκός· ἐπὶ πάντων σὺν, καίπερ τηλικούτος ὢν καὶ οὕτω σοφός, εἴ τις σε διδάξειεν ἢ μὴ τυγχάνεις ἐπι-

στάμενος, βελτίων ἂν γένοιτο. ἀλλὰ μὴ οὕτως· ἀλλ' ὥς-
 περ ἂν εἰ αὐτίκα μάλα μεταβαλὼν τὴν ἐπιθυμίαν Ἴπ-
 ποκράτης ὅδε ἐπιθυμήσειε τῆς ξυνουσίας τοῦτου τοῦ
 νεανίσκου τοῦ νῦν ἐπιδημοῦντος νεωστὶ, Ζευξίππου
 τοῦ Ἡρακλεώτου, καὶ ἀφικόμενος παρ' αὐτόν, ὥς περ
 παρὰ σὲ νῦν, ἀκούσειεν αὐτοῦ ταῦτα ταῦτα ἅπερ
 σοῦ, ὅτι ἐκάστης ἡμέρας ξυρὼν αὐτῷ βελτίων ἔσται,
 καὶ ἐπιδώσει, εἰ αὐτόν ἐπανέροιτο, Τί δὴ φῆς βελ-
 τίω ἔσεσθαι, καὶ εἰς τί ἐπιδώσειν; εἶποι ἂν αὐτῷ
 Ζευξίππος, ὅτι πρὸς γραφικὴν· καὶ εἰ Ὁρθαγόρα
 τῷ Θηβαίῳ συγγενόμενος, ἀκούσας ἐκείνου ταῦτα
 ταῦτα ἅπερ σοῦ, ἐπανέροιτο αὐτόν εἰς ὃ, τι βελ-
 τίων καθ' ἡμέραν ἔσται συγγιγνόμενος ἐκείνῳ, εἴ-
 ποι ἂν ὅτι εἰς ἀλλήλων· οὗτοι δὲ καὶ σὺ εἶπέ τῷ
 νεανίσκῳ, καὶ ἐμοὶ ὑπὲρ τοῦτου ἐρωτῶντι, Ἴππο-
 κράτης ὅδε Πρωταγόρα συγγενόμενος, ἥ ἂν ἡμέρα
 συγγένηται, βελτίων ἅπεισι γινόμενος, καὶ τῶν ἄλ-
 λων ἡμερῶν ἐκάστης οὕτως ἐπιδώσει· εἰς τί, ὦ Πρω-
 ταγόρα, καὶ περὶ τοῦ; XXVI Καὶ ὁ Πρωταγόρας ἐμοὶ
 ταῦτα ἀκούσας, Σὺ τε καλῶς, ἔφη, ἐρωτᾷς, ὦ Σώ-
 κρατες, καὶ ἐγὼ τοῖς καλῶς ἐρωτῶσι χαίρω ἀποκρι-
 νόμενος. Ἴπποκράτης γάρ παρ' ἐμέ ἀφικόμενος, οὐ
 πείσεται ἅπερ ἂν ἔπαθεν ἄλλῳ τῷ συγγενόμενος τῷ
 σοφιστῶν. οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι λωβῶνται τοὺς νέους.
 τὰς γὰρ τέχνας αὐτοὺς πεφενγότας, ἀκοιτας πάλιν
 αὐτῷ ἄγοντες ἐμβάλλουσι εἰς τὰς τέχνας, λογισμοὺς τε
 καὶ ἀστρονομίαν καὶ γεωμετρίαν καὶ μουσικὴν δι-
 δάσκοντες· (καὶ ἅμα εἰς τὸν Ἰππίαν ἀπέβλεψε) παρὲ

δ' ἐμὲ ἀφικόμενος, μαθήσεται αὐτὸ περὶ ἄλλου τοῦ ἢ
 περὶ αὐτοῦ ἥκει. τὸ δὲ μάθημά ἐστιν εὐβουλία περὶ τῶν
 τῶν οἰκείων, ὅπως ἂν ἄριστα τὴν αὐτοῦ αἰκίαν διοι-
 κοῖ, καὶ περὶ τῶν τῆς πόλεως, ὅπως τὰ τῆς πόλεως
 δυνατότατος ἂν εἴη καὶ πράττειν καὶ λέγειν. XXVII.
 Ἄρ', ἔφη, ἐγὼ, ἔπομαι σου τῷ λόγῳ; δοκεῖς γάρ μοι
 λέγειν τὴν πολιτικὴν τέχνην, καὶ ὑπισχνεῖσθαι ποιεῖν
 ἄνδρας ἀγαθοὺς πολίτας. Αὐτὸ μὲν αὖν τοῦτό ἐστιν,
 ἔφη, ὦ Σώκρατες, τὸ ἐπάγγελμα ὃ ἐπαγγίλλομαι.
 Ἦ καλόν, ἦν δ' ἐγὼ, τέχνημα ὕρα κέκτησαι, εἴπερ
 κέκτησαι· οὐ γάρ ἄλλο τι πρὸς σέ εἰρήσεται ἢ ἄπειρ
 νοῶ. ἐγὼ γάρ τοῦτο, ὦ Πρωταγόρα, οὐκ ὤμην δι-
 δακτὸν εἶναι· σοὶ δὲ λέγοντι οὐκ ἔχω ὅπως ἂν ἀπι-
 στῶ. ὅθεν δὲ ἡγοῦμαι αὐτὸ οὐ διδασκτὸν εἶναι, μηδ'
 ὑπ' ἀνθρώπων παρυσκευαστὸν ἀνθρώποις, δίκαιός
 εἰμι εἰπεῖν. ἐγὼ γάρ Ἀθηναίους, ὥς περ καὶ οἱ ἄλ-
 λοι Ἕλληνες, φημὶ σοφοὺς εἶναι· ὅρῳ οὖν, ὅταν ξυλ-
 λεγώμεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἐπειδὴ μὲν περὶ οἰκοδο-
 μίας τι δέη προῖξαι τὴν πόλιν, τοὺς οἰκοδόμους με-
 ταπεμπομένους συμβούλους περὶ τῶν οἰκοδομημά-
 των· ὅταν δὲ περὶ ναυπηγίας, τοὺς ναυπηγούς· καὶ
 ἄλλα πάντα οὕτως θσα ἡγοῦνται μαθητὰ τε καὶ δι-
 δασκὰ εἶναι· εἰ δὲ τις ἄλλος ἐπιχειρῇ αὐτοῖς συμ-
 βουλευεῖν ὅν ἐκεῖνοι μὴ οἴονται δημιουργὸν εἶναι,
 καὶν πάνυ καλὸς ἢ καὶ πλούσιος καὶ τῶν γενναίων,
 οὐδέν τι μᾶλλον ἀποδέχονται, ἀλλὰ καταγελοῦσι καὶ
 θορυβοῦσιν, ἕως ἂν ἢ αὐτὸς ἀποστῇ ὁ ἐπιχειρῶν
 λέγειν, καὶ αἰθορυβηθεὶς, ἢ οἱ τοξόται αὐτὸν ἀρελ-

κῆρωσιν, ἢ ἔξαιρῶνται, κελευόντων τῶν πρυτάνεων.
XXVIII. Περὶ μὲν οὖν ὧν οἴονται ἐν τέλει εἶναι, οὗτοι
 διαπράττονται· ἐπειδὴν δέ τι περὶ τῆς πόλεως διοική-
 σεως δεῖ βουλευσασθαι, συμβουλεύει αὐτοῖς ἀνιστά-
 μενος περὶ τούτων ὁμοίως μὲν τέκτων, ὁμοίως δὲ χαλ-
 κεύς, σκυτοτόμος, ἔμπορος, ναύκληρος, πλοῦσιος, πένης,
 γενναῖος, ἀγεννής· καὶ τούτοις οὐδεὶς τοῦτο ἐπιπλήτ-
 τει, ὥσπερ τοῖς πρότερον, ὅτι οὐδαμῶθεν μαθῶν.
 οὐδὲ ὄντος διδασκάλου οὐδενὸς αὐτῷ, ἔπειτα συμ-
 βουλεύειν ἐπιχειρεῖ. δῆλον γὰρ ὅτι οὐχ ἵγουνται
 διδασκτὸν εἶναι, μὴ τοίνυν ὅτι τὰ κοινὸν τῆς πόλεως
 οὕτως ἔχει, ἀλλὰ ἰδίᾳ ἡμῖν οἱ σοφώτατοι καὶ ἀρι-
 στοὶ τῶν πολιτῶν ταύτην τὴν ἀρετὴν ἣν ἔχουσιν οὐχ
 οἷοί τε ἄλλοις παραδιδόναι. ἐπεὶ Περικλῆς, ὁ του-
 τῶν τῶν χειρόσμων πατήρ, τούτους, ἃ μὲν διδασκά-
 λων εἶχετο, καλῶς καὶ εὖ ἐπαίδευεν· ἃ δὲ αὐτὸς σοφός
 ἐστίν, οὕτε αὐτὸς παιδεύει, οὕτε τῷ ἄλλῳ παραδίδω-
 σιν, ἀλλ' αὐτοὶ περιϋόντες νέμονται, ὥσπερ ἄφειτοι,
 εἴαν πον αὐτόματοι περιτύχωσι τῇ ἀρετῇ. **XXIX.** Εἰ
 δὲ βούλει, Κλειρίαν τὸν Ἀλκιβιάδου τουτουῖ νεώτε-
 ρον ἀδελφὸν ἐπιτροπεύων ὁ αὐτὸς οὗτος ἀνὴρ Πери-
 κλῆς, δεδιὼς περὶ αὐτοῦ μὴ διαφθορῇ δὴ ὑπὸ Ἀλ-
 κιβιάδου, ἀποσπάσας ἀπὸ τούτου, καταθέμενος ἐν
 Ἀρίφρονος ἱπαιδευε, καὶ πρὶν ἔξ μηνας γεγονέναι,
 ἀπέδωκε τούτῳ, οὐκ ἔχων ὅ, τι χρῆσαιτο αὐτῷ. καὶ
 ἄλλους σοὶ παμπόλλους ἔχω λέγειν, οἳ αὐτοὶ ἀγαθοὶ
 ὄντες οὐδένα πώποτε βελτίῳ ἐποίησαν, οὕτε τῶν
 οἰκείων, οὕτε τῶν ἀλλοτριῶν. ἐγὼ οὖν, ὦ Πρωταγόρα.

νῆτο, εὐλάβειαν ἔχων μή τι γένος αἰστωθεῖη. XXXI

Ἐπειδὴ δὲ αὐτοῖς ἀλληλοφθορῶν διαφύγας ἐπήρξῃσι, πρὸς τὰς ἐκ Διὸς ὥρας εὐμάρειαν ἐμηχανῶτο, ἀμφιεννύς αὐτὰ πεκταῖς τε θριξὶ καὶ στερεαῖς δέρμασιν, ἱκανοῖς μὲν ἀμῦναι χειμῶνα, δυνατοῖς δὲ καὶ καύματα, καὶ εἰς εὐνάς ἰοῦσιν ὅπως ὑπάρχοι τὰ αὐτὰ ταῦτα στρουμνὴ οἰκεία τε καὶ αὐτοφυῆς ἐκείστω καὶ ὑπὸ

ποδῶν τὰ μὲν ὀπλάσι, τὰ δὲ θριξὶ καὶ δέρμασι στερεοῖς καὶ ἀναίμοις. [τοῦτ' ἐπὶ τὴν τροφὴν ἄλλοις ἄλλως ἐξεπάρριζε, τοῖς μὲν ἐκ γῆς βοτάνην, ἄλλοις δὲ δένδρων καρπούς, τοῖς δὲ ὀλίγας, ἔστι δ' οἷς ἔδωκεν εἶναι τροφὴν, ζῶον ἄλλων βοτάν· καὶ τοῖς μὲν ὀλιγογονίαν προσήψε, τοῖς δ' ἀναλίσκομένοις ὑπὸ τούτων πολυγονίαν, σωτηρίαν τῷ γένει πορίζων. Ἄτε δὴ οὖν οὐ πάντι σοφὸς ὢν ὁ Ἐπιμηθεὺς ἔλαθεν αὐτὸν καταναλώσας τὰς δυνάμεις εἰς τὰ ἄλογα. XXXII.

Λοιπὸν δὴ ἔτι ἀκόσμητον αὐτῷ ἦν τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος, καὶ ἠπόρει ὅ, τι χρῆσταιτο. ἀποροῦντι δὲ αὐτῷ ἔρχεται Προμηθεὺς ἐπισκεψόμενος τὴν νομὴν, καὶ ὁρᾷ τὰ μὲν ἄλλα ζῶα ἐμμελῶς πάντων ἔχοντα, τὸν δὲ ἀνθρώπον γυμνόν τε καὶ ἀνυπόδητον καὶ ὕστρωτον καὶ ἀοπλον. ἦδη δὲ καὶ ἡ εἰμαρμένη ἡμέρα παρῆν, ἐν ἣ ἔδει καὶ ἀνθρώπον ἐξίεναι ἐκ γῆς εἰς φῶς. ἀπορία οὖν ἐχόμενος ὁ Προμηθεὺς, ἦντινα σωτηρίῳ τῷ ἀνθρώπῳ εὗροι, κλέπτει Ἡφαίστου καὶ Ἀθηναῖς τὴν ἐντεχνον σοφίαν ξὺν πυρὶ (ἀμείχανον γὰρ ἦν ἄνευ πυρὸς αὐτὴν κτητὴν τοῖς ἡχοσώμην γενέσθαι), καὶ οὕτω δι' ὠφελεῖται ἀνθρώπων. XXXIII. Τὴν μὲν

οὖν περὶ τὸν βίον σοφίαν ἄνθρωπος ταῖς τέχαις τῇ
 δὲ πολιτικῇ οὐκ εἶχεν· ἦν γὰρ παρὰ τῷ Διὶ. τῷ δὲ
 Προμηθεῖ εἰς μὲν τὴν ἀκρόπολιν τὴν τοῦ Διὸς οἰκη-
 σαι οὐκέτι ἐνεχώρει εἰσελθεῖν (πρὸς δὲ καὶ αἱ Διὸς
 φυλακαὶ φοβεραὶ ἦσαν) εἰς δὲ τὸ τῆς Ἀθηνῆς καὶ
 Ἰφαιστοῦ οἴκημα τὸ κοινόν, ἐν ᾧ ἐφιλοτεχνεῖτην,
 λαθὼν εἰσερχεται, καὶ κλέψας τὴν τε ἔμπυρον τέχνην
 τὴν τοῦ Ἰφαιστοῦ, καὶ τὴν ἄλλην τὴν τῆς Ἀθηνῆς,
 δίδωσιν ἀνθρώπων, καὶ ἐκ τούτου εὐπορία μὲν ἀν-
 θρώπων τοῦ βίου γίνεται, Προμηθεῖα δὲ δι' Ἐπι-
 μηθεῖα ὕστερον, ἥπερ λέγεται, κλοπῆς δίκη μετέλ-
 θεν. **XXXIV.** Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἄνθρωπος θείας μετέσχε
 μοίρας, πρῶτον μὲν, διὰ τὴν τοῦ θεοῦ συγγένειαν, ζῶων
 μόνον θεοὺς ἐνόμισε, καὶ ἐπεχείρει βωμούς τε ἰδρῦε-
 σθαι καὶ ἀγάλματα θεῶν· ἔπειτα φωνὴν καὶ ὄνόμα
 τα ταχὺ διηρθρώσατο τῇ τέχνῃ, καὶ οἰκῆσεις, καὶ
 ἐσθῆτας, καὶ ὑποδέσεις, καὶ σιρωμνύς, καὶ τὰς ἐκ γῆς
 τροφάς εὗρετο. οὕτω δὲ παρεσκευασμένοι καταρ-
 χῆς ἄνθρωποι ἔκουν σποράδην, πόλεις δ' οὐκ ἦσαν.
 ἀπώλλυντο οὖν ὑπὸ τῶν θηρίων, διὰ τὸ πανταχῇ
 αὐτῶν ἀσθενέστεροι εἶναι· καὶ ἡ δημιουργικὴ τέχνη
 αὐτοῖς πρὸς μὲν τροφήν ἱκανὴ βοηθὸς ἦν, πρὸς δὲ
 τὸν τῶν θηρίων πόλεμον ἐνδεής· πολιτικὴν γὰρ τέ-
 χνην οὐκ εἶχον, ἧς μέρος πολεμική· ἐξήτουν δὲ
 ἀθροίζεσθαι καὶ σώζεσθαι, κίζοντες πόλεις. οἳ οὖν
 ἀθροισθεῖεν, ἠδίκουν ἀλλήλους, ἅτε οὐκ ἔχοντες τὴν
 πολιτικὴν τέχνην, ὥς τε πάλιν σκεδανύμενοι διεφθεί-
 ροντο. **XXXV.** Ζεὺς οὖν δίδους περὶ τῷ γένει ἡμῶν,

μὴ ἀπόλοιτο πᾶν, Ἑρμῆν πέμπει ἄγοντα εἰς ἀνθρώ-
 πους αἰδοῦ τε καὶ δίκην, ἐν³ εἶεν πόλεων κόσμοι τι
 καὶ δεσμοὶ φίλλας ξυναγωγοί. ἐρωτῇ οὖν Ἑρμῆς
 Δία, τίνα οὖν τρόπον δοτῇ δίκην καὶ αἰδῶ ἀνθρώποις.
 Πότερον ὥς αἱ τέχναι γενέμηνται, οὕτω καὶ ταύτας
 νείμω; πυνθάνεται δὲ ὧδε· εἰς ἔχων ἱατρικὴν πολ-
 λοῖς ἱκανὸς ἰδιώταις, καὶ οἱ ἄλλοι δημιουργοί· καὶ
 δίκην δὴ καὶ αἰδῶ οὕτω θῶ ἐν ταῖς ἀνθρώποις; ἢ
 ἐπὶ πάντας νείμω; Ἐπὶ πάντας, ἔφη ὁ Ζεὺς, καὶ
 πάντες μετεχόντων· οὐ γὰρ ἂν γένοιτο πόλεις, εἰ
 ὀλίγοι αὐτῶν μετέχουσιν, ὥσπερ ἄλλων τεχνῶν· καὶ νό-
 μον γε θεὸς παρ' ἐβού, τὸν μὴ θυνάμενον αἰδοῦς καὶ δι-
 κῆς μετέχειν, κτείνειν ὥς νόσον πόλεις. XXXVI. Οὕ-
 τω δὴ, ὦ Σώκράτης, καὶ διὰ ταῦτα οἱ τε ἄλλοι καὶ
 Ἀθηναῖοι ὅταν μὴ περὶ ἀρετῆς τεκτονικῆς ἢ λόγος
 ἢ ἄλλης τινὸς δημιουργικῆς, ὀλίγοις οἴονται μετεί-
 ναι ξυμβουλῆς· καὶ ἐὰν τις ἐκτὸς ὢν τῶν ὀλίγων
 ξυμβουλευῇ, οὐκ ἀνέχονται, ὥς σὺ φῆς, (εἰκότως,
 ὥς ἐγὼ φημι) ὅταν δὲ εἰς ξυμβουλὴν πολιτικῆς ἀρε-
 τῆς ἴωσιν, ἣν δεῖ διὰ δικαιοσύνης πῶσαν εἶναι καὶ
 σωφροσύνης, εἰκότως ἅπαντος ἀνδρὸς ἀνέχονται, ὥς
 παντὶ προσῆκον ταύτης γε μετέχειν τῆς ἀρετῆς, ἢ μὴ εἶ-
 ναι πόλεις. αἶτη, ὦ Σώκράτης, τοῦτον αἰτία. XXXVII.
 Ἴνα δὲ μὴ οἷη ἀπατᾶσθαι ὥς τῷ ὄντι ἡγοῦνται πάν-
 τες ὀνθρώποι πάντα ἄνδρα μετέχειν δικαιοσύνης τε
 καὶ τῆς ἄλλης πολιτικῆς ἀρετῆς, τόδῃ αὖ λάβε τε-
 κμήριον. ἐν γὰρ ταῖς ἄλλαις ἀρεταῖς, ὥσπερ σὺ λέγεις,
 ἐὰν τις φῇ ἀγαθὸς αὐλητῆς εἶναι, ἢ ἄλλην ἥντινον

ἔχνην ἢ μὴ εἶσιν, ἢ καταγελῶσιν, ἢ χαλεπαινοῦσι,
 καὶ οἱ οἰκέειθι προσιδόντες νοτεθοῦσιν ὥς μαινόμε-
 τον· ἐν δὲ δικαιοσύνῃ καὶ ἐν τῇ ἄλλῃ πολιτικῇ ἀρε-
 τῇ, εἴαν τινα καὶ εἰδῶσιν ὅτι ἄδικός ἐστιν, εἴαν αὖ-
 τος αὐτὸς καθ' αὐτοῦ τὰ ληθῇ λέγῃ ἐναντίαν πολ-
 λῶν, ὃ ἐκεῖ σωφροσύνην ἡγοῦντο εἶναι, τὰ ληθῇ λέ-
 γειν, ἐνταῦθα μανίαν· καὶ φασὶ πάντας δεῖν φάναι
 εἶναι δικαίους, εἴαν τε ᾧσιν, εἴαν τε μὴ, ἢ μαινέσθαι
 τὸν μὴ προσποιούμενον δικαιοσύνην· ὥς ἀναγκαῖον
 οὐδένα ὄντιν' οὐχὶ ἀμφοτέρως μετέχειν αὐτῆς, ἢ μὴ εἶ-
 ναι ἐν ἀνθρώποις. XXXVIII. Οἱ μὲν οὖν πάντ' ἀν- xlii
 δρα εἰκότως ἀποδέχονται περὶ ταύτης τῆς ἀρετῆς ἐμ-
 βουλον, διὰ τὸ ἡγεῖσθαι παντὶ μετεῖναι αὐτῆς, ταῦτα
 λέγω. Ὅτι δὲ αὐτὴν οὐ φύσει ἡγοῦνται εἶναι, οὐδ' ἀπὸ
 τοῦ αὐτομάτου, ἀλλὰ διδασκόν τε καὶ ἐξ ἐπιμελείας
 παραγίγνεσθαι ὃ ἂν παραγίγνηται, τοῦτό σοι μετὰ
 τοῦτο πειράσομαι ὑποδείξαι, ὅσα γὰρ ἡγοῦνται ἀλ-
 λήλους κακὰ ἔχειν ἄνθρωποι φύσει ἢ τύχῃ, οὐδεὶς
 θυμοῦται, οὐδὲ νοθεύει, οὐδὲ διδάσκει, οὐδὲ κολά-
 ζει τοὺς ταῦτα ἔχοντας, ἵνα μὴ τοιοῦτοι ᾧσιν, ἀλλ'
 ἔλεοῦσιν. οἷον, τοὺς αἰσχροὺς ἢ μικροὺς ἢ ἄσθε-
 νεῖς τίς οὕτως ἀνόητος ὥστε τι τούτων ἐπιχειρεῖν
 ποιεῖν; ταῦτα μὲν γὰρ ἴσασιν, οἶμαι, ὅτι φύσει τε
 καὶ τύχῃ τοῖς ἀνθρώποις γίγνεται τὰ καλὰ καὶ τὰ
 ἐναντία τούτοις· ὅσα δὲ ἐξ ἐπιμελείας καὶ ἀσκήσεως
 καὶ διδασκῆς οἴονται γίγνεσθαι ἀγαθὰ ἀνθρώποις,
 εἴαν τις ταῦτα μὴ ἔχῃ, ἀλλὰ ἐναντία τούτων κακὰ,
 ἐπὶ τούτοις πονοῦσι τε θυμοὶ γίγνονται καὶ αἱ κο-

λάσεις καὶ αἰρουθετήσεως· ὧν ἓστιν ἐν καὶ ἡ ἀδικία, καὶ
 ἡ ἀσέβεια, καὶ ὑλλήβδην πᾶν τὸ ἐναντίον τῆς πολιτι-
 κῆς ἀρετῆς. XXXIX. Ἐνθεν δὴ πᾶς παρὰ θυμοῦται
 καὶ νοουθετεῖ, δηλονότι ὡς ἐξ ἐπιμελείας καὶ μαθή-
 σεως κτητῆς οὐσης. εἰ γὰρ ἐθέλεις ἐννοῆσαι τὸ κο-
 λᾶζειν, ὦ Σώκρατες, τοὺς ἀδικοῦντας τί ποτε δύ-
 νηται, αὐτό σε διδάξει, ὅτι οἱ γε ἄνθρωποι ἡγοῦν-
 ται παρασκευαστὸν εἶναι ἀρετὴν. οὐδεὶς γὰρ κολά-
 ζει τοὺς ἀδικοῦντας, πρὸς τούτῳ τὸν νοῦν ἔχων, κα-
 τὰ τοῦτον ἕνεκα ὅτι ἠδίκησεν, ὅστις μὴ ὥσπερ θηρίον
 ἀλογίστως τιμωρεῖται· ὁ δὲ μετὰ λόγου ἐπιχειρῶν
 κολᾶζειν, οὐ τοῦ παρεληλυθότος ἕνεκα ἀδικήματος
 τιμωρεῖται (οὐ γὰρ ἂν τό γε πρᾶχθῇ ἀγένητον θείῃ)
 ἀλλὰ τοῦ μέλλοντος χάριν, ἵνα μὴ κῆρις ἀδικήσῃ
 μήτε αὐτὸς οὗτος, μήτε ἄλλος ὁ ταῦτον ἰδὼν κολα-
 σθέντα· καὶ τοιαύτην διάνοιαν ἔχων διανοεῖται παι-
 δευτὴν εἶναι ἀρετὴν· ἀποτροπῆς γοῦν ἕνεκα κολᾶζει
 XL. Ταύτην οὖν τὴν δόξαν πάντες ἔχουσιν ὅσοι περ
 τιμωροῦνται καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ. τιμωροῦνται δὲ
 καὶ κολᾶζονται οἱ τε ἄλλοι ἄνθρωποι οὓς ἂν αἰσθ-
 νῶνται ἀδικεῖν, καὶ οὐχ ἥκιστα Ἀθηναῖοι, οἱ σοὶ πολλ-
 ται· ὥστε κατὰ τοῦτον τὸν λόγον καὶ Ἀθηναῖοι εἰς
 τῶν ἡγουμένων παρασκευαστὸν εἶναι καὶ διδασκὸν
 ἀρετὴν. ὡς μὲν οὖν εἰκότως ἀποδέχονται· οἱ σοὶ πο-
 λῖται καὶ χαλκίως καὶ σκυτοτόμου· συμβουλευόντος
 τὰ πολιτικά, καὶ ὅτι διδασκὸν καὶ παρασκευαστὸν
 ἡγοῦνται ἀρετὴν, ἀποδέδεικται σοι, ὦ Σώκρατες, ἔγω-
 γός, ὡς γέ μοι φαίνεται. [XLI. Ἐτι δὴ λοιπὴ ἀπορία]

XIII

εἶναι, ἣν ἀπορεῖς, περὶ τῶν ἀνδρῶν τῶν ἀγαθῶν,
 τί δὴ ποτε αἱ ἀνδρες οἱ ἀγαθοὶ τὰ μὲν ἄλλα τοὺς
 αὐτῶν υἱεῖς διδάσκουσιν ἢ διδασκάλων ἔχεται, καὶ
 σοφοὺς ποιοῦσιν, ἣν δὲ αὐτοὶ ἀρετὴν ἀγαθοί, οὐ-
 δενὸς βελτίους ποιοῦσι. τοῦτου δὴ πέρι, ὃ Σώκρα-
 τες, οὐκέτι μῦθόν σοι ἐρῶ, ἀλλὰ λόγον. ὦδε γὰρ
 ἐννόησον· πότερόν ἐστί τι ἐν ἧ οὐκ ἔστιν, οὐ ἀνα-
 γκαῖον πάντας τοὺς πολίτας μετέχειν, εἴπερ μίλλει
 πόλις εἶναι; ἐν τούτῳ γὰρ αὕτη λύεται ἡ ἀπορία ἣν
 σὺ ἀπορεῖς, ἢ ἄλλοθι οὐδαμοῦ. | εἰ μὲν γὰρ ἔστι,
 καὶ τοῦτο ἐστὶ τὸ ἐν, οὐ τεκτονικὴ οὐδὲ χαλκεία
 οὐδὲ κεραμεία, ἀλλὰ δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη καὶ
 τὸ ὅσιον εἶναι, καὶ ξυλλήβδην ἐν αὐτῷ προσαγορεύω
 εἶναι ἀνδρὸς ἀρετὴν· εἰ τοῦτ' ἐστὶν οὐδεὶς πάντας
 μετέχειν, καὶ μετὰ τούτου πάντ' ἀνδρα, εἴαν τι καὶ
 ἄλλο βούληται μάθαιεν ἢ πράττειν, αὐτῷ πράτ-
 τειν, ἄνευ δὲ τούτου μή· ἢ τῶν μὴ μετέχοντα καὶ
 διδάσκειν καὶ κολάζειν, καὶ παῖδα καὶ ἀνδρα καὶ
 γυναῖκα, ἕωςπερ ἂν κολαζόμενος βελτίων γένηται·
 ὃ δ' ἂν μὴ ὑπακούῃ κολαζόμενος καὶ διδασκόμενος,
 ὥς ἀνίατον ὄντα τοῦτον ἐκβάλλειν ἐκ τῶν πόλεων, ἢ
 ἀποκτείνειν· εἰ οὕτω μὲν ἔχει, οὕτω δ' αὐτοῦ πεφυ-
 κός, οἱ ἀγαθοὶ ἀνδρες εἰ τὰ μὲν ἄλλα διδάσκον-
 ται τοὺς υἱεῖς, τοῦτο δὲ μὴ σκέψαι ὥς θαυμασίως
 γίνονται αἱ ἀγαθοί. XLII. "Οτι μὲν γὰρ διδασκόν
 αὐτὸ ἡγοῦνται καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ, ἀπεδείξαμεν· δι-
 δακτοῦ δὲ ὄντος καὶ θεραπευτοῦ, τὰ μὲν ἄλλα ἄρα τοῖς
 υἱεῖς διδάσκονται, ἐφ' οἷς οὐκ ἔστι θάνατος ἢ ζῆ-

μία εἶν μὴ ἐπίστωνται· ἐφ' ᾧ δὲ ἡ τε ζημία θύ-
 νατος αὐτῶν τοῖς παισὶ καὶ θυγαῖ, « μὴ μνηθοῦσ-
 μηδὲ θεραπευθεῖσιν εἰς ἀρετὴν, καὶ πρὸς τῷ θαν-
 τῷ χρημάτων τε δημεύσεις, καί, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ξυλ-
 λήβδην τῶν οἴκων ἀνατροπαί, ταῦτα δ' ἄρα οὐ δι-
 δάσκονται, οὐδ' ἐπιμελοῦνται πᾶσαν ἐπιμέλειαν
 οἰεσθαι γε χρή, ὃ Σώκρατες. Σ ἐκ παιδῶν σμικρῶν ἀρ-
 ξάμενοι, μέχρις οὐπὲρ ἂν ζῶσι, καὶ διδάσκουσι κα-
 ρουθετοῦσιν· ἐπειδὴν θᾶττον ξυνήη τις τὰ λεγόμε-
 να, καὶ τροφὸς καὶ μήτηρ καὶ παιδαγωγὸς καὶ αὐ-
 τὸς ὁ πατήρ περὶ τοῦτου διαμάχονται, ὅπως ὡς βέλ-
 τιστος ἔσται ὁ παῖς, παρ' ἑκάστον καὶ ἔργον κα-
 λόγον διδάσκοντες καὶ ἐνδεικνύμενοι ὅτι τὸ μὲν δίκ-
 καιον, τὸ δὲ ἀδίκον, καὶ τόδε μὲν καλόν, τόδε δ-
 αῖσχρόν, καὶ τόδε μὲν ὕσιον, τόδε δὲ ἀνύσιον, καὶ
 τάδε μὲν ποιεῖ, τάδε δὲ μὴ ποιεῖ. καὶ εἰν μὲν ἐκὼν πε-
 θηται· εἰ δὲ μὴ, ὥς περ ξύλον διαστρεφόμενον καὶ καμ-
 πτόμενον, εὐθύνουσιν ἀπειλαῖς καὶ πληγαῖς. XLIII
 Μετὰ δὲ ταῦτα εἰς διδασκάλων πέμποντες, πολὺ μάλ-
 λον ἐντέλλονται ἐπιμελεῖσθαι εὐκοσμίας τῶν παιδῶν
 ἢ γραμμικῶν τε καὶ κιθαρίσεως· οἱ δὲ διδάσκαλοι
 τούτων τε ἐπιμελοῦνται, καὶ ἐπειδὴν αὐτὸν γραμμάτι-
 μάθωσι, καὶ μέλλωσι ξυνήσειν τὰ γεγραμμένα, ὥς
 περ τότε τὴν φωνήν, παρατιθέουσιν αὐτοῖς ἐπὶ ἰδι-
 βάθρων ἀναγινώσκειν ποιητῶν ἀγαθῶν ποιήματα
 καὶ ἐκμανθάνειν ἀναγκάζουσιν, ἐν οἷς πολλὰ μέ-
 νουθετήσεις ἔννεσι, πολλὰ δὲ διέξοδοι καὶ ἔπαινοι
 καὶ ἐγκώμια παλαιῶν ἀνδρῶν ἀγαθῶν, ἵνα ὁ παῖς

ζῆλῶν μιμῆται καὶ ὀρεγεται τοιοῦτος γενέσθαι. οἱ
 τ' αὖ καθαριστῆι, ἕτερα τοιαῦτα, σφροσύνης τε
 ἐπιμελοῦνται, καὶ ὅπως ἂν οἱ νέοι μηδὲν κακουργῶ-
 σι· πρὸς δὲ τοῦτοις, ἐπειδὴν καθαρίζειν μάθωσι,
 ἄλλων αὖ ποιητῶν ἀγαθῶν ποιήματα διδάσκουσι
 μελοποιῶν, εἰς τὰ καθαρίσματα ἐντεινοντες, καὶ τοὺς
 ἑυθυμούς τε καὶ τὰς ἀρμονίας ἀναγκάζουσιν οἰκει-
 οὔσθαι ταῖς ψυχαῖς τῶν παίδων, ἵνα ἡμερώτεροί τε
 ᾧσι καὶ εὐθυμότεροι καὶ εὐαρμοσιότεροι γιγνώ-
 μενοι, χρησιμοὶ ᾧσιν εἰς τὸ λέγειν τε καὶ πράττειν.
 πᾶς γὰρ ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου εὐθυμίας τε καὶ εὐαρ-
 μοσίας δεῖται. [XLIV.] Ἐτι τοίνυν πρὸς τοῦτοις εἰς
 παιδοτροφίαν πέμπουσιν, ἵνα τὰ σώματα βελτίω ἔχον-
 τες ὑπηρετῶσι τῇ διανοίᾳ χρηστῇ οὕσῃ, καὶ μὴ ἀναγ-
 κάζωνται ἀποδειλιῆν διὰ τὴν πόνησιν τῶν σωμα-
 των, καὶ ἐν τοῖς πολέμοις καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις πρά-
 ξεισι. καὶ ταῦτα ποιοῦσιν οἱ μάλιστα δυνάμενοι,
 μάλιστα δὲ δύνανται οἱ πλουσιώτατοι· καὶ οἱ τοῦ-
 των νίκεις, πρωϊαῖτατα εἰς διδασκάλων τῆς ἡλικίας
 ἀρξάμενοι φοιτῆν, ὀψιμῆτατα ἀπαλλάττονται. ἐπει-
 δὴν δὲ ἐκ διδασκάλων ἀπαλλαγῶσιν, ἡ πόλις αὖ
 τοὺς τε νόμους ἀναγκάζει μανθάνειν καὶ κατὰ τοῦ-
 τος ζῆν κατὰ παράδειγμα, ἵνα μὴ αὐτοὶ ἐφ' αὐτῶν
 εἰκῇ πράττωσιν· ἀλλ' ἀτεχνῶς, ὥσπερ οἱ γραμματι-
 σταὶ τοῖς μήπω δεινοῖς γράφειν τῶν παίδων, ὑπο-
 γράψαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι, οὕτω τὸ γραμμα-
 τιον διδάσκει, καὶ ἀναγκάζουσι γράφειν κατὰ τὴν
 ὑφήγησιν τῶν γραμμῶν· ὥς δὲ καὶ ἡ πόλις νόμους

ὑπογράψασα, ἀγαθῶν καὶ παλαιῶν νομοθετῶν εἰ-
 ρήματα, κατὰ τούτους ἀναγκάζει καὶ ἄρχειν καὶ ἄρ-
 χεσθαι· ὅς δ' ἂν ἐκτὸς βαίῃ τούτων, κολάζει, καὶ
 ὄνομα τῇ κολάσει ταύτῃ καὶ παρ' ὑμῖν καὶ ἄλλοις πολί-
 λαχόν, ὡς εὐθυνοῦσης τῆς δίκης, εὐθύναι. XLV. Τε-
 σαύτης οὖν τῆς ἐπιμελείας οὗσης περὶ ἀρετῆς ἰδί-
 καὶ δημοσίᾳ, θαυμάζεις, ὦ Σώκρατες, καὶ ἀπορί-
 εῖ διδασκόν ἐστιν ἀρετῇ; ἀλλ' οὐ χροῖ θαυμάζειν
 ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον, εἰ μὴ διδασκόν, ἵδιᾳ τί οὖν τῶν
 ἀγαθῶν πατέρων πολλοὶ νῦν φαῦλοι γίνονται
 τοῦτο αἶψά μοι. οὐδὲν γὰρ θαυμαστόν, εἴπερ ἀληθὴς
 ἐγὼ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἔλεγον, ὅτι τοῦτου τοῦ προ-
 ματος, τῆς ἀρετῆς, εἰ μέλλει πόλις εἶναι, οὐδένα δι-
 ἰδωτεύειν. εἰ γὰρ δὴ ὁ λέγω οὕτως ἔχει (ἔχει δὲ μί-
 λιστα πάντων οὕτως), ἐνθυμήθητι, ἄλλο τῶν ἐπιτη-
 δευμάτων ὅτι οὖν καὶ μαθημάτων προσιόμενος. XLVI.
 Εἰ μὴ οἶόν τ' ἦν πόλιν εἶναι, εἰ μὴ πάντες ἀλλήτοις ἡμῶν
 ὅποῖός τις ἐδύνάτο ἕκαστος, καὶ τοῦτο ἰδίᾳ καὶ δι-
 μοσίᾳ πᾶς πάντα καὶ ἐδίδασκε, καὶ ἐπέπληττε τοὺς
 αἵ καλῶς αὐλοῦντα, καὶ μὴ ἐφθόνηι τοῦτον· ὥστε
 οὖν τῶν δικαίων καὶ τῶν νομίμων οὐδεὶς φθορῶν
 οὐδ' ἀποκρύνπτεται, ὥστε τῶν ἄλλων τεχνημάτων·
 λυσταλεῖ γάρ, σῆμαι, ἡμῶν ἢ ἀλλήλων δικαιοσύνη
 καὶ ἀρετή· διὰ ταῦτα πᾶς παντὶ προθυμῶς λέγει
 καὶ διδάσκει καὶ τὰ δίκαια καὶ τὰ νόμιμα·— εἰ οὖν
 οὕτω καὶ ἐν ἀλλήλοις πᾶσαν προθυμίαν καὶ ἀφθο-
 ρίαν εἶχομεν ἀλλήλους διδάσκειν, οἶέ τι, ἔφη
 μᾶλλον, ὦ Σώκρατες, τῶν ἀγαθῶν αἰλητῶν ἀγ-
 οῦμαι.

xiv.

EPI

Θοὺς ἀνλήτας τοὺς νῦν γενέσθαι, ἢ ἰὼν φαύλων·
οἶμαι μὲν οὐ, ἀλλὰ οὗτον ἐτυχεν ὁ κτὼς εὐφυνέστατος
γενόμενος εἰς ἀνλήσιν, οὗτος ἂν ἐλλόγιμος ᾗξήθῃ,
οὗτον δὲ ἀφνὴς, ἀκλεής· καὶ πολλὰκις μὲν ἀγαθὸν
ἀνλήτου φαῦλος ἂν ᾗπέβῃ, πολλὰκις δ' ἂν φαύλου
ἀγαθός· ἀλλ' ὅν ἀνλήται γοῦν πάντες ἦσαν ἱκανοί,
ὥς πρὸς τοὺς ἰδιώτας καὶ μηδὲν ἀνλήσεως ἐπαίοντες.

XLVII. Οὕτως οἶον καὶ τὴν, ὅστις σοι ἀδικώτατος φαί-
νεται ἄνθρωπος τῶν ἐν νόμοις καὶ ἀνθρώποις τε-
θραμμέτων, δίκαιον αὐτὸν εἶναι καὶ δημιουργὸν τού-
του τοῦ πράγματος, εἰ δέοι αὐτὸν κρίνεσθαι πρὸς
ἀνθρώπους, οἷς μήτε παιδεία ἐστί, μήτε δικαστή-
ρια, μήτε νόμοι, | μηδὲ ἀνάγκη μηδεμία, διαπαντός
ἀναγκάζουσα ἀρετῆς ἐπιμελεῖσθαι, ἀλλ' εἰεν ἄγριοι
τινες, οἳ οἱ περ οὕς πέρουσι Φερικράτης ὁ ποιητής
ἐδίδασκεν ἐπὶ Ἀθηναίῳ. [ἢ σφόδρα ἐν τοῖς τοιοῦτοις
ἀνθρώποις γενόμενος, ὥς περ οἱ ἐν ἐκείνῳ τῷ χορῷ
μυῶνθρωποι, ἀγαπήσεις ἂν εἰ ἐντύχοις Εὐρυβύ-
τῳ καὶ Φρυγώνιδι, καὶ ὑπολοφύραι ἂν ποθῶν τὴν
τῶν ἐνθάδε ἀνθρώπων ποιηρίαν· νῦν δὲ τρυφῆς,
ὧ Σώκρατες, διότι πάντες διδάσκαλοι εἰσιν ἀρετῆς,
καθόσον δύνανται ἔκαστος, καὶ οὐδεὶς σοι φαίνεται
εἰδ' ὥς περ ἂν εἴ ζητοῖς τίς διδάσκαλος τοῦ ἐλληνί-
ζειν, οὐδ' ἂν εἰς φανείῃ, οὐδέ γ' ἂν, οἶμαι, εἰ ζη-
τοῖς τίς ἂν ἡμῖν διδάξει τοὺς τῶν χειροτεχνῶν νῦν
αὐτὴν ταύτην, τὴν τέχνην ἣν δὴ παρὰ τοῦ πατρὸς
μεμαθήκασι, καθόσον οἷος τ' ἦν ὁ πατήρ καὶ οἱ
τοῦ πατρὸς φίλοι ὅστις ὁμοτέχνοι, τοὺτους ἐτι τίς

ἂν διδάξειεν, οὐ γάρ τι οἶμαι εἶναι, ὃ Σώκρατες,
 ταύτων διδάσκαλον φανῆναι· τῶν δὲ ἀπειρώτων πάντων
 πᾶσι γάρ τι οἶμαι· οὐτω δὲ ἀρετῆς καὶ τῶν ἄλλων πάντων.
 XLVIII. Ἀλλὰ κἂν εἰ ὀλίγον ἐστί τις ὅστις διαφέρει
 ἡμῶν προβιβᾶσαι εἰς ἀρετὴν, ἀγαπητόν. ὦν δὴ ἐγὼ
 οἶμαι εἰς εἶναι, καὶ διαφερόντως ἢ τῶν ἄλλων ἀν-
 θρώπων νοῆσαι τινα πρὸς τὸ καλὸν καὶ ἀγαθὸν γε-
 νέσθαι, καὶ ἀξίως τοῦ μισθοῦ ὃν πράττομαι, καὶ
 ἔτι πλείονος, ὥστε καὶ αὐτῷ δοκεῖν τῷ μαθόντι, διὰ
 ταῦτα καὶ τὸν τρόπον τῆς πράξεως τοῦ μισθοῦ τοι-
 οῦτον πεποιῆμαι· ἐπειδὴν γὰρ τις παρ' ἐμοῦ μάθη,
 ἔάν μὲν βούληται, ἀποδεδώκεν ὃ ἐγὼ πράττομαι ἀφ-
 γύριον· ἔάν δὲ μὴ, ἐλθὼν εἰς ἱερὸν, ὁμόσας, ὅσοι
 ἂν φῇ ἄξια εἶναι τὰ μαθήματα, τοσοῦτον κατε-
 θηκε. Τοιοῦτόν σοι, ἔφη, ὃ Σώκρατες, ἐγὼ καὶ
 μῦθον καὶ λόγον εἴρηκα, ὥς διδασκτὸν ἀρετὴ καὶ
 Ἀθηναῖοι οὕτως ἡγοῦνται, καὶ ὅτι οὐδὲν θαυμα-
 στὸν τῶν ἀγαθῶν πατέρων φανόλους υἱεὺς γενέσθαι,
 καὶ τῶν φανύλων ἀγαθούς· ἐπεὶ καὶ οἱ Πολυκλεί-
 του υἱεὺς, Παράλου καὶ Ξανθίππου τοῦδε ἡλικιῶ-
 νται, οὐδὲν πρὸς τὸν πατέρα εἰσὶ, καὶ ἄλλοι ἄλλων δημ-
 ουργῶν. τῶνδε δὲ οὐπω ἄξιον τοῦτο κατηγορεῖν· ἐπὶ
 γὰρ ἐν αὐτοῖς εἰσὶν ἐλπίδες· νέοι γάρ. XLIX. Πρωτα-
 γόρας μὲν τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἐπιδειξάμενος, ἀπε-
 παύσατο τοῦ λόγου· καὶ ἐγὼ ἐπὶ μὲν πολλὸν χρόνον
 κεκλημένος ἔτι πρὸς αὐτὸν ἔβλεπον ὥς ἐροῦντά
 τι, ἐπιθυμῶν ἀκοῦειν· ἐπειδὴ δὲ ᾗσθόμην ὅτι τῷ
 ὄντι πεπαυμένος εἴη, μόγις πως ἐμαυτὸν ὥς περὶ

Ξυναγείρας, εἶπον, βλέψας πρὸς τὸν Ἱπποκράτη, ὦ
 παῖ Ἀπολλοδώρου, ὥς χάριν σοι ἔχω ὅτι ποῦτε-
 ψάς με ὥδε ἀφικέσθαι. πολλοῦ γάρ ποιοῦμαι ἀκη-
 κοῦναι ἅ ἀκήκου Πρωταγόρου. ἐγὼ γάρ ἐν μὲν τῷ
 ἔμπροσθεν χρόνῳ ἢ οὐμην οὐκ εἶναι ἀνθρωπίνην
 ἐπιμέλειαν, ἢ ἀγαθοὶ οἱ ἀγαθοὶ γίνονται· νῦν δὲ
 πέπεισμαι. πλὴν σμικρὸν τί μοι ἐμποδὼν, ὃ δηλον-
 ὅτι Πρωταγόρας ἐραδίως ἐπεκιδιδάξει, ἐπειδὴ καὶ
 τὰ πολλὰ ταῦτα ἐξεδίδαξε. καὶ γάρ εἰ μὲν τις περὶ
 αὐτῶν τούτων ξυγγένοιτο στωφῶν τῶν δημηγόρων,
 τάχ' ἂν καὶ τοιοῦτους λόγους ἀκούσειεν ἢ Περι-
 κλέους, ἢ ἄλλου τινὸς τῶν ἱκανῶν εἰπεῖν· εἰ δὲ ἐπαν-
 έρωτό τινα τι, ὥσπερ βιβλία, οὐδὲν ἔχουσιν οὔτε
 ἀποκρίνασθαι οὔτε αὐτοὶ ἐρέσθαι, ἀλλ' ἐάν τις
 καὶ σμικρὸν ἐπερωτήσῃ τι τῶν ῥηθέντων, ὥσπερ τὰ
 χαλκῆα πληγέντα μακρὸν ἤχεϊ καὶ ἀποτείνει, εἴη
 μὴ ἐπιλήβηται τις, καὶ οἱ ῥητορες οὕτω, σμικροῦ ἐρω-
 τηθέντες δαλιχὸν κατατείνουσι τοῦ λόγου. L. Πρω-
 ταγόρας δὲ ὕδε, ἱκανὸς μὲν μακροὺς λόγους καὶ κα-
 λοὺς εἰπεῖν, ὥς αὐτὰ δηλοῖ, ἱκανὸς δὲ καὶ ἐρωτη-
 θεὶς ἀποκρίνεσθαι κατὰ βραχὺ, καὶ ἐρόμενος περὶ-
 μεῖναι τε καὶ ἀποδεξασθαι τὴν ἀπόκρισιν· ἅ ὀλί-
 γοις ἐστὶ παρεσκευασμένα. νῦν οὖν, ὦ Πρωταγόρα,
 σμικροῦ τινοῦ ἐνδεής εἰμι πάντ' ἔχειν, εἰ μοι ἀπο-
 κρίναιο τόδε· τὴν ἀρετὴν φησὶ διδασκῶν εἶναι, καὶ
 ἐγὼ, εἴπερ ἄλλω τῷ ἀνθρώπῳ περὶ αὐτὴν εἶναι, καὶ
 σοὶ πεῖσθαι. ὃ δ' ἐθαύμασά σου λέγοντας, τοῦτό
 μοι ἐν τῇ ψυχῇ ἀποπλήρωσον. ἔλεγες γάρ ὅτι ὁ

Ζεὺς τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν αἰδῶ πέμψειε τοῖς
 ἀνθρώποις, καὶ αὖ πολλαχοῦ ἐν τοῖς λόγοις ἐλέγε-
 το ὑπὸ σοῦ ἡ δικαιοσύνη, καὶ σωφροσύνη, καὶ δσιό-
 της, καὶ πάντα ταῦτα ὡς ἐν τι εἴῃ ξυλλήβδην, ἀρε-
 τή. ταῦτ' οὖν αὐτὰ διέλθ' μοι ἀκριβῶς τῇ λόγῳ,
 πότερον ἐν μὲν τί ἐστὶν ἡ ἀρετή, μόρια δὲ αὐτῆς
 ἐστὶν ἡ δικαιοσύνη, καὶ σωφροσύνη, καὶ δσιότης·
 ἢ ταῦτ' ἐστίν, ἃ νῦν δὴ ἐγὼ ἔλεγον, πάντα ὀνόματα
 τοῦ αὐτοῦ ἐνὸς ὄντος. τοῦτ' ἐστὶν ὃ ἐτι ἐπιποθῶ.
 LI. Ἀλλὰ ῥᾷδιον τοῦτό γ', ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἀπο-
 κρίνασθαι, ὅτι ἐνὸς ὄντος, τῆς ἀρετῆς, μόρια ἐστὶν ἃ
 ἐρωτᾷς. Πότερον, ἔφη, ὥσπερ προσώπου τὰ μό-
 ρια, μόρια ἐστὶ, στόμα τε καὶ ὄφθαλμοί, καὶ ὦτα; ἢ ὥσπερ τὰ τοῦ χρυσοῦ μόρια οὐδὲν δια-
 φέρει τὰ ἑτέρα τῶν ἑτέρων, ἀλλήλων καὶ τοῦ ὅλου,
 ἀλλ' ἢ μεγέθει καὶ σμικρότητι; Ἐκείνως μοι φαί-
 νεται, ὦ Σώκρατες, ὥσπερ τὰ τοῦ προσώπου μό-
 ρια ἔχει πρὸς τὸ ὅλον πρόσωπον. Πότερον οὖν, ἢν
 ὃ ἐγὼ, καὶ μεταλαμβάνουσιν οἱ ἄνθρωποι τοῦτων
 τῶν τῆς ἀρετῆς μορίων, οἱ μὲν ἄλλοι, οἱ δὲ ἄλλοι;
 ἢ ἀνάγκη, ἵνα περ τις ἐν λάβῃ, ἅπαντα ἔχειν; Οὐ-
 δαμῶς, ἔφη. ἐπεὶ πολλοὶ ἀνδρεῖοί εἰσιν, ἄδικοι δὲ,
 καὶ δίκαιοι αὖ, σοφοὶ δὲ οὐ. Ἔστι γὰρ καὶ ταῦτα
 μόρια τῆς ἀρετῆς, ἔφη ἐγὼ, σοφία τε καὶ ἀνδρεία;
 Πάντων μάλιστα δήπου, ἔφη· καὶ μέγιστόν γε ἡ
 σοφία τῶν μορίων. Ἐκαστον δὲ αὐτῶν ἐστίν, ἢν ὃ
 ἐγὼ, ἄλλο, τὸ δὲ ἄλλο; Naί. Ἡ καὶ δύναμιν αὐ-
 τῶν ἕκαστον ἰδίαν ἔχει, ὥσπερ τὰ τοῦ προσώπου;

οὐκ ἔστιν ὑφ' ἀαλμὸς οἷον τὰ ὕια, οὐδ' ἡ δύναμις αὐτοῦ ἢ αὐτῇ, οὐδὲ τῶν ἄλλων οὐδὲν ἔστιν οἷον τὸ ἕτερον, οὔτε κατὰ τὴν δύναμιν, οὔτε κατὰ τὰ ἄλλα· ἂν οὖν οὕτω καὶ τὰ τῆς ἀρετῆς μέρη οὐκ ἔστι τὸ ἕτερον οἷον τὸ ἕτερον, οὔτε αὐτὸ οὔτε ἡ δύναμις αὐτοῦ; ἢ δῆλα δὴ ὅτι οὕτως ἔχει, εἴπερ τῷ παραδείγματι γε ἔοικεν; Ἀλλ' οὕτως, ἔφη, ἔχει, ὦ Σώκρατες. **LI.** Καὶ ἐγὼ εἶπον, Οὐδὲν ἄρα ἐστὶ τῶν τῆς ἀρετῆς μορίων ἄλλα οἷον ἐπιστήμη, οὐδ' οἷον δικαιοσύνη, οὐδ' οἷον ἀνδρεία, οὐδ' οἷον σωφροσύνη, οὐδ' οἷον ὑσιώτης. Οὐκ ἔφη. | Φέρε δὴ, ἔφη, ἐγὼ, κοινῇ σκεψώμεθα ποῖόν τι αὐτῶν ἔστιν ἕκαστον. πρῶτον μὲν τὸ τοιονδὲ· ἢ δικαιοσύνη πράγμα τί ἐστιν, ἢ οὐδὲν πράγμα; ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖ· τί δὲ σοί; Καὶ ἐμοί, ἔφη. Τί οὖν; εἴ τις ἔροιτο ἐμέ τε καὶ σέ, ὦ Πρωταγόρα τε καὶ Σώκρατες, εἶπετον δὴ μοι, τοῦτο τὸ πράγμα ὃ ὠνομάσατε ἄρτι, ἢ δικαιοσύνη, αὐτὸ τοῦτο δίκαιόν ἐστιν ἢ ἄδικον; ἐγὼ μὲν ἂν αὐτῷ ἀποκριναίμην ὅτι δίκαιον; σὺ δὲ τίς ἂν ψῆφον θείῃ; τὴν αὐτὴν ἐμοί, ἢ ἄλλην; Τὴν αὐτὴν, ἔφη. Ἔστιν ἄρα ἢ δικαιοσύνη τοιοῦτον οἷον δίκαιον εἶναι, φαίην ἂν ἐγώ γε, ἀποκρινόμενος τῷ ἐρωτῶντι· ἀκούει καὶ σὺ; Ναί, ἔφη. **LI.** Εἰ οὖν μετὰ τοῦτο ἡμῖς ἔροιτο, Οὐκ οὖν καὶ δαιμόνιόν τινά φατε εἶναι; φαίμεν ἂν, ὡς ἐγώ μαι. Ναί, ἢ δ' ὅς. Οὐκ οὖν φατε καὶ τοῦτο πράγμα τι εἶναι; φαίμεν ἂν, ἢ οὐ; Καὶ τοῦτο ξυνέφη. Πότερον δὲ τοῦτο αὐτὸ τὸ πράγμα φατε τοιοῦτον πεφυκέναι οἷον ἀνόσιον εἶναι, ἢ οἷον ὑσιον; Ἀγαν-

ακτησάμε' ἂν ἔγωγ', ἔφην, τῷ ἐρωτήματι· κα-
 ποιμ' ἂν, Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε· σχολῇ μέν-
 τι ἄλλο ὅσιον εἶη, εἰ μὴ αὐτὴ γε ἡ ὀσιότης
 εἴσται. τί δὲ σὺ; οὐχ οὕτως ἂν ἀποκρίναιο;
 νυ μὲν οὖν, ἔφη. Εἰ οὖν μετὰ τοῦτ' εἴποι ἐρω-
 τῆμας, Πῶς οὖν ὀλίγω πρύτερον ἐλέγετε; ἂρ'
 ὁρθῶς ὑμῶν κατήκουσα; ἐδόξατέ μοι φάναι
 ἀρετῆς μόρια εἶναι οὕτως ἔχοντα πρὸς ἄλληλα
 οὐκ εἶναι τὸ ἕτερον αὐτῶν οἷον τὸ ἕτερον· εἰ-
 ἂν ἔγωγε ὅτι, Τὰ μὲν ἄλλα ὁρθῶς ἤκουσας, ὅ-
 καὶ ἐμέ οἷε εἰπεῖν τοῦτο, παρήκουσας. Πρωτα-
 γόρας γὰρ ὅδε ταῦτα ἀπεκρίνατο, ἐγὼ δὲ ἡρώτων
 οὖν εἴποι, Ἀληθῆ ὅδε λέγει, ὦ Πρωταγόρα; σὺ
 οὐκ εἶναι τὸ ἕτερον μόριον οἷον τὸ ἕτερον τῶν
 ἀρετῆς; σὺ οὕτως ὁ λόγος ἐστί; τί ἂν αὐτῷ
 κρίναιο; Ἀνάγκη, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὁμολογεῖν.
 Τί οὖν, ὦ Πρωταγόρα, ἀποκρινόμεθα αὐτῷ, τι
 ὁμολογήσαντες, εἰ ἢ ἡμῶς ἐπανεσθῆται, Οὐκ
 ἐστὶν ὀσιότης οἷον δίκαιον εἶναι πρῶγμα, οὐδ'
 καιουσύνη, οἷον ὄσιον, ἀλλ' οἷον μὴ ὄσιον·
 ὀσιότης, οἷον μὴ δίκαιον, ἀλλ' ἄδικον ἄρα τόδε,
 ἀνόσιον; τί αὐτῷ ἀποκρινόμεθα; ἐγὼ μὲν γὰρ αὖ
 καὶ ὑπὲρ γε ἑμαντοῦ φαίην ἂν καὶ τὴν δικαιο-
 νην ὄσιον εἶναι, καὶ τὴν ὀσιότητα δίκαιον,
 ὑπὲρ σοῦ δέ, εἴ με ἐώης, ταυτὰ ἂν ταῦτα ἀπο-
 νοίμην, ὅτι ἤτοι ταυτὸν ἐστὶ δικαιοσύνη ὀσιότης
 ὅτι ὁμοιωτάτον, καὶ μάλιστα πάντων ἢ τε δικαιο-
 νη, οἷον ὀσιότης, καὶ ἡ ὀσιότης, οἷον δικαιο-

ἀλλ' ὄρα εἰ διακωλύεις ἀποκρίνασθαι, ἥ καὶ σοὶ
 ξυνδοκεῖ οὕτως. Οὐ πάνυ μοι δοκεῖ, ἔφη, ὦ Σώ-
 κρατες, οὕτως ἀπλοῦν εἶναι, ὥστε ξυγχωρῆσαι τὴν
 τε δικαιοσύνην ὅσιον εἶναι, καὶ τὴν ὁσιότητα δι-
 καιον, ἀλλὰ τί μοι δοκεῖ ἐν αὐτῷ διάφορον εἶναι.
 ἀλλὰ τί τοῦτο διαφέρει; ἔφη, εἰ γὰρ βούλει, ἔστω
 ἡμῖν καὶ δικαιοσύνη ὅσιον, καὶ ὁσιότης δικαίον.
 LV. Μὴ μοι, ἦν δ' ἐγώ· οὐδὲν γὰρ δέομαι τό, Κί βού-
 λει, τοῦτο, καί, Εἰ σοι δοκεῖ, ἐλέγχεσθαι, ἀλλ' ἐμέ
 τε καὶ σέ· τό δ' ἐμέ τε καὶ σέ, τοῦτο λέγω, οἰό-
 μενος οὕτως τὸν λόγον βέλτιστ' ἂν ἐλέγχεσθαι, εἰ
 τις τὸ εἰ ἀφέλοι αὐτοῦ. Ἀλλὰ μέντοι, ἦ δ' ὅς, προσ-
 εοικέ τι δικαιοσύνη ὁσιότητι· καὶ γὰρ ὅτιον
 ὀτρύνει ἀμηγέπη προσέοικε, τό γὰρ λευκὸν τῷ μέ-
 λανι ἔστιν ὅπη προσέοικε, καὶ τὸ σκληρὸν τῷ μα-
 λακῷ, καὶ τὰλλα ἃ δοκεῖ ἐναντιώτατα εἶναι ἀλλή-
 λους, καὶ ἃ τότε ἔφαμεν ἄλλην δύναμιν ἔχειν, καὶ
 οὐκ εἶναι τὸ ἕτερον οἷον τὸ ἕτερον, τὰ τοῦ προσώ-
 που μόρια, ἀμηγέπη προσέοικε, καὶ ἔστι τὸ ἕτερον
 οἷον τὸ ἕτερον· ὥστε τοῦτω γε τῷ τρόπῳ καὶ ταῦτα
 ἐλέγχεις, εἰ βούλοιο, ὥς ἅπαντά ἐστιν ὅμοια ἀλλή-
 λους· ἀλλ' οὐχὶ τὰ ὁμοίων τι ἔχοντα, ὅμοια δικαίον κα-
 λεῖν, οὐδὲ τὰ ἀνόμοιόν τι ἔχοντα, ἀνόμοια, καὶ πάνυ
 μικρὸν ἔχει τὸ ἀνόμοιον ἢ τὸ ὅμοιον. LVI. Καὶ ἐγὼ
 θαυμάσας, εἶπον πρὸς αὐτόν, Ἡ γὰρ οὕτω σοι τὸ
 δίκαιον καὶ ὅσιον πρὸς ἄλληλα ἔχει ὥστε ὅμοιόν
 τι μικρὸν ἔχειν ἀλλήλοις; Οὐ πάνυ, ἔφη, οὕτως·
 οὐ μέντοι οὐδὲ αὖ ὥς σὺ μοι δοκεῖς οἶσθαι. Ἀλλὰ

XX

μήν, ἔφη ἐγώ, ἐπειδὴ δυσχερὲς δοκεῖς μοι ἔχει
 πρὸς τοῦτο, τοῦτο μὲν ἐάσωμεν· τόδε δὲ ἄλλο ὦν
 ἔλεγες ἐπισκεψώμεθα· ἀφροσύνην τι καλεῖς; ἔφη·
 τοῦτω τῷ πράγματι οὐ πικρὸν τοῦναντίον ἔστιν ἡ σο-
 φία; Ἐμοιγε δοκεῖ, ἔφη. Πότερον δὲ ὅταν πράτ-
 τωσιν ἄνθρωποι ὀρθῶς τε καὶ ὠφελίμως, τότε σω-
 φρονεῖν σοι δοκοῦσιν, οὕτω πράττοντες; ἢ εἰ τοῦ-
 ναντίον ἔπραττον; Σωφρονεῖν, ἔφη. Οὐκοῦν σω-
 φροσύνη σωφρονοῦσιν; Ἀνάγκη. Οὐκοῦν οἱ μὴ ὀρ-
 θῶς πράττοντες, ἀφρόνως πράττουσι, καὶ οὐ σω-
 φρονοῦσιν, οὕτω πράττοντες; Ξυνδοκεῖ μοι, ἔφη.
 Τοῦναντίον ἄρα ἐστὶ τὸ ἀφρόνως πράττειν τῷ σω-
 φρόνως; Ἐφη. Οὐκοῦν τὰ μὲν ἀφρόνως πραττόμενα,
 ἀφροσύνη πράττεται, τὰ δὲ σωφρόνως, σωφροσύνη;
 ὁμολογεῖ. Οὐκοῦν εἴ τι ἰσχυρῶς πράττεται, ἰσχυρῶς
 πράττεται, καὶ εἴ τι ἀσθενείᾳ, ἀσθενῶς; Ἐδόκει.
 Καὶ εἴ τι μετὰ τάχους, ταχέως, καὶ εἴ τι μετὰ βρα-
 δυτήτος, βραδέως; Ἐφη. Καὶ εἴ τι δὴ ὡσαύτως
 πράττεται, ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ πράττεται, καὶ εἴ τι ἐναν-
 τίως, ὑπὸ τοῦ ἐναντίου; Ξυνέφη. LVII. Φέρε δὴ, ἦν
 δ' ἐγώ, ἔστι τι καλόν; Ξυνεχώρει. Τούτῳ ἔστι τι
 ἐναντίον, πλην τοῦ αἰσχροῦ; Οὐκ ἔστι. Τί δέ; ἔστι
 τι ἀγαθόν; Ἔστι. Τούτῳ ἔστι τι ἐναντίον, πλην
 τοῦ καλοῦ; Οὐκ ἔστι. Τί δέ; ἔστι τι ὀξὺ ἐν φωνῇ;
 Ἐφη. Τούτῳ μὴ ἔστι τι ἐναντίον ἄλλο πλην τοῦ
 βαρὺ; Οὐκ, ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ἐν ἑκάστῳ
 τῶν ἐναντίων ἓν μόνον ἔστιν ἐναντίον, καὶ οὐ πολλὰ;
 Ξυνωμολογεῖ, Ἴδι δὴ, ἦν δ' ἐγώ, ἀναλογισώμεθα

τὰ ὁμολογημένα ἡμῖν. Ὁμολογήκαμεν ἔν ἐνὶ μόνον
ἐναντίον εἶναι, πλείω δὲ μή; Ὁμολογήκαμεν. Τὸ
δὲ ἐναντίως πραττόμενον, ὑπὸ ἐναντίων πράττεσθαι;
Ἐφη. Ὁμολογήκαμεν δὲ ἐναντίως πράττεσθαι, ὃ ἂν
ἄφροδῶς πράττεται, τῷ σωφροδῶς πραττομένῳ; Ἐφη.
Τὸ δὲ σωφροδῶς πραττόμενον, ὑπὸ σωφροσύνης
πράττεσθαι, τὸ δὲ ἄφροδῶς, ὑπὸ ἄφροσύνης. Συν-
εχώρει. Οὐκοῦν, εἴπερ ἐναντίως πάττεται, ὑπὸ
ἐναντίου πράττειτ' ἂν; Ναί. Πράττεται δὲ τὸ μὲν
ὑπὸ σωφροσύνης, τὸ δὲ ὑπὸ ἄφροσύνης; Ναί.
Ἐναντίως; Πάνυ γε. Οὐκοῦν ὑπὸ ἐναντίων ὄντων;
Ναί. Ἐναντίον ἄρα ἐστὶν ἄφροσύνη σωφροσύνης;
φαίνεται. Μέννησαι οὖν, ὅτι ἐν ταῖς ἔμπροσθεν
ὁμολόγηται ἡμῖν ἄφροσύνη σοφίᾳ ἐναντίον εἶναι;
Συνωμολόγει. Ἐν δὲ ἐνὶ μόνον ἐναντίον εἶναι; Φημί.
LVIII. Πότερον οὖν, ὥς Πρωταγόρα, λύσωμεν τῶν
λόγων; τὸ ἐν ἐνὶ μόνον ἐναντίον εἶναι, ἢ ἐκείρον ἐν
ᾧ ἐλέγεται ἕτερον εἶναι σωφροσύνης σοφία, μόριον
δὲ ἐκάτερον ἀρετῆς, καὶ πρὸς τῷ ἑτερον εἶναι, καὶ
ἀνόμοια καὶ αὐτὰ καὶ αἱ δυνάμεις αὐτῶν, ὥσπερ τὰ
τοῦ προσώπου μόρια; πότερον οὖν δὴ λύσωμεν;
οὗτοι γὰρ οἱ λόγοι ἀμφοτέροι οὐ πάνυ μουσικῶς
λέγονται· οὐ γὰρ ξυνήδουσιν αὐτὰς ξυναρμώττουσιν
ἀλλήλοις. Πῶς γὰρ ἂν ξυνήδουεν, εἴπερ γε ἀνάγκη
ἐνὶ μὲν ἔν μόνον ἐναντίον εἶναι, πλείουσιν δὲ μή, τῇ
δὲ ἄφροσύνῃ ἐνὶ ὄντι σοφία ἐναντία καὶ σωφροσύνη
αὐτῇ φαίνεται; ἢ γὰρ, ὥς Πρωταγόρα, ἔφην ἐγώ, ἢ
ἄλλως πως; Ὁμολόγησε, καὶ μάλ' ἀκόντως. Οὐκοῦν

ἔν ἄν εἴη ἡ σωφροσύνη καὶ ἡ σοφία : τὸ δὲ πρότερον
 αὐτὴ ἐφάνη ἡμῖν ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ δσιότης, σχεδὸν τα-
 ταιούτων ὄν. LIX. Ἰθι δὴ, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ Πρωταγόρας, μὴ
 ἀποκἀμῶμεν, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ διασκεψώμεθα.
 ἄρα τί σοι δοκεῖ ἀδικῶν ἄνθρωπος σωφρονεῖν ὅτι
 ἀδικεῖ; Ἀσχυνοίμην ἄν ἔγωγ', ἔφη, ὦ Σώκρατες.
 τοῦτο ὁμολογεῖν· ἐπεὶ πολλοὶ γέ φασι τῶν ἀνθρώ-
 πων. Πότερον οὖν πρὸς ἐκείνους τὸν λόγον ποι-
 σομαι, ἢ πρὸς σέ; Εἰ βούλει, ἔφη, πρὸς τοῦτο
 πρῶτον τὸν λόγον διαλέχθῃσι τὸν τῶν πολλῶν. Ἀ-
 οὐδέν μοι διαφέρει, εἰ μόνον σὺ γε ἀποκρίνη, εἰ
 οὖν δοκεῖ σοι ταῦτα, εἴτε μή· τὸν γὰρ λόγον ἔγωγ'
 μάλιστα ἐξετάζω· συμβαίνει μέντοι ἴσως καὶ ἐμὲ τὸ
 ἐρωτῶντα καὶ τὸν ἀποκρινόμενον ἐξετάζεσθαι. Τ-
 μὲν οὖν πρῶτον ἐκαλλωπίζετο ἡμῖν ὁ Πρωταγόρας·
 τὸν γὰρ λόγον ἡττιῶτο δυσχερῆ εἶναι· ἔπειτα μὲντοι
 συνεχώρησεν ἀποκρίνεσθαι. LX. Ἰθι δὴ, ἔφη ἐγὼ,
 εἰς ἀρχῆς μοι ἀποκρίναι· δοκοῦσι τινὲς σοι σωφρο-
 νεῖν ἀδικοῦντες; Ἔστω, ἔφη. Τὸ δὲ σωφρονεῖν, λ-
 γεις εἰ φρονεῖν; Ἐφη. Τὸ δ' εὖ φρονεῖν, εὖ βου-
 λεύεσθαι ὅτι ἀδικοῦσιν; Ἔστω, ἔφη. Πότερον, ἢ
 δ' ἐγὼ, εἰ εὖ πράττουσιν ἀδικοῦντις, ἢ εἰ κακῶς;
 Εἰ εἰ. Λέγεις οὖν ἀγαθὰ ὅτι εἶναι; Λέγω. Ἰθι δὴ,
 οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ταῦτ' ἐστὶν ἀγαθὰ, ἃ ἐστὶν ὠφέλ-
 ια τοῖς ἀνθρώποις; Καὶ ταὶ μὲν Δί', ἔφη, κἂν μὴ
 τοῖς ἀνθρώποις ὠφέλιμα ᾖ, ἔγωγε καλῶ ἀγαθὰ
 LXI. Καὶ μοι ἐδόκει ὁ Πρωταγόρας ἤδη τετραχύνθαι
 τε καὶ ἀγωνιστῆν καὶ παρατετάχθαι πρὸς τὸ ἀποκρίναι

XXI-

αῖται. ἐπειδὴ οὖν ἐώρων αὐτὸν οὕτως ἔχοντα, εὐλα-
 βούμενος, ἡρέμα ἡρόμην, Πότερον ἦν δ' ἐγὼ, λή-
 γεις, ὦ Πρωταγόρα, ἢ μηδενὶ ἀνθρώπων ὠφέλιμὸν
 ἔστιν, ἢ ἂν μηδὲ τοπαράπαν ὠφέλιμα; καὶ τὰ τοι-
 αῦτα σὺ ἀγαθὰ καλεῖς; Οὐδαμῶς, ἔφη, ἀλλ' ἔγωγε
 πολλὰ οἶδ' ἃ ἀνθρώποις μὲν ἀναφελῇ ἔστι, καὶ σι-
 τία καὶ ποτὶ καὶ φάρμακα καὶ ἄλλα μυρία, τὰ
 δέ γε, ὠφέλιμα· τὰ δὲ ἀνθρώποις μὲν οὐδέτερα,
 ἵπποις δέ· τὰ δὲ βουσὶ μόνον· τὰ δὲ κισὶ· τὰ δέ
 γε τούτων μὲν οὐδενί, δένδροις δέ· τὰ δὲ ταῦ δέν-
 δρον ταῖς μὲν ῥίζαις ἀγαθὰ, ταῖς δὲ βλάστησις πο-
 νηρά· οἷον καὶ ἡ κόπρος πάντων τῶν φυτῶν ταῖς
 μὲν ῥίζαις ἀγαθὸν παραβαλλομένη· εἰ δὲ θέλοις ἐπὶ
 τοὺς πτόρθους καὶ τοὺς νέους κλῶνας ἐπιβάλλειν,
 πάντα ἀπόλλυσιν. ἐπεὶ καὶ τὸ ἔλαιον τοῖς μὲν φυ-
 τοῖς ἅπασιν ἐστὶ πάγκακον, καὶ ταῖς θριξὶ πολυμιώ-
 ταιον ταῖς τῶν ἄλλων ζώων, πλὴν ταῖς τοῦ ἀνθρώπου·
 ταῖς δὲ τοῦ ἀνθρώπου ἀρωγὸν καὶ τῷ ἄλλῳ σώματι.
 LXII. Οὕτω δὲ ποικίλον τί ἐστὶ τὸ ἀγαθὸν καὶ
 παντοδαπόν, ὥστε καὶ ἐνταῦθα, τοῖς μὲν ἔξωθεν
 τοῦ σώματος ἀγαθὸν ἐστὶ τῷ ἀνθρώπῳ, τοῖς δ' ἐν-
 τὸς ταυτὸ τοῦτο κακίστον. καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἱατροὶ
 πάντες ἀπαγορεύουσι τοῖς ἀσθενοῦσι μὴ χρῆσθαι
 ἐλαίῳ, ἀλλ' ἢ ὅτι σμικροτάτῳ, ἐν τούτοις οἷς μέλλει
 ἔδυσθαι, ὅσον μόνον τὴν δυσχέρειαν κατασβεῖσαι τὴν
 ἐπὶ ταῖς αἰσθήσεσι ταῖς διὰ τῶν ὀντων γιγνομένην
 ἐν τοῖς σιτίοις τε καὶ ὕφοις. Εἰπόντος οὖν ταῦτα
 αὐτοῦ, οἱ παρόντες ἀνεθορῶνθησαν ὡς εὖ λέγοι.

Καὶ ἐγὼ εἶπον, ὦ Πρωταγόρα, ἐγὼ τυγχάνω ἐπι-
λήσιμων τις ὢν ἀνθρώπος, καὶ ἐάν τις μοι μακρο-
λέγη, ἐπιλανθάνομαι περὶ οὗ ἂν ἦ ὁ λόγος. ὥς περ
οὖν, εἰ ἐτύγχανον ὑπόκωφος ὢν, ὅσων ἂν χρῆναι, εἰ
περ ἔμελλές μοι διαλέγεσθαι, μῆζον φθέγγεσθαι
ἢ πρὸς τοὺς ἄλλους· οὕτω καὶ νῦν, ἐπειδὴ ἐπιλή-
σιμον ἐνέτυχες, ξύντιμνέ μοι τὰς ἀποκρίσεις, καὶ
βραχυτέρας ποίει, εἰ μᾶλλον σοι ἔπεσθαι. Πῶς
οὖν κεύεις με βραχέα ἀποκρίνεσθαι; ἢ βραχυτέ-
ρα σοι, ἔφη, ἀποκρίνωμαι ἢ δεῖ; Μηδαμῶς, ἢ
δ' ἐγώ. Ἄλλ' ὅσα δεῖ, ἔφη; Ναί, ἦν δ' ἐγώ. Πό-
τερά οὖν ὅσα ἐμοὶ δοκεῖ δεῖν ἀποκρίνεσθαι, τοσαῦτα
σοι ἀποκρίνωμαι, ἢ ὅσα σοί; LXIII. Ἀκίκοα γού-
νην δ' ἐγώ, ὅτι σὺ οἶός τ' εἶ καὶ αὐτὸς καὶ ἄλλον δι-
δάσκει περὶ τῶν αὐτῶν, καὶ μακρὰ λέγειν, ἐὰν βού-
ληται, οὕτως ὥστε τὸν λόγον μηδέποτε ἐπιλείπειν, καὶ
αὐτὸς βραχέα οὕτως, ὥστε μηδένα σου ἐν βραχυτέροις
εἰπεῖν. εἰ οὖν μέλλεις ἐμοὶ διαλέγεσθαι, τῷ ἐτέρῳ
τρόπῳ χρῶμαι πρὸς με τῇ βραχυλογίᾳ. ὦ Σώκρατες,
ἔφη, ἐγὼ πολλοῖς ἤδη εἰς ἀγῶνα λόγων ἀφικόμενος
ἀνθρώποις, καὶ εἰ τοῦτο ἐποίουν ὃ σὺ κεύεις, ὡς
ὁ ἀντιλέγων ἐκέλευέ με διαλέγεσθαι, οὕτω διελεγό-
μην, οὐδενὸς ἂν βελτίων ἐφαινόμην, οὐδ' ἂν ἐγένετο
Πρωταγόρου ὄνομα ἐν τοῖς Ἕλλησι. LXIV. Καὶ ἐγὼ
λέγων γάρ ὅτι οὐκ ἤρεσεν αὐτὸς αὐτῷ ταῖς ἀποκρι-
σεσι ταῖς ἐμπροσθεν, καὶ ὅτι οὐκ ἐθέλησεν ἐκώ-
σῃ εἶναι ἀποκρινόμενος διαλέγεσθαι) ἡ ἡσάμενος οὐκ
εἶπε ἐμὸν ἔργον εἶναι παρῆναι ἐν ταῖς ξυνουσίαις

Ἀλλὰ τοι, ἔφη, οἱ Πρωταγόρα, οὐδ' ἐγὼ λιπαρῶς
 ἔχω παρὰ τὰ σοὶ δοκοῦντα τὴν ξυνουσίαν ἡμῖν γίγνε-
 σθαι· ἀλλ' ἐπειδὴν σὺ βούλῃ διαλέγεσθαι, ὥς ἐγὼ
 δύναμαι ἐπισθαι, τότε σοὶ διαλέξομαι. **Σ**ὺ μὲν γάρ
 (ὥς λέγεται περὶ σοῦ, φῆς δὲ καὶ αὐτός) καὶ ἐν
 μακρολογίᾳ καὶ ἐν βραχυλογίᾳ οἷός τ' εἰ ξυνουσίως
 ποιῆσθαι· σοφός γάρ εἰ· ἐγὼ δὲ τὰ μακρὰ ταῦτα
 ἀδύνατος· ἐπεὶ ἐβουλόμην ἂν οἷός τ' εἶναι. ἀλλὰ σε
 ἐχρῆν ἡμῖν ξυγχαρεῖν τὸν ἀμφοτέρω δυνάμενον, ἵνα
 ξυνουσία ἐρίγνέτο· νῦν δέ, ἐπειδὴ οὐκ ἐθέλεις, καὶ
 ἐμοί τις ἀσχολία ἐστὶ καὶ οὐκ ἂν οἷός τ' εἴην σοὶ
 παραμεῖναι ἀποτείνοντι μακροῦς λόγους (ἐλθεῖν γάρ
 ποί με δεῖ), εἴμι· ἐπεὶ καὶ ταῦτ' ἀνίσως οὐκ ἠθδῶς σου
 ἤκουον. **LXV.** Καὶ ἅμα ταῦτα εἰπὼν ἀνιστάμεν ὥς
 ἀπίων· καὶ μου ἀνισταμένου ἐπιλαμβάνεται ὁ Καλ-
 λίας τῆς χειρὸς τῇ δεξιᾷ, τῇ δ' ἀριστερᾷ ἀντελάβετο
 τοῦ τρίβωνος τουτουῖ καὶ εἶπεν, Οὐκ ἀφῆσομέν σε, ὦ
 Σώκρατες· εἴαν γάρ σὺ ἐξέλθῃς, οὐχ ὁμοίως ἡμῖν
 ἔσονται οἱ διάλογοι· δέομαι οὖν σου παραμεῖναι
 ἡμῖν· ὥς ἐγὼ οὐδ' ἂν ἐνδὲς ἡδίων ἀκούσαιμι ἢ σοῦ
 τε καὶ Πρωταγόρου διαλεγομένων. ἀλλὰ χάρισαι
 ἡμῖν πῶσι. Καὶ ἐγὼ εἶπον (ἡδὴ δὲ ἀνестήκειν ὥς
 ἐξιών·) **Ω** παῖ Ἰππολίκου, αἰὲ μὲν ἔγωγέ σου τὴν
 φιλοσοφίαν ἀγαμαι, ἁτὰρ καὶ νῦν ἐπαινῶ καὶ φίλῳ·
 ὥστε βουλόμην ἂν χαρίζεσθαι σοι, εἰ μὴ οὐ δύναται
 δέοιο· νῦν δ' ἐστὶν ὥσπερ ἂν εἰ δέοιό μου, Κρίσωνι
 τῷ Ἱμερταίῳ δρομεῖ ἀκμᾶζοντι ἐπισθαι, ἢ τῶν δαλι-
 χοδρομῶν τῶν, ἢ τῶν ἡμεροδρομῶν διαθεῖν τε καὶ

ἔπεισθαι· εἴποιμι ἂν σοι ὅτι πολὺ σοῦ μᾶλλον ἐξ
 ἔμμαντοῦ θεόμαι θέουσι τοῦτοις ἀκολουθεῖν· αἱ
 οὐ γὰρ δύναμαι. ἀλλ' εἴ τι δέη θεάσασθαι ἐν
 αὐτῷ ἐμέ τε καὶ Κρίσωνα θεόντας, τοῦτου δέ
 ξυγκαθεῖναι· ἐγὼ μὲν γὰρ οὐ δύναμαι ταχὺ θεῖν
 οὗτος δὲ δύναται βραδέως. εἰ οὖν ἐπιθυμεῖς ἐμὴν
 καὶ Πρωταγόρου ἀκούειν, τοῦτου δέου, ὥςπερ τὸ
 πρῶτον μοι ἀπεκρίνατο διὰ βραχέων καὶ αὐτὰ
 ἐρωτώμενα, οὕτω καὶ νῦν ἀποκρίνεσθαι. εἰ δέ μ
 τίς ὁ τρόπος ἔσται τῶν διαλόγων; χωρὶς γὰρ ἔγω
 ὦμην εἶναι τὸ ξυνεῖναι τε ἀλλήλοις διαλεγόμενοι
 καὶ τὸ δημηγορεῖν. LXVI. Ἀλλ' ὄρεῃς, ἔφη, ὦ Σωκρά
 τες· δίκαια δοκεῖ λέγειν Πρωταγόρας, ἀξιῶν αὐτῷ
 ἐξεῖναι διαλέγεσθαι ὅπως βούλεται καὶ σοὶ ὅπ
 ἂν αὐτὸν βούληται. Ὑπολαβὼν οὖν ὁ Ἀλκιβιάδης
 Οὐ καλῶς λέγεις, ἔφη, ὦ Καλλία. Σωκράτης μ
 γὰρ ὅδε ὁμολογεῖ μὴ μετεῖναι οἱ μακρολογίας, κα
 παραχωρεῖ Πρωταγόρα· τοῦ δὲ διαλέγεσθαι οἷός
 εἶναι, καὶ ἐπίστασθαι λόγον τε δοῦναι καὶ δεῖ
 σθαι, θαυμάζοιμ' ἂν εἴ τῳ ἀνθρώπῳ παραχ
 ρεῖ. εἰ μὲν οὖν καὶ Πρωταγόρας ὁμολογεῖ φανλό
 ρος εἶναι Σωκράτους διαλεχθῆναι, ἐξαρκεῖ Σωκρά
 τει· εἰ δὲ ἀντιποιεῖται, διαλεγέσθω, ἐρωτῶν τε κα
 ἀποκρινόμενος, μὴ ἐφ' ἐκάστη ἐρωτήσει μακρὸν λό
 γον ἀποτείνων, ἐκκρούων τοὺς λόγους, καὶ οὐκ ἐξ
 λων διδόναι λόγον, ἀλλ' ἀπομυκύνων, ὥς ἂν ἐκ
 λάθωνται περὶ οὗτου τὸ ἐρώτημα ἦν οἱ πολλοὶ τ
 ἀκούοντων· ἐπεὶ Σωκράτει γε ἐγὼ ἐγγυῶμαι μὴ ἐ

λήσασθαι, οὐχ ὅτι παίζει καὶ φησιν ἐπιλήσμων εἶναι.
 ἐμοὶ μὲν οὖν δοκεῖ ἐπιεικέστερα Σωκράτης λέγειν.
 χρηὴ γὰρ ἕκαστον τὴν ἑαυτοῦ γνώμην ἀποφαίνεσθαι.
 LXVII. Μετὰ δὲ τὸν Ἀλκιβιάδην, ὃς ἐγώ μαι, Κριτίας
 ἦν ὁ εἰπών, Ὡς Πρόδικε καὶ Ἰππία, Καλλίας μὲν δοκεῖ
 μοι μάλα πρὸς Πρωταγόραν εἶναι. Ἀλκιβιάδης δὲ
 ἀεὶ φιλόνοιός ἐστι πρὸς ὃ, τι ἂν ὀρμήσῃ. ἡμᾶς δὲ
 οὐδὲν δεῖ ξυμφιλονεκεῖν οὔτε Σωκράτει, οὔτε Πρω-
 ταγόρᾳ, ἀλλὰ κοινῇ ἀμφοτέρων διδοῦναι μὴ μεταξὺ
 διαλύσαι τὴν ξυνουσίαν. Εἰπόντος δὲ αὐτοῦ ταῦτα,
 ὁ Πρόδικος, Καλῶς μοι, ἔφη, δοκεῖς λέγειν, ὦ Κρι-
 τία. χρηὴ γὰρ τοὺς ἐν τοιοῖσδε λόγοις πυραγιγνομέ-
 νους κοινοὺς μὲν εἶναι ἀμφοῖν τοῖν διαλεγομένοιιν
 ἀκροαταῖς, ἴσους δὲ μὴ. ἔστι γὰρ οὗ ταυτάν. κοινῇ
 μὲν γὰρ ἀκοῦσαι δεῖ ἀμφοτέρων, μὴ ἴσον δὲ νῆμαι
 ἑκατέρῳ, ἀλλὰ τῷ μὲν σοφωτέρῳ πλέον, τῷ δὲ ἀμω-
 θεστέρῳ ἕλαττον. LXVIII. Ἐγὼ μὲν καὶ αὐτός, ὦ
 Πρωταγόρα τε καὶ Σώκρατες, ἀξιῶ ὑμᾶς ξυγχαρεῖν καὶ
 ἀλλήλοις περὶ τῶν λόγων ἀμφισβητεῖν μὲν, ἐρίζειν δὲ
 μὴ· (ἀμφισβητοῦναι μὲν γὰρ καὶ δι' εὐνοίαν οἱ φίλοι τοῖς
 φίλοις, ἐρίζουσι δὲ οἱ διάφοροί τε καὶ ἐχθροὶ ἀλλή-
 λους) καὶ οὕτως ἂν καλλίστη ἡμῖν ἡ ξυνουσία γίγνοι-
 το. ὑμεῖς τε γὰρ οἱ λεγοντες μάλιστα ἂν οὕτως ἐν
 ἡμῖν τοῖς ἀκούουσιν εὐδοκιμοῖτε, καὶ οὐκ ἐπαινοῦ-
 σθε. — εὐδοκιμεῖν μὲν γὰρ ἐστὶ παρὰ ταῖς ψυχαῖς
 τῶν ἀκούοντων, ἅντιν' ἀπάτης, ἐπαινεῖσθαι δὲ ἐν λό-
 γῳ πολλάκις παρὰ δόξαν ψευδομένων — ἡμεῖς τ' αὖ
 οἱ ἀκούοντες μάλιστα ἂν οὕτως εὐφραيناίμεθα, οὐχ

ἡδοίμεθα· εὐφραίνεσθαι μὲν γάρ, ἐστὶ μανθάνοντι καὶ φρονήσεως μεταλαμβάνοντα αὐτῇ τῇ διανοίᾳ ἡδεσθαι δὲ ἐσθιοντά τι, ἢ ἄλλο ἢδὺ πάσχοντα αὐτῷ τῷ σώματι. LXIX. Ταῦτα οὖν εἰπόντος τοῦ Πρωταγόρου, πολλοὶ πάντῃ τῶν παρόντων ἀπεδέξαντο. μετὰ δὲ τὸν Πρωταγόρου Ἐπίας ὁ σοφὸς εἶπεν, ὦ ἄνδρες ἔφη, οἱ παρόντες, ἡγοῦμαι ἐγὼ ὑμᾶς ξυγγενεῖς καὶ οἰκείους καὶ πολίτας ἅπαντας εἶναι φύσει, οὐ νόμῳ· τὸ γὰρ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ φύσει ξυγγενές ἐστι· ὁ δὲ νόμος, τύραννος ὢν τῶν ἀνθρώπων, πολλὰ παρὰ τὴν φύσιν βιάζεται. ἡμᾶς οὖν αἰσχροὺς τῇ φύσει τῶν πραγμάτων εἶδέναι, σοφωτάτους ὅντας τῶν Ἑλλήνων, καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτο νῦν ξυνηλευθίας τῆς τε Ἑλλάδος εἰς αὐτὸ τὸ πρυτανεῖα τῆς σοφίας καὶ αὐτῆς τῆς πόλεως εἰς τὸν μέγιστον καὶ ὀλβιώτατον οἶκον τόνδε, μηδὲν τοῦτον τοῦ ἀξιώματος ἄξιον ἀποφῆναι, ἀλλ' ὥσπερ τοὺς φανηλοτάτους τῶν ἀνθρώπων διαφέρεσθαι ἀλλήλοισι. LXX. Ἐγὼ μὲν οὖν καὶ δέομαι καὶ συμβουλεύειν, Πρωταγόρα τε καὶ Σώκρατες, συμβῆναι ὑμᾶς, ὥσπερ ὑπὸ διαιτητῶν ἡμῶν συμβιβαζόντων εἰς τὸ μέσον καὶ μήτε σὲ τὸ ἀκριβές τοῦτο εἶδος τῶν διαλόγων ζητεῖν τὸ κατὰ βραχὺ λίσαν, εἰ μὴ ἢδὺ Πρωταγόρου ἀλλ' ἐφεῖναι καὶ χαλάσαι τὰς ἡνίκας ταῖς λόγοις, ἵνα μεγαλοπρεπέστεροι καὶ εὐσημονέστεροι ἡμῖν φανώμενται, μήτ' αὖ Πρωταγόρου πᾶσι κάλων ἔκτελεσαντα, νόμῳ ἐφέντα, φεύγειν εἰς τὸ πέλαγος τοῦ λόγου, ἀποκρύψαντα γῆν, ἀλλὰ μέσον τοι ἄμφω

τέρους τιμῶν. ὥς οὖν ποιήσετε καὶ πείθεσθαι μοι,
 βαρβδόχον καὶ ἐπιστάτην καὶ πρύτανιν ἐλίσθαι, ὃς
 ὑμῖν φυλάξει τὸ μέτριον μῆκος τῶν λόγων ἐκατέρου.
 Ταῦτα ἤρесе τοῖς παροῦσι, καὶ πάντες ἐπήνεσαν, XXV
 καὶ ἐμὲ τε ὁ Καλλίας οὐκ ἔφη ἀφήσειν, καὶ ἐλίσθαι
 ἰδίοντο ἐπιστάτην. LXXI. Εἶπον οὖν ἐγώ, ὅτι αἰσχρὸν
 εἶη βραβεύτην αἰρεῖσθαι τῷ λόγῳ. εἴτε γὰρ χείρων
 ἔσται ἡμῶν ὁ αἰρεθείς, οὐκ ὀρθῶς ἂν ἔχοι τὸν χείρω
 τῶν βελτιόνων ἐπιστατεῖν· εἴτε ὅμοιος, οὐδ' οὕτως
 ὀρθῶς· ὁ γὰρ ὅμοιος ἡμῖν ὅμοιος καὶ ποιήσει· ὥστε
 ἐκ περιττοῦ αἰρεθήσεται. ἀλλὰ δὴ βελτίονα ἡμῶν
 αἰρήσεσθε. τῇ μὲν ἀληθείᾳ, ὥς ἐγώ μαι, ἀδύνατον
 ὑμῖν ὥστε Πρωταγόρου τοῦδε σοφώτερόν τινα ἐλέ-
 σθαι· εἰ δὲ αἰρήσεσθε μὲν μηδὲν βελτίω, φήσετε δέ,
 αἰσχρὸν καὶ τοῦτο τῷδε γίνεται, ὥς περ φαύλῳ ἀν-
 θρώπῳ ἐπιστάτην αἰρεῖσθαι· ἐπεὶ, τὸ γ' ἐμὸν, οὐδὲν
 μοι διαφέρει. ἀλλ' οὕτως ἐθέλω παῖσσαι, ἵνα ὁ
 προθυμῶσθε, ξυνουσία τε καὶ διάλογος ἡμῖν γί-
 γνωνται· εἰ μὴ βούλεται Πρωταγόρας ἀποκρίνεσθαι,
 οὗτος μὲν ἐρωτάτω, ἐγὼ δὲ ἀποκρινοῦμαι, καὶ ἄπο
 πειράσσομαι αὐτῷ δεῖξαι, ὥς ἐγὼ φημι χρῆναι τὸν
 ἀποκρινόμενον ἀποκρίνεσθαι· ἐπειδὴν δὲ ἐγὼ ἀπο-
 κρίνωμαι, ὅπως ἂν οὗτος βούληται ἐρωτᾶν, πάλιν
 οὗτος ἐμοὶ λόγον ὑποσχεῖται ὁμοίως. ἐάν οὖν μὴ δο-
 κῇ πρόθυμος εἶναι πρὸς αὐτὸ τὸ ἐρωτώμενον ἀπο-
 κρίνεσθαι, καὶ ἐγὼ καὶ ὑμεῖς κοινῇ δεησόμεθα αὐ-
 τοῦ ἅπερ ὑμεῖς ἐμοῦ, μὴ διαφθείρειν τὴν ξυνουσίαν
 καὶ οὐδὲν δεῖ τοῦτου ἕνεκα εἶνα ἐπιστάτην γενέσθαι.

XXVI

αἱ λὰ πάντες κοινῇ ἐπιστατήσετε. LXXII. Ἐδόκει πᾶ-
 σιν οὕτω ποιητέον εἶναι· καὶ ὁ Πρωταγόρας πᾶν μὲν
 οὐκ ᾔθελεν, ὅμως δὲ ἡναγκάσθη ὁμολογῆσαι ἐρωτή-
 σειν, καὶ, ἐπειδὴν ἱκανῶς ἐρωτήσῃ, πᾶν δώσειν λόγον
 κατὰ μικρὸν ἀποκρινόμενος. Ἦρξατο οὖν ἐρωτῆναι
 οὐτωσί πως, Ἦγοῦμαι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἐγὼ ἀνδρὶ
 παιδείας μέγιστον μέρος εἶναι, περὶ ἐπῶν δεινὸν εἶ-
 ναι· ἔστι δὲ τοῦτο, τὰ ὑπὸ τῶν ποιητῶν λεγόμενα
 οἷον ἵ εἶναι ξυνιέναι ἃ τε ὀρθῶς πεποιήται καὶ ἃ
 μὴ, καὶ ἐπίστασθαι διελεῖν τε καὶ ἐρωτῶμενον λό-
 γον δοῦναι. καὶ δὴ καὶ νῦν ἔσται τὸ ἐρώτημα περὶ
 τοῦ αὐτοῦ μὲν περὶ οὐπὲρ ἐγὼ τε καὶ σὺ νῦν διαλε-
 γόμεθα, περὶ ἀρετῆς, μετενηνεγμένον δὲ εἰς πόλῃ-
 σιν· τοσοῦτον μόνον διοίσει. λέγει γάρ ποιν Σιμων
 νίδης πρὸς Σκόπαν τὸν Κρέοντος υἱὸν τοῦ Θεατταλοῦ,
 ὅτι ἄνδρα ἀγαθὸν μὲν ἀλαθείᾳ γενέσθαι χαλεπόν,
 χερσὶ τε καὶ ποσὶ καὶ νόῳ τετράγωνον, ἄνευ νόγου
 τετυγμένον. τοῦτο ἐπίστασθαι τὸ ἥσμα, ἢ πᾶν σοὶ διε-
 ἴλθω; LXXIII. Καὶ ἐγὼ εἶπον ὅτι, Οὐδὲν δεῖ. ἐπί-
 σταμαὶ τε γὰρ καὶ πᾶν μοι τυγχάνει μεμεληκὸς τοῦ
 ἥσματος. Ἐν, ἔφη, λέγεις. πότερον οὖν καλῶς σοὶ
 δοκεῖ πεποιῆσθαι καὶ ὀρθῶς, ἢ οὐ; Πάννυ, ἔφη
 ἔγωγε, καὶ ὀρθῶς. Δοκεῖ δέ σοι καλῶς πεποιῆσθαι,
 εἰ ἐναντία λέγει αὐτῷ αὐτῷ ὁ ποιητής; Οὐ καλῶς,
 ἦν δ' ἐγώ. Ὅρα δὴ, ἔφη, βέλτιον. Ἀλλ', ὦ γαθὲ,
 ἴσκειμαι ἱκανῶς. Οἶσθα οὖν, ἔφη, ὅτι προσόντος
 τοῦ ἥσματος λέγει ποιν, Οὐδέ μοι ἐμμελὲς τὸ Πι-
 τᾶκιον κέμεται, καίτοι σαφοῦ παρὰ φῶτός εἰρημῶ

νον· χαλεπὸν γὰρ το ἐσθλὸν ἔρμεναι. ἐννοεῖς ὅτι ὁ αὐτὸς οὗτος καὶ τὰδε λέγει καὶ κεῖνα τὴ ἐμπροσθεν; Οἶδα, ἣν δ' ἐγώ. Δοκεῖ οὖν σοι, ἔφη, ταῦτα ἐκείνοις ὁμολογεῖσθαι; Φαίνεται ἔμοιγε· καὶ ἅμα μέντοι ἐφροβούμην μὴ τι λέγῃ· Ἀτὰρ, ἔφη, ἐγὼ, σοὶ οὐ φαίνεται; Πῶς γὰρ ἂν φαίνοιτο ὁμολογεῖν αὐτοῖς ἑαυτοῖς ὅ ταῦτα ἀμφότερα λέγον, ὅς γε τὸ μὲν πρῶτον αὐτοῖς ὑπέθετο χαλεπὸν εἶναι, ἄνδρα ἀγαθὸν γενέσθαι ἀληθεία, ὀλίγον δὲ τοῦ ποιήματος εἰς τὸ πρόσθεν προελθὼν ἐπέλαθετο, καὶ Πιπτακὸν τὸν ταῦτα λέγοντα ἑαυτοῖς, ὅτι χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔρμεναι, τοῦτον μέμφεται τε, καὶ οὐ φησιν ἀποδέχεσθαι αὐτοῦ τὰ αὐτὰ ἑαυτοῖς λέγοντος. καίτοι ὁπότε τὸν ταῦτα λέγοντα αὐτοῖς μέμφεται, δηλοῖ ὅτι καὶ ἑαυτὸν μέμφεται ὥστε ἥτοι τοπρότερον ἢ ὕστερον οὐκ ὀρθῶς λέγει. LXXIV. Εἰπὼν οὖν ταῦτα, πολλοῖς θόρουβον παρέσχε καὶ ἔπαινον τῶν ἀκουόντων· καὶ ἐγὼ τὸ μὲν πρῶτον, ὥσπερ ἐκ ὑπὸ ἀγαθοῦ πύκτου πληγῆς, ἐσκοτώθην τε καὶ ἰλιγγίασα, εἰπόντος αὐτοῦ ταῦτα, καὶ τῶν ἄλλων ἐπιθορυβησάντων· ἔπειτα (ὥς γε πρὸς σὲ εἰρησθαι τάληθῃ), ἵνα μοι χρόνος ἐκγένηται τῇ σκέψει τί λέγει ὁ ποιητής, τρέπομαι πρὸς τὸν Πρόδικον, καὶ καλέσας αὐτόν, Ω Πρόδικε, ἔφη, ἐγώ, σὺς μέντοι Σιμωνίδης πολίτης· δίκαιος εἴ βοήθειν τῷ ἀνδρὶ. δοκῶ οὖν μοι ἐγὼ παρακαλεῖν σε, ὥσπερ ἔφη Ὅμηρος, τὸν Σκάμανδρον πολιορκούμενον ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως τὸν Σιμόντα παρακαλεῖν, εἰπόντα, Φίλε κασίγνητε, σθένης ἀνέρος ἀμφότεροι

περ Σχῶμεν. Ἀτὰρ καὶ ἐγὼ σὲ παρακαλῶ, μὴ ἡμῖν
 ὁ Πρωταγόρας τὸν Σιμωνίδην ἐκπέσῃ. καὶ γὰρ οὖν
 καὶ δεῖται τὸ ὑπὲρ Σιμωνίδου ἐπανόρθωμα τῆς σῆς
 μουσικῆς, ἢ τὰ τε βούλεισθαι καὶ ἐπιθυμεῖν δια-
 ρεῖς, ὥς οὐ ταυτὸν ὄν, καὶ ἂ νῦν δὴ εἶπες, πολλά
 τε καὶ καλὰ· καὶ νῦν σκόπει εἰ σοὶ ξυνδοκεῖ ὅπερ
 ἐμοί. οὐ γὰρ φαίνεται ἐναντία λέγειν αὐτὸς αὐτῷ
 Σιμωνίδης. σὺ γάρ, ὦ Πρόδικε, προαπόφηναι τὴν
 σὴν γνώμην· ταυτὸν σοὶ δοκεῖ εἶναι τὸ γενέσθαι
 καὶ τὸ εἶναι, ἢ ἄλλο; Ἄλλο, νῆ Δ', ἔφη ὁ Προδικός.
 LXXV. Οὐκοῦν, ἔφη ἐγώ, ἐν μὲν τοῖς πρώτοις αὐτὸς
 ὁ Σιμωνίδης τὴν ἑαυτοῦ γνώμην ἀπεφήνατο, ὅτι ἄν-
 δρα ἀγαθὸν ἀληθείας γενέσθαι, χαλεπὸν εἶη; Ἀλη-
 θῇ λέγει, ἔφη ὁ Προδικός. Τὸν δέ γε Πιπτακόν,
 ἦν δ' ἐγώ, μέμφεται, οὐχ ὥς οἴεται Πρωταγόρας, τὸ
 αὐτὸ ἑαυτῷ λέγοντα, ἀλλ' ἄλλο· οὐ γὰρ τοῦτο ὁ
 Πιπτακός εἶλεγε, τὸ Χαλεπὸν γενέσθαι ἐυθλόν, ὥςπερ
 ὁ Σιμωνίδης, ἀλλὰ τὸ ἔμμεναι. ἔστι δὲ οὐ ταυτὸν,
 ὦ Πρωταγόρα, ὥς φησι Πρόδικος ὅδε, τὸ εἶναι καὶ
 τὸ γενέσθαι. εἰ δὲ μὴ τὸ αὐτὸ ἐστὶ τὸ εἶναι τῷ γε-
 νέσθαι, οὐκ ἐναντία λέγει ὁ Σιμωνίδης αὐτὸς ἑαυ-
 τῷ· καὶ ἴσως ἂν φαίη Πρόδικος ὅδε καὶ ἄλλοι πολ-
 λοὶ, καθ' Ὁμόδογον, γενέσθαι μὲν ἀγαθόν, χαλεπὸν
 εἶναι· τῆς γὰρ ἀρετῆς ἔμπροσθεν τοὺς θεοὺς ἰδρῶτα
 θεῖναι· ὅταν δὲ τις αὐτῆς εἰς ἄκρον ἵκηται, ὑπὲρ δὴν δ'
 ἐπειτα πέλειν, χαλεπὴν περ ἐοῦσαν, ἐκτῆσθαι LXXVI.
 Ὁ μὲν οὖν Πρόδικος ἀκούσας ταῦτα, ἐπῆνε με. ὁ δὲ
 Πρωταγόρας, Τὸ ἐπανόρθωμά σοι, ἔφη, ὦ Σώκρα-

τες, μῆζον ἀμάρτημα ἔχει ἢ ὁ ἐπανορθοῖς. Καὶ ἐγὼ εἶπον, Κακὸν ἄρα μοι εἰργασταί, ὡς ἔοικεν, ὁ Πρωταγόρα, καὶ ἐμὶ τις γελοῖος ἰατρός· ἰώμενος μῆζον τὸ νόσημα ποιῶ. Ἀλλ' οὕτως ἔχει, ἔφη. Πῶς δὴ; ἦν δ' ἐγώ. Πολλή ἄν, ἔφη, ἀραθία εἴη τοῦ ποιητοῦ, εἰ οὕτω φαῦλόν τι φησιν εἶναι τὴν ἀρετὴν ἐκτῆσθαι, ὃ ἐστὶ πάντων χαλεπώτατον, ὡς ἅπανσι δοκεῖ ἀνθρώποις. LXXVII. Καὶ ἐγὼ εἶπον, Νῆ τὸν Δία, εἰς καιρὸν γε παρατετύχηκεν ἡμῖν ἐν ταῖς λόγους Προδίκος ὅδε. κινδυνεύει γάρ τοι, ὦ Πρωταγόρα, ἡ Προδίκου σοφία θεία τις εἶναι πάλαι, ἥτοι ἀπὸ Σιμωνίδου ἀρξαμένη, ἣ καὶ ἐστὶ παλαιότερα· σὺ δὲ ἄλλων πολλῶν ἔμπειρος ὢν ταύτης ἄπειρος εἶναι φαίνη, οὐχ ὥσπερ ἐγὼ ἔμπειρος διὰ τὸ μαθητὴς εἶναι Προδίκου τουτοῦ· καὶ νῦν μοι δοκεῖς σὺ μανθάνειν ὅτι καὶ τὸ χαλεπὸν τοῦτο ἴσως· οὐχ οὕτω Σιμωνίδης ὑπέλαβεν ὥσπερ σὺ ὑπολαμβάνεις· ἀλλ' ὥσπερ περὶ τοῦ δεινοῦ Πρόδικός με οὕτως νοουθετεῖ ἐκάστοτε, ὅταν ἐπαινῶν ἐγὼ ἢ σέ ἢ ἄλλον τινά, λέγω ὅτι Πρωταγόρας σοφὸς καὶ δεινὸς ἐστὶν ἀνὴρ. ἐρωτᾷ εἰ οὐκ αἰσχύνομαι τὰγαθὰ δεινὰ καλῶν· τὸ γὰρ δεινόν, φησί, κακὸν ἐστίν· οὐδεὶς γοῦν λέγει ἐκάστοτε, δεινοῦ πλούτου, οὐδὲ δεινῆς εὐρήνης, οὐδὲ δεινῆς ὑγείας, ἀλλὰ δεινῆς νόσου, καὶ δεινοῦ πολέμου, καὶ δεινῆς πενίας, ὡς τοῦ δεινοῦ κακοῦ ὄντος· ἴσως οὖν καὶ τὸ χαλεπὸν αὐτὸ οἱ Κεῖτοι καὶ ὁ Σιμωνίδης ἢ κακὸν ὑπολαμβάνουσιν ἢ ἄλλο τι ὃ σὺ σὺ μανθάνεις. LXXVIII. Εὐρώμεθα οὖν Πρόδικον· (δίκαιος γάρ

τὴν Σιμωνίδου φωνὴν τοῦτον ἐρωτᾷ·) Τί ἔλεγεν, ὦ Προδίκε, τὸ χαλεπὸν Σιμωνίδης; Κακόν, ἔφη. Διὰ ταῦτ' ἄρα καὶ μέμφεται, ἣν ὃ ἐγὼ, ὦ Προδίκε, τὸν Πιττακὸν λέγοντα, Χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι, ὥσπερ ἂν εἰ ἤκουεν αὐτοῦ λέγοντος ὅτι ἐστὶ κακὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι. Ἀλλὰ τί οἶτι, ἔφη, λέγειν, ὦ Σώκρατες, Σιμωνίδην ἄλλο, ἢ τοῦτο, καὶ ὀνειδίζειν τῷ Πιττακῷ ὅτι τὰ ὀνόματα οὐκ ἠπίστατο ὀρθῶς διαμεῖναι, ἅτι Λέσβιος ὢν καὶ ἐν φωνῇ βυρβάρῳ τεθραμμένος; Ἀκούεις δὴ, ἔφη ἐγὼ, ὦ Πρωταγόρα, Προδίκου τοῦδ'· ἔχεις τι πρὸς ταῦτα λέγειν; Καὶ ὁ Πρωταγόρας, Πολλοῦ γε δεῖ, ἔφη, οὕτως ἔχειν, ὦ Προδίκε. ἀλλ' ἐγὼ εὖ οἶδ' ὅτι καὶ Σιμωνίδης τὸ χαλεπὸν ἔλεγεν ὅπερ ἡμεῖς οἱ ἄλλοι, οὐ τὸ κακόν, ἀλλ' ὃ ἂν μὴ ὀφείδιον ἦ, ἀλλὰ διὰ πολλῶν πραγμάτων γίγνηται. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ οἶμαι, ἔφη, ὦ Πρωταγόρα, τοῦτο λέγειν Σιμωνίδην, καὶ Προδικὸν γε τόνδε εἶδεναι, ἀλλὰ παίζειν, καὶ σοῦ δοκεῖν ἀποπειράσθαι εἰ οἷός τ' ὦν τῷ σκευτοῦ λόγῳ βοηθεῖν· ἐπεὶ ὅτι γε Σιμωνίδης οὐ λέγει τὸ χαλεπόν, κακόν, μέγα τεκμηριόνηστι· εὐθὺς τὸ μετὰ τοῦτο ὅημα· λέγει γάρ ὅτι θεὸς ἂν μόνος ἔχοι τοῦτο τὰ γέρας. Οὐ δὴπου τοῦτό γε λέγων, κακόν ἐσθλὸν ἔμμεναι, εἴτα τὸν θεὸν φησὶ μόνον τοῦτο ἂν ἔχειν, καὶ τῷ θεῷ τοῦτο τὸ γέρας ἀπένειμι μόνῳ· ἀκόλαστον γὰρ ἂν τινα λέγοι Σιμωνίδην ὁ Προδικός, καὶ οὐδαμῶς Κεῖον· ἀλλ' ἂ μοι δοκῇ διανοεῖσθαι Σιμωνίδης ἐν τούτῳ τῷ ᾄσματι, ἐθέλω σοι εἰπεῖν, εἰ βούλει λαβεῖν μου πείραν ὅπως ἔχω, ὃ

οὐ λέγεις, τοῦτα περὶ ἐπὶ τῶν ἐάν δὲ βούλῃ, σοῦ ἀκού-
ομαι. LXXX. Ὁ μὲν οὖν Πρωταγόρας ἀκούσας μὴ
ταῦτα λέγοντος, Εἰ σὺ βούλεις, ἔφη, ὦ Σώκρατες,
ὁ δὲ Πρωταγόρας τε καὶ ὁ Ἰππίας ἐκλαυέτην πάννυ καὶ
οἱ ἄλλοι. Ἐγὼ τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ἃ γε μοι δοκεῖ
περὶ τοῦ ἡρώματος ταύτου πειράσσομαι ὑμῖν διαξελ-
θεῖν. φιλοσοφία γάρ ἐστι παλαιολιγὴ τε καὶ πλείστη
τῶν Ἑλλήνων ἐν Κρήτῃ τε καὶ ἐν Λακεδαιμόνι, καὶ
σοφιστὰι πλείστοι γῆς ἐκεῖ εἰσιν, ἀλλ' ἐξαγορεύονται
καὶ ἀσχηματίζονται ἀμαθεῖς εἶναι, ἵνα μὴ κατάδηλοι
ᾤων ὅτι σοφία τῶν Ἑλλήνων περίεστι, ὥσπερ οὖν
Πρωταγόρας ἔλεγε τοὺς σοφιστὰς, ἀλλὰ δοκῶσι τῷ
μάχεσθαι καὶ ἀνδρεία περιεῖναι. ἡγαῦμενοι, εἰ γνο-
σθεῖεν ὅ περὶ εἰσιν, πάντας τοῦτο ὑσκήσειν. νῦν δὲ
ἀποκρυψάμενοι ἐκείνο ἐξηπατήκασι τοὺς ἐν ταῖς
πόλεσι λακωνίζοντας, καὶ οἱ μὲν ὧτά τε καὶ ἀγνοῦν-
ται, μιμούμενοι αὐτοὺς, καὶ ἱμάντας περιελίττον-
ται, καὶ φιλογυμναστοῦσι, καὶ βραχείας ἀναβολὰς
φοροῦσιν, ὥς δὴ τοῦτοις κρατοῦντας τῶν Ἑλλήνων
τοὺς Λακεδαιμονίους. οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι ἐπειδὴν
βούλωνται ἀνέσθην τοῖς παρ' αὐτοῖς συγγενέσθαι σο-
φισταῖς, καὶ ἤδη ἄχθονται λίσσασθαι συγγιγνόμενοι,
ξενηλασίας ποιοῦμενοι τῶν τε λακωνιζόντων τούτων,
καὶ ἐάν τις ἄλλος ξένος ὢν ἐπιδημήσῃ, συγγίγνεται
τοῖς σοφισταῖς λανθάνοντες τοὺς ξένους, καὶ αὐτοὶ
οὐδένα εἶναι τῶν νέων εἰς τὰς ἄλλας πόλεις ἐξίεναι,
ὥσπερ οὐδὲ Κρήτες, ἵνα μὴ ἀπομανθάνωσιν ἢ αὐτοὶ
διδάσκουσι. LXXXI. Εἰσὶ δὲ ἐν ταύταις ταῖς πό-

λειπὸν οὐ μόνον ἄνδρες ἐπὶ παιδεύσει μέγα φρονού-
 ντες, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες. γνοίητε δ' ἂν ὅτι ἐγὼ ταῦτα
 ἐληθῆν λέγω, καὶ Λακεδαιμόνιοι πρὸς φιλοσοφίαν
 καὶ λόγους ἄριστα πεπαιδευμένοι, ὧδε· εἰ γὰρ ἐθέ-
 λει τις Λακεδαιμονίων τῷ φαυλοτάτῳ ξυγγενέσθαι,
 τὰ μὲν πολλὰ ἐν τοῖς λόγοις εὐρήσει αὐτὸν φαῦλόν
 ἵνα φαινόμενον· ἔπειτα ὅπου ἂν τύχοι τῶν λεγομέ-
 νων, ἐνέβαλε ὅημα ἄξιον λόγου βραχὺ καὶ ξυμπαραμ-
 μένον, ὥσπερ δεινὸς ἀκοντιστής, ὥστε φαίνασθαι
 τὸν προσδιαλεγόμενον παιδὸς μηδὲν βελτίω. **Ε** τοῦτο
 οὖν αὐτὸ καὶ τῶν νῦν εἰσὶν οἱ καταγενοήκασιν καὶ
 τῶν πάλαι, ὅτι τῷ λακωνίζειν, πολὺ μᾶλλον ἐστὶ
 φιλοσοφεῖν ἢ φιλογυμναστεῖν, εἰδότες ὅτι τοιαῦτα οἷόν
 τ' εἶναι ὅματα φθέγγεσθαι τελείως πεπαιδευμένου
 ἐστὶν ἀνθρώπου. LXXXII. Τοῦτων ἦν καὶ Θαλῆς ὁ
 Μιλήσιος, καὶ Πιττακὸς ὁ Μιτυληναῖος, καὶ Βίαις
 ὁ Πριηνεὺς, καὶ Σόλων ὁ ἡμέτερος, καὶ Κλεόβουλος
 ὁ Αἰνίδιος, καὶ Μύσων ὁ Χερνεὺς, καὶ ἔβδομος ἐν τού-
 τοις ἐλέγξτο ὁ Λακεδαιμόνιος Χίλων. οὗτοι πάντες,
 ξηλωταὶ καὶ ἔρασταὶ καὶ μαθηταὶ ἦσαν τῆς Λακε-
 δαιμονίων παιδείας, καὶ καταμάθοι ἂν τις αὐτῶν
 τὴν σοφίαν τοιαύτην οὔσαν, ὅματα βραχέα ἀξιο-
 μνημόνευτα ἐκαστῇ εἰρημένα. οὗτοι καὶ κοινῇ ξυγελ-
 θόντες ἀπαρχὴν τῆς σοφίας ἀνέθισαν τῷ Ἀπόλλωνι
 εἰς τὸν νεῶν τὸν ἐν Δελφοῖς γράψαντες ταῦτα ἃ
 δὴ πάντες ὑμνοῦσι, Γνωθὶ σεαυτὸν, καὶ, Μηδὲν
 ἄγαν. Τοῦ δὲ ἕνεκα ταῦτα λέγω; ὅτι οὗτος ὁ τρεῖς
 ἦν τῶν παλαιῶν τῆς φιλοσοφίας, βραχυλογία τις

διακωνική, καὶ οὕτως καὶ τοῦ Πιττακοῦ ἰδίᾳ περιε-
 ρεῖται τοῦτο τὸ ῥῆμα ἐγκωμιαζόμενον ὑπὸ τῶν σοφῶν,
 τὸ, Χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι. ὁ οὖν Σιμωνίδης, ἄτε
 φιλοτιμος ὢν ἐπὶ σοφίᾳ, ἔγνοι ὅτι, εἰ καθέλει τοῦτο
 τὸ ῥῆμα, ὥσπερ εὐδοκιμοῦντα ἀθλητήν, καὶ περι-
 γίνοιτο αὐτοῦ, αὐτὸς εὐδοκιμήσειε τοῖς τότε ἀνθρώ-
 ποις· εἰς ταῦτο οὖν τὸ ῥῆμα καὶ τοῦτον ἔνθα τοῦ-
 τῷ ἐπιβουλεύων, κολοῦσαι αὐτὸ ἅπαν τὸ ἄσμα πε-
 ποίηκεν, ὥς μοι φαίνεται. LXXXIII. Ἐπισκεψώμεθα
 δὴ αὐτὸ κοινῇ πάντες, εἰ ἄρα ἐγὼ ἀληθῆ λέγω. εὐθύς
 γὰρ τὸ πρῶτον τοῦ ἵσματος μακρόν ἄν φανείη, εἰ βου-
 λόμενος λέγειν ὅτι ἄνδρα ἀγαθὸν γενέσθαι χαλεπὸν,
 ἔπειτα ἐνέβαλε τὸ Μέν. τοῦτο γὰρ οὐδὲ πρὸς ἓνα
 λόγον φαίνεται ἐμβεβλησθαι, ἔάν μὴ τις ὑπολάβῃ
 πρὸς τὸ τοῦ Πιττακοῦ ῥῆμα ὥσπερ ἐρίζοντα λέγειν
 τὸν Σιμωνίδην, λέγοντος τοῦ Πιττακοῦ ὅτι χαλεπὸν
 ἐσθλὸν ἔμμεναι, ἀμφισβητοῦντα εἰπεῖν, ὅτι οὐκ,
 ἀλλὰ γενέσθαι μὲν χαλεπὸν ἄνδρα ἀγαθὸν ἔστιν, ὡς
 Πιττακέ, καὶ ὡς ἀληθῶς, οὐκ ἀληθῆς ἀγαθόν· οὐκ
 ἐπὶ τούτῳ λέγει τὴν ἀλήθειαν, ὡς ἄρα ὄντων τινῶν,
 τῶν μὲν ὡς ἀληθῶς ἀγαθῶν, τῶν δὲ ἀγαθῶν μὲν,
 οὐ μὲντοι ἀληθῶς· (εὐνηδες γὰρ τοῦτό γε φανείη ἄν,
 καὶ οὐ Σιμωνίδου) ἀλλ' ὑπερβατὸν δεῖ θείναι ἐν τῇ
 ἡσματι τὸ ἀληθῆς, οὐτωςὲ ποῶς ὑπειπὸντα τὸ τοῦ
 Πιττακοῦ, ὥσπερ ἂν εἰ θεῖημεν αὐτὸν λέγοντα τὸν
 Πιττακόν, καὶ Σιμωνίδην ἀποκρινόμενον· εἰπόντα,
 ὦ ἀνθρώποι, χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι, τὸν δὲ ἀπο-
 κρινόμενον ὅτι, ὦ Πιττακέ, οὐκ ἀληθῆ λέγεις· εὐ

γὰρ εἶνα·, ἀλλὰ γενέσθαι μὲν ἐστὶν ἄνδρα ἀγαθὸν
 χερσὶ τε καὶ ποσὶ καὶ νόῳ τετραγώνον, ἀνευ φόβου
 τετυγμένον, χαλεπὸν ἀληθείας. οὕτω φαίνεται το
 πρὸς λόγον, τὸ Μὲν ἐμβεβλημένον καὶ τὸ Ἀλαθείας
 ὁρθῶς ἐπ' ἐσχάτῳ κείμενον, καὶ τὰ ἐπιόντα πάντα τοῦ-
 τῷ μαρτυρεῖ ὅτι οὕτως εἴρηται. LXXXIV. Πολλὰ μὲν
 γὰρ ἐστὶ καὶ περὶ ἐκάστου τῶν ἐν τῷ ᾄσματι εἰρημένων
 ἀποδείξαι ὥς εὖ πεποίηται· παντὶ γὰρ χαριέντως
 καὶ μεμελημένως ἔχει· ἀλλὰ μακρὸν ἂν εἴη αὐτὸ οὐ-
 τῷ διελθεῖν· ἀλλὰ τὸν τύπον αὐτοῦ τὸν ὅλον δι-
 ἐξέλθομεν, καὶ τὴν βραύλησιν, ὅτι παντὸς μᾶλλον
 ἐλεγχὸς ἐστὶ τοῦ Πιπτακίου ῥήματος διὰ παντὸς τοῦ
 ᾄσματος· λέγει γὰρ μετὰ τοῦτο ὀλίγα διελθάν, ὥς ἂν
 εἰ λέγοι λόγον, ὅτι γενέσθαι μὲν ἄνδρα ἀγαθὸν
 χαλεπὸν ἀλαθείας· οἷόν τε μέντοι ἐπὶ γεχρόνον· τίνα
 γενόμενον δὲ διαμένειν ἐν ταύτῃ τῇ ξει, καὶ εἶναι
 ἄνδρα ἀγαθόν, ὥς σὺ λέγεις, ὦ Πιπτακέ, ἀδύνατον,
 καὶ οὐκ ἀνθρώπειον· ἀλλὰ θεὸς ἂν μόνος τοῦτο ἔχῃ
 τὸ γίγας, ἄνδρα δὲ οὐκ ἔστι μὴ οὐ κακὸν ἔμμεναι, ὅτ'
 ἂν ἀμήχανος ξυμφορὰ καθέλῃ. LXXXV. Τίνα οὖν
 ἀμήχανος ξυμφορὰ καθαιρεῖ ἐν πλοίου ἀρχῇ; δηλοῦ-
 ὅτι οὐ τὸν ἰδιώτην· ὁ μὲν γὰρ ἰδιώτης αἰὲ καθήρη-
 ται. ὥς περ οὖν οὐ τὸν κείμενον τις ἂν καταβάλοι,
 ἀλλὰ τὸν μὲν ἐστῶτά ποτε καταβάλοι ἂν τις, ὥς τε
 κείμενον ποιῆσαι, τὸν δὲ κείμενον, οὐ· οὕτω καὶ τὸν
 εὐμήχανον ὅντα ποτὲ ἀμήχανος ἂν ξυμφορὰ καθέλῃ,
 τὸν δὲ αἰὲ ἀμήχανον ὄντα, οὐ· καὶ τὸν κυβερνήτην
 μέγας χειμῶν ἐπιπεσόν ἀμήχανον ἂν πρήσει, καὶ

γενομένην χαλεπήν ὥρα ἐπελθοῦσα ἀμήχανον ἂν θῆται,
 καὶ ἰατρὸν ταῦτά ταῦτα. τῷ μὲν γὰρ ἐσθλῷ ἐγχορεῖ
 κακῷ γενέσθαι· (ὥσπερ καὶ παρ' ἄλλου ποιητοῦ
 μαρτυρεῖται, τοῦ εἰπόντος, Αὐτὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς
 τοτὲ μὲν κακός, ἄλλοτε δ' ἐσθλός·) τῷ δὲ κακῷ οὐκ
 ἐγχορεῖ γενέσθαι, ἀλλ' αἰεὶ εἶναι ἀνάγκη. ὥστε τὸν
 μὲν εὐμήχανον καὶ σοφὸν καὶ ἀγαθὸν ἐπειδιὰν ἀμή-
 χανος συμφορὰ καθέλη, οὐκ ἔστι μὴ οὐ κακὸν εἶναι
 σὺ δὲ φῆς, ὦ Πιπτακέ, χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι, τὸ δ'
 ἐστὶ γενέσθαι μὲν χαλεπὸν, δυνατόν δέ· ἐσθλὸν δ' ἔμ-
 μεναι ἀδύνατον. LXXXVI. Πρῶτας μετ' γὰρ εὐπύς
 ἀνὴρ ἀγαθός, κακός δ', εἰ κακός. τίς οὖν εἰς γράμματα
 ἀγαθὴ προΐξις ἐστι; καὶ τίς ἀνδρα ἀγαθὸν ποιεῖ εἰς
 γράμματα; δῆλον ὅτι ἡ τοῦτων μάθησις. τίς δὲ εὐ-
 πράγῃ ἀγαθὸν ἰατρὸν ποιεῖ; δῆλον ὅτι ἡ τῶν κα-
 μυνόντων τῆς θεραπείας μάθησις. κακός δὲ κακός.
 τίς οὖν ἂν κακὸς ἰατρός γένοιτο; δῆλον ὅτι ὁ πρῶ-
 τον μὲν ὑπάρχει ἰατρῶ εἶναι, ἐπειτὰ ἀγαθῷ ἰατρῷ.
 οὗτος γὰρ ἂν καὶ κακὸς γένοιτο. ἡμεῖς δὲ οἱ ἰατρικῆς
 ἰδιώται, οὐκ ἂν ποτε γενοίμεθα, κακὸς προΐξαν-
 τες, οὔτε ἰατροί, οὔτε τέκτονες, οὔτε ἄλλα οὐδεὶ
 τῶν τοιοῦτων. ὅστις δὲ μὴ ἰατρός ἂν γένοιτο, κακὸς
 πράξας, δῆλον ὅτι οὐδὲ κακὸς ἰατρός. οὕτω καὶ ὁ
 μὲν ἀγαθὸς ἀνὴρ γένοιτ' ἂν ποτε καὶ κακός, ἢ ὑπὸ
 χρόνου, ἢ ὑπὸ πόνου, ἢ ὑπὸ νόσου, ἢ ὑπὸ ἄλλου
 τινὸς περιπτώματος· (αὕτη γὰρ μόνη ἐστὶ κακὴ προΐ-
 ξις, ἐπιστήμης στερηθῆναι·) ὁ δὲ κακὸς ἀνὴρ οὐκ
 ἂν ποτε γένοιτο κακός (ἔστι γὰρ αἰεὶ·) ἀλλ' εἰ μὲν-

λει κακὸς γενέσθαι, δεῖ αὐτὸν πρότερον ἀγαθὸν γε-
 γέσθαι. ὥστε καὶ τοῦτο τοῦ ἥσματος πρὸς τοῦτο τελέ-
 ρει, ὅτι εἶναι μὲν ἄνδρα ἀγαθὸν οὐχ οἷόν τε, δια-
 τελοῦντα ἀγαθόν· γενέσθαι δὲ ἀγαθὸν οἷόν τε, καὶ
 κακὸν γε τὸν αὐτὸν τοῦτον. ἐπιπλείστον δὲ καὶ ἄρι-
 στοίεισι οὕς ἂν οἱ θεοὶ φιλῶσι. LXXXVH Ταῦτά τ'
 οὖν πάντα πρὸς τὸν Πιπτακὸν εἴρηται, καὶ τὰ ἐπιόντα
 γε τοῦ ἥσματος ἐτι μᾶλλον δηλοῦ. φησὶ γάρ· Τοῦνεκε-
 οὔ ποτ' ἐγὼ τὸ μὴ γενέσθαι δυνατόν διζήμενος, κε-
 νεῖν ἐς ἀπράκτον ἐλπίδα μοῖραν αἰῶνος βαλεῖν, πα-
 νώμιον ἄνθρωπον, εὐνέδους ὅσοι καρπὸν αἰνέμε-
 θα χθονός. ἔπειθ' ὑμῖν εὐρὼν ἀπαγγέλλω, φησὶν
 αὐτῷ σφόδρα καὶ δι' ὅλου τοῦ ἥσματος ἐπεξερχο-
 μένῃ τοῦ Πιπτακοῦ ῥήματι. πάντας δὲ ἐπαίνημι, καὶ
 φιλέω ἱκόν· ὅστις ἔρδη μὴδὲν αἰσχρόν· ἀνάγκη δ'
 οὐδὲ θεοὶ μάχονται. καὶ τοῦτ' ἐστὶ πρὸς τὸ αὐτὸ
 τοῦτο εἰρημένον. οὐ γὰρ αὐτως ἀπαίδευτος ἦν Σι-
 μωνίδης, ὥστε τοὺτους φάναι ἐπαινεῖν, ὅς ἂν ἐκὼν
 μὴδὲν κακὸν ποιῇ· ὥς ὄντων τινῶν οἱ ἐκόντες κακὰ
 ποιοῦσιν. ἐγὼ γάρ σκεδόν τι οἶμαι τοῦτο, ὅτι οὐδεὶς
 τῶν σοφῶν ἀνδρῶν ἡγεῖται οὐδένα ἀνθρώπων ἱκόντα
 ἐξαμαρτάνειν, οὐδὲ αἰσχρὰ τε καὶ κακὰ ἐκόντα ἐξ-
 γάζεσθαι, ἀλλ' εὖ ἴσασιν ὅτι πάντες οἱ τὰ αἰσχρὰ
 καὶ τὰ κακὰ ποιοῦντες, ἄκοντες ποιοῦσι. LXXXVIII
 Καὶ δὴ καὶ ὁ Σιμωνίδης, οὐχ ὅς ἂν μὴ κακὰ ποι-
 ἐκὼν, τοῦτου φησὶν ἐπαινέτης εἶναι, ἀλλὰ περὶ τοῦ
 τοῦ λέγει τοῦτο τὸ Ἐκόν· ἡγεῖτο γὰρ ἄνδρα καλὸν
 καὶ ἀγαθὸν πολλάκις αὐτὸν ἐπιναγκάζειν φίλον τι

γίνεσθαι, καὶ ἐπαινέτην· οἷον, ἀνδρὶ πολλῆς
 ξυμβῆναι μητέρα ἢ πατέρα ἀλλόκοτον, ἢ πατρίδα,
 ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων· τοὺς μὲν οὖν πονηροὺς,
 ὅταν τι τοιοῦτον αὐτοῖς ξυμβῇ, ὥςπερ ἄσμενον
 ὄρεν, καὶ ψέγοντας ἐπιδεικνύναι καὶ κατηγορεῖν τὴν
 πονηρίαν τῶν γονέων, ἢ πατρίδος, ἵνα αὐτοῖς ἁμε-
 λοῦσιν αὐτῶν μὴ ἐγκαλῶσιν οἱ ἄνθρωποι, μηδ' ὀνει-
 δίζωσιν ὅτι ἁμελοῦσι, ὥστε εἴτε μᾶλλον ψέγειν τε
 αὐτοὺς καὶ ἐχθρας ἐκουσίους πρὸς ταῖς ἀναγκαῖς
 προστίθεσθαι· τοὺς δ' ἀγαθοὺς ἐπικρύπτεσθαι τε
 καὶ ἐπαινεῖν ἀναγκάζεσθαι, καί, ἂν τι ὀργισθῶσι
 ταῖς γονεῦσιν ἢ πατρίδι ἀδικηθέντες, αὐτοὺς ἐαν-
 τοὺς παραμυθεῖσθαι καὶ διαλλάττεσθαι, προσαν-
 αγκάζοντας ἑαυτοὺς φιλεῖν τοὺς ἑαυτῶν κατέπαινεῖν.
 πολλὰς δέ, οἶμαι, καὶ Σιμωνίδης ἠγήσατο καὶ
 αὐτός ἢ τύραννον ἢ ἄλλον τινὰ τῶν τοιούτων ἐπαι-
 νῆσαι καὶ ἐγκωμιάσαι, οὐχ ἐκῶν, ἀλλ' ἀναγκάζομινος.
 LXXXIX. Ταῦτα δὴ καὶ τῷ Πιπτακῷ λέγει ὅτι, Ἐγώ,
 ὦ Πιπτακέ, οὐδὲ ταῦτά σε ψέγω ὅτι ἐγὼ φιλόσοφος·
 ἐπεὶ ἔμοιγε ἐξαρκεῖ ὅς ἂν μὴ κακὸς ἦ, μηδ' ἄγαν
 ὑπὸ λαμνος, εἰδώς γε ὀνήσει πόλιν δίκαιαν ὑγιῆς ἀνῆρ.
 οὐ μιν ἐγὼ μωμήσομαι· σὺ γάρ εἰμι φιλόμομος.
 τῶν γάρ ἡλιθίων ἄπειρα γένεθλα· ὥστ' εἴ τις χαίρει
 φένων, ἐμπλησθεῖν ἂν ἐκείνους μεμφόμενος· πάντα
 τοι καλὰ, τοῖσι τ' αἰσχρὰ μὴ μέμικται. Οὐ τοῦτο
 λέγει, ὥςπερ ἂν εἰ ἔλεγε, πάντα τοι λευκά, οἷς μέ-
 λανα μὴ μέμικται (γελοῖον γάρ ἂν εἶη πολλοσχῆ), ἀλλ'
 ὅτι αὐτὸς καὶ τὰ μέγα ἀποδέχεται, ὥστε μὴ ψέγειν.

καὶ οὐ ζητῶ, ἔφη, παράμωμον ἄνθρωπον, εὐφροδίου
 ὅσοι καρπὸν αἰνύμεθα χυθόνος. ἔπειθ' ὑμῖν εὐφρο
 ἀπαγγέλω. ὥστε τοῦτου γ' ἕνεκα οὐδένα ἐπαινέσο
 μαι, ἀλλὰ μοι ἔξαρκεῖ ἂν ἡ μέσος, καὶ μηδὲν κακὸν
 ποιῇ. ὥς ἐγὼ πάντας φιλέω καὶ ἐπαίνημι· καὶ τῶν
 φωνῇ ἐνταῦθα κέχρηται τῇ τῶν Μιτυληναίων, ὡς
 πρὸς Πιττακὸν λέγων τὸ Πάντας δὲ ἐπαίνημι καὶ
 φιλέω ἐκὼν, (ἐνταῦθα δεῖ ἐν τῷ Ἐκὼν διαλαβεῖν, λέ
 γοντα,) ὅστις ἔρδῃ μηδὲν αἰσχρόν· ἄκων δ' ἐστὶν οὐ
 ἐγὼ ἐπαινῶ καὶ φιλῶ. σέ οὖν, καὶ εἰ μέσως ἔλεγες
 ἐπαιτικῇ καὶ ἀληθῇ, ὦ Πιττακέ, οὐκ ἂν ποτε ἔφε
 ρον· νῦν δέ, σφόδρα γὰρ καὶ περὶ τῶν μεγίστων
 ψευδόμενος, δοκεῖς ἀληθῇ λέγειν, διὰ ταῦτά σε ἐγὼ
 πείγω. XC. Ταῦτά μοι δοκεῖ, ὦ Πρωταγόρας καὶ Πρωταγό
 ρα, ἣν δ' ἐγὼ, Σιμωνίδης διανοοῦμενος πεποιηκέναι
 τοῦτο τὸ ἄσμα. Καὶ ὁ Ἰππίας, Εὐ μὲν μοι δοκεῖς
 ἔφη, ὦ Σώκρατες, καὶ σὺ περὶ τοῦ ἁσματος διεληλυ
 θέναι· ἔστι μέντοι, ἔφη, καὶ ἐμοὶ λόγος περὶ αὐτοῦ
 εὐ ἔχων, ὃν ὑμῖν ἐπιδειξω, ἂν βούλησθε. Καὶ
 Ἀλκιβιάδης, Ναί, ἔφη, ὦ Ἰππία, εἰσαυθίς γε· νῦν
 δὲ δίκαιόν ἐστιν ἃ ὁμολογησάτην πρὸς ἀλλήλῳ Πρω
 ταγόρας καὶ Σωκράτης, Πρωταγόρας μὲν εἰ ἔτι βού
 λεται ἐρωτῆν, ἀποκρίνεσθαι Σωκράτη, εἰ δὲ δὴ
 βούλεται Σωκράτης ἀποκρίνεσθαι, ἐρωτῆν τὸν ἔτι
 ρον. XCI. Καὶ ἐγὼ εἶπον, Ἐπιτρέπω μὲν ἔγωγε Πρω
 ταγόρα ὅπως αὐτῷ ἡδίων· εἰ δὲ βούλεται, πεί
 γω μὲν ἁσμάτων τε καὶ ἐπῶν ἰάσωμεν· περὶ δὲ ὧν τὸ
 πρῶτον ἐγὼ σε ἠρώτησα, ὦ Πρωταγόρα, ἡδέως ἂν

ἐπὶ τέλος ἔλθοιμε μετὰ σοῦ σκοπούμενος. καὶ γὰρ
δοκεῖ μοι τό περὶ ποιήσεως διαλέγεσθαι ὁμοιότατον
εἶναι τοῖς ἑμπροστίοις τοῖς τῶν φωνῶν καὶ ἀγγραῖων
ἀνθρώπων. καὶ γὰρ οὗτοι, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι
ἀλλήλοις δι' ἑαυτῶν ξυνεῖναι ἐν τῇ πότει, μηδὲ διὰ
τῆς ἑαυτῶν φωνῆς καὶ τῶν λόγων τῶν ἑαυτῶν, ὑπὸ
ἀπαιδευσίας, τιμίας ποιοῦσι τὰς ἀλλητριίδας, πολ-
λοῦ μισθοῦμενοι ἀλλοτρίαν φωνὴν τὴν τῶν ἀλλῶν,
καὶ διὰ τῆς ἐκείνων φωνῆς ἀλλήλοις ξύνεισιν. ὕπου
δὲ καλοὶ κἀγαθοὶ ἑμπόται καὶ πεπαιδευμένοι εἰσιν,
οὐκ ἂν ἴδοις οὔτ' ἀλλητριίδας, οὔτε ὀρχηστρίδας,
οὔτε ψαλτρίδας, ἀλλὰ αὐτοὺς αὐτοῖς ἱκανοὺς ὄντας
ξυνεῖναι, ἄνευ τῶν λήρων τε καὶ παιδιῶν τούτων,
διὰ τῆς αὐτῶν φωνῆς λεγοντίας τε καὶ ἀκούοντίας ἐν
μέρει ἑαυτῶν κοσμίως, κἂν πάνυ πολὺν οἶνον πίνωσι.
XCII. Οὕτω δὲ καὶ καὶ τοιαῖδε ξυνουσίαι ἐὰν μὲν λά-
βωνται ἀνδρῶν οἵοιπερ ἡμῶν οἱ πολλοὶ φασιν εἶναι,
οὐδὲν δέονται ἀλλοτριίας φωνῆς, οὐδὲ ποιητῶν, οὐς
οὔτε ἀνέρεσθαι οἷόντ' ἐστὶ περὶ ὧν λέγουσιν, ἐπα-
γόμενοί τε αὐτοὺς οἱ πολλοὶ ἐν τοῖς λόγοις, οἱ μὲν
ταυτά φασι τὸν ποιητὴν νοεῖν, οἱ δ' ἕτερα περὶ πράγμα-
τος διαλεγόμενοι ἀδυνατοῦσιν ἐξελέγξαι. ἀλλὰ τὰς
μὲν τοιαύτας ξυνουσίας ἐῷσι χαίρειν, αὐτοὶ δ' ἑαυ-
τοῖς ξύνεισι, δι' ἑαυτῶν, ἐν τοῖς ἑαυτῶν λόγοις πεί-
ραν ἀλλήλων λαμβάνοντες καὶ διδόντες. τοὺς τοιαύ-
τους μοι δοκεῖ χρῆναι μᾶλλον μιμεῖσθαι ἐμέ τε καὶ
σέ, καταθεμένους τοὺς ποιητάς, αὐτοὺς δι' ἡμῶν
αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους τοὺς λόγους ποιεῖσθαι, τῆς

ἀληθείας καὶ ἡμῶν αὐτῶν πύρην λαμβάνοντας·
καὶ μὴ βούλῃ ἐτι ἐρωτῆν, ἔτοιμός εἰμι σοι παρ-
χεῖν ἀποκρινόμενος· ἐὰν δὲ βούλῃ, σὺ ἐμοὶ πάρασχε,
περὶ ὧν μεταξὺ ἐπανασάμεθα διεξιόντες, τούτοις τέλοσ
ἐπιθεῖναι. XCIII. Λέγοντος οὖν ἐμοῦ ταῦτα καὶ τοι-
αῦτα ἄλλα, οὐδὲν ἀπεσάφει ὁ Πρωταγόρας ὁπότερα
ποιῆσαι. εἶπεν οὖν ὁ Ἀλκιβιάδης, πρὸς τὸν Καλλίαν
βλέψας, ὦ Καλλία, δοκεῖ σοι, ἔφη, καὶ νῦν καλῶς
Πρωταγόρας ποιεῖν, οὐκ ἐθέλων, εἴτε δώσει λόγος
ἢ τε μὴ, διασαφεῖν; ἐμοὶ γὰρ οὐ δοκεῖ· ἀλλ' ἦτοι
διαλεγέσθω, ἢ εἰπέτω, ὅτι οὐκ ἐθέλει διαλέγεσθαι.
ἵνα τούτῳ μὲν ταῦτα ξυνειδῶμεν, Σωκράτης δὲ ἄλ-
λῳ τῷ διαλέγεται, ἢ ἄλλος ὅστις ἂν βούληται ἄλλῳ.
Καὶ ὁ Πρωταγόρας αἰσχυρθεῖς, ὥς γέ μοι ἔδοξε, τοῖ
τε Ἀλκιβιάδου ταῦτα λέγοντος, καὶ τοῦ Καλλίου
θεομένου, καὶ τῶν ἄλλων σχεδὸν τι τῶν παρόντων,
μόγις προὔτρεπετο εἰς τὸ διαλέγεσθαι καὶ ἐκέλευε
ἐρωτῆν αὐτὸν ὥς ἀποκρινόμενος. XCIV. Εἶπον δὲ
ἐγὼ, ὦ Πρωταγόρα, μὴ οἶον διαλέγεσθαι μέ σοι ἄλλο
τι βουλόμενον ἢ, ἢ αὐτὸς ἀπορῶ ἐκαστοτε, ταῦτα
διασκέπασθαι. ἡγοῦμαι γὰρ πᾶν λέγειν τι τοῖ
Ὅμηρον τό, Σὺν τε δὴ ἐρχομένῳ, καὶ τε πρὸ ὁ τοῦ
ἐνόησεν· εὐπορώτεροι γὰρ πως ἅπαντες ἐσμέν οἱ ἄν-
θρωποι πρὸς ἅπαν ἔργον καὶ λόγον· καὶ διανόημα
μοῦνος δ' εἶπερ τε νοήσῃ, αὐτίκα περιῶν ζητεῖ ὅτι
ἐπιδειξῆται καὶ μεθ' ὅτου βεβαλῶσθαι, ἕως ἂν
ἐντύχῃ. ὥσπερ καὶ ἐγὼ ἔνεκα τούτου σοι ἡδέως δια-
λέγομαι μᾶλλον ἢ ἄλλῳ πινί, ἡγούμενός σε βέλτιον

XXXIII

σκέψασθαι καὶ περὶ τῶν ἄλλων, περὶ ὧν εἰκὸς
 ἵσθαι τὸν ἐπιεικῆ, καὶ δὴ καὶ περὶ ἀρετῆς.
 ἢ ἄλλον ἢ σέ; ὅς γε οὐ μόνον αὐτὸς οἶει κα-
 λῶς εἶναι, ὥς περ τινὲς ἄλλοι αὐτοὶ μὲν
 εἰς εἰσιν, ἄλλους δὲ οὐ δύνανται ποιεῖν· σὺ
 αὐτὸς ἀγαθὸς εἶ, καὶ ἄλλους οἷός τ' εἶ ποιεῖν
 οὖς· καὶ οὕτω πεπίστευκας σαυτῷ, ὥστε καὶ,
 ταύτην τὴν τέχνην ἀποκρυπτομένων, σὺ γ'
 ἀνδρὶν σαυτὸν ὑποκηρυξάμενος, εἰς πάντας τοὺς
 ἀσσοφιστὴν ἐπονομάσας, σεαυτὸν ἀπέφηνας
 ὡς καὶ ἀρετῆς διδάσκαλον, πρῶτος τοῦτου
 ἀξιῶσας ἀρνεσθαι. XCV. Πῶς οὖν σὺ σέ χρη-
 σάμεν ἐπὶ τὴν τοῦτων σκέψιν, καὶ ἐρωτῶν, καὶ
 ἀποκρίσθαι; οὐκ ἔσθ' ὅπως αὖ· καὶ γὰρ δὴ ἐγὼ
 ἄπερ τοπρῶτον ἡρώτων περὶ ταύτων, πάλιν
 μὲν ἐξαρχῆς τὰ μὲν ἀναμνησθῆναι παρὰ σοῦ,
 ξυνδιασκέψασθαι. ¹ Ἦν δέ, ὡς ἐγὼ μαι, τὸ
 μακάριον· σοφία καὶ σωφροσύνη καὶ ἀνδρεία
 καὶ καισὺνη καὶ δσιότης, πότερον ταῦτα, πέντε
 ὀνόματα, ἐπὶ ἐνὶ πράγματι ἐστίν, ἢ ἐκάστῳ
 ὀνομάτων τούτων ὑπόκειται τις ἴδιος οὐσία, καὶ
 ἡ καὶ ἔχον σαυτοῦ δύναμιν ἕκαστον, οὐκ ὃν οἷον
 ἕκαστον αὐτῶν τὸ ἕτερον. ἔφησθαι οὖν σὺ οὐκ ὀνό-
 ματι ἐπὶ ἐνὶ εἶναι, ἀλλὰ ἕκαστον ἴδιον πραγμα-
 τῶν τούτων ἐπικεῖσθαι· πάντα δὲ ταῦτα,
 εἶναι ἀρετῆς, οὐχ ὥς τὰ τοῦ χρυσοῦ μόρια
 ἐστὶν ἀλλήλοις, καὶ τῷ ὅλῳ, οὐ μόνον ἐστίν,
 ἀλλὰ καὶ τὰ τοῦ προσώπου, μόρια, καὶ τῷ ὅλῳ, οἷ

αδρία ἔστιν, καὶ ἀλλήλοις ἀνόμοια, ἰδίαν ἕκαστον
 δύναμιν ἔχοντα. ταῦτα εἰ μὲν σοὶ ἔτι δοκεῖ ἀρετῆς
 ἴοτε, φάθι· εἰ δὲ ἄλλως πως, τοῦτο διόρισαι· ὡς
 ἔγωγε οὐδὲν σοὶ ὑπόλογον τίθεμαι, ἐάν πη ἄλλος
 νῦν φήσῃς· οὐ γὰρ ἂν θαυμάζοιμι εἰ τότε ἀποπει-
 ρώμενός μου ταῦτα ἔλεγες. XCVI. Ἀλλ' ἐγὼ σοι, ἔφη,
 λέγω, ὦ Σώκρατες, ὅτι ταῦτα πάντα, μόρια μὲν ἔστιν
 ἀρετῆς, καὶ τὰ μὲν τέτταρα αὐτῶν ἐπιεικῶς παρὰ
 τλήσια ἀλλήλοις ἔστιν, ἡ δὲ ἀνδρία πάνυ πολὺ
 διαφέρειν πάντων τούτων. ὦδε δὲ γνώσῃ ὅτι ἐγὼ
 ἀληθῆ λέγω· εὐρήσεις γὰρ πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων
 ἀδικιωτάτους μὲν ὄντας, καὶ ἀνσιωτάτους, καὶ ἀκα-
 λαστοιτάτους, καὶ ἀμαθεσιτάτους, ἀνδρειοτάτους δὲ
 διαφερόντως. Ἔχε δὴ, ἔφη, ἐγὼν ἄξιον γὰρ τοι ἐπι-
 σκέψασθαι ὃ λέγεις· πότερον τοὺς ἀνδρείους θαρσύνει
 λέουσιν λέγεις, ἢ ἄλλο τι; Καὶ ἵτας γε, ἔφη, ἐφ' ἃ οἱ
 πολλοὶ φοβοῦνται ἵεναι. Φέρε δὴ, τὴν ἀρετὴν καλὸν
 τι φῆς εἶναι; καὶ ὥς καλοῦ ὄντος αὐτοῦ σὺ δίδας
 σκαλον σαντόν παρέχεις; Κέλ्लιστον μὲν οὖν, ἔφη,
 εἰ μὴ μαίνομαι γε. XCVII. Πότερον οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, τὸ
 μὲν τι αὐτοῦ, αἰσχρόν, τὸ δὲ τι, καλόν, ἢ ὅλον καλόν;
 Ὅλον που καλόν ὥς οἶόν τε μάλιστα. Οἷσθα οὖν
 τίνες εἰς τὰ φορέατα κολυμβῶσι θαρσύνεως; Ἐγὼ
 ὅτι οἱ κολυμβηταί. Πότερον δὲ ἐπίστανται, ἢ δὲ
 ἄλλο τι; Ὅτι ἐπίστανται. Τίνες δὲ ἀπὸ τῶν ἵππων
 πολυμειν θαρσύνεοι εἰσὶ; πότερον οὖν ἵππικοὶ ἢ
 ἄφιπποι; Οἱ ἵππικοί. Τίνες δὲ πέλτας ἔχοντες;
 πελταστικοὶ ἢ οἱ μὴ; Οἱ πελταστικοί. καὶ τὰ ἄλλα

γε πάντα, εἰ τοῦτο ζητεῖς, ἔφη, οἱ ἐπιστήμονες τῶν μὴ ἐπισταμένων θαρσάλεώτεροί εἰσι, καὶ αὐτοὶ ἑαυτῶν, ἐπειδὴν μάθωσιν, ἢ πρὶν μαθεῖν. XCVIII. Ἥδη δὲ τινὰς ἐώρακας, ἔφη, πάντων τούτων ἀνεπιστήμονας ὄντας, θαρσύνοντας δὲ πρὸς ἕκαστα τούτων; Ἔγωγε, ἢ ὃ ὅς, καὶ λίαν γε θαρσύνοντας. Οὐκοῦν οἱ θαρσάλεοι οὗτοι καὶ ἀνδρεῖοί εἰσιν; Διοχρὸν μὲντ' ἄν, ἔφη, εἴη ἡ ἀνδρία· ἐπεὶ οὗτοί γε μαινόμενοί εἰσι. Πᾶς οὖν, ἔφη, ἐγὼ, λέγεις τοὺς ἀνδρείους; οὐχὶ τοὺς θαρσάλεους εἶναι; Καὶ νῦν γ', ἔφη. Οὐκοῦν οὗτοι, ἦν δ' ἐγὼ, οἱ οὕτω θαρσάλεοι ὄντες, οὐκ ἀνδρεῖοι ἀλλὰ μαινόμενοι φαίνονται; καὶ ἐκεῖ αὖ οἱ σοφώτατοι οὗτοι καὶ θαρσάλεώτατοί εἰσι, θαρσάλεώτατοι δὲ ὄντες ἀνδρεϊότατοι; καὶ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον ἡ σοφία ἂν ἀνδρία εἴη; XCIX. Οὐ καλῶς, ἔφη, μνημονεύεις, ὦ Σώκρατες, ἃ ἔλεγον τε καὶ ἀπεκρινόμην σοι. Ἐγωγε ἑρωτηθεὶς ὑπὸ σοῦ, εἰ οἱ ἀνδρεῖοι θαρσάλεοι εἰπὲν, ὁμολόγησα· εἰ δὲ καὶ οἱ θαρσάλεοι ἀνδρεῖοι, οὐκ ἤρωτήθην. εἰ γὰρ μα τοῦτο ἤρου, εἶπον ἂν ὅτι οὐ πάντες. τοὺς δὲ ἀνδρείους ὡς οὐ θαρσάλεοι εἶσι, τὸ ἐμὸν ὁμολόγημα οὐδαμοῦ ἐπιδειξας ὡς οὐκ ὀρθῶς ὁμολόγησα. ἔπειτα τοὺς ἐπισταμένους αὐτοὺς ἑαυτῶν θαρσάλεωτέρους ὄντας ἀποφαίνεις καὶ μὴ ἐπισταμένων ἄλλων, καὶ ἐν τούτῳ οἶει τὴν ἀνδρίαν καὶ τὴν σοφίαν ταῦτον εἶναι. τοῦτω δὲ τῇ τρόπῳ μετιὼν καὶ τὴν ἰσχὺν οἰηθείης ἂν εἶναι σοφίαν. πρῶτον μὲν γὰρ εἰ οὕτω μετιὼν ἔφοιό με εἰ οἱ ἰσχυροὶ δυνατοί εἰσι, φαίην

ἄν· ἔπειτα, εἰ οἱ ἐπιστάμενοι παλαίειν, δυνατώτε-
 ροὶ εἰσι τῶν μὴ ἐπισταμένων παλαίειν καὶ αὐτοὶ
 αἰτῶν, ἐπεὶ δὲ μάθωσιν, ἢ πρὶν μαθεῖν· φαίην ἄν
 C. Ταῦτα δὲ ἐμοῦ ὁμολογήσαντος, ἐξείη ἄν σοι χρωμέ-
 νῳ τοῖς αὐτοῖς τεκμηρίοις τούτοις, λέγειν ὥς κατα-
 τήν ἐμήν ὁμολογίαν ἢ σοφία ἐστὶν ἰσχύς. ἐγὼ δὲ οὐ
 δαμοῦ οὐδ' ἐνταῦθα ὁμολογῶ τοὺς δυνατοὺς ἰσχυ-
 ροὺς εἶναι· τοὺς μέντοι ἰσχυροὺς δυνατοὺς· οὐ γὰρ
 ταῦτόν εἶναι δύναμιν τε καὶ ἰσχύν, ἀλλὰ τὸ μὲν καὶ
 ἀπὸ ἐπιστήμης γίνεσθαι τὴν δύναμιν, καὶ ἀπὸ μα-
 νίας γε καὶ ἀπὸ θυμοῦ· ἰσχύν δὲ ἀπὸ φύσεως καὶ
 εὐτροφίας τῶν σωμάτων. οὕτω δὲ καὶ οὐ ταῦτόν
 εἶναι θάρσος τε καὶ ἀνδρίαν· ὥστε ξυμβαίνειν τοὺς
 μὲν ἀνδρείους θαρσάλέους εἶναι· μὴ μέντοι τοὺς γὰρ
 θαρσάλέους ἀνδρείους πάντας. θάρσος μὲν γὰρ
 καὶ ἀπὸ τέχνης γίγνεται ἀνθρώποις καὶ ἀπὸ θυ-
 μοῦ τε καὶ ἀπὸμανίας, ὥσπερ ἡ δύναμις· ἀνδρία
 δὲ ἀπὸ φύσεως καὶ εὐτροφίας τῶν ψυχῶν γίγνεται.
 C. Λέγεις δέ τινας, ἔφη, ὦ Πρωταγόρα, τῶν ἀν-
 θρώπων εὖ ζῆν, τοὺς δὲ κακῶς; Ἐφη. Ἄρ' οὐν δοκεῖ
 σοι ἄνθρωπος ἄν εὖ ζῆν, εἰ ἀνιώμενός τε καὶ ὀδυ-
 νώμενος ζῶν; Οὐκ ἔφη. Τί δ', εἰ ἡδέως βιοῦς τὸν
 βίον τελευτήσκειν, οὐκ εὖ ἄν σοι δοκεῖ οὕτως βεβιω-
 κέναι; Ἔμοιγ', ἔφη. Τὸ μὲν ἄρα ἡδέως ζῆν, ἀγα-
 θόν, τὸ δ' ἀηδῶς, κακόν. Εἴπερ τοῖς καλοῖς γ',
 ἔφη, ζῶν ἡδόμενος. Τί δὲ, ὦ Πρωταγόρα, μὴ καὶ
 σὺ, ὥσπερ οἱ πολλοί, ἡδέα ἅττα καλεῖς κακὰ, καὶ
 ἀνίαρὰ ἀγαθὰ; Ἐγώ γε. Οἷον λέγεις; καὶ ὁ ἡδέα

εἶναι, ἄρα κατὰ τοῦτο οὐκ ἀγαθὰ, εἰ μὴ τι ἀπ' αὐτῶν ἀποβήσεται ἄλλο, καὶ αὐθις αὖ τὰ ἀνιαιρά ὡσαύτως οὕτως οὐ, καθόσον ἀνιαιρά, κακὰ; Οὐκ οἶδα, ὦ Σώκρατες, ἔφη, ἀπλῶς οὕτως ὡς σὺ ἐρωτῆς, εἰ ἐμοὶ ἀποκριτίον ἐστίν, ὡς τὰ ἡδέα τε ἀγαθὰ ἐστὶν ἅπαντα, καὶ τὰ ἀνιαιρά κακὰ, ἀλλὰ μοι δοκεῖ οὐ μόνον πρὸς τὴν νῦν ἀπόκρισιν ἐμοὶ ἀσφαλέστερον εἶναι ἀποκρίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ πρὸς πάντα τὸν ἄλλον βίον τὸν ἐμόν, ὅτι ἔστι μὲν ἅ τῶν ἡδέων οὐκ ἐστὶν ἀγαθὰ, ἔστι δ' αὖ καὶ ἅ τῶν ἀνιαιρῶν οὐκ ἐστὶ κακὰ· ἔστι δ' ἅ ἐστι· καὶ τρίτον, ἅ οὐδέτερα, οὔτε κακὰ οὐτ' ἀγαθὰ. CII. Ἡδέα δὲ καλεῖς, ἣν δ' ἐγὼ, σὺ τὰ ἡδονῆς μετέχοντα, ἣ ποιοῦντα ἡδονήν; Πάνν γ', ἔφη. Τοῦτο τοίνυν λέγω, καθόσον ἡδέα ἐστίν, εἰ οὐκ ἀγαθὰ, τὴν ἡδονήν αὐτὴν ἐρωτῶν εἰ οὐκ ἀγαθόν ἐστιν. Ὡςπερ σὺ λέγεις, ἔφη, ἐκάστοτε, ὦ Σώκρατες, σκοπώμεθα αὐτό· καὶ ἐὰν μὲν πρὸς λόγον δοκῇ εἶναι τὸ σκέμμα, καὶ τὸ αὐτὸ φαίνεται ἡδὺ τε καὶ ἀγαθόν, συγχωρησόμεθα· εἰ δὲ μὴ, τότε ἡδὴ ἀμφισβητήσομεν. Πότερον οὖν, ἣν δ' ἐγὼ, σὺ βούλει ἡγεμονεύειν τῆς σκέψεως, ἣ ἐγὼ ἡγῶμαι; Δίκαιος, ἔφη, σὺ ἡγεῖσθαι· σὺ γάρ καὶ κατὰρχος τοῦ λόγου. CIII. Ἄρ' οὖν, ἣν δ' ἐγὼ, τῇδε πη καταφανὲς ἂν ἡμῖν γένοιτο; ὥςπερ εἰ τις ἀνθρώπον σκοπῶν ἐκ τοῦ εἶδους, ἣ πρὸς ὑγίειαν, ἣ πρὸς ἄλλο τι τῶν τοῦ σώματος ἔργων, ἰδὼν τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας ἄκρας, ἔποι, ἴθι δὴ μοι ἀποκαλύψας καὶ τὰ στήθη καὶ τὸ μετὰφρενον ἐπέδειξον, ἵνα ἐπισκίψω-

μαι σαφέστερον· καὶ ἐγὼ τοιοῦτόν τι ποθῶ πρὸς τὴν
 σκέψιν· θεωρούμενος ὅτι οὕτω ἔχεις πρὸς τὸ ἀγα-
 θόν καὶ τὸ ἡδὺν, ὥς φῆς, δέομαι τοιοῦτόν τι εἰπεῖν.
 Ἴθι δὴ μοι, ὦ Πρωταγόρα, καὶ τόδε τῆς διανοίας
 ἀποκάλυψον, πῶς ἔχεις πρὸς ἐπιστήμην· πότερον
 καὶ τοῦτό σοι δοκεῖ ὥσπερ τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις,
 ἢ ἄλλως; δοκεῖ δὲ τοῖς πολλοῖς περὶ ἐπιστήμης τοι-
 οῦτόν τι· οὐκ ἰσχυρόν οὐδ' ἡγεμονικόν οὐδ' ἄρχη-
 κὸν εἶναι, αὐτὸς δὲ ὥς περὶ τοιούτου αὐτοῦ ὄντος δια-
 νοοῦνται, ἀλλ', ἐνούσης πολλάκις ἀνθρώπων ἐπιστή-
 μης, οὐ τὴν ἐπιστήμην αὐτοῦ ἄρχειν, ἀλλ' ἄλλο τι,
 τοιᾶ μὲν θυμόν, τοιᾶ δὲ ἡδονήν, τοιᾶ δὲ λύπην,
 ἐνίοτε δὲ ἔρωτα, πολλάκις δὲ φόβον, ἀτεχνῶς δια-
 νοοῦμενοι περὶ τῆς ἐπιστήμης, ὥσπερ περὶ ἀνδραπό-
 δου, περιελομένης ὑπὸ τῶν ἄλλων ἀπάντων. ἄρ-
 οῦν καὶ σοι τοιοῦτόν τι περὶ αὐτῆς δοκεῖ, ἢ καλόν
 τε εἶναι ἢ ἐπιστήμη, καὶ οἷον ἄρχειν τοῦ ἀνθρώπου,
 καὶ εἴη περ γινώσκῃ τίς τὰγαθὰ καὶ τὰ κακὰ, μὴ
 ἂν κρατηθῆναι ὑπὸ μηδενός, ὥστε ἄλλ' αἶψα πρᾶτ-
 τειν ἢ ἢ ἂν ἐπιστήμη κελεύοι, ἀλλ' ἱκανὴν εἶναι τὴν
 φρόνησιν βοηθεῖν τῷ ἀνθρώπῳ; CIV. Καὶ δοκεῖ,
 ἔφη, ὥσπερ σὺ λέγεις, ὦ Σώκρατες, καὶ ἄμα, εἴπερ τα-
 ῦτ' ἄλλω, αἰσχυρόν ἐστι καὶ ἐμὸν σοφίαν καὶ ἐπιστήμην
 μὴ οὐχὶ πάντων κράτιστον φάναι εἶναι πῶν ἀνθρώ-
 πων πραγμάτων. Καλῶς γε, ἔφη ἐγὼ, σὺ λέγων
 καὶ ἀληθῆ. οἶσθα οὖν ὅτι οἱ πολλοὶ κτῶν ἀνθρώ-
 πων ἐμοὶ τε καὶ σοὶ οὐ πείθονται, ἀλλὰ πολλοὺς
 φασὶ γινώσκοντας τὰ βέλτιστα οὐκ ἐθέλειν πρᾶτ-

τιν, ἐξὸν αὐτοῖς, ἀλλὰ ἄλλα πράττειν· καὶ ὅσους
 δὴ ἐγὼ ἐρόμην ὅ, τι ποτὶ αἰτιὸν ἐστὶ τοῦτου, ὑπὸ
 ἡδονῆς φασιν ἡτιωμένους ἢ λύπης, ἢ ὣν νῦν δὴ ἐγὼ
 ἔλεγον ὑπὸ τινος τοῦτων κρατουμένους, ταῦτα ποι-
 εῖν τοὺς ποιοῦντας. Πολλὰ γὰρ οἶμαι, ἔφη, ὦ Σώ-
 κρατες, καὶ ἄλλα οὐκ ὀρθῶς λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι.
 Ἴδι δὴ μετ' ἐμοῦ ἐπιχείρησον πείθειν τοὺς ἀνθρώ-
 πους καὶ διδάσκειν ὅ ἐστιν αὐτοῖς τοῦτο τὸ πάθος,
 ὃ φαοιν ὑπὸ τῶν ἡδονῶν ἡτιᾶσθαι καὶ αὐτὰ πράττειν
 διὰ ταῦτα τὰ βέλτιστα· ἐπεὶ γιγνώσκειν γε αὐτά.
 ἴσως γὰρ ἂν λεγόντων ἡμῶν ὅτι, Οὐκ ὀρθῶς λέγε-
 τε, ὦ ἄνθρωποι, ἀλλὰ ψεύδεσθε· ἔροιντ' ἂν ἡμᾶς,
 Ὡ Πρωταγόρα τε καὶ Σώκρατες, εἰ μὴ ἐστὶ τοῦτο
 τὸ πάθημα, ἡδονῆς ἡτιᾶσθαι, ἀλλὰ τί ποτ' ἐστὶ,
 καὶ τί ὑμεῖς αὐτὰ φατέ εἶναι, εἴπατον ἡμῖν. Τί δέ,
 ὦ Σώκρατες, δεῖ ἡμᾶς σκοπεῖσθαι τὴν τῶν πολλῶν
 δόξαν ἀνθρώπων, οἱ ὅ, τι ἂν τύχωσι, τοῦτο λέγου-
 σιν. CV. Οἶμαι, ἦν δ' ἐγώ, εἶναί τι ἡμῖν τοῦτο πρὸς
 τὸ ἐξευρεῖν περὶ ἀνδρίας πρὸς ἄλλα μόρια τὰ τῆς ἀρε-
 τῆς πῶς ποτ' ἔχει. εἰ οὖν σοι δοκεῖ ἐμμένειν οἷς
 ἄρτι ἔδοξεν ἡμῖν, ἐμὲ ἡγήσασθαι, ἢ οἶμαι ἂν ἔγωγε
 κάλλιστα φανερόν γενέσθαι, ἔπου· εἰ δὲ μὴ βούλῃ,
 εἰ σοι φίλον, ἐὼ χαίρειν. Ἀλλ', ἔφη, ὀρθῶς λέγεις·
 καὶ πέριαινε ὥσπερ ἤρξω. Πάλιν ταῖνυν, ἔφην ἐγώ,
 εἰ ἔροιντο ἡμᾶς, Τί οὖν φατέ τοῦτο εἶναι, ὃ ἡμεῖς
 ἡτιῶ εἶναι τῶν ἡδονῶν ἐλέγομεν; εἴποιμ' ἂν ἔγωγε
 πρὸς αὐτοὺς ὡδί· Ἀκούετε δὴ· πειρασόμεθα γὰρ
 ὑμῖν ἐγὼ τε καὶ Πρωταγόρας φράσαι. ἄλλο τι γάρ,

οἱ ἄνθρωποι, φασὶ ὑμῖν τοῦτο γίνεσθαι ἐν τοῖςδε,
 οἷον, πολλάκις ὑπὸ σίτων καὶ ποτῶν καὶ ἀφροδισίων
 κρατούμενοι, ἡδέων ὄντων, γινώσκοντες ὅτι πονηρία
 ἐστίν, ὅμως αὐτὰ πράττειν; Φαίεν ἄν. CVI. Οὐκοῦν
 ἐροῖμεθ' ἂν αὐτοὺς ἐγὼ τε καὶ σὺ πάλιν, Πονηρία
 δὲ αὐτὰ πῇ φασὶ εἶναι; πότερον ὅτι τὴν ἡδονὴν ταύ-
 την ἐν τῷ παραχοῆμα παρέχει, καὶ ἡδὺ ἐστίν ἕκα-
 στον αὐτῶν, ἢ ὅτι εἰς τὸν ὕστερον χρόνον νόσους τε
 ποιεῖ καὶ πενίας, καὶ ἄλλα τοιαῦτα πολλά παρα-
 σκευάζει; ἢ καὶν εἰ τι τούτων εἰς τὸ ὕστερον μηδὲν
 παρασκευάζῃ, χαίρειν δ' ὅμως ποιεῖ; τὸ δ' ἡμαρ-
 τόντα χαίρειν τοῦ κακοῦ ποιῆν εἴη ἄν; ἅρ' οἰόμε-
 θα ἂν αὐτοὺς, οἱ Πρωταγόρας, ἄλλο τι ἀποκρίνα-
 σθαι, ἢ ὅτι οὐ κατὰ τὴν αὐτῆς τῆς ἡδονῆς τῆς πα-
 ραχοῆμα ἐργασίαν κακὰ ἐστίν, ἀλλὰ διὰ τὰ ὕστερον
 γινόμενα, νόσους τε καὶ τᾶλλα. ἐγὼ μὲν σῆμαι, ἔφη
 ὁ Πρωταγόρας, τοὺς πολλοὺς ἂν ταῦτα ἀποκρίνα-
 σθαι. Οὐκοῦν νόσους ποιοῦντα, ἀνίας ποιεῖ, καὶ
 πενίας ποιοῦντα, ἀνίας ποιεῖ; Ὁμολογοῖεν ἄν, ὡς
 ἐγὼμαι. Ξυνέφη ὁ Πρωταγόρας. CVII. Οὐκοῦν φαί-
 νεται, οἱ ἄνθρωποι, ὑμῖν, ὡς φασιν ἐγὼ τε καὶ Πρω-
 ταγόρας, δι' οὐδὲν ἄλλο ταῦτα κακὰ ὄντα, ἢ διότι
 εἰς ἀνίας τε ἀποτελεντιᾷ καὶ ἄλλων ἡδονῶν ἀποστε-
 ρεῖ; Ὁμολογοῖεν ἄν. Ξυνεδόκει ἡμῖν ἄμφοῖν. Οὐκ-
 οῦν πάλιν ἂν αὐτοὺς τὸ ἐναντίον εἰ ἐροῖμεθα, Ὡ-
 ἄνθρωποι οἱ λέγοντες αὐτὰ ἀγαθὰ ἀναγκαῖα εἶναι, ἅρα
 αὐτὰ τοιαῦτα λέγετε, σῖτον τὰ τε γυμνάσια, καὶ τὰς
 στρατιὰς, καὶ τὰς ὑπὸ τῶν ἰατρῶν θεραπείας, τὰ

διὰ τῶν καύσεων τε καὶ τομῶν καὶ φαρμακείων καὶ
 λιμοκτομῶν γιγνόμενας, ὅτι ταῦτα ἀγαθὰ μὲν ἔστιν,
 ἀνιστὰς δέ; φαίεν ἄν. Ξυνεδόκει. Πότερον οὖν κα-
 τὰ τόδε ἀγαθὰ αὐτὰ καλεῖτε, ὅτι ἐν τῷ παραχρῆμα
 ὁδύνας τὰς ἐσχάτας παρέχει καὶ ἀλγηδόνας, ἢ ὅτι
 εἰς τὸν ὑστερον χρόνον ὑγιεῖαι τε ἀπ' αὐτῶν γίγνον-
 ται, καὶ εὐεξίαι τῶν σωματίων, καὶ τῶν πόλεων σω-
 τηρία, καὶ ἄλλων ἀρχαὶ καὶ πλοῦτοι; φαίεν ἄν, ὥς
 ἐγὼμαι. Ξυνεδόκει. CVIII. Ταῦτα δὲ ἀγαθὰ ἔστι δι'
 ἄλλο τι, ἢ ὅτι εἰς ἡδονὰς ἀποτελεστέα, καὶ λυπῶν ἀπαλ-
 λαγὰς τε καὶ ἀποτροπὰς; ἢ ἔχετε τι ἄλλο τέλος λέ-
 γειν, εἰς ὃ ἀποβλέψαντες αὐτὰ ἀγαθὰ καλεῖτε, ἀλλ'
 ἢ ἡδονὰς τε καὶ λύπας; οὐκ ἄν φαίεν, ὥς ἐγὼμαι.
 Οὐδ' ἐμοὶ δοκεῖ, ἔφη ὁ Πρωταγόρας. Οὐκοῦν τὴν
 μὲν ἡδονὴν διώκετε, ὥς ἀγαθὸν ἔν, τὴν δὲ λύπην
 φεύγετε ὥς κακόν; Ξυνεδόκει. Τοῦτ' ἄρα ἡγεῖσθ'
 εἶναι κακόν, τὴν λύπην, καὶ ἀγαθὸν τὴν ἡδονήν.
 ἐπεὶ καὶ αὐτὸ τὸ χαίρειν τότε λέγετε κακὸν εἶναι, ὅταν
 μείζονων ἡδονῶν ἀποστερηῇ ἢ ὕσας αὐτὸ ἔχει, ἢ λύπας
 μείζους παρασκευάζῃ τῶν ἐν αὐτῷ ἡδονῶν. ἐπεὶ εἰ
 καὶ ἄλλο τι αὐτὸ τὸ χαίρειν κακόν καλεῖτε, καὶ εἰς
 ἄλλο τι τέλος ἀποβλέψαντες, ἔχοιτε ἄν καὶ ἡμῖν εἰ-
 πῆν' ἀλλ' οὐχ ἔξετε. Οὐδ' ἐμοὶ δοκοῦσιν, ἔφη ὁ Πρω-
 ταγόρας. CIX. Ἄλλοι οὖν πάλιν καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ
 λυπεῖσθαι ὁ αὐτὸς τρόπος; τότε καλεῖτε αὐτὸ τὸ
 λυπεῖσθαι ἀγαθόν, ὅταν ἢ μείζους λύπας τῶν ἐν αὐ-
 τῷ οὐσῶν ἀπαλλάττῃ, ἢ μείζους ἡδονὰς τῶν λυπῶν
 παρασκευάζῃ; ἐπεὶ εἰ πρὸς ἄλλο τι τέλος ἀποβλέ-

πετε, ὅταν καλῆτε αὐτὸ τὸ λυπεῖσθαι ἀγαθόν,
 πρὸς ὃ ἐγὼ λέγω, ἔχετε ἡμῖν εἰπεῖν· ἀλλ' οὐχ ἔξε-
 ῖται· Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις, ὁ Πρωταγόρας. Πάλιν τοίνυν
 ἔφην ἐγὼ, εἰ με ἀνέροισθε, ὡς ἄνθρωποι, Τίνος οὐ-
 δὴ ποτε ἔνστα πολλά περὶ τούτου λέγεις καὶ πολλὰ
 χῆ; ξυγγινώσκετέ μοι, φαίην ἂν ἐγὼ γε· πρῶτον
 μὲν γὰρ οὐ θάδιον ἀποδείξαι τί ἐστὶ ποτε τοῦτο
 ὑμεῖς καλεῖτε τῶν ἡδονῶν ἥτις εἶναι· ἔπειτα ἐν το-
 τῷ εἶσι πῦσαι αἱ ἀποδείξεις. ἀλλ' ἐτι καὶ νῦν ἂν
 θέσθαι ἔξεστιν, εἴ πη ἔχετε ἄλλο τι φάναι εἶναι
 ἀγαθὸν ἢ τὴν ἡδονήν, ἢ τὸ κακὸν ἄλλο τι ἢ τὴν
 ἀνίαν. ἢ ἀρκεῖ ὑμῖν τὸ ἡδέως καταβιῶναι τὸν βί-
 ον ἀνευ λυπῶν; εἰ δὲ ἀρκεῖ, καὶ μὴ ἔχετε μηδὲν ἄλ-
 λο φάναι εἶναι ἀγαθὸν ἢ κακόν, ὃ μὴ εἰς ταῦτα τελε-
 τᾷ, τὸ μετὰ τοῦτο ἀκούετε. CX. Φημὶ γὰρ ὑμῖν, το-
 του οὕτως ἔχοντος, γελοῖον τὸν λόγον γίγνεσθαι, ὅτι
 λέγητε ὅτι πολλάκις γινώσκων τὰ κακὰ ἄνθρωποι
 ὅτι κακά ἐστιν, ὅμως πράττει αὐτά, ἔξόν μὴ πρά-
 ττειν, ὑπὸ τῶν ἡδονῶν ἀγόμενος καὶ ἐκπληττόμενος
 καὶ αὐθις αὖ λέγετε ὅτι γινώσκων ὁ ἄνθρωπος τὰ
 γαθὰ πράττειν οὐκ ἐθέλει διὰ τὰς παραχρῆμα ἡδ-
 νὰς, ὑπὸ τούτων ἡττώμενος. ὥς δὲ ταῦτα γελοῖα ἐ-
 στί, κατὰ δὴλον ἔσται, εἰ μὴ πολλοῖς ὀνόμασι χρώμε-
 ῖται, ἡδεῖ τε καὶ ἀνιαρῶ, καὶ ἀγαθῶ καὶ κακῶ
 ἀλλ', ἐπειδὴ δύο ἐφάνη ταῦτα, δυοῖν καὶ ὀνόμα-
 τος προσεγορεύωμεν αὐτά· πρῶτον μὲν ἀγαθῶ καὶ κα-
 κῶ, ἔπειτα αὐθις ἡδεῖ τε καὶ ἀνιαρῶ. Θέμενοι
 οὕτως λέγωμεν, ὅτι γινώσκειν ὁ ἄνθρωπος τὰ κα-

ὅτι κακὰ ἐστὶν ὁμῶς αὐτὰ ποιεῖν. εἰάν οὖν τις ἡμῶς
 ἐξηται διὰ τί, ἡτιώμενος, φήσομεν. ὑπὸ τοῦ, ἐκεί-
 νος ἐρήσεται ἡμῶς· ἡμῖν δέ, ὑπὸ μὲν ἡδονῆς, οὐκ-
 εἰτι ἐξεστὶν εἰπεῖν· ἄλλο γὰρ ὄνομα μετεῖληφεν ἀντὶ
 τῆς ἡδονῆς, τὸ ἀγαθόν· ἐκείνῳ δὲ ἀποκρινώμεθα
 καὶ λέγωμεν, ὅτι ἡτιώμενος. ὑπὸ τίνος; φήσει. τοῦ
 ἀγαθοῦ, φήσομεν, νῆ Δία. CXL. Ἄν οὖν τύχη ὁ ἐρδαι-
 νος ἡμῶς ὑβριστῆς ὢν, γελάσται, καὶ ἐρεῖ, Ἥ γελοῖον
 λέγετε πρᾶγμα, εἰ πράττει τις κακὰ, γινώσκων ὅτι
 κακὰ ἐστὶν, οὐ δέον αὐτὰ πράττειν, ἡτιώμενος ὑπὸ
 τῶν ἀγαθῶν. ἄρα, φήσει, οὐκ ἀξίων ὄντων νικῆν ἐν
 ὑμῖν τῶν ἀγαθῶν τὰ κακὰ, ἢ ἀξίων; φήσομεν δη-
 λονότι ἀποκρινόμενοι, ὅτι οὐκ ἀξίων ὄντων· οὐ γὰρ
 ἂν ἐξημάρτανεν ὃν φάμεν ἡτιῶ εἶναι τῶν ἡδονῶν.
 Κατὰ τί δέ, φήσει ἴσως, ἀνάξια ἐστὶ τὰ ἀγαθὰ τῶν
 κακῶν, ἢ τὰ κακὰ τῶν ἀγαθῶν; ἢ κατ' ἄλλο τι ἢ
 ὅτιαν τὰ μὲν μείζω, τὰ δέ σμικρότερα ἦ; ἢ πλείω,
 τὰ δέ ἐλάττω ἦ, οὐχ ἔσομεν εἰπεῖν ἄλλο ἢ τοῦτο;
 Δῆλον ἄρα φήσει, ὅτι τὸ ἡτιῶσθαι τοῦτο λέγεται,
 ἀντὶ ἐλαττόνων ἀγαθῶν μείζω κακὰ λαμβάνειν. ταῦ-
 τα μὲν οὖν οὕτω. Μεταλάβωμεν δὲ τὰ ὀνόματα πάλιν
 τὸ ἡδὺ τε καὶ ἀνιαρόν ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς τοῦτοις,
 καὶ λέγωμεν, ὅτι ἄνθρωπος πράττει, τότε μὲν ἐλέγο-
 μεν, τὰ κακὰ, νῦν δέ λέγωμεν τὰ ἀνιαρά, γινώσκων
 ὅτι ἀνιαρά ἐστὶν, ἡτιώμενος ὑπὸ τῶν ἡδέων, δηλονότι
 ἀναξίων ὄντων νικῆν. καὶ τίς ἄλλη ἀναξία ἡδονῆ
 πρὸς λύπην ἐστίν, ἄλλ' ἢ ὑπερβολὴ ἀλλήλων καὶ
 ἑλλειψις· ταῦτα δ' ἐστὶ μείζω τε καὶ σμικρότερα

γιγνόμενα ἀλλήλων, καὶ πλείω καὶ ἐλάττω, καὶ μύλ-
 λον καὶ ἥτιον. CXII. Εἰ γὰρ τις λέγοι οὕ, Ἀλλὰ πολ-
 διαφέρει, ὦ Σώκρατες, τὸ παραχοῆμα ἢ δὴ τοῦ εἰς τὸ
 ὕστερον χρόνον καὶ ἡδέος καὶ λυπηροῦ, μῶν ἄλλο-
 τῶ, φαίην ἂν ἔγωγε, ἢ ἡδονῇ καὶ λύπῃ; οὐ γὰρ
 εἴθ' ὅτῳ ἄλλῳ· ἀλλ', ὥσπερ ἀγαθὸς ἰστάναι ἂν
 θρωπος, ξυμβῆς τὰ ἡδέα, καὶ ξυμβῆς τὰ λυπηρά
 καὶ τὸ ἐγγὺς καὶ τὸ πόρρω στήσας ἐν τῷ ξυγῶ, εἴπ-
 πότῃρα πλείω ἐστίν· εἴαν μὲν γὰρ ἡδέα πρὸς ἡδέ-
 ἰστης, τὰ μείζω αἰεὶ καὶ πλείω ληπτέα· εἴαν δὲ λυ-
 πηρά πρὸς λυπηρά, τὰ ἐλάττω καὶ σμικρότερα· εἴ-
 δὲ ἡδέα πρὸς λυπηρά, εἴαν μὲν τὰ ἀνικρά ὑπερβύλ-
 ληται ὑπὸ τῶν ἡδέων, εἴαν τε τὰ ἐγγὺς ὑπὸ τῶν
 πόρρω, εἴαν τε τὰ πόρρω ὑπὸ τῶν ἐγγὺς, ταύτη
 τὴν προᾶξιν πρακτέον ἐν ἣ ἂν ταῦτ' ἐνῇ· εἴαν δὲ τ-
 ἡδέα ὑπὸ τῶν ἀνικρῶν, οὐ πρακτέα. μή πῃ ἄλλ-
 ἔχει, φαίην, ταῦτα, ὦ ἄνθρωποι; οἷδ' ὅτι οὐκ ὡ-
 ἔχοιεν ἄλλως λέγειν. Συνοδοῦμαι καὶ ἐκείτῳ. CXIII. Ὅ-
 δὴ τοῦτο οὕτως ἔχει, τόδε μοι ἀποκρίνασθε, φήσω
 φαίνεται ὑμῖν τῇ ὄψει τὰ αὐτὰ μεγέθη ἐγγύθεν με-
 μείζω, πόρρωθεν δὲ ἐλάττω, ἢ οὐ; φήσουσι. Κα-
 τὰ παχέα, καὶ τὰ πολλὰ ὡσαύτως; καὶ αἱ φοινῶν
 ἴσαι ἐγγύθεν μὲν μείζους, πόρρωθεν δὲ σμικρότε-
 ραι; Φαίεν ἂν. Εἰ οὖν ἐν τούτῳ ἡμῖν ἦν τὸ εἶναι πρῶ-
 τειν, ἐν τῷ τὰ μὲν μεγάλα μήκη καὶ πρῶττειν κα-
 λαμβάνειν, τὰ δὲ σμικρὰ καὶ φεύγειν καὶ μὴ πρῶ-
 τειν, τίς ἂν ἡμῖν σωτηρία ἐφ' ἡμῖν τοῦ βίου; ἄρα
 μετρητικὴ τέχνη, ἢ ἡ τοῦ φαινομένου δάναμις;

αὕτη μὲν ἡμᾶς ἐπλάνα, καὶ ἐποiei ὦνω τε καὶ κάτω
πολλάκις μεταλαμβάνειν ταῦτά καὶ μεταμῆλιν καὶ
ἐν ταῖς πράξεσι καὶ ἐν ταῖς αἰρέσεσι τῶν μεγάλων τε
καὶ μικρῶν· ἡ δὲ μετρητικὴ ἄκυρον μὲν ἂν ἐποίη-
σε τοῦτο τὸ φάντασμα, δηλώσασα δὲ τὸ ἄληθές,
ἡσυχίαν ἂν ἐποίησεν ἔχειν τὴν ψυχὴν, μένουσαν ἐπὶ
τῷ ἄληθεϊ, καὶ ἔσωσεν ἂν τὸν βίον; ἃρ' ἂν ὁμολο-
γοῖεν ἄνθρωποι πρὸς ταῦτα, ἡμᾶς τὴν μετρητικὴν
σώζειν ἂν τέχνην, ἢ ἄλλην; Τὴν μετρητικὴν, ὁμο-
λόγηται. CXIV. Τί δ', εἰ ἐν τῇ τοῦ περιττοῦ καὶ ἁρτίου
αἰρέσει ἡμῖν ἦν ἡ σωτηρία τοῦ βίου, ὁπότε τὸ πλείον
ὀρθῶς ἔδει ἐλίσσθαι καὶ ὁπότε τὸ ἑλάττω, ἢ αὐτὸ
πρὸς ἑαυτὸ, ἢ τὸ ἕτερον πρὸς τὸ ἕτερον, εἴτ' ἐγγύς
εἴτε πόρρω εἴη· τί ἂν ἔσωζεν ἡμῖν τὸν βίον; ἃρ'
ἂν οὐκ ἐπιστήμη; καὶ ἃρ' ἂν οὐ μετρητικὴ τις; ἐπει-
δήπερ ὑπερβολῆς τε καὶ ἐνδείας ἐστὶν ἡ τέχνη; ἐπει-
δὴ δὲ περιττοῦ τε καὶ ἁρτίου, ἄρα ἄλλη τις ἢ ἁρι-
σμητικὴ; ὁμολογοῖεν ἂν ἡμῖν οἱ ἄνθρωποι, ἢ οὐ;
Ἐδόκουν ἂν καὶ τῷ Πρωταγόρῃ ὁμολογεῖν. Εἶεν, ὦ
ἄνθρωποι· ἐπειδὴ δὲ ἡδονῆς τε καὶ λύπης ἐν ὀρθῇ
τῇ αἰρέσει ἐφάνη ἡμῖν ἡ σωτηρία τοῦ βίου οὕσα,
τοῦ τε πλέονος καὶ ἐλάττωτος καὶ μέζονος καὶ μι-
κροτέρου, καὶ πόρρωτέρω καὶ ἐγγυτέρω, ἄρα πρῶ-
τον μὲν οὐ μετρητικὴ φαίνεται ὑπερβολῆς τε καὶ ἐν-
δείας οὕσα καὶ ἰσότητος πρὸς ἀλλήλας σκέψις; Ἄλλ'
ἀνάγκη. Ἐπεὶ δὲ μετρητικὴ, ἀνάγκη δήπου τέχνη καὶ
ἐπιστήμη; Συμφήσουσιν. CXV. Ἦτις μὲν τοίνυν τέχνη
καὶ ἐπιστήμη ἐστὶν αὕτη, εἰσαυθις σκεψόμεθα· ὅτι

δὲ ἐπιστήμη ἐστὶ, τοσοῦτον ἔφαρκεν πρὸς τὴν ἀπόδει-
 ξιν, ἣν ἐμὶ δὲ καὶ Πρωταγόρου ἀποδείξαι, περὶ ὧν
 ἤρισθ' ἡμῶς. ἤρεσθε δέ, εἰ μέμνησθε, ἥνικα ἡμεῖς
 ἀλλήλοις ὁμολογοῦμεν ἐπιστήμης μηδὲν εἶναι κρεῖτ-
 τον, ἀλλὰ τοῦτο αἰεὶ κρατεῖν, ὅπου ἂν ἐνῇ, καὶ ἡδο-
 νῆς καὶ τῶν ἄλλων ἐπ' αὐτῶν. ὑμεῖς δὲ δὴ ἔφατε τὴν
 ἡδονὴν πολλάκις κρατεῖν καὶ τοῦ εἰδότος ἀνθρώπου·
 ἐπειδὴ δὲ ὑμῖν οὐχ ὁμολογοῦμεν, μετὰ τοῦτο ἤρεσθε
 ἡμᾶς, ὦ Πρωταγόρα τε καὶ Σώκρατες, εἰ μὴ ἐστι
 τοῦτο τὸ πάθημα ἡδονῆς ἡττώσθαι, ἀλλὰ τί ποί-
 ἐστι, καὶ τί ὑμεῖς αὐτὸ φατε εἶναι, εἴπετε ἡμῖν. CXVI
 Εἰ μὲν οὖν τότε εὐθύς ὑμῖν εἶπομεν ὅτι ἀμαθία, κατε-
 γελάτε ἂν ἡμῶν· νῦν δέ, ἂν ἡμῶν καταγελάτε, καὶ
 ὑμῶν αὐτῶν καταγελάσεσθε. καὶ γὰρ ὑμεῖς ὁμολο-
 γήκατε ἐπιστήμης ἐνδείκῃ ἐξαμαρτάνειν περὶ τὴν τῶν
 ἡδονῶν αἴρεσιν καὶ λυπῶν τοὺς ἐξαμαρτάνοντας,
 (ταῦτα δὲ ἐστὶν ἀγαθὰ τε καὶ κακὰ) καὶ οὐ μόνον
 ἐπιστήμης, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ πρόσθεν ἐτι ὁμολογή-
 κατε ὅτι μετρητικῆς· ἡ δὲ ἐξαμαρτανόμενη προὔξις
 ἄνευ ἐπιστήμης, ὥστε πού καὶ αὐτοί, ὅτι ἀμαθία
 πράττεται· ὥστε τοῦτ' ἐστὶ τὸ ἡδονῆς ἡττω εἶναι,
 ἀμαθία ἢ μεγίστη· ἥς Πρωταγόρας ὁδε φησὶν ἱατρὸς
 εἶναι καὶ Πρῶδικος καὶ Ἰσπίας· ὑμεῖς δὲ διὰ τὸ
 οἶεσθαι ἄλλο τι ἢ ἀμαθίαν εἶναι, οὕτως αὐτοὶ οὕτε
 τοὺς ὑμετέρους παῖδας παρὰ τοὺς τούτων διασκά-
 λους τοὺςδε τοὺς σοφιστὰς πέμπετε, ὡς οὐ διδασκτοῦ
 ὄντος, ἀλλὰ κηδόμενοι τοῦ ἀργυρίου, καὶ οὐ διδόν-
 τες τούτοις, κακῶς πράττετε καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ.

CXVII. Ταῦτα μὲν τοῖς πολλοῖς ἀποκεκριμένοι ἄν
 ἡμεν, ὑμᾶς δὲ δὴ μετὰ Πρωταγόρον ἐρωτῶ, Ἰππία τε
 καὶ Πρόδικε (κοινὸς γὰρ δὴ ἔστω ὑμῖν ὁ λόγος), πότε-
 ρον δοκῶ ὑμῖν ἀληθῆ λέγειν, ἢ ψεῦδες θαι. Τετραφυῶς
 δόξαί μοι ἅπανιν ἀληθῆ εἶναι τὰ εἰρημένα. Ὁμολογεῖτε
 ἄρα, ἦν ὃ ἐγὼ, τὸ μὲν ἡδὺ ἀγαθὸν εἶναι, τὸ δὲ
 ἀνισφὸν κακόν. τὴν δὲ Προδίκου τοῦδε διαίρεσιν
 τῶν ὀνομάτων παραιτοῦμαι. εἴτε γὰρ ἡδὺ εἴτε τερ-
 πνον λέγεις εἴτε χαρτόν, εἴτε ὁπόθεν καὶ ὅπως χαί-
 ρεις τὰ τοιαῦτα ὀνομάζων, ὧ βέλτεστε Πρόδικε, τοῦ-
 τό μοι πρὸς ὃ βούλομαι ἀποκρίναι. CXVIII. Γελάσας
 οὖν ὁ Πρόδικος ξυνωμολόγησε καὶ οἱ ἄλλοι. Τί δὲ δὴ, ὦ
 ἄνδρες, ἔφην ἐγὼ, τὸ τοιόνδε; αἱ ἐπὶ τοῦτον πρά-
 ξεις ἅπανσαι, ἐπὶ τοῦ ἀλὺπως ἔῃν καὶ ἡδέως, ἄρ' οὐ
 καλαὶ [καὶ ὠφελίμοι]; καὶ τὸ καλὸν ἔργον, ἀγαθὸν
 τε καὶ ὠφελίμον; Συνεδόκει. Εἰ ἄρα, ἔφην ἐγὼ, τὸ
 ἡδὺ ἀγαθὸν ἐστίν, οὐδεὶς οὔτε εἰδὼς οὔτε οἰόμενος
 αἶλα βελτίω εἶναι, ἢ ἃ ἐποίει, καὶ δυνατά, ἐπειτα
 ποιεῖ ταῦτα, ἐξὸν τὰ βελτίω· οὐδὲ τὸ ἥτιω εἶναι αὐ-
 τοῦ ἄλλο τι τοῦτ' ἐστὶν ἢ ἀμαθία, οὐδὲ κρείττω
 αὐτοῦ ἄλλο τι ἢ σοφία. Συνεδόκει πᾶσι. Τί δὲ
 δὴ; ἀμαθίαν ἄρα τὸ τοιόνδε λέγετε, τὸ ψευδῆ ἔχειν
 δόξαν καὶ ἐψεῦσθαι περὶ τῶν πραγμάτων τῶν πολ-
 λοῦ ἀξίων; Καὶ τοῦτο πᾶσι ξυνεδόκει. Ἄλλο τι οὖν,
 ἔφην ἐγὼ, ἐπὶ γε τὰ κακὰ οὐδαὶς ἐκὼν ἔρχεται, οὐδὲ
 ἐπὶ ἃ οἴεται κακὰ εἶναι; οὐδ' ἔστι τοῦτο, ὧς ἔοικεν,
 ἐν ἀνθρώπου φύσει, ἐπὶ ἃ οἴεται κακὰ εἶναι, ἐθέλειν
 εἶναι, ἐντὶ τῶν ἀγαθῶν, ὅταν τε ἀναγκασθῇ δυοῖν

κακοῖν τὸ ἕτερον αἰρεῖσθαι, οὐδεὶς τὸ μείζον αἰρεῖται, ἐξόν τὸ ἔλαττον; Ἄπαντα ταῦτα ξυνεδόκα ἡμῖν. CXLIX. Τί οὖν, ἔφη, ἐγὼ, καλεῖτε διὰ καὶ φόβον; καὶ ἄρα ὅπερ ἐγὼ πρὸς σὲ λέγω, ὦ Πρόδικε, προσδοκίαν τινὰ λέγω κακοῦ τοῦτο, εἴτε φόβον εἴτε δέος καλεῖτε; Ἐδόκει Πρωταγόρας μὲν καὶ Ἰππία δέος τε καὶ φόβος εἶναι τοῦτο, Προδίκῳ δὲ δέος, φόβος δ' οὐ. Ἀλλ' οὐδέν, ἔφη, ἐγὼ, Πρόδικε, διαφέρει, ἀλλὰ τόδε, εἰ ἀληθῆ τὰ ἔμπροσθεν ἔσται ἄρα τις ἀνθρώπων ἐθελήσει ἐπὶ ταῦτα ἵεναι ἢ δόκειν, ἐξόν ἐπὶ ἃ μὴ, ἢ ἀδύνατον ἐκ τῶν ὁμοίων γημιένων; ἢ γὰρ δόκειν, ὁμολογῆται ἡγεῖσθαι κακὰ εἶναι, ἢ δὲ ἡγεῖται, κακὰ, οὐδένα οὔτε ἰέναι ἐπὶ ταῦτα, οὔτε λυμβάνειν ἐκόντα. Ἐδόκει καὶ ταῦτα πάνσιν. CXX. Οὕτω δὴ τούτων ὑποκειμένων ἦν δ' ἐγὼ, Προδίκε τε καὶ Ἰππία, ἀπολογεῖσθαι ἡμῖν Πρωταγόρας ὅδε ἃ τοιούτων ἀπεκρίνατο, πῶς ὀρθῶς ἔχει, μὴ ἃ τοιούτων πατάλασι· τότε μὲν γὰρ ἐπέντε ὄντων μορίων τῆς ἀρετῆς, οὐδέν ἔφη εἶναι τὸ ἕτερον οἷον τὸ ἕτερον, ἰδίαν δὲ αὐτοῦ ἕκαστον ἔχει δύναμιν· ἀλλ' οὐ ταῦτα λέγω, ἀλλ' ὅ τὸ ὕστερον εἶπε. τὸ γὰρ ὕστερον ἔφη τὰ μὲν τέτταρα ἐπικρατεῖν παραπλήσια ἀλλήλοις εἶναι, τὸ δὲ ἓν πάννυ διαφέρει τῶν ἄλλων, τὴν ἀνδρίαν· γινώσκεισθαι δὲ μ' ἔφη τὸ κμηρίῳ τῷδε· εὐρήσεις γάρ, ὦ Σώκρατες, ἀνθρώπων ἀνοσιωπιότους μὲν ὄντας καὶ ἀδικοσιότους καὶ ἀπειροσιότους καὶ ἀμαθισιότους, ἀνδραιοσιότους δὲ οἱ γινώσκῃ ὅτι πολὺ διαφέρει ἢ ἀνδρία τῶν ἄλλων μὲν

ρίων τῆς ἀρετῆς· καὶ ἐγὼ εὐθὺς τότε πάνν ἐθαύμα-
σα τὴν ἀπόκρισιν, καὶ ἔτι μᾶλλον, ἐπειδὴ ταῦτα
μεθ' ὑμῶν διεξήλθον· ἡρόμην δ' οὖν τοῦτον εἰ τοὺς
ἀνδρείους λέγει θαυμάλιους· ὃ δέ, Καὶ ἴτας γ', ἔφη.
CXXI. Μέννησαι, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Πρωταγόρα, ταῦτα
ὑποκρινόμενος; Ὁμολόγει. Ἰθε δὴ, ἔφην ἐγώ, εἰπὶ
ἡμῖν, ἐπὶ τί λίγεις ἴτας εἶναι τοὺς ἀνδρείους· ἢ
ἐφ' ἅπερ οἱ δειλοί; Οὐκ ἔφη. Οὐκοῦν ἐφ' ἕτερα;
Ναί, ἢ δ' ὅς. Πότερον οἱ μὲν δειλοί ἐπὶ τὰ θαυ-
μάλεια ἔρχονται, οἱ δὲ ἀνδρεῖοι ἐπὶ τὰ δεινά; Λέγε-
ται δὴ, ὦ Σώκρατες, οὕτως ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων.
Πληθὺν, ἔφην ἐγώ, λέγεις, ἀλλ' οὐ τοῦτο ἐρωτῶ·
ἀλλὰ σὺ ἐπὶ τί φῆς ἴτας εἶναι τοὺς ἀνδρείους; Ἄρ'
ἐπὶ τὰ δεινά, ἡγουμένους δεινά εἶναι, ἢ ἐπὶ τὰ μὴ;
Ἀλλὰ τοῦτό γ', ἔφη, ἐν οἷς σὺ ἔλεγες τοῖς λόγοις,
ἀπεδείχθη ἄρτι ὅτι ἀδύνατον. Καὶ τοῦτο, ἔφην
ἐγώ, ἀληθὲς λέγεις· ὥστ', εἰ τοῦτο ὁρθῶς ἀπεδείχθη,
ἐπὶ μὲν ἃ δυνά ἡγεῖται εἶναι, οὐδεὶς ἔρχεται· ἐπει-
δὴ τὸ ἥττω εἶναι ἑαυτοῦ εὐρέθη ἀμαθία οὕσα. Ὁμο-
λόγει. Ἀλλὰ μὴν ἐπὶ ἃ γε θαυμάζουσιν πάντες αὐτ' ἔρ-
χονται, καὶ δειλοί καὶ ἀνδρεῖοι καὶ ταῦτα γε ἐπὶ τὰ
αὐτὰ ἔρχονται οἱ δειλοί τε καὶ οἱ ἀνδρεῖοι. CXXII.
Ἀλλ' ἐμέντοι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, πᾶν γε τοῦναντίον ἐστὶν
ἐπὶ ἃ οἱ τε δειλοί ἔρχονται καὶ οἱ ἀνδρεῖοι· αὐτίκα
εἰς τὸν πόλεμον οἱ μὲν ἐθίλουσιν ἔχειν, οἱ δὲ οὐκ
ἐθέλουσι. Πότερον, ἔφην ἐγώ, καλὸν ὃν εἶναι, ἢ
αἰσχρὸν; Καλόν, ἔφη. Οὐκοῦν εἰπερ καλόν, καὶ ἀγα-
θὸν ὁμολογήσαμεν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν· τὰς γὰρ κα-

λὰς πράξεις ἀπάσας, ἀγαθὰς ὁμολογήσαμεν. Ἄλ-
 θῃ λέγεις, καὶ αἰεὶ ἔμοιγε δοκεῖ οὕτως. Ὁρθοῖς γὰρ
 ἔφη ἐγώ. ἀλλὰ ποτέρους φῆς εἰς τὸν πόλεμον οὐ
 ἐθέλειν ἵεναι, καλὸν ὃν καὶ ἀγαθόν; Τους δειλοὺς
 ἢ δ' ὅς. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, εἴπερ καλὸν καὶ ἀγα-
 θόν, καὶ ἡδύ; Ὁμολόγηται γοῦν, ἔφη. Ἀρ' οὖν γὰρ
 γινώσκοντες οἱ δειλοὶ οὐκ ἐθέλουσιν ἵεναι ἐπὶ τὸ κάλ-
 λιον τε καὶ ἄμεινον καὶ ἡδιον; Ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐ-
 ὁμολογῶμεν, ἔφη, διαφθεροῦμεν τὰς ἐμπροσθεν ὁμο-
 λογίας. CXXIII. Τί δ' ὁ ἀνδρεῖος; οὐκ ἐπὶ τὸ κάλλιον
 τε καὶ ἄμεινον καὶ ἡδιον ἔρχεται; Ἀνάγκη, ἔφη, ὁμο-
 λογεῖν. Οὐκοῦν ὅλως οἱ ἀνδρεῖοι οὐκ αἰσχροὺς φό-
 βους φοβοῦνται, ὅταν φοβῶνται, οὐδὲ αἰσχροῖα θάρ-
 ρη θαρρόουσιν; Ἀληθῆ, ἔφη. Εἰ δὲ μὴ αἰσχροῖα, ἀ-
 οὐ καλὰ; Ὁμολογεῖ. Εἰ δὲ καλὰ, καὶ ἀγαθὰ; Ναί.
 Οὐκοῦν καὶ οἱ δειλοὶ καὶ οἱ θρασεῖς καὶ οἱ μαίνο-
 μενοι τοῦναντίον αἰσχροὺς τε φόβους φοβοῦνται
 καὶ αἰσχροῖα θάρρῃ θαρρόουσιν; Ὁμολογεῖ. Θαρρόου-
 σι δὲ τὰ αἰσχροῖα καὶ κακὰ δι' ἄλλο τι ἢ δι' ἄγνοια
 καὶ ἁμαθίαν; Οὕτως ἔχει, ἔφη. Τί οὖν; τοῦτο δι-
 οὐ δειλοὶ εἰσιν οἱ δειλοὶ, δειλίαν ἢ ἀνδρίαν καλεῖς;
 Δειλίαν ἔγωγ', ἔφη. Δειλοὶ δὲ οὐ διὰ τὴν τῶν δει-
 νῶν ἁμαθίαν ἐφάνησαν ὄντες; Καὶ πάνυ γ', ἔφη.
 Διὰ ταύτην ἄρα τὴν ἁμαθίαν δειλοὶ εἰσιν; Ὁμολο-
 γεῖ. Αἱ δὲ οἱ δειλοὶ εἰσι, δειλία ὁμολογεῖτο παρ-
 σοῦ; Ξυνέφη. Οὐκοῦν ἢ τῶν δεινῶν καὶ μὴ δεινῶν
 ἁμαθία, δειλία ἂν εἴη; Ἐπίνευσεν. Ἀλλὰ μὴν, ἢ
 δ' ἐγώ, ἐναντίον ἀνδρείᾳ δειλία; Ἐφη. Οὐκοῦν

τῶν δεινῶν καὶ μὴ δεινῶν σοφία ἐναντία τῇ τοιῶν
 ἁμαθία ἐστὶ; Καὶ ἐνταῦθα ἔτι ἐπίνευσεν ἡ δι-
 τούτων ἁμαθία, δειλία; Πάνν μὲν γοῖς ἐνταῦθα ἐπέ-
 νευσεν. Ἡ σοφία ἄρα τῶν δεινῶν καὶ μὴ δεινῶν ἀν-
 δρία ἐστίν, ἐναντία οὖσα τῇ τούτων ἁμαθία; CXXIV.
 Οὐκέτι ἐνταῦθα οὔτ' ἐπινεῦσαι ἠθέλησεν, εἰλόγατε.
 Καὶ ἐγὼ εἶπον, Τί δὴ, ὦ Πρωταγόρα, οὔτε σὺ φῆς
 ἢ ἐρωτῶ, οὔτε ἀπόφης; Αὐτός, ἔφη, πέραντον. Ἐν-
 γ', ἔφη, ἐγὼ, μόνον ἐρόμενος ἔτι σέ, εἰ σοι ὥσπερ
 τοπρῶτον ἔτι δοκοῦσιν εἶναι τινες ἀνθρώποι ἁμαθί-
 σταιτοί μὲν, ἀνδρειότατοι δέ. Φιλονεικεῖν μοι ἔτι
 δοκεῖς, ὦ Σώκρατες, τὸ ἐμὲ εἶναι τὸν ἀποκρινόμε-
 νον· χαρισθῆναι οὖν σοι, καὶ λέγειν ὅτι ἐκ τῶν ὁμο-
 λογημένων ἀδύνατόν μοι δοκεῖ εἶναι. Οὔτοι, ἦν δ'
 ἐγὼ, ἄλλου ἔνεκα ἐρωτῶ πάντα ταῦτα, ἢ σκέψα-
 σθαι βουλόμενος πῶς ποτ' ἔχει τὰ περὶ τῆς ἀρετῆς,
 καὶ τί ποτ' ἐστὶν αὐτό, ἡ ἀρετή. οἶδα γάρ ὅτι, τού-
 του φανεροῦ γενομένου, μάλιστα ἂν κατάδηλον γέ-
 νοιτο ἐκεῖνο, περὶ οὗ ἐγώ τε καὶ σὺ μακρὸν λόγον ἐκά-
 τερος ἀπετείναμεν, ἐγὼ μὲν λέγων ὡς οὐ διδακτὸν
 ἀρετή, σὺ δ' ὡς διδακτὸν. CXXV. Καὶ μοι δοκεῖ ἡμῶν
 ἡ ἄρτι ἐξοδος τῶν λόγων, ὥσπερ ἄνθρωπος, κατηγο-
 ρεῖν τε καὶ καταγγεῖλαι, καί, εἰ φωνὴν λάβοι, εἰπεῖν
 ἂν ὅτι, Ἀτοπρί γ' ἐστέ, ὦ Σώκρατες τε καὶ Πρω-
 ταγόρα· σὺ μὲν λέγων, ὅτι οὐ διδακτὸν ἐστὶν ἡ ἀρε-
 τή, ἐν τοῖς ἔμπροσθεν γυν σεαυτῷ τάναντία σπεύ-
 δεις, ἐπιχειρῶν ἀποδείξαι, ὡς πάντα χρηματιά ἐστιν
 ἐπιστήμη, καὶ ἡ δικαιοσύνη, καὶ ἡ σωφροσύνη, καὶ

ἢ ἀνδρῶν· ἢ τοσούτω μάλιστα ἂν διδασκὼν φανεῖται ἢ
 ἀρετῇ. εἰ μὲν γὰρ ἄλλο τι ἢν ἡ ἐπιστήμη ἢ ἀρετῇ,
 ὥςπερ Πρωταγόρας ἐπιχειρεῖ λέγειν, σαφῶς οὐκ ἂν
 ἦν διδασκὼν· νῦν δὲ εἰ φανήσεται ἐπιστήμη ὅν, ὥς
 σὺ σπεύδεις, ὦ Σώκρατες, θαυμάσιον ἔσται μὴ δι-
 δασκὼν ὄν· Πρωταγόρας δ' αὖ διδασκὼν ὄν τότε ὑπο-
 θέμενος, νῦν τοῦναντίον ἔσπευ σπεύδοντι, ὀλίγου
 πάντα μᾶλλον φανῆναι αὐτό ἢ ἐπιστήμην· καὶ οὕτως
 ἂν ἡκιστα εἴη διδασκὼν. CXXVI. Ἐγὼ οὖν, ὦ Πρωτα-
 γόρας, πάντα ταῦτα καθορῶν ἄνω κάτω ταρακτιτόμενα
 δεινῶς πᾶσα προθυμίαν ἔχω καταφανῇ αὐτὰ γενέ-
 σθαι, καὶ βουλοίμην ἂν ταῦτα διεξιχθόντας ἡμᾶς,
 ἐξελεῖν καὶ ἐπὶ τὴν ἀρετὴν ὅ, τι ἐστί, καὶ πάλιν
 ἐπισκέψασθαι περὶ αὐτοῦ, εἴτε διδασκὼν εἴτε μὴ
 διδασκὼν· μὴ πολλάκις ἡμᾶς ὁ Ἐπιμηθεὺς ἐκεῖνος
 καὶ ἐν τῇ σκέψει σφῆλῃ ἐξαπατήσας, ὥςπερ καὶ ἐν
 τῇ διανομῇ ἡμέλησεν ἡμῶν, ὥς φης σὺ. ἤρρεσεν οὖν
 μοι καὶ ἐν τῷ μύθῳ ὁ Προμηθεὺς μᾶλλον τοῦ Ἐπι-
 μηθέως, ὃ χρώμενος ἐγὼ καὶ προμηθεύμενος ὑπὲρ
 τοῦ βίου τοῦ ἑμαυτοῦ παντός, πάντα ταῦτα πηγα-
 γματεύομαι· καί, εἰ σὺ ἐθέλεις, ὅπερ καὶ κατ' ἀρχὰς
 ἔλεγον, μετὰ σοῦ ἂν ἡδιστα ταῦτα συνδιασκοποίην.
 Καὶ ὁ Πρωταγόρας Ἐγὼ μὲν, ἔφη, ὦ Σώκρατες,
 ἐπαινώ σου τὴν προθυμίαν καὶ τὴν δαΐμονα τῶν λό-
 γων· καὶ γὰρ οὔτε τᾶλλα οἶμαι κακὸς εἶναι ἀνθρώ-
 πος, φθονερός τε ἥκιστ' ἂν ἀνθρώπων. ἐπεὶ καὶ
 περὶ σοῦ πρὸς πολλοὺς δὴ εἶρηκα, ὅτι ὢν ἐντυγχά-
 νω, πολὺ μάλιστα ἄγαμαι σέ, τῶν μὲν τηλικούτων

αὐτὸ πάντῃ· καὶ λέγω γε ὅτι οὐκ ἂν θαυμάζοιμι εἰ
 ὧν ἐλλογίμων γένοιο ἀνδρῶν ἐπὶ σοφίᾳ. καὶ περὶ
 οὐτῶν δὲ εἰσαῦθις, ὅταν βούλῃ, διεξιμεν· νῦν δ'
 ὅρα ἤδη καὶ ἐπ' ἄλλο τι τρέπεσθαι. Ἀλλ', ἦν δ'
 γώ, οὕτω χρῆ ποιεῖν, εἴ σοι δοκεῖ. καὶ γὰρ ἐμοὶ
 ἵπερ ἔφην ἵέναι πάλαι ὧρα, ἀλλὰ Καλλίᾳ τῷ καλῷ
 μαριζόμενος παρέμεινα. Ταῦτ' εἰπόντες καὶ ἀκού-
 σαντες ἀπῆμεν.

I Π Π I A Σ.

ΕΤΑΙΡΙΚΟΣ. Σὺ δὲ δὴ τί σιγᾶς, ὦ Σώκρατες, Ἰππίου τοσαῦτα ἐπιδειξαμένου, καὶ οὐχὶ ἢ ξυνεπαίνεις τι τῶν εἰρημένων, ἢ καὶ ἐλέγχεις, εἴ τι σοὶ μὴ καλῶς δοκεῖ εἰρηκέναι; ἄλλως τε ἐπειδὴ καὶ αὐτοὶ λελείμεθα, οἳ μάλιστ' ἂν ἀντιποιησάμεθα μετέναι ἡμῖν τῆς ἐν φιλοσοφίᾳ διατριβῆς. ΣΩ. Καὶ μὴν, ὦ Εὐδিকে, ἔστι γ' ἃ ἡδέως ἂν πυθοίμην Ἰππίου ὧν νῦν δὴ ἔλεγε περὶ Ὀμήρου· καὶ γὰρ τοῦ σεῦ πατρὸς Ἀπημάντου ἤκουον, ὅτι ἡ Ἰλιάς κάλλιον εἶη ποίημα τῷ Ὀμήρῳ ἢ ἡ Ὀδύσσεια, τοσοῦτον δὲ κάλλιον, ὅσῳ ἀμείνων Ἀχιλλεὺς Ὀδυσσεὺς εἶη. ἐκότερον γὰρ τῶν ποιημάτων, τὸ μὲν εἰς Ὀδυσσεῆα ἔφη πεποιῆσθαι, τὸ δ' εἰς Ἀχιλλέα. περὶ ἐκείνου οὐκ ἡδέως ἂν εἰ βουλομένῳ ἔστιν Ἰππία, ἀναπυθοίμην, ὅπως αὐτῷ δοκεῖ περὶ τοῖν ἀνδρῶν τούτων, πότερον ἀμείνω φησὶν εἶναι, ἐπειδὴ καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ παντοδαπὰ ἡμῖν ἐπιδέδεικται, καὶ περὶ ποιητῶν τε ἄλλων καὶ περὶ Ὀμήρου. Π. ΕΤ. Ἀλλὰ δῆλον ὅτι οἱ

φθονήσει Ἱππίας, εἴαν τι αὐτόν ἐρωτῇς, ἀποκρίνεσθαι. ἢ γάρ, ὦ Ἱππία, εἴαν τι ἐρωτῇ σε Σωκράτης, ἀποκρινῇ; ἢ πῶς ποιήσεις; **ΙΠ.** Καὶ γὰρ ἂν δεινὰ ποιοίην, ὦ Εὐδিকে, εἰ Ὀλυμπίαζε μὲν εἰς τὴν τῶν Ἑλλήνων πανήγυριν, ὅτιαν τὰ Ὀλύμπια ἦ, ἀεὶ ἐπανῶν οἴκαθεν ἐξ Ἰλίδος, εἰς τὸ ἱερὸν παρέχω ἐμαντόν καὶ λόγοντι ὅ, τι ἂν τις βούληται ὧν ἂν μοι εἰς ἐπίδειξιν παρεσκευασμένον ἦ, καὶ ἀποκρινόμενον τῷ βουλομένῳ ὅ, τι ἂν τις ἐρωτῇ, νῦν δὲ τὴν Σωκράτους ἐρώτησιν φύγοιμι. **ΣΩ.** Μακάριόν γε, ὦ Ἱππία, πάθος πέπονθας, εἰ ἐκάστης Ὀλυμπιάδος οὕτως εὐέλπεις ὧν περὶ τῆς ψυχῆς εἰς σοφίαν, ἀφικνῇ εἰς τὸ ἱερὸν, καὶ θαυμάσαιμ' ἂν εἴ τις τῶν περὶ σὸ σῶμα ἀθλητῶν οὕτως ἀφόβως τε καὶ πυκνευκῶς ἔχων τῷ σώματι ἔρχεται αὐτόσε ἀγωνιούμενος, ὥςπερ σὺ φῆς τῇ διανοίᾳ. **ΙΠ.** Εἰκότως, ὦ Σωκράτης, ἐγὼ τοῦτο πέπονθα. ἐξ οὗ γὰρ ἤρχμαι Ὀλυμπιάσιν ἀγωνίζεσθαι, οὐδενὶ πώποτε κρείττονι εἰς οὐδέν ἐμαντοῦ ἐνέτυχον. **ΙΙΙ. ΣΩ.** Καλὸν γε λέγεις, ὦ Ἱππία, καὶ τῇ Ἡλείῳ πόλει τῆς σοφίας ἀνάδημι τὴν δόξαν εἶναι τὴν σήν, καὶ τοῖς γονεῦσι τοῖς σοῖς. ἅτις δὲ δι' λέγεις ἡμῖν περὶ τοῦ Ἀχιλλέως τε καὶ τοῦ Ὀδυσσεύος; πότερον ἀμείνω καὶ κατὰ τί φῆς εἶναι; ἠνίκα μὲν γὰρ πολλοὶ ἔνδον ἤμεν, καὶ σὺ τῇ ἐπίδειξιν ἐποιού, ἀπελείφθην σοῦ τῶν λεγομένων ὥκνοον γὰρ ἐπανερεσθαι, διότι ὄχλος τε παλὺς ἔνδον ἦν, καὶ μὴ σοι ἐμποδῶν εἶην ἐρωτῶν τῇ ἐπιδείξει. νυνὶ δὲ ἐπειδὴ ἐλάττους τε ἐσμέν καὶ Εὐδακός

οὐδὲ κελεῖναι ἔρωςθαι, εἰπέ τε καὶ δίδαζον ἡμᾶς σα-
φῶς, τί ἔλεγες περὶ τούτοις τοῖν ἀνδροῖν, πῶς διέκρι-
νεις αὐτούς. *III.* Ἀλλ' ἐγὼ σοι, ὦ Σώκρατες, ἐθε-
λω εἶτι σαφέστερον ἢ τότε διελθεῖν ἃ λέγω καὶ περὶ
τούτων καὶ περὶ ἄλλων. φημί γάρ Ὅμηρον πεποι-
κέναι ἄριστον μὲν ἄνδρα Ἀχιλλεῦ τῶν εἰς Τροίαν
ἔφακομένων, σοφώτατον δὲ Νέστορα, πολυτροπώ-
τατον δὲ Ὀδυσσεά. *ΣΩ.* Βαβαί, ὦ Ἰππία, ἢ ὅ-
τιν' ἂν τί μοι χαρίσαιο τοιόνδε, μὴ μου καταγελαῖν ἔαν
μόλις μανθάνω τὰ λεγόμενα καὶ πολλάκις ἀνερωπῶ·
ἀλλὰ μοι πειρῶ πράως τε καὶ εὐκόλως ἀποκρίνεσθαι.
III. Αἰσχρὸν γὰρ ἂν εἴη, ὦ Σώκρατες, εἰ ἄλλους μὲν
αὐτὰ ταῦτα παιδεύω καὶ ἄξιῶ διὰ ταῦτα χρήματα
λαμβάνειν, αὐτὸς δὲ ὑπὸ σοῦ ἐρωτώμενος, μὴ ξυγ-
γνώμην τ' ἔχοιμι, καὶ πράως ἀποκρινοίμην. *IV.* *ΣΩ.*
Πάνυ καλῶς λέγεις. ἐγὼ γάρ τοι ἥνικα μὲν ἄριστον
τὸν Ἀχιλλεῦ ἔφησθα πεποιῆσθαι, ἐδόκουν σου μαν-
θάνειν ὅ, τι ἔλεγες, καὶ ἥνικα τὸν Νέστορα σοφώ-
τατον· ἐπειδὴ δὲ τὸν Ὀδυσσεά εἶπες ὅτι πεποιηκὼς
εἴη ὁ ποιητὴς πολυτροπώτατον, τοῦτο δ', ὥς γε πρό-
σε τὰ ληθῇ εἰρησθαι, παντάπασιν οὐκ οἶδ' ὅ, τι λε-
γεις· καὶ μοι εἰπέ, ἂν τι ἐνθένδε μᾶλλον μάθω· ὁ
Ἀχιλλεὺς οὐ πολύτροπος τῷ Ὁμήρῳ πεποιῆται; *III.*
Ἡκιστὰ γε, ὦ Σώκρατες, ἀλλ' ἀπλούστατος· ἐπεὶ καὶ
ἐν λιταῖς ἥνικα πρὸς ἀλλήλους ποιῶ αὐτοὺς διαλεγο-
μένους, λέγει αὐτῷ ὁ Ἀχιλλεὺς πρὸς τὸν Ὀδυσσεά,
Διογενὲς Λαερτιάδῃ πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Χρὴ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπληγέως ἀποσιπεῖν,

Ὡςπερ δὴ φρονέω τε, καὶ ὥς τελείεσθαι οἶω.

Ἐχθρὸς γὰρ μοι κείνος ὁμοῦς αἰδᾶο πύλησιν,

Ὃς γ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἴπῃ.

Αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς καὶ τετελεσμένον ἔσται.

Ἐν τούτοις δηλοῖ τοῖς ἔπεσι τὸν τρόπον ἐκατέρου τοῦ ἀνδρός, ὃς ὁ μὲν Ἀχιλλεὺς εἴη ἀληθής τε καὶ ἡπλοῦς, ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς πολὺτροπὸς τε καὶ ψευδής· ποιῇ γὰρ τὸν Ἀχιλλεῖα εἰς τὸν Ὀδυσσεῖα λέγοντα ταῦτα τὰ ἔπη. ΣΩ. Νῦν δὴ, ὦ Ἱππία, κινδυνεύω μανθάνειν ὃ λέγεις· τὸν πολὺτροπον ψευδῇ λέγεις, ὥς γε φαίνεται. ΙΠ. Μάλιστα, ὦ Σώκρατες· τοιοῦτον γὰρ πεποίηκε τὸν Ὀδυσσεῖα Ὅμηρος πολλαχοῦ καὶ ἐν Πριάδι καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ. ΣΩ. Ἐδόκει ἄρα, ὥς ἔοικεν,

Ὅμηρον ἕτερος μὲν εἶναι ἀνὴρ ἀληθής, ἕτερος δὲ ψευδής, ἀλλ' οὐχ ὁ αὐτός. ΙΠ. Πῶς γὰρ οὐ μέλλει, ὦ Σώκρατες; ΣΩ. Ἥ καὶ σοὶ δοκεῖ αὐτῷ, ὦ Ἱππία; ΙΠ. Πάντων μάλιστα. καὶ γὰρ ἂν δεινὸν εἴη, εἰ μή. V. ΣΩ. Τὸν μὲν Ὅμηρον τοίνυν ἐάσωμεν, ἐπειδὴ καὶ ἀδύνατον ἐπανέρεσθαι, τί ποτε νοῶν ταῦτα ἐποίησε τὰ ἔπη· σὺ δ' ἐπειδὴ φαίνη ἀναδεχόμενος τὴν αἰτίαν καὶ σοὶ ξυνδοκεῖ ταῦτα ἅπερ φῆς Ὅμηρον λέγειν, ἀποκρίναι κοινῇ ὑπὲρ Ὀμήρου τε καὶ σαντοῦ. ΙΠ. Ἔσται ταῦτα· ἀλλ' ἐρώτα ἔμβραχυ ὃ, τι βούλει. ΣΩ. Τοὺς ψευδεῖς λέγεις οἷαν

ἀδυνάτους τι ποιεῖν, ὥςπερ τοὺς κάμνοντας, ἢ δυνατοὺς τι ποιεῖν; ΙΠ. Δυνατοὺς ἔγωγε, καὶ μάλα υφόδρα, ἄλλα τε πολλὰ καὶ ἑξαπατῶν ἀνθρώπους ΣΩ. Δυνατοὶ μὲν δὴ, ὥς ἔοικεν, εἰσὶ κατὰ τὸν σῶν

ἀδυνάτους τι ποιεῖν, ὥςπερ τοὺς κάμνοντας, ἢ δυνατοὺς τι ποιεῖν; ΙΠ. Δυνατοὺς ἔγωγε, καὶ μάλα υφόδρα, ἄλλα τε πολλὰ καὶ ἑξαπατῶν ἀνθρώπους ΣΩ. Δυνατοὶ μὲν δὴ, ὥς ἔοικεν, εἰσὶ κατὰ τὸν σῶν

ἀδυνάτους τι ποιεῖν, ὥςπερ τοὺς κάμνοντας, ἢ δυνατοὺς τι ποιεῖν; ΙΠ. Δυνατοὺς ἔγωγε, καὶ μάλα υφόδρα, ἄλλα τε πολλὰ καὶ ἑξαπατῶν ἀνθρώπους ΣΩ. Δυνατοὶ μὲν δὴ, ὥς ἔοικεν, εἰσὶ κατὰ τὸν σῶν

λόγον καὶ πολὺτροποι. ἦ γάρ; **ΙΠ.** Ναί. **ΣΩ.** Πολύτροποι δ' εἰσὶ καὶ ἀπατεῶνες ὑπὸ ἡλιθιότητος καὶ ἀφροσύνης, ἢ ὑπὸ πανουργίας καὶ φρονήσεώς; **ΙΠ.** Ὑπὸ πανουργίας πάντων μάλιστα καὶ φρονήσεως. **ΣΩ.** Φρόνιμοι μὲν ἄρα εἰσὶν, ὥς ἔοικε. **ΙΠ.** Ναὶ μὰ Δία, λίαν γε. **ΣΩ.** Φρόνιμοι δὲ ὄντες οὐκ ἐπίστανται θ', τι ποιοῦσιν, ἢ ἐπίστανται; **ΙΠ.** Καὶ μάλα καὶ σφόδρα ἐπίστανται διὰ τοῦτο καὶ κακουργοῦσι. **ΣΩ.** Ἐπιστάμενοι δὲ ταῦτα ἢ ἐπίστανται, πότερον ἀμαθεῖς εἰσὶν ἢ σοφοί; **ΙΠ.** Σοφοί μὲν οὐκ αὐτὰ γε ταῦτα ἐξαπατῇν. **VI. ΣΩ.** Ἐχε δὴ, ἀναμνησθῶμεν τί ἐστὶν ὃ λέγεις. τοὺς ψευδεῖς φῆς εἶναι δυνατοὺς καὶ φρονέμους καὶ ἐπιστήμονας καὶ σοφοὺς, εἰς ἅπερ ψευδεῖς; **ΙΠ.** Φημί γάρ οἱ. **ΣΩ.** Ἄλλους δὲ τοὺς ἀληθεῖς τε καὶ ψευδεῖς, καὶ ἐναντιωτικίους ἀλλήλοις; **ΙΠ.** Λέγω ταῦτα. **ΣΩ.** Φέρε δὴ· τῶν μὲν δυνατῶν τινὲς καὶ σοφῶν, ὥς ἔοικεν, εἰσὶν οἱ ψευδεῖς, κατὰ τὸν σὸν λόγον. **ΙΠ.** Μάλιστα γε. **ΣΩ.** Ὅταν δὴ λέγῃς δυνατοὺς καὶ σοφοὺς εἶναι τοὺς ψευδεῖς εἰς αὐτὰ ταῦτα, πότερον λέγεις δυνατοὺς εἶναι ψεύδεσθαι ἐὰν βούλωνται, ἢ ἀδυνατοὺς εἰς ταῦτα ἅπερ ψεύδονται; **ΙΠ.** Δυνατοὺς ἔγωγε. **ΣΩ.** Ὡς ἐν κεφαλαίῳ ἄρα εἰρησθαι, οἱ ψευδεῖς εἰσὶ σοφοί τε καὶ δυνατοὶ ψεύδεσθαι. **ΙΠ.** Ναί. **ΣΩ.** Ἀδύνατος ἄρα ψεύδεσθαι ἀνὴρ καὶ ἀμαθὴς οὐκ ἂν εἴη ψευδής; **ΙΠ.** ἔχει οὕτω. **ΣΩ.** Δυνατὸς δ' ἐστὶν ἕκαστος ἄρα, ὃς ἂν ποιῇ τότε ὃ βούληται, ὅταν βούληται, οὐχ ὑπὸ νόσου, λέγων

ἔξαιρούμενος, οὐδὲ τῶν τοιούτων, ἀλλὰ ὥσπερ σὺ
 δυνατὸς εἰ γράφαι τοῦτον ὄνομα, ὅταν βούλῃ, οὕ-
 τω λέγω· ἄρ' οὐχ ὅς ἂν οὕτως ἔχαι, καλῶς σὺ δυνα-
 τόν; *III. Ναί. VII. ΣΩ.* Λέγε δὴ μοι, ὦ Ἱππία, οὐ
 σὺ μέντοι ἔμπειρος εἰ λογισμῶν καὶ λογιστικῆς; *III.*
Πάντων μάλιστα, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ
 καὶ τίς σε ἔροιτο, τὰ τρεῖς ἑπτακῶσια ὅπως ἐστὶν
 ἀριθμὸς, εἰ βούλοιο, πάντων τὰχιστα καὶ μάλιστα
 ἂν εἴπῃς τἀληθῆ περὶ τούτου; *III. Πάνν γε. ΣΩ.*
Ἄρα οὐ δυνατώτατός τε εἰ καὶ σοφώτατος κατὰ ταῦ-
τα; III. Ναί. ΣΩ. Πότερον οὖν σοφώτατός τε εἰ
 καὶ δυνατώτατος μόνον, ἢ καὶ ἄριστος ταῦτα ἅπερ
 δυνατώτατός τε καὶ σοφώτατος, τὰ λογιστικά; *III.*
Καὶ ἄριστος δὴπον, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Τὰ μὲν δὴ
 ἀληθῆ σὺ ἂν δυνατώτατα εἴποις περὶ τούτων· ἢ
 γὰρ; *III. Οἶμαι ἔγωγε. ΣΩ.* Τί δέ; τὰ ψευδῆ περὶ
 τῶν αὐτῶν τούτων; καὶ μοι, ὥσπερ τὰ πρότερα, γεν-
 ναίως καὶ μεγαλοπρεπῶς ἀποκρίναι, ὦ Ἱππία. εἰ τίς
 σε ἔροιτο, τὰ τρεῖς ἑπτακῶσια πόσα ἐστί, πότερον σὺ
 ἂν μάλιστα ψεύδοιο, καὶ ἂν κατὰ ταῦτα ψευδῆ λέ-
 γοις περὶ τούτων, βουλόμενος ψεύδεσθαι καὶ μηδέ-
 τατε ἀληθῆ ἀποκρίνεσθαι, ἢ ὁ ἁμαθὴς εἰς λογι-
 σμοὺς δύναται ἂν σου μᾶλλον ψεύδεσθαι βουλομέ-
 του; ἢ ὁ μὲν ἁμαθὴς πολλάκις ἂν βουλόμενος ψευ-
 δῆ λέγειν, τἀληθῆ ἂν εἴποι ἄκων, εἰ τύχοι, διὰ τὸ
 μὴ εἰδέναι, σὺ δὲ ὁ σοφός, εἴπερ βούλοιο ψεύδε-
 σθαι, ἂν κατὰ τὰ αὐτὰ ψεύδοιο; *III. Ναί.*
οὕτως ἔχει ὡς σὺ λέγεις, ΣΩ. Ὁ ψευδὴς οὖν πό-

τερα περὶ μὲν τἄλλα ψευδὴς ἐστίν, οὗ μὲντοι περὶ
 ἀριθμῶν; οὐδὲ ἀριθμῶν ἂν ψεύσαιτο; *III.* Καὶ ναὶ
 μὰ Δία περὶ ἀριθμῶν. *VIII.* ΣΩ. Θῶμεν ἄρα καὶ τοῦ-
 το, ὦ Ἰππία, περὶ λογισμῶν τε καὶ ἀριθμῶν εἶναι
 τῶνα ἄνθρωπον ψευδῆ; *III.* Ναί. ΣΩ. Τίς οὖν ἂν
 εἴη οὗτος; οὐχὶ δεῖ ὑπάρχειν αὐτῷ, εἴπερ μέλλει
 ψευδὴς ἔσεσθαι, ὥς σὺ ἄρτι ὁμολόγεις, δυνατόν
 εἶναι ψεύδεσθαι; ὁ γὰρ ἀδύνατος ψεύδεσθαι, εἰ
 μέμνηται, ὑπὸ σοῦ ἐλέγετο ὅτι οὐκ ἔν ποτε ψευδὴς
 γένοιτο. *III.* Ἀλλὰ μέμνηται, καὶ ἐλέγχθη οὕτως.
 ΣΩ. Οὐκοῦν ἄρτι ἐφάνης σὺ δυνατώτατος ὢν ψεύ-
 δεσθαι περὶ λογισμῶν; *III.* Ναί, ἐλέγχθη γέ τοι καὶ
 τοῦτο. ΣΩ. Ἄρ' οὖν καὶ δυνατότατος εἰ ἀληθῆ λέ-
 γειν περὶ λογισμῶν; *III.* Πάνυ γε. ΣΩ. Οὐκοῦν ὁ
 αὐτὸς ψευδῆ καὶ ἀληθῆ λέγειν περὶ λογισμῶν δυνα-
 τώτατος; οὗτος δ' ἐστὶν ὁ ἀγαθὸς περὶ τούτων, ὁ
 λογιστικὸς; *III.* Ναί. ΣΩ. Τίς οὖν ψευδὴς περὶ
 λογισμῶν γίγνεται, ὦ Ἰππία, ἄλλος, ἢ ὁ ἀγαθός;
 ὁ αὐτὸς γὰρ καὶ δυνατός; οὗτος δὲ καὶ ἀληθής. *III.*
 Φαίνεται. ΣΩ. Ὅρας οὖν ὅτι ὁ αὐτὸς ψευδὴς τε
 καὶ ἀληθής περὶ τούτων, καὶ οὐδὲν ἀμείνων ὁ ἀλη-
 θής τοῦ ψευδοῦς; ὁ αὐτὸς γὰρ δὴ πᾶν ἐστὶ καὶ
 οὐκ ἐναντιότητά ἔχει, ὥςπερ σὺ ὦν ἄρτι. *III.* Οὐ
 φαίνεται ἐνταῦθά γε. ΣΩ. Βούλει οὐκ σκεπώμεθαι
 καὶ ἄλλοθι; *III.* Εἰ ἄλλως γε σὺ βούλει. *IX.* ΣΩ.
 Οὐκοῦν καὶ γεωμετρίας ἔμπειρος εἶ; *III.* Ἐγώ γε, ΣΩ.
 Τί οὖν; οὐ καὶ ἐν γεωμετρίᾳ οὕτως ἔχει; ὁ αὐτὸς
 δυνατότατος ψεύδεσθαι καὶ ἀληθῆ λέγειν περὶ τῶν

γραμμάτων, ὁ γεωμετρικός; *ΙΠ.* Ναί. *ΣΩ.*
 οὐ ταῦτα οὖν ἀγαθὸς ἄλλος τις, ἢ οὗτος; *ΙΠ.*
 ἄλλος. *ΣΩ.* Οὐκοῦν ὁ ἀγαθὸς καὶ σοφὸς γεω-
 ρησὶς δυνατώτατός γε ἀμφοτέρω; καὶ εἴπερ τις
 οὗτος ψευδὴς περὶ διαγράμματα, οὗτος ἂν εἴη, ὁ
 θός· οὗτος γὰρ δυνατός· ὁ δὲ κακὸς ἀδύνατος
 ψεύδεσθαι· ὥστε οὐκ ἔν γένοιτο ψευδὴς ὁ μὴ
 ἄμενος ψεύδεσθαι, ὥς ὁμολόγηται. *ΙΠ.* Ἔστι
 τα. *ΣΩ.* Ἐτι τοίνυν καὶ τὸν τρίτον ἐπισκεψά-
 α, τὸν ἀστρονόμον, ἧς αὖ σὺ τέχνης ἔτι μᾶλλον
 στήμων οἶε εἶναι, ἢ τῶν ἔμπροσθεν. ἢ γάρ, ὦ
 πία; *ΙΠ.* Ναί. *ΣΩ.* Οὐκοῦν καὶ ἐν ἀστρονομίᾳ
 τὰ ταῦτα ἐστίν. *ΙΠ.* Εἰκός γε, ὦ Σώκρατες.
 Καὶ ἐν ἀστρονομίᾳ ἔρα εἴπερ τις καὶ ἄλλος
 δὴς, ὁ ἀγαθὸς ἀστρονόμος ψευδὴς ἐσται, ὁ δυ-
 ος ψεύδεσθαι· οὐ γὰρ ὅγε ἀδύνατος· ἀμαθὴς
 . *ΙΠ.* Φαίνεται οὕτως. *ΣΩ.* Ὁ αὐτὸς ἔρα καὶ
 ἀστρονομίᾳ ἀληθὴς τε καὶ ψευδὴς ἐσται. *ΙΠ.* Ἐοι-
 X. *ΣΩ.* Ἰδιδὴ, ὦ Ἰππία, ἀνέδην οὕτωσὶ ἐπίσκε-
 κατὰ πασῶν τῶν ἐπιστημῶν, εἴπου ἔστιν ἄλλος
 ἢ οὕτως. πάντως δὲ πλείους τέχνας πάντων σο-
 ατος εἰ ἀνθρώπων, ὥς ἐγὼ ποτὲ σου ἤκουον με-
 αυχουμένου, πολλὴν σοφίαν καὶ ζηλωτὴν σαυτοῦ
 ὄντος ἐν ἀγορῇ ἐπὶ ταῖς τραπέζαις. ἔφησθα δὲ
 κίσσθαι ποτὲ εἰς Ὀλυμπίαν, ἃ εἶχες περὶ τὸ σῶμα
 ντα, σφυτοῦ ἔργα ἔχων, πρῶτον μὲν, δακτύλιον
 τεῦθαι γὰρ ἥρχου), ὃν εἶχες, σαυτοῦ ἔχειν ἔργον, ὥς
 τῶν δακτυλίων γλύφειν, καὶ ἄλλην σφραγι-

δα, σὸν ἔργον, καὶ στλεγγίδα, καὶ λήκνυθον, ἃ αὐτὸς εἰργάσῃ· ἔπειτα ὑποδήματα, ἃ εἶχες, ἔφησθα αὐτὸς σκυτοτομήσαι, καὶ τὸ ἱμάτιον ὑφῆναι καὶ τὸν χιτωνίσκον· καὶ (ὃ γε πᾶσιν ἔδοξεν ἀτοπώτατον καὶ σοφίας πλείστης ἐπίδειγμα) ἔτι δὲ τὴν ζώνην ἔφησθα τοῦ χιτωνίσκου ἣν εἶχες, εἶναι μὲν οἶαι αἱ Περσικαὶ τῶν πολυτελῶν, ταύτην δὲ αὐτὸς πλέξαι. πρὸς δὲ τοῦτοις ποιήματα ἔχων ἐλθεῖν, καὶ ἔφη καὶ τραγῳδίας, καὶ διθυράμβους, καὶ καταλογάδην πολλοῦ λόγους καὶ παντοδαποὺς ξυγκειμένους· καὶ περὶ τῶν τεχνῶν δὴ ὧν ἄρτι ἐγὼ ἔλεγον ἐπιστήμων ἀφικέσθαι διαφερόντως τοῖν ἄλλων, καὶ περὶ θυθμοῖν καὶ ἁρμονικῶν καὶ γραμμάτων ὀρθότητος· καὶ ἄλλα ἔτι πρὸς τοῦτοις πάνυ πολλὰ, ὥς ἐγὼ δοκῶ μνημονεύειν· καὶ τοι τό γε μνημονικὸν ἐπελαθόμεν σου, ὥς ἔοικε τέχνημα, ἐν ᾧ σύ οἶμι λαμπρότατος εἶναι· οἶμαι δὲ καὶ ἄλλα πάμπολλα ἐπαλεῖσθαι. ΧΙ. Ἀλλ' ὅπερ ἐγὼ λέγω, καὶ εἰς τὰς σαυτοῦ βλέψας τέχνας, (ἵκαναὶ δὲ καὶ εἰς τὰς τῶν ἄλλων, εἰπέ μοι ἐάν που εὗρης ἐκ τῶν ὁμολογημένων ἐμοί τε καὶ σοί, ὅπου ἐστὶν μὲν ἀληθείης, ὃ δὲ ψευδῆς, χωρίς, καὶ οὐχ ὃ αὐτὸς ἐν ᾗ τινι βούλει σοφία τοῦτο σκέψαι, ἢ πανουργία, ἢ ὀτιοῦν χαίρεις ὀνομάζειν; ἀλλ' οὐχ εὐρήσεις, ἔταίρε· οὐ γάρ ἐστιν· ἐπεὶ σὺ εἶπέ. ΙΙ. Ἀλλ' οὐκ ἔχω, ὦ Σώκρατες, νῦν γε οὕτω. ΣΩ. Οὐδέ γε ἔξω, ὥς ἐγὼ οἶμαι. εἰ δ' ἐγὼ ἀληθῆ λέγω, μέμνησαι ἡμῖν ξυμβαίνειν ἐκ τοῦ λόγου, ὦ Ἰππία. ΙΙΙ. Οὐ πάνυ τι ἐννοῶ, ὦ Σώκρατες, ὃ λέγεις. ΣΩ. Νυν

γὰρ ἴσως οὐ χρῆ τῷ μνημονικῷ τεχνήματι· δηλον γὰρ
 ὅτι οὐκ οἶσι δεῖν· ἀλλ' ἐγὼ σε ὑπομνήσω. οἶσθα ὅτι
 τὸν μὲν Ἀχιλλεῖα ἔφησθα ἀληθῆ εἶναι, τὸν δὲ Ὀδυσ-
 σεία ψευδῆ καὶ πολύτροπον; **ΙΠ.** Ναί. **ΣΩ.** Νῦν
 οὖν αἰσθάνῃ ὅτι ἀναπέφονται ὁ αὐτὸς ὢν ψευδὴς τε
 καὶ ἀληθής; ὥστε εἰ ψευδὴς ὁ Ὀδυσσεύς ἦν, καὶ
 ἀληθὴς γίγνεται, καὶ εἰ ἀληθὴς ὁ Ἀχιλλεύς, καὶ
 ψευδὴς, καὶ οὐ διάφοροι ἀλλήλων οἱ ἄνδρες οὐδ' ἐναν-
 τίοι, ἀλλ' ὅμοιοι. **ΙΠ.** ὦ Σώκρατες, αἰεὶ σὺ τινας
 τοιούτους πλέκεις λόγους, καὶ ἀπολαμβάνων ὃ ἂν ᾗ
 δυσχερέστατον τοῦ λόγου, τοῦτου ἔχῃ κατὰ σμικρὸν
 εἰσπτόμενος, καὶ αὐτὸς ὅλῳ ἀγωνίζῃ τῷ πράγματι,
 περὶ οὗτου ἂν ὁ λόγος ᾗ· ἐπεὶ καὶ νῦν, εἰάν βούλῃ,
 ἐπὶ πολλῶν τεκμηρίων ἀποδείξω σοι ἱκανῶς λόγῳ,
 Ὅμηρον Ἀχιλλεῖα πεποιημέναι ἀμείνω Ὀδυσσεύς καὶ
 ἀψευδῆ, τὸν δὲ δολερόν τε καὶ πολλὰ ψευδόμενον
 καὶ χεῖρῳ Ἀχιλλεύς. εἰ δὲ βούλει σὺ αὖ, ἀντιπαρά-
 βαιλλε λόγον παρὰ λόγον, ὥς ὁ ἕτερος ἀμείνων ἐστί,
 καὶ μᾶλλον εἴσονται οὗτοι, ὁπότερος ἀμείνων λέγει.
XII. **ΣΩ.** ὦ Ἰππία, ἐγὼ τοι οὐκ ἀμφισβητῶ, μὴ οὐχί
 σε εἶναι σοφώτερον ἢ ἐμέ, ἀλλ' αἰεὶ εἴωθα, ἐπειδάν τις
 λέγῃ τι, προσέχειν τὸν νοῦν· ἄλλως τε καὶ ἐπειδάν
 μοι δοκῇ σοφὸς εἶναι ὁ λέγων, καὶ ἐπιθυμῶν μαθεῖν
 ὃ, τι λέγει, διαπυνθάνομαι καὶ ἐπανασκοπῶ καὶ
 ξυμβιβάζω τὰ λεγόμενα, ἵνα μάθω· εἰάν δὲ φαῦλος
 δοκῇ μοι εἶναι ὁ λέγων, οὔτε ἐπανερωτῶ, οὔτε μοι
 μέλει περὶ ὧν λέγει. καὶ γνώσῃ τούτῳ, οὗς ἂν ἐγὼ
 ἡγῶμαι σοφοὺς εἶναι· εὐρήσεις γὰρ με λιπαρῇ ὄντι

περὶ τὰ λεγόμενα ὑπὸ τοῦτου καὶ πυνθανόμε-
 παρ' αὐτοῦ, ἵνα μαθῶν τι ὠφεληθῶ. ἐπεὶ καὶ
 ἐννεονόηκά σου λέγοντος ὅτι ἐν ταῖς ἔπεσιν, οἷς σὺ
 ἔλσγες ἐνδεικνύμενος τὸν Ἀχιλλεῖα εἰς τὸν Ὀδυσ-
 λέγειν, ὡς ἁλαζόνα ὄντα, ἄτοπόν μοι δοκεῖ εἶνα
 σὺ ἀληθῆ λέγεις· ὅτι ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς οὐδαμοῦ
 νεται ψευσάμενος, ὁ πολύτροπος, ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς
 λύτροπός τις φαίνεται κατὰ τὸν σὸν λόγον· ψει-
 ται γοῦν. προειπὼν γάρ ταῦτα τὰ ἔπη, ἅπερ καὶ
 εἶπες ἄρτι,

Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς αἰῶας πύλῃσιν,

Ὅς ᾗ ἕτερον μὲν κεῖθ' ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλα δὲ ἐν
 ὀλίγον ὕστερον λέγει ὡς οὗτ' ἂν ἀναπεισθῇ ὑπὸ
 Ὀδυσσεὺς τε καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος, οὔτε μένοι
 παράπαν ἐν τῇ Τροίᾳ, ἀλλ'

Αὔριοι ἰοῦν Αἰὶ ῥέξας, φησί, καὶ πᾶσι θεοῖσι,

Νηήσας εὖ νῆας, ἐπὶν ἅλαδε προερεύσσω,

Ὅψεαι, αἰὲν ἐθέλῃςθ' αὖ καὶ αἰὲν κέν τοι τὰ μεμνῆται

Ἡρι μάλ' Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντα πλεούσας

Νῆας ἐμὰς, ἐν δ' ἄνδρας ἐρεσσύμεναι μεμαῶτα

Εἰ δέ κεν εὐπλοῖην δῶῃ κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,

Ἡματί κεν τριτάτῃ Φθίῃν ἐρίβωλον ἰκοίμην.

Ἐτι δὲ πρότερον τούτων πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα λο-
 ρούμενος εἶπε,

Νῦν δ' εἰμι Φθίηνδ', ἐπειὴ πολὺ λωῖδόν ἐστιν

Οἶκαδ' ἵμεν σὺν νηυσὶ κορωνίσιν· οὐδὲ σ' οἶα

Ἐνθάδ', ἄτιμος ἔων, ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύε

Ταῦτα εἰπὼν, τότε μὲν ἐναντίον τῆς στρατιᾶς πά

τοτε δὲ πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ ἐταίρους, οὐδαμοῦ φαίνεται οὔτε παριασκευασμένος, οὔτ' ἐπιχειρήσας καθέλκειν τὰς ναῦς, ὥς ἀποπλευσούμενος οἴκαδε, ἀλλὰ πάννυ γενναίως ὀλιγορῶν τοῦ τὰληθῆ λέγειν. ἐγὼ μὲν οὖν, ὦ Ἱππία, καὶ ἑξαρχῆς σε ἡρόμην, ἀπορῶν ὁπότερος τοῦτοιν τοῖν ἀνδροῖν ἀμείνων πεποιήται τῷ παιτῇ, καὶ ἡγούμενος ἀμφοτέρω ἀρίστῳ εἶναι καὶ δύσκριτον ὁπότερος ἀμείνων εἴη, καὶ περὶ ψεύδους καὶ ἀληθείας καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς· ἀμφοτέρω γὰρ καὶ κατὰ τοῦτο παραπλησίω ἐσὶν. XIII. Π. Οὐ γὰρ καλῶς σκοπεῖς, ὦ Σώκρατες. ἂ μὲν γὰρ ὁ Ἀχιλλεὺς ψεύδεται, οὐκ ἐξ ἐπιβουλῆς φαίνεται ψευδόμενος, ἀλλ' ἄκων, διὰ τὴν ξυμφορὰν τὴν τοῦ στρατοπέδου ἀναγκασθεὶς καταμεῖναι καὶ βοηθῆσαι· ἂ δὲ ὁ Ὀδυσσεύς, ἐκὼν τε καὶ ἐξ ἐπιβουλῆς. ΣΩ. Ἐξαπατᾷς με, ὦ φίλτατε Ἱππία, καὶ αὐτὸς τὸν Ὀδυσσεῖα μιμῇ. Π. Οὐδαμῶς, ὦ Σώκρατες. λέγεις δὴ τί καὶ πρὸς τί; ΣΩ. Ὅτι οὐκ ἐξ ἐπιβουλῆς φῆς τὸν Ἀχιλλεῖα ψεύδεσθαι, ὅς ἦν οὕτω γόης καὶ ἐπιβουλὸς πρὸς τὴν ἀλαζονείαν (ὡς πεποίηκεν Ὅμηρος) ὥστε καὶ τοῦ Ὀδυσσεύς τοσούτον φαίνεται φρονεῖν πλέον, πρὸς τὸ ἡγδίως λανθάνειν αὐτὸν ἀλαζονευόμενος, ὥστε ἐναντίον αὐτοῦ αὐτὸς ἑαυτῷ ἐτόλμα ἐναντία λέγειν, καὶ ἐλάνθανε τὸν Ὀδυσσεῖα. οὐδὲν γοῦν φαίνεται εἰπῶν πρὸς αὐτὸν ὡς μὴ αἰσθανόμενος αὐτοῦ ψευδομένου ὁ Ὀδυσσεύς. Π. Ποῖα δὴ ταῦτα λέγεις, ὦ Σώκρατες; ΣΩ. Οὐκ οἶσθα ὅτι λέγων, [ὑστερον ἢ ὡς πρὸς τὸν Ὀδυσσεῖα ἔφη] ἅμα τῇ ἡοὶ ἀποπλευσεῖσθαι, πρὸς τὸν Αἴαν-

τα δὲ οὐκ αὖ φησὶν ἀποπλευσεῖσθαι, ἀλλὰ ἄλλα λέγει. **ΙΠ.** Ποῦ δὴ; **ΣΩ.** Ἐν οἷς λέγει,

Οὐ γάρ ποιν πολέμοιο μεθήσομαι αἵματόεντος,
 Πρὶν γ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος ἔκτορα διον
 Μυρμιδόνων ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκέσθαι,
 Κτείνοντ' Ἀργείους, κατὰ τε σμῆξαι πυρὶ νῆας.
 Ἀμφὶ δὲ μιν τῇ μὴ κλισίῃ καὶ νῇ μελαίνῃ
 ἔκτορα καὶ πρηνάδωτα μάχης στήσεσθαι οὐώ.

XIV. Σὺ δὲ οὐκ ἴππεία, πότερον οὕτως ἐπιλήσιμονα
 οἶμι εἶναι τὸν ἑταῖον Θέτιδος τε καὶ ὑπὸ τοῦ σοφωτάτου
 Χείρωνος πεπαιδευμένον, ὥστε ὀλίγον πρότερον λοι-
 δοροῦντα τοὺς ἀλαζόνας τῇ ἐσχάτῃ λοιδορίᾳ, αὐτὸν
 παραχρῆμα ὅς μιν τὸν Ὀδυσσεύα φάναι ἀποπλευ-
 σεῖσθαι, πρὸς δὲ τὸν Αἴαντα, μενεῖν, ἀλλ' οὐκ ἐπι-
 βουλευόντά τε καὶ ἡγούμενον ἀρχαῖον εἶναι τὸν Ὀδυσ-
 σεύα, καὶ αὐτοῦ αὐτῷ τούτῳ τῷ τεχνάζειν τε καὶ ψεύ-
 δεσθαι περιέσεσθαι; **ΙΠ.** Οὐκ οὐν ἔμοιγε δοκεῖ, ὦ
 Σώκρατες, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ ταῦτα ὑπὸ εὐηθίας ἀνα-
 πεισθεῖς πρὸς τὸν Αἴαντα ἄλλα εἶπεν ἢ πρὸς τὸν
 Ὀδυσσεύα· ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς αὖτε ἀληθῆ λέγει, ἐπιβου-
 λεύσας αἰεὶ λέγει, καὶ ὅσα ψεύδεται, ὡς αὐτὸς. **ΣΩ.**
 Ἀμείνων ἂρ' ἐστίν, ὥς ἔοικεν, ὁ Ὀδυσσεὺς Ἀχιλλέως.
ΙΠ. Ἡμιστά γε δήπου, ὦ Σώκρατες. **ΣΩ.** Τί δέ;
 οὐκ ἄρτι ἐφάνησαν οἱ ἐκόντες ψευδόμενοι βελτίους
 ἢ οἱ ἀκόντες; **ΙΠ.** Καὶ πῶς ἂν, ὦ Σώκρατες, οἱ ἐκόν-
 τες ἀδικοῦντες, καὶ ἐκόντες ἐπιβουλεύσαντες καὶ
 κακὰ ἐργασάμενοι, βελτίους ἂν εἶεν τῶν ἀκόντων; οἷς
 πολλή δοκεῖ συγγνώμη εἶναι, εἰ μὴ εἰδώς τις ἀδι-

ἢ ψεύσεται, ἢ ἄλλο τι κακὸν ποιήσῃ· καὶ οἱ
 δῆπου πολὺ χαλεπώτεροί εἰσι τοῖς ἐκούσι κακὰ
 ῥιμένοις καὶ ψευδομένοις, ἢ τοῖς ἄκουσιν. XV.
 Ὁρᾷς, ὦ Ἱππία, ὅτι ἐγὼ ἀληθῆ λέγω, λέγων ὅς
 εἰμι πρὸς τὰς ἐρωτήσεις τῶν σοφῶν, καὶ κιν-
 ῶ ἐν μόνον ἔχειν τοῦτο ἀγαθόν, τὰλλα ἔχων
 γε φαῦλα. τῶν μὲν γὰρ πραγμάτων ἡ ἔχει
 μαι, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπη ἐστὶ· τεκμήριον δέ μοι
 ἔστι ἱκανόν, ὅτι, ἐπειδὴν ἐγγγένωμαι τῶ ὕμῶν τῶν
 μούντων ἐπὶ σοφίᾳ, καὶ οἷς οἱ Ἕλληνες πάν-
 τες εἰσι τῆς σοφίας, φαίνομαι οὐδὲν εἰδώς·
 γὰρ μοι δοκεῖ τῶν αὐτῶν καὶ ὑμῖν, ὥς ἔπος
 καίτοι τέ μείζον ἁμαθίας τεκμήριον, ἢ ἐπει-
 ς σοφοῖς ἀνδράσι διαφέρηται; ἐν δὲ τοῦτο
 ἴσιον ἔχω ἀγαθόν, ὃ με σώζει· οὐ γὰρ αἰσχύ-
 μανθάνων, ἀλλὰ πυρθάνομαι καὶ ἐρωτῶ, καὶ
 πολλὴν ἔχω τῇ ἀποκρινομένῳ, καὶ οὐδένα πώ-
 ἀπιστέρησα χάριτος. οὐ γὰρ πώποτε ἔξαρνος
 ἦν μαθὼν τι, ἐμαυτοῦ ποιοῦμενος τὸ μάθημα
 ὡς εὖρημα, ἀλλ' ἐγκωμιάζω τὸν διδάξαντά με
 πρὸν ὄντα, ἀποφαίνων ἅ ἔμαθον παρ' αὐτοῦ.
 καὶ νῦν, ὦ σὺ λέγεις, οὐχ ὁμολογῶ σοι, ἀλλὰ
 ῥομαι πᾶν σφόδρα, καὶ τοῦτ' εὖ οἶδα ὅτι δι-
 γνέτο, ὅτι τοιοῦτός εἰμι, οἷός περ εἰμι, ἵνα μη-
 αὐτὸν μείζον εἴπω. ἐμοὶ γὰρ φαίνεται, ὦ Ἱπ-
 πᾶν πῶν ἀντίον ἢ ὃ σὺ λέγεις· οἱ βλάπτοντες
 ἀνθρώπους καὶ ἀδικοῦντες καὶ ψευδόμενοι καὶ
 τῶντες καὶ ἁμαρτιάγοντες ἐκόντες, ἀλλὰ μη

ἄκοντες, βελτίους εἶναι ἢ οἱ ἄκοντες· ἥντοτε μέντοι
καὶ τοῦναντίον δοκεῖ μοι τούτων, καὶ πλανῶμαι περὶ
ταῦτα, δηλονότι διὰ τὸ μὴ εἰδέναι. νυνὶ δὲ ἐν τῷ
παρόντι μοι ὥσπερ καταβολὴ περιελήλυθεν, καὶ δο-
κοῦσί μοι οἱ ἐκόντες ἐξαμαρτάνοντες περὶ τι βελτί-
ους εἶναι τῶν ἀκόντων· αἰτιῶμαι δὲ τοῦ νῦν παρόν-
τος παθήματος τοὺς ἔμπροσθεν λόγους αἰτίους εἶ-
ναι, ὥστε φαίνεσθαι νῦν ἐν τῷ παρόντι τοὺς ἄκον-
τας τούτων ἕκαστα ποιοῦντας πονηροτέρους ἢ τοὺς
ἐκόντας. σὺ οὖν χάρισαι, καὶ μὴ φθονήσης ἰάσασθαι
τὴν ψυχὴν μου· πολὺ γάρ τοι μεῖζόν με ἄγαθόν ἐρ-
γάσῃ, ἁμαθίας παύσας τὴν ψυχὴν, ἢ νόσου τὸ σώ-
μα. μακρόν μὲν οὖν λόγον εἰ ἐθέλεις, προλέγειν σοί
ἵνα οὐκ ἂν με ἰάσαιο· (οὐ γὰρ ἂν ἀκολουθήσαιμι)
ὥσπερ δὲ ἄρτι εἰ θέλεις μοι ἀποκρίνεσθαι, πάν-
τ' ὀνήσεις· οἶμαι δὲ οὐδ' αὐτὸν σέ βλαβήσεσθαι. δι-
καίως δ' ἂν καὶ σέ παρακαλοίην, ὥ παῖ Ἀθημάντου
σὺ γάρ με ἐπῆρας Ἰππία διαλέγεσθαι· καὶ νῦν, ἐπὶ
μὴ μοι ἐθέλῃ Ἰππίας ἀποκρίνεσθαι, δέου αὐτοῦ
περὶ ἐμοῦ. ΕΤ. Ἄλλ', ὦ Σώκρατες, οἶμαι οὐδέν δεή-
σεσθαι Ἰππίαν τῆς ἡμετέρας δεήσεως· οὐ γὰρ τοι
αὐτὰ αὐτῷ ἐστὶ τὰ προειρημένα, ἀλλ' ὅτι οὐδενός
ἂν φύγοι ἀνδρὸς ἐρώτησιν. ἢ γάρ, ὦ Ἰππία, οὐ ταῦ-
τα ἦν ἃ ἔλεγες; ΙΙΙ. Ἐγωγε. ἀλλὰ Σωκράτης, ὦ
Εὐδিকে, αἰὲν ταράττει ἐν τοῖς λόγοις καὶ ἔοικεν ὥς
περ κακουργοῦντι. ΣΩ. ὦ βέλτιστε Ἰππία, οὐτὶς
ἐκὼν γε ταῦτα ποιεῖν (σοφὸς γὰρ ἂν ἦν καὶ δεινός
κατὰ τὸν σὸν λόγον) ἀλλὰ ἄκων· ὥστε μοι ἐγγυγνώ-

μην ἔχε· φῆς γὰρ αὖ δεῖν, ὅς ἂν κακουργῇ ἄκων,
 ξυγγνώμην ἔχειν. ΕΓ. Καὶ μηδαμῶς γε, ὦ Ἱππία,
 ἄλλως ποιεῖ, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν ἔνικα καὶ τῶν προειρη-
 μένων σοι λόγων ἀποκρίνου ἃ ἂν σε ἐρωτῇ Σωκρά-
 τής. ΙΠ. Ἄλλ' ἀποκρινοῦμαι, σοῦ γε δεομένου· ἀλλ'
 ἐρώτα ὅ, τι βούλει. XVI. ΣΩ. Καὶ μὴν σφόδρα γε ἐπι-
 θυμῶ, ὦ Ἱππία, διασκεύασθαι τὸ νῦν δὴ λεγόμενον,
 πότεροι ποτὲ ἀμείνους, οἱ ἐκόντες ἢ οἱ ἄκοντες ἀμαρ-
 τάνοντες· οἶμαι οὖν ἐπὶ τὴν σκέψιν ὀρθότατ' ἂν ὧδε
 ἐλθεῖν· ἀλλ' ἀποκρίναι. καλεῖς τινὰ δρομέα ἀγα-
 θόν; ΙΠ. Ἐγώ γε. ΣΩ. Καὶ κακόν; ΙΠ. Ναί.
 ΣΩ. Οὐκοῦν ἀγαθὸς μὲν ὁ εὖ θέων, κακὸς δ' ὁ
 κακῶς; ΙΠ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν ὁ βραδέως θέων
 κακῶς θεῖ, ὁ δὲ ταχέως, εὖ; ΙΠ. Ναί. ΣΩ. Ἐν
 δρόμῳ μὲν ἄρα καὶ τῷ θεῖν τάχος μὲν ἀγαθόν,
 βραδυτῆς δὲ κακόν; ΙΠ. Ἀλλὰ τί μέλλει; ΣΩ. Πό-
 τερος οὖν ἀμείνων δρομεύς; ὁ ἐκὼν βραδέως θέων,
 ἢ ὁ ἄκων; ΙΠ. Ὁ ἐκὼν. ΣΩ. Ἀρ' οὖν οὐ ποιεῖν τι
 ἐστὶ τὸ θεῖν; ΙΠ. Ποιεῖν μὲν οὖν. ΣΩ. Εἰ δὲ ποι-
 εῖν, οὐ καὶ ἐργάζεσθαι τι; ΙΠ. Ναί. ΣΩ. Ὁ κα-
 κῶς ἄρα θέων, κακὸν καὶ αἰσχροὺν ἐν δρόμῳ τοῦτο
 ἐργάζεται; ΙΠ. Κακόν· πῶς γὰρ οὐ; ΣΩ. Κακῶς
 δὲ θεῖ ὁ βραδέως θέων; ΙΠ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν ὁ
 μὲν ἀγαθὸς δρομεύς ἐκὼν τὸ κακὸν τοῦτο ἐργάζεται
 καὶ τὸ αἰσχρόν, ὁ δὲ κακὸς ἄκων; ΙΠ. Ἐοικέ γε.
 ΣΩ. Ἐν δὲ ῥῳμῳ μὲν ἄρα πονηρότερος ὁ ἄκων κακῶς
 ἐργαζόμενος ἢ ὁ ἐκὼν. ΙΠ. Ἐν δρόμῳ γε. ΣΩ. Τί
 δ' ἐν πάλῃ; πότερος παλαιστής ἀμείνων, ὁ ἐκὼν

πίπτων, ἢ ὁ ἄκων; *ΙΠ.* Ὁ ἐκὼν ἔοικε. *ΣΩ.* Πονηρότερον δὲ καὶ αἰσχίον ἐν πᾶλι τὸ πίπτειν, ἢ τὸ καταβάλλειν; *ΙΠ.* Τὸ πίπτειν. *ΣΩ.* Καὶ ἐν πᾶλι αἰσχρότερον ὁ ἐκὼν τὰ πονηρὰ καὶ αἰσχρὰ ἐργαζόμενος, βελτίον παλαιστής ἢ ὁ ἄκων. *ΙΠ.* ἔοικε. *ΣΩ.* Τί δὲ ἐν ἄλλῃ πάσῃ τῇ τοῦ σώματος χρειᾷ; οὐχ ὁ βελτίον τὸ σῶμα δύναται ἀμφοτέρω ἐργάζεσθαι, καὶ τὰ ἰσχυρὰ καὶ τὰ ἀσθενῆ, καὶ τὰ αἰσχρὰ καὶ τὰ καλὰ, ὥστε ὅταν κατὰ τὸ σῶμα πονηρὰ ἐργάζεται, ἐκατέρω ἐργάζεται ὁ βελτίων τὸ σῶμα, ὁ δὲ πονηρότερος, ἄκων. *ΙΠ.* ἔοικε καὶ κατὰ τὴν ἰσχὺν οὕτως ἔχειν. *ΣΩ.* Ὁ δὲ κατ' ἐὺσχημοσύνην, ὥς Ἰππία; οὐ τοῦ βελτίον σώματος ἐστὶν ἐκόντος τὰ αἰσχρὰ καὶ πονηρὰ σχηματίζειν, τοῦ δὲ πονηροτέρου, ἄκοντος; πῶς σοι δοκεῖ; *ΙΠ.* Οὕτω. *ΣΩ.* Καὶ ἀσχημοσύνη ἄρα ἢ μὲν ἐκούσιος πρὸς ἀρετῆς ἐστίν, ἢ δὲ ἀκούσιος, πρὸς πονηρίας σώματος. *ΙΠ.* Φαίνεται. *ΣΩ.* Τί δὲ φωνῆς περὶ λέγεις; ποτέραν φῆς εἶναι βελτίον τὴν ἐκούσιως ἀπαύδουσαν, ἢ τὴν ἀκούσιως; *ΙΠ.* Τὴν ἐκούσιως. *ΣΩ.* Μοχθηρότεραν δὲ τὴν ἀκούσιως. *ΙΠ.* Ναί. *ΣΩ.* Δέξαι δ' ἂν πότερον τὰ γαθὰ κεκτηθῆναι ἢ τὰ κακά; *ΙΠ.* Τὰ γαθὰ. *ΣΩ.* Πότερον οὖν ἂν δέξαι πόδας κεκτηθῆναι ἐκούσιως χωλαίνοντας ἢ ἀκούσιως; *ΙΠ.* Ἐκούσιως. *ΣΩ.* Χωλαῖα ποδῶν οὐχὶ πονηρία καὶ ἀσχημοσύνη ἐστὶ; *ΙΠ.* Ναί. *ΣΩ.* Τί δὲ; ἀμβλυωπία οὐ πονηρία ὁφθαλμῶν; *ΙΠ.* Ναί. *ΣΩ.* Ποτέρους οὖν ἂν βούλομαι ὁφθαλμοὺς κεκτηθῆναι καὶ ποτέροις ξυνεῖναι; α

Ἀμείνων ἄρα αὕτη ἐν ταύτῃ τῇ τέχνῃ τῆς μὴ ἱατρικῆς. **III.** Ἀμείνων. **ΣΩ.** Τί δέ; ἡ κίθαρισιτικότερα, καὶ ἡ αὐλητικότερα, καὶ τὰλλα πάντα τὰ κατὰ τὰς τέχνας τε καὶ τὰς ἐπιστήμας οὐχὶ ἡ ἀμείνων ἐκοῦσα τὰ κακὰ ἐργάζεται καὶ τὰ αἰσχρὰ καὶ ἐξαμαρτάνει; ἢ δὲ πονηροτέρα ἀκούσα; **III.** Φαίνεται. **ΣΩ.** Ἀλλὰ μὴν που τὰς γε τῶν δούλων ψυχὰς κεκτῆσθαι δεῖκαίμεθ' ἂν μᾶλλον τὰς ἐκουσίως ἢ τὰς ἀκουσίως ἁμαρτανούσας τε καὶ κακουργοῦσας, ὥς ἀμείνους οὖσας εἰς ταῦτα. **III.** Ναί. **ΣΩ.** Τί δέ; τὴν ἡμετέραν αὐτῶν οὐ βουλοίμεθ' ἂν ὥς βελτίστην κεκτῆσθαι; **III.** Ναί. **ΣΩ.** Οὐκοῦν βελτίων ἔσται ἐὰν ἐκοῦσα κακουργῇ τε καὶ ἐξαμαρτάνῃ, ἢ ἐὰν ἀκούσῃ; **III.** Αἰνὸν μὲν' ἂν εἴη, ὡ Σώκρατες, εἰ οἱ ἐκόντες ἀδικοῦντες βελτίους ἔσονται ἢ οἱ ἀκούτες. **ΣΩ.** Ἀλλὰ μὴν φαίνεται γε ἐκ τῶν εἰρημένων. **III.** Οὐκὼν ἔμοιγε. **XVIII.** **ΣΩ.** Ἐγὼ δ' ὦμιον, ὡ Ἰππία, καὶ σοιφανῆναι. πάλιν δ' ἀπόκριται· ἡ δικαιοσύνη οὐχὶ δύναμις τίς ἐστιν ἢ ἐπιστήμη, ἡ ἀμφοτέρω; ἢ οὐκ ἀνάγκη ἐν γε τι τούτων εἶναι τὴν δικαιοσύνην; **III.** Ναί. **ΣΩ.** Οὐκοῦν, εἰ μὲν δύναμις ἐστὶ τῆς ψυχῆς ἡ δικαιοσύνη, ἡ δυνατωτέρα ψυχὴ δικαιοτέρα ἔσται; βελτίων γάρ που ἡμῖν ἐφάνη, ὡ ἄριστε, ἡ τοιαύτη. **III.** Ἐφάνη γάρ. **ΣΩ.** Τί δ' εἰ ἐπιστήμη; οὐχὶ ἡ σοφωτέρα ψυχὴ δικαιοτέρα, ἢ δὲ ἁμαρτωτέρα, ἀδικιωτέρα; τί δ' εἰ ἀμφοτέρω; οὐχὶ ἡ ἀμφοτέρω ἔχουσα, ἐπιστήμην καὶ δύναμιν, δικαιοτέρα; [ἢ δὲ ἁμαρτωτέρα ἀδικιωτέρα;] οὐχὶ οὕτως ἀνάγκη ἔχειν

III. Φαίνεται. **ΣΩ.** Οὐκοῦν ἡ δυνατωτέρα καὶ σοφωτέρα αὕτη ἀμείνων οὖσα ἐφάνη καὶ ἀμφοτέρω μᾶλλον δυναμένη ποιεῖν, καὶ τὰ καλὰ καὶ τὰ αἰσχρὰ, περὶ πᾶσαν ἐργασίαν; **III.** Ναί. **ΣΩ.** Ὅταν ἄρα τὰ αἰσχρὰ ἐργάζεται, ἐκοῦσα ἐργάζεται διὰ δύναμιν καὶ τέχνην; ταῦτα δὲ δικαιούντως φαίνεται, ἥτοι ἀμφοτέρω, ἢ τὸ ἔπαρον. **III.** Ἔοικε. **ΣΩ.** Καὶ τὸ μὲν γε ἀδικεῖν, κακὰ ποιεῖν ἐστὶ, τὸ δὲ μὴ ἀδικεῖν, καλόν; **III.** Ναί. **ΣΩ.** Οὐκοῦν ἡ δυνατωτέρα καὶ ἀμείνων ψυχὴ, ὅταν περ ἀδικῇ, ἐκοῦσα ἀδικήσει; ἢ δὲ πονηρὰ ἀκούσα; **III.** Φαίνεται. **ΣΩ.** Οὐκοῦν ἀγαθὸς ἀνὴρ, ὁ τὴν ἀγαθὴν ψυχὴν ἔχων, κακὸς δὲ ὁ τὴν κακὴν; **III.** Ναί. **ΣΩ.** Ἀγαθοῦ μὲν ἄρα ἀνδρός ἐστὶν, ἐκόντα ἀδικεῖν, κακοῦ δὲ, ἀκόντα, εἴπερ ὁ ἀγαθὸς ἀγαθὴν ψυχὴν ἔχει. **III.** Ἀλλὰ μὴν ἔχει γε. **ΣΩ.** Ὁ ἄρα ἐκὼν ἁμαρτάνων καὶ αἰσχρὰ καὶ ἀδίκῃ ποιεῖν, ὡ Ἰππία, εἴπερ τις ἐστὶν οὗτος, οὐκ ἂν ἄλλος εἴη ἢ ὁ ἀγαθός. **III.** Οὐκ ἔχω ὅπως σοὶ συγχωρήσω, ὡ Σώκρατες, ταῦτα. **ΣΩ.** Οὐδὲ γὰρ ἐγὼ ἐμοί, ὡ Ἰππία, ἀλλ' ἀναγκαῖον οὕτω φαινεσθαι ὥν γε ἡμῖν ἐκ τοῦ λόγου. ὅπερ μέντοι πάλαι ἔλεγον, ἐγὼ παρὰ ταῦτα ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι καὶ οὐδέποτε ταυτὰ μοι δοκεῖ· καὶ ἐγὼ μὲν οὐδὲν θανυμαστὸν πλανᾶσθαι, οὐδὲ ἄλλον ἰδιώτην· εἰ δὲ καὶ ἡμεῖς πλανήσεσθε, οἱ σοφοί, τοῦτο ἦδη καὶ ἡμῖν δειρόν, εἰ μὴδὲ παρ' ἡμᾶς ἀφικόμενοι παυσόμεθα τῆς πλάνης.

Ἀμείνων ἄρα αὕτη ἐν ταύτῃ τῇ τέχνῃ τῆς μὴ ἱσχυ-
 κῆς. **ΙΠ.** Ἀμείνων. **ΣΩ.** Τί δέ; ἡ καθαριστικω-
 τέρα, καὶ ἡ σὺλητικωτέρα, καὶ τὰλλα πάντα τὰ
 κατὰ τὰς τέχνας τε καὶ τὰς ἐπιστήμας οὐχὶ ἡ ἀμεί-
 νων ἰκοῦσα τὰ κακὰ ἐργάζεται καὶ τὰ αἰσχρὰ καὶ
 ἐξυμάρτανει; ἡ δὲ πορηγοτέρα ἄκουσα; **ΙΠ.** Φαί-
 νεται. **ΣΩ.** Ἀλλὰ μὴν που τὰς γε τῶν δούλων ψυ-
 χὰς κικτῆσθαι δεξαίμεθ' ἂν μᾶλλον τὰς ἰκονοίως ἢ
 τὰς ἀκουσίως ἁμαρτανούσας τε καὶ κακουργούσας,
 ὥς ἀμείνους οὖσας εἰς ταῦτα. **ΙΠ.** Ναί. **ΣΩ.** Τί
 δέ; τὴν ἡμετέραν αὐτῶν οὐ βουλοίμεθ' ἂν ὥς βέλ-
 τίστην κικτῆσθαι; **ΙΠ.** Ναί. **ΣΩ.** Οὐκοῦν βελτίως
 ἔσται εἴαν ἰκοῦσα κακουργῇ τε καὶ ἐξυμάρτανῃ, ἢ
 εἴαν ἄκουσα; **ΙΠ.** Διυθὼν μὲντ' ἂν εἴη, ὦ Σώκρατες,
 εἰ οἱ ἐκόντες ἀδικοῦντες βελτίους ἔσονται ἢ οἱ ἄκου-
 ρες. **ΣΩ.** Ἀλλὰ μὴν φαίνεται γε ἐκ τῶν εἰρημένων.
ΙΠ. Οὐκοῦν ἔρωιγε. **XVIII.** **ΣΩ.** Ἐγὼ δ' ἔμην, ὅ
 Ἰππία, καὶ σοὶ φανῆναι. πάλιν δ' ἀποκρίναι ἡ δικαιο-
 σύνη οὐχὶ δύναμις τίς ἐστιν ἡ ἐπιστήμη, ἡ ἀμφοτέρα; ἡ
 οὐκ ἀνάγκη ἐν γέ τι τούτων εἶναι τὴν δικαιοσύνην;
ΙΠ. Ναί. **ΣΩ.** Οὐκοῦν, εἰ μὲν δύναμις ἐστὶ τῆς ψυ-
 χῆς ἡ δικαιοσύνη, ἡ δυνατωτέρα ψυχῇ δικαιοτέρα
 ἐστί; βελτίων γάρ που ἡμῖν ἐφάνη, ὦ ἄριστε, ἡ
 τοιαύτη. **ΙΠ.** Ἐφάνη γάρ. **ΣΩ.** Τί δ' εἰ ἐπιστήμη;
 οὐχὶ ἡ σοφωτέρα ψυχῇ δικαιοτέρα, ἡ δὲ ἁμαθιστή-
 ρα, ἀδικωτέρα; τί δ' εἰ ἀμφοτέρα; οὐχὶ ἡ ἀμφοτέ-
 ρας ἔχουσα, ἐπιστήμην καὶ δύναμιν, δικαιοτέρα; [ἡ
 δὲ ἁμαθιστέρα ἀδικωτέρα;] οὐχὶ οὕτως ἀνάγκη ἔχειν;

III. Φαίνεται. ΣΩ. Οὐκοῦν ἡ δυνατωτέρα καὶ σοφωτέρα αὕτη ἡμείνων οὖσα ἐφάνη καὶ ἁμφότερα μᾶλλον δυναμένη ποιεῖν, καὶ τὰ καλὰ καὶ τὰ αἰσχροῦ, περὶ πᾶσαν ἐργασίαν; III. Ναί. ΣΩ. Ὅταν ἄρα τὰ αἰσχροῦ ἐργάζεται, ἐκοῦσα ἐργάζεται διὰ δύναμιν καὶ τέχνην· ταῦτα δὲ δικαιοσύνης φαίνεται, ἥτοι ἁμφότερα, ἢ τὸ ἕτερον. III. Ἔοικε. ΣΩ. Καὶ τὸ μὲν γε ἀδικεῖν, κακὰ ποιεῖν ἐστὶ, τὸ δὲ μὴ ἀδικεῖν, καλὰ; III. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν ἡ δυνατωτέρα καὶ ἁμείνων ψυχὴ, ὅταν περ ἀδικῇ, ἐκοῦσα ἀδικήσει· ἢ δὲ πονηρὰ ἄκουσα; III. Φαίνεται. ΣΩ. Οὐκοῦν ἀγαθὸς ἀνὴρ, ὁ τὴν ἀγαθὴν ψυχὴν ἔχων, κακὸς δὲ ὁ τὴν κακὴν; III. Ναί. ΣΩ. Ἀγαθοῦ μὲν ἄρα ἀνδρός ἐστιν, ἐκόντα ἀδικεῖν, κακοῦ δὲ, ἄκοντα, εἴπερ ὁ ἀγαθὸς ἀγαθὴν ψυχὴν ἔχει. III. Ἀλλὰ μὲν ἔχει γε. ΣΩ. Ὁ ἄρα ἐκὼν ἡμαρτάνων καὶ αἰσχροῦ καὶ ἀδικοῦ ποιεῖν, ὧς Ἰππία, εἴπερ τις ἐστὶν οὗτος, οὐκ ἔν ἄλλος εἴη ἢ ὁ ἀγαθός. III. Οὐκ ἔχω ὅπως σοὶ εὐχωρῆσω, ὧς Σώκρατες, ταῦτα. ΣΩ. Οὐδὲ γὰρ ἐγὼ ἔμοι, ὧς Ἰππία, ἀλλ' ἀναγκαῖον οὕτω φαίνεσθαι οὗν γε ἡμῖν ἐκ τοῦ λόγου. ὅπερ μέντοι πάσαι ἐλεγοῦν, ἐγὼ περὶ ταῦτα ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι καὶ οὐδέποτε ταυτὰ μοι δοκεῖ· καὶ ἐμὲ μὲν οὐδὲν θαυμαστόν πλανᾶσθαι, οὐδὲ ἄλλον ἰδιώτην· εἰ δὲ καὶ ἐμείς πλανήσαιομε, οἱ σοφοί, τοῦτο ἤδη καὶ ἡμῖν δεινόν, εἰ μὴδὲ παρ' ὑμῶς ἀφικόμενοι παυσόμεθα τῆς πλάνης.

ΚΡΑΤΥΛΟΣ.

Ι. ΕΡΜΟΙΓΕΝΗΣ. Βούλει οὖν καὶ Σωκράτει τὰ οὗτα ἀνακοινώσωμεν τὸν λόγον; ΚΡ. Εἴ σοι δοκεῖ. ΕΡΜ. Κρατύλος φησὶν ὅδε, ὦ Σώκρατες, ὀνόματος ὀρθότητα εἶναι ἐκάστῳ τῶν ὄντων φύσει πεφυκυῖαν, καὶ οὐ τοῦτο εἶναι ὄνομα, ὃ, τι ἂν τινες, ξυνθέμενοι καλεῖν, καλῶσι, τῆς αὐτῶν φωνῆς μόριον ἐπιφθεγγόμενοι, ἀλλὰ ὀρθότητά τινα τῶν ὀνομάτων πεφυκέναι καὶ Ἕλλησι καὶ βαρβάροις τὴν αὐτὴν ἄπασιν. ἐρωτῶ οὖν αὐτὸν ἐγώ, εἰ αὐτῷ Κρατύλος τῇ ἀληθείᾳ ὄνομά ἐστιν ἢ οὐ· ὃ δὲ ὁμολογεῖ αὐτῷ γε τοῦτο ὄνομα εἶναι. Τί δαὶ Σωκράτει; ἔφην ἐγώ. Σωκράτης, δ' ὅς. Οὐκοῦν καὶ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις πᾶσιν, ὅπερ καλοῦμεν ὄνομα ἕκαστον, τοῦτ' ἐστὶν ἐκάστῳ ὄνομα. Οὐ δέ, Οὐκοῦν σοὶ γε, ἢ δ' ὅς, ὄνομα Ἑρμογένους οὐδὲ ἂν πάντες καλῶσιν ἀνθρώποι. Καὶ ἐμοῦ ἐρωτῶντος καὶ προθυμουμένου εἰδέναι ὃ, τι ποτὲ λέγει οὔτε ἀποσφαεῖ οὐδὲν εἰρωνεύεται τε ἡρὸς με, πρὸς ποιούμενός τι αὐτός ἐν ἑαυτῷ διανοεῖσθαι, ὥς εἰδὼς περὶ αὐτοῦ, ὃ εἰ βούλοιτο σαφῶς εἰπεῖν, ποιήσειε

καὶ ἐμὲ ὁμολογεῖν καὶ λέγειν, ὅτι αὐτὸς λέγει.
 οὐκ οὖν πῃ ἔχεις ξυμβαλεῖν τὴν Κρατύλου μαντείαν,
 ἡδέως ἂν ἀκούσαιοι. μᾶλλον δέ, αὐτῷ σοὶ ὅπη δοκεῖ
 ἔχειν περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος, εἰ ἂν ἡδίων πυθοί-
 μην, εἴ σοι βουλομένῳ ἐστίν. ΣΩ. Ω παῖ Ἰππονί-
 κου Ἑρμογένεες, παλαιὰ παροιμία, ὅτι χαλεπὰ τὰ
 καλὰ ἐστίν ὅπη ἔχει μαθεῖν· καὶ δὴ καὶ τὸ περὶ τῶν
 ὀνομάτων οὐ σμικρὸν τυγχάνει ὄν μάθημα. εἰ μὲν
 οὖν ἐγὼ ἤδη ἡκηκόειν παρὰ Προδίκου τὴν πεντηκον-
 τὰδραχμον ἐπίδειξιν, ἣν ἀκούσασκεν ὑπάρχει περὶ
 τοῦτο πεπαιδευθῆναι, ὥς φησιν ἐκεῖνος, οὐδὲν ἂν
 ἐκώλνέ σε αὐτίκα μᾶλα εἰδέναι τὴν ἀλήθειαν περὶ
 ὀνομάτων ὀρθότητος· νῦν δέ σὺκ ἀκήκοα, ἀλλὰ τὴν
 δραχμιαίαν· οὐκ οὖν οἶδα πῃ ποτε τὸ ἀληθές ἔχει
 περὶ τῶν τοιούτων. συζητεῖν μέντοι ἔτοιμός ἐμι καὶ
 σοὶ καὶ Κρατύλῳ κοινῇ. ὅτι δέ σὺ φησί σοι Ἑρμογέ-
 νει ὄνομα εἶναι τῇ ἀληθείᾳ, ὥς περ ὑποπτεύω αὐτὸν
 σκοπεῖν. οἶεται γὰρ ἴσως σε χρημάτων ἐφιέμενον
 κτήσεως ἀποτυγχάνειν ἐκάστοτε. ἀλλ', ὃ νῦν δὴ ἔλε-
 γον, εἰδέναι μὲν τὰ τοιαῦτα χαλεπόν· εἰς τὸ κοινὸν
 δέ καταθέντας χρὴ σκοπεῖν, εἴτε ὥς σὺ λέγεις ἔχει, εἴ-
 τε ὥς Κρατύλος. Π. ΕΡΜ. Καὶ μὴν ἔγωγε, ὦ Σώκρα-
 τες, πολλάκις δὴ καὶ τούτῳ διαλεχθεὶς καὶ ἄλλοις
 πολλοῖς, οὐ δύναμαι πεισθῆναι ὥς ἄλλη τις ἐστὶν ὀρ-
 θότης ὀνόματος, ἢ ξυνθήκη καὶ ὁμολογία. ἐμοὶ
 γὰρ δοκεῖ, ὅ,τι ἂν τις τῷ θῆται ὄνομα, τοῦτο εἶναι
 καὶ τὸ ὀρθόν· καὶ ἂν αὐθίς γε ἕτερον μεταθῆται,
 ἐκεῖνο δέ μηκέτι καλῇ, οὐδὲν ἥτιον τοῦτ' εἶναι ὀρθόν.

τὸ μετατιθεδὲν τοῦ πρότερον κειμένου, ὥς περ τοῖς ἄλλοις
 κείταις ἡμεῖς μετατιθέμεθα. οὐ γὰρ φύσει ἐκάστω
 πεφυκέναι ὄνομα οὐδὲν οὐδενί, ἀλλὰ νόμῳ καὶ ἔθνε
 τῶν ἐθισάντων τε καὶ καλούντων. αἱ δὲ πῃ ἄλλ
 ἔχει, ἔτοιμος ἔγωγε καὶ μανθάνειν καὶ ἀκούειν, οὐ
 μόνον παρὰ Κρατύλου, ἀλλὰ καὶ παρ' ἄλλου οἷου
 οὖν. ΣΩ. ἴσως μάντοι τι λέγεις, ὦ Ἐρυμόγενης;
 σκεψάμεθα δέ. ὁ ἂν τις θῇ καλεῖν ἕκαστον, τοῦτ'
 ἔστιν ἐκάστω ὄνομα; ΕΡΜ. Ἐμοίγε δοκεῖ. ΣΩ.
 Καὶ ἂν ἰδιώτης καλῇ καὶ ἂν πόλις; ΕΡΜ. Φημί.
 ΣΩ. Τί οὖν; ἂν ἐγὼ καλῶ ὀτιοῦν τῶν ὄντων, οἷον,
 ὁ νῦν καλοῦμεν ἄνθρωπον, ἐὰν ἐγὼ τοῦτο ἵππον
 προσαγορεύω, ὁ δὲ νῦν ἵππον, ἄνθρωπον, ἔσται
 δημοσίᾳ μὲν ὄνομα ἄνθρωπος τῷ αὐτῷ, ἰδίᾳ δὲ ἵπ
 πος; καὶ ἰδίᾳ μὲν αὖ ἄνθρωπος, δημοσίᾳ δὲ ἵππος;
 οὕτω λέγεις; ΕΡΜ. Ἐμοίγε δοκεῖ. III. ΣΩ. Φημί
 δὴ μοι τόδε εἰπέ· καλεῖς τι ἀληθῆ λέγειν καὶ ψευδῆ;
 ΕΡΜ. Ἐγώ γε. ΣΩ. Οὐκοῦν εἴη ἂν λόγος ἀληθείας, ὁ δὲ
 ψευδῆς; ΕΡΜ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ἄρ' οὖν οὗτος ὅς ἂν
 τὰ ὄντα λέγῃ ὡς ἔστιν, ἀληθείας, ὅς δ' ἂν, ὡς οὐκ ἔστι,
 ψευδῆς; ΕΡΜ. Ναί· τί γὰρ ἂν ἄλλο τις φαίῃ; ΣΩ.
 Ἔστιν ἄρα τοῦτο, λόγῳ λέγειν τὰ ὄντα τε καὶ μή,
 ΕΡΜ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ὁ λόγος δ' ἔστιν ὁ ἀληθείας πό
 τερον ὅλος μὲν ἀληθείας, τὰ μόρια δ' αὐτοῦ οὐκ ἀληθείας.
 ΕΡΜ. Οὐκ, ἀλλὰ καὶ τὰ μόρια. ΣΩ. Πότερον δὲ
 τὰ μὲν μεγάλα μόρια ἀληθῆ, τὰ δὲ ὑμικρά οὐ;
 πάντα; ΕΡΜ. Πάντα, οἶμαι ἔγωγε. ΣΩ. Ἔστι
 οὖν ὃ, τι λέγεις λόγου σμικρότερον μόριον ἄλλο

ὄνομα; *ΕΡΜ.* Οὐκ, ἀλλὰ τοῦτο σμικροτάτον. *ΣΩ.*
 Καὶ τὸ ὄνομα ἄρα τὸ τοῦ ἀληθοῦς λόγου λέγεται.
ΕΡΜ. Ναί. *ΣΩ.* Ἀληθές γε, ὥς φης. *ΕΡΜ.* Ναί.
ΣΩ. Τὸ δὲ τοῦ ψευδοῦς μόριον οὐ ψεύδος; *ΕΡΜ.*
 Φημί. *ΣΩ.* Ἔστιν ἄρα ὄνομα ψευδὲς καὶ ἀληθές
 λέγειν, ἑπερ καὶ λόγον; *ΕΡΜ.* Πῶς γὰρ οὐ; *ΣΩ.*

Ὁ ἂν ἄρα ἕκαστος φῇ τῷ ὄνομα εἶναι, τοῦτό ἐστιν
 ἑκάστω ὄνομα; *ΕΡΜ.* Ναί. *ΣΩ.* Ἡ καί, ὅποσα ἂν
 τις φῇ ἑκάστω ὀνόματα εἶναι, τοσαῦτα ἔσται, καὶ
 τότε, ὅποταν φῇ; *ΕΡΜ.* Οὐ γὰρ ἔχω ἔγωγε, ὦ Σώ-
 κριτες, ὀνόματος ἄλλην ἀρθότητα, ἢ ταύτην, ἐμοὶ
 μὲν ἕτερον εἶναι καλεῖν ἑκάστω ὄνομα, ὃ ἐγὼ ἐθέ-
 μην, σοὶ δὲ ἕτερον, ὃ ἂν σύ. οὕτω δὲ καὶ ταῖς πό-
 λεσιν ὁρῶ ἰδίᾳ ἑκάσταις ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς κείμενα ὀνό-
 ματα, καὶ Ἕλλησι παρὰ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας, καὶ
 Ἕλλησι παρὰ βαρβάρους *IV.* *ΣΩ.* Φέρε δὴ ἰδωμεν,
 ὦ Ἑρμόγετες, πότερον καὶ τὰ ὄντα οὕτως ἔχειν σοι
 φαίνεται, ἰδίᾳ αὐτῶν ἢ οὐσία εἶναι ἑκάστω, ὥσπερ
 Πρωταγόρας ἔλεγε, λέγων πάντων χρημάτων μέτρον
 εἶναι ἄνθρωπον, ὥς ἄρα οἷα μὲν ἂν ἐμοὶ φαίνεται
 τὰ πράγματα εἶναι, τοιαῦτα μὲν ἐστὶν ἐμοί, οἷα δ'
 ἂν σοί, τοιαῦτα δ' αὖ σοί· ἢ ἔχειν δοκεῖ σοι αὐτὰ αὐτῶν
 τινα βεβαιότητα τῆς οὐσίας; *ΕΡΜ.* Ἦδη ποτε ἔγωγε,
 ὦ Σώκρατες, ἀπορῶν, καὶ ἐνταῦθα ἐξηνέχθην, εἰς
 ἅπερ Πρωταγόρας λέγει· οὐ πάνυ τι μέντοι μοι
 δοκεῖ οὕτως ἔχειν. *ΣΩ.* Τί δαί; ἐς τόδε ἤδη ἐξ-
 ηνέχθης, ὥστε μὴ πάνυ σοι δοκεῖν εἶναι τινα ἄνθρω-
 πον πονηρόν; *ΕΡΜ.* Οὐ μά τάν Δία, ἀλλὰ πολλὰ

κίς δὴ αὐτὸ πέπονθα, ὥστε μοι δοκεῖν πάνυ πο-
 ροὺς εἶναι τινὰς ἀνθρώπους, καὶ μάλα συχνοὺς. Σ.
 Τί δέ; πάνυ χρηστοὶ οὐπω σοὶ ἔδοξαν εἶναι ἀνθ-
 ροί; ΕΡΜ. Καὶ μάλα ὀλίγοι. ΣΩ. Ἐδοξαν δ' οὐ
 ΕΡΜ. Ἐμοιγε. ΣΩ. Πῶς οὖν τοῦτο τίθειςαι;
 ὦδε; τοὺς μὲν πάνυ χρηστοὺς πάνυ φρονίμους,
 τοὺς δὲ πάνυ πονηροὺς πάνυ ἄφρονας; ΕΡΜ.
 Ἐμοιγε δοκεῖ οὕτως. ΣΩ. Οἷόν τε οὖν ἔστιν,
 Πρωταγόρας ἀληθῆ ἔλεγε, καὶ ἔστιν αὕτη ἡ ἀλήθεια,
 τὸ οἷα ἂν δοκῇ ἐκάστω, τοιαῦτα καὶ εἶναι, τοὺς
 ἡμῶν φρονίμους εἶναι, τοὺς δὲ ἄφρονας; ΕΡΜ.
 Οὐ δῆτα. ΣΩ. Καὶ ταῦτά γε, ὥς ἐγώ μαι, σοὶ παρ
 δοκεῖ, φρονήσεως οὔσης καὶ ἀφροσύνης, μὴ πε-
 δυνατόν εἶναι Πρωταγόραν ἀληθῆ λέγειν· οὐδὲ γὰρ
 ἂν που τῇ ἀληθείᾳ ὁ ἕτερος τοῦ ἑτέρου φρονιμώ-
 ρος εἴη, εἴπερ, ἂ ἂν ἐκάστω δοκῇ, ἐκάστω ἀλη-
 ἔσται. ΕΡΜ. Ἔστι ταῦτα. V. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν οὐ
 κατ' Εὐθύδημόν γε, οἶμαι, σοὶ δοκεῖ, πᾶσι πά-
 ὁμοίως εἶναι ἅμα καὶ αἰ· οὐδὲ γὰρ ἂν οὕτως εἴη
 μὲν χρηστοί, οἱ δὲ πονηροί, εἰ ὁμοίως ἅπασι καὶ
 ἀρετὴ τε καὶ κακία εἴη. ΕΡΜ. Ἀληθῆ λέγεις. Σ.
 Οὐκοῦν, εἰ μὴτε πᾶσι πάντα ἔστιν ὁμοίως ἅμα
 αἰ, μήτε ἐκάστω ἰδίᾳ ἕκαστον τῶν ὄντων ἔστι, δὴ
 δὴ οἷα αὐτὰ αὐτῶν οὐσίαν ἔχοντά τινὰ φέβειον
 τὰ πράγματα, οὐ πρὸς ἡμῖς ὄντα οὐδὲ ὑφ' ἡμῶν ἐλ-
 μενα ἄνω καὶ κάτω τῷ ἡμετέρῳ φαντάσματι, ἀλλὰ
 καὶ καθ' αὐτὰ, πρὸς τὴν αὐτῶν οὐσίαν ἔχοντα, ἥ
 πέφυκε; ΕΡΜ. Δοκεῖ μοι, ὦ Σώκρατες, οὕτως ἔχ-

ΣΩ. Πότερον οὖν αὐτὰ μὲν ἂν εἴη οὕτω πεφυκότα, αἱ δὲ πράξεις αὐτῶν οὐ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἢ καὶ αὐταὶ ἐν τι εἶδος τῶν ὄντων εἰσὶν αἱ πράξεις; EPM. Πάνυ γε καὶ αὐταί. ΣΩ. Κατὰ τὴν αὐτῶν ἅμα φύσιν καὶ αἱ πράξεις πράττονται, οὐ κατὰ τὴν ἡμετέραν δόξαν· οἷον, ἐάν τι ἐπιχειρήσωμεν ἡμεῖς τῶν ὄντων τέμνειν, πότερον ἡμῖν τμητέον ἕκαστον ὧς ἂν ἡμεῖς βουλόμεθα, καὶ ὃ ἂν βουλευθῶμεν; ἢ, ἐάν μὲν κατὰ τὴν φύσιν βουλευθῶμεν ἕκαστον τέμνειν τοῦ τέμνειν τε καὶ τέμνεσθαι, καὶ ὃ πέφυκε, τιμοῦμεν τε καὶ πλέον τι ἡμῖν ἔσται, καὶ ὀρθῶς πράττομεν τοῦτο· ἐάν δὲ παρὰ φύσιν, ἐξαμαρτησόμεθα τε καὶ οὐδὲν πράττομεν; EPM. Ἑμοίγε δοκεῖ οὕτως. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ἐάν κείν τε ἐπιχειρήσωμεν, οὐ κατὰ πᾶσαν δόξαν δεῖ κείν, ἀλλὰ κατὰ τὴν ὀρθήν; αὕτη δ' ἐστίν, ἢ ἐπεφύκει ἕκαστον κέεσθαι τε καὶ κείν, καὶ ὃ ἐπεφύκει. EPM. Ἔστι ταῦτα. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τᾶλλα οὕτως; EPM. Πάνυ γε. VI. ΣΩ. Ἄρ' οὖν οὐ καὶ τὸ λέγειν μία τίς ἐστι τῶν πράξεων; EPM. Ναί. ΣΩ. Πότερον οὖν, ἢ ἂν τῷ δοκῇ λεκτέον εἶναι, ταύτῃ λέγων ὀρθῶς λέξει, ἢ, ἐάν μὲν, ἢ πέφυκε τὰ πράγματα λέγειν τε καὶ λέγεσθαι καὶ ὃ, ταύτῃ καὶ τούτῳ λέγει, πλέον τέ τι ποιήσει καὶ ἐρεῖ· ἐάν δέ μή, ἐξαμαρτησεται τε καὶ οὐδὲν ποιήσει; EPM. Οὕτω μοι δοκεῖ, ὡς λέγεις. ΣΩ. Οὐκοῦν τοῦ λέγειν μῶριον τὸ ὀνομάζειν; ὀνομάζοντες γάρ που λέγουσι τοὺς λόγους. EPM. Πάνυ γε. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τὸ ὀνομάζειν πράξις τίς ἐστιν, εἴπερ καὶ τὸ λέγειν πράξις

τις ἦν περὶ τὰ πράγματα; EPM. Ναί. ΣΩ. Αἱ δὲ
 πράξεις ἐφάνησαν ἡμῖν οὐ πρὸς ἡμᾶς οὐσαι, ἀλλ'
 αὐτῶν τινα ἰδίαν φύσιν ἔχουσιν; EPM. Ἔστι ταῦτα.
 ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ὀνομαστέον, ἥ περ οὐκ ἐπὶ τὰ πράγματα
 ὀνομάζειν τε καὶ ὀνομαζέσθαι, καὶ ὧ, ἀλλ' οὐχ ἡ ἡμῶν
 ἡμεῖς βουλευθόμεν, εἴηερ τι τοῖς ἔμπροσθεν μῆλλιν
 ὁμολογοῦμεν εἶναι, καὶ οὕτω μὲν ἂν πλέον τι ποι-
 οῖμεν καὶ ὀνομάζοιμεν, ἄλλως δέ οὔ; EPM. Φαί-
 νεται μοι. VII. ΣΩ. Φέρε δὴ, ὃ ἔδει τέμνειν, ἔδει τρῶ-
 φαν, τέμνειν; EPM. Ναί. ΣΩ. Καὶ ὃ ἔδει κερκί-
 ζειν, ἔδει τῷ κερκίζειν, καὶ ὃ ἔδει τρυπᾶν, ἔδει τῷ
 τρυπᾶν; EPM. Πάνυ γε. ΣΩ. Καὶ ὃ ἔδει δὴ ὀνο-
 μάζειν, ἔδει τῷ ὀνομάζειν; EPM. Ἔστι ταῦτα. ΣΩ.
 Τί δὲ ἦν ἐκείνο, ὃ ἔδει τρυπᾶν; EPM. Τρύπανον.
 ΣΩ. Τί δὲ ὧ κερκίζειν; EPM. Κερκίς. ΣΩ. Τί δὲ
 ὧ ὀνομάζειν; EPM. Ὀνομα. ΣΩ. Εὖ λέγεις. ὄργανον
 ἄρα τι ἐστὶ καὶ τὸ ὄνομα. EPM. Πάνυ γε. ΣΩ.
 Εἰ οὖν ἐγὼ ἐροίμην, τί ἦν ὄργανον ἢ κερκίς, οὐχ ὧ
 κερκίζομεν; EPM. Ναί. ΣΩ. Κερκίζοντες δὲ τί ὀνομα-
 ζομεν; οὐ τὴν κρόκην καὶ τοὺς στήμονας συγκεχυμέ-
 νους διακρίνομεν; EPM. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ πᾶν
 τρυπάνον ἔξεις οὕτως εἰπεῖν καὶ περὶ τῶν ἄλλων;
 EPM. Πάνυ γε. ΣΩ. Ἐχεις δὴ καὶ περὶ ὀνόματος
 οὕτως εἰπεῖν, ὄργανον ἔντι τῷ ὀνόματι ὀνομαζόντες
 τί ποιοῦμεν; EPM. Οὐκ ἔχω λέγειν. ΣΩ. Ἀρ' οὐ
 διδασκόμεν τι ἀλλήλους, καὶ τὰ πρᾶγματα διακρί-
 νομεν ἢ ἔχει; EPM. Πάνυ γε. VIII. ΣΩ. Ὀνομα
 ἄρα διδασκαλικόν τι ἐστὶν ὄργανον καὶ διακριτικόν τῷ

ς, ὥσπερ κερκίς ὑφάσματος. *ΕΡΜ.* Ναί.
 Τφαντικὸν δέ γε ἡ κερκίς; *ΕΡΜ.* Πῶς δ' οὐ;
 Τφαντικὸς μὲν ἄρα κερκίδι καλῶς χρήσεται.
 δ' ἐστὶν ὑφαντικῶς· διδασκαλικὸς δὲ ὀνόματι
 καλῶς δ' ἐστὶ διδασκαλικῶς. *ΕΡΜ.* Ναί.
 Τῷ τίνας οὖν ἔργῳ ὁ ὑφάντης καλῶς χρήσεται,
 τῇ κερκίδι χρήται; *ΕΡΜ.* Τῷ τοῦ τέκτονος.
 Πῶς δὲ τέκτων ἐστίν, ἧ ὁ τὴν τέχνην ἔχων;
 ὁ τὴν τέχνην. *ΣΩ.* Τῷ τίνας δὲ ἔργῳ ὁ τρυ-
 καλῶς χρήσεται, ὅταν τῷ τρυπάνῳ χρήται;
 Τῷ τοῦ χαλκέως. *ΣΩ.* Ἀρ' οὖν πᾶς χαλκεύς,
 ἢ τὴν τέχνην ἔχων; *ΕΡΜ.* Ὁ τὴν τέχνην ἔχων.
 Εἴεν. τῷ δὲ τίνας ἔργῳ ὁ διδασκαλικὸς χρήσε-
 ὅταν τῷ ὀνόματι χρήται; *ΕΡΜ.* Οὐδὲ τοῦτ'
ΣΩ. Οὐδὲ τοῦτ' ἔχεις εἰπεῖν, τίς παραδίδωσιν
 τὰ ὀνόματα οἷς χρῶμεθα; *ΕΡΜ.* Οὐ δῆτα. *ΣΩ.*
 οὐχὶ ὁ νόμος δοκεῖ σοι εἶναι ὁ παραδιδούς αὐτά;
 Εοικε. *ΣΩ.* Νομοθέτου ἄρα ἔργῳ χρήσεται
 κασκαλικός, ὅταν ὀνόματι χρήται. *ΕΡΜ.* Λο-
 οι. *ΣΩ.* Νομοθέτης δέ σοι δοκεῖ πᾶς εἶναι
 ἢ ὁ τὴν τέχνην ἔχων; *ΕΡΜ.* Ὁ τὴν τέχνην.
 Οὐκ ἄρα παντὸς ἀνδρός, ὡς Ἐρμόγηνες, ὄνο-
 σθαι ἐστίν, ἀλλὰ τινος ὀνοματούργου. οὗτος
 ἴν, ὡς εἴκειν, ὁ νομοθέτης, ὃς δὴ τῶν δημι-
 ῶν σπανιώτατος ἐν ἀνθρώποις γίγνεται. *ΕΡΜ.*
 εν. *ΙΧ.* *ΣΩ.* Ἴθι δὴ, ἐπίσκεψαι ποῦ βλέπων ὁ
 νομοθέτης τὰ ὀνόματα τίθεται· ἐκ τῶν ἔμπροσθεν
 ἀσκειται· ποῦ βλέπων ὁ τέκτων, τὴν κερκίδα

ποιεῖν; ἀρ' οὐ πρὸς τοιοῦτόν τι, ὃ ἐπιφύκει κερκί-
 ζειν; *ΕΡΜ.* Πάνυ γε. *ΣΩ.* Τί δαί; ἂν καταγῇ
 αὐτῷ ἡ κερκὶς ποιοῦντι, πότερον πάλιν ποιήσῃ ἄλ-
 λην, πρὸς τὴν κατεαγυῖαν βλέπων, ἢ πρὸς ἐκεῖνο τὸ
 εἶδος πρὸς ὅπερ καὶ ἦν κατέαζεν ἐποίει; *ΕΡΜ.* Πρὸς
 ἐκεῖνο, ἔμοιγε δοκεῖ. *ΣΩ.* Οὐκοῦν ἐκεῖνο δικαιοτάτ'
 ἂν αὐτὸ ὅπερ ἐστὶ κερκὶς καλέσαιμεν; *ΕΡΜ.* Ἐμοι-
 γε δοκεῖ. *ΣΩ.* Οὐκοῦν ἐπειδὴν δέη λεπτιῷ ἱματίῳ,
 ἢ παχεῖ, ἢ λινοῷ, ἢ ἐρεῳ, ἢ ὅποιον ἂν τινι κερκίδα
 ποιῇν, πάσας μὲν δεῖ τὸ τῆς κερκίδος ἔχειν εἶδος,
 οἷα δ' ἐκάστῳ καλλίστῃ ἐπεφύκει, ταύτην ἀποδιδό-
 ναι τὴν φύσιν εἰς τὸ ἔργον ἑκάστον; *ΕΡΜ.* Ναί.
ΣΩ. Καὶ περὶ τῶν ἄλλων δὴ ὀργάνων ὁ αὐτὸς τρεφ-
 πος· τὸ φύσει ἐκάστῳ πεφυκὸς ὄργανον ἐξενόηται,
 δεῖ ἀποδοῦναι εἰς ἐκεῖνο, ἐξ οὗ ἂν ποιῇ τὸ ἔργον, οὐχ
 οἷον ἂν αὐτὸς βουλευθῇ, ἀλλ' οἷον ἐπεφύκει τὸ φύσει
 γὰρ ἐκάστῳ, ὡς ἔοικε, τρυπανον πεφυκὸς εἰς τὸν σίδη-
 ρον δεῖ ἐπίσταςθαι τιθέναι. *ΕΡΜ.* Πάνυ γε. *ΣΩ.*
 Καὶ τὴν φύσει κερκίδα ἐκάστῳ πεφυκνῖαν, εἰς τὸ ξύλον
ΕΡΜ. Ἔστι ταῦτα. *ΣΩ.* Φύσει γὰρ ἦν ἐκάστῳ εἶ-
 δαι ὑφάσματος, ὡς ἔοικεν, ἐκάστη κερκὶς, καὶ τὰ
 ἄλλα οὕτως. *ΕΡΜ.* Ναί. *ΣΩ.* Ἀρ' οὖν, ὃ βέλ-
 τιστα, καὶ τὸ ἐκάστῳ φύσει πεφυκὸς ὄνομα τὸν νο-
 μοθέτην ἐκεῖνον εἰς τοὺς φθόγγους καὶ τὰς συλλα-
 βὰς δεῖ ἐπίσταςθαι τιθέναι, καὶ βλέποντα πρὸς
 αὐτὸ ἐκεῖνο οὗ ἐστὶν ὄνομα, πάντα τὰ ὀνόματα ποι-
 εῖν τε καὶ τίθεσθαι, εἰ μίλλει κύριος εἶναι ὀνομά-
 των θέτης. εἰ δὲ μὴ εἰς τὰς αὐτὰς συλλαβὰς ἑκάστο

νοματοθέτης τίθῃται, οὐδὲν δὲ τοῦτο ἀγνοῖν. οὐδέ
 αὖ εἰς τὸν αὐτὸν σίδηρον ἅπας χαλκεὺς τίθῃται, τοῦ
 αὐτοῦ ἕνεκα ποιῶν τὸ αὐτὸ ὄργανον· ἀλλ' ὅμοιος,
 ὡς ἂν τὴν αὐτὴν ἰδίαν ἀποδιδῶ, εἴαν τε ἐν ἄλλῳ σι-
 δῆρῳ, ὁμοίως ὁρθῶς ἔχει τὸ ὄργανον, εἴαν τι ἐνθάδε,
 εἴαν τε ἐν βαρβάρῳ τις ποιῇ. ἦ γὰρ; *ΕΡΜ.* Πάννυ
 γε. *ΣΩ.* Οὐκοῦν οὕτως ἀξιῶσεις καὶ τὸν ὀνοματοθέτην
 ὅν τι ἐνθάδε καὶ τὸν ἐν τοῖς βαρβάρῳ, ὥς ἂν τὸ
 αὐτὸ ὄνοματός εἶδος ἀποδιδῶ τὸ προσήκον ἐκάστῳ ἐν
 ποιαισὺν συλλαβαῖς, οὐδὲν χεῖρῳ ὀνοματοθέτην εἶναι
 ἐνθάδε ἢ τὸν ὁποιοῦν ἄλλοθι; *ΕΡΜ.* Πάννυ
 γε. *Χ. ΣΩ.* Τίς οὖν ὁ γνωσόμενος, εἰ τὸ προσήκον εἶδος
 ἐκίδος ἐν ὁποιοῦν ξύλῳ κεῖται, ὁ ποιήσας, ὁ
 κτείνων, ἢ ὁ χρησόμενος, ὁ ὑφάντης; *ΕΡΜ.* Εἰκὸς
 ἐν μᾶλλον, ὃ Σώκρην, τὸν χρησόμενον. *ΣΩ.* Τίς
 οὖν ὁ τῷ τοῦ λυροποιοῦ ἔργῳ χρησόμενος; ἄρ' οὐχ
 ὁτός [ὅς] ἐπίσταται ἀν' ἐργαζομένῳ κάλλιστα ἐπιστα-
 εῖν, καὶ ἐργασμένον γνοῖν ἂν εἴτ' εὖ ἐργασται, εἴτε
 ἢ; *ΕΡΜ.* Πάννυ γε. *ΣΩ.* Τίς δὲ; *ΕΡΜ.* Ὁ κιθα-
 ριστής. *ΣΩ.* Τίς δὲ ὁ τὸ τοῦ ναυπηγοῦ; *ΕΡΜ.* Κυ-
 βερνήτης. *ΣΩ.* Τίς δὲ τῷ τοῦ ὀνοματοθέτου ἔργῳ ἐπι-
 στατήσεί τ' ἂν κάλλιστα καὶ ἐργασμένον κρίναι
 καὶ ἐνθάδε καὶ ἐν τοῖς βαρβάρῳ; ἄρ' οὐχ ὅς περ
 ρήσεται; *ΕΡΜ.* Ναί. *ΣΩ.* Ἄρ' οὖν οὐχ ὁ ἐρωτῶν
 ἐπιστάμενος οὕτως ἐστίν; *ΕΡΜ.* Πάννυ γε. *ΣΩ.*
 ὁ δὲ αὐτὸς καὶ ἀποκρίνεσθαι; *ΕΡΜ.* Ναί. *ΣΩ.*
 ὅν δὲ ἐρωτᾷ καὶ ἀποκρίνεσθαι ἐπιστάμενον ἄλλο
 καὶ σὺ καλῆς ἢ διαλεκτικῆς; *ΕΡΜ.* Οὐκ, ἀλλὰ τοῦ-

το. ΣΩ. Τέκτονος μὲν ἄρα ἔργον ἐστὶ ποιῆσαι πη-
 δάλιον, ἐπιστατοῦντος κυβερνήτου, εἰ μέλλει καλὸν εἶ-
 ναι τὸ πηδάλιον. ΕΡΜ. Φαίνεται. ΣΩ. Ὀνοματοθέ-
 του δέ γε, ὥς ἔοικεν, ὄνομα, ἐπιστάτην ἔχοντος διαλεκτι-
 κὸν ἄνδρα, εἰ μέλλει καλῶς ὀνόματα θήσεσθαι. ΕΡΜ.
 Ἔστι ταῦτα. ΣΩ. Κινδυνεύει ἄρα, ὦ Ἑρμόγετες,
 εἶναι οὐ φαῦλον, ὥς σὺ οἶε, ἡ τοῦ ὀνόματος θέσις
 οὐδὲ φαύλων ἀνδρῶν, οὐδὲ τῶν ἐπιτυχόντων, καὶ
 Κρατύλος ἀληθῆ λέγει, λέγων φύσει τὰ ὀνόματα εἶ-
 ναι τοῖς πράγμασι, καὶ οὐ πάντα δημιουργὸν ὀνο-
 μάτων εἶναι, ἀλλὰ μόνον ἐκείνον τὸν ὑποβλέποντα
 εἰς τὸ τῇ φύσει ὄνομα ὃν ἐκάστω, καὶ δυνάμενον αὐ-
 τοῦ τό γε εἶδος τιθέναι εἰς τε τὰ γράμματα καὶ τὰ
 συλλαβὰς. ΕΡΜ. Οὐκ ἔχω, ὦ Σώκρατες, ὅπως χρὴ
 πρὸς ἃ λέγεις ἐναντιοῦσθαι· ἴσως μάντι οὐ φηδὶ
 ἐστὶν οὕτως ἐξαίφνης πεισθῆναι, ἀλλὰ δοκῶ μοι
 ὥδε ἂν μᾶλλον πεισθῆσεσθαί σοι, εἰ μοι δείξεις, ἢ
 τίνα φῆς εἶναι τὴν φύσει ὀρθότητά ὀνόματος. ΣΩ.
 Ἐγὼ μὲν, ὦ μακάριε Ἑρμόγετες, οὐδεμίαν λέγω
 ἀλλ' ἐπελάθου γε ὧν ὀλίγον πρότερον ἔλεγον, ὅτι
 οὐκ εἰδείην, ἀλλὰ σκεψοίμην μετὰ σοῦ. νῦν δὲ σκο-
 πουμένοις ἡμῖν, ἐμοί τε καὶ σοί, τοσοῦτον μὲν ἡδὲ
 φαίνεται παρὰ τὰ πρότερα, φύσει τέ τινα ὀρθότητι
 ἔχον εἶναι τὸ ὄνομα, καὶ οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐπίστα-
 σθαι καλῶς αὐτὸ πράγματι ὀνομαζέσθαι· ἢ οὐ
 ΕΡΜ. Πάνυ γε. ΧΙ. ΣΩ. Οὐκοῦν τὸ μετὰ τοῦτο
 ζητεῖν, εἴπερ ἐπιθυμοῖς εἶδέναι ἡμισποῖ αὐτοῦ
 αὐτοῦ ἢ ὀρθότητος. ΕΡΜ. Ἀλλὰ μὴν ἐπιθυμῶ γε εἶ-

δέναι. ΣΩ. Σκόπει τοίνυν. ΕΡΜ. Πῶς οὐτ' ἀρὴ σκοπεῖν; ΣΩ. Ὁρθοσιάνη μὲν τῆς σκέψεως, ὥς τ' αἶρε, μετὰ τῶν ἐπισταμένων, χρήματα ἐκείνοις τελούντα καὶ χάριτας κατατιθίμενον. εἰσὶ δὲ οὗτοι οἱ σοφισταί, οἷς περ καὶ ὁ ἀδελφός σου Καλλίας πολλὰ τέλειος χρήματα σοφὸς δοκεῖ εἶναι. ἐπειδὴ δὲ οὐκ ἐγκρατὴς εἰ τῶν πατρῶων, λιπαρεῖν χρή τὸν ἀδελφόν καὶ δεῖσθαι αὐτοῦ, διδάξαι σε τὴν ὀρθότητα περὶ τῶν τοιούτων, ἣν ἔμαθε παρὰ τοῦ Πρωταγόρου. ΕΡΜ. Ἀγοπος μὲντ' ἂν εἴη μου, ὦ Σώκρατες, ἡ δέησις, εἰ τὴν μὲν ἀλήθειαν τὴν Πρωταγόρου ὅλως οὐκ ἀποδέχομαι, τί δὲ τῇ τοιαύτῃ ἀληθείᾳ ῥηθέντα ἀγαπήσῃν, ὥς τον ὕψια. ΣΩ. Ἀλλ' εἰ μὴ αὐτὸ σε ταῦτα ἰσχύει, παρ' Ὀμήρου χρή μανθάνειν, καὶ παρὰ τῶν ἄλλων ποιητῶν. ΕΡΜ. Καὶ τί λέγει, ὦ Σώκρατες, Ὀμηρος περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος, καὶ ποῦ; ΣΩ. Πολλαχοῦ, μέγιστα δὲ καὶ κάλλιστα, ἐν οἷς διορίζει ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς, ἃ τε οἱ ἄνθρωποι ὀνόματα καλοῦσι καὶ οἱ θεοί. ἢ οὐκ οἶε αὐτὸν μέγα τι καὶ θαυμασιὸν λέγειν ἐν τοῦτοις περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος; ὅτιον γὰρ δὴ ὅτι οἱ γε θεοὶ αὐτὰ καλοῦσι πρὸς ὀρθότητα, ἅπερ ἐστὶ φύσει ὀνόματα· ἢ σὺ οὐκ οἶε; ΕΡΜ. Εὖ οἶδα μὲν οὐδ' ἔγωγε, εἴπερ καλοῦσιν, ὅτι ὀρθῶς καλοῦσιν. ἀλλὰ ποῖα ταῦτα λέγεις; ΣΩ. Οὐκ οἶσθα, ὅτι περὶ τοῦ ποταμοῦ τοῦ ἐν τῇ Τροίᾳ, ὃς ἐμονομάχει τῷ Ἥφαιστῳ, ὃν Ξάνθον, φησὶ, καλεῖσθαι θεοί, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον. ΕΡΜ. Ἐγώ γε. ΣΩ. Τί οὖν δὴ; οὐκ οἶε τοῦτο σεμνόν τι εἶναι, γινῶναι,

ὅπη ποτὶ ὀρθοῦς ἔχει ἐκείνον τὸν ποταμὸν Ξάνθου
καλεῖν μᾶλλον ἢ Σκαμάνδρον; εἰ δὲ βούλει, περὶ τῆς
ὀρνιθός; ἣν λέγει ὅτι Χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί,
ἄνδρες δὲ κύμινδιν, φαῦλον ἤγῃ τὸ μάθημα, ὅσοι
ὀρθότερόν ἐστι καλεῖσθαι χαλκὸς κυμίνδιος τῷ αὐ-
τῷ ὀρνέω; ἢ τὴν Βατίειάν τε καὶ Μυρίνην, καὶ ἄλλα
πολλὰ καὶ τούτου τοῦ ποιητοῦ καὶ ἄλλων; ἄλλα
ταῦτα μὲν ἴσως μείζω ἐστὶν ἢ κατ' ἐμὲ καὶ σὲ ἐξευ-
ρεῖν· ὁ δὲ Σκαμάνδριός τε καὶ ὁ Ἀστυάναξ ἄνθρω-
πινώτερον διασκέπασθαι, ὥς ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ ὅῃσι,
ἃ φησὶν ὀνόματα εἶναι τῷ τοῦ Ἐκτορος νιέῃ, τίνα
ποιεῖ λέγει τὴν ὀρθότητα αὐτῶν. οἶσθα γὰρ δὴ που
ταῦτα τὰ ἔπη, ἐν οἷς ἔνεστιν ἃ ἐγὼ λέγω. *ΕΡΜ.*
Πάνυ γε. *ΣΩ.* Πότερον οὖν οἶει Ὅμηρον ὀρθότερον
ἡγεῖσθαι τῶν ὀνομάτων κεῖσθαι τῷ παιδί, τὸν Ἀστι-
νάκτα, ἢ τὸν Σκαμάνδριον; *ΕΡΜ.* Οὐκ ἔχω λέγειν.
ΧΗ. *ΣΩ.* Ὡδε δὴ σκόπει· εἴ τις ἔροισέ σε, πότερον οἶει
ὀρθότερον καλεῖν τὰ ὀνόματα τοὺς φρονιμωτέρους, ἢ
τοὺς ἀφρονεστέρους; *ΕΡΜ.* Ἀήλον δὴ ὅτι τοὺς φρο-
νιμωτέρους φαίην ἄν. *ΣΩ.* Πότερον οὖν αἱ γυναῖκες
ἐν ταῖς πόλεσι φρονιμωτέρας σοι δοκοῦσιν εἶναι ἢ οἱ
ἄνδρες, ὥς τὸ ἔλον εἰπεῖν γένος; *ΕΡΜ.* Οἱ ἄνδρες.
ΣΩ. Οὐκοῦν οἶσθα, ὅτι Ὅμηρος τὸ παιδίον τὸ τοῦ
Ἐκτορος ὑπὸ τῶν Τηῶων φησὶ καλεῖσθαι Ἀστυ-
νάκτα, Σκαμάνδριον δὲ δηλονότι ὑπὸ τῶν γυναικῶν,
ἐπειδὴ οἷγε ἄνδρες αὐτὸν Ἀστυνάκτα ἐκάλεον;
ΕΡΜ. Ἐοικέ γε. *ΣΩ.* Οὐκοῦν καὶ Ὅμηρος τοὺς
Τρῶας σοφωτέρους ἡγεῖτο, ἢ τὰς γυναῖκας αὐτῶν

ΕΡΜ. Οἶμαι ἔγωγε. ΣΩ. Τὸν Ἀστυάνακτα ἄρα ὀρθότερον ὦτεο κῆσθαι τῷ παιδί, ἢ τὸν Σκαμάνδριον.

ΕΡΜ. Φαίνεται. ΣΩ. Σκοπῶμεν δὴ, διὰ τί ποτε· ἢ αὐτὸς ἡμῖν κάλλιστα ὑφηγεῖται τὸ διότι· φησὶ γάρ, Οἷος γὰρ σφιν ἔαντο πόλιν καὶ τέχρα μακρά. Διὰ ταῦτα δὴ, ὡς ἔοικεν, ὀρθῶς ἔχει καλεῖν τὸν τοῦ σωτήρος τῶν Ἀστυάνακτα τούτου, ὃ ἔσωξεν ὁ πατήρ αὐτοῦ, ὡς φησιν Ὁμηρος. ΕΡΜ. Φαίνεται μοι. ΣΩ.

Τί δὴ ποτε; οὐ γὰρ πῶ οὐδ' αὐτὸς ἔγωγε μανθάνω, ὧς Ἐομόγενες· σὺ δὲ μανθάνεις; ΕΡΜ. Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε. ΣΩ. Ἀλλ' ἄρα, ὧς γὰρ θεῖ, καὶ τῷ Ἐκτορι αὐτὸς ἔθετο τὸ ὄνομα Ὁμηρος. ΕΡΜ. Τί δὴ;

ΣΩ. Ὅτι μοι δοκεῖ καὶ τοῦτο παραπλήσιόν τι εἶναι τῷ Ἀστυάνακτι, καὶ ἔοικεν Ἑλληνικοῖς ταῦτα τὰ ὀνόματα· ὃ γὰρ Ἀναξ καὶ ὁ Ἐκτωρ σχεδόν τι ταυτὸν σημαίνει, βασιλικὰ ἀμφοτέρω εἶναι τὰ ὀνόματα. οὐ γὰρ ἂν τις ἄναξ ἦ, καὶ Ἐκτωρ δῆπου ἐστὶ τοῦτου· δῆλον γὰρ ὅτι κρατεῖ τε αὐτοῦ καὶ κίετται καὶ ἔχει αὐτό· ἢ οὐδὲν σοι δοκῶ λέγειν, ἀλλὰ λατθάνω καὶ ἐμωυτὸν οἰόμενός τινος ὥσπερ ἴχνους ἐφάπτεσθαι τῆς Ὀμήρου δόξης περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος; ΕΡΜ. Μὰ Δί' οὐ σὺ γε, ὡς ἐμοὶ δοκεῖς, ἀλλὰ ἴσως τοῦ ἐφάπτη. XIII. ΣΩ. Δικαιὸν γὰρ τοῖς ἐστιν, ὡς ἐμοὶ φαίνεται, τὴν λέοντος ἔκγονον λέοντα καλεῖν, καὶ τὸν ἵππου ἔκγονον ἵππον· οὐτι λέγω, ἐὰν ὥσπερ τέρας γένηται ἐξ ἵππου ἄλλο τι ἢ ἵππος, ἀλλὰ ὅταν ἢ τοῦ γένους ἔκγονον τὴν φύσιν, τοῦτο λέγω· ἐὰν

δοῦς ἔκγονον φύσει ἵππος παρὰ φύσιν τέκη [μόσχον].

οὐ πῶλον κλητέον, ἀλλὰ μόσχον· οὐδ' ἂν ἐξ ἀνθρώπου, οἶμαι, μὴ τὸ ἀνθρώπου ἔκγονον γένηται, ἀλλὰ
 δέ, τὸ ἔκγονον ἀνθρώπου κλητέον· καὶ τὰ δένδρα
 ὡσαύτως, καὶ τὰ ἄλλα ἅπαντα. ἢ οὐ ξυνδοκεῖ; *ΕΡΜ.*
Ξυνδοκεῖ. ΣΩ. Καλῶς λέγεις· φύλαττε γὰρ με, μὴ πα-
 παρακρούσωμαί σε. κατὰ γὰρ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ
 ἐκ βασιλείως γίγνηται τι ἔκγονον, βασιλεὺς κλητέος
 εἰ δὲ ἐν ἐτέραις συλλαβαῖς ἢ ἐν ἐτέραις τὸ αὐτὸ ση-
 μαίνει, οὐδὲν πρᾶγμα, οὐδ' εἰ πρόσκειται τι γράμ-
 μα οὐδ' εἰ ἀφήρηται, οὐδὲν οὐδέ τοῦτο, ἕως ἄν ἐγ-
 κρατῆς ἢ ἡ οὐσία τοῦ πράγματος, δηλουμένη ἐν τοῦ
 ὀνόματι. *ΕΡΜ.* Πῶς τοῦτο λέγεις; *ΣΩ.* Οὐδὲν ποι-
 κίλον, ἀλλ' ὥσπερ τῶν στοιχείων οἶσθα ὅτι ὀνόματα
 λέγομεν, ἀλλ' οὐκ αὐτὰ τὰ στοιχεῖα, πλὴν τετα-
 ρων, τοῦ τε, καὶ τοῦ υ, καὶ τοῦ ο, καὶ τοῦ ω· τοῖς
 δ' ἄλλοις φωνήσιν τε καὶ ἀφώνοις οἶσθα ὅτι περὶ
 τιθέντες ἄλλα γράμματα, λέγομεν, ὀνόματα ποι-
 οῦντες· ἀλλ' ἕως ἄν αὐτοῦ δηλουμένην τὴν δύναμιν
 ἐντιθῶμεν, ὁρθῶς ἔχει ἐκεῖνο τὸ ὄνομα καλεῖν, καὶ
 αὐτὸ ἡμῖν δηλώσει· οἷον τὸ βῆτα· ὁρᾷς ὅτι τοῦ π
 καὶ τοῦ τ, καὶ τοῦ α, προστεθέντων οὐδὲν ἐλύπη-
 σεν, ὥστε μὴ οὐχὶ τὴν ἐκείνου τοῦ στοιχείου φύσιν
 δηλῶσαι ὅλην τῷ ὀνόματι, οὐδ' ἐβούλετο ὁ ὀνοματοθέτης
 οὕτως ἡπιστήθη καλῶς θέσθαι τοῖς γράμμασι τὰ
 ὀνόματα. *ΕΡΜ.* Ἀληθῆ μοι δοκεῖς λέγειν. *ΣΩ.*
 Οὐκοῦν καὶ περὶ βασιλείας ὁ αὐτὸς λόγος· ἔσται γάρ
 ποτ' ἐκ βασιλείας βασιλεὺς, καὶ ἐξ ἀγαθοῦ ἀγαθός
 καὶ ἐκ καλοῦ καλός, καὶ γὰρ πάντα οὕτως, ἐκ

ἐκάστου γένους ἕτερον τοιοῦτον ἔχονον, εἰ μὴ τὰς γίγνηται· κλητέον δὴ ταυτὰ ὀνόματα· ποικίλλειν δὲ ἔξεστι ταῖς συλλαβαῖς, ὥστε δοῦναι ἂν τῶ ἰδιωτικῶς ἔχοντι ἕτερα εἶναι ἀλλήλων τὰ αὐτὰ ὄντα· ὥσπερ ἡμῖν τὰ τῶν ἰατρῶν φάρμακα, χρῶμασιν ἢ ὁσμοῖς πεποικιλμένα, ἀλλὰ φαίνεται, τὰ αὐτὰ ὄντα, τῷ δὲ γε ἰατρῷ, ὅτε τὴν δύναμιν τῶν φαρμάκων σκοποῦμεν, τὰ αὐτὰ φαίνεται, καὶ οὐκ ἐκπλήττεται ὑπὸ τῶν προσόντων· οὕτω δὲ ἴσως καὶ ὁ ἐπιστάμενος περὶ ὀνομάτων τὴν δύναμιν αὐτῶν σκοπεῖ, καὶ οὐκ ἐκπλήττεται, εἰ τι πρόσκειται γράμμα ἢ μετακίται ἢ ἀφῆρηται, ἢ καὶ ἐν ἄλλοις παντίπασι γραμμασί· ἐστὶν ἡ τοῦ ὀνόματος δύναμις. ὥσπερ, ὃ τὸν δὴ ἐλέγομεν, Ἄστυάναξ τε καὶ Ἐκτωρ, οὐδὲν τῶν αὐτῶν γραμματίων ἔχει πλὴν τοῦ τ, ἀλλ' ὅμως παντὶ ὁ σημαίνει, καὶ Ἀρχέπολις γε τῶν μὲν γραμματίων τὴν ἐπικοινωνεῖ, δηλοῖ δὲ ὅμως τὸ αὐτό. καὶ ἄλλα πολλὰ ἐστὶν, ἃ οὐδὲν ἄλλ' ἢ βασιλεῖα σημαίνει, καὶ ἄλλα γε αὐτὴν στρατηγόν, οἷον Ἄγρις, καὶ Πολέμαχος, καὶ Εὐπόλεμος· καὶ ἰατρικά γε ἕτερα, Ἰατροκλῆς, καὶ Ἀκροσίμβροτος· καὶ ἕτερα ἂν ἴσως σιγῇ εὐροιμεν, ταῖς μὲν συλλαβαῖς καὶ τοῖς γραμμασί διαφωνοῦντα, τῇ δὲ δυνάμει ταυτὸν φθεγγόμενα. φαίνεται οὕτως ἢ οὐ; *ΕΡΜ.* Πάνυ μὲν οὖν. *ΣΩ.* Τοῖς μὲν δὴ κατὰ φύσιν γιγνομένοις τὰ αὐτὰ ἀποδοτέον ὀνόματα. *ΕΡΜ.* Πάνυ γε. *ΧΙΥ.* *ΣΩ.* Τὰ δαί τοῖς παρὰ φύσιν, οἳ ἂν ἐν τέρατος εἶδει γέγονται, οἷον, ὅταν ἐξ ἀνδρὸς ἀγαθοῦ καὶ θεοσεβοῦς ἀσιβῆς

γένηται, ἄρ' οὐχ, ὥσπερ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν, καὶ ἱπ-
πος βοῦς ἐκγονοὶ τέχῃ, οὐ τοῦ τεκόντος δὴπου ἴδω
τὴν ἐπωνυμίαν ἔχειν, ἀλλὰ τοῦ γένους οὐ εἶη; EPM.
Πάνν γε. ΣΩ. Καὶ τῷ ἐκ τοῦ εὐσεβοῦς ἄρα γε-
μένῳ ἄσπερ τὸ τοῦ γένους ὄνομα ἀποδοτέον. EPM.
Ἔστι ταῦτα. ΣΩ. Οὐ θεόφιλον, ὥς ἔοικεν, οὐδὲ
Μησιφίλον, αὐτὸ τῶν τοιούτων οὐδέν, ἀλλ' ὃ, π
ταύτα τὰ τοῖς σφαιραῖς, ἐάν περ τῆς ὁρθότητος
τεγγύῃ τὸ ὄνοματι. EPM. Παντός γε μᾶλλον, ὃ
Σώκρατες. ΣΩ. Ὡς περ γε καὶ ὁ Ὁρέστις, ὃ Ἐρμώ-
γενης, κινδυνεύει ὁρθῶς ἔχειν· εἴτε τις τέχῃ ἔσται
αὐτῷ τὸ ὄνομα, εἴτε καὶ ποιητὴς τις, τὸ θηριώδη
τῆς φύσεως καὶ τὸ ἀγριον αὐτοῦ καὶ τὸ ὀρεινὸν ἐν-
δεικνύμενος τῷ ὀνόματι. EPM. Φαίνεται οὕτως, ὃ
Σώκρατες. ΣΩ. Ἔοικε δὲ γε καὶ τῷ πατρὶ αὐτοῦ
κατὰ φύσιν τὸ ὄνομα εἶναι. EPM. Φαίνεται. ΣΩ.
Κινδυνεύει γὰρ τοιοῦτός τις εἶναι ὁ Ἀγαμέμνων, οἷος,
ἂν ὄξενεν αὐτῷ, διαπονεῖσθαι καὶ καρτερεῖν, τέλος
ἐπιθεῖς τοῖς δόξαν δι' ἀρετῆν. σημειῶν δ' αὐτοῦ
τῆς καρτερίας ἢ ἐν Τροίᾳ μονή μετὰ τόσου πλῆθους·
ὅτι οὖν ἀγαστός κατὰ τὴν ἐπιμονὴν οὗτος· ὃ ἀνὴρ,
ἐνσημαίνει τὸ ὄνομα ὁ Ἀγαμέμνων. ἴσως δὲ καὶ ὁ
Ἀρεὺς ὁρθῶς ἔχει. ὃ τε γὰρ τοῦ Χρυσίππου αὐτῷ
φόνος, καὶ ἂν πρὸς τὸν Θεόστην ὡς ὦμα διεπράττε-
το, πάντα ταῦτα ζημιώδη καὶ ἀτηρά πρὸς ἀρετῆν,
ἢ οὖν τοῦ ὀνόματος ἐπωνυμία σμικρὸν παρακλίνει
καὶ ἐπικεκλῡπται, ὥστε μὴ πᾶσι δηλοῦν τὴν φύσιν
τοῦ ἀνδρός· τοῖς δ' ἐπαίρουσι περὶ ὀνομάτων ἱκανῶς

δολοὶ ὃ βούλεται ὁ Ἀρεὺς. καὶ γὰρ κατὰ τὸ ἀτρεῖς,
καὶ κατὰ τὸ ἀτρεστον, καὶ κατὰ τὸ ἀτηρόν, πανταχῇ
ὁρθῶς αὐτῷ τὸ ὄνομα κεῖται. δοκεῖ δέ μοι καὶ τῷ
Πέλοπι τὸ ὄνομα ἐμμέτρως κεῖσθαι· σημαίνει γὰρ
τοῦτο τὸ ὄνομα τὸν τὰ ἐγγύς ὄρωτα, ἄξιον εἶναι
ταύτης τῆς ἐπωνυμίας. EPM. Πῶς δὴ; ΣΩ. Οἷόν
σου καὶ κατ' ἐκείνου λέγεται τοῦ ἀνδρός, ἐν τῷ τοῦ
Πυρρίλου φόνῳ, οὐδὲν οἷον τε γενέσθαι προνοηθῆ-
ναι οὐδὲ προῦδεν τῶν πόρων τῶν εἰς τὸ πᾶν γένος,
ὅσας αὐτῷ δυστυχίας ἐνεπέμπλατο, τὸ ἐγγὺς μόνον
ὄρων καὶ τὸ παραχρῆμα (τοῦτο δ' ἐστὶ πέλας), ἥνικα
προεθνυμῆτο λαβεῖν παντὶ τρόπῳ τὸν τῆς Ἰπποδα-
μείας γάμον. Τῷ δὲ Ταντάλῳ καὶ πῶς ἂν ἡγήσασθαι
τοῦνομα ὁρθῶς καὶ κατὰ φύσιν τεθῆναι, εἰ ἀληθῆ
τὰ περὶ αὐτοῦ λεγόμενα. EPM. Τὰ ποῖα ταῦτα;
ΣΩ. Ἄ τέ που ἐπὶ ζῶντι δυστηχήματα ἐγένετο πολλὰ
καὶ δεινὰ, ὧν καὶ τέλος, ἢ πατρὶς αὐτοῦ ὅλη ἀνε-
τράπετο, καὶ πλευνήσαντι ἐν ἔθρῳ ἢ ὑπὲρ τῆς κε-
φαλῆς τοῦ λίθου τανταλία θανατωσὶς ὡς σύμφω-
νος τῷ ὀνόματι· καὶ ἀτεχνῶς ἔοικεν, ὥσπερ ἂν εἰ τις
βουλόμενος ταλάντατον ὀνομάσαι, ἀποκρυπτόμενος
ὀνομάσεις καὶ εἰποι ἀντ' ἐκείνου Τάνταλον, τοιοῦ-
τόν τι καὶ τοῦτο τὸ ὄνομα ἔοικεν ἐκπορίσαι ἢ τέχῃ
τῆς φήμης. Φαίνεται δὲ καὶ τῷ πατρὶ αὐτοῦ λεγομέ-
νῳ τῷ Διὶ παγκάλως τὸ ὄνομα κεῖσθαι, ἔστι δὲ οὐ
ψέδιον κατανοῆσαι. ἀτεχνῶς γὰρ ἐστὶν οἷον λόγος τὸ
τοῦ Διὸς ὄνομα· διελόντες δὲ αὐτὸ διχῇ, οἱ μὲν τῷ
ἐτέρῳ μέρει, οἱ δὲ τῷ ἐτέρῳ χωρῶμεθα· οἱ μὲν γὰρ

γίνεται, ὃν οὐχ, ὥς περ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν, καὶ ἰσ-
 πως βοὸς ἔκγονον τέκη, οὐ τοῦ πενόντος δῆπον ἔκ-
 τὴν ἐπωνυμίαν ἔχειν, ἀλλὰ τοῦ γένους οὐ εἶη; EPM.
 Πάνν γε. ΣΩ. Καὶ τῷ ἐκ τοῦ εἰσεβοὺς ἄρα γιν-
 ομένη ἑσβεῖ τὸ τοῦ γένους ὀνομαπόδοσιον. EPM.
 Ἔστι ταῦτα. ΣΩ. Οὐ Θεόφιλον, ὡς ἵσκειν, οὐδὲ
 Μησιδίον, οὐδέ τῶν τοιούτων οὐδέν, ἀλλ' ὅ, τὴ
 πάναντία τοῦτοις σημαίνει, ἐάν περ τῆς ὀρθότητος
 τυγχῶν τὰ ὀνόματα. EPM. Παντός γε μᾶλλον, ὅ
 Σώκρατες. ΣΩ. Περὶ γε καὶ ὁ Ὁρίστης, ὡς Ἐρμύ-
 γινης, κινδυνεύει ὀρθῶς ἔχειν· εἴτε τις τύχη ἔδωκε
 αὐτῷ τὸ ὄνομα, εἴτε καὶ ποιητής τις, τὸ Θερμῶδ-
 τῆς φύσεως καὶ τὸ ἄγριον αὐτοῦ καὶ τὸ ὀρεϊνὸν ἰ-
 δεακνύμενος τῷ ὀνόματι. EPM. Φαίνεται οὕτως, ὅ
 Σώκρατες. ΣΩ. Ἔοικε δὲ γε καὶ τῷ πατρὶ αὐτοῦ
 κατὰ φύσιν τὸ ὄνομα εἶναι. EPM. Φαίνεται. ΣΩ.
 Κινδυνεύει γὰρ τοιοῦτός τις εἶναι ὁ Ἀγαμέμνων, οἷος
 ὃ ἂν δόξαιεν αὐτῷ, διαπορεύεσθαι καὶ καρτερεῖν, τέλος
 ἐπιθεὶς τοῖς δόξαισι δι' ἀρετήν. σημῖον δ' αὐτοῦ
 τῆς καρτερίας ἡ ἐν Τροίᾳ μάχῃ μετὰ τόσῳ πλήθει
 οὐ οὐδ' ἀγαστὸς κατὰ τὴν ἐπιμονήν οὗτος ὁ ἀνὴρ
 ἐνσημαίνει τὸ ὄνομα ὁ Ἀγαμέμνων. ἴσως δὲ καὶ ὁ
 Ἀτρεΐδης ὀρθῶς ἔχει. ὅ, τι γὰρ τοῦ Χρυσίππου αὐτῷ
 φέρος, καὶ ὃ πρὸς τὸν Θεόστην ὡς ὡρὰ διεπράττε-
 το, πάντα ταῦτα ζημιώδη καὶ ἄτηρά πρὸς ἀρετήν.
 ἡ οὖν τοῦ ὀνόματος ἐπωνυμία σμικρὸν παρακλίον
 καὶ ἐπικεκάλυπται, ὥστε μὴ πᾶσι δηλοῦν τὴν φύσιν
 τοῦ ἀνδρός· τοῖς δ' ἐπαΐομαι περὶ ὀνομάτων ἑκατέρω

ὅλοϊ ὃ βόλεται ὃ Ἀτρεΰς. καὶ γὰρ κατὰ τὸ ἄτηρις,
καὶ κατὰ τὸ ἄτρεστον, καὶ κατὰ τὸ ἄτηρόν, πανταχῇ
ὀρθῶς αὐτῷ τὸ ὄνομα κεῖται. δοκεῖ δέ μοι καὶ τῷ
Πίλοπι τὸ ὄνομα ἰμμέτρως κεῖσθαι· σημαίνει γάρ
τοῦτο τὸ ὄνομα τὸν τὰ ἐγγὺς ὀρώοντα, ἄξιον εἶναι
ταύτης τῆς ἐπωνυμίας. *ΕΡΜ.* Ὡς δὴ; *ΣΩ.* Οἶόν
σου καὶ κατ' ἐκείνου λέγεται τοῦ ἀνδρός, ἐν τῷ τοῦ
Ἀντιλόου φόνῳ, οὐδὲν οἶον τι γενέσθαι προνοηθῆ-
ναι οὐδὲ προϊδῆν τῶν πόρρω τῶν εἰς τὸ πᾶν γένος,
ἔσης αὐτῷ δυστυχίας ἐνεπὶμπλῆτα, τὸ ἐγγὺς μόνον
ὀρῶν καὶ τὸ παραχεῖμα (τοῦτο δ' ἐστὶ πύλας), ἥνικα
προειδυμένο λαβεῖν παρτὲ τρέφῃ τὸν τῆς Ἰπποδα-
μίας γάμον. Τῷ δὲ Ταντάλῳ καὶ πῶς ὦν ἡγήσαιο
τοῦτομα ὀρθῶς καὶ κατὰ φύσιν τεθῆναι, εἰ ἀληθῆ
τὰ περὶ αὐτοῦ λεγόμενα. *ΕΡΜ.* Τὰ ποῖα ταῦτα;
ΣΩ. Ἄ τί που ἐπὶ ζῶντι δυστυχήματα ἐγένετο πολλὰ
καὶ δεινὰ, ὧν καὶ τέλος, ἣ πατὴρ αὐτοῦ ὅλη ἀνε-
τρέπετο, καὶ πλευντήσῃντι ἐν ἡδονῇ ὑπὲρ τῆς κε-
ραλῆς τοῦ λίθου πανταλεία θαυμασιῶς ὥς σύμφω-
τος τῷ ὀνόματι· καὶ ἀτεχνῶς ἵσκειν, ὥσπερ ἂν εἴ τις
βουλόμενος ταλάντατον ὀνομάσαι, ἀποκρυπτόμενος
ὀνομάσκει καὶ εἰποι ἂντ' ἐκείνου Τάνταλον, τοιοῦ-
τόν τι καὶ τοῦτο τὸ ὄνομα ἵσκειν ἐκπορίσαι ἢ τύχη
τῆς φήμης. Φαίνεται δὲ καὶ τῷ πατρὶ αὐτοῦ λεγομέ-
νῳ τῷ Διὶ παγκάλως τὸ ὄνομα κεῖσθαι. ἔστι δὲ οὐ
ῥῥῆδιον κατανοῆσαι. ἀτεχνῶς γάρ ἐστιν οἶον λόγος τὸ
τοῦ Διὸς ὄνομα· διελόντες δὲ αὐτὸ διχῇ, οἱ μὲν τῷ
ἰτέρῳ μέρει, οἱ δὲ τῷ ἑτέρῳ χρῶμεθα· οἱ μὲν γὰρ

Ζῆναι, οἳ δὲ Δία καλεῖσθαι· ξυντιθέμενα δὲ ταῦτα εἰς ἓν
 δηλοῖ τὴν φύσιν τοῦ Θεοῦ, ὃ δὴ προσήκειν φημὲν ὀνό-
 ματι οἷω τε εἶναι ἀπεργάζεσθαι. οὐ γὰρ ἔστιν ἡμῖν
 καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσιν ὅστις ἐστὶν αἴτιος μᾶλλον τοῦ
 ζῆν, ἢ ὁ ἄρχων τε καὶ βασιλεὺς τῶν πάντων. ξυμ-
 βαίνει οὖν ὁρθῶς ὀνομάζεσθαι αὐτὸς ὁ Θεὸς εἶναι,
 δι' ὃν ζῆν αἰεὶ πᾶσι τοῖς ζῶσιν ὑπάρχει· διείληπται
 δὲ δῖχα, ὥςπερ λέγω, ἐν ὃν τὸ ὄνομα, τῷ Δίᾳ καὶ
 Ζηνί. τοῦτον Κρόνον υἱὸν εἶναι, ὑβριστικὸν μὲν ὡς
 τινι δόξειεν εἶναι ἀκούσαντι ἐξαίφνης· εὐλογον δὲ
 μεγάλης τινὸς διανοίας ἔργονον εἶναι τὸν Δία. κόροι
 γὰρ σημαίνει, οὐ παῖδα ἀλλὰ τὸ καθαρὸν αὐτοῦ καὶ
 ἀκήρατον τοῦ νοῦ. ἔστι δὲ αὗτος Οὐρανοῦ υἱός, ὡς
 λόγος. ἡ δὲ αὐτὸς ἐς τὸ ἄνω ὅπως καλῶς ἔχει τοῦτο τὸ
 ὄνομα καλεῖσθαι, οὐρανία, ὁρῶσα τὰ ἄνω· ὅθιν δὲ
 καὶ φασιν, ὧς Ἐρμύγετες, τὸν καθαρὸν νοῦν παρ-
 γίνεσθαι οἱ μετεωρολόγοι, καὶ τῷ οὐρανῷ ὁρθῶς τὸ
 ὄνομα κεῖσθαι. XV. Εἰ δ' ἐμεμνήμην τὴν Ἡσιόδο-
 γετεολογίαν, τίνας ἔτι τοὺς ἰνωτέρω προγόνους λέγει
 τούτων, οὐκ ἂν ἐπανόμην διεξιὼν, ὡς ὁρθῶς αἰτίαι
 τὰ ὀνόματα καίται, ἕως ἀπεπειράθην τῆς σοφίας
 ταυτησέ, εἴ τι ποιήσει, εἴ ἄρα ἀπερεῖ, ἢ οὐ ἢ ἐμοὶ
 ἐξαίφνης νῦν οὕτως προσπίπτωκεν ἄρτι, οὐκ οὐδ'
 ὀπόθεν. EPM. Καὶ μὲν δὴ, ὦ Σώκρατες, ἀτεχνῶς
 γέ μοι δοκεῖς ὥςπερ οἱ ἐνθουσιῶντες ἐξαίφνης χρη-
 μωδεῖν. ΣΩ. Καὶ αἰτιῶμαί γε, ὦ Ἐρμύγετες μᾶ-
 λιστα αὐτὴν ἀπὸ Εὐθύφρονος τοῦ Πρὸς Παιλίου προ-
 πεπτωκέναι μοι. ἔωθεν γὰρ πολλὰ αὐτῷ ξυγῆν καὶ

παρεῖχον τὰ ὅσα. κινδυνεύει οὖν ἐνθουσιῶν οὐ μό-
 τον τὰ ὅτι μου ἐμπλήσῃ τῆς δαιμονίας σοφίας, ἀλλὰ
 καὶ τῆς ψυχῆς ἐπειληφθαι. δοκεῖ οὖν μοι χρῆναι
 οὕτως ἡμᾶς ποιῆσαι, τὸ μὲν τήμερον εἶναι χρῆ-
 σασθαι αὐτῇ, καὶ τὰ λοιπὰ περὶ τῶν ὀνομάτων ἐπι-
 σκέψασθαι· αὐριον δ', ἂν καὶ ἡμῖν ξυνδοκῇ, ἀπο-
 διωπομπησόμεθα τε αὐτὴν καὶ καθαρούμεθα, ἐξεν-
 ρότες ὅστις τὰ τοιαῦτα δεινὸς καθαίρειν, εἴτε τῶν
 ἡρώων τις, εἴτε τῶν σοφιστῶν. ΕΡΜ. Ἀλλ' ἐγὼ μὲν
 συγχωρῶ· πάννυ γὰρ ἡδέως τὰ ἐπίλοιπα περὶ τῶν
 ὀνομάτων ἀκούσασιμι. ΣΩ. Ἀλλὰ χρὴ οὕτω ποιεῖν.
 πόθεν οὖν βούλει ἀρξώμεθα διασκοποῦντες, ἐπειδή-
 περ εἰς τύπον τινὰ ἐμβεβήκαμεν, ἵνα εἰδῶμεν, εἰ ἄρα
 ἡμῖν ἐπιμαρτυρήσει αὐτὰ τὰ ὀνόματα μὴ πάννυ ἀπὸ
 τοῦ αὐτομάτου οὕτως ἕκαστα κεῖσθαι, ἀλλ' ἔχειν
 τινὰ ὀρθότητα; τὰ μὲν οὖν τῶν ἡρώων καὶ ἀνθρώ-
 πων λεγόμενα ὀνόματα ἴσως ἂν ἡμᾶς ἐξαπατήσῃε.
 πολλὰ μὲν γὰρ αὐτῶν κεῖται κατὰ προγόνων ἐπωνυ-
 μίας, οὐδὲν προσήκον ἐνίοις, ὥσπερ κατ' ἀρχὰς ἐλέ-
 γονεν· πολλὰ δὲ ὥσπερ εὐχόμενοι τίθενται, οἷον
 Εὐτυχίδην, καὶ Σωσίαν καὶ Θεόφιλον, καὶ ἄλλα πολ-
 λά. τὰ μὲν οὖν τοιαῦτα δοκεῖ μοι χρῆναι εἶναι· εἰκὸς
 δὲ μέλιστα ἡμᾶς εὐρεῖν τὰ ὀρθῶς κείμενα περὶ τὰ
 αἰεὶ ὄντα καὶ πεφνκότα· ἐσπονδάσθαι γὰρ ἐνταῦθα
 μέλιστα πρέπει τὴν θέσιν τῶν ὀνομάτων. ἴσως δ'
 ἐνια αὐτῶν καὶ ὑπὸ θειοτέρας δυνάμεως ἢ τῆς τῶν
 ἀνθρώπων ἐτέθη. ΕΡΜ. Δοκεῖς μοι καλῶς λέγειν, ὦ
 Σώκρατες. XVI. ΣΩ. Ἀρ' οὖν οὐδίκαιον ἀπὸ τῶν θεῶν

ἄρχισθαι σκοπομένους, πῇ ποτε αὐτὸ τοῦτο τὸ
 ὄνομα οἱ θεοὶ ὀρθῶς ἐκλήθησαν; *ΕΡΜ.* Εἰκὸς γε.
ΣΩ. Τοιόνδε τοίνυν ἔγωγε ὑποπτεύω· φαίνονται μοι
 οἱ πρόδοι τῶν ἀνθρώπων τῶν περὶ τὴν Ἑλλάδα τοῦ-
 τους μόνους θεοὺς ἡγεῖσθαι, οὔτε περ νῦν πολλοὶ τῶν
 βαρβάρων, ἥλιον καὶ σελήνην καὶ γῆν καὶ ἄστρα
 καὶ οὐρανόν· ἅτε γοῦν αὐτὰ ὁρῶντες πάντα αἰεὶ ἰόν-
 τα δρόμῳ καὶ θέοντα, ἀπὸ ταύτης τῆς φύσεως τῆς
 τοῦ θεῖν, θεοὺς αὐτοὺς ἐπονομάσαι· ὕστερον δὲ
 κατανοοῦντες τοὺς ἄλλους πάντας ἤδη τούτων τῶν ὀνό-
 ματι προσμαγορεύειν. ἔοικέ τι ὃ λέγω τῷ ἀληθεῖ, ἢ
 οὐδέν; *ΕΡΜ.* Πάνν μὲν οὖν ἔοικε. *ΣΩ.* Τί οὖν ἂν
 μετὰ τοῦτο σκοποῖμεν; *ΕΡΜ.* Αἴηλον δὴ ὅτι δαίμο-
 νας τε καὶ ἥρωας καὶ ἀνθρώπους. *ΣΩ.* Δαίμονας;
 καὶ ὧς ἀληθῶς, ὧς Ἑρμόγενης, τί ἂν ποτε νοοῖ τὸ
 ὄνομα οἱ δαίμονες; σκέψαι, ἂν τί σοι δοῖται εἰπεῖν.
ΕΡΜ. Λέγε μόνον. *ΣΩ.* Οἶσθα οὖν τίνας φησὶν
 Ἡσίοδος εἶναι τοὺς δαίμονας; *ΕΡΜ.* Οὐκ ἐγνωσ-
 ῖν. *ΣΩ.* Οὐδὲ ὅτι χρυσοῦν γένος τὸ πρῶτον φησὶ γενέ-
 σθαι τῶν ἀνθρώπων; *ΕΡΜ.* Οἶδα τοῦτό γε. *ΣΩ.*
 Λέγει τοίνυν περὶ αὐτοῦ· Αὐτὰρ ἐπειδὴ τοῦτο γένος
 κατὰ μοῖρ' ἐκάλυπεν, οἱ μὲν δαίμονες ἄγνοοι ἐπι-
 χθόνιοι καλέονται, Ἑσθλοί, ἀλιεῖκα καὶ, φύλακες
 θνητῶν ἀνθρώπων. *ΕΡΜ.* Τί οὖν δὴ; *ΣΩ.* Ὅτι
 οἶμαι ἐγὼ λέγειν αὐτὸν τὸ χρυσοῦν γένος οὐκ ἐκ χρυ-
 σοῦ πεφυκὸς, ἀλλ' ἀγαθὸν τε καὶ καλόν. τεκμήριοι
 δέ μοι ἐστίν, ὅτι καὶ ἡμᾶς φησὶ σιδηροῦν εἶναι γέ-
 νος. *ΕΡΜ.* Ἀληθῆ λέγεις. *ΣΩ.* Οὐκοῦν καὶ τῶν

νῦν, οἷσι ἂν φάναι αὐτόν, εἴ τις ἀγαθός ἐστιν, ἐκείνου
 τοῦ χρυσοῦ γένους εἶναι; EPM. Εὐκός γε. ΣΩ. Οἱ
 δ' ἀγαθοὶ ἄλλο τι ἢ φρόνιμοι; EPM. Φρόνιμοι.
 ΣΩ. Τοῦτο τοίνυν παρὶς μᾶλλον λέγει, ὥς ἐμοὶ δο-
 καί, τοὺς δαίμονας· ὅτι φρόνιμοι καὶ δαίμονες ἦσαν,
 δαίμονας αὐτοὺς ὠνόμασε. καὶ ἐν γετῇ ἀρχαίᾳ τῇ ἡμε-
 τέρᾳ φωνῇ αὐτὸ συμβαίνει τὸ ὄνομα. λέγει οὖν κα-
 λῶς καὶ οὗτος καὶ ἄλλοι ποιηταὶ πολλοί, ὅσοι λέγου-
 σιν ὥς, ἐπειδὴν τις ἀγαθὸς ὢν τελευτήσῃ, μεγά-
 λην μοῖραν καὶ τιμὴν ἔχει, καὶ γίνεται δαίμων, κα-
 τὰ τὴν τῆς φρονήσεως ἐπωνυμίαν. ταύτῃ οὖν τίθε-
 μαι καὶ ἐγώ, τὸν δαίμονα πάντ' ἄνδρα, ὅς ἂν ἀγα-
 θὸς ᾖ, δαιμόνιον εἶναι, καὶ ζῶντα καὶ τελευτήσαν-
 τα, καὶ ὀρθῶς δαίμονα καλεῖσθαι. EPM. Καὶ ἐγω-
 γέ μοι δοκῶ, ὦ Σώκρατες, τοῦτου πάνυ σοὶ ξύμψη-
 φος εἶναι. ὁ δὲ δὴ ἤρως τί ἂν εἴῃ; ΣΩ. Τοῦτο δὲ
 οὐ πάνυ χαλεπὸν ἐννοῆσαι. μικρὸν γὰρ παρηκται
 αὐτῶν τὸ ὄνομα, δηλοῦν τὴν ἐκ τοῦ ἔρωτος γένεσιν.
 EPM. Πῶς λέγεις; ΣΩ. Οὐκ οἶσθα ὅτι ἡμίθιοι
 οἱ ἥρωες; EPM. Τί οὖν; ΣΩ. Πάντες δὴπου γε-
 γόνασιν, ἐρασθέντος ἢ θεοῦ θνητῆς ἢ θνητοῦ θεᾶς.
 ἂν οὖν σκοπῆς καὶ τοῦτο κατὰ τὴν Ἀιτικὴν τὴν
 καλαίην φωνήν, μᾶλλον εἴσῃ. δηλώσει γὰρ σοὶ ὅτι
 παρὰ τὸ τοῦ ἔρωτος ὄνομα, ὅθεν γεγόνασιν οἱ ἥρωες,
 μικρὸν παρηγμένον ἐστίν, ὀνόματος χάριν· καὶ ἦτοι
 τοῦτο λέγει τοὺς ἥρωας, ἢ ὅτι σοφοὶ ἦσαν καὶ ῥή-
 τορες καὶ δεινοὶ καὶ διαλεκτικοί, ἐρωτῶν ἱκανοὶ ὄν-
 τες. τὸ γὰρ εἶρεν, λέγειν ἐστίν. ὅπερ οὖν ἄρτι ἐλέ-

γομεν, ἐν τῇ Ἀιτικῇ φωνῇ λεγόμενοι οἱ ἥρωες
 τορὲς τινες [καὶ ἐρωτηματικοὶ ἢ] καὶ ἐρωτικοὶ ξέ-
 νουσιν· ὥστε ῥητόρων καὶ σοφιστῶν γένος γί-
 νηται τὸ ἡρώϊκον φύλον. XVII. ἀλλὰ οὐ τοῦτο χαλεπὸν
 ἐννοῆσαι, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ τῶν ἀνθρώπων, διὰ
 τι ἀνθρώποι καλοῦνται; σὺ ἔχεις εἰπεῖν; I
 Πόθεν, ὦ γαθέ, ἔγω; οὐδ' εἰ τι οἶδς τ' ἂν εἴ-
 ρειν, αὐτοῦ ξυντείνω, διὰ τὸ ἡγεῖσθαι σέ μᾶλλον
 σεν ἢ ἑμαυτόν. ΣΩ. Τῇ τοῦ Εὐθύφρονος ἐπι-
 πιστεύεις, ὡς εἰπας. ΕΡΜ. Σῆλα δὴ. ΣΩ. Ὅ-
 γε σὺ πιστεύων, ὡς καὶ τῶν γέ μοι φαίνομαι
 πῶς ἐννενοητέον, καὶ κινδυνεύσω, εἰ μὴ εὐδ-
 μαι, ἐτι τήμερον σοφώτερος τοῦ δέοντος γενέ-
 σκόπει δὴ ὃ λέγω. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ τοιόν-
 τιν αἰσθῆσαι περὶ ὀνομάτων, οἷα πολλάκις ἐπιμ-
 νει γράμματα, τὰ δ' ἐξαίρουσιν, παρ' ὃ βου-
 θα ὀνομαζόντις, καὶ τὰς ὁξύτητας μεταβάλλ-
 οῦσιν, αὐτὸ φίλος, τοῦτο ἵνα ἀντὶ ὅγκουτος ὀνομα-
 ζήνται, τὸ τε ἕτερον αὐτόθεν ἰδίᾳ ἐξεῖλον
 ἀντὶ ὁξύτης τῆς μέσης συλλαβῆς βαριῶν ἐφθ-
 μεθα. ἄλλων δὲ τοῦναντίον ἐμβάλλομεν γράμ-
 ματα δὲ βαρυτέρα [ὁξύως] φθιγγόμεθα. ΕΡΜ.
 Θῆ λέγεις. ΣΩ. Τούτων τοίνυν ἓν καὶ τὸ τῶν ἀν-
 θρώπων ὄνομα πέπονθεν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ. ἐκ γὰρ
 τὸς ὄνομα γίνεται, ἐνὸς γράμματος τοῦ α ἐξαί-
 ρος καὶ βαρυτέρας τῆς τελευτῆς φθιγγόμενης. I
 Πῶς λέγεις; ΣΩ. Ὡς. σημαίνει τοῦτο τὸ ὄνο-
 μαν ὅτι τὸ μὲν ἄλλο φθιγγόμενον, ὡς ὁρᾷ,

πισκοπεῖ οὐδὲ ἀναλογίζεται οὐδὲ ἀναθρεῖ, ὃ δὲ
 ἀνθρώπος ἄρα ἐώρακε — τοῦτο δ' ἐστὶ τὸ ὅπως — καὶ
 ἀναθρεῖ καὶ ἀναλογίζεται τοῦτο ὃ ὅπως. ἐντεῦθεν
 δὴ μόνον τῶν θηρίων ὁρθῶς ὁ ἀνθρώπος ἀνθρώπου
 ὀνομάσθη, ἀναθρεῖν ἢ ὅπως. τί οὖν; τὸ μετὰ τοῦ-
 το ἱρωμαί σε, ὃ ἡδέως ἂν πυθοίμην; *ΕΡΜ.* Πάνυ
 γε. *ΣΩ.* Ὡς περ τοίνυν μοι δοκεῖ τούτοις ἐξῆς εἶναι
 τι χρῆμα. ψυχὴν γάρ που καὶ σῶμα καλοῦμεν τοῦ
 ἀνθρώπου. *ΕΡΜ.* Πῶς γάρ οὔ; *ΣΩ.* Πειρώμεθα
 δὴ καὶ ταῦτα διελεῖν, ὥς περ τὰ ἔμπροσθεν; ψυχὴν
 τίς ἐπισκεψάσθαι, ὅς ἐικότως τούτου τοῦ ὀνό-
 ματος τυγχάνει, ἔπειτ' αὖ τὸ σῶμα; *ΕΡΜ.* Ναί.
ΣΩ. Ὡς μὲν τοίνυν ἐκ τοῦ παραχρῆμα λέγειν, οἴ-
 μαί τι τοιοῦτον νοεῖν τοὺς τὴν ψυχὴν ὀνομάσαντας,
 ὅς τοῦτο ἄρα ὅταν παρῇ τῷ σώματι, αἰτιῶν ἐστι τοῦ
 ἔξιν αὐτῷ, τὴν τοῦ ἀναπνεῖν δύναμιν παρέχον καὶ
 ἀναπνέον· ἅμα δὲ ἐκλείποντος τοῦ ἀναπνέοντος, τὸ
 σῶμα ἀπόλλυται τε καὶ τελευτᾷ· ὅθεν δὴ μοι δο-
 κοῦσιν αὐτὸ ψυχὴν καλεῖσθαι. εἰ δὲ βούλει, ἔχε ἡρέμα.
 δοκῶ γάρ μοι τι καθορᾶν πιθανώτερον τούτου τοῖς
 ἀμφὶ Εὐθύφρονα. τοῦτον μὲν γάρ, ὥς ἐμοὶ δοκεῖ,
 καταφρονήσαιεν ἂν, καὶ ἡγήσαιντο φορτικόν εἶναι·
 τόδε δὲ σκόπει εἰάν ἄρα καὶ σοὶ ἀρέσκη. *ΕΡΜ.* Λέγε
 μόνον. *ΣΩ.* Τὴν φύσιν παντός τοῦ σώματος, ὥς τε
 καὶ ἔξιν καὶ περιέειναι, τί σοι δοκεῖ ἔχειν τε καὶ
 ἔξιν ἄλλο ἢ ψυχὴ; *ΕΡΜ.* Οὐδὲν ἄλλο. *ΣΩ.* Τί
 δέ; καὶ τὴν τῶν ἄλλων ὑπάντων φύσιν οὐ πιστεύεις
 ἀναξαγόρῃ νοῦν καὶ ψυχὴν εἶναι τῇ διακοσμοῦσαι

καὶ ἔχουσιν; *ΕΡΜ.* Ἐγώ γε. *ΣΩ.* Καλῶς ἄρα αὖ
 τὸ ὄνομα τοῦτο ἔχει τῇ δυνάμει ταύτῃ, ἣ φύσιν
 ὅχῃ καὶ ἔχει, φυσέχην ἐπονομάζειν· ἔξεστι δὲ καὶ
 ψυχὴν κομφευόμενον λέγειν. *ΕΡΜ.* Πάνυ μὲν οὖν,
 καὶ δοκεῖ γέ μοι τοῦτο ἐκείνου τεχνικώτερον
 εἶναι. *ΣΩ.* Καὶ γὰρ ἐστὶ. γελοῖον μὲντοι φαίνε-
 ται ὥς ἀληθῶς ὀνομαζόμενον ὡς ἐτίθη. *ΕΡΜ.*
 Ἀλλὰ δὴ τὸ μετὰ τοῦτο πῶς φῶμεν ἔχειν; *ΣΩ.* Τὸ
 σῶμα λέγεις; *ΕΡΜ.* Ναί. *ΣΩ.* Πολλαχῇ μοι δοκεῖ
 τοῦτό γε, ἂν μὲν καὶ σμικρὸν τις παρακλίνῃ καὶ
 πάνυ. καὶ γὰρ σῆμά τινες φασιν αὐτὸ εἶναι τῆς ψυ-
 χῆς, ὥς τεθαμμένης ἐν τῷ νῦν παρῶντι, καὶ διότι
 αὐτὸ τοῦτο σημαίνει ἢ ἂν σημήνῃ ἡ ψυχὴ, καὶ ταύτης
 σῆμα ὀρθῶς καλεῖσθαι. δοκοῦσι μὲντοι μοι μάλιστα
 θεῖσθαι οἱ ἀμφὶ Ὀρφεῖα τοῦτο τὸ ὄνομα, ὥς δίκην
 διδούσης τῆς ψυχῆς, ὧν δὴ ἔντεκα δίδωσι· τοῦτον δὲ
 περίβολον ἔχειν, ἵνα σώζῃται δεσμοπηροῦ ἐικόνα·
 εἶναι οὖν τῆς ψυχῆς τοῦτο αὐτὸ ὥς περ ὀνομάζεται,
 ἕως ἂν ἐκτίσῃ τὰ ἀφειλόμενα, τὸ σῶμα, καὶ οὐδὲ
 δεῖν παράγειν οὐδὲν γράμμα. *ΕΡΜ.* Ταῦτα μὲν μοι
 δοκεῖ ἱκανῶς, ὦ Σώκρατες, εἰρησθαι. *XVIII.* Περὶ δὲ
 τῶν θεῶν τῶν ὀνομάτων, οἷον καὶ περὶ τοῦ Διὸς κτλ.
 δὴ ἔλεγες, ἔχομεν ἂν που κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον
 ἐπισκέψασθαι, κατὰ τίνα ποτὲ ὀρθότητα αὐτῶν τὰ
 ὀνόματα κεῖται; *ΣΩ.* Ναὶ μὰ Δία ἡμεῖς γε, ὦ Ἐρ-
 μόγετες, εἴπερ γε νοῦν ἔχομεν, ἵνα πέν, τὸν κάλλιστον
 τρόπον, ὅτι περὶ θεῶν οὐδὲν ἴσμεν, οὔτε περὶ αὐ-
 τῶν οὔτε περὶ τῶν ὀνομάτων, ἅττα ποτὲ αὐτοῖς ἐσαντοῖς

καλοῦσι· ὁπλὸν γὰρ ὅτι ἐκεῖνοί γε τὰληθῆ καλοῦσι.
 δεῦτερος δ' αὖ τὸς ὁρθότητος, ὥς περ ἐν ταῖς εὐ-
 χαῖς νόμος ἐστὶν ἡμῖν εὐχεσθαι, οἷτινές τε καὶ ὁπό-
 θεν χαίρουσιν ὀνομαζόμενοι, ταῦτα καὶ ἡμᾶς αὐ-
 τοὺς καλεῖν, ὥς ἄλλο μηδὲν εἰδότες· καλῶς γὰρ δὴ
 ἴμοιγε δοκεῖ πενομίσθαι. εἰ οὖν βούλει, σκοπῶμεν,
 ὥς περ προειπόντες τοῖς θεοῖς, ὅτι περὶ αὐτῶν οὐδὲν
 ἡμεῖς σκεψόμεθα, — αὐτὰρ ἄξιόυμεν αἰοῖ τ' ἀνείναι
 σκοπεῖν — ἀλλὰ περὶ τῶν ἀνθρώπων, ἣν ποτὶ τινα
 δόξαν ἔχοντες ἐτίθεντο αὐτοῖς τὰ ὀνόματα. τοῦτο
 γὰρ ἀνεμέσσητον. *ΕΡΜ.* Ἀλλὰ μοι δοκεῖς, ὦ Σώ-
 κρατες, μετρίως λέγειν, καὶ οὕτω ποιῶμεν. *ΣΩ.*
 Ἄλλο τι οὖν ἀφ' Ἑστίας ἀρχώμεθα, κατὰ τὸν νόμον;
ΕΡΜ. Δίκαιον γοῦν. *ΣΩ.* Τί οἶν ἄν τις φραῖη δια-
 τοῦντον τὸν ὀνομάσαντα Ἑστίαν ὀνομάσαι; *ΕΡΜ.*
 Οὐ μὰ τὸν Δία οὐδὲ τοῦτο αἶμαι ἡγάδιον εἶναι. *ΣΩ.*
 Κινδυνεύουσι γοῦν, ὦ γαθὲ Ἐρμόγετες, οἱ πρῶ-
 τοι τὰ ὀνόματα τιθήμενοι, οὐ φαῦλοι εἶναι, ἀλλὰ
 μετριολόγοι καὶ ἀδολοῦχοι τινές. *ΕΡΜ.* Τί δὴ;
ΣΩ. Καταφαίνεται μοι ἡ θέσις τῶν ὀνομάτων τοι-
 οῦτων τινῶν ἀνθρώπων εἶναι. καὶ ἐάν τις τὰ ξενι-
 κά ὀνόματα ἀνασκοπῇ, οὐχ ἥτιον ἀνευρίσκειται ὃ
 ἕκαστον βούλεται. αἶον καὶ ἐν τούτῳ, ὃ ἡμεῖς οὐσίαν
 καλοῦμεν, εἶπὶν οἱ ἐσίαν καλοῦσιν, οἱ δ' αὖ ὤσίαν.
 πρῶτον μὲν οὖν κατὰ τὸ ἕτερον ὄνομα τούτῳ ἢ τῷ
 πραγματικῶν οὐσίᾳ Ἑστία καλεῖσθαι ἔχει λόγον· καὶ
 οἷ γε αἰ ἡμεῖς τὸ τῆς οὐσίας μετέχον Ἑστίαν φα-
 μὲν, καὶ κατὰ τοῦτο ὀρθῶς ἂν καλοῖτο Ἑστία. εἰοί

καμεν γὰρ καὶ ἡμεῖς τοπαλαῖδον εἶσαν καλεῖν τὴν οὐ-
σίαν· ἔτι δὲ καὶ κατὰ τὰς θυσίας ἂν τις ἐννοήσας
ἡγήσαιο οὕτω νοεῖν ταῦτα τοὺς τιθεμένους. τὸ γὰρ
πρὸ πάντων θεῶν τῇ Ἑστίᾳ πρώτη προθύειν εἰκό-
ς ἐκείνους, οἵτινες τὴν πάντων οὐσίαν Ἑστίαν ἐπωνό-
μασαν· ὅσοι δ' αὖ ὁσίαν, σχεδόν τι αὖ οὗτοι καδ'
Ἡράκλειτον ἂν ἡγοῖντο τὰ ὅντα ἵεναι τε πάντα καὶ
μένειν οὐδέν· τὸ οὖν αἴτιον καὶ ἀρχηγὸν αὐτῶν εἴ-
ναι τὸ ὁδοῦν· ὅθεν δὴ καλῶς ἔχειν αὐτὸ Ὡσίαν ὠνο-
μάσθαι. καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταύτῃ ὡς παρὰ μηδὲν
εἰδότεων εἰρήσθω. XIX. Μετὰ δ' Ἑστίαν δίκαιον Ῥέαν
καὶ Κρόνον ἐπισκέψασθαι. καίτοι τό γε τοῦ Κρόνου
ὄνομα ἤδη διήλθομεν. ἴσως μέντοι οὐδὲν λέγω.
ΕΡΜ. Τί δὴ, ὦ Σώκρατες; ΣΩ. Ὡ γὰρ, ἐν-
νόηκά τι σμῆνος σοφίας. ΕΡΜ. Ποῖον δὴ τοῦτο;
ΣΩ. Γελοῖον μὲν πάνυ εἶπαι, οἶμαι μέντοι, τινὲς πιθα-
νότητά ἔχον. ΕΡΜ. Τίνα ταύτην; ΣΩ. Τὸν Ἡρά-
κλειτον μοι δοκῶ καθορῆν πάσαις ἀπαιτήσεσιν λέγον-
τα ἄτεχνῶς τὰ ἐπὶ Κρόνου καὶ Ῥέας, ἃ καὶ Ὀμηρος
ἔλεγε. ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο λέγεις; ΣΩ. Λέγει πον-
ῆρ Ἡράκλειτος ὅτι πάντα χωρεῖ καὶ οὐδὲν μένει, καὶ
ποταμοῦ ῥοῇ ἀπεικάζων τὰ ὄντα λέγει, ὡς δις ἐ-
πὶ τὸν αὐτὸν ποταμὸν οὐκ ἂν ἐμβαίης. ΕΡΜ. Ἑστὶ
ταῦτα. ΣΩ. Τί οὖν; δοκεῖ σοι ἀλλοιότερον Ἡρα-
κλείτου νοεῖν, ὃ τιθέμενος τοῖς τῶν ἄλλων θεῶν
προγόνοις Ῥέαν τε καὶ Κρόνον; ἄρα αἶτις ἀπὸ τοῦ
αὐτομάτου αὐτὸν ἀμφοτέρους ἡγεμάτων ὀνόματα θέ-
σθαι; ὡς περ οὖν Ὀμηρος, Ὡκεανὸν τε θεῶν γένε-

πὶν φησι καὶ μητέρα Τηθύ. οἶμαι δὲ καὶ Ἡσιό-
δοϛ. λέγει δὲ πού καὶ Ὅρφευς ὅτι Ὡκεανὸς πρῶτιστα
καλιῖδ' ἦρξε γάμοιο· Ὅς ῥα κασιγνήτην ὁμομή-
τορα Τηθύ. ὅπνιεν. ταῦτ' οὖν σκόπει ὅτι καὶ ἄλ-
λ' ἡλοῖς συμφωνεῖ, καὶ πρὸς τὰ τοῦ Ἡρακλείτου πάν-
τα τίней. *ΕΡΜ.* Φαίνη τί μοι λέγειν, ὦ Σώκρα-
τες· τὸ μέντοι τῆς Τηθύος οὐκ ἐννοῶ ὄνομα τί βού-
λῃται. *ΣΩ.* Ἀλλὰ μὴν τοῦτό γε ὀλίγον αὐτὸ λέγει,
ὅτι πηγῆς ὄνομα ἐπικεκρυμμένον ἐστὶ, τὸ γὰρ δια-
κώμενον καὶ τὸ ἡθούμενον πηγῆς ἀπείκασμά ἐστιν.
ἐκ δὲ τούτων ἀμφοτέρων τῶν ὀνομάτων ἡ Τηθύς τὸ
ὄνομα ξύγκειται. *ΕΡΜ.* Τοῦτο μὲν, ὦ Σώκρατες,
καμψόν. *ΣΩ.* Τί δ' οὐ μέλλει; ἀλλὰ τί τὸ μετὰ
τούτου; τὸν μὲν Δία εἶπομεν. *ΕΡΜ.* Ναί. *ΣΩ.*
Τούς ἀδελφούς δὴ αὐτοῦ λέγωμεν, τὸν τε Ποσειδῶ
καὶ τὸν Πλούτωνα καὶ τὸ ἔτερον ὄνομα, ὃ ὀνομάζου-
σιν αὐτόν; *ΕΡΜ.* Πάνν γε. *ΣΩ.* Τὸ μὲν τοίνυν τοῦ
Ποσειδῶνός μοι φαίνεται ὀνομαῖσθαι ὑπὸ τοῦ πρῶ-
του ὀνομάσαντος, ὅτι αὐτὸν βαδίζοντα ἐπέσχεν ἡ τῆς
θαλάττης φύσις, καὶ οὐκέτι εἴασε προελθεῖν, ἀλλ'
ὥσπερ δεσμὸς τῶν ποδῶν αὐτῷ ἐγένετο. τὸν οὖν ἄρ-
χοντα τῆς δυνάμεως ταύτης θεὸν ὀνόμασε Ποσειδῶ-
να, ὡς ποσίδεσμον ὄντα· τὸ δὲ ἐγκέται ἴσως εὐ-
πρεπείας ἕνεκα. τάχα δὲ οὐκ ἂν τοῦτο λέγοι, ἀλλ'
ἐντὶ τοῦ σ' δύο λλ τοπρῶτον ἐλέγετο, ὡς πολλὰ εἰ-
δότος τοῦ θεοῦ. ἴσως δὲ ἀπὸ τοῦ σείειν ὃ σείων
ὀνόμασται· πρόσκειται δὲ [καὶ] τὸ π, [καὶ τὸ ο,] καὶ
τὸ δ. Τὸ δὲ Πλούτωνος, τοῦτο μὲν κατὰ τὴν τοῦ

πλούτου δόσιν, ὅτι ἐκ τῆς γῆς κατωθεν ἀνίσταται ὁ πλούτος, ἐπωνομάσθη· ὁ δὲ Αἰδης, οἱ πολλοὶ μὲν μοι δοκοῦσιν ὑπολαμβάνειν τὸ αἰεὶδὲς προσειρησθαι τῷ ὀνόματι τούτῳ, καὶ φοβούμενοι τὸ ὄνομα, Πλούτωνα καλοῦσιν αὐτόν. *ΕΡΜ.* Σοὶ δὲ πῶς φαίνεται, ὦ Σώκρατες; *XX. ΣΩ.* Πολλαχῇ ἔμοιγε δοκοῦσιν οἱ ἄνθρωποι διημαρτηκέναι περὶ τούτου τοῦ θεοῦ τῆς δυνάμεως, καὶ φεβείσθαι αὐτόν οὐκ ἄξιον. ὅτι καὶ γάρ, ἐπειδὴν ἅπασι τις ἡμῶν ἀποθάνῃ, αἱ ἐκεί ἐστι φοβούνται, καὶ ὅτι ἡ ψυχὴ γυμνὴ τοῦ σώματος παρ' ἐκείνον ἀπέρχεται, καὶ τοῦτο πεφόβηται· τὰ δὲ μοι δοκεῖ πάντα εἰς ταυτὸν τι ξυντείνειν, καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ θεοῦ καὶ τὸ ὄνομα. *ΕΡΜ.* Πῶς δὴ; *ΣΩ.* Ἐγὼ σοὶ ἐρῶ ὃ γέ μοι φαίνεται. εἰπέ γάρ μοι, δεσμός τίς ἐστι, ὅστις ὥστε μένειν ὀπνοῦν, πότερος ἰσχυρότερός ἐστιν, ἀνάγκη ἢ ἐπιθυμία; *ΕΡΜ.* Πολὺ διαφέρει, ὦ Σώκρατες, ἡ ἐπιθυμία. *ΣΩ.* Οἶει οὖν τὸν Αἰδὸν οὐκ ἂν πολλοὺς ἐκφεύγειν, εἰ μὴ τῷ ἰσχυροτάτῳ δεσμῷ ἔδει τοὺς ἐκείσε ἰόντας; *ΕΡΜ.* Ἀἴα δὴ. *ΣΩ.* Ἐπιθυμία ἄρα τινὲς αὐτοὺς, ὥς ἔοικε, δεῖ, εἴπερ τῷ μεγίστῳ δεσμῷ δεῖ, καὶ οὐκ ἀνάγκη. *ΕΡΜ.* Φαίνεται. *ΣΩ.* Οὐκ οὖν ἐπιθυμία αὐ πολλοὶ εἰσιν; *ΕΡΜ.* Ναί. *ΣΩ.* Τῇ μεγίστῃ ἄρα ἐπιθυμίᾳ τῶν ἐπιθυμῶν δεῖ αὐτοὺς, εἴπερ μέλλει τῷ μεγίστῳ δεσμῷ κατέχειν. *ΕΡΜ.* Ναί. *ΣΩ.* Ἔστιν οὖν τις μείζων ἐπιθυμία, ἢ ὅταν τις τῶ ξενῶν οἴηται δι' ἐκείνον ἔσεσθαι ἀμείνων ἀνὴρ; *ΕΡΜ.* Μὰ Δί' οὐδ' ὁπωσιτοῦν, ὦ Σώκρατες. *ΣΩ.* Διὰ ταῦτα ἄρα φόν

μεν, ὡς Ἑρμογενες, οὐδένα δαῦρον ἐθέλῃσαι ἀπειθεῖν
 τῶν ἐκεῖθεν, οὐδὲ αὐτὰς τὰς Ξειρῆνας, ἀλλὰ κατα-
 κεκλήσθαι ἐκείνας τε καὶ τοὺς ἄλλους πάντας· οὐ-
 τῶ καλοὺς τινας, ὥς ἔοικεν, ἐπίσταται λέγειν λό-
 γους ὁ Αἰδης, καὶ ἔστιν, ὥς γε ἐκ τοῦ λόγου τούτου,
 ὁ θεὸς οὗτος τέλος σοφιστῆς τε καὶ μέγας εὐεργέτης
 τῶν παρ' αὐτῷ, ὅς γε καὶ τοῖς ἐνθάδε τοσαῦτα ἀγα-
 θὰ ἀνίσχιν· οὕτω πολλὰ αὐτῷ τὰ περιόντα ἐκεῖ ἐστι,
 καὶ τὸν Πλούτωνα ἀπὸ τούτου ἔσχε τὸ ὄνομα. καὶ
 τὸ αὐτὸ μὴ ἐθέλειν ξυνεῖναι τοῖς ἀνθρώποις ἔχουσι
 τὰ σώματα, ἀλλὰ τότε ξυγγίγνεσθαι, ἐπειδὴν ἡ ψυ-
 χὴ καθαυτὴ ἢ πάντων τῶν περὶ τὸ σῶμα κακῶν καὶ
 ἐπιθυμιῶν, οὐ φιλόσοφόν σοι δοκεῖ εἶναι καὶ εὖ
 ἐντεθυμημένον, ὅτι οὕτω μὲν ἂν κατέχοι αὐτοῖς
 δῆσας τῇ περὶ ἀρετὴν ἐπιθυμίᾳ· ἔχοντας δὲ τὴν τοῦ
 σώματος πτοίησιν καὶ μανίαν οὐδ' ἂν ὁ Κρόνος
 δέναιτο ὁ πατήρ ξυγκατέχειν αὐτῷ, ἐν τοῖς δεσμοῖς
 δῆσας τοῖς αὐτοῦ λεγομένοις; EPM. Κινδυνεύεις τε
 λέγειν, ὡς Σώκρατες. ΣΩ. Καὶ τὸ γε ὄνομα ὁ Αἰδης,
 ὡς Ἑρμογενες, πολλοῦ δεῖ ἀπὸ τοῦ ἀειδοῦς ἐπινο-
 μᾶσθαι, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ πάντα τὰ κα-
 λὰ εἰδέναι, ἀπὸ τούτου ὑπὸ τοῦ ὀνοματοθέτου Αἰδης
 ἐκλήθη. XXI. EPM. Εἶεν τί δέ; Δήμητρον τε καὶ Ἥ-
 ραν καὶ Ἀπόλλω καὶ Ἀθηνᾶν καὶ Ἥφαιστον καὶ Ἄρην
 καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς πῶς λέγομεν; ΣΩ. Δημή-
 τρη μὲν φαίνεται κατὰ τὴν δόσιν τῆς ἐδωδῆς διδοῦ-
 σα ὥς μήτηρ, Δημήτηρ κεκλήσθαι Ἥρα δέ, ὥς ἱερα-
 τὴ τις, ὥς περοῦν καὶ λέγεται ὁ Ζεὺς αὐτῆς ἱεραυτεῖν

ἔχειν. ἴσως δὲ μετεωρολογῶν ὁ ὀνοματοθέτης τὸν ἄν-
 ρα Ἦραν ὀνόμασεν, ἐπικρυπτόμενος, θεὸς τὴν ἀρχὴν
 ἐπὶ τὴν τελευταίην. γνοίης δ' ἄν, εἰ πολλάκις λέγοις τὸ
 τῆς Ἦρας ὄνομα. Φερόμενα δέ, πολλοὶ μὲν καὶ
 τοῦτο φοβοῦνται τὸ ὄνομα, καὶ τὸν Ἀπόλλω, ὑπὸ
 ἀπειρίας, ὥς ἔοικεν, ὀνομάτων ὀρθότητος. καὶ γὰρ
 μεταβάλλοντες σκοποῦνται τὴν Φερσεφόνην, καὶ δι-
 νόν αὐτοῖς φαίνεται. τὸ δὲ μηνύει σοφὴν εἶναι τὴν
 θεόν. ἅτε γὰρ φερομένων τῶν πραγμάτων, τὸ ἐφα-
 πτόμενον καὶ ἐπαρῶν καὶ δυνάμενον ἐπακολουθεῖν
 σοφία ἂν εἴη. Φερέεπαφα οὖν διὰ τὴν σοφίαν καὶ
 τὴν ἐπαφήν τοῦ φερομένου ἢ θεὸς ἂν ὀρθῶς καλοῖ-
 το, ἢ τοιοῦτόν τι. δι' ὅπερ καὶ ξύνεστιν αὐτῇ ὁ
 Αἰδης σοφὸς ὢν, διότι τοιαύτη ἐστί. νῦν δὲ αὐτῆς
 ἐκκλίνουσι τὸ ὄνομα, εὐστομίαν περὶ πλείονος ποι-
 ούμενοι τῆς ἀληθείας, ὥστε Φερόμενα αὐτὴν κα-
 λεῖν. ταυτὸν δὲ καὶ περὶ τὸν Ἀπόλλω, ὅπερ λέγω,
 πολλοὶ πεφόβηται περὶ τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ, ὥς τι
 δεινὸν μηνύοντος. ἢ οὐκ ἦσθαι; *ΕΡΜ.* Πάν-
 μὲν οὖν, καὶ ἀληθῆ λέγεις. *ΣΩ.* Τὸ δὲ γ' ἐστίν, ὥς
 ἐμοὶ δοκεῖ, κάλλιστα κείμενον πρὸς τὴν δύναμιν τοῦ
 θεοῦ. *ΕΡΜ.* Πῶς δὴ; *ΣΩ.* Ἐγὼ πειράσομαι φρά-
 σαι, ὃ γέ μοι φαίνεται. οὐ γὰρ ἐστίν ὅ, τι ἂν μᾶλλον
 ἦρμωσεν ὄνομα ἐν ὃν τέταρσι δυνάμει ταῖς τοῦ
 θεοῦ, ὥστε πασῶν ἐφύπτεσθαι καὶ δηλοῦν τρόπον
 τινὰ μουσικὴν τε καὶ μαντικὴν καὶ ἰατρικὴν καὶ το-
 ξικὴν. *ΕΡΜ.* Λέγει δὴ. ἅτοπον γὰρ τί μοι λέγεις τὸ
 ὄνομα εἶναι. *XXII. ΣΩ.* Ἐξάμωστον μὲν οὖν, αἷν

μουσικοῦ ὄντος τοῦ θεοῦ. πρῶτον μὲν γὰρ ἡ κάθα-
σις καὶ οἱ καθαρμοὶ καὶ κατὰ τὴν ἰατρικὴν καὶ κα-
τὰ τὴν μαντικὴν, καὶ αἱ τοῖς ἰατρικοῖς φαρμάκοις
καὶ αἱ τοῖς μαντικοῖς περιθειώσεις τε καὶ λουτρά τὰ
ἐν τοῖς τοιοῦτοις, καὶ αἱ περιθέσεις, πάντα ἐν τι-
ναῖς δύναιτ' ἂν, καθαρὸν παρέχειν τὸν ἄνθρωπον
καὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν· ἢ οὐ; EPM.
Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Οὐκοῦν ὁ καθαίρων θεὸς καὶ
ὁ ἀπολύων τε καὶ ὁ ἀπολύων τῶν τοιοῦτων κακῶν
ὄντος ἂν εἴη; EPM. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Κατὰ
μὲν τοίνυν τὰς ἀπολύσεις τε καὶ ἀπολύσεις, ὡς ἰα-
τρὸς ὢν τῶν τοιοῦτων, ἀπολύων ἂν ὀρθῶς καλοῖτο·
κατὰ δὲ τὴν μαντικὴν καὶ τὸ ἀληθές τε καὶ τὸ ἁπλοῦν-
ταυτὸν γὰρ ἐστίν — ὡς περ οὖν οἱ Θετταλοὶ καλοῦσιν
αὐτόν, ὀρθότατ' ἂν καλοῖτο. Ἀπλὸν γάρ φησι πάν-
τες Θετταλοὶ τοῦτον τὸν θεόν. διὰ δὲ τὸ αἰεὶ βολῶν
ἐγκρατὴς εἶναι τοξικῇ, αἰεὶ βάλλον ἐστί. κατὰ δὲ τὴν
μουσικὴν δὲ ὑπολαβεῖν, ὥς περ τὸν ἀκόλουθόν τε
καὶ τὴν ἄκοιτιν, ὅτι τὸ ἀσημαίνει πολλαχοῦ τὸ ὁμοῦ,
καὶ ἐνταῦθα τὴν ὁμοῦ πόλυσιν καὶ περὶ τὸν οὐρα-
νόν, οὐς δὴ πόλους καλοῦσι, καὶ τὴν περὶ τὴν ἐν
τῇ ὥδῃ ἁρμονίαν, ἣ δὴ συμφωνία καλεῖται, ὅτι ταῦ-
τα πάντα, ὡς φασιν οἱ κομφοὶ περὶ μουσικὴν καὶ
ἀστρονομίαν, ἁρμονία τινὲ πολεῖ ἅμα πάντα· ἐπι-
σταεῖ δὲ οὗτος ὁ θεὸς τῇ ἁρμονίᾳ, ὁμοπολῶν αὐ-
τὸ πάντα, καὶ κατὰ θεοὺς καὶ κατ' ἀνθρώπους. ὡς-
περ οὖν τὸν ὁμοκέλευστον καὶ τὴν ὁμόκοιτιν, ἀκόλουθον
καὶ ἄκοιτιν ἐκαλέσαμεν, μεταβάλλοντες ἀντὶ τοῦ ο α.

οὕτω καὶ Ἀπόλλωνα ἐκαλέσαμεν, ὅς ἦν ὁμοπολῶν, ἔτι-
 ρον λ' ἐμβάλλοντες· ὅτι ὁμώνυμον ἔχοντο τῷ χαί-
 πῳ ὀνόματι· ὅπερ καὶ νῦν ὑποπιεύοντες τινες, διὰ
 τὸ μὴ ὁρθῶς σκοπεῖσθαι τὴν δύναμιν τοῦ ὀνόματος,
 φοβοῦνται αὐτὸ ὡς σημαῖνον φθορὰν τινα· τὸ δ'
 [πολὺ,] ὥσπερ ἄρτι ἐλέγετο, πασῶν ἐφασπτόμενον κί-
 ται τῶν τοῦ θεοῦ δυνάμεων, ἁπλοῦ, ἀλλ' ἁλλόντος,
 ἀπολοῦντος, ὁμοπολοῦντος. Τὰς δὲ Μουσὰς τε καὶ
 ὅλως τὴν μουσικὴν ἀπὸ τοῦ μῦσθαι, ὡς ἔοικε, καὶ
 τῆς ζητήσεώς τε καὶ φιλοσοφίας τὸ ὀνομαζοῦτο ἐποι-
 νόμασαν. Αἰτῶ δὲ ἀπὸ τῆς προμάτητος τῆς θεοῦ, κα-
 τὰ τὸ ἐθέλημονα εἶναι ὧν ἂν τις δέηται· ἔσως δὲ
 ὡς οἱ ξένοι καλοῦσι· πολλοὶ γὰρ Αἰθῶ καλοῦσιν·
 ἔοικεν οὖν πρὸς τὸ μὴ τραχὺ τοῦ ἥθους ἀλλ' ἡμεῖροι
 τε καὶ λείον Αἰθῶ κεκληῖσθαι ὑπὸ τῶν τοῦτο καλοῦν-
 των. Ἄρτεμις δὲ διὰ τὸ ἄρτεμέσφαινεται καὶ τὸ κόσμιον,
 διὰ τὴν τῆς παρθενίας ἐπιθυμίαν. Ἔσως δὲ ἄρτις
 ἵστορα τὴν θεὸν ἐκάλεσαν ὁ καλέσας· τάχα δ' ἂν καὶ
 ὡς τὸν ἄροτον μισησάσης τὸν ἀνδρὸς ἐν γυναικί· ἢ
 διὰ τούτων τε, ἢ διὰ πάντα ταῦτα, τὸ ὄνομα τοῦτο ὁ
 τιθέμενος ἔθετο τῇ θεῷ. XXIII. ΕΡΜ. Τί δαὶ ὁ Διὸ-
 νυσός τε καὶ ἡ Ἀφροδίτη; ΣΩ. Μεγάλα, ὦ καὶ Ἰππο-
 κρίνου, ἑρωτικῆς. ἀλλὰ ἔστι γὰρ καὶ σπουδαίως εἰρη-
 μένος ὁ τρόπος τῶν ὀνομάτων τούτοις τῆς θεοῖς καὶ
 παιδικῶς. τὸν μὲν οὖν σπουδαῖον ἄλλους τινὰς ἐρω-
 τα· τὸν δὲ παιδικὸν οὐδὲν καλῶει διελθεῖν· φιλο-
 παίγμονες γὰρ καὶ οἱ θεοί. ὁ, τε γὰρ Διώνυσος εἴη
 ἂν ὁ διδοὺς τὸν οἶνον, Διδάινυσος ἐν παιδιᾷ καλοῦν-

μερος· οἶνος δ', ὅτι οἶσθαι νοῦν ἔχειν ποιᾷ τῶν πι-
νόντων τοὺς πολλοὺς, οὐκ ἔχοντας, οἶονους δικαιο-
τατ' ἂν καλούμενος. περὶ δὲ Ἀφροδίτης οὐκ ἄξιον
Ἡσιόδῳ ἀντιλέγειν, ἀλλὰ ξυγχωρεῖν, ὅτι διὰ τὴν
τοῦ ἄφροῦ γένεσιν Ἀφροδίτη ἐκλήθη. *ΕΡΜ.* Ἀλλὰ
μὴν οὐδ' Ἀθηναῖς, Ἀθηναῖός γ' ὢν, ὃ Σώκρατες,
ἐπilhση, οὐδ' Ἡφαιστίου τε καὶ Ἄρεως. *ΣΩ.* Οὐδέ
ἰκός γε. *ΕΡΜ.* Οὐ γάρ. *ΣΩ.* Οὐκὼν τὸ μὲν ἕτερον
ὄνομα αὐτῆς οὐ χαλεπὸν εἰπεῖν διὰ κεῖται. *ΕΡΜ.*
Τὸ ποῖον; *ΣΩ.* Παλλάδα πον αὐτὴν καλοῦμεν.
ΕΡΜ. Πῶς γάρ οὐ; *ΣΩ.* Τοῦτο μὲν τοίνυν ἀπὸ
τῆς ἐν τοῖς ὅπλοις ὀρχήσεως ἡγοῦμενοι τιθεῖναι, ὅ-
θως ἂν, ὡς ἐγώ μαι, ἡγοίμεθα. τὸ γάρ που εἴ αὐτόν
ἢ τι ἄλλο μετεωρίζειν [ἦ] ἀπὸ τῆς γῆς, ἢ ἐν ταῖς
χερσί, πύλλειν τε καὶ πύλλεσθαι, καὶ ὀρχεῖν καὶ ὀρ-
χεῖσθαι καλοῦμεν. *ΕΡΜ.* Πάνν μὲν οὖν. *ΣΩ.* Παλ-
λάδα μὲν τοίνυν ταύτη. *ΕΡΜ.* Καὶ ὀρθῶς γε· ἀλλὰ
δὴ τὸ ἕτερον πῶς λέγεις; *ΣΩ.* Τὸ τῆς Ἀθηναῖς;
ΕΡΜ. Ναί. *ΣΩ.* Τοῦτο ἐμβριθέστερον, ὃ φίλε.
εἰκάσαι δὴ καὶ οἱ παλαιοὶ τὴν Ἀθηναῖαν νομίζουσιν, ὡς-
περ οἱ νῦν περὶ Ὀμηρον δεινοί· καὶ γὰρ τούτων οἱ
πολλοί, ἐξηγούμενοι τὸν ποιητὴν, φασὶ τὴν Ἀθηναῖαν
αὐτόν νοῦν τε καὶ διάνοιαν πεποιηκέναι· καὶ ὁ τὰ
ὀνόματα ποιῶν ἔοικε τοιοῦτόν τι περὶ αὐτῆς διανο-
εῖσθαι, ἔτι δὲ μειζρόνως λέγων θεοῦ νόησιν ὡςπερ εἰ
λέγει, ὅτι ἡ Θεονόη ἐστὶν αὕτη, τῷ α' ξεικλιῶς ἀντὶ
τοῦ η' χρησαίμενος, καὶ τὸ ι' καὶ τὸ σ' ἀφελόν. ἔσως
δὲ οὐδέ ταύτη, ἀλλ' ὡς τὰ θεῖα νοούσης αὐτῆς δια-

φειδωντως τῶν ἄλλων, Θεονόην ἐκάλεσεν. οὐδὲν γὰρ ὑπέχει, καὶ τὴν ἐν τῷ ἡθρὶ τόησιν, ὡς οὔσαν τὴν θεὸν ταύτην, Ἡθονόην μὲν βούλεσθαι προσειπεῖν· παρὰ γὰρ ὧν δέ, ἢ αὐτός, ἢ τινες ὑστερον, ἐπὶ τὸ κάλλιον, ὡς ᾤοντο, Ἀθηνᾶν ἐκάλεσαν. *ΕΡΜ.* Τί δαί δὴ τὸν Ἡφαιστον; πῇ λέγεις; *ΣΩ.* Ἡ τὸν γενναῖον τὸν φάεος ἱστορὰ ἐρωτᾷς; *ΕΡΜ.* Ἔοικα. *ΣΩ.* Οὐκοῦν αὐτός μὲν παντὶ δῆλος θαῖστος ὢν, τὸ η προσελκυνόμενος; [τὸ εἶναι Ἡφαιστον.] *ΕΡΜ.* Κινδυνεύει, εἴαν μὴ πῃ σοί, ὡς ἔοικεν, εἴη ἄλλη δόξη. *ΣΩ.* Ἀλλ' ἵνα μὴ δόξη, τὸν Ἀθην ἐρώτα. *ΕΡΜ.* Ἐρωτῶ. *ΣΩ.* Οὐκοῦν, εἰ μὴ βούλει, κατὰ τὸ ἄρρεν τε καὶ κατὰ τὸ ἀνδρεῖον Ἀθηνᾶν εἶη· εἰ δ' αὖ κατὰ τὸ σκληρόν τε καὶ ἀμετάστροφον, ὃ δὴ ἄρρεατον καλεῖται, καὶ ταύτην ἂν πανταχῇ πολεμικῷ θεῷ πρόποι Ἀθην καλεῖσθαι; *ΕΡΜ.* Πάντα μὲν οὖν. *ΣΩ.* Ἐκ μὲν οὖν τῶν θεῶν, πρὸς θεῶν, ἀπαλλαγῶμεν, ὥς ἐγὼ δέδοικα περὶ αὐτῶν διαλέγεσθαι· περὶ δὲ ἄλλων εἴ τινων βούλει, πρόβαλλέ μοι, ὅφρα ἴδῃαι οἷοι Εὐθύφρωνος ἵπποι. *ΕΡΜ.* Ἄλλο ποιήσω ταῦτα, ἔτι γε ἔν ἐρόμενός σε περὶ Ἑρμοῦ· ἐπειδὴ με καὶ οὐ φησι Κρατύλος Ἑρμογένη εἶναι· πειρώμεθα οὖν τὸν Ἑρμῆν σκέψασθαι, τί καὶ τοῦ τὸ ὄνομα, ἵνα καὶ εἰδῶμεν εἴ τι ὅδε λέγει. *ΣΩ.* Ἄλλο μὴν τοῦτό γε ἔοικε περὶ λόγον τι εἶναι ὃ Ἑρμῆς, καὶ τὸ Ἑρμηνεῖα εἶναι καὶ τὸ ἄγγελον, καὶ τὸ κλωπικόν τε καὶ τὸ ἀπατηλὸν ἐν λόγοις, καὶ τὰ ἀγοραστικὰ περὶ λόγον δύναμιν ἐστὶ πᾶσα αὕτη ἢ πραγματεία ὅπερ οὖν καὶ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἐλέγομεν, τὸ εἶναι

λόγου χρεία ἐστὶ· τὸ δέ, οἷον καὶ Ὅμηρος πολλαχοῦ
 λέγει, ἐμήσατο φησί, τοῦτο δὲ μηχανήσασθαι ἐστίν.
 ἐξ ἀμφοτέρων οὖν τούτων τὸν τὸ λέγειν τε καὶ τὸν
 λόγον μηχανάμενον [τὸ δὲ λέγειν δὴ ἐστὶν εἶρειν], τοῦ-
 τος τὸν θεὸν ὥς περ εἰ ἐπιτάττει ἡμῖν ὁ ὀνοματοθέτης,
 ὡς ἄνθρωποι, ὅς τὸ εἶρειν ἐμήσατο, δικαίως ἂν κα-
 λῷτο ὑπὸ ὕμνων Εἰρέμης. νῦν δὲ ἡμεῖς, ὡς οἰόμεθα,
 καὶ λωπίζοντες τὸ ὄνομα Ἑρμοῦ καλοῦμεν. [καὶ ἡ γε-
 νηὶς ἀπὸ τοῦ εἶρειν ἔοικε κεκλημένη, ὅτι ἄγγελος ἦν.]
 EPM. Νῆ τὸν Δία, εὖ ἄρα μοι δοκεῖ Κρατύλος λέ-
 γειν, τὸ ἐμὲ μὴ εἶναι Ἑρμογένη· οὐκοῦν ἐν μηχανῇ γε-
 νῆαι λόγον. XXVI. ΣΩ. Καὶ τὸ γε τὸν Πάντα τοῦ Ἑρ-
 μοῦ εἶναι νῖον διαφύη, ἔχει τὸ εἰκόδες, ὃ ἐπιτρεῖ. EPM.
 Πῶς δὴ; ΣΩ. Οἶσθα ὅτι ὁ λόγος τὸ πᾶν σημαίνει,
 καὶ κυλεῖ καὶ ποιεῖ αἰεὶ, καὶ ἐστὶ διπλοῦς, ἀληθὴς
 τε καὶ ψευδής. EPM. Πάνν γε. ΣΩ. Οὐκοῦν τὸ
 μὲν ἀληθὲς αὐτοῦ, λεῖον καὶ θεῖον, καὶ ἄναι οἰκοῦν
 ἐν τοῖς θεοῖς· τὸ δὲ ψευδές, κἄτω, ἐν τοῖς πολλοῖς
 τῶν ἀνθρώπων, καὶ τραχὺ καὶ τραγικόν· ἐνταῦθα
 γὰρ πλείστοι οἱ μῦθοί τε καὶ τὰ ψευδῆ ἐστὶ περὶ τῶν
 τραγικῶν βίον. EPM. Πάνν γε. ΣΩ. Ὁρθῶς ἔροι
 ὁ πᾶν μὲν καὶ αἰεὶ πολλῶν Πάν αἰπόλος εἴη, δι-
 φυῆς Ἑρμοῦ νῖός, τὰ μὲν ἄνωθεν λεῖος, τὰ δὲ κά-
 τωθεν τραχὺς καὶ τραγοειδής, καὶ ἔστιν ἥτοι λό-
 γος ἢ λόγον ἀδελφός ὁ Πάν, εἴπερ Ἑρμοῦ νῖός ἐστιν
 ἀδελφῷ δὲ δοικέναι ἀδελφόν, οὐδὲν θανμαστόν. ἀλλ',
 ὅπερ ἐγὼ ἔλεγον, ὃ μακάριε, ἀπαλλαγώμεν ἐκ τῶν
 θεῶν. EPM. Τῶν γε τοιούτων, ὃ Σώκρατες, εἰ βού-
 λῃ.

λει. περὶ δὲ τῶν τοιῶνδε τί σε καλύει διελθεῖν, οἷον
 ἡλίου τε καὶ σελήνης καὶ ἀστρῶν καὶ γῆς καὶ αἰθέ-
 ρος καὶ ἀέρος καὶ πυρὸς καὶ ὕδατος καὶ ὧρῶν
 καὶ ἐνιαυτοῦ; ΣΩ. Συχνὰ μὲν μοι προστάττεις·
 οὕτως δὲ εἶπερ σοι κεχαρισμένον ἔσται, ἐθέλω. ΕΡΜ.
 Καὶ μὴν χαρὶ. ΣΩ. Τί δὴ οὖν βούλει πρῶτον; ἢ
 οἷςπερ εἶπες, τὸν ἥλιον δαέλωμεν; ΕΡΜ. Πάνυ γε.
 ΣΩ. Ἔοικε τοίνυν κατάδηλον γενόμενον ἂν μᾶλλον
 εἰ τῷ Ἀσθρικῷ τις ὀνόματι χρῶτο· ἄλιον γάρ καλοῦ-
 σιν οἱ Ἀσθριεῖς. ἄλιος οὖν εἴη μὲν ἂν κατὰ τὸ ἀλί-
 ζειν εἰς ταυτὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἐπειδὴν ἀνατελλῇ·
 εἴη δ' ἂν καὶ τῷ περὶ τὴν γῆν αἰεὶ εἰλεῖν ἰὼν· εἰκότι
 δ' ἂν καὶ ὅτι ποικίλλει ἰὼν τὰ γιγνόμενα ἐκ τῆς γῆς·
 τὸ δὲ ποικίλλειν καὶ αἰολεῖν, ταυτὸν. ΕΡΜ. Τί δὲ
 ἢ σελήνης; ΣΩ. Τοῦτο δὲ τὸ ὄνομα φαίνεται τὸν Ἀνα-
 ξαγόραν πιέζειν. ΕΡΜ. Τί δὴ; ΣΩ. Ἔοικε δηλοῦν
 τι παλαιότερον, ὃ ἐκεῖνος νεωστὶ ἔλεγεν, ὅτι ἡ σε-
 λήνη ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἔχει τὸ φῶς. ΕΡΜ. Πῶς δὴ;
 ΣΩ. Τὸ μὲν πού σελας καὶ τὸ φῶς, ταυτὸν. ΕΡΜ.
 Ναί. ΣΩ. Νέον δὲ πού καὶ ἔνον αἰεὶ ἐστὶ περὶ τὴν
 σελήνην τοῦτο τὸ φῶς, εἶπερ ἀληθῆ οἱ Ἀναξαγό-
 ρειοι λέγουσι. κύκλῳ γάρ πού αἰεὶ αὐτὴν περιῶν
 νέον αἰεὶ ἐπιβάλλει· ἔνον δὲ ὑπάρχει τὸ τοῦ προτί-
 ρου μηνός. ΕΡΜ. Πάνυ γε. ΣΩ. Σελαναίαν δὲ γε
 καλοῦσιν αὐτὴν πολλοί. ΕΡΜ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ὅτι
 δὲ σελας νέον τε καὶ ἔνον ἔχει αἰεὶ, σελαενοσεαίω
 μὲν δικαιοτάτ' ἂν τῶν ὀνομάτων καλοῖτο· συγκεκο-
 τημένον δὲ σελαναία κέκληται. ΕΡΜ. Διθυραμβῶν

δες γε τοῦτο τοῦνομα, ὦ Σώκρατες. ἀλλὰ τὸν μῆνα
καὶ τὰ ἄστρα πῶς λέγεις; ΣΩ. Ὁ μὲν μείζ ἀπὸ τοῦ
κινεῖσθαι εἴη ἂν μείζης ὀρθῶς κεκλημένος, τὰ δ'
ἄστρα ἔοικε τῆς ἀστραπῆς ἐπωνυμίαν ἔχειν· ἡ δὲ
ἀστραπή, ὅτι τοὺς ὥπας ἀναστρέφει, ἀναστροφή ἂν
ᾖ, γὰρ δὲ ἀστραπή καλλωπισθεῖσα κέκληται. ΕΡΜ.
Τί δὲ τὸ πῦρ τε καὶ τὸ ὕδωρ; ΣΩ. Τὸ πῦρ ἀπορῶ,
καὶ κινδυνεύει ἥτοι ἢ τοῦ Εὐθύφρονος με μούσα
πυλαιοπέναι, ἢ τοῦτ' παγχάλεπον εἶναι. σκέψαι οὖν
ἐγὼ μηχανὴν ἐπὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, ὃ ἂν ἀπο-
ρῶ. ΕΡΜ. Τίνα δὴ; ΣΩ. Ἐγὼ σοι ἐρῶ. ἀποκρίναί
γάρ μοι· ἔχοις ἂν εἰπεῖν πῦρ, κατὰ τίνα τρόπον καλεῖ-
ται; ΕΡΜ. Μὰ Δῖ οὐκ ἔγωγε. XXV. ΣΩ. Σκέψαι δὴ
ἐγὼ ὑποπιεῖν περὶ αὐτοῦ. ἐννοῶ γάρ ὅτι πολλὰ οἱ
Ἕλληνες ὀνόματα, ἄλλως τε καὶ οἱ ὑπὸ τοῖς βαρβά-
ροις κατοῦντες, παρὰ τῶν βαρβάρων εἰλήφασιν. ΕΡΜ.
Τί οὖν δὴ; ΣΩ. Εἴ τις ζητοῖ ταῦτα κατὰ τὴν Ἑλλη-
νικὴν φωνὴν ὡς εἰκότως κεῖται, ἀλλὰ μὴ κατ' ἐκεί-
νην, ἐξ ἧς τὸ ὄνομα τυγχάνει ὄν, οἶδθα ὅτι ἀποροῖ
εἶναι. ΕΡΜ. Εἰκότως γε. ΣΩ. Ὅρα τοίνυν καὶ τοῦτο
τὸ ὄνομα τὸ πῦρ μὴ τι βαρβαρικὸν ἦ. τοῦτο γάρ
οὔτε ῥᾶδιον προσάψαι ἐστὶν Ἑλληνικῇ φωνῇ, φανε-
ρὰ τ' εἶσιν οὕτως αὐτὸ καλοῦντες Φοῦγες, σμικροὶ
καὶ παροκκλίνοντες, καὶ τὸ γε ὕδωρ, καὶ τὰς κύνας,
καὶ ἄλλα πολλά. ΕΡΜ. Ἔστι ταῦτα. ΣΩ. Οὐ τοί-
νυν δεῖ ταῦτα προσβιάζεσθαι, ἐπεὶ ἔχοι γ' ἂν τις
εἰπεῖν περὶ αὐτῶν. τὸ μὲν οὖν πῦρ καὶ τὸ ὕδωρ ταύ-
τῃ ἀποδοῦμαι, ὃ δὴ ἀῆρ' ἄρα γε, ὦ Ἐρμόγετες,

ὅτι αἶρει τὰ ἀπὸ τῆς γῆς, ἢ ἢ κέκληται; ἢ ὅτι
 ῥεῖ; ἢ ὅτι πνεῦμα ἐξ αὐτοῦ γίγνεται ῥέοντος;
 γὰρ ποιηταὶ πού τὰ πνεύματα αἵτας καλοῦσιν. ὁ
 οὖν λέγει, ὥσπερ ἂν εἰ εἴποι πνευματόρρουν ἢ
 τώρρουν, [ᾧθεν δὴ βούλεται αὐτὸν οὕτως εἰπεῖν
 ἐστὶν αἴρ.] Τὸν δὲ αἰθέρα τῇδὲ πη ὑπολαμβάνει
 ὅτι αἰεὶ θεῖ περὶ τὸν αἰθέρα ῥέων, αἰεθεὶς δικαίως
 καλοῖτο. Ἰῆ δὲ μᾶλλον σημαίνει ὁ βούλεται, ἢ
 τις γαῖαν ὀνομάσῃ. γαῖα γὰρ γεννήτειρα ὡς
 ὀρθῶς κεκλημένη, ὥς φησιν Ὀμηρος. τὸ γὰρ γεγεν-
 ῃσι γεγενῆσθαι λέγει. *ΕΡΜ.* Εἶεν. *ΣΩ.* Τί οὖν
 ἡμῖν ἦν τὸ μετὰ τοῦτο; *ΕΡΜ.* Ὡραί, ὅς Σώκρατες
 καὶ ἐνιαυτὸς καὶ ἔτος. *ΣΩ.* Αἱ μὲν δὴ ὥραι ὥραι εἰ-
 νασὶ ὡς τοπιλαιὸν ῥητέον, ἢ πῶς βούλει τὸ εἶδος
 δέναι. ὥραι γὰρ εἰσι διὰ τὸ ὀρίζειν χειμῶνάς τε καὶ
 θέρη καὶ πνεύματα καὶ [τοὺς καιροὺς πρὸς] τοὺς και-
 ροὺς ἐκ τῆς γῆς· ὀρίζουσαι δὲ δικαίως ἂν ὥραι κα-
 λοῖντο. Ἐνιαυτὸς δὲ καὶ ἔτος κινδυνεύει ἕν τι εἶναι
 τὸ γὰρ τὰ φύόμενα καὶ τὰ γιγνώμενα ἐν μέρει εἶναι
 στον προάγον εἰς φῶς, καὶ αὐτὸ ἐν αὐτῷ ἐξετάζε-
 σθαι τοῦτο, ὥσπερ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν τὸ τοῦ Διὸς ὄνομα
 δίχα διηρημένον, οἱ μὲν Ζῆνα, οἱ δὲ Δία ἐκάλεσαν
 οὕτω καὶ ἐνταῦθα οἱ μὲν ἐνιαυτὸν, ὅτι ἐν ἐνιαυ-
 τῷ οἱ δὲ ἔτος, ὅτι ἐτάζει· ὁ δὲ ὅλος λόγος ἐστὶ· τὸ
 αὐτῷ ἐτάζον τοῦτο προσαγορεύεσθαι ἢ ὃν δίχα, ὡς
 δύο ὀνόματα γεγονέναι, ἐνιαυτὸν καὶ καὶ ἔτος, ἐξ ἐ-
 ἑνὸς λόγου. *ΕΡΜ.* Ἀλλὰ δῆτα, ὅς Σώκρατες, πολὺ ἐπι-
 δαας. *ΣΩ.* Πόρρω ἤδη, οἶμαι, φαίνομαι σοφώ-

ἐλαύτειν. *ΕΡΜ.* Πάνν μὲν οὖν. *ΣΩ.* Τίχα μᾶλλον
ἐφήσεις. *XXVI. ΕΡΜ.* Ἀλλὰ μετὰ τοῦτο τὸ εἶδος ἔγω-
γε ἡδέως ἂν θεασαίμην ταῦτα τὰ καλὰ ὀνόματα, τὴν
ποτὲ ὀρθότῃτι κεῖται, τὰ περὶ τὴν ἀρετὴν, οἷον φρό-
νησίς τε καὶ ξύνεσις, καὶ δικαιοσύνη, καὶ τᾶλλα τὰ
τοιαῦτα πάντα. *ΣΩ.* Ἐγείρεις μὲν, ὦ ἑταῖρε, οὐ
καῦλον γένος ὀνομάτων. ὅμως δέ, ἐπειδήπερ τὴν λυον-
τὴν ἐνδεδύκα, οὐκ ἀποδειλιάτεον, ἀλλ' ἐπισκεπτέον,
ὥς ἔοικε, φρόνησιν καὶ ξύνεσιν καὶ γνώμην καὶ
πιστήμην καὶ τᾶλλα δὴ ἃ φῆς πάντα ταῦτα τὰ
καλὰ ὀνόματα. *ΕΡΜ.* Πάνν μὲν οὖν οὐ δεῖ ἡμᾶς
προσσιτῆναι. *ΣΩ.* Καὶ μὴν, νῆ τὸν Κῦνα, δοκῶ
γέ μοι οὐ κακῶς μαρτυεσθαι, ὃ καὶ τῦν δὴ ἐνενόησα,
ὅτι οἱ πάνν παλαιοὶ ἄνθρωποι οἱ τιθέμενοι τὰ ὀνό-
ματα παντὸς μᾶλλον, ὥσπερ καὶ τῶν νῦν οἱ πολλοὶ
τῶν σοφῶν, ὑπὸ τοῦ πυκνὰ περιστρέφεσθαι ζητοῦν-
τες, ὅπῃ ἔχει τὰ ὄντα, αἰὲ ἰλιγγῶσι, καίπειτα αὐτοῖς
φαίνεται περιφέρεισθαι τὰ πράγματα καὶ πάντως
φέρεισθαι. αἰτιῶνται δὴ οὐ τὸ ἔνδον τὸ παρὰ σφίσι
τάθος αἴτιον εἶναι ταύτης τῆς δόξης, ἀλλὰ αὐτὰ
τὰ πράγματα οὕτω πεφυκέναι, οὐδὲν αὐτῶν μόνιμον
εἶναι οὐδὲ βέβαιον, ἀλλὰ ῥεῖν καὶ φέρεσθαι καὶ
μετὰ εἶναι πάσης φορᾶς καὶ γενέσεως αἰεὶ. λέγω δέ
γνοήσας πρὸς πάντα τὰ νῦν δὴ ὀνόματα. *ΕΡΜ.*
Ὡς δὴ τοῦτο, ὦ Σώκρατες; *ΣΩ.* Οὐ κατενόησας
ὅπως τὰ ἄρτι λεγόμενα, ὅτι παντάπασιν ὥς φερομέ-
νοις τε καὶ ῥέονσι καὶ γιγνομένοις τοῖς πράγμασι τὰ
ὀνόματα ἐπίκειται; *ΕΡΜ.* Οὐ πάνν ἐνεθυμήθην.

ΣΩ. Καὶ μὴν πρῶτον μὲν τοῦτο, ὃ πρῶτον εἶπομεν, παντάπασιν ὡς ἐπὶ τοιούτων ἐστὶ. ΕΡΜ. Τὸ ποῖον; ΣΩ. Ἡ φρόνησις· φορᾶς γάρ ἐστι καὶ ῥοῦ τόση· εἴη δ' ἂν καὶ ὕνησιν ὑπολαβεῖν φορᾶς· ἀλλ' οὐ περὶ γε τὸ φέρεσθαι ἐστίν. εἰ δὲ βούλει, ἡ γνώμη παντάπασιν δηλοῖ γωνίης σκέψιν καὶ νόημα· τὸ γὰρ νόημα καὶ τὸ σκοπεῖν ταυτὸν. εἰ δὲ βούλει, αὐτὸ ἡ νόσις, τοῦ νέου ἐστὶν ἑῷ· τὸ δὲ νέαι εἶναι τὰ ὄντα, σημαίνει γιγνόμενα αἰεὶ εἶναι· τοῦτου οὖν ἐφίεσθαι τὴν ψυχὴν μνηύει τὸ ὄνομα ὃ θέμενος τὴν νέεσιν. οὐ γὰρ νόσις τοαρχαῖον ἐκαλεῖτο, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ η, ε εἶδει λέγειν δύο, νέεσιν. Σωφροσύνη δὲ σωτηρία οὐ νῦν δὴ ἐσκέμμεθα, φρονήσεως. καὶ μὴν ἡ γε ἐπιστήμη μνηύει ὡς φερομένοις τοῖς πράγμασι νύμασιν ἐπομένης τῆς ψυχῆς τῆς ἀξίας λόγου, καὶ οὐκ ἀπολειπομένης, οὔτε προθεούσης· διό, δεῖ ἐμβάδοντας δὴ τὸ ε, ἐπιστημένην αὐτὴν ὀνομάζειν. ἔντισις δ' αὖ οὕτω μὲν δύξαιεν ἂν ὡς περὶ ξυλλογισμὸς εἶναι· ὅταν δὲ ξυνιέναι λέγη, ταυτὸν παντάπασιν συμβαίνει τῷ ἐπίστασθαι λεγόμενον· ξυμπορεῖσθαι γὰρ λέγει τὴν ψυχὴν τοῖς πράγμασι τὸ ξυνιέναι. ἀλλὰ μὴ ἡ γε σοφία φορᾶς ἐφάπτεσθαι σημαίνει· σκοτωδέστερον δὲ τοῦτο καὶ ξενικώτερον· ἀλλὰ δεῖ ἐκ τῶν ποιητῶν ἀναμνησχεσθαι ὅτι, πολλοὶ λαχοῦ λέγουσι περὶ οἴου ἂν τύχῃσι τῶν ἀρχομένων ταχὺ προῖεναι, ἐσὺ θη φασί. Ἀθλωνικῶς δὲ ἀνὰ τῶν εὐδοκίμων καὶ ὄνομα ἦν Σοῦς· τὴν γὰρ ταχίστην ἔρμην οἱ Ἀακιδαιμόνιοι τοῦτο κηλοῦσι. ταύτης οὖν

τῆς φροῦς ἐπαφὴν σημαίνει ἡ σοφία, ὡς φερομένων
 τῶν ὄντων. καὶ μὴν τό γε ἀγαθόν, τοῦτο τῆς φύσεως
 πάσης τῷ ἀγαστῷ βούλεται τὸ ὄνομα ἐπικεῖσθαι.
 ἐπειδὴ γὰρ πορεύεται τὰ ὄντα, ἐν μὲν ἄρ' αὐτοῖς
 τάχος, ἐν δὲ βραδυτής· ἔστιν οὖν οὐ πᾶν τὸ ταχύ,
 ἀλλὰ τι αὐτοῦ, ἀγαστόν. τούτω οὖν δὴ τῷ ἀγαστῷ
 αὕτη ἡ ἐπωνυμία ἐστὶ τἀγαθόν. XXVII. Δικαιοσύνη
 δέ, ὅτι μὲν ἐπὶ τῇ τοῦ δικαίου ξυρέσει τοῦτο κεῖται τὸ
 ὄνομα, ῥᾷδιον ξυμβαλεῖν· αὐτὸ δὲ τὸ δίκαιον, χαλε-
 πόν. καὶ γὰρ δὴ καὶ ἔοικε μέχρι μὲν του ὁμολογεῖ-
 σθαι παρὰ πολλῶν, ἔπειτα δὲ ἀμφισβητεῖσθαι. ὅσοι
 γὰρ ἤρουνται τὸ πᾶν εἶναι ἐν πορείᾳ, τὸ μὲν πολὺ
 αὐτοῦ ὑπολαμβάνουσι τοιοῦτόν τι εἶναι οἷον οὐδὲν
 ἄλλο ἢ χωρεῖν· διὰ δὲ τούτου παντός εἶναι τι διεξίον,
 δι' οὗ πάντα τὰ γινόμενα γίνεσθαι· εἶναι δὲ τἀ-
 χιστον τοῦτο καὶ λεπτότατον· οὐ γὰρ ὦν δύνασθαι
 ἄλλως διὰ τοῦ ἰόντος εἶναι παντός, εἰ μὴ λεπτότατόν
 τι ἦν, ὥστε αὐτὸ μηδὲν ἀτέγειν, καὶ τἀχιστον, ὥστε
 τηρῆσθαι ὥσπερ ἐστίωσι τοῖς ἄλλοις. ἐπεὶ δ' οὖν ἐπι-
 τροπιδεῖ τὰ ἄλλα πάντα διαῖον, τοῦτο τὸ ὄνομα
 ἐκλήθη ὀρθῶς δίκαιον, εὐστομίας ἕνεκα τὴν τοῦ κ
 ὄνταμιν προσλαβόν. μέχρι μὲν οὖν ἐνταῦθα, ὃ νῦν
 εἰς ἔλεγον, παρὰ πολλῶν ὁμολογεῖται τοῦτο εἶναι
 τὸ δίκαιον. ἐγὼ δέ, ὦ Ἑραβόγετες, ἅτε λιπαρῆς ὢν
 περὶ αὐτοῦ, ταῦτα μὲν πάντα διηπέπυσμαι ἐν ἀποφ
 ῆταις, ὅτι τοῦτ' ἐστὶ τὸ δίκαιον καὶ τὸ αἴτιον· δι'
 γὰρ γίγνεται, τοῦτ' ἐστὶ τὸ αἴτιον· καὶ ἰδίᾳ κα-
 λῶν ἔφη τις τοῦτο ὀρθῶς ἔχειν διὰ ταῦτα. ἐπειδὴν

δ' ἡρέμα αὐτοὺς ἐπανερωτῶ ἀκούσας ταῦτα μηδὲ
 ἦτιον, Τί οὖν ποτ' ἐστίν, ὦ ἄριστε, τὸ δίκαιον,
 τοῦτο οὕτως ἔχει; δοκῶ τε ἤδη μακρότερον τοῦ προσ-
 ἤκοντος ἐρωτᾶν καὶ ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἄλλεσθαι
 ἱκανῶς γάρ με φασι πεπύσθαι καὶ ἀκηκοέναι, καὶ
 ἐπιχειροῦσι, βουλόμενοι ἀποπιμπλάναι με, ἄλλοι
 ἄλλα ἤδη λέγειν, καὶ οὐκέτι συμφωνοῦσιν. ὁ μὲν
 γάρ τις φησι τοῦτο εἶναι τὸ δίκαιον, τὸν ἥλιον· τοῦτο
 γάρ μόνον διαϊόντα καὶ κάοντα ἐπιτροπεύειν τὰ ὄν-
 τα. ἐπειδὴν δέ τῃ λέγω αὐτὸ ἄσμενος, ὥς καλὸν πρὸς
 ἀκηκοῶς, καταγελᾷ μου οὗτος ὁ ἀκούσας, καὶ ἐρω-
 τᾷ με εἰ οὐδὲν δίκαιον οἶμαι εἶναι ἐν τοῖς ἀνθρώποις.
 ἐπειδὴν ὁ ἥλιος δὴρ λιπαροῦντος οὖν ἐμοῦ ὅ, τι αὐ-
 τοῦ ἐκείνος λέγει, αὐτὸ τὸ πῦρ φησι· τοῦτο δὲ οὐ φράδιον
 ἔστιν εἰδέναι. ὁ δὲ οὐκ αὐτὸ τὸ πῦρ φησιν, ἀλλ' αὐ-
 τὸ τὸ θερμὸν τὸ ἐν τῷ πυρὶ ἐόν, ὁ δὲ τούτων μὲν
 πάντων καταγελᾷ φησιν, εἶναι δὲ τὸ δίκαιον, ὃ λέ-
 γει Ἀναξαγόρας, νοῦν εἶναι τοῦτο· αὐτοκράτορα γὰρ
 ὄντα αὐτόν, καὶ οὐδενὶ μεμιγμένον, πάντα φησὶν
 αὐτόν κοσμεῖν τὰ πράγματα διὰ πάντων ἴοντα. ὅ-
 ταῦθα δὴ ἐγώ, ὦ φίλε, πολὺ ἐν πλείονι ἀπορίᾳ εἰ-
 μέ, ἢ πρὶν ἐπιχειρῆσαι μανθάνειν περὶ τοῦ δικαίου.
 ὁ, τι ποτ' ἐστίν. ἀλλ' οὖν οὔτερον ἕνεκα ἐσκοποῦμαι,
 τό γε ὄνομα τοῦτο φαίνεται αὐτῷ διὰ ταῦτα νεῖοθαι
 EPM. Φαίγη μοι, ὦ Σώκρατες, ταῦτα μὲν ἀκηκο-
 ναι του, καὶ οὐκ αὐτοσχεδιάζειν. ΣΩ. Τί δὲ ταῦτα
 EPM. Οὐδ' ἄν γε. XXVIII. ΣΩ. Ἀκουε δὴ· ἴσως γάρ
 ἂν σε καὶ τὰ ἐπίλοιπα ἐξαπατήσῃμι ὥς οὐκ ἀκηκο-

λέγω. μετὰ γὰρ δικαιοσύνην τί λείπεται ἡμῖν; ἀνδρίαν,
οἶμαι, οὐπὼ διήλθομεν. ἀδικία μὲν γὰρ δηλονότι
ἐστὶν ὄντως ἐμπόδισμα τοῦ διαϊόντος· ἀνδρία δὲ ση-
μαίνει, ὡς ἐν μάχῃ ἐπονομαζομένης τῆς ἀνδρίας· μά-
χην δ' εἶναι ἐν τῷ ὄντι, εἴπερ ῥεῖ, οὐκ ἄλλο τι ἢ
τὴν ἐναντίαν ῥοήν. ἐάν οὖν τις ἐξέλῃ τὸ δ τοῦ ὀνό-
ματος τῆς ἀνδρίας, αὐτὸ μηνύει τὸ ἔργον τὸ ὄνομα
ἢ ἀνρία. δῆλον οὖν ὅτι οὐ πάσῃ ῥοῇ ἢ ἐναντία ῥοῇ
ἀνδρία ἐστίν, ἀλλὰ τῇ παρὰ τὸ δίκαιον ῥεούσῃ· οὐ
γὰρ ἂν ἐπηνέιτο ἡ ἀνδρία. καὶ τὸ ἄρῃεν καὶ ὁ ἀνήρ
ἐπὶ παραπλησίῳ τινὲ τοῦτω ἐστὶ τῇ ἄνω ῥοῇ. Τυνὴ
δὲ γονὴ μοι φαίνεται βούλεσθαι εἶναι. Τὸ δὲ θῆλυ
ἀπὸ τῆς θηλῆς τι φαίνεται ἐπωνομασθαι. ἡ δὲ θη-
λή ἡρά γε, ὡς Ἑρμύγενες, ὅτι τεθῆλῆναι ποιεῖ ὡς-
περ τὰ ἀρδόμενα; ΕΡΜ. Ἐοικέ γε, ὡς Σώκρατες
ΣΩ. Καὶ μὴν αὐτὸ γε τὸ θάλλειν τὴν αὐξὴν μοι δο-
κεῖ ἀπεικάζειν τὴν τῶν νέων, ὅτι ταχεῖα καὶ ἐξαιφνι-
δία γίγνεται· οἷόν περ οὖν μεμύμηται τῷ ὀνόματι
ἐναρμόσας ἀπὸ τοῦ θεῖν καὶ ἄλλεσθαι τὸ ὄνομα.
ἀλλ' οὐ γὰρ ἐπισκοπεῖς με ὥςπερ ἐκτός δρόμον φε-
ρόμενον, ἐπειδιάν λείου ἐπιλάβωμαι· λοιπὰ δὲ ἡμῖν
εἰ συχρὰ τῶν δοκούντων σπουδαίων εἶναι. ΕΡΜ.
ἀληθῆ λέγεις. ΣΩ. Ὡς γ' ἔστιν ἐν καὶ τέχνην ἰδεῖν
ῥ, τι ποτὲ βούλεται εἶναι. ΕΡΜ. Πάνυ μὲν οὖν.
ΣΩ. Οὐκοῦν τρυτὸ γε ἕξιν νοῦ σημαίνει [εχονόη,] τὸ
μὲν τ' ἀφιλόντι, ἐμβυλόντι δὲ τὸ ο μεταξὺ τοῦ χ καὶ
τοῦ ν, καὶ τοῦ νυ καὶ τοῦ ἦτα; ΕΡΜ. Καὶ μάλα γε
ἐπίσχεως, ὡς Σώκρατες. ΣΩ. Ὡ μακάριε, οὐκ οἶσθ'

ὅτι τὰ πρῶτα ὀνόματα τεθέντα, κατακίχωνται ἤδη ὑπὸ
 τῶν βουλομένων τραγωδεῖν αὐτά, περιτιθέντων γράμμα-
 ματα καὶ ἔξαιρούντων, εὐστομίας ἕνεκα, καὶ πανταχῶς
 στρεφόντων, καὶ ὑπὸ καλλωπισμοῦ καὶ ὑπὸ χρόνου
 ἐπὶ καὶ ἐν τῷ κατόπτρῳ οὐ δοκεῖ σοι ἄτοπον εἶναι τὸ
 ἐμβεβλήσθαι τὸ ὄνομα; ἀλλὰ τοιαῦτα, οἶμαι, ποιοῦ-
 σιν οἱ τῆς μὲν ἀληθείας οὐδὲν φροντίζοντες, τὸ δὲ
 στόμα πλάττοντες· ὥς τ' ἐπεμβάλλοντες πολλὰ ἐπὶ τὰ
 πρῶτα ὀνόματα, τελευτῶντες ποιοῦσι μὴδ' ἂν ἴναι
 ἀνθρώπων ξυτεῖναι ὅ, τι ποτὲ βούλεται τὸ ὄνομα
 ὥς τις καὶ τὴν σφίγγα ἀντὶ σφίγγος σφίγγα καλοῦσι,
 καὶ ἄλλα πολλά. EPM. Ταῦτα μὲν ἔστιν οὕτως, ὅς τις
 Σώκρατες. ΣΩ. Εἰ δ' αἶ τις ἐάσει καὶ ἐντιθέσθαι
 καὶ ἔξαιρεῖν αὐτὸ ἂν βούληται τις εἰς τὰ ὀνόματα,
 πολλὴ τις εὐπορία ἔσται, καὶ πᾶν ἂν παντί τις ὄνομα
 πράγματι προσαρμόσειεν. EPM. Ἀληθῆ λέγεις.
 ΣΩ. Ἀληθῆ μέντοι· ἀλλὰ τὸ μέτρον, οἶμαι, δεῖ
 φυλάττειν καὶ τὸ εἰκόσ σέ τὸν σοφὸν ἐπιστάτην. EPM.
 Βουλοίμην ἔν. ΣΩ. Καὶ ἐγὼ σοι συμβούλομαι, ὅς τις
 ἑρμόγην. ἀλλὰ μὴ λίαν, ὡς δαιμόνιε, ἀκριβοῦ-
 γοῦ, μὴ μ' ἀπογνῶσθης μένεος. ἔρχομαι γάρ ἐπὶ τῇ
 κορυφῇ ὣν εἶρηκα, ἐπειδὴν μετὰ τέχνην μηχανῆν
 ἐπισκεψώμεθα. μηχανὴ γάρ μοι δοκεῖ τοῦ ἄναιεν ἐ-
 πολὺ σημεῖον εἶναι· τὸ γὰρ μήκος, πρὸς τὸ πλάτος
 σημαίνει· ἐξ ἀμφοῖν οὖν τούτοις ξόχκεται, μήκος
 τε καὶ τοῦ ἄναιεν, τὸ ὄνομα ἢ μηχανή. ἀλλ', ὅς τις
 νῦν δὴ εἶπον, ἐπὶ τὴν κορυφὴν δεῖ τῶν εἰρημίων
 ἵσθαι. XXIX. Ἀρετὴ γὰρ καὶ κακία ὅ, τι βούλεται

ὀνόματα, ζητητέα. τὸ μὲν οὐκ ἕτερον οὐπω καθορῶ, τὸ
 δ' ἕτερον δοκεῖ μοι κατὰδηλον εἶναι· συμφωνεῖ γάρ
 τοῖς ἔμπροσθεν πᾶσιν. εἴτε γὰρ ἰόντων τῶν πρα-
 γμάτων, πᾶν τὸ κακῶς ἰὼν κακία ἂν εἴη· τοῦτο δὲ
 ὅταν ἐν ψυχῇ ᾗ τὸ κακῶς ἰέναι ἐπὶ τὰ πράγματα, μά-
 λιστα τὴν τοῦ ὕλου ἐπωνυμίαν ἔχει τῆς κακίας. τὸ
 δὲ κακῶς ἰέναι ὅ, τι ποτὲ ἐστὶ, δοκεῖ μοι δηλοῦν
 καὶ ἐν τῇ δειλίᾳ, ὃ οὐπω διήλθομεν, ἀλλ' ὑπερέ-
 βημεν, δίδον αὐτὸ μετὰ τὴν ἀνδρίαν σκέψασθαι. δο-
 κοῦμεν δέ μοι καὶ ἄλλα πολλὰ ὑπερβεβηκέναι. ἡ δ' οὐκ
 δειλία τῆς ψυχῆς σημαίνει δεσμὸν εἶναι ἰσχυρόν· τὸ γάρ
 λῖαν, ἰσχύς τις ἐστὶ. δεσμὸς οἷν ὁ λῖαν καὶ ὁ μέγιστος
 τῆς ψυχῆς ἡ δειλία ὅν εἴη, ὥσπερ γε καὶ ἡ ἀπορία,
 κακὸν καὶ πῦν, ὥς ἔοικεν, ὅ, τι ὅν ἐμποδὼν ἢ τῷ
 ἰέναι καὶ πορεύεσθαι. τοῦτ' οὐκ φαίνεται τὸ κακῶς ἰέ-
 ναι δηλοῦν τὸ ἰσχομένως τε καὶ ἐμποδιζομένως πορεύε-
 σθαι, ὃ δὴ ψυχὴ ὅταν ἔχη, κακίας μεοτὴ γίνεται.
 εἰ δ' ἐπὶ τοιαύτοις ἡ κακία ἐστὶ τοῦνομα, τοῦναν-
 τίον τοῦτου ἡ ἀρετὴ ἂν εἴη, σημαῖνον πρῶτον μὲν
 εὐπορίαν, ἔπειτα δὲ λελυμένην τὴν φύσιν τῆς ἀγαθῆς
 ψυχῆς εἶναι ἀεὶ· ὥστε τὸ ἀσχετὸς καὶ τὸ ἀκωλύτως
 αἰεὶ ὅσον ἐπωνυμίαν εἴληφεν, ὥς ἔοικε, τοῦτο τοῦ-
 νομα· ὁρθῶς μὲν ἔχει ἀειφρέϊτην καλεῖν· ἰσως δὲ αἰ-
 ρετὴν λέγει· ὥς οὗσης ταύτης τῆς ἕως αἰρετώτα-
 της· συγκεκρωτόταται δὲ καὶ καλεῖται ἀρετὴ. καὶ ἰσως
 μὲν αὐτὴ φήσεις πλάττειν· ἐγὼ δὲ φημι, εἴπερ ὃ ἱμ-
 προσθαν εἶπον, ὁρθῶς ἔχει, ἡ κακία, καὶ τοῦτο
 τοῦνομα τὴν ἀρετὴν ὁρθῶς ἔχειν. ΕΡΜ. Τὸ δὲ δὴ

κακόν, δι' οὗ πολλά τῶν ἔμπροσθεν εἴρηκας, τί ἂν νοοῖ τοῦτομα; ΣΩ. Ἀποπόν τι νῆ Δία ἔμοιγε δοκεῖ καὶ χαλεπὸν ξυμβαλεῖν. ἐπάγω οὖν καὶ τούτῳ ἐκείνην τὴν μηχανήν. ΕΡΜ. Ποίαν ταύτην; ΣΩ. Τὴν τοῦ βαρβαρικοῦ τι καὶ τοῦτο φάναι εἶναι. ΕΡΜ. Καὶ ἰοικάς γε ὁρθῶς λέγοντι· ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ταῦτα μὲν ἔωμεν· τὸ δὲ καλὸν καὶ τὸ αἰσχρὸν περὶ μεθὰ ἰδεῖν πῇ εὐλόγως ἔχει. ΣΩ. Τὸ μὲν τοίνυν αἰσχρὸν καὶ δὴ κατάδηλόν μοι φαίνεται ὃ νοοῖ· καὶ τοῦτο γὰρ τοῖς ἔμπροσθεν ὁμολογεῖται. τὸ γὰρ ἐμποδίζον καὶ ἴσχυον τῆς ψυχῆς τὰ ὄντα λοιδορεῖν μοι φαίνεται διαπαντός ὃ τὰ ὀνόματα θείας, καὶ νῦν τὸ αἰεὶ ἴσχυοντι τὸν ψυχὴν τοῦτο τὰ ὄνομα ἔθετο ἀεισχοῦσθον· νῦν δὲ συγκροτήσαντες αἰσχρὸν καλοῦσι. ΕΡΜ. Τί δὲ τὸ καλόν; ΣΩ. Τοῦτο χαλεπώτερον κατανοῆσαι. καίτοι λέγουσι γε αὐτὸ ἁρμονία μόνον καὶ μήκει τοῦ οὗ παρῆται. ΕΡΜ. Πῶς δὴ; ΣΩ. Τῆς διανοίας ἰοικέ τις ἐπωνυμία εἶναι τοῦτο τὸ ὄνομα. ΕΡΜ. Πῶς λέγεις; ΣΩ. Φέρε, τί οἶε σὺ εἶναι τὸ αἷτιον κληθῆναι ἐκάστῳ τῶν ὄντων; ἂν οὐκ ἐκεῖνο τὸ τὰ ὀνόματα θέμενον; ΕΡΜ. Πάντως που. ΣΩ. Οὐκοῦν διάνοια ἂν εἴη τοῦτο, ἣτοι θεῶν ἢ ἀνθρώπων ἢ ἀμφοτέρων. ΕΡΜ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν τὸ καλέσαν τὰ πράγματα καὶ τὸ καλὸν ταυτὸν ἐστὶ τοῦτο, διάνοια; ΕΡΜ. Φαίνεται. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ὅσα μὲν ἂν νοῦς τε καὶ διάνοια ἐργάσθαι, ταῦτά ἐστι τὰ ἐπαινετά· ἃ δὲ μὴ, ψεκτά; ΕΡΜ. Πάνυ γε. ΣΩ. Τί οὖν ἱατρικὸν ἱατρικὰ

ἐργάζεται, καὶ τὸ τεκτονικὸν τεκτονικά· ἢ πῶς λέ-
γεις; *ΕΡΜ.* Οὕτως ἔγωγε. *ΣΩ.* Καὶ τὸ καλὸν ἄρα
καλά; *ΕΡΜ.* Αἰὲ γέ τοι. *ΣΩ.* Ἔστι δέ γε τοῦτο,
ὃς φάμεν, διάνοια; *ΕΡΜ.* Πάνυ γε. *ΣΩ.* Ὅρθως
ἄρα φρονήσεως αὕτη ἡ ἐπωνυμία ἐστὶ τὸ καλὸν τῆς
τὰ τοιαῦτα ἀπεργαζομένης, ἃ δὴ καλὰ φάσκοντες
εἶναι ἀσπαζόμεθα. *ΕΡΜ.* Φαίνεται. *XXX. ΣΩ.* Τί
οὖν ἡμῖν ἐτι λοιπὸν τῶν τοιούτων; *ΕΡΜ.* Ταῦτα
τὰ περὶ τὸ ἀγαθὸν τε καὶ καλόν, ξυμφέροντά τε καὶ
λυσαιτελοῦντα, καὶ ὠφέλιμά τε, καὶ κερδαλέα, καὶ τὰν-
αντία τούτων. *ΣΩ.* Οὐκοῦν τὸ μὲν ξυμφέρον ἤδη
που κἂν σὺ εὖροις ἐκ τῶν πρότερον σκοπῶν· τῆς γὰρ
ἐπιστήμης ἀδελφὸν το φαίνεται. οὐδὲν γὰρ ἄλλο δη-
λοῖ ἢ τὴν ἄμα φορὰν τῆς ψυχῆς μετὰ τῶν πραγμάτων,
καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ τοιούτου πραττόμενα, ξυμφέροντά τε
καὶ ξύμφορα, κεκληθῆναι ἀπὸ τοῦ ξυμπεριφέρεισθαι
ἵσικε; *ΕΡΜ.* Ἔοικε. *ΣΩ.* Τὸ δέ γε κερδαλέον ἀπὸ
τοῦ κέρδους. κέρδος δὲ νῦν ἀντὶ τοῦ δέλτα ἀποδιδόντι
ἐς τὸ ὄνομα δηλοῖ ὃ βούλεται· τὸ γὰρ ἀγαθὸν κατ'
ἄλλον τρόπον ὀνομάζει. ὅτι γὰρ κερύννυται ἐς πάντα
διξιόν, ταύτην αὐτοῦ τὴν δύναμιν ἐπονομάζων ἔθε-
το τοῦτομα· δέλτα ἐνθεῖς ἀντὶ τοῦ νῦν κέρδος ἐφθέ-
γξατο. *ΕΡΜ.* Λυσαιτελοῦν δὲ τί δή; *ΣΩ.* Ῥοι-
καν, ὡς Ἐρμύγενες, οὐχὶ καθάπερ οἱ κάπηλοι αὐτοῖ
χρῶνται ἐὰν τὸ ἀνύλωμα ἀπολύῃ, οὐ ταύτη λέγεις μοι
δοκεῖ τὸ λυσαιτελοῦν· ἀλλ', ἐτι τάχιστον ὣν τοῦ ὄντος
ἵστασθαι οὐκ ἔξ τὰ πράγματα, οὐδὲ τέλος λαβοῦ-
σαν τὴν φορὰν τοῦ φέρεσθαι στήναι τε καὶ παύ-

σασθαι, ἀλλ' αἰεὶ λύει αὐτῆς ἂν τι ἐπιχειρῇ τέλος
 ἐγγίγνυσθαι, καὶ παρέχει ἅπαντον καὶ ἀθάνατον
 αὐτῇ· ταύτη μοι δοκεῖ ἐπισημῆσαι τὸ ἀγαθόν, λυ-
 σιτελοῦν· τὸ γὰρ τῆς φθορᾶς λῦον τὸ τέλος λυσιτε-
 λοῦν καλέσαι. Ὀφείμιον δὲ ξενικὸν τοῦτομα, ὃ καὶ
 Ὀμηρος πολλαχοῦ κέχρηται, τῷ ὀφέλλειν· ἔστι δὲ τοῦτο
 τοῦ αἰξίν καὶ ποιῆν ἐπαινυμία. XXXI. EPM. Ταῦτα
 δὴ τούτων ἐναντία πῶς ἔχει ἡμεῖς; ΣΩ. Ὅσα μὲν ἀπό-
 φησι αὐτῶν, ὡς γέ μοι δοκεῖ, οὐδὲν δεῖ ταῦτα διεξ-
 ἱέναι. EPM. Ποῖα ταῦτα; ΣΩ. Ἀξύνφορον καὶ
 ἀνωφελές καὶ ἀλυσιτελές καὶ ἀπερδές. EPM. Ἀλη-
 θῇ λέγεις. ΣΩ. Ἀλλὰ βλαβερόν γε καὶ ζημιῶδες;
 EPM. Ναί. ΣΩ. Καὶ τὸ μέγ γε βλαβερόν τὸ βλά-
 πτον τὸν ῥοῦν εἶναι λέγει· τὸ δὲ βλάπτον αὐτὸ σημαίνει,
 βουλόμενον ἄπτειν· τὸ δὲ ἄπτειν καὶ δεῖν ταυτὸν ἔστι·
 τοῦτο δὲ ἅπανταχοῦ ψέγει. τὸ βουλόμενον οὖν ἄπτει
 ῥοῦν, ὀρθότατα μὲν ἂν εἴη βουλαπτεροῦν· καλλο-
 πισθὲν δὲ καλεῖσθαι μοι φαίνεται βλαβερόν. EPM.
 Ποικίλα γέ σοι, ὦ Σόκράτης, ἐκβαίνει τὰ ὄνοματα·
 καὶ γὰρ νῦν μοι ἔδοξας ὡς περ τοῦ τῆς Ἀθηναίας νό-
 μων προαύλιον στομαυλῆσαι, τοῦτο τὸ ὄνομα προει-
 πὼν τὸ βουλαπτεροῦν. ΣΩ. Οὐκ ἐγώ, ὦ Ἐρμόγενης,
 αἴτιος, ἀλλ' οἱ θεμένοι τὸ ὄνομα. EPM. Ἀληθῇ
 λέγεις· ἀλλὰ δὴ τὸ ζημιῶδες τί ἂν εἴη; ΣΩ. Τί δ'
 ἂν εἴη ποτὲ τὸ ζημιῶδες; θέασθαι, ὦ Ἐρμόγενης, ὅτι
 ἐγὼ ἀληθῇ λέγω, λέγων ὅτι προστιθέντες γυμνα-
 ματα καὶ ἐξαίρουντες σφόδρα ἀλλοιοῦσι τὰς τῶν
 ὀνομάτων διανοίας, οὕτως ὥστε σμικρὰ πάντων παρα-

στρέφοντες ἐνίοτε, τὰναντία ποιῶν σημαίνειν· οἷον
καὶ ἐν τῷ θέοντι· ἐνενόησα γὰρ αὐτὸ καὶ ἀνεμνή-
σθην ἄρτι ἀπὸ τοῦδε, ὃ ἔμελλον σοὶ ἐρεῖν, ὅτι ἡ μὲν
νέα φωνὴ ἡμῶν ἢ καλὴ αὕτη καὶ τοῦναντίον περιείρε-
ψε μηνύειν τὸ δέον καὶ τὸ ζημιώδες, ἀφανίζουσα ὃ,
τι νοεῖ· ἢ δὲ παλαιὰ ἀμφοτέρων δηλοῖ ὃ βούλεται
τοῦνομα. *ΕΡΜ.* Πῶς λέγεις; *ΣΩ.* Ἐγὼ σοὶ ἐρῶ.
οἶσθα ὅτι οἱ παλαιοὶ οἱ ἡμέτεροι τῷ ἴῳτι καὶ τῷ
δέλτα εὖ μάλα ἐχρῶντο, καὶ οὐχ ἥκιστα αἱ γυναῖκες,
αἵπερ μάλιστα τὴν ἀρχαίαν φωνὴν σῶζουσι. νῦν δὲ
ἀντὶ μὲν τοῦ ἴῳτι, εἴ ἢ ἦτι μεταστρέφουσιν, ἀντὶ δὲ
τοῦ δέλτα ζῆτι, ὡς δὴ μεγαλοπρεπέστερα ὄντα. *ΕΡΜ.*
Πῶς δὴ; *ΣΩ.* Οἷον, οἱ μὲν ἀρχαῖοιταὶ ἡμέραν τὴν
ἡμέραν ἐκάλουν, οἱ δὲ ἡμέραν, οἱ δὲ νῦν ἡμέραν.
ΕΡΜ. Ἔστι ταῦτα. *ΣΩ.* Οἶσθα οὖν ὅτι μόνον τοῦ-
το δηλοῖ τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τὴν διάνοιαν τοῦ θεμέ-
νου, ὅτι γὰρ ἀσμένους τοῖς ἀνθρώποις καὶ ἡμείρου-
σιν ἐκ τοῦ σκότους τὸ φῶς ἐγγίγνεται, ταύτην ἀπό-
μασαν ἡμέραν. *ΕΡΜ.* Φαίνεται. *ΣΩ.* Νῦν δὲ γε τε-
τραγωδημένον οὐδ' ἂν κατανοήσας ὃ, τι βούλεται
ἡ ἡμέρα. καίτοι τινὲς οἴονται ὡς δὴ ἡμερα ἢ ἡμέρα
ποιεῖ, διὰ ταῦτα ὀνομάσθαι αὐτὴν οὕτως. *ΕΡΜ.*
Δοκεῖ μοι. *ΣΩ.* Καὶ τό γε ζυγὸν οἶσθα ὅτι δυογόν
οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν. *ΕΡΜ.* Ἦνεν γε. *ΣΩ.* Καὶ τὸ
μὲν γε ζυγόν οὐδέν δηλοῖ· τὸ δέ, τῶν δυεῖν ἕνεκα
τῆς δέσεως ἐκ τὴν ἀγωγὴν, ἐπωνόμασται δυογόν δι-
καιῶς· νῦν δὲ ζυγόν. καὶ ἄλλα πάμπολλα οὕτως ἔχειν
ΕΡΜ. Φαίνεται. *ΣΩ.* Κατὰ ταῦτα τοίνυν πρῶτον

μὲν τὸ δέον οὕτω λεγόμενον τοῦναντίον σημαίνει πῶς
 τοῖς περὶ τὰ ἀγαθὸν ὀνόμασιν· ἀγαθοῦ γὰρ ἰδέα
 οὕσα τὸ δέον φαίνεται δεσμός εἶναι καὶ κώλυμα φο-
 ρῆς, ὥσπερ ἀδελφὸν ὃν τοῦ βλαβεροῦ. EPM. Καὶ
 μάλιστα, ὦ Σώκρατες, οὕτω φαίνεται. ΣΩ. Ἀλλ' οὐκ,
 εἰάν τῳ ἀρχαίῳ ὀνόματι χρῆ, ὃ πολὺ μᾶλλον εἰκός
 ἐστὶν ὀρθῶς κῆσθαι ἢ τὸ νῦν· ἀλλ' ὁμολογήσει τοῖς
 πρόσθεν ἀγαθοῖς, εἰάν ἀντὶ τοῦ εἶναι τὸ ἴδιον ἀποδι-
 δῶς, ὥσπερ τοπαλαιόν· διὸν γὰρ αὖ σημαίνει, ἀλλ'
 οὐ δέον, τὰγαθὸν ὅπερ αἰεὶ ἐπαινεῖ· καὶ οὕτως οὐκ
 ἐναντιοῦται αὐτὸς αὐτῷ ὅτι τὰ ὀνόματα τιθέμενος,
 ἀλλὰ δέον καὶ ὠφέλιμον καὶ λυσιτελοῦν καὶ κερ-
 δαλέον καὶ ἀγαθὸν καὶ ξυμφέρον καὶ εὐπορον
 τὸ αὐτὸ φαίνεται, ἑτέροις ὀνόμασι σημαῖνον τὸ δια-
 κοσμοῦν καὶ διῶν πανταχοῦ, ἐγκεκομιασμένον· τὸ
 δὲ ἴσχον καὶ δοῦν, πεγόμενον. καὶ δὴ καὶ τὸ ζημιῶ-
 νες, εἰάν κατὰ τὴν ἀρχαίαν φωνὴν ἀποδοῖς ἀντὶ τοῖ
 ζητὰ δέλτα, φανεῖται σοι κῆσθαι τὸ ὄνομα ἐπὶ τῷ
 δοῦντι τὸ ἴον, ἐπονομασθῆναι δημιῶδες. XXXII. EPM.
 Τί δαὶ δὴ ἡδονὴ καὶ λύπη καὶ ἐπιθυμία καὶ τὰ τοι-
 αῦτα, ὦ Σώκρατες; ΣΩ. Οὐ πάνυ χαλεπά μοι φαί-
 νεται, ὦ Ἑρμόγενης. ἢ τε γὰρ ἡδονή, ἢ πρὸς τὴν
 ὄρησιν ἔοικε τείνονσα πρῶξις τοῦτο ἔχειν τὸ ὄνομα·
 τὸ δέλτα δὲ ἔγκειται, ὥστε ἡδονὴ ἀντὶ ἡονῆς κα-
 λεῖται· ἢ τε λύπη, ἀπὸ τῆς διαλύσεως τοῦ σώμα-
 τος ἔοικεν ἐπονομασθῆναι, ἣν ἐν τούτῳ τῷ πάθῳ
 ἴσχει τὸ σῶμα. καὶ ἢ γε ἀνία τὸ ἐμποδίζον τοῦ ἵ-
 ναι. Ἡ δὲ ἀλγηδὼν ξενικόν τι φαίνεται μοι, ἀπὸ

τοῦ ἀλγεῖναι ὀνομασμενον. Ὀδύνη δὲ ἀπὸ τῆς
 ἐνδύσεως τῆς λύπης κεκλημένη ἔοικεν. Ἀχθῆ-
 δων δὲ καὶ παντὶ δῆλον ἀπεικασμένον τὸ ὄνο-
 μα τῷ τῆς φοβᾶς βάρει. Χαρὰ δὲ τῇ διαχύσει καὶ
 εὐπορίᾳ τῆς ῥοῆς τῆς ψυχῆς ἔοικε κεκλημένη. Τέρ-
 ψις δὲ ἀπὸ τοῦ τερπνόν· τὸ δὲ τερπνόν ἀπὸ τῆς
 διὰ τῆς ψυχῆς ἔρψεως πνοῇ ἀπεικασθὲν κέκληται,
 ἐν δίκῃ μὲν ἢν ἔρπνουν καλούμενον, ὑπὸ χρόνου δὲ
 τερπνόν παρηγμένον. Εὐφροσύνη δὲ οὐδὲν προσδι-
 ται τοῦ διότι ῥηθῆναι. παντὶ γάρ δῆλον ὅτι ἀπὸ τοῦ
 εὖ τοῖς πράγμασι τὴν ψυχὴν συμφέρεσθαι τοῦτο
 ἔλαβε τὸ ὄνομα, εὐφροσύνη, τό γε δίκαιον· ὅμως
 δὲ αὐτὸ καλοῦμεν εὐφροσύνην. Οὐδ' ἐπιθυμια χαλ-
 πόν· τῇ γὰρ ἐπὶ τὸν θυμὸν ἰούσῃ δυνάμει δηλονότι
 τοῦτο ἐκλήθη τὸ ὄνομα. Θυμὸς δὲ ἀπὸ τῆς θύσεως
 καὶ ῥέσεως τῆς ψυχῆς ἔχει ἢν τοῦτο τὸ ὄνομα. Ἀλλὰ
 μὴν ἡμερὸς γε τῷ μάλιστα ἔλκοντι τὴν ψυχὴν ῥῶ ἐπω-
 νομάσθη· ὅτι γὰρ ἰέμενος ῥεῖ καὶ ἐφριέμενος τῶν
 πραγμάτων, καὶ οὕτω δὴ ἐπισπᾷ σφόδρα τὴν ψυχὴν
 διὰ τὴν ἔσιν τῆς ῥοῆς, ἀπὸ ταύτης οὖν πάσης τῆς
 δυνάμεως ἡμερὸς ἐκλήθη. καὶ μὴν πόθος αὖ κα-
 λιῖται, σημαίνων οὗ τοῦ παρόντος εἶναι ἡμέρον τε
 καὶ θεύματος, ἀλλὰ τοῦ ἄλλοθι πον ὄντος καὶ ἀπόν-
 τος, ὅθεν πόθος ἐπωνόμασται· ὃς τότε, ὅταν παρῇ
 οὗ τις ἐφρίετο, ἡμερὸς ἐκαλεῖτο, ἀπογενομένου δὲ,
 ὁ αὐτὸς οἶκος πόθος ἐκλήθη. Ἐρως δέ, ὅτι εἰςρεῖ
 ἔξωθεν καὶ οὐκ οἰκεία ἐστὶν ἡ ῥοή αὐτῇ τῷ ἔχοντι,
 ἀλλ' ἐπείσакτος διὰ τῶν ὁρμάτων, διὰ ταῦτα ἀπὸ

τοῦ ἐρρεῖν, ἔρος τό γε παλαιὸν ἐκαλεῖτο — τῷ γὰρ ὁ
 ἀντί τοῦ ω ἐχρώμεθα — νῦν δ' ἔρως ἐκκληται, διὰ τὴν
 τοῦ ω ἀντί τοῦ ο μεταλλαγὴν. ἀλλὰ τί ἔτι οὐ λέγεις
 ὅ, τι σκοποῦμεν; ΕΡΜ. Δόξα καὶ τὰ τοιαῦτα πᾶσι
 σοι φαίνεται; ΣΩ. Δόξα μὲν ἦτοι τῇ διώξει ἐπι-
 νόμασται, ἣν ἡ ψυχὴ διώκουσα τὸ εἰδέναι, ὅπῃ ἔχει
 τὰ πράγματα, πορεύεται, ἢ τῇ ἀπὸ τοῦ τόξου βολῇ·
 ἔοικε δὲ τοῦτο μάλλον. ἡ γοῦν οἴησις τοῦτο ἑμφω-
 νεῖ· οἷσιν γάρ τῆς ψυχῆς ἐπὶ πᾶν πρᾶγμα, ὅλον ἐστι
 ἕκαστον τῶν ὄντων, δηλοῦσθι προσείκειν· ὥσπερ γὰρ
 καὶ ἡ βουλὴ πρὸς τὴν βολὴν, καὶ τὸ βούλευσθαι τὸ
 ἐφίεσθαι σημαίνει, καὶ βουλευέσθαι, πάντα ταῦτα
 τῇ δόξῃ ἐκόμεν' ἅττα φαίνεται τῆς βολῆς ἀπεικάσμα-
 τα· ὥσπερ αὖ καὶ τοῦναντίον ἡ ἀβουλία ἀτυχία
 δοκεῖ εἶναι, ὥς οὐ βαλόντος οὐδὲ τυχόντος οὐ ἵ-
 ἐβάλλετο καὶ ὁ ἐβούλετο καὶ περὶ οὗ ἐβουλεύετο
 καὶ οὐ ἐφίετο. ΕΡΜ. Ταῦτα ἤδη μοι δοκεῖς, ὦ Σώ-
 κριτες, πυκνότερον ἐπάγειν. τέλος γὰρ ἤδη θεῶν
 Ἀνάγκην δ' οὖν ἔτι βούλομαι διαπερᾶναι, ὅτι
 τούτοις ἐξῆς ἐστι, καὶ τὸ ἐκούσιον. ΣΩ. Τὸ μὲν οὖν
 ἐκούσιον, τὸ εἶκον καὶ μὴ ἀντίτυπον, ἀλλ', ὡς
 λέγω, εἶκον τῷ ἴσῃ, δεδηλωμένον ἂν εἴη τούτῳ τοῦ
 ὀνόματι, τῷ κατὰ τὴν βούλησιν γιγνομένῳ· τὸ δὲ
 ἀναγκαῖον καὶ ἀντίτυπον, παρὰ τὴν βούλησιν ὄν,
 τὸ περὶ τὴν ἀμαρτίαν ἂν εἴη καὶ ἀμαρτίαν· ἀπεικα-
 σται δὲ τῇ κατὰ τὰ ἄγκη πορείᾳ, ὅτι εὐεπορα καὶ
 τραχέα καὶ λεία ὄντα ἴσχει τοῦ ἵεναι· ἐντεῦθεν οὐ
 ἴσως ἐκλήθη ἀναγκαῖον, τῇ διὰ τοῦ ἄγκους ἀπεικα-

οὐδεν πορεῖται. ὥς δὲ παρέστιν ἡ φύσις, μὴ ἀντιθεμένη αὐ-
 τήν· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ μὴ ἀνίει, ἀλλ' ἐρώτα. XXXIII. ΕΡΩΤ.
 Ἐρωτῶ δὴ τὰ μέγιστα καὶ κάλλιστα, τὴν τε ἀλήθειαν
 καὶ τὸ ψεῦδος, καὶ τὸ ὄν, καὶ αὐτὸ τοῦτο περὶ ὃ
 νῦν ὁ λόγος ἡμῖν ἐστίν, ὄνομα, διότι τὸ ὄνομα ἔχει.
 ΣΩ. Μαίεσθαι οὖν καλεῖς τί; ΕΡΜ. Ἐρωγε, τὸ γη-
 γημένον. ΣΩ. Ἔοικε τοίνυν ἐκ λόγου ὀνόματι ξυγκεκρο-
 τιμένῳ, λέγοντος ὅτι τοῦτ' ἐστὶν ὄν, οὗ τυγχάνει
 ζήτημα, τὸ ὄνομα· μάλλον δὲ ἂν αὐτὸ γνοίης, ἐν ᾧ
 λέγομεν τὸ ὀνομαστόν. ἐνταῦθα γὰρ σαφῶς λέγει
 τοῦτο εἶναι ὄν, οὗ μῦθός ἐστιν. ἡ δ' ἀλήθεια, καὶ
 τοῦτο τοῖς ἄλλοις ἔοικε ξυγκεκροτηθῆναι· ἡ γὰρ θεία
 τοῦ ὄντος φορὰ ἔοικε προσειρηθῆναι τούτῳ τῷ ῥή-
 ματι, τῇ ἀληθείᾳ, ὥς θεία οὖσα ἀλή. τὸ δὲ ψεῦδος
 τοῦναντίον τῇ φορᾷ· πάλιν γὰρ αὐτοὶ λαιδορούμενοι
 ἔχει τὸ ἰσχύμενον καὶ τὸ ἀναγκαζόμενον ἡσυχάζειν·
 ἀπύκνωται δὲ τοῖς καθεύδουσι· τὸ ψι δὲ προσγεγό-
 μενον ἐπικρύπτει τὴν βούλησιν τοῦ ὀνόματος. τὸ
 δὲ ὄν καὶ ἡ οὐσία ὁμολογεῖ τῷ ἀληθεῖ, τὸ ἴδιον ἀπο-
 λαβόν· ἴδον γὰρ σημαίνει, καὶ τὸ οὐκ ὄν αὐτῷ, ὥς τι-
 με καὶ ὀνομαζοῦσιν αὐτό, οὐκ ἴδον. ΕΡΜ. Ταῦτα
 μὲν μοι δοκεῖς, ὦ Σώκρατες, ἀνδρείως πάντεσσιν διακ-
 κροτηκέναι. εἰ δὲ τίς σε ἔρωτο, τοῦτο τὸ ἴδον καὶ
 τὸ ἔδειν καὶ τὸ δοῦν, τίνα ἔχει ὁρμότητα ταῦτα τὰ ὀνό-
 ματα— ΣΩ. τίνα ἂν αὐτῷ ἀποκριναιμεθα, λέγεις; ἡ
 γάρ; ΕΡΜ. Πάντεσσι οὖν. ΣΩ. Ἐν μὲν τοίνυν ἄρτι
 που ἐπορισάμεθα, ὥστε δοκεῖν τι λέγειν ἀποκρινό-
 μενοι. ΕΡΜ. Τὸ ποῖον τοῦτο; ΣΩ. Φάναι, ὃ ἂν μὴ γε-

γινώσκωμεν, βαρβαρικόν τι τοῦτ' εἶναι. εἴη μὲν οὐ
 ἴσως ἂν τι τῇ ἀληθείᾳ καὶ τοιοῦτον αὐτῶν· εἴη δ'
 καὶ ὑπὸ παλαιότητος τὰ πρῶτα τῶν ὀνομάτων ἀνερω-
 νητα εἶναι. διὰ γὰρ τὸ πανταχῇ στρέφεισθαι τὰ ὀνό-
 νηματα, οὐδὲν θαυμαστόν ἂν εἴη εἰ ἡ παλαιὰ φωνή
 πρὸς τὴν νυνὶ βαρβαρικῆς μηδὲν διαφέρει. *ΕΡΜ.*
 Καὶ οὐδὲν γε ἀπὸ τρόπου λέγεις. *ΣΩ.* Λέγω γὰρ
 οὐν εἰκότα. οὐ μέντοι μοι δοκεῖ προσφάσεις ὁ ἀγασ-
 τὸς εἰσδέχεσθαι, ἀλλὰ προθυμητέον αὐτὰ διασκέψασ-
 θαι. ἐνθυμηθῶμεν δέ· εἴ τις αἰεὶ δι' ὧν ἂν λέγεται
 τὸ ὄνομα, ἐκεῖνα ἀνερῆσεται τὰ ὄντηματα, καὶ αὐ-
 θις αὖ, δι' ὧν ἂν τὰ ὄντηματα λεχθῇ, ἐκεῖνα πύσι-
 ται, καὶ τοῦτο μὴ παύσεται ποῶν· ἅρ' οὐκ ἀνάγκη
 τελευτῶντα ἀπειπεῖν τὸν ἀποκρινόμενον; *ΕΡΜ.* Ἐμοί
 γε δοκεῖ. *ΣΩ.* Πότε οὖν ἀπειπὼν ὁ ἀπαγορεύων
 δικαίως παύοιτ' ἂν; ἅρ' οὐκ ἐπειδὴν ἐπ' ἐκείνου
 γένηται τοῖς ὀνόμασιν, ἃ ὥσπερ στοιχεῖα τῶν ὀνό-
 λων ἐστὶ καὶ λόγων καὶ ὀνομάτων; ταῦτα γὰρ παν-
 τὸς οὐκέτι δίκαιον φανῆναι, ἐξ ἄλλων ὀνομάτων ζυγί-
 μενα, ἢν οὕτως ἔχη. οἷον νῦν δὴ τὸ ἀγαθὸν ἐφαρ-
 μεν ἐκ τοῦ ἀγαστοῦ καὶ ἐκ τοῦ θοοῦ ζυγκείμεναι· καὶ
 δὲ θοὸν ἴσως φαῖμεν ἂν ἐξ ἰτέρων, ἐκεῖνα δὲ ἐξ ὀνό-
 λων. ἀλλ' εἴαν ποτὶ γε λάβωμεν ὃ οὐκέτι ἐκ τῶν
 ἰτέρων ζυγίζεται ὀνομάτων, δικαίως ὅν φαῖμεν ἐκ
 στοιχείων τε ἡδὴ εἶναι, καὶ οὐκέτι τοῦτο ἡμᾶς δεῖ
 εἰς ἄλλα ὀνόματα ἀναφέρειν. *ΕΡΜ.* Ἐμοί γε δοκεῖ
 ὁρθῶς λέγειν. *ΣΩ.* Ἀρ' οὖν, καὶ νῦν ἃ ἐρωτᾷς, τὰ
 ὀνόματα στοιχεῖα ὄντα τυγχάνει, καὶ δεῖ αὐτὰ

ἄλλω τινὶ τρόπῳ ἤδη τὴν ὀρθότητα ἐπισκέψασθαι
 ἥ τις ἐστίν; *ΕΡΜ.* Εἰκὸς γε. *ΣΩ.* Εἰκὸς δῆτα, ὃ
 Ἐρμόγενης· πάντα γοῦν φαίνεται τὰ ἔμπροσθεν εἰς
 ταῦτ' ἀνεληλυθέναι. εἰ δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει ὥς μοι
 δοκεῖ ἔχειν, δεῦρο αὖ ξυνεπίσκεψαι μετ' ἐμοῦ, μὴ τι
 παραληρήσω λέγων· οἶαν θεῖ τὴν τῶν πρώτων ὀνομάτων
 ὀρθότητα εἶναι. *ΕΡΜ.* Λέγε μόνον· ὥς ὅσον γε δυνά-
 μως παρ' ἐμοίχ' ἐστί, ξυνεπισκίψομαι. *XXXIV. ΣΩ.*
 Ὅτι μὲν τοίνυν μία γέ τις ἡ ὀρθότης παντὸς ὀνόματος
 καὶ πρώτου καὶ ὑστάτου, καὶ οὐδὲν διαφέρει τὸ ὄνομα
 εἶναι οὐδὲν αὐτῶν, οἶμαι καὶ σοὶ ξυνδοκεῖν. *ΕΡΜ.*
 Πάνν γε. *ΣΩ.* Ἀλλὰ μὲν ὦν γε νῦν διαληλύθαμεν τῶν
 ὀνομάτων ἡ ὀρθότης τοιαύτη τις ἐβούλετο εἶναι οἷα
 δηλοῦν, οἷον ἑκαστὸν ἐστὶ τῶν ὄντων. *ΕΡΜ.* Πῶς γὰρ
 οὐ; *ΣΩ.* Τοῦτο μὲν ἄρα οὐδὲν ἦτον καὶ τὰ πρώτα
 ἢ ἔχειν καὶ τὰ ὑστερα, εἴπερ ὀνόματα ἐσται. *ΕΡΜ.*
 Πάνν γε. *ΣΩ.* Ἀλλὰ δὴ τὰ μὲν ὑστερα, ὥς ἔοικε, διὰ
 τῶν προτέρων οἷα τε ἦν τοῦτο ἀπεργάζεσθαι. *ΕΡΜ.*
 Φαίνεται. *ΣΩ.* Εἰεν. τὰ δὲ δὴ πρώτα, οἷς οὐποι
 ἕτερα ὑπόκειται, τίνι τρόπῳ κατὰ τὸ δυνατόν ὅτι-
 μάλιστα φανερὰ ἡμῖν ποιήσει τὰ ὄντα, εἴπερ μέλλει
 ὀνόματα εἶναι; ἀποκρίναι δέ μοι τόδε· εἰ φωνὴν
 μὴ εἶχομεν, μηδὲ γλῶτταν, ἐβουλόμεθα δὲ δηλοῦν
 ἅλλήλοις τὰ πράγματα, ἅθ' οὐκ ἂν, ὥσπερ νῦν οἱ
 ἄνθρωποι, ἐπιχειροῦμεν ἂν σημαίνειν ταῖς χερσὶ καὶ τῇ κε-
 φαλῇ καὶ τῷ ἄλλῳ σώματι; *ΕΡΜ.* Πῶς γὰρ ἂν ἄλ-
 λως, ὦ Σώκρατες; *ΣΩ.* Εἰ μὲν γ', οἶμαι, τὸ ἄνω
 καὶ τὸ κοῦφον ἐβουλόμεθα δηλοῦν, ἤρομεν ἂν πρὸς

τὸν οὐρανὸν τὴν χεῖρα, μιμουμενοι αὐτὴν τὴν φύσιν
τοῦ πράγματος· εἰ δὲ τὰ κάτω καὶ τὰ βαρύν, πρὸς
τὴν γῆν· καὶ εἰ ἵππον θέοντα ἢ τι ἄλλο τῶν ζώων
ἐβουλόμεθα δηλοῦν, οἶσθα ὅτι ὡς ὁμοιοῦται ἂν τὰ
ἡμέτερα αὐτῶν σώματα καὶ σχήματα ἐποιοῦμεν ἐκεί-
νοις. *ΕΡΜ.* Ἀνάγκη μοι δοκεῖ ὡς λέγεις ἔχειν. *ΣΩ.*
Οὕτω γὰρ ἂν, οἶμαι, δῆλωμαί του τῶ σώματι ἐγί-
γνετο, μιμησαμένου, ὡς ἔοικε, τοῦ σώματος ἐκείνου
ὃ ἐβούλετο δηλῶσαι. *ΕΡΜ.* Ναί. *ΣΩ.* Ἐπειδὴ δὲ
φωνῇ τε καὶ γλώττῃ καὶ στόματι βουλόμεθα δηλοῦν,
ἄρ' οὐ τὸ γε ἐκάστου τότε δῆλωμα ἡμῖν ἔσται τὸ
ἀπὸ τούτων γιγνόμενον, ὅταν μίμημα γένηται διὰ
τούτων περὶ ὅτιον; *ΕΡΜ.* Ἀνάγκη μοι δοκεῖ. *ΣΩ.*
Ὅνομα ἄρα ἔστιν, ὡς ἔοικε, μίμημα φωνῆς ἐκείνου
ὃ μιμεῖται, καὶ ὀνομάζει ὁ μιμούμενος τὴν φωνὴν ὃ αὖ
μιμῆται. *ΕΡΜ.* Δοκεῖ μοι. *ΣΩ.* Μὴ δὲ ἄλλ' οἷός
ἐμοὶ πῶς δοκεῖ καλῶς λέγεσθαι, ὃ ἐταῖρε. *ΕΡΜ.* Τί
δὴ; *ΣΩ.* Τοὺς τὰ πρόβατα μιμουμένους τούτους
καὶ τοὺς ἄλεκτρούδας, καὶ τὰλλα ζῶα, ἀναγκαζοί-
μεθ' ἂν ὁμολογεῖν ὀνομάζειν ταῦτα ἅπερ μιμοῦνται.
ΕΡΜ. Ἀληθὴ λέγεις. *ΣΩ.* Καλῶς οὖν ἔχειν δοκεῖ
σοι; *ΕΡΜ.* Οὐκ ἔμοιγε. ἀλλὰ τίς ἂν, ὦ Σώκρατες,
μίμησις εἴη τὸ ὄνομα; *ΣΩ.* Πρῶτον μὲν, ὡς ἐμοὶ
δοκεῖ, οὐκ ἔάν καθάπερ τῇ μουσικῇ μιμούμεθα τὰ
πράγματα, οὕτω μιμώμεθα, καίτοι τῇ φωνῇ γε καὶ
τότε μιμούμεθα, ἔπειτα οὐκ ἔάν, ἅπερ ἡ μουσική
μιμῆται, καὶ ἡμεῖς μιμώμεθα, οὐ μοι δοκοῦμεν ὀνο-
μάζειν. λέγω δὲ τι τοῦτο· ἔστι τις τοῖς πράγμασι φωνή

τῇ καὶ σχῆμα ἐκάστω, καὶ χροῶμά γε πολλοῖς; EPM. Πάνυ γε. ΣΩ. Ἔοικε τοίνυν οὐκ ἂν τις ταῦτα μιμῆται, οὐδὲ περὶ ταύτας τὰς μιμήσεις ἢ τέχνη ἢ ὀνομαστική εἶναι· αὐταὶ μὲν γάρ εἰσιν, ἢ μὲν, μουσική, ἢ δέ, γραφική· ἢ γάρ; EPM. Ναί. ΣΩ. Τί δὲ δὴ τόδε; οὐ καὶ οὐσία δοκεῖ σοι εἶναι ἐκάστω, ὥσπερ καὶ χροῶμα καὶ ἃ νῦν δὴ ἐλέγομεν; πρῶτον αὐτῶ τῷ χρώματι καὶ τῇ φωνῇ οὐκ ἔστιν οὐσία τις ἐκατέρω αὐτῶν καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσιν, ὅσα ἡξιώται ταύτης τῆς προσήψεως τοῦ εἶναι; EPM. Ἐμοιγε δοκεῖ. ΣΩ. Τί οὖν; εἴ τις αὐτὸ τοῦτο μιμεῖσθαι δύναίτο, ἐκάστου τὴν οὐσίαν, γράμμασί τε καὶ συλλαβαῖς, ἅρ' οὐκ ἂν δηλοῖ ἐκάστον ὃ ἔστιν; ἢ οὔ; EPM. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Καὶ τί ἂν φαίης τὸν τοῦτο δυναμένον, ὥσπερ τοὺς προτέρους, τὸν μὲν μουσικὸν ἔφησθα, τὸν δὲ γραφικόν· τοῦτον δὲ τίνα; EPM. Τοῦτο ἔμοιγε δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, ὅπερ πάλοι ζητοῦμεν, οὗτος ἂν εἶναι, ὁ ὀνομαστικός. ΣΩ. XXXV. Εἰ ἄρα τοῦτο ἀληθές, ἥδη, ὥς ἔοικεν, ἐπισκεπτέον περὶ ἐκείνων τῶν ὀνομάτων ὧν σὺ ἤρου, περὶ ῥοῆς τε καὶ τοῦ εἶναι καὶ σχέσεως, εἰ τοῖς γράμμασι καὶ ταῖς συλλαβαῖς τοῦ ὄντος ἐπιλαμβάνεται αὐτοῖν, ὥστε ἀπομιμεῖσθαι τὴν οὐσίαν, εἴτε καὶ οὔ. EPM. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Φέρε δὴ ἴδωμεν, πότερον ἄρα ταῦτα μόνα ἐστὶ τῶν πρώτων ὀνομάτων, ἢ καὶ ἄλλα πολλά. EPM. Οἶμαι ἔγωγε καὶ ἄλλα. ΣΩ. Εἰκόδες γάρ. ἄλλα τίς ἂν εἴη ὁ τρόπος τῆς διαιρέσεως, ὅθεν ἄρχεται μιμεῖσθαι ὁ μιμούμενος; ἄρα οὐκ, ἐπέπερ συλλαβαῖς τ

καὶ γράμμασιν ἢ μίμησις τυγχάνει οὔσα τῆς οὐσίας, ὁρθότατόν ἐστι διελέσθαι τὰ στοιχεῖα πρῶτον; ὥσπερ οἱ ἐπιχειροῦντες τοῖς ῥυθμοῖς τῶν στοιχείων πρῶτον τὰς δυνάμεις διείλοντο, ἔπειτα τῶν συλλαβῶν, καὶ οὕτως ἤδη ἔρχονται ἐπὶ τοὺς ῥυθμοὺς σκεψόμενοι, πρότερον δ' οὐ. ΕΡΜ. Ναί. ΣΩ. Ἀρ' οὖν καὶ ἡμῶς οὕτω δεῖ πρῶτον μὲν τὰ φωνήεντα διελέσθαι, ἔπειτα τῶν ἐτέρων, κατὰ εἶδη, τὰ τε ἄφωνα καὶ ἄφθογγα; — οὕτως γὰρ πού λεγουσιν οἱ δεινοὶ περὶ τούτων — καὶ τὰ αὖ φωνήεντα μὲν οὐ, οὐ μέντοι γε ἄφθογγα; καὶ αὐτῶν τῶν φωνηέντων ὅσα διάφορα εἶδη ἔχει ἀλλήλων; καὶ ἐπειδὴ ταῦτα διελώμεθα τὰ ὄντα εἰς πάντα, αὐτοῖς δεῖ ὀνόματα ἐπιθεῖναι, εἰ ἔστιν εἰς ἃ ἀναφέρεται πάντα, ὥσπερ τὰ στοιχεῖα, ἐξ ὧν ἔστιν ἰδεῖν αὐτὰ τε καὶ εἰ ἐν αὐτοῖς ἔνεστιν εἶδη κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὥσπερ ἐν τοῖς στοιχείοις ταῦτα πάντα καλῶς διαθευσάμενους ἐπίστασθαι ἐπιφέρειν ἕκαστον κατὰ τὴν ὁμοιότητα, εἴαν τε ἐν ἐνὶ δέῃ ἐπιφέρειν, εἴαν τε συγκεραννύντα πολλά· ὥσπερ οἱ ζωγράφοι βουλόμενοι ἀφομοιοῦν ἐνίοτε μὲν ὅστρον μόνον ἐπήνεγκαν, ἐνίοτε δὲ ὅτιοῦν ἄλλο τῶν φαρμάκων, ἔστι δὲ ὅτε πολλά συγκεράσαντες, αἷον ὅταν ἀνδρείκελον σκευάζωσιν, ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων, ὥς ἂν, οἶμαι, δοκεῖ ἑκάστη ἢ εἰκὼν δεῖσθαι ἐκάστου φαρμάκου· οὕτω δὲ καὶ ἡμεῖς τὰ στοιχεῖα ἐπὶ τὰ πράγματα ἐποιήσομεν, καὶ ἐν ἐπὶ ἐν, οὐ ἂν δοκῇ δεῖν, καὶ ξύμπολλα ποιοῦντες, ἃ δὲ συλλαβὰς καλοῦσι, καὶ συλλαβὰς αὖ ξηντιθέντες, ἐξ ὧν τὰ τε

ὀνόματα καὶ τὰ ῥήματα ξυντίθεται, καὶ πάλιν ἐκ τῶν
 ὀνομάτων καὶ τῶν ῥημάτων μέγα ἤδη τι καὶ καλὸν
 καὶ ὕλον ξυστήσομεν, ὥσπερ ἐκεῖ τὸ ζῶον ἐκ γρι-
 φικῇ, ἐνταῦθα τὸν λόγον τῇ ὀνομαστικῇ, ἢ ῥητο-
 ρικῇ, ἢ ἥτις ἐστὶν ἡ τέχνη· μᾶλλον δὲ οὐχ ἡμεῖς·
 ἀλλὰ λέγων ἐξηνέχθη· ξυνέθεσαν μὲν γὰρ οὕτως, ἥπερ
 ξυγκείται, οἱ παλαιοί. ἡμᾶς δὲ δεῖ, εἴπερ τεχνικῶς
 ἐπιστησόμεθα, σκοπεῖσθαι αὐτὰ πάντα, οὕτω δι-
 λομένους, εἴτε κατὰ τρόπον τὰ τε πρῶτα ὀνόματα
 κίτται καὶ τὰ ὕστερα, εἴτε καὶ μή, οὕτω θεῖσθαι·
 ἄλλως δὲ συνείρειν μὴ φαῦλαν ἢ, καὶ οὐ καθ' ὁδόν,
 ὡς φίλε Ἑρμόγενης. EPM. Ἴσως νῆ Δί', ὦ Σώκρατες.
 XXXVI. ΣΩ. Τί οὖν; σὺ πιστεύεις αὐτῷ οἷός τ'
 ἂν εἶναι ταῦτα οὕτω διελέσθαι; Ἐγὼ μὲν γὰρ οὐ.
 EPM. Πολλοῦ ἄρα δέω ἔγωγε. ΣΩ. Ἐάσωμεν οὖν· ἢ
 βούλει οὕτως ὅπως ἂν δυνώμεθα, κἂν σμικρὸν τι
 αὐτῶν οἷοί τ' ὦμεν κατιδεῖν, ἐπιχειρῶμεν προειπόντες,
 — ὥσπερ ὀλίγον πρότερον — τοῖς θεοῖς, ὅτι οὐδέν εἰ-
 δότες τῆς ἀληθείας τὰ τῶν ἀνθρώπων δόγματα περὶ
 αὐτῶν εἰκάζομεν, οὕτω δὲ καὶ νῦν αὖ εἰπόντες ἡμῖν
 αὐτοῖς ἴωμεν, ὅτι, εἰ μὲν τι χρησιτὸν εἴη αὐτὰ διελέ-
 σθαι, εἴτε ἄλλον ὀντινοῦν, εἴτε ἡμᾶς, οὕτως ἔδει
 αὐτὰ διαιρεῖσθαι· νῦν δέ, τὸ λεγόμενον, κατὰ δύ-
 ναμιν δεήσει ἡμᾶς περὶ αὐτῶν πραγματεύεσθαι; δο-
 κεῖ ταῦτα, ἢ πῶς λέγεις; EPM. Πάννυ μὲν οὖν σφό-
 δρα ἔμοιγε δοκεῖ. ΣΩ. Γελοῖα μὲν οἶμαι φανεῖσθαι,
 ὡς Ἑρμόγενης, γράμμασι καὶ συλλαβαῖς τὰ πράγμα-
 τα μεμιμημένα κατὰδὴλα γιγνόμενα· ὅμως δὲ ἀνά-

γκη· οὐ γὰρ ἔχομεν τούτου βέλτιον εἰς ὃ, τι ἐπαν-
 ερέκωμεν περὶ ἀληθείας τῶν πρώτων ὀνομάτων·
 εἰ μὴ ἄρα δὴ, ὥσπερ οἱ τραγωδοποιοί, ἐπειδὴν τι
 ἀπορῶσιν, ἐπὶ τὰς μηχανὰς καταφεύγουσι, θεοὶ
 αἰρόντες, καὶ ἡμεῖς οὕτως εἰπόντες ἀπαλλαγείμεν,
 ὅτι τὰ πρώτα ὀνόματα οἱ θεοὶ ἔθεσαν, καὶ διὰ ταύ-
 τα ὀρθῶς ἔχει ἄρα, καὶ ἡμῖν κράτιστος οὗτος τῶν
 λόγων, ἢ ἐκεῖνος, ὅτι παρὰ βαρβάρων τινῶν αὐτὰ πα-
 ρελήφμεν· — εἰσὶ δὲ ἡμῶν ἀρχαιότεροι οἱ βάρβαροι
 — ἢ ὅτι ὑπὸ παλαιότητος ἀδύνατον αὐτὰ ἐπισκεψά-
 σθαι, ὥσπερ καὶ τὰ βαρβάρικα. αὐταὶ γὰρ ἂν πύ-
 σαι ἐκδύσεις εἶεν καὶ μάλα κομψαὶ τῷ μὴ ἐθέλοντι
 λόγον διδόναι περὶ τῶν πρώτων ὀνομάτων, ὡς ὀρ-
 θῶς κεῖται. καίτοι οὗτοι τις τρόπον τῶν πρώτων ὀνο-
 μάτων τὴν ὀρθότητα μὴ οἶδεν, ἀδύνατόν ποτε τῶν
 γε ὑστερῶν εἰδέναι, ἃ ἐξ ἐκείτων ἀνάγκη δηλοῦσθαι,
 ὧν τις περὶ μηδὲν οἶδεν· ἀλλὰ δῆλον ὅτι τὸν φάσκον-
 τα περὶ αὐτῶν τεχνικὸν εἶναι, περὶ τῶν πρώτων ὀνο-
 μάτων μάλιστα τε καὶ καθαρῶτατα δεῖ ἔχειν ἀπο-
 δεῖξαι, ἢ εὖ εἰδέναι ὅτι τὰ γε ὑστερὰ ἤδη φλυαρή-
 σαι· ἢ σοὶ ἄλλως δοκεῖ; *ΕΡΜ.* Οὐδ' ὅπως τι οὖν ἄλ-
 λως, ὦ Σώκρατες. *ΣΩ.* Ἀ μὲν τοίνυν ἐγὼ ἡσθημαί
 περὶ τῶν πρώτων ὀνομάτων, πάνν μοι δοκεῖ ὑβρι-
 στικά εἶναι καὶ γελοῖα. τούτων οὖν σοι μεταδώσω,
 ἂν βούλῃ· σὺ δ' ἂν τι ἔχῃς βελτιόν ποθεν λαβεῖν, πε-
 ρῶσθαι καὶ ἐμοὶ μεταδιδόναι. *XXXV. ΕΡΜ.* Πούτ-
 σω ταῦτα. ἀλλὰ θαρρόν λέγε. *ΣΩ.* Πρῶτον μὲν τοίνυν
 τὸ ὅ ἐμοιγε φαίνεται ὥσπερ ὄργανον εἶναι πάσης τῆς

κινήσεως, ἣν οὐδ' εἵπομεν διότι ἔχει τοῦτο τοῦνομα,
ἀλλὰ γὰρ δῆλον ὅτι ἔσις βούλεται εἶναι· οὐ γὰρ ἡ
ἐχρόμεθα, ἀλλὰ ε, τοπαλαιόν· ἡ δὲ ἀρχή ἀπὸ
τοῦ κίειν· ξενικὸν δὲ τοῦνομα· τοῦτο δ' ἐστὶν ἰέναι.
εἰ οὖν τις τὸ παλαιὸν αὐτῆς εὐροι ὄνομα εἰς τὴν
ἡμετέραν φωνὴν συμβαῖνον, ἔσις ἂν ὀρθῶς καλοῖτο·
νῦν δὲ ἀπὸ τε τοῦ ξενικοῦ τοῦ κίειν, καὶ ἀπὸ τῆς
τοῦ η μεταβολῆς, καὶ τῆς τοῦ ν ἐνθέσεως, κίνησις
κέκληται· ἴδει δὲ κινῆσαι καλεῖσθαι, ἡ εἶσιν. ἡ δὲ
στάσις ἀπόφασις τοῦ ἰέναι βούλεται εἶναι, διὰ δὲ
τὸν καλλωπισμὸν στάσις ὠνόμασται. τὸ δ' αὖ ρ τὸ
στοιχεῖον, ὥςπερ λέγω, καλὸν ἔδοξεν ὄργανον εἶναι
τῆς κινήσεως τῇ τὰ ὀνόματα τιθεμένῃ πρὸς τὸ ἀφο-
μοιοῦν τῇ φορῇ· πολλαχοῦ γοῦν χρῆται αὐτῇ εἰσαύ-
την· πρῶτον μὲν ἐν αὐτῇ τῇ ῥεῖν καὶ ῥοῇ διὰ τούτοι
τοῦ γραμματος τὴν φορὴν μιμεῖται· εἴτα ἐν τῇ τρό-
μῳ, εἴτα ἐν τῇ τραχεῖ· ἔτι δὲ καὶ ἐν τοῖς τοιοῖςδε ῥή-
μασιν, ὅιον Κρούειν, Θραύειν, Ἐρείκειν, Θρύπτειν,
Κερματίζειν, Ρυμβεῖν. πάντα τὰ τοιαῦτα τὸ πολὺ ἄ-
πεικάζει διὰ τοῦ ρ. ἔγω γάρ, οἶμαι, τὴν γλῶτταν
ἐν τούτῳ ἥκιστα μένουσαν, μάλιστα δὲ σειομένην· διό
φαίνεται μοι τούτῳ καὶ πρὸς ταῦτα κατακεκρῆσθαι. τῷ
δ' αὖ ι, πρὸς τὰ λεπτά πάντα, ἃ δὴ μάλιστα διὰ
πάντων ἴοι ἂν· διὰ ταῦτα τὸ ἰέναι καὶ τὸ ἔεσθαι
διὰ τοῦ ι ἀπομιμεῖται· ὥςπερ γε διὰ τοῦ φ καὶ
τοῦ ψ καὶ τοῦ σίγμα καὶ τοῦ ζῆτα, ὅτι πνευμα-
τώδη τὰ γράμματα, πάντα τὰ τοιαῦτα μεμίμηται
αὐτοῖς ὀνομάζων· οἷον τὸ ψυχρόν καὶ τὸ ζῖον

καὶ τὸ σείεσθαι καὶ ὅλως σεισμῶν· καὶ ὅταν
 που τὸ φρυσιῶδες μιμῆται, πανταχοῦ ἐνταῦθα ὡς
 τοπολὺν τὰ τοιαῦτα γράμματα ἐπιφέρειν φαίνε-
 ται ὁ τὰ ὀνόματα θέμενος. τῆς δ' αὖ τοῦ δ ξυμ-
 πίεσεως καὶ τοῦ ι, καὶ ἀπερείσεως τῆς γλώττης
 τὴν δύναμιν, χρήσιμον φαίνεται ἡγήσασθαι πρὸς
 τὴν μύμησιν τοῦ δεσμοῦ καὶ τῆς στάσεως. ὅτι δὲ
 ὀλισθαίνει μάλιστα ἐν τοῖς λ ἢ γλώττια, κατιδὼν,
 ἀφομοιωὺν ὠνόμασε τὰ τε λεία καὶ αὐτὸ τὸ ὀλι-
 σθαίνειν καὶ τὸ λιπαρὸν καὶ τὸ κολλῶδες καὶ
 τᾶλλα πάντα τὰ τοιαῦτα. ἥ δὲ ὀλισθαίνουσης
 τῆς γλώττης ἀνταλαμβάνεται ἡ τοῦ γ δύναμις, τὸ
 γλίσχρον ἀπειμμήσατο καὶ γλυκὺ καὶ γλοιῶδες
 τοῦ δ' αὖ ν τὸ εἶσω αἰσθόμενος τῆς φωνῆς, τὰ ἔνδον
 καὶ τὰ ἐντὸς ὠνόμασεν, ὡς ἀφομοιωὺν τοῖς γράμμα-
 σιν τὰ ἔργα. τὸ δ' αὖ α τοῖς μεγάλῳ ἀπέδωκε καὶ τῇ
 μήκει τὸ η, ὅτι μέγας τὰ γράμματα. εἰς δὲ τὸ
 στρογγύλον τοῦ ο δεόμενος σημείου, τοῦτο πλεῖστον
 αὐτῷ εἰς τὸ ὄνομα ἐνεκέρασε. καὶ τᾶλλα οὕτω φαίνε-
 ται προσβιβάζειν καὶ κατὰ γράμματα καὶ κατὰ συν-
 λαβὴς ἐκάστῳ τῶν ὄντων σημείων τε καὶ ὄνομα ποιῶν
 ὁ ὀνοματοθέτης· ἐκ δὲ τούτων τὰ λοιπὰ ἤδη αὐτοῖς
 τοῦτοις ξυντιθέναι ἀπομιμούμενος. αὕτη μοι φαί-
 νεται, ὦ Ἐρμόγετες, βούλεσθαι εἶναι ἡ τῶν ὀνομάτων
 ὁρθότης, εἰ μὴ τι ἄλλο Κρατύλος ὅδε λέγει. XXXVIII
 EPM. Καὶ μὴν, ὦ Σώκρατες, πολλὰ γὰρ μοι πολλὰ-
 κισ πράγματα παρέχει Κρατύλος, ὥς περ κατ' ἀρχαίς
 ἔλεγον, φάσκων μὲν εἶναι ὁρθότητα ὀνομάτων, ἥτις

δ' ἐστίν, οὐδέν σαφές λέγων· ὥστε με μὴ δύνασθαι
 εἰδέναι πότερον ἐκὼν ἢ ἄκων οὕτως ἀσαφῶς ἐκά-
 στοτε περὶ αὐτῶν λέγει. νῦν οὖν μοι, ὦ Κρατύλε,
 ἐναντίον Σωκράτους εἰπέ, πότερον ἀρέσκει σοι ἢ λέ-
 γει Σωκράτης περὶ ὀνομάτων, ἢ ἔχεις πῃ ἄλλη κάλ-
 λιον λέγειν; καὶ εἰ ἔχεις, λέγε, ἵνα ἦτοι μάθῃς παρὰ
 Σωκράτους, ἢ διδάξης ἡμῶς ἀμφοτέρους. ΚΡ. Τί
 δέ, ὦ Ἐρμούγενες; δοκεῖ σοι ἡμίδιον εἶναι οὕτω ταχὺ
 μαθεῖν τε καὶ διδάσκει εἰσιῶν πρῶγμα, μὴ ὅτι τοσ-
 οῦτον, ὃ δὴ δοκεῖ ἐν τοῖς μεγίστοις μέγιστον εἶναι;
 ΕΡΜ. Μὰ Δι' οὐκ ἔμοιγε, ἀλλὰ τὸ τοῦ Ἡιοῖδου
 καλῶς μοι φαίνεται ἔχειν, τὸ, εἰ καὶ τις σμικρὸν ἐπὶ
 σμικρῷ καταθείη, προὔργου εἶναι. Εἰ οὖν καὶ σμι-
 κρὸν τι οἷός τ' εἰ πλέον ποιῆσαι, μὴ ἀπόκαμνε, ἀλλ'
 ἐπὶ ἐργάζεται καὶ Σωκράτῃ τόνδε— δίκαιος δ' εἰ— καὶ ἐμέ.
 ΣΩ. Καὶ μὲν δὴ ἔγωγε καὶ αὐτός, ὦ Κρατύλε, οὐδέν
 ἂν ἰσχυρισαίμην ὡς εἴρηκα· ἢ δέ μοι ἐφαίνετο μεθ'
 Ἐρμούγενους ἐπεσκεψάμην· ὥστε τοῦτον γε ἔνεκα
 θαυμάζων λέγε, εἰ τι ἔχεις βέλτιον, ὥς ἐμοῦ ἐνδεχομένου.
 ἢ μὲντοι ἔχεις τι σὺ κάλλιον τούτων λέγειν, οἷκ' ἂν
 θαυμάζοιμι· δοκῆς γάρ μοι αὐτός τε ἐοκίφθαι τὰ
 τοιαῦτα καὶ παρ' ἄλλων μεμαθηκέναι. εἰάν οὖν λε-
 γῃς τι κάλλιον, ἵνα τῶν μαθητῶν περὶ ὀρθότητος
 ὀνομάτων καλῶς ἐμέ γράφου. ΚΡ. Ἀλλὰ μὲν δὴ, ὦ
 Σώκρατες, ὥσπερ σὺ λέγεις, μεμέληκός τέ μοι περὶ
 αὐτῶν καὶ ἴσως ἂν σε ποιησαίμην μαθητήν· φο-
 βῶμαι μὲντοι, μὴ τούτου πᾶν τοῦναντίον ἢ, ὅτι μοι
 πῶς ἐπέρχεται πρὸς σέ λέγειν τὸ τοῦ Ἀχιλλεύως, ὃ

ἐκείνος ἐν Λιταῖς πρὸς τὸν Αἴαντα λέγει. φησὶ δὲ
 Αἴαν Διογενὲς, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν, Πάντα τι
 μοι κατὰ θυμὸν εἰσω μυθήσασθαι. καὶ ἐμοὶ αὖ,
 Σώκρατες, ἐπεικῶς φαίνη κατὰ τοῦν χρησιμότην,
 εἴτε παρ' Εὐθύφρονος ἐπίπλους γενόμενος, εἴτε καὶ
 ἄλλη τις μοῦσα πύλαι σε ἐνοῦσα ἐλελήθει. ΣΩ. ὦ
 γὰρ Κρατύλε, θαυμάζω καὶ αὐτὸς πάλαι τὴν ἑμα-
 τοῦ σοφίαν καὶ ἀπιστώ. δοκεῖ οὖν μοι χρῆναι ἐπι-
 νασκίψασθαι, τί καὶ λέγω· τὸ γὰρ ἐξαπατᾶσθαι αὐ-
 τὸν ὑφ' αὐτοῦ, πάντων χαλεπώτατον. ὅταν γὰρ μηδὲ
 σμικρὸν ἀποστατῇ, ἀλλ' αἰὲ παρῇ ὁ ἐξαπατήρων,
 πῶς οὐ δεινόν; δεῖ δὴ, ὥς ἔοικε, θαμὰ μεταστρί-
 φεσθαι ἐπὶ τὰ προειρημένα, καὶ πειραῖσθαι, τί
 ἐκείνου τοῦ ποιητοῦ, βλέπειν ἅμα πρόσω καὶ ὀπίσω
 καὶ δὴ καὶ νῦν ἡμεῖς ἰδῶμεν, τί ἡμῖν εἴρηται. ὀνόμα-
 τος, φημὲν, ὀρθότης ἐστὶν αὕτη, ἣτις ἐνδείξεται οὐδὲν
 εἶναι τὸ πρῶγμα. τοῦτο φῶμεν ἱκανῶς εἰρησθαι; ΚΡ.
 Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ πᾶν σφόδρα, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. δε-
 δασκαλίας ἄρα ἔνινα τὰ ὀνόματα λέγεται; ΚΡ. Πό-
 νυ γε. ΣΩ. Οὐκοῦν φῶμεν καὶ ταύτην τέχνην εἶναι
 καὶ δημιουργοὺς αὐτῆς; ΚΡ. Πάνυ γε. ΣΩ. Τίνες;
 ΚΡ. Οὗσπερ σὺ καὶ ἀρχὰς ἔλεγες τοὺς νομοθέτας.
 ΣΩ. Πότερον οὖν καὶ ταύτην φῶμεν τὴν τέχνην ὅ-
 τοις ἀνθρώποις ἐγγίγνεσθαι, ὥσπερ καὶ τὰς ἄλλας,
 ἢ μὴ; βούλομαι δὲ λέγειν τὸ τοιῶνδε· ζωγράφοι εἰς
 πον, οἳ μὲν χίρους, οἳ δὲ ἀμείνους; ΚΡ. Πάν-
 γε. ΣΩ. Οὐκοῦν οἳ μὲν ἀμείνους τὰ αὐτῶν ἔργα καὶ
 λίω παρέχονται, τὰ ζῶα, οἳ δὲ φαυλότερα; καὶ οὐ

κοδόμοι ὡσαύτως, οἱ μὲν καλλίους τὰς οἰκίας ἐργάζονται, οἱ δὲ αἰσχίους; ΚΡ. Ναί. ΣΩ. Ἄρ' οὖν καὶ νομοθέται οἱ μὲν καλλίως τὰ ἔργα αὐτῶν παρέχονται, οἱ δὲ αἰσχίως; ΚΡ. Οὐ μοι δοκεῖ τοῦτο εἶναι. ΣΩ. Οὐκ ἄρα δοκοῦσί σοι νόμοι οἱ μὲν βελτίους, οἱ δὲ φανυλότεροι εἶναι; ΚΡ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Οὐδὲ δὴ ὄνομα, ὡς ἴσικε, δοκεῖ σοι κείσθαι τὸ μὲν χεῖρον, τὸ δὲ ἄμεινον; ΚΡ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Πάντα ἄρα τὰ ὀνόματα ὀρθῶς κεῖται; ΚΡ. Ὅσα γε ὀνόματά ἐστι. ΣΩ. Τί οὖν; ὃ καὶ ἄρτι ἐλέγετο, Ἑρμογένει τῷδε πότερον μὴδὲ ὄνομα τοῦτο κεῖσθαι φῶμεν, εἰ μὴ τι ἄρα αὐτῷ Ἑρμοῦ γενέσεως προσήκει; ἢ κεῖσθαι μὲν, οὐ μέντοι ὀρθῶς γε; ΚΡ. Οὐδὲ κείσθαι ἔμοιγε δοκεῖ, ὦ Σώκρατες· ἀλλὰ δοκεῖν μὲν κείσθαι, εἶναι δὲ ἑτέρον τοῦτο τὸ ὄνομα, οὐπὲρ καὶ ἡ φύσις ἢ τὸ ὄνομα δηλοῦσα. ΣΩ. Πότερον οὐδὲ ψευδεται οἷαν τις φῇ Ἑρμογένη αὐτὸν εἶναι; μὴ γὰρ οὐδὲ τοῦτο αὐτῷ ἢ τὸ τοῦτον φάναι Ἑρμογένη εἶναι, εἰ μὴ ἐστι; ΚΡ. Πῶς λέγεις; ΣΩ. Ἄρα, ὅτι ψευδῇ λέγειν τοπαράπαν οὐκ ἔστιν, ἄρα τοῦτο σοι δύναται ὁ λόγος; συχνοὶ γὰρ τινες οἱ λέγοντες, ὦ φίλε Κρατύλε, καὶ νῦν καὶ πάλαι. ΚΡ. Πῶς γὰρ ἂν, ὦ Σώκρατες, λέγων γέ τις τοῦτο, ὃ λέγει, μὴ τὸ ὄν λέγοι; ἢ οὐ τοῦτο ἐστὶ τὸ ψευδῇ λέγειν, τὸ μὴ τὰ ὄντα λέγειν; ΣΩ. Κομψότερος μὲν ὁ λόγος ἢ κατ' ἐμὲ καὶ κατὰ τὴν ἐμὴν ἡλικίαν, ὦ ἐταῖρε· ὅμως μέντοι εἰπέ μοι τοσόνδε, πότερον λέγειν μὲν οὐ δοκεῖ σοι εἶναι ψευδῇ. φάναι δέ; ΚΡ. Οὐ μοι δοκεῖ οὐδὲ φάναι

ΣΩ. Οὐδὲ εἰπεῖν, οὐδὲ προσεῖπειν; οἷον εἴ τις ἀπα-
τήσας σοι ἐπὶ ξενίας, λαβόμενος τῆς χειρὸς εἶποι,
Χαῖρε, ὦ ξένε Ἀθηναῖε, υἱὲ Σμικρίωνος, Ἐρμόγενε;
οὗτος λέξειεν ἂν ταῦτα, ἢ φαίη ἂν ταῦτα, ἢ εἶποι
ἂν ταῦτα, ἢ προσεῖποι ἂν οὕτω σέ μὲν οὐ, Ἐρμό-
γένη δὲ τόνδε; ἢ οὐδένα; ΚΡ. Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ, ὦ
Σώκρατες, ἄλλως ἂν οὗτος ταῦτα φθέγγασθαι. ΣΩ.
Ἄλλ' ἀγαπητόν καὶ τοῦτο. πότερον γὰρ ἐληθῇ ἢ
φθέγγαιτο ταῦτα ὁ φθεγγόμενος, ἢ ψευδῇ; ἢ τὸ μὲν
τι αὐτῶν ἀληθές, τὸ δέ, ψεῦδος; καὶ γὰρ ἂν καὶ
τοῦτο ἐξαρκούη. ΚΡ. Ὑποφείν ἔγωγ' ἂν φαίην τὸν
τοιούτον, μάτην αὐτὸν ἐαντὸν κινεῶντα, ὥς περ ἂν εἰ τις
χαλκεῖον κινήσειε κρούσας. XXXIX. ΣΩ. Φέρε δὴ
ἐάν πη διαλλαχθῶμεν, ὦ Κρατύλε, ἃρ' οὐκ ἄλλο μὲν ἂν
φαίης τὸ ὄνομα εἶναι, ἄλλο δὲ ἐκείνο, οὗ τὸ ὄνομα
ἐστίν; ΚΡ. Ἐγώ γε. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τὸ ὄνομα
ὁμολογεῖς μίμημά τι εἶναι τοῦ πράγματος; ΚΡ.
Πάντων μάλιστα. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τὰ ζωγραφίμα-
τα τρόπον τινὰ ἄλλον λέγεις μιμήματα εἶναι προ-
γμάτων τινων; ΚΡ. Ναί. ΣΩ. Φέρε δὴ ἴσως γὰρ
ἐγὼ οὐ μανθάνω ἅτις ποτ' ἐστὶν ἃ λέγεις, σὺ δὲ
τάχ' ἂν ὀρθῶς λέγοις· ἔστι διανεῖμαι καὶ προσενιγ-
κεῖν ταῦτα ἀμφοτέρω τὰ μιμήματα, τὰ τε ζωγραφί-
ματα, καὶ ἐκείνα τὰ ὀνόματα, τοῖς πράγμασιν ὧν μιμή-
ματά ἐστιν, ἢ οὐ; ΚΡ. Ἔστι μέντοι. ΣΩ. Πρῶτον μὲν
δὴ σκόπει τόδε· ἃρ' ἂν τις τὴν μὲν τοῦ ἀνδρὸς εἰκο-
νὴ τοῦ ἀνδρὸς ἀποδοίη, τὴν δὲ τῆς γυναικὸς τῇ γυ-
ναικί, καὶ τὰλλα οὕτως; ΚΡ. Πάνν μὲν οὖν. ΣΩ.

οὖν καὶ τοῦναντίον, τὴν μὲν τοῦ ἀνδρός τῇ γυναικί, τὴν δὲ τῆς γυναικὸς τῷ ἀνδρί; ΚΡ. Ἔστι ταῦτα. ΣΩ. Ἄρ' οὖν αὐταὶ αἱ διανομαὶ ἀμφοτέρωθεν ὀρθαί, ἢ ἡ ἑτέρα; ΚΡ. Ἡ ἑτέρα. ΣΩ. ἐκάστω, οἶμαι, τὸ προσῆκόν τε καὶ τὸ ὅμοιον διδῶν. ΚΡ. Ἐμοιχε δοκεῖ. ΣΩ. Ἴνα τοίνυν μὴ ὁμνεῖσθαι ἐν τοῖς λόγοις ἐγὼ τε καὶ σὺ, φίλοι ὄντες ἀπόδεξαι μου ὃ λέγω. τὴν τοιαύτην γὰρ, ὡς ἔστι, καλῶς ἔγωγε διανομήν, ἐπὶ ἀμφοτέροις μὲν μιμήσασθαι τοῖς τε ζώοις καὶ τοῖς ὀνόμασιν ὀρθῆναι, καὶ τοῖς ὀνόμασι, πρὸς τῷ ὀρθῆναι καὶ ἀληθεῖ· τὴν ἑτέραν, τὴν τοῦ ἰσχυροῦ δόσιν τε καὶ ἐπιφοράν, ὀρθῆναι, καὶ ψευδῆ, ὅταν ἐπὶ ὀνόμασιν ᾖ. ΚΡ. ὅπως μὴ, ὦ Σώκρατες, ἐν μὲν τοῖς ζωγραφήμασιν ἢ τοῦτο, τὸ μὴ ὀρθῶς διανέμειν, ἐπὶ δὲ τοῖς ὀνόμασιν, οὐκ ἄλλ' ἀναγκαῖον ἢ αἰεὶ ὀρθῶς. ΣΩ. λέγεις; τί τοῦτο ἐκείνου διαφέρει; Ἄρ' οὐκ ἔστι προσελθόντα ἀνδρί τῳ εἰπεῖν, ὅτι τοῦτο σὸν ἔστι ὄνομα, καὶ δεῖξαι αὐτῷ, ἂν μὲν τύχη, ἐκείνου εἶναι, ἂν δὲ τύχη, γυναικός; τὸ δὲ δεῖξαι λέγειν εἰς τῶν ὀφθαλμῶν αἰσθησιν καταστήσασθαι. ΚΡ. Πάνυ. ΣΩ. Τί δέ; πάλιν αὐτῷ τοῦτο προσελθόντα εἰπεῖν, ὅτι τοῦτο σὸν ὄνομα; ἔστι δὲ πού τι καὶ τὸ μίμημα, ὥς περ τὸ ζωγράφημα· τοῦτο δὴ λέγειν οὐκ ἂν εἴη αὐτῷ εἰπεῖν, ὅτι τοῦτο σὸν ὄνομα; καὶ μετὰ τοῦτο εἰς τὴν τῆς ἀκοῆς αὐτοῦ αἰσθησιν καταστήσασθαι, ἂν μὲν τύχη, τὸ ἐκείνου μίμημα, εἰπεῖν ὅτι ἀνὴρ· ἂν δὲ τύχη, τὸ τοῦ θήλεος τοῦ

ἀνθρωπίνου γένους, εἰπόντα ὅτι γυνή; οὐ δοκ
τοῦτο οἶόν τ' εἶναι καὶ γίγνεσθαι ἐνίοτε; ΚΡ.
λα σοι, ὦ Σώκρατες, συγχωρήσαι, καὶ ἔστω
ΣΩ. Καλῶς γε σὺ ποιεῖν, ὦ φίλε, εἰ ἔστι
οὕτως ἔχον· οὐδὲ γάρ δεῖ τὴν πᾶν διαμείβεσθαι
αὐτοῦ. εἰ δ' οὖν ἔστι τοιαύτη τις διανομή κ
ταῦθα, τὸ μὲν ἕτερον τούτων ἀληθεύειν βου
θα καλεῖν, τὸ δ' ἕτερον ψεύδεσθαι. εἰ δὲ
οὕτως ἔχει, καὶ ἔστι μὴ ὁρθῶς διανέμειν τα
ματα, μηδὲ ἀποδιδόναι τὰ προσήκοντα ἐκάστῳ
ἐνίοτε τὰ μὴ προσήκοντα, εἴη ἂν καὶ ῥήματα τ
τοῦτο ποιεῖν· εἰ δὲ ῥήματα καὶ ὀνόματά ἐστιν
τιθέναι, ἀνάγκη καὶ λόγους· λόγοι γάρ πο
λέγονται, ἢ τούτων ζύνθεσις ἐστίν· ἢ πῶς λέγ
Κρατύλε; ΚΡ. Οὕτω· καλῶς γάρ μοι δοκεῖς
ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ γραμμασιν αὖ τὰ πρῶτα ὀνό
μα ἀπαικάζομεν, ἔστιν ὥσπερ ἐν τοῖς ζωγραφήμα
πάντα τὰ προσήκοντα χρώματά τε καὶ σχήματα
δοῦναι, καὶ μὴ πάντα αὖ, ἀλλ' ἔνια ἐλλείπειν
δὲ καὶ προστιθέναι, καὶ πλείω καὶ μείζω· ἢ οὐκ
ΚΡ. Ἔστιν. ΣΩ. Οὐκοῦν ὁ μὲν ἀποδιδούς
καλὰ τὰ γραμματὰ τε καὶ τὰς εἰκόνας ἀποδίδ
ὁ δὲ ἢ προστιθείς, ἢ ἀφαιρῶν, γραμματα μ
εἰκόνας ἐργάζεται καὶ οὗτος, ἀλλὰ ποτηράς;
Ναί. ΣΩ. Τί δαί; ὁ διὰ τῶν συλλαβῶν τ
γραμμάτων τὴν οὐσίαν τῶν πραγμάτων ἀπομιμ
νος; Ἄρα οὐ κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον, ἂν μὲν
ἀποδῶ τὰ προσήκοντα, καλῶς ἢ εἰκὼν ἔσται; —

δ' ἐστὶν ὄνομα — εἰάν δὲ σμικρὰ ἑλλείπῃ ἢ προστιθῇ
νίσιτε, κικῶν μὲν γενήσεται, καλὴ δὲ οὐ, ὥστε τὰ
μὲν καλῶς εἰργασμένα ἔσται τῶν ὀνομάτων, τὰ δὲ
κακῶς; ΚΡ. Ἰσως. ΣΩ. Ἰσως ἦρα ἔσται ὁ μὲν
ἀγαθὸς δημιουργὸς ὀνομάτων, ὁ δὲ κακός; ΚΡ.
Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν τοῦτω ὀνοματοθέτης ἦν ὄνομα; ΚΡ.
Ναί. ΣΩ. Ἰσως ἦρα νῆ Δι' ἔσται, ὥσπερ ἐν ταῖς
ἑλλοις τέχναις, καὶ ὁ ὀνοματοθέτης ὁ μὲν ἀγαθός, ὁ
δὲ κακός. εἰάνπερ τὰ ἔμπροσθεν ἐκεῖνα ὁμολογηθῇ
ἡμῖν. ΚΡ. Ἔστι ταῦτα· ἀλλ' ὅσως, ὦ Σώκρατες,
ὅταν ταῦτα τὰ γράμματα, τό τε α καὶ τό β, καὶ ἐν
ἑκάστῳ τῶν στοιχείων, τοῖς ὀνόμασιν ἀποδιδῶμεν τῇ
γραμματικῇ τέχνῃ, εἰάν τι ἀφέλῳμεν ἢ προσθῶμεν
ἢ μεταθῶμεν τι, γέγραπται μὲν ἡμῖν τὸ ὄνομα, οὐ
κίηται γε ὁρθῶς, ἀλλὰ τοπαράπαν οὐδὲ γέγραπται,
ἀλλ' εὐθὺς ἑτερόν ἐστιν, εἰάν τι τοῦτων πάθῃ. ΣΩ.
Μὴ γάρ οὐ καλῶς σκοπῶμεν, οὕτω σκοποῦντες, ὦ
Κρατύλε. ΚΡ. Πῶς δὴ; ΣΩ. Ἰσως ὅσα ἐκ τινος
ἀριθμοῦ ἀναγκαῖον εἶναι, ἢ μὴ εἶναι, πάσχοι ἂν
τοῦτο ὃ σὺ λέγεις· ὥσπερ καὶ αὐτὰ τὰ δέκα, ἢ ὅστις
θούλει ἄλλος ἀριθμός, εἰάν ἀφέλῃς τι ἢ προσθῇς,
ἔτιρος εὐθὺς γέγονε· τοῦ δὲ ποιοῦ τινος καὶ συμπα-
ρῆς εἰκότος μὴ οὐχ αὕτη ἢ ἡ ὁρθότης, ἀλλὰ τὸ ἐναν-
τίον, οὐδὲ τοπαράπαν δέη πάντα ἀποδοῦναι, οἷον
ἴσται ὁ εἰκάζει, εἰ μέλλει εἰκὼν εἶναι. σκόπει δὲ εἴ τι
εἶπω· ἂν δὲ δύο πράγματα εἴη τάδε, οἷον Κρατύ-
λος καὶ Κρατύλου εἰκὼν, εἴ τις θεῶν μὴ μόνον το-
πὸν χρῶμα καὶ σχῆμα ἀπεικάζειεν, ὥσπερ οἱ ζωγρα-

φοι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐντὸς πάντα τοιαῦτα ποιήσεις οὐ
περ τὰ σῶ, καὶ μαλακότητος καὶ θερμότητος
αὐτὰς ἀποδοίη, καὶ κίνησιν καὶ ψυχὴν καὶ φ
ρησιν, οἷα περ ἡ παρὰ σοί ἐστιν, ἐνθελὲς αὐτοῖς, καί
λόγῳ, πάντα ἅπερ σὺ ἔχεις, τοιαῦτα ἕτερα κα
στήσεις πλησίον σου, πότερον Κρατύλος ἂν καὶ ἐκ
Κρατύλου τότ' εἴη τὸ τοιοῦτον, ἢ δύο Κρατύλο
ΚΡ. Δύο ἔμοιγε δοκοῦσιν, ὦ Σώκρατες, Κρατύλο
XL. ΣΩ. Ὅρα δ' οὖν, ὦ φίλε, ὅτι ἄλλην χρὴ εἰκόνα
θότητα καὶ ζητεῖν ὧν νῦν δὴ ἐλέγομεν, καὶ οὐκ ἀν
γκάζειν, εἴαν τι ἀπὴν ἢ προσῇ, μηκέτι αὐτὴν εἰκό
εἶναι; ἢ οὐκ αἰσθάνη ὅσου ἐνδέουσαι αἱ εἰκο
τὰ αὐτὰ ἔχειν ἐκείνοις ὧν εἰκόνες εἰσὶ; ΚΡ. Ἐγώ
ΣΩ. Γελοῖα γοῦν, ὦ Κρατύλε, ὑπὸ τῶν ὀνομάτων
πάθοι ἢν ἐκεῖνα ὧν ὀνόματά ἐστι τὰ ὀνόματα, εἰ
τα πανταχῇ αὐτοῖς ὁμοιωθῇ. θιτὰ γὰρ ἂν π
πάντα γένοιτο, καὶ οὐκ ἂν ἔχοι αὐτῶν εἰπεῖν οὐ
τερον, ὅποτερόν ἐστι, τὸ μὲν αὐτό, τὸ δὲ ἄλλο
ΚΡ. Ἀληθῆ λέγεις. ΣΩ. Θαυρόων τοίνυν, ὦ
ναῖε, ἔα καὶ ὄνομα τὸ μὲν εὖ κεῖσθαι, τὸ δὲ
καὶ μὴ ἀνάγκασε πάντ' ἔχειν τὰ γράμματα, ἵνα
μὴ ἢ τοιοῦτον οἷον περ οὗ ὄνομά ἐστιν· ἀλλ'
καὶ τὸ μὴ προσήκον γράμμα ἐπιφέρειν, εἰ δὲ γ
μα, καὶ ὄνομα ἐν λόγῳ, εἰ δὲ ὄνομα, καὶ λόγον
λόγῳ μὴ προσήκοντα τοῖς πράγμασιν ἐπιφέρειν
καὶ μηδὲν ἦτιον ὀνομάζεσθαι τὸ τεπρωγμα καὶ
σθαι, ἕως ἂν ὁ τύπος ἐνῇ τοῦ πράγματος περὶ
ἂν ὁ λόγος ἦ, ὥς περ ἐν τοῖς τῶν στοιχείων ὀνό

σιν, εἰ μέμνησαι ἃ νῦν δὴ ἐγὼ καὶ Ἑρμογένους ἐλέ-
γομεν. ΚΡ. Ἀλλὰ μέμνημαι. ΣΩ. Καλῶς τοίνυν·
ὅταν γὰρ τοῦτο ἐνῇ, καὶ μὴ πάντα τὰ προσήκοντα
ἔχῃ, λεγίζεται γε τὸ πρᾶγμα καλῶς, ὅταν πάντα,
κακῶς δέ, ὅταν ὀλίγα. λέγεσθαι δ' οὖν, ὧ μακάριε,
ἐώμεν, ἵνα μὴ ὀφλομεν, ὥςπερ οἱ ἐν Διγίνῃ νύκτωρ
περιϊόντες ὄψε' ὁδοῦ, καὶ ἡμεῖς ἐπὶ τὰ πρᾶγματα
δόξομεν αὐτῇ τῇ ἀληθείᾳ οὕτω πως ἐληλυθέναι ὀψιαί-
τερον τοῦ δέοντος· ἢ ζῆτει τιν' ἄλλην ὀνόματος ὁρ-
θήσεται, καὶ μὴ ὁμολόγει, δῆλωμα συλλαβαῖς καὶ
γράμμασι πρᾶγματος ὄνομα εἶναι. εἰ γὰρ ταῦτα
ἀμφότερα ἐρεῖς, οὐχ οἷός τ' ἔση ξυμφωνεῖν σαυτοῦ.
ΚΡ. Ἀλλὰ μοι δοκεῖς γε, ὧ Σώκρατες, μετρίως λέ-
γειν, καὶ οὕτω τίθεμαι. ΣΩ. Ἐπειδὴ τοίνυν ταῦτα
ἡμῖν ξυνδοκεῖ, μετὰ ταῦτα τάδε δι' σκοποῦμεν· εἰ μέλλει,
φασμέν, καλῶς κεῖσθαι τὸ ὄνομα, τὰ προσήκοντα δεῖ
αὐτῷ γράμματα ἔχειν. ΚΡ. Ναί. ΣΩ. Προσθήκει
δὲ τὰ ὅμοια ταῖς πρᾶγμασι. ΚΡ. Πάνυ γε. ΣΩ.
Τὰ μὲν ἄρα καλῶς κείμενα, οὕτω κεῖται· εἰ δὲ μὴ
τι καλῶς ἐτέθη, τὸ μὲν πολὺ ἴσως ἐκ προσηκόντων
ἂν εἴη γραμμάτων καὶ ὁμοίων, εἴπερ ἔσται εἰκὼν·
ἔχοι δ' ἂν τι καὶ οὐ προσῆκαν, δι' ὃ οὐκ ἂν καλὸν
εἴη οὐδὲ καλῶς εἰργασμένον τὸ ὄνομα. αὐτῷ φῶμεν,
ἢ ἄλλως; ΚΡ. Οὐδέν δεῖ, οἶμαι, διαμάχεσθαι, ὧ
Σώκρατες· ἐπεὶ οὐκ ἄρ᾽ ἐσκεν γέ μοι τὸ φάναι, ὄνομα
εἶναι, μὴ μὲντοι καλῶς γε κεῖσθαι. ΣΩ. Πρό-
τερον τοῦτο οὐκ ἄρ᾽ ἐσκεν σοι, τὸ εἶναι τὸ ὄνομα δῆ-
λωμα τοῦ πρᾶγματος; ΚΡ. Ἐμοιγε. ΣΩ. Ἀλλὰ τὸ

εἶναι τῶν ὀνομάτων τὰ μὲν ἐκ προτέρων ξυγκείμενα,
 τὰ δὲ πρῶτα, οὐ καλῶς σοι δοκεῖ λέγεσθαι; ΚΡ.
 Ἐμοιγε. ΣΩ. Ἀλλὰ τὰ πρῶτα εἰ μέλλει δηλώματα
 τινων γίγνεσθαι, ἔχεις τινὰ καλλίω τρόπον τοῦ δη-
 λώματα αὐτὰ γενέσθαι ἄλλον, ἢ αὐτὰ ποιῆσαι δι-
 μάλιστα τοιαῦτα, οἷα ἐκεῖνα ἃ δεῖ δηλοῦν αὐτὰ; ἢ
 ὅδε μᾶλλον σε ἀρέσκει ὁ τρόπος, ὃν Ἐρμογένης λέ-
 γει καὶ ἄλλοι πολλοί, τὸ ξυνθήματα εἶναι τὰ
 ὀνόματα, καὶ δηλοῦν τοῖς ξυνθεμένοις, προειδού-
 δὲ, τὰ πράγματα, καὶ εἶναι ταύτην ὁρθότητα ὀνό-
 ματος, ξυνθήκην, διαφέρειν δὲ οὐδέν, ἐάν τι-
 τις ξυνθῇται ὡς περ νῦν ξυγκείται, ἐάν τε καὶ τοῦν-
 αντίον; ἐπὶ μὲν ὧ νῦν σμικρόν, μέγα καλεῖν, ἐπὶ
 δὲ ὧ μέγα, σμικρόν; πότερός σε ὁ τρόπος ἀρέ-
 σκει; ΚΡ. Ὅλῳ καὶ παντὶ διαφέρει, ὧ Σώκρατες,
 τὸ ὁμοιώματι δηλοῦν ὅ, τι ἂν τις δηλοῖ, ἀλλὰ μὴ
 τῷ ἐπιτυγχόντι. ΣΩ. Καλῶς λέγεις. οὐκοῦν, εἴπερ
 ἴσται τὸ ὄνομα ὅμοιον τῷ πράγματι, ἀναγκαῖόν ἐστι
 πεφυκέναι τὰ στοιχεῖα ὅμοια τοῖς πράγμασιν, ἐξ ὧν
 τὰ πρῶτα ὀνόματά τις ξυνθήσει; ὥδε δὲ λέγω· ἀφ' ὧ
 ποτ' ἂν τις ξυνέσθηνεν ὅ νῦν δὴ ἐλέγομεν ζωγραφί-
 μα ὁμοίον τῷ τῶν ὄντων, εἰ μὴ φύσει ὑπῆρχε φάρ-
 μακα ὅμοια ὄντα, ἐξ ὧν ξυντίθεται τὰ ζωγραφού-
 μενα, ἐκείνοις ἃ μιμεῖται ἡ γραφικὴ; ἢ ἀδύνατον;
 ΚΡ. Ἀδύνατον. ΣΩ. Οὐκοῦν ὡσαύτως καὶ ὀνόματα
 οὐκ ἂν ποτε ὅμοια γένοιτο οὐδεὶς, εἰ μὴ ὑπάρξῃ
 ἐκεῖνα πρῶτον ὁμοιότητά τινα ἔχοντα, ἐξ ὧν ξυντι-
 θείται τὰ ὀνόματα, ἐκείνοις ὧν ἴσται τὰ ὀνόματα

αἰμήματα· ἔστι δέ, ἐξ αὐτῶν ξυνθετίον, στοιχεῖα; ΚΡ.
 Ναί. ΧΛΙ. ΣΩ. Ἡδὴ τοίνυν καὶ σὺ κοιγῶναι τοῦ λόγου
 οὔπερ ἄρατι Ἑρμογένους. φέρε, καλῶς σοι δοκοῦμεν
 λέγειν ὅτι τὰ ρ τῇ φορᾷ καὶ κινήσει καὶ σκληρότητι
 προσέοικεν, ἢ οὐ καλῶς; ΚΡ. Καλῶς ἔμοιγε. ΣΩ.
 Τὸ δὲ λ τῷ λείῳ καὶ μαλακῷ, καὶ οἷς νῦν δὴ ἐλέγο-
 μεν; ΚΡ. Ναί. ΣΩ. Οἶσθα οὖν ὅτι ἐπὶ τῷ αὐτῷ
 ἡμεῖς μὲν φαμεν σκληρότης, Ἑρετραεῖς δὲ σκληρο-
 τήρ; ΚΡ. Πάνυ γε. ΣΩ. Πότερον οὖν τὸ τε ρ καὶ
 τὸ σ ἔοικεν ἀμφοτέρω τῷ αὐτῷ, καὶ δηλοῖ ἐκείνοις
 τε τὸ αὐτό, τελευτῶντος τοῦ ρ, καὶ ἡμῖν τοῦ σ, ἢ
 τοῖς ἑτέροις ἡμῶν οὐ δηλοῖ; ΚΡ. Δηλοῖ μὲν οὖν ἀμ-
 φοτέροις. ΣΩ. Πότερον ἢ ὅμοια τυγχάνει ἅντα τὰ ρ
 καὶ τὰ σ, ἢ ἢ μὴ; ΚΡ. Ἦ ὅμοια. ΣΩ. Ἡ οὖν ὅμοιά
 ἐστὶ πανταχῇ; ΚΡ. Πρὸς γε ἴσως τὸ φορᾶν δηλοῦν.
 ΣΩ. Ἡ καὶ τὸ λ ἐγκείμενον; οὐ τὸ ἐναντίον δηλοῖ
 σκληρότητος; ΣΩ. Ἴσως γὰρ οὐκ ὀρθῶς ἐγκείται,
 ὡς Σώκρατες, ὥσπερ καὶ ἂ νῦν δὴ σὺ πρὸς Ἑρμογένη
 ἔλεγες, ἐξαιρῶν τε καὶ ἐντιθεὶς γράμματα οὐδέοι,
 καὶ ὀρθῶς ἐδόκεις ἔμοιγε· καὶ νῦν ἴσως ἀντὶ τοῦ λ,
 ρ δεῖ λέγειν. ΣΩ. Εὖ λέγεις. τί οὖν δὴ; νῦν ὥς λέγο-
 μεν, οὐδὲν μανθάνομεν ἀλλήλων, ἐπειδὴν τις φῇ
 σκληρόν, οὐδὲ οἶσθα σὺ νῦν ὅ, τι ἐγὼ λέγω; ΚΡ.
 Ἐγὼ γε, διαί γε τὸ ἔθος, ὡς φίλτατε. ΣΩ. Ἐθος δὲ
 λέγων, οἶμαι τι διάφορον λέγειν ξυνθήκης; ἢ ἄλλο
 τι λέγεις τὸ ἔθος, ἢ ὅτι ἐγώ, ὅταν τοῦτο φθέγγω-
 μαι, διανοοῦμαι ἐκεῖνο, σὺ δὲ γιγνώσκεις, ὅτι ἐκεῖνο
 διανοοῦμαι; οὐ τοῦτο λέγεις; ΚΡ. Ναί. ΣΩ. Οὐκ-

οὖν εἰ γινώσκεις ἐμοῦ φθέγγομενον, δήλωμά σοι
 γίνεσθαι παρ' ἐμοῦ; ΚΡ. Ναί. ΣΩ. Ἀπὸ τοῦ ἀνο-
 μοίου γε ἢ ὁ διανοούμενος φθέγγομαι, εἴπερ τὸ
 ἀνόμοιον ἐστὶ τῇ, ἢ τῇ σὺν, σκληρότητι. εἰ δὲ τοῦτο
 οὕτως ἔχει, τί ἄλλο ἢ αὐτὸς σαυτῷ ξυνέθου, καί
 σοι γίγνεται ἡ ὁρθότης τοῦ ὀνόματος ξυνθήκη; ἐπι-
 δὴ γε δηλοῖ καὶ τὰ ὅμοια καὶ τὰ ἀνόμοια γραμματα,
 ἔθους τε καὶ ξυνθήκης τυχόντα. εἰ δ' ὅτι μάλιστα
 μή ἐστὶ τὸ ἔθος ξυνθήκη, οὐκ ἂν καλῶς εἴη ἔχειν
 λέγειν τὴν ὁμοιότητα δήλωμα εἶναι, ἀλλὰ τὸ ἔθος
 ἐκείνο γάρ, ὡς ἔοικε, καὶ ὁμοίῳ καὶ ἀνομοίῳ δηλοῖ.
 ἐπειδὴ δὲ ταῦτα συγχωροῦμεν, ὦ Κρατύλε — τὴν γὰρ
 σιγὴν σου συγχώρησιν θήσω — ἀναγκαῖον πονεῖν καὶ
 ξυνθήκην τι καὶ ἔθος συμβάλλεσθαι πρὸς δήλωσιν
 ὧν διανοούμενοι λέγομεν. ἐπεὶ, ὦ βέλτιστε, εἰ ἐθέ-
 λεις ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν ἐλθεῖν, πόθεν οἶε ἔξειν ὀνό-
 ματα ὅμοια ἐνὶ ἐκάστῳ τῶν ἀριθμῶν ἐπενεγκεῖν, εἰ
 μὴ εἴς τι τὴν σὴν ὁμολογίαν καὶ ξυνθήκην κίρως
 ἔχειν τῶν ὀνομάτων ὁρθότητος πέρι; ἐμοὶ μὲν οὐκ
 καὶ αὐτῷ ἀρέσκει μὲν κατὰ τὸ δυνατόν ὅμοια εἶναι
 τὰ ὀνόματα τοῖς πράγμασιν, ἀλλὰ μὴ ὡς ἀληθῶς
 τὸ τοῦ Ἑρμογένους, γλίσχρα ἢ ἡ ὅλη αὕτη τῆς
 ὁμοιότητος, ἀναγκαῖον δὲ ἢ καὶ τῷ φορτικῷ τοῖς
 προσχρηῆσθαι, τῇ ξυνθήκῃ, εἰς ὀνομάτων ὁρθότη-
 τα. ἐπεὶ ἴσως, κατὰ γε τὸ δυνατόν, κάλλιστ' αὖ
 λέγοιτο, ὅταν ἢ πᾶσιν ἢ ὡς πλείστοις ὁμοίοις λέγηται
 — τοῦτο δ' ἐστὶ προσήκουσιν — αἰσχιστα δὲ τοῦντων
 τίων. XLII. Τούδε δέ μοι εἰπὲ μετὰ ταῦτα, τίνα ἡμῶν

δύναμιν ἔχει τὰ ὀνόματα, καὶ τί φῶμεν αὐτὰ καλὸν
ὑπεργάζεσθαι. ΚΡ. Διδάσκειν ἔμοιγε δοκεῖ, ὦ Σώ-
κρατες, καὶ τοῦτο πάνυ ἁπλοῦν εἶναι, ὅς ἂν τὰ
ὀνόματα ἐπίστανται, ἐπίστασθαι καὶ τὰ πράγματα.
ΣΩ. Ἴσως γάρ, ὦ Κρατύλε, τὰ τοιόνδε λέγεις, ὥς,
ἰπιδάν τις εἰδῇ τὸ ὄνομα οὗόν ἐστιν—ἐστὶ δὲ οἶόν περ
τὸ πρᾶγμα — εἴσεται δὴ καὶ τὸ πρᾶγμα, ἐπεὶ περ ὁμοί-
ων τυχάνει ὅν τῷ ὀνόματι· τέχνη δὲ μία ἅρ' ἐστὶν ἣ
αὐτῇ πάντων τῶν ἀλλήλοις ὁμοίων. κατὰ τοῦτο δὴ
μοι δοκεῖς λέγειν, ὥς, ὅς ἂν τὰ ὀνόματα εἰδῇ, εἴσε-
ται καὶ τὰ πράγματα. ΚΡ. Ἀληθέστατα λέγεις. ΣΩ.
Ἐχε δὴ, ἰδωμεν, τίς ποτ' ἂν εἴη ὁ τρόπος οὗτος τῆς
διδασκαλίας τῶν ὄντων, ὃν σὺ λέγεις νῦν, καὶ πό-
τερον ἔστι μὲν καὶ ἄλλος, οὗτος μέντοι βελτίων, ἢ
οὐδέ ἐστιν ἄλλος ἢ οὗτος· ποτέρως οἶεις; ΚΡ. Οὕτως
ἔγωγε, οὐ πάνυ τι εἶναι ἄλλον, τοῦτον δὲ μόνον καὶ
βελτιστον. ΣΩ. Πότερον δὲ καὶ εὗρεσιν τῶν ὄντων
τὴν αὐτὴν ταύτην εἶναι, τὸν τὰ ὀνόματα εὐρόντα,
καὶ ἐκεῖνα εὐρηκέναι, ὃν ἐστὶ τὰ ὀνόματα; ἢ ζη-
τεῖν μὲν καὶ εὐρίσκειν ἕτερον δεῖν τρόπον, μανθάνειν
δὲ τοῦτον; ΚΡ. Πάντων μάλιστα καὶ ζητεῖν καὶ εὐ-
ρίσκειν τὸν αὐτὸν τρόπον τουτονὶ κατὰ ταυτιά. ΣΩ.
Φέρε δὴ, ἐννοήσωμεν, ὦ Κρατύλε, εἴ τις ζητῶν τὰ
πράγματα, ἀκολουθεῖ τοῖς ὀνόμασι, σκαπῶν οἷον
καστον βούλεται εἶναι, ἅρ' ἐννοεῖς ὅτι οὐ σμικρὸς
ὁ κίνδυνός ἐστιν ἐξαπατηθῆναι; ΚΡ. Πῶς; ΣΩ. Αἴ-
νον ὅτι ὁ θέμενος πρῶτος τὰ ὀνόματα, οἷα ἡγεῖτο
εἶναι τὰ πράγματα, τοιαῦτα ἐτίθετο καὶ τὰ ὀνό-

ματα, ὥς φασιν· ἢ γάρ; ΚΡ. Ναί. ΣΩ. Εἰ οὖν
 ἐκεῖνος μὴ ὀρθῶς ἠγείτο, ἔθετο δὲ οἷα ἠγείτο, τι
 ἡμᾶς οἶκι τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτῷ πείσεσθαι; ἄλλο
 τι ἢ ἐξαπατηθῆσεσθαι; ΚΡ. Ἀλλὰ μὴ οὐχ οὕτως
 ἔχη, ὡς Σώκρατες, ἀλλ' ἀναγκαῖον ἦ, εἰδότες τίθε-
 σθαι τὸν τιθέμενον τὰ ὀνόματα· εἰ δὲ μή, — ὅπερ πά-
 λαι ἐγὼ ἔλεγον — οὐδ' ἂν ὀνόματα εἴη. μέγιστον δὲ
 σοι ἴστω τιμῆριον ὅτι οὐκ ἔσφαλται τῆς ἀληθείας
 ὁ τιθέμενος· οὐ γὰρ ἂν ποτε οὕτω ξυμφωνῇ τὴν αὐτῶν
 ἅπαντα· ἢ οὐκ ἐνεόεις αὐτὸς λέγων, ὥς πάντα κατὰ
 ταυτὸν καὶ ἐπὶ ταυτὸν ἐγίγνετο τὰ ὀνόματα; ΣΩ. Ἀ-
 λὰ τοῦτο μὲν, ὦ γὰρ Κρατύλε, οὐδὲν ἐστὶν ἀπο-
 λόγημα. εἰ γὰρ τοπρώτον σφαλὲς ὁ τιθέμενος τῶν
 λα ἤδη πρὸς τοῦτ' ἐβιάζετο, καὶ αὐτῷ ξυμφωνεῖν
 ἠνάγκαζεν, οὐδὲν ἄτοπον· ὥς περ τῶν διαγραμμα-
 τῶν ἐνίοτε τοῦ πρώτου μικροῦ καὶ ἀδήλου ψευδοῦς
 γενομένου, τὰ λοιπὰ πάμπολλα ἤδη ὄντα ἐπόμενα
 ὁμολογεῖν ἀλλήλοις. δεῖ δὴ περὶ τῆς ἀρχῆς παντὸς
 πράγματος παντὶ ἀνδρὶ τὸν πολὺν λόγον εἶναι καὶ
 τὴν πολλὴν σκέψιν, εἴτε ὀρθῶς εἴτε μὴ ὑπόκει-
 ται· ἐκείνης δὲ ἐξετασθείσης ἱκανῶς, τὰ λοιπὰ φαί-
 νεσθαι ἐκείνῃ ἐπόμενα. οὐ μέντοι ἀλλὰ θαυμάζομαι
 ἂν εἰ καὶ τὰ ὀνόματα ξυμφωνεῖ αὐτὰ αὐτοῖς. πάλιν
 γὰρ ἐπισκεψώμεθα ἃ τοπρότερον διήλθομεν, ὥς τοῦ
 παντὸς ἰόντος τε καὶ φερομένου [καὶ φροντός] φαι-
 σημαίνειν ἡμῖν τὴν οὐσίαν τὰ ὀνόματα· ἄλλο τι [ἢ
 ἐστὶν] ἢ οὕτω σοι δοκεῖ δηλοῦν; ΚΡ. Πάνυ σφόδρα
 καὶ ὀρθῶς γε σημαίνει. ΣΩ. Σκοποῦμεν δὴ ἐξ αὐτῶν

αλαβάντες πρῶτον μὲν τοῦτο τὸ ὄνομα τὴν ἐπι-
 ῆμην ὡς ἀμφίβολόν ἐστι, καὶ μᾶλλον ἔοικε σημαί-
 νει ὅτι ἴσῃσιν ἡμῶν ἐπὶ τοῖς πράγμασι τὴν ψυ-
 χήν, ἣ ὅτι ξεμπεριφέρεται, καὶ ὀρθότερόν ἐστιν,
 ὡς γὰρ νῦν, αὐτοῦ τὴν ἀρχὴν λέγειν μᾶλλον, ἣ ἐκ-
 κλίνοντας τὸ ε, πιστήμην· ἀλλὰ τὴν ἐμβολὴν ποιή-
 σθαι ἀντὶ τῆς ἐν τῷ ε, ἐν τῷ ι· ἔπειτα τὸ βέ-
 βηκον, ὅτι βίβησιν τινός ἐστι καὶ στάσεως μίμημα,
 ἀλλ' οὐ φορέας. ἔπειτα ἡ ἱστορία αὐτὸ που σημαίνει,
 ὡς ἴσῃσιν τὸν ὅον, καὶ τὸ πιστοῦν ἴσῃσιν παντιά-
 σαι σημαίνει. ἔπειτα δὲ ἡ μνήμη παντὶ παν μνησκει
 ὡς μανὴ ἔστιν ἐν τῇ ψυχῇ, ἀλλ' οὐ φορέας. εἰ δὲ
 οὐκ ἔστι, ἡ ἀμαρτία καὶ ἡ ξεμφορέας, εἴ τις κατὰ τὰ
 ὀνόματα ἀκολουθήσει, φανεῖται ταυτὸν τῇ ξυνέσει
 τῇ καὶ ἐπιστήμῃ καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσι τοῖς περὶ
 σπουδαῖα ὀνόμασιν. ἔτι τοίνυν ἡ ἀμαρτία καὶ ἡ
 ποτασία παραπλησία τοῦτοις φαίνεται. ἡ μὲν γὰρ
 ὡς ἡμα θεῷ ἰόντος πορεία φαίνεται ἡ ἀμαρτία· ἡ
 ἀκολασία παντιάσας ἀκολουθία τοῖς πράγμασι
 αἰνέται. καὶ οὕτως, ὡς νομίζομεν ἐπὶ τοῖς κακίστοις
 ὀνόματι εἶναι, ὁμοιοῦται ὡς φαίνοιτο τοῖς ἐπὶ τοῖς
 ἀλλήλοις. οἶμαι δέ, καὶ ἄλλα πόλλ' ὡς τις εὖροι, εἰ
 παραματιεύοιτο, ἐξ ὧν οἰηθείη ὡς αὐτὸς πάλιν τὸν τὰ
 ὀνόματα τιθέμενον, οὐχὶ ἰόντα οὐδὲ φερόμενα, ἀλλὰ
 ἰόντα τὰ πράγματα σημαίνειν. ΚΡ. Ἀλλ', ὦ Σώ-
 κrates, ὁρᾷς ὅτι τὰ πολλὰ ἐκείνως ἐσήμαινε. ΣΩ.
 οὐκ οὖν τοῦτο, ὦ Κρατύλε; ὡς περὶ ψήφους διαρι-
 μησόμεθα τὰ ὀνόματα, καὶ ἐν τούτῳ ἔσται ἡ ὀρθό-

της; ὁπότ' ἂν πλείω φαίνηται τὰ ὀνόματα σημαί-
νοντα, ταῦτα δὴ ἔσται τὰ ληθῆ; ΚΡ. Οὐκ οὐν εἰκός γε
ΣΩ. Οὐδ' ὁπωσιοῦν, ὦ φίλε. XLIII. Καὶ ταῦτα μὲν
γε αὐτοῦ ἐλάσωμεν· τὰς δὲ ἐπισκεψώμεθα εἰ ἡμῶν
καὶ τῆςδε ὁμολογεῖς, εἴτε καὶ οὐ. φέρε, τοὺς τὰ ὀνόμα-
τα ἐν ταῖς πόλεσι τιθεμένους ἐκαστοτε ἐν τε ταῖς ἑλ-
ληνικαῖς καὶ βιρβαρικοαῖς, οὐκ ἄρτίως ὁμολογοῦμεν
ὀνοματοθέτας εἶναι, καὶ τὴν τέχνην τὴν τοῦτο δυναμέ-
την, ὀνοματοθετικὴν; ΚΡ. Πάνυ γε. ΣΩ. Λέγε δὴ,
οἱ πρῶτοι ὀνοματοθεταὶ τὰ πρῶτα ὀνόματα πότερον
γινώσκοντες τὰ πράγματα, οἷς ἐτίθεντο, ἐτίθεν-
το, ἢ ἄγνοοῦντες; ΚΡ. Οἶμαι μὲν ἐγὼ, ὦ Σώ-
κρατες, γινώσκοντες. ΣΩ. Οὐ γάρ που, ὦ ἐταί-
ρε Κρατύλε, ἄγνοοῦντές γε. ΚΡ. Οὐ μοι δοκεῖ. ΣΩ.
Ἐπανέλθωμεν δὴ πάλιν ὅθεν δεῦρο μετέβημεν· ὅστι
γάρ ἐν τοῖς πρόσθεν, εἰ μένησαι, τὸν τιθέμενον τὰ
ὀνόματα, ἀναγκαῖον ἔφησθαι εἶναι εἰδῶτα τίθεσθαι
οἷς ἐτίθετο· πότερον οὖν ἔτι σοι δοκεῖ οὕτως, ἢ οὐ;
ΚΡ. ἔτι. ΣΩ. Ἡ καὶ τὸν τὰ πρῶτα τιθέμενον εἰ-
δῶτα φῆς τίθεσθαι; ΚΡ. Εἰδῶτα. ΣΩ. Ἐκ ποίων
οὖν ὀνομάτων ἢ μεμαθηκῶς ἢ εὐρηκῶς ἦν τὰ πρῶ-
τα, εἴπερ τὰ γε πρῶτα μήπω ἔσκετο; μαθεῖν δ'
αὖ φασιν τὰ πράγματα καὶ εὐροῖν ἀδύνατον εἶναι
ἄλλως ἢ τὰ ὀνόματα μαθόντας, ἢ αὐτοὺς ἐξευρόντας
οὐκ ἔστι; ΚΡ. Δοκεῖς τί μοι λέγειν, ὦ Σώκρατες.
ΣΩ. Τίνα οὖν τρόπον φῶμεν αὐτοὺς εἰδῶτας θέσθαι,
ἢ ὀνοματοθέτας εἶναι, πρὶν καὶ ὁτιοῦν ὄνομα κείσθαι
τε καὶ ἐκείνους εἰδέναι, εἴπερ μὴ ἔστι τὰ πράγματα

εἶν' ἀλλ' ἢ ἐκ τῶν ὀνομάτων; ΚΡ. Οἶμαι μὲν
 τὸν ἀληθέστατον λόγον περὶ τούτων εἶναι, ὃ
 κρατες, μίջω τινὰ δύναμιν εἶναι ἢ ἀνθρωπεῖαν,
 θεμένην τὰ πρῶτα ὀνόματα τοῖς πράγμασιν·
 ἀναγκαῖον εἶναι αὐτὰ ὁρθῶς ἔχειν. ΣΩ. Εἴτα,
 ἐναντία ἂν ἐτίθετο αὐτὸς αὐτῷ ὁ θεός, ὢν δαί-
 τις ἢ θεός; ἢ οὐδέν σοι ἔδοκοῦμεν ἄρτι λέ-
 ΚΡ. Ἀλλὰ μὴ οὐκ ἢ τούτων τὰ ἕτερα ὀνόματα.
 Πότερα, ὦ ἄριστε, τὰ ἐπὶ τὴν στάσιν ἄγοντα
 ἐπὶ τὴν φορέαν; οὐ γάρ πω κατὰ τὸ ἄρτι λε-
 πλήθει κριθήσεται. ΚΡ. Οὕτω δὴ δίκαιόν γε,
 κρατες. ΣΩ. Ὀνομάτων οὐγκρασιῶν, καὶ
 μὲν φασκόντων ἑαυτὰ εἶναι τὰ ὅμοια τῇ ἀλη-
 τῶν δ' ἑαυτά, τίνι ἔτι διακρινούμεν, ἢ ἐπὶ
 ὄντες, οὐ γάρ που ἐπὶ ὀνόματά γε ἕτερα ἄλλα
 ὄν· οὐ γάρ ἐστιν· ἀλλὰ δηλονότι ἄλλ' ἅττα ζη-
 τήσῃ τὴν ὀνομάτων, ἃ ἡμῖν ἐμφανιεῖ ἄνευ ὀνομάτων
 ἐρα τούτων ἐστὶ τὰ ληθῆ, δείξαντα δηλονότι τὴν
 τιαν τῶν ὄντων. ΚΡ. Δοκεῖ μοι οὕτω. ΣΩ. Ἔστιν
 ὡς ἔοικεν, ὦ Κρατύλε, δυνατόν μαθεῖν ἄνευ ὀνο-
 ντά ὄντα, εἴπερ ταῦτα οὕτως ἔχει. ΚΡ. Φαίνεται.
 Διὰ τίνος ἄλλου οὖν ἔτι προσδοκᾷς ἂν αὐτὰ μα-
 ἄρα δι' ἄλλου του, ἢ οὐπὲρ εἰκός τε καὶ δικαιο-
 δι' ἀλλήλων γε, εἰ πη συγγενῇ ἐστὶ καὶ αὐτὰ
 ὁμοίων; τὸ γάρ που ἕτερον ἐκείνων καὶ ἄλλοιον
 ἂν τι καὶ ἄλλοιον σημαίνοι, ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνα.
 Ἀληθῆ μοι φαίνῃ λέγειν. ΣΩ. Ἐχς δὴ πρὸς
 τὰ δὲ δὴ ὀνόματα οὐ πολλάκις μέντοι ὁμολογῇ-

καμεν, τὰ καλῶς κείμενα, εἰκότα εἶναι ἐκείνοις, ὡς
 ὀνόματα κείται, καὶ εἶναι εἰκόνας τῶν πραγμάτων;
 ΚΡ. Ναί. ΣΩ. Εἰ οὖν ἐστὶ μὲν ὀτιμώτατα δι' ὀνο-
 μάτων τὰ πράγματα μαθάνειν, ἐστὶ δὲ καὶ δι' ἐαυ-
 τῶν, ποτέρω ὢν εἴη καλλίων καὶ σαφεστέρα ἢ μάθη-
 σις; ἐκ τῆς εἰκότος μαθάνειν αὐτὴν τε αὐτὴν, εἰ
 καλῶς εἰκασται, καὶ τὴν ἀλήθειαν, ἥς ἦν ἡ εἰκὼν.
 ἢ ἐκ τῆς ἀληθείας αὐτὴν τε αὐτὴν καὶ τὴν εἰκόνα
 αὐτῆς, εἰ προπρότως εἰργασται; ΚΡ. Ἐκ τῆς ἀλη-
 θείας μοι δοκεῖ ἀνάγκη εἶναι. ΣΩ. Ὅτινα μὲν
 τοίνυν τρόπον δεῖ μαθάνειν, ἢ καὶ εὐρίσκειν τὰ
 ὄντα, μεῖζον ἴσως ἐστὶν ἐγνώσκειν ἢ κατ' ἐμὶ
 καὶ σέ· ἀγαπητὸν δὲ καὶ ταῦτα ὁμολογήσασθαι,
 ὅτι οὐκ ἐξ ὀνομάτων, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον αὐτὰ ἐκ
 αὐτῶν καὶ μαθητέον καὶ ζητητέον ἢ ἐκ τῶν ὀνομά-
 των. ΚΡ. Φαίνεται, ὦ Σώκρατες. XLIV. ΣΩ. Ἐτι τοί-
 νυν τόδε σκεψόμεθα, ὅπως μὴ ἡμῖς τὰ πολλὰ ταύ-
 τα ὀνόματα ἐς ταυτὸν τείνοντα ἑξαπατῶ, καὶ τῷ ὄν-
 τι μὲν οἱ θέμενοι αὐτὰ διανοηθέντες τε ἔθεντο, ὡς
 ἰόντων τε ἀπίντων ἀεὶ καὶ ῥεόντων· φαίνονται γάρ
 ἔμοιγε καὶ αὐταὶ οὕτω διανοηθῆναι· τὸ δ', εἰ ἔτι χειρ,
 οὐχ οὕτως ἔχει, ἀλλ' οὕτοι αὐτοὶ τε ὥσπερ εἰς τινα
 δίνην ἐμπεσόντες κυκλῶνται, καὶ ἡμᾶς ἐφελαδόμενοι
 προσεμβάλλουσι. σκέψαι γάρ, ὦ θαυμάσιε Κρατύλει,
 ὃ ἐγὼ πολλάκις ὀνειρώττω, πότερον φθόμεν τι εἶναι
 αὐτὸ τὸ καλὸν καὶ ἀγαθόν, καὶ ἔν ἑκαστὸν τῶν ὄντων
 οὕτως, ἢ μὴ. ΚΡ. Ἐμοιγε δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, εἶναι.
 ΣΩ. Αὐτὸ τοίνυν ἐκεῖνο σκεψόμεθα μὴ εἰ πρόσφο-

τί ἐστι καλὸν ἢ τι τῶν τοιούτων, καὶ δοκεῖ ταῦ-
 πάντα εἶναι, ἀλλ' αὐτὸ φθίμεν τὸ καλόν· οὐ τοι-
 νά ἐστί, οἷόν ἐστι; ΚΡ. Ἀνάγκη. ΣΩ. Ἀρ'
 οἷόν τε προσεπεῖν αὐτὸ ὀρθῶς, εἰ ἀὖ ἐπεξέρ-
 γη, πρῶτον μὲν, ὅτι ἐκείνόν ἐστιν, ἔπειτα, ὅτι
 οὐκ ἐστιν; ἢ ἀνάγκη, ἥμα ἡμῶν λεγόντων, ἄλλο αὐ-
 τὸ γίγνεσθαι καὶ ὑπεξιέναι καὶ μακρεῖ οὐ-
 χεῖν; ΚΡ. Ἀνάγκη. ΣΩ. Πῶς οὖν ἂν εἴη τι
 οὐκ ἐστίν, ὃ μηδέποτε ὡσαύτως ἔχει; εἰ γὰρ ποτε ὡσαύ-
 τως ἔχει, ἐν γ' ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ, ὅποτε ὡσαύτως ἔχει,
 οὐκ οὐδὲν μεταβαίνει· εἰ δὲ ἀὖ ὡσαύτως ἔχει
 αὐτὸ αὐτό ἐστι, πῶς ἂν τοῦτό γε μεταβάλλοι ἢ
 οὐκ ἐστίν, μηδὲν ἐξιστάμενον τῆς αὐτοῦ ἰδέας; ΚΡ.
 ἥμα. ΣΩ. Ἀλλὰ μήν οὐδ' ἂν γνωσθεῖη γε ὑπ'
 ἑαυτοῦ· ἥμα γὰρ ἂν ἐπιόντος τοῦ γνωστομένου, ἄλ-
 λ' αὖ ἄλλοιον γίγνωιτο, ὥστε οὐκ ἂν γνωσθεῖη ἐτι
 ὅτι οὐκ ἐστίν, ἢ πῶς ἔχον· γνώσις δὲ δήπου
 μία γινώσκει ὃ γινώσκει μηδαμῶς ἔχον. ΚΡ.
 ἥμα ὡς λέγεις. ΣΩ. Ἀλλ' οὐδὲ γνώσιν εἶναι φά-
 σκεται, ὡς Κρατύλος, εἰ μεταπίπτει πάντα χρήματα,
 μηδὲν μένει. εἰ μὲν γὰρ αὐτὸ τοῦτο, ἢ γνώσις,
 γινώσις εἶναι μὴ μεταπίπτει, μένοι τε ἂν εἰς ἢ ἢ
 οὐκ ἐστίν καὶ εἴη γνώσις· εἰ δὲ καὶ αὐτὸ τὸ εἶδος με-
 τὰ τῆς γνώσεως, ἥμα τ' ἂν μεταπίπτοι εἰς
 εἶδος γνώσεως, καὶ οὐκ ἂν εἴη γνώσις· εἰ δὲ ἀὖ
 οὐκ ἐστίν, ἀλλ' οὐκ ἂν εἴη γνώσις· καὶ ἐκ τούτου
 λόγου οὔτε τὸ γνωσόμενον οὔτε τὸ γνωσθησό-
 μενον ἂν εἴη. εἰ δὲ ἔστι μὲν ἀὖ τὸ γινώσκον, ἔστι

δὲ τὸ γιγνωσκόμενον, ἔστι δὲ τὸ καλὸν, ἔστι δὲ τὸ ἀγαθόν, ἔστι δὲ ἐν ἑκάστον τῶν ὄντων, οὐ μοι φαίνεται ταῦτα ὅμοια ὄντα, ἃ νῦν ἡμεῖς λέγομεν, ὅτι οἷον οὐδὲν οὐδέ πορρῶ. Ταῦτ' οὖν πότερόν ποτε οὕτως ἔχει, ἢ ἐκείνως ὥς οἱ περὶ Ἡράκλειτον τε λέγουσι καὶ ἄλλοι πολλοί, μὴ οὐ ῥᾷδιον ἢ ἐπισκέψασθαι, οὐδὲ πάνυ νοῦν ἔχοντος ἀνθρώπου, ἐπιτρέψαντα ὀνόμασιν αὐτὸν καὶ τὴν αὐτοῦ ψυχὴν θεραπεύειν, πεπιστευκότα ἐκείνοις, καὶ τοῖς θεμένοις αὐτὰ διῶσχυρίζεσθαι ὥς τι εἰδότα, καὶ αὐτοῦ τε καὶ τῶν ὄντων καταγιγνώσκειν, ὥς οὐδὲν ὑγιές οὐδενός, ἀλλὰ πάντα ὥσπερ κεράμια ῥεῖ καὶ ἀτεχνῶς, ὥσπερ οἱ κατὰ ῥῆον ροσσύντες ἄνθρωποι, οὕτως οἶσθαι καὶ τὰ πράγματα διακείσθαι, ὑπὸ θεύματός τε καὶ κατὰ ῥῆον πάντα χρήματα ἔχεισθαι. Ἰσως μὲν οὖν δὴ, ὦ Κρατύλε, οὕτως ἔχει, ἴσως δὲ καὶ οὐ. σκοπεῖσθαι οὖν χρή ἀνδρείως τε καὶ εὖ, καὶ μὴ ῥᾷδίως ἀποδέχεσθαι, — ἔτι γὰρ νέος εἶ, καὶ ἡλικίαν ἔχεις — σκεψάμενον δέ, εἰν εὖρης, μεταδιδόναι καὶ ἐμοί. ΚΡ. Ἀλλὰ ποιήσω ταῦτα· εὖ μέντοι ἴσθι, ὦ Σώκρατες, ὅτι οὐδὲ νῦν ἀσκέπτως ἔχω· ἀλλὰ μοι σκοπούμενα καὶ πράγματα ἔχοντι πολὺ μᾶλλον ἐκείνως φαίνεται ἔχειν, ὥς Ἡράκλειτος λέγει. ΣΩ. Εἰσαυθίς τοίνυν με, ὦ ἑταῖρε, διδάξεις ἐπειδὴν ἤκης· νῦν δέ, ὥσπερ παρεσκέεασαι, πορεύου εἰς ἀγρόν· προπέμψει δέ σε καὶ Ἐρμογένης ὁδε. ΚΡ. Ταῦτ' ἔσται, ὦ Σώκρατες· ἀλλὰ καὶ ἀνὰ πειρῶ ἔτι ἐγνοεῖν ταῦτα ἤδη.

Σ Χ Ο Λ Ι Α

ΕΙΣ

ΠΛΑΤΩΝΑ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΟΦΙΣΤΗΝ.

1. Ὅτι σοφιστὴν καλεῖ ὁ Πλάτων καὶ τὸν . . .
τὸν Ἀιδην, καὶ τὸν Δία, καὶ παγκάλην λέγει εἶναι
σοφιστικὴν τέχνην· ὅθεν ὑπονοοῦμεν, ὅτι γλαφυ-
τέρου σκοποῦ ἔχεται ὁ διάλογος. Ἔστι γὰρ κατὰ
μέγαν Ἰάμβλικον σκοπὸς τῦν περὶ τοῦ ὑπὸ σελή-
νης δημιουργοῦ. Οὗτος γὰρ καὶ εἰδωλοποιὸς καὶ κα-
κώτης ψυχῶν, ἐναντίων λόγων ἅει χωρίζων, μετα-
σχητικὸς καὶ νέων πλουσίων ἔμμισθος θηρευτής,
ἐκείνης ὑποδεχόμενος πλήρεις λόγων ἄνωθεν ἰούσας,
καὶ μισθὸν λαμβάνων παρ' αὐτῶν, τὴν ζωοποιῖαν
κατὰ λόγον τῶν θνητῶν οὗτος ἐνδίδεται τῷ μὴ
τι, τὰ ἐνυλὰ δημιουργῶν καὶ τὸ ὥς ἀληθῶς ψευ-
δῆ ἀπαζόμενος, τὴν ὕλην· βλέπει δὲ εἰς τὸ ὄντως
οὐτός ἐστιν ὁ πολυκέφαλος, πολλὰς οὐσίας καὶ
αἰσῶν προβεβλημένος, δι' ὧν κατασκαίρει τὴν ποι-
κίαν τῆς γενέσεως. ὃ δ' αὐτὸς καὶ γόης, ὥς θέλγων
καὶ ψυχὰς τοῖς φυσικοῖς λόγοις, ὥς δυσάποσπαστος

ἔχειν ἀπὸ τῆς γενέσεως. καὶ γὰρ ὁ ἔρως γοῆς, καὶ φύσις ὑπὸ τινων μάγος κέκληται διὰ τὰς συμπαθεῖς καὶ ἀντιπαθείας τῶν φύσει. Νῦν οὖν τὸν παντὶ πόν σοφιστὴν βούλεται διδάσκειν. καὶ γὰρ καὶ ὁ λόσοφος σοφιστής, ὡς μιμούμενος τὸν τε οὐράνιον δημιουργὸν καὶ τὸν γενεσιουργόν· καὶ ἡ διαιρεσιμίζεται τὴν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς τῶν ὄντων πρόδοον, καὶ γενεσιουργὸς τὸν οὐράνιον δημιουργόν. διὸ καὶ ὁ σοφιστής. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ σοφιστής ἄνθρωπος ὢν τὸ τὰ μεγάλα μιμεῖσθαι, σοφιστής καλεῖται· ὁ καὶ τὸν σοφιστὴν πολυκέφαλον εἶρηκεν. Ὁ δὲ ἐκείνους εἰς τύπον τοῦ πατρὸς τῶν δημιουργούντων νοεῖν ὑπερουράνιος καὶ ἐξηρημένος· οἱ δὲ ἀκροαταὶ εἰς δημιουργικὰς νοήσεις, ὁ μὲν εἰς τὴν τοῦ Διὸς, ὁ εἰς τὴν ἀγγελικὴν, ὡς Ἑρμαϊκὸς καὶ γεωμετρικὸς. ἔπειτα ἡ δημιουργία ἐκ τοῦ ἀτελοῦς εἰς τὸ τέλειον, τοῦτο πρῶτον ὁ ξένος τῷ Θεοδώρῳ συγγίνεται· ἐπειτα δὲ ἐπιστροφῇ τῷ δίδω Σωκράτει.

P. 1, 3. Ἑλέας] Ἑλέα, πόλις Ἰταλίας.

P. 1, 7. Κατὰ τὸν Ὅμηρον λόγον] Τὸ μὲν Ὅμηρον (Od. ρ, 485. sq.) ἔχει· Καὶ τι θεοὶ ξείνοι οἰκότες, καὶ τὰ ἑξῆς. Ὁ δὲ Σωκράτης νῦν, συμπαθεῖς ἑαυτῷ ἐν τῇ Πολιτείᾳ, προότερον ἐπιφράζει τοῦ Ὅμηρου λόγον, διὰ τοῦ συνοπαδὸν γινόμενον γὰρ μεταμορφοῦσθαι θεόν, ὡς ἀπατηλὸν ἐκβῆαι τῆς ἑαυτοῦ πολιτείας Πλάτων.

P. 6, 25. Ἄττα] Τοῦτο ψιλούμενον μὲν τινα μαίνει, θασυνόμενον δὲ, ἄττα· ὡς Δημοσθένης· ἰοῖ ἐν τῷ τῆς παραπρισβείας (p. 458. T. J. Reis

ὁ δὲ πρεσβεύων Δισχίνης οὗτος ἐλθὼν, πῶς μὲν καὶ ἅττα ποτὲ διελέχθη; ἐνίοτε δὲ ἐκ τοῦ περιττοῦ προστίθεται· ὥς ἐν τῷ Χείρωνι Φερεκράτης· τοῖς δέκα ταλάντοις ἄλλα προστιθείς, ἔφη, ἅττα πενήκοντα. οὐδὲν γὰρ σημαίνει ἐνταῦθα τὸ ἅττα. Ἀριστοφάνης Νιφέλαις (v. 621.)·

Ὅστις σκαλαθυρμάτι ἅττα μικρὰ μανθάνων.
Ἐρατοσθένης δὲ χρονικῶς αὐτὸ φησι παραλαμβάνεσθαι·

Πύθου χελιδῶν, πηνίξ ἅττα φαίνεται
καὶ πάλιν·

Ὅπηνίκα ἅττ' ὑμεῖς ὀρχοῦμενοι κοπιᾶτε.

P. 7, 5. Πτηνὸν φύλον] Γράφεται, φαῦλον.

P. 19, l. 19. s. Ἀμφηγγύησά σου] Γράφεται, ἀμφηγρόησας οὐ. [Neutrum recte.]

P. 38, l. 15. Τυφλῶ] Καὶ τυφλῶ δῆλον, ἐπὶ τῶν ἄγαν σαφεστάτων. Μέννηται ταύτης καὶ Μένανδρος Δεισιδαίμονι, καὶ Ῥαπιζομένη, καὶ Ἀριστοφάνης Πλούτῳ. [v. 48.]

P. 40, l. 21. Ἦν] ἀντὶ τοῦ, ἤμην, Ἀττικῶς.

P. 41, l. 8. Κατὰ πόδα] παρ' αὐτὰ, κατὰ τάξιν.

P. 46, l. 9. Τί μήν;] κατάφασιν δηλοῖ ἀντὶ τοῦ, πῶς γὰρ οὐ; διὰ τί γὰρ οὐ;

P. 54, l. 17. Εὐρυκλέα] Παροιμία, ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς τινὰ κακὰ μαντευομένων, λεγομένη ἐξ Εὐρυκλέους ἐγγαστριμύθου μάντεως, ἀφ' οὗ καὶ γένος τι μαντείων Εὐρυκλείς ἔλεγον. Ἐγγαστρίμυθος δὲ ἐστὶν ὁ ἐγγαστρί μαντευόμενος. τοῦτον καὶ Ἐγγαστρίμαντιν,

νῦν τινες Πύθωνα φασί, Σοφοκλῆς δὲ Στερονόμαντι
καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Σφηξί [1104.]

Μιμησάμενος τὴν Εὐρυκλέους μαντείαν καὶ δια-
νοίαν.

Φιλόχορος δὲ ἐν τρίτῳ καὶ γυναῖκας ἐγγαστριμύθου
φησὶν. Ἄλλως. Ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς κακὰ μαντευομέ-
νων. Εὐρυκλῆς γὰρ ἐδόκει δαίμονά τινα ἐν τῇ γαστρὶ
ἔχειν, τὸν ἐγκελευόμενον αὐτῷ περὶ τῶν μελλόντων
λέγειν· ὅθεν καὶ Ἐγγαστριμύθος ἐκαλεῖτο. οὗτος δὲ
προειπὼν τινὶ ποτε τὰ μὴ καθ' ἡδονήν, κακὰ
ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἐπὶ τῇ γαστρὶ ἐλάττωσεν. Ἀποπον δὲ τὸν μὴ ἐδραῖον ἀλλ' ἐκτο-
πίζοντα λέγει.

P. 58, l. 7. Τινὲ αὐτοῦ [ex vulg. lect.] Γράφει-
ται, τιν' ἑαυτοῦ.

P. 63 l. 19. Ἀμυγέπη] ὅπως δὴ ποτε, καθοτιοῦν
λέγεται δὲ καὶ Ἀμωσγέπως, καὶ Ἀμόθεν, καὶ Ἀμογι-
που [Ἀμογέπου Schol. Aug. ap. Fisch. et Sieb.] καὶ
Ἀμοιγέποι, καὶ Ἀμοσέποι [Ἀμογέποι Schol. Aug.]

Εἰς τὸν ἑτοτασμὸν.

P. 80, l. 12. Σκληφρός] Σκληφρός, ὁ τῷ μὲν χρό-
νῳ πρεσβύτερος, τῇ δὲ ὄψει νεώτερος δοκῶν. Πρε-
σβυτέρης δὲ, ὁ τῷ μὲν χρόνῳ νεώτερος, τῇ δὲ ὄψει πρε-
σβύτερος. [Add. Pollux 2, 10.]

P. 91, l. 7. Σκολύθρια] ταπεινὰ διαφορία. ἐν
δὲ ὑποπόδια. [Add. Eustath. ad Od. δ, p. 195. c.
Etym. M.]

P. 96, l. 12. Γέγονεν] Γράφεται καὶ, πεφύκει
[ut nunc legitur.]

P. 102. l. 7. Τῇ Μηδίᾳ] Αὕτη γὰρ συνεβούλευ-
 σεν, ἀπὸ Κόλχων μετὰ Ἰάσονος εἰς Ἴωλκὸν ἐλθοῦσα,
 ταῖς Πελίου θυγατράσιν, ἵνα, εἰ τοῦτον βούλουτο
 νέον γενέσθαι, ἐψηθῇ.

P. 110. l. 26. Κορύδους] Κόρυδοι, ὄρνιθες ὄρνι-
 ξιν ὅμοιοι, οὓς ἔτιοι μὲν Κορυδάλλους φασί, Γῆς καὶ
 Ἀθηνᾶς ἱεροί.

P. 113, l. 10. Ὁ Διὸς Κόρινθος] Διὸς Κόρινθος,
 λέγεται] ἐπὶ τῶν ἄγαν μὲν ὑπερσεμνύνομένων, κακῶς
 δὲ καὶ πονηρῶς ἀπαλλαττόντων. Τῶν γὰρ Κοριν-
 θίων βαρέα τοῖς Μεγαρεῦσιν, ἀποίκοις οὖσιν, ἐπι-
 ταπτόντων, τὸ μὲν πρῶτον ὑπήκουον. ὥς δὲ ὕβριως
 οὐδὲν ἀπικλῖμπανον οἱ Κορίνθιοι, ἐλπίσαντες οἱ Με-
 γαρεῖς, οὐδὲν ἂν παθεῖν ἀποσιάντας, παραχρῆμα
 τῶν Κορινθίων ἀφίστανται. πέμπονσιν οὖν πρέσβεις
 οἱ Κορίνθιοι κατηγορήσοντας τῶν Μεγαρέων, οἱ παρ-
 ελθόντες εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἄλλα τε πολλὰ διεξή-
 σαν, καὶ τέλος, ὅτι δικαίως ἂν στενάξειεν ὁ Διὸς Κό-
 ρινθος ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις, εἰ μὴ λήψονται δίκην
 παρ' αὐτῶν, ἐφ' οἷς παροξυνθέντες οἱ Μεγαρεῖς, τοὺς
 τε πρέσβεις παραχρῆμα λίθοις ἔβαλον, καὶ μετὰ μι-
 κρὸν ἐπιβοηθησάντων τινῶν τοῖς Κορινθίοις, καὶ
 μάχης γενομένης, νικήσαντες, φυγῇ τῶν Κορινθίων
 ἀποχωροῦντων, ἐφεπόμενοι καὶ κτείνοντες ἅμα παῖ-
 νον ὑλλήλοισι τὸν Διὸς Κόρινθον ἐκέλευον. Μέννηται
 δὲ ταύτης Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς Βατράχοις [442. γῆι
 v. Schol. et intpp.] λέγων·

Ἄλλ' ἢ Διὸς Κόρινθος ἂν τοῖς στρώμασι.
 καὶ ἐν Ταγηνισταῖς, καὶ Ἐφορος ἐν πρώτῃ ἱστορίῳ.

καὶ Πλάτων Εὐθυδήμῳ. Ἄλλοι δὲ ἐπὶ τῶν ἐπ' οὐδὲν
νὶ τέλει ἀπειλούντων φασὶν εἰρησθαι τὴν παροιμίαν
Ἄλλως. Ἐπὶ τῶν ἐπ' οὐδενὶ τέλει ἀπειλούντων φασὶν
εἰρησθαι τὴν παροιμίαν. Μεγαρεῦσι γὰρ ὠρηγμένοι
ἀφίστασθαι, ἐπιλέγειν τὸν Κορίνθιον· οὐκ ἀνέξεται
ταῦτα ὁ Αἰὼς Κόρινθος. Μέννηται ταύτης καὶ Πίν-
δαρος [Nem. VII. extr. vbi v. Schol.] Ἄλλοι δὲ τὰ
τὴν φασὶ ἐπὶ τῶν σεμνυνομένων, κακῶς δὲ ἀπαλλασ-
σόντων.

P. 114. l. 17. Καλὰ δὴ πάντ' ἄγεις] [vbi. ol. vulg
πάντα λέγεις vti et Sieb.] ἀντὶ τοῦ, ἀγγέλλεις, ἐπὶ τῶν
αἰσῶ ἀναγγελλόντων. πολλάκις δὲ λέγεται καὶ κατ'
εἰρωνείαν. Ἀριστοφάνης Γεωργοῖς, καὶ Πλάτων Εὐ-
θυδήμῳ.

P. 120. l. 11. Τοῦ λόγου] Γράφεται καὶ, τοῦ ὅλου.

P. 122. l. 3. Οὐ λίνον] Λίνον λίνω συνάπτεις, ἐπὶ
τῶν τὰ αὐτὰ διὰ τῶν αὐτῶν ἢ λεγόντων, ἢ δρώντων,
ἢ τὰ ὅμοια εἰς φιλίαν συναπτόντων. Μέννηται δὲ
αὐτῆς Ἀριστοτέλης ἐν τῷ γ' τῆς φυσικῆς ἀκροάσεως
[c. 6.]· οὐ γὰρ λίνον λίνω συνάπτειν ἐστί. καὶ Στρά-
τις Ποταμοῖς, καὶ Πλάτων Εὐθυδήμῳ,

P. 122. l. 10. [vbi κωβίων legitur] Τῶν ὠδίων
τῶν κοβίων.

P. 126. l. 1. Ἐγρυξα] ἔκραξα, ἢ ἐφθεγξάμην,
ὡς νῦν.

P. 128. l. 13. Ἀπόλλων πατρῷος] Φασὶ τινες, Ἀφρ-
ναίους αὐτόχθονας φῦναι, καὶ τούτων γονεάς ἔχειν
Γῆν καὶ Ἥλιον, ὅς ὁ αὐτός ἐστιν Ἀπόλλωνι. οἱ δὲ
οἱ Κριεῖση τῇ Ἐρεχθέως μιγείς Ἀπόλλων, Ἰων

ἐγέννησεν, ἀφ' οὗ καὶ τοὺς Ἀθηναίους ποτὲ Ἰωνας κληθῆναι, καὶ διὰ ταῦτα Πατρῶον αὐτοὺς Ἀπόλλωνα ἔχειν.

P. 128. l. 14. Ἐρκιος] [*Ἐρκιος ibi legitur*] Ἐρκη τοὺς οἶκους Ἀθηναῖοί φασιν· ἐκ τούτων δὲ καὶ Ζεὺς Ἐρκιος παρ' αὐτοῖς, ὃν ἴδρουν ἐν τούτοις φυλακῆς χάριν. Φατρία δὲ ἐστὶ τὸ τρίτον μέρος ἐκάστης φυλῆς· καὶ Ἀθηναῖα Φατρία, ἥ τούτου ἑφορος. [*Bis leg. φατρία, ut Sieb.*]

P. 129. l. 6. Πύπαξ] Τὸ νῦν Βόμβαξ λεγόμενον Πύπαξ ἔλεγον, ὥς Ἀνκόφρων ᾠήθη· οὐκ ἐστὶ δέ. τὸ μὲν γὰρ Πύπαξ τίθεται καὶ ἐπὶ σχετλιασμοῦ καὶ ἐγκωμίου· τὸ δὲ Βόμβαξ οὐκέτι.

P. 133. l. 12. Κολούεσθαι] ἐλαττοῦσθαι, ἐμποδιῆσθαι.

Εἰς τὸν Πρωταγόραν.

P. 167. l. 9. Μορίων ἀλλοίων ἐπιστήμη] Γράφεται, οἷον ἐπιστήμη· ἐν ἄλλῳ δέ, μορίων ἀλλοίων. [*Male hand dubie.*]

P. 175. l. 1. Αἰπαρῶς] ἐπιμελῶς, προσεδρευτικῶς.

P. 175. l. 27. Δολιχοδρόμων] Δολιχόδρομοί εἰσιν, οἱ τὸν δόλιχον τρέχοντες, οὗ αἰτία ἦδε· Ἀρομοκήρυκες ἐξ Ἀρκαδίας ἐφοίτων εἰς τὴν Ἑλλάδα, τῶν πολέμικων ἄγγελοι· καὶ ἀπείρητο αὐτοῖς ἱππεύειν, ἀλλ' αὐτουργοῖς εἶναι τοῦ δρόμου. Τὸ αἰὲν οὖν ἐν βραχεὶ τῆς ἡμέρας δαδραμεῖν στάδια, ὅποσα ὁ δόλιχος, ἀρομοκήρυκας εἰργάζετο, καὶ ἐγύμναζεν ἐν τῷ πολέμῳ. Ἱμερόδρομοι δέ, οἱ τὰς βασιλικὰς διατάξεις ταχύνειν διακονοῦμενοι.

P. 178, l. 14. Πρυτανεῖον] Θεοδοθεῖον, θόλος λέγεται δὲ καὶ ἡ ἐπιμήνιος μισθοφορά.

P. 179, l. 2. Παβδοῦχον] Παβδοῦχοι, ἄνδρες τῶν τῶν θεάτρων εὐκοσμίας ἐπιμελόμενοι. [cf. Schol. Arist. Pac. 733.]

P. 183, l. 8. s. Εἰς καιρόν] εὐκαιρως.

P. 184, l. 12. Πολλοῦ γε δεῖ] Τοῦτο καθ' ὑπόκρισιν λέγεται ἀποφατικῶς ἀπὸ τοῦ πολὺ ἐνδεῖ.

P. 188, l. 8. Χαριέντως] ἀστεϊως, συνετῶς. σημαίνει δὲ καὶ τό, μετὰ παιγνιάς.

P. 196, l. 3. Διόρισαι] ἤγουν ἔξω τῶν ὄρων ποιήσον.

P. 196, l. 16. Ιτας] θαρσάλεους, ἐπὶ πάντας δυνάμοντας.

Εἰς τὸν ΕΛΑΤΤΟΝΑ ΙΠΠΙΑΝ.

P. 223, l. 19. Ἀνέδην] ἐκκεχυμένως, καὶ τὸ κατὰ στήρησιν τοῦ ἔδους. ἐνταῦθα δὲ ἀπὸ τοῦ ἀνήμι, ὥσει εἶπεν ἀνέτως.

P. 224, l. 1. Στλεγγίδα καὶ λήκυθον] Στλεγγίς, ἡ ξύστρα, καὶ Στλεγγιζόμενοι, οἱ ἀποξυόμενοι, ὃ ἐστὶ κτενιζόμενοι. Στλεγγίς γὰρ τὸ κτένιον, ὡς Ἀριστοφάνης Γῆρας.

Εἰ παιδαρίοις ἀκολουθεῖν δεῖ, σφαῖραν καὶ στλεγγίδ' ἔχοντα.

καὶ Δαιταλεῦσιν.

Οὐδ' ἐστὶν αὐτοῖς στλεγγίς, οὐδὲ λήκυθος. καλεῖται δὲ Στλεγγίς καὶ χρυσοῦν ἔλασμα, τὸ περὶ τῇ κεφαλῇ τῶν γυναικῶν. Λήκυθον δὲ ἀγγεῖον τίθεισιν Ἀττικοί, ἐν ᾧ τοῖς νεκροῖς ἔφερον τὸ μύρον, τὴν ἀλάβαστρον. ἀρρήνικως δὲ τὸν ἀλάβαστρον εἶπε Ἡρόδοτος. ἔχωντα δὲ καὶ ἀντὶ γασκωλίων λήνιν

τοῖς, ἃ ἔστι δερμῖτινα βαλάντια. Φάσκωλος δέ, τὸ μέγα, εἰς ὃ τὰ ἱμάτια ἐμβάλλεται, διὸ καὶ τοὺς ἀπό-
ρους Ἀποληκύνθους ἔλεγον. λέγουσι δέ καὶ τὴν λάρ-
γηνον Αἰκυνθον, καὶ τὸ μεταξὺ τοῦ λευκανίου καὶ
αὐχένος ἡχῶδες, ὡς φησι Κλέαρχος.

P. 224, l. 24. Αἰπαρῇ] προσεδρευτικόν, ἐπιμελῇ.

P. 228, l. 15. Ἀρχαῖον] εὐήθη, ἢ ἁπλοῦν.

P. 228, l. 18. Εὐηθίας.] Γράφεται καί, εὐνοίας.

P. 230, l. 4. Κατηβολή] Κατηβολή, τὸ ἐπιβάλλ-
ον. Εὐρυπίδης Τημένω, καὶ Πελιάσι. λέγεται δὲ
οὕτω καὶ ἡ τοῦ πυρετοῦ περίοδος, καὶ ὁρμή, καὶ με-
ρίς, καὶ ἱερὰ νόσος, τὸ χρεῶν, τὸ καθήκον, θυσία,
τέλετή, τὰ νομιζόμενα.

Εἰς τὸν Κρατῶνα.

P. 237. l. 6. Χαλεπὰ τὰ καλὰ] Παροιμία ἐπὶ τῶν
ἐν εὐπραγίᾳ μεταβαλλομένων εἰς ὁμότητα. Φησὶ δὲ
αὐτὴν Αἰδύμος ὑπὸ Σόλωνος ἀναφωνηθῆναι ἐπὶ Πιτ-
τάκῳ ἱκετεύοντι τὴν ἀρχὴν ἀποδέσθαι καὶ φάντι,
χαλεπὸν ἐσθλὸν φῦναι, διὰ τὸ τὸν Περίανδρον εἰς
ὁμότητα μεταβαλεῖν. Ὅθεν, οἶμαί, φησι καὶ Μέ-
γανδρος.

Ἀρχὴ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις κακῶν

Ἀγαθὰ τὰ λίαν ἀγαθὰ.

Μέννηται δὲ αὐτῆς καὶ Ἐπίχαρμος καὶ Πλάτων Πολιτεῖα (IV. p. 435. C. VI. 497. D. Steph.) καὶ Κρα-
τύλῳ.

P. 237, l. 18. Σκοπεῖν] γράφεται, σκώπτειν.

P. 238. l. 4. Τῶν μεθιστάντων] γράφεται, τῶν ἐθι-
σάντων. [Ut nunc legitur.]

P. 247. l. 28. *Περὶ του ποταμοῦ*] *περὶ τινος.*

P. 252. l. 25. *Ἀτηρὰ*] *ἀκόλαστα, ὑβριστικά, χαλινὰ, κακά, βλαβερά.*

P. 253. l. 21. *Ταλάντατον*] *ἀτυχίστατον.*

P. 255. l. 6 s. *Ἀποδιοπομπησόμεθα*] *Ἀποδιοπομπεῖσθαι φασὶν ἀποιρέσθαι τὸν προστρόπαιον Δία, καὶ οἶονεῖ καθαίρεσθαι τὰ δεινά.*

P. 255. l. 22. *Χαίρειν ἔῃν*] *Γράφεται καί, χρῆναι* [ut nunc legitur.]

P. 256. l. 9. *Θεῖν*] *τρέχειν.*

P. 256. l. 11. *Ἐπονομάσαι*] *ἐπικαλέσαι.*

P. 257. l. 7. *Κομπῶς*] *καλῶς, μετρίως.*

P. 261. l. 12. *Καλῶς λέγειν*] *μετρίως* [ut recte ibi legitur; quare vertendum est Scholion: μετρίως· κ. λ. vid. Hdf.]

P. 263. l. 4. *Ὀπυῖεν*] *ὠμίλει, συνεγένετο κατὰ νόμον καὶ ἐμίγνυτο, συνῶκει.*

P. 267. 16. [Schol. Procl. in Crat. Mss. *τὸ αἰεὶ τῶν βολῶν ἐγκρατῇ εἶναι τὴν δυναστείαν αὐτοῦ τὴν πάντα καταγωνιζομένην τὰ ἐν τῷ κόσμῳ δείκνυσαι.*]

P. 267. l. 25. *Ὀμοπολῶν*] *γράφεται καί, ἐπισκοπῶν.*

P. 270. l. 14. *Ἀρῆατον*] *ἀσφαλές καὶ ἀκράματον. οἱ δὲ ἰσχυρόν· ἔνιοι, μικρόν [μακρόν prolius]· οἱ δὲ μέγα· οἱ δὲ τὸ σκληρόν καὶ ἀμετάστροφον.*

P. 276. l. 5. *Περὶ τὸ φέρεσθαι*] *Γράφεται καί, περὶ τὸ εἶν γε.*

P. 276. l. 26. *Ἐσύθη*] *ἀπεφύετο, ἀπηνέχθη.*

P. 277. l. 17. *Διὰ τοῦ ὄντος*] *Γράφεται καί, ἰδόντος* [ut nunc est.]

P. 278 l. 4. *Περὶ τὰ ἐσκαμμένα*] *Παροιμία*, ὑπὲρ ἐσκαμμένα πηδᾶς, ὅμοιον τῷ· *Ἐπερβιάθμιον πό- τεϊνεις*.

P. 281. l. 20. *Ῥοπήν*] *Γράφεται καί*, ῥοήν [ut nunc legitur].

P. 288. l. 26. *Τῇ κατ' ἀνάγκην*] *Γράφεται καί*, τῇ ἅ τὰ ἄγκη [ut nunc est].

P. 290. l. 8. *Προφάσεις δ' ἁγῶν*] *Ἀγῶν* πρόφασιν ἀναμένει, ἐπὶ τῶν φύσει ῥαθυμῶν καὶ ἀμελῶν, οἱ ἐπὶ τῶν μὴ προσκειμένων τοὺς λόγους τῶν προσκειμένων. *Μέμνηται δὲ αὐτῆς ὁ Πλάτων ἐνταυ- οὔτως· οὐ μέντοι μοι δοκεῖ προφάσεις ἁγῶν δε- θῆναι· καὶ ἐν Νόμων ἕκτῳ* [p. 250. Ed. Bip.] *ἀλλὰ ὁ ἁγῶνα προφάσεις οὐ πάντῃ δέχεσθαι. Αἰσχύλος φησι* *Γλαύκῳ Ποτινίδι*·

Ἀγῶν γὰρ ἄνδρας οὐ μένει λελειμμένους.

Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις β'. [cf. Acharn. 2.]

P. 294. l. 9. *Οἱ δεινοὶ*] *ἱκανοί*, ἢ θεοὺς ἄξιοι, ὥς νῦν.

P. 294, 21. *Τῶν χρωμάτων*] *Γράφεται*, τῶν φαρ- κῶν [ut nunc est].

P. 300, 12. *Θαμὰ*] *πανκνῶς*, *συχνῶς*.

P. 309, 25. *Διαφέρων*] *Γράφεται* *διαφορον*. [ut nunc recte legitur. v. Hdf.]

P. 312, 25. *Φερομένον*] *Γράφεται*, *ῥέοντος*. [Scili- t vulg. καὶ ῥέοντος spuria videntur cf. Hdf.]

315, 25. *Ἄλλο ὄν*] *Γράφεται*, *ἄλλοιον*. [ut nunc legitur.]

ANIMADVERSIONES.

IN SOPHISTAM.

P. 1. l. 1. **P**lena inscriptio est: *Σοφιστῆς ἢ περὶ τοῦ ὄντος λογικός. Τὰ τοῦ διαλόγου πρόσωπα· Θεόδωρος, Σωκράτης, ξένος Ἐλεάτης, Θεάνητος. Initium respicit ad Theaeteti finem.*

L. 4. Vulg. *ἕτερον δὲ π. α. II. x. Z. ἐταῖρων.* Steph. in Marg. „*Al. ἐταῖρον.* [Ita Corn.] Quod si post *ἐταῖρον* δὲ non distingu., vacaret *ἐταῖρων* et dictum esset pro *ἐταῖρον δὲ Παρμενίδου καὶ Ζήνωνος.*“ Emendavi ex Fisch. coniect. cum Hd. et Schleierm., sensu iubente.

L. 7. Non tantum ad Hom. Od. p. 485. s. sed etiam i, 270. respicitur. Ex priori loco etiam sequentia ap. Plat. petita esse, monuit iam Steph. in Marg. *ὅς φησιν* St. e coniect. Corn. dedit pro ol. vulg. *ὥς.*

P. 2. l. 3. Verba *διὰ τὴν τ. α. ἄγνοϊαν* ad παντοῖσι φαντ. referenda esse, in Marg. observat Steph. Veros philosophos ignorantibus modo hanc modo illam exhibent speciem.

L. 14. post *μάλιστα* signum interr. poni vult Schl. scil. *ἡγοῦντο ταῦτ'*, recte adversante Hd.

L. 18. Steph. Marg.: Videtur legendum *γένει* (e Fic.). Schl. *γένος* vt interpretamentum delet, tuetur Hd. Sensus: per singula nomina genus cuique (nominii) assignarint.

P. 2. l. 24. καὶ μὴν δὴ voluit Fich.

L. 27. ταῦτα (pro ταῦτα) cum Fic. et H.

P. 3. l. 8. Respicitur ad Parmenidis initium. Mox sensus: ei, qui etsine offensione et leniter respondens partes sustinet sic, per sermocinationem facilius aliquis rem exponat.

L. 17. κατὰ σμικρὸν plerique reddunt, paullatim, pedetentim; Hdf. minutatim.

L. 21. Steph. Marg. „Suspectum mihi est εἶναι, ne sit pro συνεῖναι hoc sensu: nemo speraverit se hoc intellecturum.“ Male. v. Fisch.

L. vult. Ficin. Ἀρεῖ expressit, quod ita initio periodi poni negat Hd. Cum hoc post ἐσθι posui interr. notam. Vim habet αἰδοῖ: num ita (si me sermonis participem facis) etiam ab omnibus gratiam inibis?

P. 4. l. 6. Hd. e cod. Par. οἶμαι μὲν δὴ — Num fuit μὲν νυν?

L. 10. Steph. τὰ πολλὰ edidit, et in Marg. vertit in plerisque, tum addit: „At ταπολλὰ coninuum (vt in Ald.) est plerumque: sed videri posset vacare cum οὐκ ἀήθες.“ Sed vacat vsu vulgari. vid. Fich. et Hd.

L. 19. Steph. Marg. „In Ald. [etiam Bass.] est συνωμολογεῖσθαι vel pro συνομολογεῖσθαι [quod St. dedit] vel pro ανωμολογεῖσθαι [quod e cod. Par. cum Hd. datum]. Videtur autem διὰ λόγον potius scribi. quam διὰ λόγων, vt sequitur χωρὶς λόγον illi oppositum:“ licet idem lectionem illam, quae plur. habet sequatur. Mox ante ὁ σοφιστῆς distingu. vt sit, τὸ φῶλον videlicet ὁ σοφ.

L. 25. Steph. Marg. γρ. μελίστοις. Antea τὸ ante πρότ. ad Inf. δειν pertinet. Mox vulg. πῶν.

P. 5. l. 22. Vulg. ἄγοι. E Stob. ἄγη dedit Hd. Nam ὅτι ἄν est quodcumque.

L. vlt. Τὸ δὲ pro τ. δὴ cum Hd. scripsi.

P. 6. l. 7. Steph. Marg. „Al. τέχνην εἰς κρητικὴν

λεχθεῖσαν διαγράψαι, quae lectio melior videtur. Et paulo ante non est οὐκ ante ἐπιτρέπει in vet. cod. οὐκ abesse non potest. Prior emendatio est Cornarii ἀν tamen ante διαγρ. non omittentis. probata Fisch. et Hd. Neque enim ars ipsa videtur dici posse διαγράψαι (lineis describere) ξύμματα τὰ μέρη. διὰ ταῦτα refertur ad ἐπειδή.

L. 13. Steph. Marg. „Possunt μισθώσεις intelligi et conductiones et locationes, vel potius locationes et conductiones simul, hoc quidem loco.“

L. 16. Hd. interpunxit: καὶ δὲ τὴν χειρωτικήν; ἂν —

L. 18. Θέντας edidit H. ad τμητόν. Sed inde repeti potest τέμνομεν. ἀμφοδόν (poeticam formam) e Stob. praetulit Fisch.

L. 25. Vulg. ἀνώνυμον ἔσιν πλὴν καὶ ἰνα — Emendavit H. probante Schl. et κατ' ἰνα in cod. Par., Ald. et Stob. est.

P. 7. l. 4. Hanc et seq. ξένου enunciationem interrogative accepit H.

L. 5. Pro ὀρῶμεν Heusd. coniecit ἐροῦμεν, aduersante recte Hd.

L. 11. Artic. τα ante μέγιστα e Stob. addidit Hd. Ad eodem διέκοιμεν pro διέκοιμην vt vulg. e Fic. datum. Nam Pluralis in toto loco adhibetur.

L. 12. Vulg. αὐτόθι. E cod. Par. datum ab Hd. αὐτόθεν, solis legibus.

L. 15. Vulg. διαγράφον. E Bas. 2. et Stob. emendatum ab Hd.

P. 7. l. 21. Post τοιοῦτον vulg. punctum.

L. 22. Steph. Marg. Π. καὶ πληγῆ. Imo copula abesse debet, quum modus declararetur, quo captura piscium sit hamis et fuscinis.

L. vii. Comma post θήσαν suscepit Hd. quia haec ἐπ' αὐτ. — a θήσθαι pendent.

P. 8. l. 11. Vulg. ἡ τις. Emendatum ab H. e Par.

P. 18. s. Vulg. ἀσπαλιευτικῆς, περὶ αὐτοῦ γε καὶ ὡς
 συν. Quum οὗ ὀφφendat, γε ab hoc loco alienum sit,
 recte emendauit Hd., probante Schl.

L. 26. Vulg. ὄλου. Emendatum e cod. Par. et Stob.
 Antea ἐνυγροθ. pro ἐνυδροθ. recte iam Steph. resti-
 tuit.

L. vlt. Hensd. corrigit ἀνασπώμενον. Imo ipsa
 πλήρη dicitur ἀνασπώμενη sursum trahens.

P. 9. L. 12, Steph. Marg., In vulg. edd. perperam
 τὸ γε ὁ. τ. ἔχων. [Correxit iam Corn.] Sed videtur
 praeterea deesse οὗ ante δέ. Sic certe et Fic. legisse
 videtur. Imo τοιοῦτον ad ὡς ἄλ. σοφιστήν (vere ar-
 tis suae peritum) pertinet. Seqq. vulgo ita distincta
 ἔλ. Ἀλλὰ τίνα — θετέον. ΘΕΑΙ. Τίνα ταύτην; ΣΤ.
 Ἀγ — Emendauit, Ficinum sequutus, Hd. Etiam
 verba τίνα — ταύτην Eleatae tribui mauult Schl.

L. 16. Vulg. τίνα τοῦτον; Hd. emendauit, seqq.
 iubentibus, et a Fic. melius expressum.

P. 10. l. 10. ὁ δὲ maluit Hd. et antea ἀνθρώπος
 quia τὸν ἀνθρ. sequitur.

L. 24. s. Hd. coniicit: διττὰ αὐτὸ λέγωμεν —

L. vlt. et p. 11. l. 7. μισθαρητηκὸν et μισθαρη-
 τικὸν mauult Hd.

P. 11. l. 11. ἢ, quod ante ἦδυντ. excidisse vidit Hd.,
 addidi.

L. 20. κτητικῆς, πειθοθηρίας, ἡμεροθηρικῆς et μι-
 σθαρητικῆς spuria censent Schl. et Hd., quia pro iis su-
 pra positis hic aliis vocabl. vtitur Plato, et post ἀν-
 θρωποθηρ. excidisse πιθανουργικῆς Schl., πιθανο-
 θηρίας Hd., existimant. Μοχ προσορητέον, quia γένος.
 μέρος scribenti obuersabatur. Ad ἡμεροθηρικ. Steph.
 in Marg. „For. ἡμεροθηρίας eadem forma, qua cae-
 tera. χειρσάλας autem pro additamento haberi possit.“

L. 27. Steph. Marg. II. γάρ τοι, male.

P. 12. l. 1. παρέχεται (praebet) scil. τὸ ζητού-
 μενον.

L. 3. Artic. τῆς ante κτ. in Steph. omissum e vet. edd. reuocauit Hdf.

L. 4. Quam non dici possit alterum κτητικῆς genus (ἢ μεταβλητικῆ) habere μέρος ἁλλακτικόν, Hd. probante Schl. post ἁλλ. addi vult ὅν.

L. 10. Steph. Marg. „Pro διαγοῦμι. legendum suspicor δὴ εἰρημύμενην.“ Infelicit. διαγοῦσθαι est parti- tiendo poni, statui, et αὐτοπ. διαγο. est quae ex hac partitione existit.

L. 11. Artic. τὸ ante ἁλλ. addidit Hd.

L. 15. Steph. Marg. „For. ἡ δέ γε τῶν ἐξ ἄλλης etc. Alioqui cum ἡ δέ γε, absque τῶν scribendum erit διαλλαττομένη. Retinendo autem τὸ δέ γε sequi de- beret διαλλαττόμενον, mutata orationis forma, quum praecedat ἡ μὲν.“ διαλλαττόμενον praefert Hd. et docet διαλλ. non passiuè accipi cum Fisch. posse.

L. 19. Vulg. τρέφεται κέχρηται. Emendauit Hd. probante Schl.

P. 12. l. 21. Artic. τὴν ante ψυχ. e cod. Par. addi- dit Hd.

L. 25 et 28. Perperam post πιπρως. et πωλουμι. esse cola posita, docuit Hdf.

P. 13. l. 7. transponi mauult Schl. τὸ δὲ γελοῖον μὲν, ὅμως δὲ οὐχ ἦτον — γελοῖον subint. ὄνομα ad προσ- ειπ. refert Hdf. τοῦ πρόσθεν scil. ψυχεμπορικῆς, quod nomen Graecis inusitatum fuit.

L. 14. Steph. Marg. „Post ἐρμόττοι nihil docet, quum subaudiendum sit λέγειν ex seqq.“ Hdf. tamen mauult τῷ γε, probante Schl.

L. 19. Vulg. κτητικῆς μεταβλητικὴν ἐγοραστικῆς. ἐμποριζοῦ — Steph. in Marg. „Lego τὸ τῆς κτητικῆς μεταβλητικόν, ἐγοραστικῆς ἐμπορικόν. etc. q. d. quod est μεταβλητικόν ἐν τῇ κτητικῇ, et quod ἐν τῇ ἐγορ. est ἐμπορικόν. Sic et paulo post τρίτην pro τρίτον est in vulg. edit. errore manifesto. Est autem suspec- tum et προνιάζατο.“ Recepti coniecturant Hdf., pro-

Schl. nisi quod hic *ἐμπορικὸν* retineri voluit, et intelligatur, quod non ferendum. In noui. *ἐταβλητικόν*, ortum ex seqq. — *προυτάξαι* (videndum victum sibi delegit) tuctur Hdf.

t. Etiam hic artic. *τῆς* ante *κίτη*, addendum

4. 1. 12. Vulg. *σώματα πρὸς σ.* Emendatum e cod. Par. Ex eodem mox Hdf. dedit: *ὄνομα τοιοῦτον τιθ.*

5. Steph. edidit: probante Fisch. *ἀμφισβητή-* Formam quae in edd. vet. est, restituit Hdf., fra etiam *ρουθετικόν* legitur, et analogia fauet.

4. 1. 22. *ἀποκρῶσις* e Par. et Bas. 2. dedit Hdf. *αἰς* est e Steph.

6. Marg. St. „For. legendum *περὶ αὐτὰ πρέτ- τοῦτο θετέον*. Potest autem et *πράττειται* esse um.“ *αὐτὰ* cum Hdf. pro *αὐτὸ* dedi. Sed *ταῦτα* licitandum. v. Hdf.

5. 1. 2. Vulg. ante *κατὰ σμ.* ponebatur *ΞΙ.* omit Hdf.

1. *δοκῶ μὲν* legi vult Hd. Idem e Bas. 2. de- *ε.* Vulg. *γε* deerat. Verba *κατα γν. ἐμ.*, quae *δ* abesse debuerant, per negligentiam addita — Steph. Marg.: „In vulg. ed. *ἀμελῆς τῶν οἰκ.* *ἐλές*, vt est in vet. [Bas. 2.]. Alioqui legendum *ἀμελῆ* et τὸν pro τό· sed *ἀδολεσχικοῦ* neutro intelligendum est, vt praeced. *τὸ ἀτιλογικόν*, *ετικόν* etc. vt *ἀδολ.* sit garrulitatis studium r. vel ipsa garrulitas.“

3. οὐ ante *μεθ' ἧδ.* omisit Fic., probante Schl., ante Hdf.

5. *πως* pro *πῶς* legendum vidit iam Fisch.

6. Vulg. *Τὸν τοῦτον τ.* debebat certe esse τὸ — lauit Hd. ex Par. et Bas. 2. unde et St. in Marg

L. 18. Ol. καὶ τίς ἄν — Recepi quod Hd. ex more Plat. dedit.

L. 23. Etiam hic St. et sqq. ἀμφισβητικῆς.

L. vlt. Vulg. post ἀμφ. χρή punctum.

P. 16. l. 3. καὶ πολλά γε coniecit. Hdf.

L. 6. Aut καὶ διακρίνειν ab aliena manu additum (vt Schl.). aut in διακρίνειν, quod non proprium seruilis negotii est, aliud verbum latere censet Hd. Ad βράττειν St. marg. γρ. θράττειν (c Corn. praua coniect.).

P. 16. l. 13. Vulg. ὥσπερ — c cod. Par. et Fic. emendarunt Hd. et Schl.

L. 18. ὥς ἔμοῦ est, si meam cogites tarditatem, v. Hensd. p. 52.

L. vlt. Post καὶ vulg. punctum. Steph. marg. : „Post καὶ videtur ponenda tantum hypostigme, et repetendum ἴδοι.“ Comma cum Hd. posui. Deleri olim καὶ voluit idem, probante Schl.

P. 17. l. 3. τὰ τῶν ζώων sunt τὰ εἶδη τῶν καθάρσεων τῶν ζ.

L. 10. Steph. ant post μάλα γε deesse nonnulla, aut παντάπ. μὲν οὖν esse verba approbantis Theaeteti consensus censuit, quod postremum etiam Fisch. et Hdf. praelulerunt.

L. 19. Steph. marg. Malim „ἢ τὸν διὰ φθειρίας.“ Sine causa. v. Hd. τε post σεμν. δ. cum οὐδὲν iungit Hdf. nihil quidquam. σεμνὸν h. l. graue, serium. Non a φθεῖρειν est φθειριστική, sed a φθεῖρες (pediculari) Kunst der Vertilgung des Ungeziefers.

L. 25. ἔχρω ξυνδῆσαν est ξυνδουάτω.

L. vlt. Vulg. εἴπερ ὁ γε — Ex cod. Par. emendavit Hdf.

P. 18. l. 6. Vulg. καθ' ὅποι ἄν. Steph. marg. „Scribo καθ' ὅποι“ (i. e. ὅποι) ἄ. ὦ. per quaecunque praeiueris, vel, viam ostenderis, i. e. quaecunque mihi proposueris ad viam ostendendam. Alioquin non καθ' ὅποι, sed ὅποι vel potius ὅπη scribendum esset.

Recepi cum Hd. Abreschius Dil. Th. p. 407. καὶ ὁποῖον ἂν legi vult.

L. 8. *Αἰσπεῖν* oh seq. *ἐκβάλλειν* dedit Hdf. In talibus nihil sine codic. mutandum.

L. 12. Steph. marg. „αὐτὴν λέγοντες aut certe αὐτο legendum videtur.“ At pronomem accommodatur generi nominis, cui est additum.

L. 13. *Δύο μὲν εἶδη* maluit Hdf.

L. 20. Marg. Steph. „In vulg. *ἐκ τινος διαφθορᾶς* sed Galen. [de dogm. Hipp. et Plat. V. p. 288. ed. Bas.] quoque legit: *ἐ. τ. διαφθορᾶς διαφθορᾶν* [vt iam Corn. emendauit].“ Receperunt cum dt. recentt.

L. 22. Steph. marg. „τῶν ἐν ὄντων γένος [vt St. ed.] ex vet. cod. [fort. Fic. versione] pro [vulg.] ἐν ὄν γένος.“ Sed Steph. coniectura sensum idoneum non praebet. Schl. et Hdf. ἐνὸν recte dederunt (Gal. ὄν) hoc sensu: quod, ubicumque inest, deforme est.

L. 24. *λόγον ἡδοναῖς καὶ θυμὸν λύπαις* quod non scripserit Plato, miratus est Hdf.

L. vii. Aut *τὴν τῆς ψυχῆς πονηρίαν* aut potius *ψυχῆς πονηρίαν* scribi vult Hdf.

P. 19. l. 7. *αὐτὰ πέσχ.* nunc pro αὐτὸ π. ponitur.

L. 11. *παράφορος ξυνέσεως* est, quum aberrat ab intelligentia. *ψυχῆς* cum *παραφροσύνη* cohaeret.

L. 13. *ἄμετρον καὶ ἀσχρὸν* cum Fic. legi mauult Hdf.

L. vii. Comma post *πέφυκε* recte sustulit Hdf. Iungenda: ἡ κολ. *ὅση πέφυκε μάλιστα δὴ πασῶν τεχνῶν προσήκουσα.*

P. 20. l. 2. Etiam post *εἰπεῖν* male olim interpunctum est.

L. 4. Vulg. *ὀρθότατα.* E cod. Par. emendatum.

L. 6. Vulg. *ἄρα* et post *πλεῖω* interr. nota, post *μάλιστα* nulla interpunctio. Emendauit Hdf. Pendent nunc omnia *αὐτοῖσι.* Steph. in marg. „Sic in Ald.

post ἄρα disting. Alioqui si iung. cum πατέον, scribendum ἄρα. Sic autem et paulo infra ἄρα post τε δὲ δῖ, ⁶

L. 11. ἀναγκάσει vel ἀναγκάσει ἂν mauult Hdf.

L. 21. Steph. marg. „Post ἀγροίας deest aut subaudiendus est dat. εἰδὲι, ex praeced. Rectius etiam legeretur ἀμαθίας.“ μέρει subintelligit, ἀμαθίαν scribi vult Hdf.

L. 12. τοῦτο ἂπ., veterem lect. restituit Hdf., Steph. dedit τοῦτον. Serrani cod. παραλλάττοντι.

L. 24. δι' ἡμῶν a nobis (Atheniensibus), huius nominis auctoribus.

P. 21. l. 6. „Inter ἀρχ. et πάτριον non distinguendum sit, malim καὶ πάτριον.“ Steph. marg. At πάτριον substantivae ponitur.

L. 11. Cornar. coniecit: ὧ εἴξουσιν. Vulg. valet et videntur quidam. Structura negligentior est, et, quod ad verba τὸ δὲ γε pertinet, infra demum additur.

L. 15. Steph. marg. γρ. ρουθιτητικόν (nempe Ald. et Bass.)

L. 17. Τολγαγοι mauult Hdf.

L. 20. Perperam vulg. ante Hd. εἶδ' —

L. 21. Steph. marg. „Malim παραλλήλας vna vocari.“

L. 27. Cum Hdf. deleui τε, quod vulgo ante ἀπαλλαγῶν additum erat, nec habebat quo referretur.

P. 22. l. 5. ἐν αὐτῷ scil. σώματι mauult Hd.

L. 16. Perperam post ὄντα colon. Cohaerent hae cum sqq. Omnem interpunctionem sustulit Hdf.

L. 25. ἀσφαλῆς dicitur cautus.

P. 23. l. 1. Quod post φυλάττωσι omissum est πρὸς aut tale quid, adeo insolens esse consuet Hdf., malit φυλαχθῶσι (scil. ὅροι isti) legi. Non adsentio.

L. 11. Ad ἀπάσας subintelligunt λέβας aut παγίδας.

L. 21. Mauult Hdf. τὸ δὲ γε δεύτ. Mox Schl. coniecit: περὶ τὰ τῆς ψυχῆς, μαθήματα μάλλον. Vulg. indicat ea, quae proprie ad mentis cultum pertinent, v. Hdf.

L. 23. Vulg. ἄρα, οὐ — Correxuit Hd.

L. 24. In St. male ante καὶ τέταρτ. praefixum ἔε.
Emendavit iam Fisch.

L. 25. Vulg. post ἡμῖν interr. nota, ut repetatur
ὡς οὐκ ἀνεπίση, et verbum hoc recte repeti puto, ne-
que cum Hdf. scribendum ἡμῖν ἦν.

L. vlt. ἀφωρισμένος est, qui sibi artem concertandi
seiunctam a ceteris sumsit.

P. 24. l. 10. προσαγορεύει scil. ὁ πάσχων. Repre-
hendit St. versionem, quae locum exprimit, ac si
προσαγορεύεσθαι esset.

L. 13. Vulg. ἀναλ. πρῶτον. Steph. marg.: „desse
puto aliquid ante τῶν, vel τι vel ἐν τι. Alioquin di-
cendum esset illud τὲ subaudiri.“ Cum Hdf. et Schl.
ἐν addidi.

L. 15. Pro vulg. μνηύων e cod. Par. μνηύον ab Hd.
receptum.

L. 22. τοῦτο sc. τὸ ἀντιλέγειν. Mox Hd. mauult:
λέγεται γοῦν — Antea ὅσα plene scribi malim.

L. 24. τῶν deleri vult Schl., Hdf. interpretatur τὸ
περὶ τὰ τ. quaecunque ad talium (aliarum mundi par-
tium) naturam pertinent.

L. vlt. Hdf. e Bas. 2. scripsit δυνατοί. Correctio
ea est. Vulgatam interpunctione iunxi. Structura
ποιοῦσιν δυνατοὺς, ἅπερ αὐτοὶ δυνατοὶ εἰσι.

P. 25. l. 3. Etiam h. l. vulg. ἀμφισβητητικούς, quod
praecuntibus vet. edd. ab H. emendatum.

L. 8. Vulg. ante γεγραμμένα comma. Mutavit Hd.

L. 14. ὑπολείπειν mauult Hdf.

L. 17. Vulg. αὐτὸν βλ. Emendavit ex Stob. Hdf.
βλέπειν πρὸς τι est, aliquid respicere, rationem eius
habere. Sed idem H. mauult: πρὸς αὐτῷ, quod est,
in ea re videre.

L. 25. θαῦμα h. l. artificium praestigiosum.

L. vlt. Interr. notam. quae vulg. post σοφώτ., sus-
tulit Hd.

P. 27. l. 1. Vulg. *ἐρεῖς. τινὰ γὰρ δὴ κ.* — E cod. Par. ab Hdf. emendatum.

L. 8. *τὴν τοῦ λέγ.* Non *ποίησιν* sed *παιδιάν* intelligendum.

L. 12. ἢ ante καὶ χαρ. deleri vult Hdf.

L. 13. Steph. marg. „Vel disting. post *εἰρηκας*, vt *εἶδος* iungatur sequent. pro *ξυλλαβῶν εἰς ἐν εἶδος*.

L. 16. Hensd. *τοῦτον* legi vult, quod non *γινώσκειν* ita cum duplici Accus., personae et rei, struatur. Nihil tamen sine scriptis libris hic mutandum censet Hdf.

P. 27. l. 18. Restituit Hdf. e vett. edd. Nam Steph. e con. Corn. dedit *νέων καὶ παίδων*.

L. 22. Vulg. non post *δὴ* sed post *λόγους* interpung. Steph. in m.: „Vel, *τί δα; περὶ τ. λόγους ἄρ'* —

L. 23. Steph. marg. „In vulg. ed. [Ald. Bas. 1.] ἢς οὐ δύν. etc. item *ὄντων* pro *ὄτων*. Legendo *ἢς* sensus hic esset: quam assequi iuvenes non possent — at legendo ἢ [cum Bas. 1.] erit *δυνατοὶ τυγχάνειν* pro *δύν. εἶναι*. „Hdf. mauult: ἢ *δυνατὸν αὐ* — vt et Schl.

L. 23. *ὄτων* e correct. Cornarii.

P. 28. l. 1. Hdf. cum Bas. 2. *τοιούτη τις ἄλλη* dedit.

L. 11. *κοῖναι* a *τηλικῶδε* pendere putat Hdf. *quam tantulae aetatis ad iudicandum*. Facilius subintelligetur *ἐστὶ*.

L. 13. Putatur Fic. expressisse οἷδε παρόντες, et tum Schl. mauult οἱ ἤδη παρόντες. Neutrum probat Hdf.

L. 15. Steph. marg. „Quidam cod. vet. [ed. Bas. 2.] *ἄνευ τ. παθημάτων* pro *ἄ. τ. μαθημάτων* [vt Ald.] sed legitur etiam *ὡς ἐγγ. τῶν μαθ. πρὸς ἄγειν* absque *ἄνευ* i. e. quam proxime ad disciplinas adducere. [apud Corn.]“

L. 17. ἢ ante *διστ.* e con. Corn. addidit St. In cod. Serrani erat ἢ δ.

L. 20. Vulg. τυγχάνοι. Correx. Hdf.

L. 22. Vulg. πικιδελας. Emendarunt Heusd. et Hdf. μερῶν gloss. ad τῶν μετ. adscripto ortum ratus Heusd. legi iussit ἐστὶ τις εἰς. Σε. Ἰόητα etc. probante Schl. Hdf. μέρος substituit. Mihi tamen μερῶν spurium videtur. εἰς γόητα τιθέναι recte aliis locis tuetur Hdf.

P. 29. l. 7. Ad regium Persarum quendam morem respici putat Hdf.

L. 8. κατὰ τὰ μέρη mauult Hdf., ne sit *particulatim*.

L. 19. ἀλλὰ in hac form. est certe, saltem.

P. 30. l. 6. οἱ εὖν mauult Hdf. ipse tamen monens εὖν ad totam enunciationem pertinere posse.

L. 9. Vulg. ἔτερον, οὐδὲ δίκαιον — Emendauit Hdf. Idem e cod. εἰκός recepit. Sed εἰκός magis respondet voc. εἰκόν, quod exprimere voluit Steph. reddendo εἰκόνα *similitudinem* s. *assimilamentum* potius quam imaginem. Idem ante εἰκόνα potius ἔργον τῆς τέχνης intelligit, quum μέρας, quum etiam potestea τῇ τέχνῃ tribuat τὸ ἀπεργάζεσθαι εἰκόνα. Scitamus εἰκαστικὴν, non εἰκόνα, legi maluit, ob seqq. quae quam difficultatem loco pariant, ostendit Hdf. unde is e Fic. colligit, probante Schl., fuisse genuinam Plat. scripturam: τὸ μὲν ἄρα ἔτ. οὐ δίκαιον — εἰκόνα καλεῖν; Παρτάπασσι γε. Καὶ τῆς γε μιμητ. τὸ ἐπὶ τούτῳ etc. et ἄρ' οὖν τ. μ. δ. εἰκαστ. καλεῖν. Nul. priorum verborum aliam scripturam esse, male textis illatam.

L. 14. Vulg. οὐκ ἐκ καλοῦ. Steph. marg. „Haec οὐκ ἐ. κ. suspecta mihi sunt et reponendum puto, quod opponatur illi ἱκανῶς ὁρῶν, quale fuerit οὐκ ἐξ ἱκανοῦ vt subaud. χρόνου. nam pro οὐκ ἱκανῶς durius quam illo sensu diceretur.“ In notis dubitat de coniecturae veritate. οὐκ deleuerunt Schl. et Hdf. sensu iubente. ἐκ καλοῦ e pulcro, opportuno, loco.

L. 15. τὰ τηλικαῦτα. Serran. inepte coniecit τὰ
εἴηλε αὐτοῦ, quod eminus conspicietur.

L. 16. Etiam h. l. Hdf. e cod. Par. μηδὲ λοιπός —

P. 31. l. 6. Vulg. πρὸς ὃ τ. Emendavit Hdf. ex
usu Pl.

L. 10. Hdf. mauult: αἰετ τε ε. τ. π. χρ.

L. 11. Steph. marg. „Al ἢ pro χρῆ.“ Scil. Cornar.
correxuit ἢ, perperam, v. Hdf. qui struit verba:
χαλεπὸν γὰρ παντ. (sc. διιδεῖν), ὅπ. χοῦ εἰπόντα, ὅ-
τως εἶναι ψευδῇ — δοξ., καὶ τ. φθ. ἐν ἀντ. etc.

L. 17. Vulg. ἀρχόμ. γε. Correxuit Hdf.

L. 19. Steph. in marg. legi mauult φῆς. „Nam
inquit, si φησὶν legatur, ut a Plat. interiectum, de-
erit verbum orationi Parmenidis. Ante sequentem ver-
sum deesse videtur part. καί.“ Priorem versum ita re-
stituit Hdf.

οὐ γὰρ μήποτε τοῦτο δαῖς (φησὶν) εἶναι μὴ ῥόντα.
nunquam illud cognosces esse quae non sunt. In
altero pro vulg. διζήμενος recte e Sext. Emp. et Simpl.
repositum διζηοιοος.

L. 21. Hdf. mauult — οὐν ὁ μαρτ. — βασιανισθίς
τοῦτο οὐν αὐτὸ —

P. 32. l. 2. Vulg. δέοι. Emendavit Hdf. Nam ἐν
h. l. pro ἐάν.

L. 5. ποῖ scripsit Hdf. Aut συνοροῦσιν τι τι αὐτ
τῶ τῶν ἀκρ. legi voluit Schl. Nec cum eo nec cum
Corn. quidquam mutandum censens Hdf. verba seqq.
struit: εἰς τί καὶ ἐπὶ ποῖον δοκοῦμεν ἔχειν ἄν — διει-
ρύσαι (sc. καταχρηστέον αὐτῷ εἶναι). Male Serran.
correxuit: αὐτόν τε κατεστήσασθαι.

L. 8. Vulg. τῶν τε ὄντων ἐπὶ τὸ μὴ ὄν. Lectionem
cod. Par. cum Hdf. recepi, sed malim τῶν ὄντων π
ἐπὶ τὸ μ. ὄ.

L. 9. Vulg. Οὐκοῦν. Emendavit Hdf.

L. 12. Artic. τὸ ante ῥῆμα addidimus eum H.

L. 13. Vulg. ἐπὶ ὅν τι, quod inestur Steph. Recte iam Bas. 1. ὅν τι, quod est pro ὅν τι ιων.

L. 16. ὡς non ad ξύμφης sed ad σκοπῶν pertinet.

L. 23. Vulg. λέγειν μὲν τι — Recte τι, iubente sententia, deleuit Hdf.

L. 25. Cod. Par. omisso ἄν legit ἔχει.

L. 27. Quum in vulg. oratio manca videatur, Hdf. maunlt: ἐτι κατὰ ταῦτά γε τ. ἄ. — Ficini versione iuvante.

P. 33. l. 4. Marg. St. „F. προσγίνεσθαι τι, aut subaudiendum relinquitur hoc τι ex proxime praeced.“
Etiam Hd. legi voluit: ἄρᾳ ποτε τι πο.

L. 6. Interr. notam post τίθεμεν posuit Hdf.

L. 9. Vulg. Οὐκοῦν. Emendauit Hd. ex edd. Bass. et cod. Par.

L. 16. Vulg. Μὴ ὅν δὲ ἄρα, οὐ — Emendauit Hdf. L. 18. Steph. marg. „Rectius praefixo artic. το ὅν τινι.“

P. 34. l. 7. τί aut deleri aut in αὐ mutari voluit Hdf. Vulg. explicatur: τί φημι. Malim τι, aliquid.

L. 13. ὅν ante διελεγ., quod vulg. deerat, recte addidit Hdf., sensu et sermone postulante.

L. 18. Vulg. ἐν τε γὰρ ἤδη — Cod. Par. et ed. Bas. 2. ἐν τε γὰρ εἶδει. Steph. in marg.: „Videtur et Fic. legisse εἶδει, — fortassis vero et ἐν legit pro ἔν. Probat Fisch. εἶδει etiam Serr. maluit. Recepi Hdf. emendationem, etiam a Schl. expressam. Hdf. conuincit: κατ' αὐτὴν αὖ τὴν προσφ. probante Schl. sed vulg. ita explicari posse monet: *vel hac appellatione*, dum dicit quis μὴ ὅν, etiam si non addat εἶναι αὐτὸ ἄλογον —

L. 26. ὅ, τι μ. pro ὅτι μ. cum Hd. dedi, quod δεῖναι postulat.

P. 36. l. 12. Colam post καλῶμεν in comma mutauit Hdf., quia verba οἷα εἰδωλοπ. — ad proxima ἀντιρωτῶν — pertinent. Male mox in Frf. λέγωμεν.

L. 16. Hdf. ex ingenio dedit *ἔτι δὲ καὶ τὰ γεγρ.* de *ἔτι* ad *præcedentia* trahatur.

L. 21. *ἐν* ex sequ. *ἐν* enatum putat Hdf.

L. 23. Vulg. *ὡς βλέπων τι*. E cod. Par. emendavit Hdf. probante Schl. Heusd. maluit *ὡς βλέπων βλέποντι λέγῃς* (ex interpolata a Grynaeo Ficini versione). Colon post *αὐτῷ* in comma mutavit Hdf.

L. 25. Cum Hdf. ex consueto more *τοπαρ.* pro vulg. *παράπαν*. Idem maluit *τὸ ποῖον*, sed ipse attulit exempla ubi *ποῖον* sine articulo.

P. 36. L. 11. Steph. marg. „In vulg. cod. [edd. vet.] *οὐκ οὖν* [quod Hdf. restituit cum signo interr. in fine] pro *οὐκ ὄν* [quod St. e coniectura Corn. dedit].“ Schl. totum locum ita refingit: *Ξε. Οὐκ ὄν ἄρα λέγεις τ. ἰ. εἴπερ — ἐρεῖς; Θε. ἀλλ' ἐ. γ. μ. Ξε. πῶς; οὐκ οὖν ὄν γε φῆς; Θε. οὐ γὰρ οὖν πλ. γ' ε. ὅ. Ξε. οὐκ ὄν ἄρα ὄν ὄντως ἐστίν ὄντως ἦν λέγ. εἰκόνα;* Hdf. autem sic: *Ξε. Οὐκ ὄν ἄρα — ἐρεῖς. ἀλλὰ — μὴν. Θε. πῶς; Ξε. Οὐκ οὖν ἄλ. γε, φῆς; Θε. οὐ γὰρ οὖν. Ξε. πλὴν γε — ὄντως; Θε. ὄντως. Ξε. οὐκ ὄν ἄρα οὐκ ὄντως ἐστίν ὄντως ἦν λέγ. εἰς.* (ubi *ἦν* pro *ὄ* positum.) In hunc certe modum verba sunt constituenda. Steph. in *μαρτ.* *οὐκ* ante *ὄντως* esse explicandum *nonne* monet; alioqui, inquit, dicetur imago, non ens ipsa, esse imago non genera entis. Serran. tamen negat haec verba interrogatiue accipi posse.

L. 16. *διὰ τ. ἐπαλλ.* hac alternatione, dum quod alio sensu *οὐκ ὄντως* dicebatur, vicissim, quoniam est *εἰκὼν ὄντως*, *ὄντως ὄν* dicitur.

P. 37. L. 4. Addita δὲ orationem impeditam fieri censens Hdf. mauult δὲ scribi. Repetendum ex antecedd. *δοξάζειν τὴν ψευδῇ δόξαν*.

L. 5. Post *τὸ δ'* vulg. nulla interpunctio.

L. 8. *κατὰ ταυτὰ ταῦτα eodem hoc modo*. Delevit *ταῦτα* maluit Hdf.

L. 10. Steph. marg. „Male in Ald. *ἄλλος*.“ Talis

ille interdum correxit, vt et l. 2. vbi in edd. vet. τ
 αὖς, l. 4. vbi καταβραχύ.

L. 14. Verba τὰ πρ. τ. ὁμολογ. hic otiosa ratus ad
 sequentia trahi iubet Schl., ibique cum Fic. scribit
 ἢ λέγεται. Tuetur ea h. l. Hdf. Ponuntur autem pro
 τὰ μὴ ὄντα, quod scriptor noluit toties repetere.

L. 15. Hdf. mauult: ὃ λέγομεν. Recte.

L. 17. Steph. marg. „Fortasse legendum potius: τοὺς
 εὖν δὴ ψευδῇ τ.“ Refutauit Heusd. Spec. p. 86.

L. 25. ἄποροι pro εὐποροι legi et ad ἀντιλήψεις re-
 ferri iubet Heusd. Recte Hdf. aduersatur L. 26. Vulg.
 Μικρόν —

L. 28. ἂν ante εἴη addi vult Hdf.

L. 29. εἰπον λέγων. Hanc coniunctionem bene il-
 lustrat Hdf. atque coniecturam olim factam εὖν δὴ ἔγωγ'
 ὡς — retractauit.

P. 39. l. 13. Vulg. μένωμεν. Correxit Hdf. prae-
 eunte ed. Bas. 2.

L. 16. Vulg. ὅστις πώποτε περὶ κρ. — ἡμῶν addidit
 et ἐπὶ scripsit, ex Euseb., Hdf.

L. 20. ὁ μὲν ὡς — ad Ionicam scholam respici cen-
 set Schl.

L. 21. καὶ ante φίλα cum Hdf. addidi ex Euseb. et
 Theodor.

L. 23. Ἐρεος — Archelaus, Anaxagorae discipulus.

L. 24. Vulg. παρ' ἡμῶν. παρ' ἡμῶν ex Euseb. et
 Theod. est ab Hdf. receptum. Ap. Eus. etiam ἔθνος
 ἄντα, vt Plat. scripsisse Steph. putabat. ἀρξάμενον
 est initio facte, h. e. Xenophane dogmatis aucto-
 re. v. Hd. Ad quem pertineat ἔτι πρόσθεν, minus
 patet.

L. 27. τοὺς μύθους cum Theodor. mauult Hdf. L.
 vlt. auctor Heraclitum Ephesium et Empedoclem
 Agrigentinum significat.

P. 40. l. 1. Vulg. ἀσφαλέστατον. Ex Eus. et Theod.

emendatum ab Hdf. Perperam olim post ἀμφότερα colon fuit positum.

L. 3. συμφάρεσθαι coniiicit Hdf. ξυντονώτεται (veniores) ad Heraclitum, ut μαλακώτεται (vtrumque vocab. ex re musica petuum) ad Empedoclem spectat, qui nonnihil remisit, dum interdum omnia coire, interdum dissolui, censuit. Idem Ἀφροδίτην concordiam, qua omnia iungantur, dixit.

L. 8. μεγάλα κλεινοῖς iungendum docet Hdf. *valde nobililms.*

L. 17. Steph. marg. γραί· ἢ εἰ ἐν, ἢ δύο, καὶ θεοί. Bas. 2. cum Fic. ἢ ἐν ἢ δύο.

L. 18. ἢ ante ἄλλοθι excidisse recte monet Hdf.

L. 22. Post εἴποι, non post ὃν comma posuit Hdf.

L. 24. Vulg. περὶ — e cod. Par. emend. Hd. ἐνα ἀπορίας iungenda.

P. 41. l. 1. τῶν ἄλλων i. e. περὶ τοῦ ἐν ἢ πολλὰ ἢ δύο εἶναι — Hdf.

L. 5. Vulg. πρώτον (Ald. πρώτον.) πρώτου cum Bas. 2. et Fic. dedit Hdf.

L. 6. Videtur Steph. legisse ἢ, idem recte δηλονότι (pro δηλονότι cod. Par. edd. vett.). Serran. in fine periodi punctum posuit.

L. 13. ἐπ' quod ante ἀμφοῖν vulgo deest, ex cod. Par. additum ab Hdf.

L. 16. οὐ γὰρ πον manu legi Hdf.

L. 19. Ἄλλ' ἄρα (pro ἄρα Steph.) ex edd. vett. restituit Hdf.

L. 26. In Ald. et Steph. πάλιν. Emendatum ab Hdf. e Bass.

L. 27. Ad ᾧόμεθα ex antecedd. esse γιγνώσκειν repetendum, Steph. in marg. monet.

P. 42. l. 12. Vulg. τοῖς — τίς e Par. et Simpl. cum Hdf.

L. 15. Vulg. πάντως. E Par. et Simpl. emend. Hd.

L. 16. Simpl. *τὸ τε ὄν* — quod recepit Hdf. ut respondeat seqq. *καὶ τοπαράπαν*.

L. 20. Steph. ex ingenio dedit *ἔχει*. Restituit vet. lectionem Hdf. probante Schl.

L. 21. *τιθεῖς τε* ex edd. vet. et Simpl. renocavit Hdf., quum Steph. *τιθ.* γε dederit.

L. 27. Vulg. *αὐτὸ ἐν ὄν*. Recepi Schl. et Hdf. emendationem. Sensus: unum, quatenus est unius tantum unum, hoc quoque nominis rursus unum esse efficitur (*συμβήσεται*).

P. 43. l. 4. Vulg. *οὔτε βεβαιότερον πείλει, χρεών* — Emendatum ab Hdf. e Simpl. cf. Parmenid. Fragm. ed. Füllebr. 98. ss.

L. 7. *ἔχει* e vet. edd. et Simpl. restituit Hdf. E coniect. Corn. *ἔχειν* dederat Steph., ut ab *ἀνάγκη* penderet.

L. 9. *τοῖς* olim male ante *ἔχειν* additum Corn. et St. sustulerunt.

L. 17. Vulg. *τῷ ὄλῳ*. Simplic. *τῷ λόγῳ ὄλῳ*, ut Fic. Hinc *τῷ λόγῳ*, quod pertinet ad τὸν ὁρθὸν λόγον in antecedd. Alioquin, auctore Schl., fuisset scribendum: *τῷ δέ γε τοιοῦτῳ — οὐ συμφ. τὸ ὄλον*.

L. 18. Vulg. *τὸ ὄλον*. Reposui cum Hdf. et Schl. *τὸ ὄν*, quod seqq. postulant. Num fortassis fuit *τὸ ὄν καὶ ὄλον*?

L. 22. *φανένται* pro vulg. *φαίνεταί* ex Simpl.

L. 24. Vulg. *ἢ μὴ* — Ex Simpl. correctum ab H.

L. 25. *αὐτὸ ὄλον* scribi iussit Schl., quo non opus esse docet Hd. Sensus: ipsum per se ὄλον exstat. Mox τὸ ὄλον simpliciter.

P. 44. l. 3. Simpl. *τὸ ὄν*, sed articulo hic non opus, quia αὐτὸ subintelligitur.

L. 7. Verba *τὸ ἔν ἢ* non a Platone potuisse scribi Schl. et Hdf. ostendunt. Ille coniecit: *δεῖ προσαγορεύειν τῷ ἐν τὸ ὄλον — τιθέντα*, hic: *δεῖ πρ. τὸν τὸ ὄλον* etc.

L. 12. Vulg. ἄλλα μυρία. E cod. Par. emend. Hdf.

L. 13. Steph. marg. γῆαι. φαίνεται (scil. in Bas. 2.)

L. 15. ὑπεμφαίνοντα Simplicius.

L. 19. Vulg. πάνν μὲν οὖν — πάντας ex Ens. dedit Hdf. Ex eodem mox ἴδωμεν pro εἰδῶμεν, quia θεατέον praecessit, et cognoscendi, non sciendi notio quaeritur. οἱ διακρίβ. περὶ τοῦ ὄντος sunt Jonici, Eleatae, Heraclitus, Empedocles: οἱ διακρ. περὶ τοῦ μὴ ὄντος (qui accurate disputant, τὸ μὴ ὄν ne cogitari quidem posse) Protagorei, tum Antisthenes, r. Hdf.

P. 45. L. 4. Vulg. εἴ τις φ. Steph. marg. „τὸ post φησὶ videtur subaudiendum vel post τις: nisi deesse dicatur.“ Sed non recte omitti potest.

L. 6. Cod. Par. (et Fic.) ἦδεν οὖς εἰρ. Tum οἶδε esse debuerat. Notantur Leucippus, Democritus, Aristippus,

L. 9. Megarici describuntur.

L. 13. Euseb. ἀντὶ οὗτο.

L. 26. Vulg. περὶ βέλτ. E Par. Ald. Bas. 1. παρὶ β. datum iam a Fisch.

P. 46. l. 3. ἔφερμήνευε (clare proloquere s. explicare), quod saepe ap. Plat., dedit Hdf., sed ἐφερμηνέειν esse videtur ἐπὶ τῷ κελεύειν ἀποκρ. ἐρμήνευε τὸ λέγειν.

L. 14. Post φήσουσι interr. signum posuit Hdf.

L. 20. Aut τῶν τι τοιούτων μὲν σ. τι λ. ἔ. scribi aut interpungi τί δὲ τῶν τοιούτων; μὲν σ. τ. λ. ἔ. (scil. αὐτὰ) iubet Hdf. Posterius praefero.

L. 21. Vulg. κατὰ ταῦτα. Jam Corn. emendavit.

L. ult. Tropice significantur terrestres animae, quibus nihil enim τοῖς ἀνωθεν commune est.

P. 47. l. 8. Vulg. (ex Bas. 2.) Θεαι. τυχ' οὖν ἴσω; ἂν ἀποροῖεν εἰ δὴ τι τ. π. Ξε. Σκόπει προσ. Mutavit Hdf. praecunte Ald. eumque etiam Schj. sequutus est. Non poterat σκόπει ita absolute poni.

L. 14. εἴτε εἰς τὸ ποιεῖν c Corn. coniect. restituit Steph.

L. 17. Boeckh. maluit δοῦν legi, probante Hdf. et-
 si vulg. ita explicari potest: pono, definitionem con-
 tinere ea quae sunt — Mox Steph. marg. γράμ[in] Corn.
 coniect.] ὅς (pro ὅς) ἐστίν.

L. 23. St. marg. γράμ· μενῖ (non male).

L. 24. H. l. ἀπερμήνευς cum Hdf. ex edd. vet. re-
 stitui, pro quo Steph. ἐπερμ. quod hic non locum habet.

L. 25. extr. Lectio vet. edd. cum Hdf. restituta,
 quam St. Cornarium sequutus, neque loquendi vsus
 inemor, interpolavit sic: Τὴν μὲν οὖν γένεσιν.

P. 48. l. 4. ἐπ' ἀμφοῖν scil. γενέσκει et οὐσία.

L. 24. Pro πάθημα primitus scriptum esse ποίημα
 suspicatur Hdf. — St. marg. „Verba ἡ τὸ μ. παθ.
 τὸ δὲ θύπερον licet nec Fic. agnouerit et in quibusdam
 vet. libris [ed. Bas. 2.] non extent, convenire viden-
 tur.“ Necessaria esse docet Hdf.

L. 26. Vulg. verba δῆλον — λέγοιεν tribuuntur ξέ-
 νῳ, Theaeteto μανθ. τ. γε, tum ξένῳ verba ὧς —
 Veram loci distinctionem monstravit Heusd. quem
 cum Hdf. et Schl. sequuti sumus. De Ald. edit. distin-
 ctione etiam St. in marg. monuit, imprimisque, quae
 post πάσχειν leguntur, ibi perperam tribui ξένῳ.

P. 49. l. 17. Vulg. post ἐστίναι punctum. Antea
 post ψυχὴν subintell. ἔχειν. Addi vult Schl.

L. 20. Hdf. coniecit: ἀκινήτων τε ὄντων τῶν ὄντων,
 probante Schl. At vulgatum ita intelligendum est.

L. 21. Fic. post μηδαμοῦ additum μηδαμῇ legisse
 videtur.

L. vlt. Fic. legisse videtur: ἢ ὅντα ἢ γινόμενον —

P. 50. l. 9. Hdf. cum Schl. legi iubet: ὡς ἀκίνητα καὶ
 κεινημένα τὸ ὄν τε καὶ τὸ πᾶν ξυναμφότερα, λέγειν.
 Nam ξυναμφ. non ad λέγειν sed ad τὸ ὄν τε καὶ τὸ πᾶν
 refertur. Pueri optant, ut immobilia moveantur.

L. 13. „Post βαβαὶ deesse aliqua videntur: alio-

qui legendum potius, βαβαί, ὥς μοι δοκοῦμεν – absque illis μὲν τ' ἂν ἔρα. Steph. marg. Non recte μὲν τ' (h. e. μέντοι) ἂν tuetur Fisch. Probabilius verss. Fic. et Corn. atque cod. Par. (in cuius marg. μηδὲν ἂν et πλὴν τὴν legitur) emendavit; Βαβαί ἄρα, ὃ θιαύτητε, ὥς μοι δοκοῦμεν νῦν αὐτοῦ μηδὲν ἂν γινώσκεισθαι περί πλὴν τὴν ἂπ. τ. σκ. Idem practulit Schl.

L. 18. ἐμοὶ γοῦν edidit Hdf. Idem mox scribi vult: ἐπερωτηθεῖμεν.

L. 19. in Ald. male οὕτως pro ὅτως legi, Steph. in marg. notat.

P. 51. l. 5. Vulg. Τρίτον ἄρτι. Emendarunt Seld. et Hdf.

L. 9. Post ἀμφότε. vulgo punctum.

L. 13. αὐτοῦ ex edd. vett. renocavit Hdf.

L. 21. Vulg. ἢ δυν. Correxerit Hdf.

L. 24. Vulg. συνεχόμεθα. Sensem et Fic. sequutus emendavit Hdf.

P. 52. l. 5. Vulg. ἀνακαλνεσθαι. Correxerit Hdf. adsentiente Schl.

L. 7. διωξόμεθα (pro vulg. διωσόμε.) Ficinum sequutus, et quia διωθεισθαι contrariam vim habet, reposituit Hdf. Probat et Schl.

L. 11. Post οἷον δὴ τε Hdf. interpunxit, probante Schl.

P. 52. l. 17. Punctum, quod vulg. post λόγον erat, sustulit Hdf. Posui comma. Ita et Schl.

P. 53. l. 15. Vulg. ἐν ἀποκρινόμενον, etc. Steph. marg.: Legendum puto ἀποκρινόμενος. Recepi cum Hdf. et Schl. e cod. Par. Heusd. maluit: ἀποκρινόμενον. Sed Theaetetus hucusque respondit; ad Eleraten igitur has partes transfert. Hinc Hdf. σὺ ante καθ' ἐν addi vult.

L. 19. οὕχουν scripsit Hdf.

L. 24. κινούντων ad Protagoram, Heraclitum, Em

pedoclem spectat; ἰσταντων ad Eleatas, inprimis Parmenidem.

P. 54. l. 1. Haec ad Empedoclem et Heraclitum pertinent.

L. 8. μετῴειν. Ita e marg. cod. Par. dedit Hdf. quod sequi οἱ ἔδωντες postulat. μετῴμεν Bas. 2. Par. cod. Fisch., μετῴημεν Ald. et Bas. 1. vnde St. μετέλημεν fecit.

L. 11. Qui εἰδῶν huiusmodi s. notionum communione non concedunt, dum εἶναι πάντα χωρὶς ἄλλων dicunt, haec quatuor verba tamen iungere coguntur.

L. 19. Vulg. ἐῷμεν. Emendavit Hdf. Nam non praecessit εἶ.

L. 20. ἐπὶ κοιτωνῶν aut ἐπικαιτωνῶν scribi iussit Schl., posterius placuit Hdf. Seqq. vulgo Eleatae tribuuntur, ante Πῶς Theaet., ante ὅτι κιν. Σε., ante πῶς γὰρ οὐ Theaet., ante τὸ ἰδέσθαι, Σε., nomen legitur. Emendavit Hdf.

L. 21. Vulg. κιν. γὰρ αὐτῇ et l. seq. quoque αὐτῇ. Mutavit Hdf. Ficino etiam duce.

L. vii. Steph. marg., post μὴ interpungo: quia intellig. μὴ ἰδεῖν συμμ. Interpunctionem sustulit Hdf.

P. 55. l. 1. τὰ γὰρ est e correct. Steph. pro τὰ τε.

L. 2. Hdf. probante Schl. edidit ἀδύνατον (h. e. ἀδύνατα (εὐρεῖσθαι (scil. a nobis) pro vulg. εὐρεῖσθαι (h. e. εἶναι), καὶ ex seq. adhaesit.

L. 13. δυνατὰ ex Bas. 2. edidit Hdf. δρᾶν αὐτὰ idem monet pro εἰδέναι ex οἶδεν repetendo esse positum, ideoque non δρᾶν aut διαρᾶν scribendum.

L. 16. Hdf. post φθάρρους posuit interr. signum, et ὅς οὐκ οὐτως ad seqq. traxit.

L. 26. Vulg. ταῦτα εἶ. Sensus τοιαῦτα postulabat, quod reposuit Hdf. Etiam αὐτὰ legi posse censebat Schl.

P. 56. l. 6. Schl. legi voluit: τὰ τὰ γένη διατρέσθαι. Recte adversatur Hdf. et διατρέσθαι pro διατρέσει

L. 11. πολλῶν non de ideis sed de rebus singulis (individuis) interpretatur Hdf., quibus mox opponuntur πολλὰ ὅλα (h. e. εἶδη, s. γένη πολλὰ,) seu πολλὰς ἐτέρας — περιεχ. describi censeat ἀμικτωρ velut κρύον et σίαν, frigidum et calidum, μὴ συνημμένην vnam ideam, quae multa genera, in quibus ipsa inest, complectitur ita ut vnum efficiat, πολλὰ διωρ. ideas, quae non possunt in vnam copiam Schleier. verba ἐν ἐνὶ συνημμένην suspecta erant.

P. 57. l. 13. Post πάντων vulg. colon, et post κινήων. punctum. Emendauit, Fic. duce, Hdf.

L. 19. Expectari poterat καὶ τὸ μὴ ὄν.

L. 23. Vulg. παρεικασθῆ. Atticum παρεικάθην posuit Boekh.

P. 58. l. 7. Vulg. αὐτοῦ. Correxuit Hdf. pro Schl.

L. 10. ὥς ante ἐκείνων, quod exciderat in Stephani finem versus extr. p. 254.) ex antt. edd. remocauit Male edd. vett. τί pro τι.

L. 12. οὐ θάτερον vel οὔτε θάτερον maluisse tur Hdf.

L. 16. ὅτι ante κινήσεις explicationis causa addita non in textis legisse, videtur Fic.

L. 19. Steph. αὐτοῦ. Ex vett. edd. αὐτοῦ restituit Hdf.

L. 24. Post ἡμῶν interr. notam posuit Hdf.

P. 59. l. 1. interrogatiue αὐτῶν. ἄρα — accipit Steph. in marg.

L. 5. Vulg. ἄρα. Emendauit Hdf. Steph. in marg. „Ald. μὴ λεπτόν.“ Imo Bas. 2. ita habet.

L. 7. Post δεῦ Serran. codicis auctoritate non in signum, sed punctum poni voluit.

L. 14. ἰσχυρῶς h. l. esse prorsus, sine excep- docet Hdf.

L. 21. Etiam hic debuit αὐτοῦ (pro St. αὐτῶν) edd. vett. restitui.

P. 60. l. 3. Vulg. αὐτῇ γ'. Quum hic non κλησεις tantum spectetur, recepī coniecturam Hdf., probatam a Schl. et expressam a Fic. (*attamen idem quodammodo est etc.*)

L. 4. Cornar. coniecit αὐ πάλιν ταυτοῦ, idque Steph. in marg. attulit, auctore non nominato, sed vet. cod. laudato.

L. 8. Hdf. coniicit, primitus scriptum fuisse: ἀλλ' ὁπόταν μ. τ. λέγομεν, διὰ τ. μ. — οὕτω λέγομεν. Quia in cod. Par. γέγονεν ὥς — putat legendum: γέγονε πως οὕκ —

L. 15. Theaeteti responsionem non convenire ratus olim Hdf. coniecit quaedam intercidisse, adsentiente Schl., nunc autem existimat, responsionem ad omnem progressam Eleatae disputationem spectare.

L. 25. Vulg. αὐτῶν. Mutavi cum Hdf. et Schl.

L. vlt. Verbis Ἀδὺν. vulg. praefixum ΕΕ. Mutarum Hdf. et Schl., praecedente Fic.

P. 61. l. 12. s. Sensus: multa sunt, quae unicuique τῶν εἰδῶν tribui possint.

L. 21. Post φύσις vulg. punctum aut colon.

L. 24. Pro Εἰδῶμεν vulg. Hdf. Ἴδομεν cum Fic. (*videamus, vertente.*)

P. 62. l. 2. Ante ἐναντίον (non post, ut in Bass.) et ante συγχωρ. interpungendum esse Steph. monuit, itaque fecit Hdf.

L. 7. Quoniam ἐπιφθέργεσθαι non passivè dicitur, Hdf. maunlt legi: ἃ ἐπιφθέργόμεθα —

L. 9. Vulg. Τί τὸ ποῖον. Τί cum cod. Par. deleuit Hdf. Steph. marg. „For. Τί; τὸ ποῖον; vel potius abundat alterutrum.“

L. 14. Vulg. ὁχεῖν. Emendavit Hdf. quia ἐστὶ praecessit. Idem ξαντῆς vulg. ante ἰδὲν additum, auctoritate cod. Par. deleuit. Ex eodem cod. τέχραι τ' εἰσὶ (pro vulg. τέχραι τισὶ) editum. Consensit Schl.

L. 17. Vulg. Τύχ' ἄρ. ΕΕ. Ἀλλό πη δὴ λ. Steph.

marg.: „Alteram lect. vet. cod. [imo Cornarii] male
ΘΕ. Τύχ' ἄν' ἀλλ' ὅπη δὴ, λέγε. ΞΕ. Ἔστι — E cod.
 Par. et Fic. emendauit Hdf.

L. 24. Steph. marg.: „Hic ἄλλοτε est aduerb. inter
numquid.“ [vt saepius ap. Plat.]

L. 26. Steph. marg.: „Male in vulg. edd. *συμβαίνει*
βηέναι pro *συμβέβηκεν εἶναι*. Male item *ὄντως δὴ* —
 pro *ὄντος* [quod iam Corn. reponendum docuit]. E
 post *εἶναι* [ante *συμβαίνει*] in iisdem expungendum
 [quod ex *τοῖ* natum putat Hdf.]. Fortasse autem et
 ante *ἀντίθεσις* [quem articulum recte tuetur Hdf.].
 Schl. maluit: *ὄντος δὴ πρὸς ὃν τι ἀντίθεσις* — Fic.
 legisse videtur: *ὄντος δὴ πρὸς ὃ ἢ ἄ.* — *συμβ. τι*

P. 63. l. 14. Vulg. *οὐλοῖται ἐστίν*. Ex Simpl. emen-
 dauit Hdf., probante Schl.

L. 23. Repetitum *μὴ μέγα* et *μὴ καλὸν* vulg. deest.
 Cum Boeckh. addidit Hdf.

L. 25. Hdf. mauult *ἐνάριθμον ὃν τ. π.* vel *ἰδὼν*
ἐν ὄν.

L. 27. s. Restituta est ab Hdf. edd. vett. et Simpl.
 lectio. Steph. e conjectura Fic., non nominati, ducta
 e Fic. versione, dedit: *Παρμενίδου μακροτέρῳ τ. π.*
ὑπεστήκαμεν — temere.

P. 64. l. 1. *Πλέον* pro vulg. *πλείον* e Simpl. reco-
 ptum ab Hdf.

L. 2. *αὐτὸ* legi voluit Schl. sed *αὐτῷ* non ad Par-
 menidem, sed totam sententiam pertinere docet Hdf.
 De versu Parm. v. c. 24.

L. 11. Vulg. *ἐκάστων*. Ex Simpl. et sensu corre-
 xit Hdf. Est pro: *ἑκάστον αὐτῆς μόριον τὸ πρὸς τὸ*
ὃν ἄντ.

L. 14. *τις* — ad Antisthenem haec spectare putat Schl.

L. 17. Pro *πάλα* Simpl. *πολλά*, non male, iudicat
 Hdf. Idem *αὐτῷ* ab *ἐναντ.* pendere docet et structu-
 ram *λέγειν χαλρεῖν περὶ τίνος* illustrat.

L. 18. Post *ἄλογον* addidi *ὃν* vult Hdf.

L. 21. καὶ ante ἡμεῖς, quod vulg. deest, e Simpl. addidit Hdf.

P. 65. l. 3. s. Ob Fic. versionem a Plat. scriptam suspicatur Hdf. καὶ τὰλλα δὲ καὶ κ. ξ. οὐ. κ. ξ.

L. 14. ὡς θύρατὰ cum praecedd. iungit et pro ὡς οὐ χαλεπὰ εὐρεῖν accipit Hdf. Idem πῃ cum ταυτὸν recti docet.

L. 18. Vulg. φησιν τούτῳ. Correctum ab Hdf. e cod. Par. Steph. in marg.: „Pro πότερον legitur etiam τὸ ἕτερον [in Bas. 2.] Affertur autem et alia huius loci totius lectio: καὶ ὅταν ταυτὸν ὄν, ἕτερον, τὸ δὲ ταυτὸν ἕτερον ἀποφαίνειν etc. [apud Cornar. in Ecl.] absque illis quae hic interiecta sunt [ἐκείνη — πότερον, quae tamen recte tuctur Hdf.], ex quibus certe, ut scripta sunt, sensus elici non posse videtur.“

L. 19. Vulg. ἀμηγέπη, Cum Bas. 2. et Hdf. mutatum.

P. 66. l. 6. Heusd. suspicatur leg. τῶν πολλῶν ὄντων ἔν — Hdf. nihil mutandum censet; τὰ ὄντα γένη esse genera ea quae sunt reuera.

L. 9. Aut post αὐτὸ subint. ὥστε aut in ἀφηρηθ. λατὶ ἡναγκάσθημεν ὁμολογεῖν Hdf.

L. vlt. καταπεφυγ. praegnanter, pro λεληθῆναι καταφυγόντα. Hinc cum ἐν struitur.

P. 67. l. 16. Steph. marg.: „Fic. falsum esse aliquid ostendamus; tanquam legens τι ψεῦδος. Idem legit εἰς αὐτό, atque ita scribendum videtur aut certe εἰς ταῦτόν.“

L. 17. Ex lect. Bass. αὐτὸν σοφ. Hdf. coniicit; αὐτὸν σοφιστήν.

P. 68. l. 4. Vulgo post ἄλλοις interr. nota, post παροδοῖς comma. Emendarunt interpunctionem Schl. et Hdf. Tum ἀνύτων pro vulg. ἀνύτων scripsi; ἐκείτων Atticum est pro ἀνύτων.

L. 12. Vulg. ἀπολογησώμεθα. Correxuit Hdf. pro bante Schl. ἀπολογέσθαι est expendere rem.

L. 17. Vulg. *παλινεται*. Sensus iussit Hdf. restituere Futurum.

L. 25. Steph. marg. „For. *πῶς; τί τοῦτ' εἶ*. [vt ed. Bas. 2.] alioqui scribendum esset: *πῶς τοῦτ' εἶπες* absque *τί*.“ Sed solent ita duae interrogationes iungi.

P. 69. l. 3. Hdf. edidit *ἐπ' αὐ τοῖς*, quia post *αὐ τοῖς* (vulg.) articulus *τοῖς* addendus erat, et *αὐ* ita post praepositiones ponitur, certe post *ἐκ* et *ἀπὸ*. Eum sequutus sum.

L. 13. Vulg. *αὐ τ'* sed Stob. iam *αὐτὰ* vnde Hdf. *αὐτ'* fecit.

L. 21. Vulg. *τότε δὲ* — E Stob. Hdf. recepit *τότε δέ* —

L. 24. ἄρα τότε λέγεις maunlt Hdf.

P. 70. l. 2. 3. Vulg. *ἐποιομεν* καὶ δὴ τῷ πλ.* Stobaeo et ed. Bas. 2. ducibus emendauit Hdf. *ἐποιομεν dicere solemus*. Antea *λέγειν γε καὶ αὐτὸν* Steph. in marg. scribi iussit. Non male mox Stob. *ἐπεφθεγξάμεθα*.

L. 9. post *τόδε* intell. *ἴδωμεν*. L. 10. Male vulg. *μηδέ*.

L. 20. Ὅποιος maunlt Hdf.

P. 71. l. 2. Steph. marg., „Haec interpr. [Serrani] retinet [subintellecto v. *λέγει*] ὅντως [quod est in edd. vet.]: sed multo rectius legitur ὅντων [quod Coruariano coniecit], vt habes hic: licet et Fic. ὅντως legat, qui vertit: *Et quae reuera sunt, alia de te dicit*, pro *Et quae alia sunt ab iis quae sunt, de te dicit*.“ Alienum prorsus effici sensum, si ὅντως legatur, censens Hdf. cum Schl. probauit ὅντων. explicuitque.

L. 9. Vulg. *τινός*.

L. 11. Vulg. *Μηδενός γε ᾧ*. Monuit Hdf. *δέ γε* aut *δὲ* reponendum esse. Centies haec inter se permittantur.

L. 17. *γλγνεσθαι* positum, quasi *ἔοικε*, non *ὥς ἔοικε* praecessisset.

L. 20. *γένη* improbat Hdf. et e Stob. legi vult ταῦτά γε ψευδῆ — recte, opinor.

P. 72. l. 6. καὶ αὐτὴν ne quis in καὶ αὐτὸ mutet, tenendum, in mente fuisse Platoni τὴν δόξαν, pro qua deinde τὸ τοιοῦτο πάθος posuit.

L. 12. Steph. marg. „Malim γαίνεσθαι, sine haec γαίνεσθαι ὃ λέγομεν esse periphrasin παντασίας intelligamus, sine aliter accipiamus.“ Recte docuit Hdf. ita verba finita apud nostrum poni. Sensus: quod autem dicimus, quum dicimus —

L. 16. Si verum sit πρότερον (Bas. 2. πρότερον) neque in eo latent πρωτίτερον, censet Hdf. valere mansuetius aliquid (minus difficile).

L. 23. Bas. 1. 2. εἰδωλοποιητικῆς. Sed vulg. tuentur alii loci et analogia ap. Nostr.

L. 24. et 26. Post. φαντ. et θήσομεν vulg. interr. notae.

L. 25. Hdf. correxit ἐς ὁποτέραν θήσομεν. Sed malim tum ὁπότερον. Si autem vulg. tenetur, certe θήσομεν scribendum. Reliqui tamen intactum locum, quia incerta videbatur emendatio.

P. 73. l. 8. Hdf. non post τούτων, sed post πότερον (pro ὁποτεροσύν) interpunxit, quia πότερον in interrog. simplici postulat ut sequatur ἢ. Sed fortassis πότερον omnino abiiciendum est.

L. 20. ἐφαντάζετο scil. ὁ σοφιστής.

L. 27. τὸ μὲν ante θείον, duce Stob., deleri vult Hdf.

P. 74. l. 9. Ἀδ χρώμενοι Steph. in marg.: „For. deest aliquid, quod iungatur huic part. Alioqui si χρῶμεθα legatur, conveniet cum φήσομεν. „Subtelligi φήσομεν et interrumpi sermonem recte monet Hdf. ἢ in ἢ mutari voluit Schl.

L. 14. Vulg. ὑπολαμβάνω. E cod. Par. et Stob. emendatum est.

L. 21. Vulg. αὐτῇ. Correxerunt Fisch. et Hdf.

L. 22. Pro χρόνος Fic. (vertens, *disputatio*) legisse λόγος videtur.

P. 75. l. 3. edd. vett. γλῆνηται l. 5. τὸ δὲ γ² — διηγε. sunt Nominativi absoluti. ὥς ἐστ. pro ἐτέρως.

L. 7. Vulg. αὐτὸ ποιητ. sed Steph. marg. „For. αὐτοποητικόν, coniunctim.“ Sequutus est Hdf. Cod. Par. αὐτὸ ποιητ.

L. 8. Steph. ταυτά. Ex edd. vett. ταῦτα resutuit Hdf.

L. 9. Λέγε est ex Bas. 2. In al. λέγεται. In marg. Bas. 1. λέγε δαὶ vnde λέγε δὴ faciendum esse, Fisch. et Hdf. censent.

L. 10. Vulg. Ἡμεῖς. Correxīt, sensu postulans Hdf.

L. 14. Ne ἐκώστω scribatur, impedit Plur. εἰδωλο.

L. 16. Vulg. πόλα. Correxīt ob seqq. Hdf. Ita Schl.

L. 19. Ex Timaeo p. 46. A. obscuro loco lucem adfundere studet Hdf. et διπλοῦν intelligit *imaginem quae in speculo redditur*, quaeque sinistra exhibet dextra et vicissim.

P. 76. l. 1. Steph. marg. „Ita dist. Ald. τὸ μὲν αὐτὸ φαιμέν αὐτουργική. ego dist. etiam post αὐτὸ hoc sensu, τὸ μὲν (ποιοῦν) αὐτὸ, φαιμέν αὐτουργική. τὸ δὲ (ποιοῦν) εἶδ. εἶδ.“ Varie haec corrigi posse, ut structuræ ratio constet, monet Hdf., sed exspectandas esse meliores libros. Si antea scriptum fuerit οἰζοδομικήν — γραφικήν, posse hic αὐτουργικήν et εἰδωλοποιικήν legi.

L. 4. Melius esset, commate post εἰδη posito, θείαν ἀνθρωπίνην γέννησιν mox pro γεννήσει. v. Hdf.

L. 11. αὐτῷ (sc. ψεύδει) tnetur neque in αὐτοὶ mandandum docet Hdf.

L. 18. Haec breuiter dicta pro, ἡ τὴν σὴν φωνήν, χρόμενος τῇ ταυτοῦ φωνῇ, προσόμοιον φ. π.

L. vi. ἀγνώσ. pendet a μελζω. Ita non ἦ inserendum (*quam quod discrimen intercedit etc.*)

P. 77. l. 6. σφόδρα cum προθυμείσθαι non cum παρ. iungit Hdf.

L. 16. Commate post ὅν distinxit Hdf.

L. 17. Pro αὐτῶ Boeckh. legi maluit ἀήθεια. probante Hdf. ob sensum.

L. 20. Vulg. ἀπορεῖν. E cod. Par. correxit Hdf. probante Schl.

L. 21. διπλόη de ferro dicitur, quod non ex vno cusum est, sed commissuram alicubi habet, ut pro vno sit duplex.

P. 78. l. 6. Cod. Par. ὡς εἶρ. ut Fic.

L. 15. Etiam hic nonn. edd. ἀποφαινόμεθα.

L. 18. Vulg. τὸν μὲν που — Steph. marg. „For. τὸ scribendum, quod iungatur cum Infia. subandito.“ Receptit Hdf.

L. 22. Steph. ὁ, τι. Ex edd. vet. reposuit ὅτι Hdf.

L. 26. Vulg. τοὶ δὲ — sed supra hominem non μιμητικόν sed μιμητὴν dixit. Itaque Schl. et Hdf. reposuerunt τὸ δὲ (pars μιμητικὴ —. In Bass. edd. ἐναρτιολογικῆς, male.

L. 27. Steph. marg. „Fic. εἰρωνικοῦ μέρος.“ Auscolnithiam seqq. explanavit Hdf. Debebat sequi: τοῦτο ὅς ἂν φῇ —

P. 77. l. 1. Vulg. ἀνθρωπικόν, sed supra semper ἀνθρώπινον dixerat. Itaque et hic reposui.

L. 2. Ex Hom. II. 6, 211. 241.

IN EVTHYDEMVM.

P. 80. Inscribitur in Steph. Εὐθύδημος ἢ ξοιστικός. Τὰ τοῦ διαλόγου πρόσωπα, Κρίτων, Σωκράτης, Εὐθύδημος, Διονυσόδωρος, Κλεινίας, Κτήσππος. Sed postremi quatuor non colloquentes inducuntur, tantum duo primi, vnde et hos solos posuit Hdf.

L. 3. ἢ abesse malit Hdf.

L. 11. ἐκείνος ad Critobulum, οὗτος ad Cliniam pertinet.

L. 15. Vulg. μετέχει. Correxī cum Hdf. et Schl. quia ad praeteritum diem spectat.

L. 17. „Haec (Καὶ οὖ) et sequentia dici possunt a Critone, vsque ad illa: Οὗτοι etc.“ Steph. marg. Ita ed. Ald., sed tum nimis abrupta est Critonis oratio. Steph. Cornarium sequutus aliter distinxit. ὃς εἰσὶν est, ut existimari potest.

P. 81. l. 1. φυγόντες coniicit Hdf.

L. 3. Aut ὡς θαυμάσιε Κρ. aut θαυμάσιοι (sc. εἰδὼ) ὡς Κρ. aut θαυμασῶ, ὡς Κρ., πανσόφω ἄτ. scribi vult Hdf.

L. 4. Vulg. ἥδαι. Correxī cum Hdf. e Phot. Lc. v. Routh.

L. 5. ὅ, τι pro vulg. ὅτι reponendum esse etiam Hensl. docet.

L. 16. τῇ ante πύγκρ. τ. addi vult Hdf. Mox vulg. ἡ γὰρ ἦν λοιπὴ αὐτοῖν μάχη — Quod reposui, est in cod. Par.

L. 17. ταύτην mauult Hdf.

P. 82. l. 2. προπέρουσιν pro — σε e Bas. 2. recepit Hdf.

L. 3. αὐ ὄντιδος coniecit Hdf. αὐτὸς est, ipse me sponte, non pronocatus.

L. 12. In τί που aliud quid latere putat Hdf.

L. 25. Non sine ioco quodam Socratem hic memorare τὸ εἰωθὸς σημείον censet Schl.

P. 83. l. 8. Ex Grammat. vet. praeepto scribendum erat ἀντιγράφου, sed codd. nihil mutant.

L. 11. Visitatus fuisse ἄλλῃ καὶ ἄλλῃ monet Hdf.

L. 26. γούν (certe quidem) mauult Hdf.

P. 84. l. 3. Vulg. post τοῦτο commate interpungitur. Emendauit R.

L. 10. Steph. marg. γρ. ἐπειδημησάτην (scil. in Bas. 2.)
 vt et in marg. cod. Par.

L. 20. Vulg. ⁹τόσον δέ — Steph. marg. „Fort. τό-
 σονδε δέ μοι, vt aliquanto post τότε δέ μοι εἶπ.“ Cum
 Hdf. obsequutus sum Stephano, cod. Par. consentiente.

L. 21. Vulg. σφῶν. Emendauit Hdf.

P. 84. l. 2. ἐπ' αὐτό γέ τοι τοῦτο mauult Hdf.

P. 85. l. 2. Vulg. Κλεινίου· ἐμοὶ δοκεῖν, ὡς ἐτύγ-
 χανεν — Steph. marg. „Fort. deest et hic δὲ post
 ἐμοί.“ Quid recte R. repudiat. Schl. post διαλ.
 addi ὅς voluit. Immo ὡς Εὐθ. ἐτύγγ. διαλεγόμε. ἐμοὶ
 (sustuli comma post Εὐθύδ.), προεν. — ἐπισκόπει.
 Ita mutauit interpunctionem, quamquam Hdf. malebat
 ἐμοὶ δοκεῖν post ὁ γ. Κτ. ἔκ. poni.

L. 4. Steph. marg. „In praec. ed. male ἐπισκόπει.“
 Recepit St. Cornarii emendationem confirmatam cod.
 Par. ap. R.

L. 8. ἐκείνον pro vulg. ἐκείνοι e cod. Par. et Bas. 2.
 dedi. Nam vt ad οἱ ἄλλοι adderetur ἐκείνοι, non
 opus erat.

L. 14. Vulg. αὐτῶ. Emendauit Hdf. consentiente
 Schl. Nam sequentia etiam hoc postulant. Nam ad
 Euthydemum et Dionysodorum pertinent.

L. 27. Hdf. e coniect. dedit ἄλλης. Ad ἄλλως sub-
 intell. ἔχεται.

P. 86. l. 11. τοῦ πάλας legi voluit Valk. ad Herod.
 p. 626.

L. 15. Non esse cum viro docto διαφθαισθαι corrigē-
 dum, ostendit Hdf. vt nec l. 13. περὶ αὐτῶ.

L. 23. Cum Hdf. pro vulg. ἔρωτ. γε scripsi ε. τε.

L. 24. Vulg. θαρσύνει. Steph. marg. For. θαρσύνει.
 vt de ipso adolescente dicatur. Ita Fic. vertit et Hdf.
 dedit cum cod. Par.

L. vlt. πρῶτος cum Hdf. e Bas. 2. et Fic. addidi.
 Marg. cod. Reg. γρ. τῶς δὲ (vel πῶς) διηγ.

P. 87. l. 6. Facile erat ἀπορῆσαι reponi. Sed scripsit ἀπορήσας quasi νεανίας praecessisset.

L. 8. Vulg. ὅπερ σοι. Quod cum Hdf. dedi, est in Bas. 2. et cod. Par. atque a Steph. in marg. notatum.

L. 9. ὠφελήσῃ cum Buttm. mauult Hdf.

P. 88. l. 7. ἀποστοματίζειν h. l. est, memoriter quaedam proferre et dictare v. R.

L. 11. Steph. marg. „Pro ὁρθῶς male εὐθὺς in Ald.“ (et Bas. 2. cod. Par.)

L. 19. Vulg. interpungitur: οἱ μανθάνοντες, μανθάνουσιν ἃ ἐπιστ. Steph. marg. „Vel ita dist. Ἰδότερα γὰρ οἱ μ. μανθάνουσιν; ὡς πότερα sit nomen.“ Ita cum Hdf. dedi.

L. 21. πρὸς ἐμὲ scripsit Hdf.

P. 89. l. 6. Et h. l. ἀπαντα legi vult Hdf.

L. 7. Vulg. ἄρα οὐ μανθ. Emendauit Hdf. probante Schl. Vir quidam doct. ap. R. ἄρα οὐ μ. At οὐ opponitur verbis ὁ δὲ μὴ ἐπιστ. Sed negandi particula opus est. Plura mutat Corn. coniiciens: ἄρα οὐ μανθ. ἂ. ἂ. ἂ. τις; ὡδὲ μὴ ἐπιστ. γρ. μανθάνεις; οὐκ ἂλλ' εἰδὼς μ.

L. 10. Vulg. εἰδὼς μ. Recepi coniecturam Routh. ἦ δ' ὅς, nam εἰδὼς prorsus superfluum est et a Plat. vsu abhorret.

L. 13. Vulg. τοι Cum Hdf. e Par. datum τι.

L. ult. Steph. marg. γοι· ὥσπερ εἰς πάλαισμα. Male. Structura est ὥρμα ἐπὶ τὸ τρετ. πάλ. ὥσπ. καταβαλὼν (nam ita pro καταβαλὼν cum Hdf. dedi) τὸν νεαν. Locutio desumpta a luctatore, qui ter deiecto adversario demum victor erat.

P. 90. l. 15. Formam Att. ἦδησθα ex edd. Bass. (pro ἦδειςθα) reposuit Hdf.

L. 22. Steph. marg. „Fos. μὴν leg.“ Non opus esse, quum verba μᾶλλον — ὅτε καὶ μανθ. in parces thesi quasi addita sint, mouet Hdf.

P. 91. l. 1. Hdf. maluit: ταῦτα δὲ ἢ τῶν μ. articulo addito, qui non videtur necessarius.

L. 11. αὐτῶ otiosum videtur. Schl. et Hdf., ille αὐτὰ τὰ σπ. hic αὐτὰ τὰ σπ. coniecit, αὐτῶ est, ipsi, non moniti.

L. 13. Vulg. ἀποδώσειν. Steph. marg. „Hic videtur opus esse coniunctivo modo, si recte praecedit ἵνα.“ ἀποδῶσαν reposuit Hdf. Marg. cod. Reg. ἀπόδωσαν. Possit et ἀποδώσειν, ἀποδῶσαν scribi. — ἐπιδείξεσθαι ed. Steph. Vetus lectio (quam et Par. firmat) restituta ab Hdf.

L. 14. ἐμοὶ δοκεῖ. vt semper in hac forma, scribi iubet Hdf.

L. 20. Vulg. σφῶν.

P. 92. l. 4. τὸ δὲ δὴ μετὰ τ. mauult Hdf.

L. 10. πάντι (pro vulg. τοῖ) e Par. cod. Hdf.

L. 20. Marg. St. γοῦ· ἡμῶν (in Bas. 2. male, v. R.)

L. 22. χωρεῖ edd. Bass. Sed vulg. verum. v. R. et Hdf.

L. 26. Vulg. interpung. εἶπον ὅτι, Ναὶ — Ita et p. 93, 3. vulg. εἶπον ὅτι, Ὀλίγου —

P. 93. l. vlt. Cod. Par. et edd. Bass. σοφία. At vs aduersatur. Nec opus est coniectura Hdf. ποτέ τι σοφία.

P. 94. l. 3. Vulg. διὰν παρῇ. Ex egregia Casaub. emendatione mutatum ab Hdf.

L. 10. Ter ὠφέλοισι, vt paulo post, scribi vult Hdf.

L. 11. εἴη pro vulg. ἦ et χρώμεθα pro χρώμεθα reposuit Hdf. vti postea Steph. ἐσθίουμεν (quod in Par.) pro olim vulg. ἐσθίομεν.

L. 13. ποτὶ maluit Hdf.

L. 25. δεῖ Steph. pro olim vulg. δεῖν.

L. vlt. Iamblich. ἦν pro ὥς habet, vnde R. coniecit ἦ. In vulg. lect. ad κήσεως subint. μόνης.

P. 95. l. 5. Vulg. καλῶς δὲ — Correxuit Hdf. Idem ἁλῶν (pro πλείον) e cod. Stob. et Iambl. θάτερον in

hac form. incommodi, mali, habet notionem (g. malum fuerit —).

L. 8. ἡ pro ἣ dedit Hdf.

L. 16. ὕψις e Iambl. pro ὕψος. Mox π ὁρθῶς — aut τοῖ ὁρθῶς legi mauult Hdf.

L. 23. τε post φρονήσεως e Iambl. additum.

L. 25. Verba τοῦν δὲ ἔχω de glossemate sunt Hdf.

P. 96. L. 10. ss. In his Plato structuram aliter vertit, hinc oratio pendere videtur.

L. 13. ἔχειν mauult Hdf., ut a κερδυνεύεις perseruato enim v. ἔχει expectari deinde ἐστὶ —

L. 26. ἐστὶν quod vulg. deest e Iambl. addidit mauult: ἐπιστήμη ἢ παρέχουσα.

P. 97. l. 2. Steph. marg. „For. δεῖ oportet qui hoc existimet illam accipere etc. quod recte dicit Hdf.

L. 6. Vulg. post μεταδ. colon. Mutauit recte ut structura sit: οὐδὲν αἰσχρὸν οὐδὲ νημεσητὸν πατρὸς γ. δ. π. δ. παρ — δεόμε. καὶ λα. σοφίας δίδοναι, ἕνεκα τ. ὑπ'. Ita non opus est, ut cum legatur οὐδὲν αἰσχρὸν ὄν.

L. 10. Vulg. ἡ. Emendauit Hdf.

L. 26. Vulg. οἶον, οἶων emendarunt R. et B. recepit Hdf. Ita, aut τὸν προτρεπτικὸν λόγον le Schl. Post τοιοῦτον colon., quod vulg. deest, praeceperunt R. et Hdf.

P. 98. l. 11. ἄψοιτο pro vulg. ἄψαιτο eui dedi, ob praeced. ἐσομένω et sequ. ἄρξοιτο.

L. 17. Non necessarium esse, ut ὁ ἀνὴρ scribitur monet Hdf.

L. 18. Quia cod. Par. οὐ habet, Hdf. conieci legendum.

P. 99. l. 2. E cod. Par. fortassis scribendum τὴ οὖν; ἔφη· πατὴρ βούλεσθαι —

L. 10. Hdf. μαχultz: ὁ δ', ἐμοῦ θορυβουμένου, (πολ. (subiicient) —

L. 18. σοι εἰς κεφ. scil. cadat τὸ ὀλωλέναι. v. Casaub. ap. Routhi qui recte post ἂν comma posuit, vbi vulgo deest. — Tum Routhi. voluit (cum Bass. edd.) ὅτι μαθὼν legi, vt Buttmann. et perperam Cornar hic et infra pro μαθὼν scribi μύτην iussit. Sed vti μαθὼν Atticis est cur? ita ὅτι τι μαθὼν propter ea quod, quia, v. Heusd. et Hdf. Tamen Schl. pristinos interpp. sequutus εἰς κεφ. cum εἰπον iungit (hoc sensu: so wollte ich dir auf den Kopf zusagen, was für eine Absicht du dabey hast, mir und den Andern das anzulügen), sed ita εἰπεῖν εἰς κεφαλὴν usurpārī non docuit. Hdf. etiam edidit ἐμοῦ propter seq. καὶ τῶν ἄλλων.

L. 25. λέγει αὐτὸ sc. τίς.

L. 28. Comma post λέγει, quod vulg. deest, R. et Hd. recte posuerunt. Ficinus praeterea interrogatine totam enunciationem accepit.

P. 100. L. 11. Vulg. τὸ ὃν ἐφη λέγειν; R. et Hd. e cod. Par. emendarunt, praecedente iam Fic.

L. 4. Maluit Hdf. ἀλλὰ ταῦτα λέγων — sed quum haec dicit, scil. Dionysodorus.

L. 10. Steph. in marg. γράφ' ὥστε Κλεινίας ποιήσειεν. Ita Bas. 2. In cod. Par. ὥς γε Κλεινίας. Sed in marg. γρ. ὥς τ' ἐκείνα — Illud librariorum errore existit.

L. 13. Vulg. τὸ λέγειν τ' ἄρα — Importunum τ' delenti. Post ποιήσειεν ἔστιν vulg. interrogat. nota ponitur, sed huic enunciationi conclusio inest.

P. 101. L. 1. Amphibolia est in form. κακῶς λέγειν, quae primum, perperam, praeue, dicere, dein male-dicere significat.

L. 11. Vulg. λοιδορεῖ. Bis Hdf. reposuit secundam praes. Medii personam. Nam non iubet Ctesippum conciliari, sed dicit quid faciat. ψυχρὸν enim dicebat Euthydemum ob vanum acumina captandi studium.

L. 16. ἀγριοτέρως (asperius) e Bass. et cod. Re. substituit Hdf. Ald. ἀγροιοτέρως, vnde Steph. ἀγροικοτέρως.

P. 102. l. 1. οὖν ita in apodosi post longiorem tasin ponitur. v. Hdf.

L. 4. ὥσπερ ἐν Κυρί, i. e. tanquam in homine vi- quales serui (Cares) et erant et habebantur. v. R.

L. 7. Steph. marg. II. Κόλχων. At gentile n- est, Colchus. v. R.

L. 8. Steph. marg. For. εἰ δ' ἄλλα τι. At vel λεται cum Hdf. vel μὴ cum Waldgrav. ap. R. s- telligendum.

L. 13. δορὰ de excoriandi actione dicitur, ὀσχὸν est, ita vt vter ex cute mea fiat.

L. 17. πρὸς ἐμὲ dedit Hdf.

L. 19. Vulg. γὰρ τοί. Emendauit e cod. Par.

L. 21. ποιῇ pro vulg. ποιῇ, Atticam formam c- recepi: quasi fieri possit, vt aliquis contra- ita loqueris.

L. 23. Οὐ Steph. marg. „Οὐκουν (pro vulg. Οὐκ- Fic. legit: Nunquam ostendes vbi alterum audiueris contradicentem.“ Recepit Hdf. in- etiam R. et Mitscherl. et praeterea οὐ γ' ἄν, pro οὐ τ' ἄν — Heusd. scribi iussit: Οὐκουν οὐ γ' ἀποδείξαι π. ἀκ., vt elliptice positum sit: οὐκ- hoc sensu: tunc vero non putas contradici p- Neque tu etiam probares, si probari aliqu- audiueras, neminem contradicere nemini p- Aduersatur recte Hdf. Sensus est: Non demon- bis, vnquam te quenquam audisse alteri co- dicentem. Seqq. sententia: esto, at nunc t- ipsa demonstrabo, aliquem alteri contradicere. Ctesippus Dionysodoro contradicit. Aut verba κ. τ. λ. ab ἀκούωμεν pendere posse monet, vt ἀποδ. si tibi illud demonstrare possim, parent- efficiat.

L. 26. Vulg. ἤ — Emendarunt R. Heusd. Hdf. Sunt verba Dionysodori: vin' tu mihi quaerenti respondere?

L. 28. γ' post πάνυ quod vulg. deerat, inserui, ob loquendi vsum et iubente Hdf.

P. 103. l. 6. Vulg. τοῦ (σine τὸν) αὐτοῦ — ὁμογ. γρόντες. Non dubitari Hdf. correctionem recipere. Nam et articulus necessarius est, nec γρῶναι λόγον commissum habet sensum, et λέγειν λόγον sequentia postulant.

L. 18. οὐ γάρ τοι ἀλλὰ elliptice poni docet R. et reddit: non enim profecto nego quin etc.

L. 21. παλαιότεροι. Vt Parmenides.

L. 23. ἀνατρέπει ob εἶναι manult Hdf.

L. 24. Vulg. μάλιστα. Steph. marg. γράτ. (scil. in Bas. 2.) κάλλιστα. Quod cum Hdf. recepi. Vtrumque coniunxit cod. Par.

L. 25. Steph. marg.: „For. ἄλλο τι ἢ ὅτι ψευδῆ. Quidnam aliud, quam non possibile esse, falsa loqui?“ Vana coniectura. ἄλλοτι ἢ est nonne? v. Heusd. Post ἔστι cum Hdf. signum interr. loco puncti posui. Verba τοῦτο γάρ δύν. — ἢ γάρ; post ἢ μὴ λέγειν reponi voluit Heusd. At recte Hdf. monet, ea in parenthesi esse adiecta.

P. 104. l. 4. Post εἴπερ εἴη cum R. et Hdf. comma posui.

L. 8. Verba ἢ καὶ — sunt Socratis. Post λόγον comma, quod vulg. deest, ponendum esse docent Heusd. et Hdf. Nempe τοῦτο (sc. δυνατόν) explicatur v. ἐξελέγει.

L. 10. Vulg. post Εὐθύδημος comma. Ad v. seq. Steph. in marg. „Legit et Fic. ἐκέλευεν, sed nihil necesse fuit mutare ἐκέλευεν: vt sint traiecta verba, sicut alibi saepe, pro: οὐδ' ἄρα ἐκέλευεν ἐγὼ εἶναι δὴ, ἢ ὅ Δ.“ Sed Ficinum non legisse ἐκέλευεν docet R. Heusd. ὅ Διον. aut deleri aut in ὡς Διον. mutari voluit, vt haec omnia ab Euthydemo dicantur. Malui

cum Hdf. post *Εὐθ.* plene interpungere Dionysodorus iusserat Enthydemum refellere Socratem. Ab eo futatus Socratis interrogatione negat se id serio ius-

L. 14. *τι* pro *τοι* et h. l. e Par. ab Hdf. datum *ταχέως* Buttm. maluit *παχέως* legi, quod *ταχέως* enim non sensum clarum fundat. Est: quamquam non nino intelligo, tamen statim de iis cogito.

L. 17. Vulg. *ἀλλ' ὅτι*. Steph. marg. For. *ἀλλ.* R. iam *ἄλλοι* coniecit, quod recepit Hdf. signo in post *πρώτη* posito.

L. 27. Steph. marg. *„γρῶν.* { in Bas. 2. et Corn. οὕτως εἰ κενός, ὥστε, quam lectionem sequitur interpretatio [Serrani]. “Corn. legi maluit *καιρός*, gatum, quod cod. Par. tuctur, recte se habere, d R. et Hdf. *Κρόνος* ut *ἀρχαῖος* de exoieto sene et i homine dicitur.

P. 105. l. 1. Aut post *λεγομένοις* excidisse λ. aut post *χαλεποὶ, οἱ λόγοι* censet Hdf. Fortassis t ad haec e v. *λεγομ.* repetendum est *λόγοι*. v. R.

L. 3. Punctum aut colon post *χῶν.* *εἶσι* cum sustuli.

L. 6. Vulg. *ὅ τι ποτὲ λ.* Steph. marg. *„For γὰρ ὅτι οὐκ ἔχω.* Sic statim post *τὸ ὅτι οὐκ.* cum Schl. et Hdf. *τί ποτε* — scripsi. Sensus: quod dicis me non habere quid faciam, hoc quid habet?

L. 10. Post *χοῖσθαι* iubente R. posui interr. n Sed Hdf. probat Schleierm. coniecturam: *Ἄλλο λέγεις, λ., τοῦτο, ὃ πᾶν ὡς χ. χρ.* Nempe nihil di form. *οὐκ ἔχω ὅ τι χρῶμαι*, sed premit Socratis de ῥήματι adhibitum Dionysodorus. Verba *ἐπεὶ αὐ* cum seqq. iungunt Ald. et Bass. etiam Serr. qui *αὐ* vertit; rectius scripsit et reddidit Steph.

L. 11. Vulg. *οὐκ ἀποκρίνη.* Emendavit Hdf.

L. 16. *οὐδὲν ὅτι οὐδὲν* mauult Hdf. aut, si *αὐ* ret ur, *ἀποκρινεῖ.*

L. 18. Verba καὶ ὅτε μὴ, nec a Ficino lecta, vncius inclusi, tamquam spuria, et ex antecedd. male repetita. v. R. et Hdf. Cornarius coniicit: ἀμελ. ὅτε θεῶ ἀποκρ. καὶ ὅτε μὴ.

L. 21. Steph. marg.: γράφ. πρότερον οὖν τὰ τὴν ψυχὴν ἔχοντα νοεῖν νοηστέα, ἢ καὶ τὰ αἴψ. quam lectionem in hac [Serr.] interpr. habes.⁴¹ Sensus est: τὰ νοοῦνται νοεῖ eo quod mentem habent. — Amphibolia est in νν, νοεῖν, ἐννοεῖν.

L. 24. Vulg. νοεῖ. E Par. νοοῖ cum Hdf. Nam h. l. non generaliter dicitur, vt postea.

L. 25. Nou scribendam esse ἢ ὅτι ἐξήμ. docet Hdf.

P. 106. l. 1. Male vulg. ὅτι χρῆ. Correxerit iam R.

L. 6. τοπαλιῶν nempe Protagorae et superiorum aetate. Stephanus in Schediasm. Var. III, 25. coniecit τὰ παλαιῶν aut τὸν παλαιοντα. Male. Serran. in cod. ait se legisse τοῦρῆπιον (ruinosum parietem) et praeferre; sine causa. καταβ. πλάτειν, quam alios deiecit, euerit, ipse euere. Steph. in marg.: „in eodem statu manere, quemadmodum pridem, postquam prostravit aduersarium, ipse quoque concidere. Ita enim et p. 286, [103, l. 22.] ἐμοὶ δὲ αἰεὶ —“

L. 8. πω pro πον e vers. Fic. scripsit Hdf.

L. 13. γένοιτο scribendum putat Hdf.

L. 16. Heusd. scribi voluit: ὁ, τι θαυμάσια ἐστὶν — quia antea Ctesippus monnerat, hospites mirabilia dicere, vt nunc Socrates non dicere possit, cum ignorare mirabilem esse hospitem sapientiam, sed qua in re (καθ' ὃ, τι) mirabilis sit. At Ctesippo θαυμάσια eadem sunt, quae ἀτοπα, a Socrate θαυμάσια cum laude dicitur. v. Hdf.

L. 18. σπουδάζοντε cum Hdf. e cod. Par. pro vulg. σπουδάζοντες, ob seq. γοητεύοντε dedi. Respicitur in seqq. ad Odyss. IV, 417. sq.

L. 21. Fic. vertit quasi legerit ἐκρήγητον. At ex-

παρῆτον est, vera sua forma apparere, et ad Protentum respicit.

L. 23. Vulg. ὑπογγήσασθαι. Mutavi cum Hdf. Nam vult monstrare et πειράσσομαι sequitur.

L. 27. Vulg. ἀπελπίοντο, ἐξῆς — Emendavit, praecunte amico quodam Routhii, Hdf.

P. 107. l. 4. Vulg. post ποθὲν nulla interpunctio. Recte eam admisit Hdf. Subint. ἀπελπίομεν.

L. 11. Edd. Bass. χρυσίου.

L. 17. καὶ χρῆσθαι (pro κερ.) mauult Hdf., vt in Sophi. p. 233. d. St. καὶ χρῆται pro κερ.

L. 20. τῆς ἄλλης. „Corrigerem τινὸς ἄλλης, ni post οὐδὲ sermonis consuetudo οὐδεμιᾶς requireret. Articulos tamen commodius abesset.“ Hdf.

L. 22. ἢ τις mauult Hdf.

23. Steph. marg. „For. οὐδὲ γε εἴ τις —“ probante Hdf. Poterat et οὐδ' εἴ γε τις scribi.

L. 25. Aut ὡς ante ἔοικεν excidisse aut post οὐδὲ addendum εἶναι putat Hdf.

P. 108. l. 2. ποιήσῃ e Iambl. praefert Hdf.

L. 3. Heusd. coniecit λυροπ., δεῖν δεῖν, εἶναι, Hdf. et Schl. λυρ. δεῖν εἶναι. Recte.

L. 9. Verba δηλον. δεόμεθα pro glossemate habuit Heusd. Tuetur Hdf. quia longius a superioribus l. 4. remota sunt.

L. 14. λογοποιοὶ sunt causarum forensium scriptores v. Routh.

L. 18. Vulg. λυροποιοῖν. Id R. Buttm et Hdf. emendandum viderunt. Praeterea οἱ pro οἱ scripserunt Hdf. et Schl. At οἱ ἄδυν. λογ. est οἱ οὐ δυνάμενοι λογ.

L. 24. Hdf. mauult οὗτοι οἱ λογ. quia sequitur αὐτῇ ἡ τ.

P. 109. l. 8. Vulg. τραπολμεθ' ἂν, οἱ ἐπὶ π. Steph. marg. „For. τῶν, ἂν ἔτι; ἐπὶ — [id, probatum a R., recepit Hdf.]. Nisi pro οἱ scribendum ἂν

ἐξη [ex Fic.].“ Amicus Routhii ὅτι expositioni in-
seruire putabat.

L. 9. Hdf. maault: ἦν δ' ἐγὼ, ἐγὼ οἶμ. εὐθ.

L. 14. s. Post *θηρευτικῆς* excidisse *δύναμις* putat
Hdf., quod non ita οὐδέις cum Genit. constructum
reperitur. Schl. maault οὐδενὶ ἄν — vti Ficinum le-
gissee putat. Vulgatam ita R. vertit: nulla pars ipsius
artis venatoriae latius patet, quam ut venetur et subigat.

L. 16. sq. *θηρεύονται* Par. cod., Ald. et Bass. *θη-
ρεύονται*. Stephani tamen lectio et sequentibus et Fi-
cini versione et linguae legibus confirmatur.

L. 17. Hdf. maault: οὐ δύν. αὐτοῖς τούτῳ χρ.

L. 20. Steph. in marg. „Post *λογιστικοὶ* ponitur
stigma[punctum vulg. vt et post *ἀνευθλόκονοι*], quan-
vis alioqui hi Nominatini ferantur ad *παράδιδόουσι*.
Interrumpitur enim oratio.“ Itaque cum Hdf. emen-
dauit.

L. 21. *ποιτοῦσι* Hdf.

L. 22. *ἀνευθλόκειν* est, inuestigare, anquirere.

L. 27. *ἔχει*; Sic cum Par. ed. Hdf., probante R. et
Heusd. et Steph. in marg. „Prior lectio est *ἔχει* inter-
rogatiue quam sequitur Fic.“ Ald. et Bass. *ἔχει* cum
puncto, vnde Steph. *ἔχοι* fecit.

P. 110. l. 6. Hdf. maault ἦτις αὖ quia ὅστις ἄν non
facile cum Fut. Indicat iungitur, et *ἐπιστήσεται*, quod
quis coniecit, soloecum est.

L. 7. Vulg. post *αὐτῇ* non post *θηρευσ.* comma po-
nitur. Emendarunt Heusd. et Hdf.

L. 11. *Μὰ Δι'* ex Par. Ald. Bass. scripsi pro *μὰ
Δι'* vt Steph.

L. 14. Steph. in marg.: „Q. d. Quid si vero non
Clinias, sed Ctesippus haec dixerit, et ego memoria
sim lapsus?“

L. 16. *ποῖος* Κτ. Haec formula cum irrisione negat.
v. Heusd. p. 108. Hdf. A. l.

L. 17. Articulum ante *Εὐθυδ.* qui deerat addidi, quia ὁ *Δ.* sequitur et ὁ *Κρ.* praecesserat.

L. 19. αἱ χρηστότεραι *δὲ* dicuntur. v. R. et Hdf.

P. 111. l. 6. Steph. marg., tantumque nobis deesse ad cognitionem illius scientiae, quantum antea, quum eam inquirere coepimus. Fic. autem vertit: eodem modo affecti; male omnino. Confirmant autem hanc meam interpr. haec sequentia: καὶ ὅπερ ἔλεγον x. τ. λ.

L. 10. τί οὖν δὴ; quid tum?

L. 11. Vulg. αὐταί. Emendavit Hdf.

L. 13. Hdf. e Fic. scripsit ἐξητοῦμεν. At vid. p. 112, 7.

L. 15. Aeschyli locus est Sept. C. Th. init.

L. 22. Non legendum cum Fic. τοῖς ἡμ. α. ἔργον, ἢ οὐδ.

L. vlt. ὑμετέρα scil. χρηματιστῶν, qualis Crito fuit.

P. 112. l. 1. Marg. St. γραφ. ἀπεργάζεται ἔργον [v. ed. Bas. 2.] Recepit Hdf. At mox etiam simpl. ἀπεργάζεται.

L. 3. Interr. notam post τί δὲ sustulit Hdf.

L. 13. Parentheseos notas deleuit Hdf.

L. 16. Vulg. post ἐφάνη punctum ponitur.

L. 23. Male edd. ante Steph. et cod. Par. ἀλλ' ἄρα, v. et l. 26. in iisdem male δεῖ pro δὴ.

L. 27. Vulg. ἢ τί χρησ. Emendarunt Hensd. et Hdf. Similiter p. 113, l. 3. factum.

P. 113. l. 4. Vulg. ἢ τ' ἄλλους. Steph. marg., For. ἢ τοὺς ἄλλους. Alioqui vide, an scribi possit τ' ἄλλους. Cum cod. Par. Hensd. et Hdf. γ' posui.

L. 7. Vulg: ὅτι δέ ποτε — Correxerunt Waldgrav. Routh. et Hdf. praeunte Fic.

L. 13. ποιήσει manult Hdf. Idem post hoc verbum interr. notam posuit.

L. 17. De forma [imperf. non plusquam.] ἡφείμ dubitat Buttm. ap. Hdf. et ἡφείην aut ἡφείουν legitimam

esse putat. ἡφίσιν tamen e Liban. attulit Hemst. ad Tho. M. p. 428. Atticistae formam Διοσκούρω repudi-
diant et Διοσκούρω probant. v. Routh. τρικυμία de
grauissima tempestate dicitur.

L. 27. Fuisse qui scriberet ἐστὶ δὲ L. — sed nihil
mutandum, docet Hdf.

P. 114. l. 5. Comma post ὅτων sustulit Hdf. Male
πολλὰ antea tolli voluit Serr.

L. 6. sq. Vulg. ο. οὐ, ἐφη, ἐπιστάσαι — Cod. Par.
Ald. Bas. ἐφης (sic), unde Steph. ἐφη fecit. Hinc Hdf.
docuit restituendum esse, quod dedi, quodque etiam
Fic. expressit.

L. 10. Cum Schl. et Hdf. interr. notam post ὅτων
posui, puncti loco.

L. 13. Post. εἰ vulg. colon. Steph. iam iussit interr.
notam poni. Ita non opus est correctione Cornarii,
ne graeca quidem: ἦτον οὐ τι, ἐφη, οὐκ ἐπιστ. εἰ. So-
phista quaerit: an minus es nescius, etiamsi addideris
καίλου γε.

L. 15. Schleiern. maluit: — πάλιν οὐκ εἰ. Ἡ καὶ
κατὰ ταῦτα ἄμα; εἶεν — vt ab ἡ καὶ Socratis respon-
sio inciperet. Repudiavit Hdf. et κατὰ ταῦτα ἄμα poni
ἐκ παραλλήλου ostendit, εἶεν autem h. l. esse ad alia
transeuntia.

L. 16. Ante Εὐθ. addidi ὡ quod excidere facile
potuit.

L. 17. Vulg. πάντα λέγεις Cum Hdf. e Schol. mu-
tuū. Etiam Hesych. καλὸν δὲ παταγεῖς, quod h. l. re-
poni Abresch. voluit, ita mutandum censuit Hdf.

L. 18. ζητοῦμεν manuitt (ex Fic.) Hdf. Interpuxi
locum cum R. Hdf. vbi cola sunt commata posuit.
Vulg. post ἐξήτ. comma, post καὶ μὴ lin. seq. et post
ἐπιστάσαι l. 20. signa interr., tum post ἄμα et ἐχῶ
puncta. Asyndeton non offendit, quum verba εἰπαρ
ἐπ' ἄπ. ἐπ. apexegeseos causa addantur. Vulgatam
interpunctionem tuetur Schl.

L. 27. τῆς ante *φυλ.* κει. inseri vult Hdf.

P. 115. l. 7. ὥς ante *Θαυμαστόν* expungi maunlt Hdf.

L. 19. Post *ἄμμον* durius subintelligi *ἐπιστασθε* s. ἴστε monct Hdf.

P. 116. l. 7. Edd. vett. et cod. Par. εἴτην, vnde Steph. ἔτην. Atticam formam ἤτην ex Butt. sententia reposuit Hdf.

L. 13. Recte εἰς *μαχαίρας κυβιστῶν* ex Xenoph. Symp. 2, 11. explicuit Routh. sed ἐπὶ τροχοῦ δινεῖσθαι non est, in orbem circumagi, sed, super rotam s. in rota, circumagi.

L. 14. Steph. in marg. legi iussit: *τηλικούτος ὢν, οὕτω πόρρω σοφίης ἦκει*; (Vulg. post ὢν colon, post ἦκ. punctum). Cum Heusd. et Hdf. ἦ ante οὕτω inserui. Recte Steph. ἦκει pro olim vulg. ἦκεις, quod et cod. Par., (c Fic.) dedit, nisi in praeced. aliquid mutandum sit, vbi aut omitti Dionysodori nomen, aut αὐτός τε (sc. Euthydemus) καὶ ὁ Διον. scribi maluit Hdf. —

L. 20. Post *Σωκρ.* cum Hdf. posui interr. signum. Sequens Socratis responsio frigida videtur Hdf. vnde pro εἶναι legi maunlt εἰδέναι. In edd. vett. et cod. Par. ἦν δ' deest. E correctione Cor. addidit Steph. Hinc altius insidere vitium Hd. putat.

P. 117. l. 4. Vulg. ἦ οὐ τ. λ.

L. 6. οὕτω γ. ποιήσω — Videntur haec cum seqq. non convenire, vnde Heusd. verba οὕτω — *κελεύεις* interrogative accepit. Malui cum Hdf. post *ἐπαρέεσθαι* ponere interr. notam, sed verba οὕτω — καὶ parentheseos notis inclusi.

L. 17. Edd. vett. ante St. ὑπολαμβάνοις.

L. 24. s. τοῦτον — ἡγησάμενος — *προσδέχοντο*, Par. Ald. Bas. 1. Hdf. Nam Steph. c Bas. 2. τοῦτον — ἡγησάμενοι — *προσδέχοντο*. Sed παρὰ hic cum Accus. struendum.

L. vii. Steph. marg. „Legitur etiam: τέχνην ἔχων αὐτὸν, ἔγὼ δ' ἰδιώτης ὢν ἄνθρωπος [sed hoc eFic. vers. haustum]. In altera lect. rep. κάλλιον ἐπιστ. hoc modo: τέχνην ἔχων, κάλλ. ἐπ. ἐμοῦ ἰδ. ἄνθρ.“ Recte hoc; ita nec grata negligentia, ut scripsisse sic putetur ac si ἐμοῦ non ἢ ἐγὼ antecesserit, nec emendatione Corn. ἐμοῦ ὄντος post ἔχων addentis, opus est.

P. 118. L. 12. Vulg. σφάλῃ. Correx. Hdf. Aoristus secundus ἑσφαλὼν cum Coniunct. suo σφαλῶ non est vsitatus.

L. 13. Steph. in marg. „sed, si fallat, te certe fallat. Potes tamen fortassis et aliter exponi hoc ἐλλειπτικὸν loquendi genus; verbum item σφάλλειν reddi etiam, subvertere.“ Mox a Steph. editum ἀποκρίνου, ἢ — Ex edd. vett. et Par. emendavit Hdf.

L. 24. πάντα (non ἀπ.) γ. ὁμολόγους legi iubet Schl. ob seriem argumentationis sophisticæ, non adsentiente Hdf.

L. 26. Verba πάντα δὲ ἐπίσταμαι abesse mauult Hdf. πάντα δὲ — coniicit et Schl.

P. 119. L. 5. Coniicit Hdf. εὐθύς ἀεὶ αὐτῷ. nisi αὐτῷ pro οὐ γέ cum γί quadam dictum existimetur.

L. 7. Vulg. πολῦτιμε. Steph. marg. γραι· πολυτήγητε. Ita cod. Par. et Bas. 2. quod recepit Hdf. confirmatum Ammonii aliorumque Gramm. auctoritate. v. Routh.

L. 10. τάχα ἂν sc. ἐκινῶς ἔση.

L. 12. Hdf. „Aut πῶς ἀμφισβητῶ scribi debebat, aut πῶς ἂν ἀμφισβητοῖην. Poterat et: πῶς ἀμφισβητοῖην ἂν.“

L. 13. „Vel reponendum ὡς vel dicendum poni ὅπως pro ὡς.“ Steph. marg. Posterius verum. v. R. Mox R. maluit ἐπειδήπερ γέ, quia cod. Par. et ed. Bas. 2. ἐπειδή γε.

L. 15. Steph. marg. „For. οὐκ ἔδικοι (ut continuo post dicitur) itidemque in seq.“ Mutauit tamen poster-

St. sententiam. Male etiam Serran. mox pro οὐκ ἄδικοι legi ἄδικοι voluit.

P. 120. l. 1. Post *Διονυσ.* vulgo punctum. Sed interrogatiue haec dici viderunt R. et Hdf.

L. 8. ss. v. Plat. Phaed. c. 38. extr. T. I. p. 154. De cancro autem Apollod. Bibl. 2, 5, 2.

L. 13. *ἔμοι δοκεῖν* scribi iubet Hdf.

L. 14. Male post *ἐλύπει* vulg. comma, quod mutavit Hdf. οὕτως ponitur *δεικτικῶς* et ad seqq. refertur.

L. 16. *Πατροκλῆς* e glossemate additum videri posse (nam Patrocles frater, non ἀδελφιδόους Socratis fuit); si nomen expungatur, ad Ctesippum haec verba referri, ut hydra et cancer ad Euthyd. et Dionys., modo non obstant verba *εἰ ἔλθοι*, de praesente vi intelligenda, monet Hdf.; itaque per iocum Socratem Iolaum fratrem suum appellare.

L. 22. Verba *σχεδόν* — *οἶδα* parentheseos notis inclusi. Steph. marg. „videntur haec per parenthesis poni *ἐγὼ τοῦτ' εὖ οἶδα*, aut etiam cum *σχεδόν τι*“

L. ult. Maluit Hdf. olim *παραπλήσιος*. Nunc nihil mutat.

P. 121. l. 22. Steph. marg. „Lego: *ἔτερός ἐστι ἄρα*.“ In cod. Par. antea *ὅς οὐ τ. τ. π.* ut haec in unam periodum redigantur. — Hdf. dedit *ἐστὶ τ. π.*

P. 122. l. 3. *συνάπτης* mauult Hdf. hoc sensu: videtur pugnantia secum et incongrua componas. Cael. cum sqq. cf. Aristot. de Soph. El. c. 5, 2. 3. 24, 1. 2.

L. 5. Steph. marg. „For. *ἀνθρώπων μόνον*.“ Sed facile subint.

L. 6. Part. *ἣ* ante καὶ τ. ἄ. recte deleuit Hdf. ex vi loquendi. Steph. in marg. „Si particula haec *ἣ* posteriore loco non tollatur, ponenda interr. nota et post *ἔππων*.“

L. 22. *ἔποι* dedit Hdf. At subintelligi *λέγει* potest.

L. 23. Pro *ἔτι* Steph. in marg. *ἐν τ.* coniecit, sine causa.

L. 25. αὐτὸ cum accentu scripsit Hdf., pro σε, ut opponatur pron. τοῦτον.

L. 27. Steph. ὅτι μ. sed edd. vet. et Par. cod. ὁ, τε u. Mox expectari potuit οὕτω σοφούς. —

P. 123. l. 1. Ironice aut interrogative haec accipit Hdf. Idem art. ὁ ante τῶν χρ. deleri iubet.

L. 5. Post αὐτὸς interr. nota a R. et Hdf. (puncti loco) cum cod. Par. est posita. Tangitur Enthydemi (et aliorum Sophistarum) egestas.

L. 10. τὰ καλὰ de speciosa et captiosa quaestione dicitur.

L. 11. ὁμολογᾷς edidit Hdf. At modo confessus erat.

L. 13. Artic. τὸ ante ἄγ. cum cod. Par. et Hdf. addidi.

L. 14. καὶ e proximo verbo male natum eiici vult Hdf.

L. 16. Vulg. ὁ σὸς — Emendauit iam R. e Bass. Non sophistae sed colossea statua Delphis indicatur.

L. 23. διυνότερον peritiorem. De Geryone et Briareo gigantibus v. R. et Hdf.

L. 24. Mauult Hdf. καὶ σὲ καὶ τόνδε τ. ξ.

L. ult. πάνυ γε scribi, etsi γε sequitur, vult Hdf.

P. 124. l. 1. Male ἀγαθὰ (χρήματα) legi vult Schl.

l. 3. Vulg. ὁμολογήκαμεν. Steph. marg. „For. ὁμολόγηκα μὲν. — Recepit Hdf.

L. 10. ss. Haec non pugnant cum Herod. 4, 65. vt Valk. ibi putauit, sed fallacia vsus Ctesippus κερνία αὐτῶν (quae possident) mutauit in κρ. ἱανιῶν.

L. 17. Vulg. τε καὶ — at καὶ praecessit. Deleui igitur τε.

L. 18. Male vulg. distinctum — οὐ, ἴση, καὶ γὰρ. R. iam emendauit e Bass. Hensd. maluit: οὐκοῦν καὶ οὐ; καὶ γὰρ, ἴση.

L. 21. Verba οὐ δ' ἔως — non Enthydemi esse sed Ctesippi, ideoque post μνηδὲν colo (vbi vulg. punctum ponitur) esse interpungendum, vidit Hensd.

L. 23. Vulg. καὶ οἷον τε λ. Steph. marg. „Legitur etiam καὶ οἷον τε λέγων τι, μηδὲν λ. Sed ne ita quidem procedit haec orationis structura. Repono igitur καὶ, εἰ οἷον τ. λ. hoc sensu: Ac, si fieri potest, vñ qui dicit, nihil dicat, id tu quoque facere mihi videaris.“ Probarunt Heusd., Schl. et R., recepit Hdf. Ad σιγῶντα λέγειν cf. Aristot. Soph. El. 4.

P. 125. l. 2. λέγεται non est, traditur, sed: quando σιδήρια dico, dico φθεγγόμενα —

L. 9. ἐστὶ τὰ λέγοντα recte Steph. cum Corn. pro vulg. ἐ. τὰ λεγόμενα (quod et Par.) scripsit. Corn. etiam καὶ ante τ. λ. addi voluit. Mox οὐκ ἔστι τὰ πάντα (rerum universitas) scribi voluit Hdf. Recte. i

L. 17. Marg. Steph. „Videtur in hoc verbo (ἐξημῇ) respicere ad responsum Dionys. dicentis ἀμφοτέρω.“ Est ἐξαμφοτερίζειν reddere sententiam et rem incertam, ut in utramque partem statui possit.

L. 18. Hdf. e coniect. dedit ἀπολώλεκε καὶ ἦν. quod non Dionysod. sed λόγος perierit, et Ficin. vertit; perdidit. At qui victus est, is recte dici potest periisse cum sua argumentatione.

L. 20. Vulg. ὃ δ' ἐδόκει μ. Heusdii emendationem recte recepit Hdf. Idem Heusd. postremum ὃ Κτήσας expungi vult, sed ita ap. Plat. additur post ὃ δὲ nomen proprium, perspicuitatis causa. παρακούειν h. l. subaudire.

L. vlt. ἐν παντὶ γλυπθεῖσθαι ita de maximo timore dicitur.

P. 126. l. 18. Vulg. ἔπειτα ἀλλὰ μοι — Steph. marg. „Vox ἔπειτα suspecta est,“ Corn. emendavit, probantibus R. et Hdf. quocum recepi. Mox πρῶτος ἀπεργάζεσθαι abesse manuit Hdf.

L. 21. Verba Οἰσθα — sunt Dionysodori, non Socratis, unde post οὖν addi (cum Fic.) ἔφη vult Hdf.

L. 22. Post προσήκει cod. Par. addit οἰσθα, et οἰσθ omittit non improbante Hdf.

L. ult. Post ἐκδίδειν interr. notam posuit Hdf.

P. 127. l. 8. sq. Transponi sine causa voluit Corn. Ἐπιγνώσκεις — οὐκ. γενομένην; ἔάν σ. γ. β. ἔργον. τί δέ — γιγνώσκειν; Ἐγὼ δηλονότι, εἰ μὴ τι — Post δηλον. in vulg. intelligitur ἐπιγνώσομαι, post γιγνώσκειν affirmandi particula.

L. 11. Sensus: vos instar omnium estis, in vestro iudicio adquiescendum est.

L. 17. Vulg. βούλει. E Par. βούλοιο reposuit Hdf.

L. 18. Vulg. ἴδεν. Anticam formam recepit Hdf. quam in Par. esset ἴδα.

L. ult ἀπορος στροφή est fallacia, unde quis se excusare non potest. Itaque ἔφηνον effugere conabar.

P. 128. l. 4. εἰσι scripsit Hdf.

L. 7. Steph. marg. II. εἰσι γὰρ ἔμοι γε. At etiam cum mascul. et femi. pluralibus ita interdum verbum singulare componitur.

L. 11. His repugnare videtur locus Arist. Nub. 1468. ὅτι πατρῶος Ζεὺς legitur, qui et aliis locis memoratur. Numinum Athen. ab hoc Iovis titulo abstinuerunt, sed Tragicæ emendare studuerunt, commemorando tunc πατρῶν. v. Porson. ad Eurip. Med. 1314. Cf. latpp. Arist., R. et Hdf. h. l. Schleierm. putat Nostrum ridere hic Aristophanem voluisse.

L. 18. Vulg. οὐτοί σοι. Correxuit Hdf. (σοὶ τὰ).

L. 19. Vulg. ἢ οὐ —

L. 26. Steph. marg. „For. Θῦσαι θεῷ, sine partic. ἄν, probante Hdf.

P. 129. l. 10. Steph. marg. „Post ἀφίσταμαι distingu. et in Ald. ed., nec vero ἀφίσταμαι accus. iungi posse videtur.“ Nam in Bass. ἀφ. ἀμείνω innunguntur.

L. 14. παγκυλοῖς scribi maluit Heusd. Vulgatum recte vertit Hdf. ad singula omnia egregie adstreperant. Idem ἐφ' ante ἐκαστοῖς abesse manult.

L. 26. Steph. marg. II. μεγαλοπρεπέστατον, quod iam Corn. coniecerat probante Hdf.

P. 130. l. 3. *οἱ* ante *ὁμοιοι* inseri vult Hdf.

L. 6. Populare et mansuetum in eo est, quod non ceterorum tantum, sed et sua ipsorum ora consuant. Repetitur hoc infra verbis: *τοῦτο πᾶν χάρις* —

L. 16. Ex vsu Plat. scribi Hdf. vult *ὥστ' ἐν πᾶν ὁλ. χρ.*

L. 16. Recepi Heusd. correctionem. Vulg. *γούν* deest (quod excidere post *ἔγνω* facile potuit) et *προσέχω* scribitur. *προσέχω* recepit etiam Hdf. et *γούν* autē addendum censuit. Heusd. quoque καὶ deleri voluit at recte tuetur Hdf.: cognoui tum aliunde tum ex eo —

L. 19. Steph. marg. ad *πρὸς μὲν* etc. „Hic aliquod mendum latere aut aliquid deesse videtur. Fic. vertit: Huius rei mysterium quam ocissime docere posse praeclarum est.“ Nihil mutandum esse monet R. et Hdf. Sensus: huius rei sapientia (peritia), quatenus celeriter eam artem tradere potestis, vobis bona est.

P. 131. l. 2. Steph. marg. „Legitur etiam *τὸ ὕδωρ δ' εὐωρότατον* [nescimus ubi], sed magis placeat nostra haec lectio. Videtur autem subaudiendum quod raritati opponatur; hoc modo: at vero aqua propter abundantiam vilissima est, quum alioqui sit optima.“ Nulla mutatione opus.

L. 4. Vulg. *παρὰδεξιοθον* et l. 6. *συμποτήσας*. Vtrumque e grammaticis legibus emendavit Hdf.

L. 10. Vulg. *τοῦ χρημ.* Steph. marg. „For. *τὸ χρημ.* quod, sensu iubente, recepit Hdf. Minus recte R. voluit: *τὸ τοῦ χρ.* Post *ἀκούσαι* subint. *τοῦτό ἐστι* — erat ille *χρηματιστής*.

L. 19. *οἷσθ' ὅτι* interrogatiue capiendum, aut *ἰσθ' ὅτι* scribendum esse monet Hdf.

L. 23. *ἤκουσας* (audiuisti, vt Fic. vult,) mauul Hdf.

L. 24. Vulg. *προστίς* emendavit Hdf.

L. 25. *ἵνα ἡ, ἣν δ' ἔ.* legi mauul Hdf.

L. 132. l. 1. Vulg. *ἄπερ.* Steph. marg. „Legitur etiam *οἷάπερ*, [in Bas. 2. et cod. Par., vnde recepit

Hdf.] quod malo, hoc sensu: Quid aliud mihi de illis videbatur, quam esse tales, qualia sunt, quae quis semper nugantes eos audire possit? Responsio ita comparata est, ac si interrogatum esset: τί οὖν ἐφαί-
νετό σοι ἂν οὗτοι ἔλεγον —

L. 4. Vulg. γέ τοι E Par. γ. τι recepit Hdf.

L. 12. Artic. οἱ ante ἐπὶ, qui vulg. deest, cum Hdf. addidi. Nam sunt homines, qui in ea re versantur.

L. 23. τῶν ante λόγων, quod vulg. deest, e Par. adiecit Hdf. Postrema in hac pag. ad Isocratem spectare existimantur.

L. ult. Vulg. post τούτων colon ponitur. Emendavit R.

P. 133. l. 4. πάνυ παρὰ πολλ. pro παρὰ πάνυ π.

L. 5. Steph. in marg. „For. ὥστε τοῦ παρὰ π.“ Sed ille articulus potius subintelligitur.

L. 18. Routh. deletis Socr. et Crit. nominibus iungi haec οὐ γάρ τοι ἀλλ' ὄγε λόγος — iubet et Critoni tri-
bui. Adsentitar Hdf. quum Socrates potius ex more
Plat. dicturus fuisset: Οὐ μέντοι αὐτὸς Οὐδὲν ἔμοιγε. —

L. 23. Vulg. ὅσα καὶ — Emendatum ab R. et Hdf.
et Ald. et eod. Par.

L. 25. Post πρ. ταῦτ' ὅν non tam subintelligi quam
addi vult Hdf. ὄντοιιν. Steph. in marg. vertit: non
idem tendentibus. Seqq. sic intelligenda: — χεῖρω
πρὸς τοῦτο, πρὸς ὃ —

P. 134. l. 2. μετέχουσι per synesin pro μετέχει
quum homines non res cogitaret.

L. 3. Vulg. ἐκάτερα. Recte accentum mutavit Hdf.
neque enim idem est quod ὑμφοτέρα, ut vulgo acce-
perunt.

L. 5. Ad ὑμφοτέρων γὰρ εἶσι ψ. subintell. ex ante-
ced. τῶν φιλοσόφων καὶ τῶν πολιτικῶν.

L. 6. Steph. marg. „Pono κακὸν ante ἀγαθόν sic
ponitur in praeced., ut illa τῶν μὲν βελ. i. δὲ ἂν
respondeant, sicut ibi. Ac τῶν μὲν, τῶν δέ, dicere

existimo, quasi φιλοσόφους et πολιτικούς dixisset.
At recte alii in vulg. chiasmum agnouerunt.

L. 17. ἀγαπᾶν Hdf. interpretatur *contentum esse*, quo. significatu hoc verbum interdum cum Accus. struitur. Routh. praefert vsitatam verbi explicationem (caritate complecti), verbis ἡγάσθαι — οἷος εἶναι in parenthesi acceptis. Certe ad ξυγγιν, καὶ μὴ χαλεπαίνειν refertur.

L. 20. Quatuor Critoni filios tribuit Diog. Laërt. II, 13, 121. sed Hermogenes et Ctesippus eorum numero eximendi sunt.

P. 135. l. 9. Artic. τοῦ in cod. Par. et ap. Aristid. omittitur, sed vulg. recte dicitur.

L. 13. τῶν ἔργων cum cod. quodam Aristid. legimus. vult Hdf.

L. 15. Ap. Arist. τί οὖν; τοῦτου ἔν. —

L. 17. Male vulg. Οὐκοῦν — Correxerit Hdf.

L. 20. Vulg. καλῶς γε — E. cod. Par. emendauit Hdf.

IN PROTAGORAM.

P. 136. l. 1. Inscribitur vulgo: Πρωταγόρας ἢ Σοφισταί. Ἐνδεικτικὸς. Τὸ τοῦ διαλόγου πρόσωπον, Ἐπῆρος, Σωκράτης, Ἱπποκράτης, Πρωταγόρας, Ἀλκιβιάδης, Καλλίας, Κριτίας, Προδίκος, Ἰππίας. Ex his sophistae Protagoras disserendi arte, Hippias eruditione profunda, Prodicus linguae augendae studio celebrantur, Callias opulentia. Non Olymp. XC. ut vulgo existimatur, sed ante a. 3. Olymp. LXXXVII. dialogum aut compositum esse aut habitum fingi contendit Schl. (cf. Hdf. p. 466.) Consilium hoc esse mouet, ut, repudiatis omnibus Sophistarum rationibus et methodis, Socraticam vnam omnium optimam esse instituendi rationem doceatur. Hinc in toto dialogo regnat ironia. Initium lectionis Platoniorum librorum ab hoc dialogo faciendum esse censet Hdf.

L. 2. s. Vulg. δηλαδὴ. Steph. marg. „Rectius δηλαδὴ
 δὴ [quod cum Hdf. recepi] ὅτι. vt Cic. [ap. Priscian.
 VI. p. 706. Putsch.] interpret. *an id quidem dubium
 non est, quia etor*“ Non igitur ἢ scribendum. Cod.
 Athenaci: φαίνοι, recte.

L. 6. Athen. ἡμῶν αὐτοῖς vulgatiore ordine. Recte
 Steph. in marg. reddit: vt quidem inter nos hoc dictum
 sit. αὐτοῖς *solis*. Mox respicitur ad Hom. Od. X. 279.

L. 9. s. Vulg. Τί οὖν τανῦν ἢ π. ξ. φ. Emendauit
 Hdf.

P. 137. 1. 2. Cum Hdf. pro vulg. οὕτως dedi οὕτω,
 numeri causa.

L. 4. τὸ σοφώτερον cum Fic. legi mauult Hdf. Non
 necessarium puto. Τὸ σοφώτατον est κάλλιον quam
 omne aliud καλόν.

L. 11. Steph. marg. „For. τί οὖν; οὐ διηγῆσαι
 ἡμῶν τ. ξυρ. (εἰ μὴ σε τί κωλύει) καθ’ cum interrog.
 post *τουτοῦ*.“ Prius nec graecum nec h. l. necessa-
 rium (nam post τί, τί οὖν ita aoristus ponitur), po-
 stemum Hdf. etiam probauit. παῖδα non unum de
 servis intelligo, cui non licuisset adsidere.

L. 23. οὕτως cum Corn. et Serr. Rubakenius reddit
haus tu. Ficini interpretationem (Hipp. hic est, in-
 quam) recte tuetur Hdf. νεώτερον pro νέον sed non
 h. l. pro κακόν ponitur ob seqq., nisi in his εἰ μὴ
 pro ἀλλὰ accipiamus.

L. 26. Vulg. ἤκει στάς — Steph. marg. „Iungo
 στάς cum ἐφη: *mihī adstans dixit*. Vertit tamen et
 Fic. *Prope me divertit*, ad Prot. referens. Sed στάς
 non fert hanc interpr. et repugnant ei haec seq. κα-
 τὰλεύει π. καὶ Probarunt et alii.

L. 27. Hensd. distingui maluit: πρώην, ἐφην, ἐγὼ
 (scil. πέτυομαι) — Recte aduersatur Hdf. πρώην *enī*,
 audius tertius.

P. 138. 1. 5. ἐλθεῖν h. l. vt alibi, redire.

L. 7. articulum ὁ ἀρτε ἀδελφός, qui hic vix recte desideratur, addidi, iubente etiam Hdf.

L. 12. ἀνδρίαν ex Ald. et Bas. 2. reposuit Hdf.

L. 16. Vulg. δίδως. Correxuit Hdf. vt iam Steph. olim vulg. πείθεις emendauerat. Non ἐκείνῳ sc. ἀγγυλῶ (vt p. 139, 27.) legendum cum Schil. esse, docet Hdf.

L. 18. s. Sensus: *utinam in hoc positum sit! etenim neque ex meis neque ex amicorum facultatibus deficiam s. deero.* Steph. ita vertit (*reliqui facerem*) quasi legisset ἀπολῃποιμι.

L. 23. ἡ Attice pro ἡν, quod Bas. 2. habet.

L. vlt. Vulg. μήπω, ἀγαθὲ — Correxuit Hdf. etiam suadente.

P. 139. l. 1. πρῶ ex attica ratione scripsit Hdf.

L. 7. ῥώμην non robur, sed animi fortitudinem et constantiam intelligit Hdf.

L. 15. Perperam vulg. post μισθὸν colon fuit, quod recte sustulit Hdf.

L. vlt. εἰ δὲ μὴ scil. ἐξικνήται, et ad προσηναλ. repetendum ἔτοιμοι ἔσομε. τελείν.

P. 140. l. 6. Vulg. post ἀκούομεν comma, post ποιητὴν punctum. Melius cum ed. Ald. distinxit Hdf.

L. 8. Steph. marg. „Hoc εἶναι videtur abundanter alioqui fuerit ὀνομάζουσι pro λέγουσι.“

L. 9. Male vulg. ἄρα. Correxuit Hdf.

L. 11. ὥς τις γεν. e Bas. 2. pro vulg. ὥ. τί γ. recte restituit Hdf.

L. 15. Steph. marg. „Flor. τοῦτο τοῖσιν, si haec res similis est superioribus, et de hac vt de illis dicendum est.“ At τοῦτο sc. τὸ πρῶγμα ita saepe, nominatim in hac forma, omittitur. v. Hdf.

L. 19. Steph. marg. „For. ἀλλ' ὅρα. alioqui hoc subaud.“ At tum — ὑπολαμβάνης sequi debebat. Post παιδοτρ. autem puncti loco interr. notam posuit.

ita post ἀλλ' ἄρα affirmat interrogando (v. Hdf.),
h. l. fortassis non talem existimas. —

P. 141. l. 6. πούνομα λέγει. Nempe quasi σοφιστής
sit ὁ τῶν σοφῶν ἴσχυς.

L. 10. τῶν τί σοφῶν. Steph. marg., „quo pertineant
haec σοφά, quorum pictores sunt periti. Vel, circa
quam rem versantur ea σοφά; sic in loco proxime
seq., vt ἐπιστήμων ex praeced. subaudiatur.“ Vbi
voc. ἐπιστήμων excidisse putat Heusd., recte aduer-
sante Hdf.

L. 15. Concinnitatis causa legi Heusd. mauult: αἱ
ὅν ἔποιοιμεν; ἔποιοιμεν αὐτ. εἶναι, ὃ Σ., ἐπιστ. — Non
assentitur Hdf. sed redundantiam inesse sermoni mo-
net, qua facile liberemur omissis his, τί ἂν ἀποκρ.
αὐτῶ, aut legendo: πολὺς ἐργ. ἐπιστάτην ἂν εἴπ. αὐτ.
εἶναι;

L. 23. Ex Plat. sermonis vsu dedit Hdf. ἡ δὴ λῶς
οὐ — Certe δὴ λῶς οὐ esse debet.

P. 142. l. 6. Verba τὴν ψυχὴν pro glossemate ha-
bet Schl., Hdf. nunc non amplius. Et recte, quam-
quam ἐν ᾧ sequitur. Quae statim post leguntur, Steph.
in marg. vertit: in qua situm est vt tua omnia in fe-
lici aut infelici sint statu.

L. 10. Artic. τῷ ante ξέρω vulgo deerat.

L. 23. Verba φαίνεται — τις recte Hdf. et Schl. So-
crati tribuunt, non vt vulg. Hippocrati, posito post τις
paneto, non colo. Quae sequitur abrupta quaestio,
inde est explicanda, quod primum constituendum
erat, quibus animus alatur, antequam ad praegresses
responderi posset.

L. 26. Structuram part. ὅπως cum Coni. aor. 1.
ponitur contra Dawesium Hdf. Recte. v. Acta Sem.
Phil. Lips. II. p. 422. 2.

P. 143. l. 11. ὧν post ἐπιστήμων excidisse censet
Hdf. vt in antecedd. additum est. Offendere tamen
poterat nimis frequenter repetita syllaba ὧν.

L. 17. Vulg. παρὰ τοῦ. Mutavit Hdf. pronomen hic male inculcatum in articulum.

L. vlt. νέοι ὥστε — In tali forma, vbi Wytthe Bibl. Crit. X, 65. positium comparatiui loco adhibitum et part. ἦ omisam putat, sensus potius est: mis sumus adolescentes, quam vt possimus. ita enunciatio ab ὥτε incipiens, prorsus aliquid negat.

P. 144. l. 6. δόξαν — ταῦτα pro δοξάντων τοῦτο.

L. 17. Magis Atticum τοῖν χ. mauult Hdf.

L. 26. Vt πρόθυρον antea fuit locus ante μέσων θυρῶν et ianitoris cellam, ita πρόδορον porticus quae per ianuam introeuntibus quadratam aream circumdabant.

H. 145. l. 4. εὐδοκίμει ex Ald. et Bas. 2. recepit Steph. atque hinc etiam ἐμάνθανεν scripsit. Virum quē emendauit Hdf.

L. 6. Steph. οὐ ante ἑπισθεν addidit ex ingenio. Malui ante τὸ μ. πολὺ addere ὥν, quod excidere facere potuit, et legit Fic.

L. 17. Vulg. μετευσενόησα. Steph. marg. „Μετῶς τὸν δὲ μετ' εἰσενόησα. Ita enim Od. λ. [601.] vnde etiam Il a [v. 58. 2.], καὶ μὲν δὴ καὶ Τάρτ. ε. Magis autem mihi placeret hic παλὴ αὖ Ὀμηρος. Schleierm. verba ἐφη Ὀμ. spuria censuit. Neutra verum v. Hdf.

L. 21. Vulg. Ἀκουμένου. Cum Bas. 2. rectius scripsit Hdf.

L. 24. Ex Ald. et Bas. 2. τῶν μετ. dedit Hdf. Ap. Steph. articulus exciderat, aut omisus erat, quia πρὸς αὐτῶν absolute dicitur.

P. 146. l. 9. Steph. marg. „For' καλῶς. „Οὐδ' emendatione non opus est. Πρὸς τὸ σημαίνόμενον dicitur.

L. 11. Aut ἦν pro παρὴν poni aut legendum est τοῦτο δ' οὖν τὸ μ. censet Hdf. — Schl. maluit: γάνει ὃν τοῦτ' ἐπὶ τὸ μειράκιον. Καὶ etc.

L. 16. Articulum ante ἀνὴρ nisi addendum, certe subintelligendum esse monet Hdf.

P. 147. l. 6. Steph. marg. „For. μάλιστα ἂν γενέσθαι. „Non necessariam esse eam partic. docet Hdf.

L. 14. Reticetur h. l. quod in Apol. S. c. 4. additur *χρηματι διδόντας*.

L. 26. ἥττον (pro ἥτιον, vt Steph.) ex edd. vett. restituit Hdf. Idem ex Ald. reposuit formam Σηλυβρια-
νός pro Σηλυμβρ. vt St. cum Bas. 2.

P. 148. l. 4. εἶναι in hac loquendi forma redundat.

L. 22. Steph. marg. „Al. καὶ γὰρ καὶ ἔτη πολλὰ μοι ἴσιν. Sed potest retineri haec lectio, vt repetatur ἔτη ex praeced. et dicat, se iam multos annos in arte illa esse versatum: totius enim vitae esse multos [tacte]. Sed ante οὐδενός videtur deesse καὶ [scd asyndeton non est inusitatum.] In proxime seq. legitur etiam ὅστε ἀπαξ ἀπλῶς πολὺ μοι ἦδ. “

L. 25. Hdf. coniicit περὶ τούτου ἀπάντων ἐν. vel περὶ τούτων ἀπάντων τῶν —

P. 149. l. 5. Ἐδ. χρῆναι. Hoc quoque asyndeton vsitatum esse docet Hdf.

L. 7. τε post αὐτοὶ deleri vult Hdf. Reddendum est: et ipsi quoque (scil. praeter servos).

L. 8. Steph. marg. „Forte ἀνεσκευάζομεν. “ Tuetur vulg. Hdf. et subintelligit τὸ συνέδριον.

L. 11. ἀναστήσαντε manult Hdf.

L. 12. Steph. marg. „Quidam vet. cod. συνεσκευάζομεθα [imo συνεσκευάζομεθα in Bas. 2.] pro συνεκα-
άζομεθα, atque ita de sedilibus in alium coenaculi locum translatis iocose vsurparetur verbum, quod de his dici-
tur, qui collectis vasis alio commigrant: et credibile esset, dictum itidem fuisse in praeced. ἀνεσκευάζομεν, videlicet τὰ βάρθη καὶ τὰς κλῆρας. Alioqui vtroque quae hic est lectio ferri potest. [Nulla mutatione esi-
opus].

P. 150. l. 2. μάλα in al. edd. omissum e Bas. 2. addidit Hdf. αντίκα μάλα ad ἐπιθυμ. pertinet.

L. 14. Vulg. οὕτω δὲ — sed ita ap. Nostrum post ὥςπερ poni οὕτω δὲ — docuit Hdf. ad Phaed. p. 72. t.

L. 26. αὐ post πάλιν vulgo omissum cum Hdf. e Bas. 2. restitui.

P. 151. l. 3. Ἄρ' pro Ἄρ' e Bas. 2. recte reposuit Hdf., cum interr. nota post λόγῳ.

L. 13. Ant. ὅτ. ἂν ἀπιστολήν aut ὅπως ἀπιστῶ scribendum monet Hdf. Nam ὅπως ἂν seq. Coniunct. est, eo vt — Non ausus sum sine codd. mutare:

L. 24. Steph. cum Ald. οἴωνται. Correxerit e Bas. 2. Hdf.

P. 152. l. 12. Post ἀλλὰ subintell., vt saepe, καί.

L. 17. Vulg. παιδεύειν. Correxerit Hdf. Pericles, iam Ol. 87, 4. mortuus, hic tanquam viuus memoratur.

L. 19. ἄγριοι dicebantur animantes numini cuidam consecratae.

L. 20. Vulg. τουτονί. Emendarunt Grou, Schl. et Hdf.

L. 22. Ex Dawesii praecepto διαφθαρείη legi debebat. Sed Hdf. recte monet, tot exempla adversari, vt sine codd. nihil sit mutandum. δὲ ironice positum mitigat dicti acerbicatem.

L. 25. Non mutatio nominatiui (ἀπέδωκε sc. Αἰρήφρον), sed additum τούτῳ offendit Hdf. vt legi mallet ἀπέδωκεν αὐτῷ vel ἀπέδωκε τούτον vel ἀπέδωκεν αὐτός.

P. 153. l. 11. οὕτω ante διεξιέναι e cod. Par. et Prisc. addidit Hdf.

L. 14. ὁ εἰμασμένος scribi iussit Hdf.^o

L. 22. s. Vulg. τοὺς δ' ἀσθενεστέρους — τοὺς δ' ὡπλ. E cod. Par. edidit Hdf. quod iam Corn. coniecerat.

P. 154. l. 3. Pro vulg. εἰμασμένον cum H. e cod. Par.

datum εὐμαρμεν, quia haec forma apud alios scripti. Att. legitur.

L. 6. ὑπάρχοι pro ὑπάρχη cum H. e cod. Par.

L. 8. „Pro θριξί legitur etiam τῶλοις [nescio vbi]. Ficinus autem utrumque expressit. Et post ἀναίμοις (pro quo in praeced. est ἀνέμοις) leguntur haec in vet. παρσούς δ' ἐπεστιρέωσεν.“ Steph. marg. Postrema tantum in vers. Serrani expressa sunt, ἀναίμοις iam Corn. reposuerat.

L. 15. Vulg. πάνυ τοι, quod recte correxit Hdf.

L. 16. Post εἰς τὰ ἄλογα excidisse quaedam suspicatur Hensd., a Fic. expressa: neque aduertit nihil ex tanta sibi largitione superfore, quo genus nostrum deinde donaret. At suspectam esse in talibus Fic. fidem monet Hdf.

L. 4. πρὸς δὲ καὶ — praeterquam quod Iouis maiestas eum deterreret. Διὸς φυλακαὶ sunt Κράτος et Βία.

L. 11. ἥπερ ne in ἥπερ mutetur, cauet Hdf.

L. 14. καὶ ante ἐπεχειρεῖ et ante οἰκήσεις l. 16. deest cod. Par., probante Hdf.

L. 18. καταρχὰς pro κατ' ἀρχὰς ex Ald. et Bas. 2. reposuit Hdf.

P. 156. l. 3. s. Vulg. Ἑρμῆς, διὰ τίνα τῶ. Emen-
dant Hensd. et Hdf. probante Schl. Hesiodica haec
sunt, quae etiam Maxim. Tyr. Diss. XX. in respexit.
In toto autem loco Nostrum imitari Protagorae orationem
observat Hdf.

L. 15. Non opus est ut scribatur ὁ λόγος, quum in
haec form. etiam omitti soleat articulus.

L. 24. Verba ὡς τῷ ὄντι etc. pendent ab ἀπατώ-
σθαι, quod est, per fraudem persuaderi.

P. 157. l. 6. Male Corn. coniecit: ὅτι εἰκὴ οἱ σωφρο-
νῆς. ε. et sensum peruerit. ἐκεί est, in aliis artibus, ἐν-
ταῦθα in iustitia et reliqua politica virtute.

L. 9. ὃν post ἀναγκαῖον non inserendum esse docet Hdf.

L. 18. ἢ φέρεται ex Fic. vers. scribi mauult Hdf.

P. 158. l. 4. Male olim post δηλονότι comma est positum.

L. 10. Non ἡδίκησαν scribendum. Saepe ita Plurali subiicitur Singularis, quando singuli cogitandi sunt.

L. 19. τιμωρεῖσθαι ad poenam legibus debitam, κολάζεσθαι (quod et ipsum active dicitur) ad castigationem peccantium refert Hdf.

L. vlt. ἢ ἀπορίη mauult Hdf.

P. 159. l. 8. μέλλει πόλις est emendatio Corn. et lectio Bas. 2. ac seqq. pro μέλλει πόλιν (Ald. — Bas. 2. tamen μέλλει).

L. 23. εἰ post ἄνδρες deleri iubet Heusd. Certe post περὶ. poni debuerat. Non tamen expungere audent Hdf.

L. 24. Schleierm. coniecit: ὥς θαυμάσιοι σοι γινῶνται ut melior nexus sit cum seqq. Hdf. in γίνονται putat vitium inesse.

P. 160. l. 1. ὃ pro vulg. ὅν recte reposuit Hdf., et legitima structura. Perperam post ἐπιστάντων vulg. interr. nota. Haec vsque ad finem interrogatiue accipit vult St. in marg.

L. 7. ὃ ante Σῶκρ. addidi. Mox Steph. in marg. „Lego, ὅτι ἐκ παιδῶν. At syndeton tuetur Hdf.

L. 9. Vulg. post τουθειοῦσαι comma, post λεγόμενα colon. Emendauit e Fic. et Bas. 2. interpunctionem Hdf.

L. 12. παρ' ἑαυτοῦ — est, eo tempore quo quidque committitur aut dicitur.

L. 17. περὶ. Elliptica oratio. Subint. εἰ ἔχει.

P. 161. l. 2. Post ἕτερα τοιαῦτα debebat proprie dici. πάντρουσιν, sed eo praetermisso statim scripsit σωφρ. τ. ἑ.

L. 17. Hdf. coniecit: ποιοῦσαι μάλιστα οἱ μάλιστα δημόσιοι κενύοντες ἢ διβιβαιοῦντες ἢ ἐκροῦντες

δύν., praecedente Fic. (a quo tamen explicandi causa maxime additum puto) ποιοῦσι est, *facere solent*.

L. 17. διδασκάλων pro διδασκαλίαι, ut Steph., et vet. edd. reuocauit Hdf. πρώτα. cum ἤλικ. iungendum.

L. 23. καθάπερ παρὰδειγμα legi mauult Hdf. Imo in appositione accipienda sunt verba κατὰ παρ.

L. 26. γραμμαὶ sunt lineae, non litterae; et γραμμάτων de quoniam minori scripto dicitur, vnde non γραμματεῖον legendum esse monet Hdf.

L. vlt. Vulg. ὥς Steph. in marg. „Rectius scribetur ὥς, quum sit pro οὕτως. Recepit Hdf. Cornar. coniecit: οὕτω καὶ —

P. 162. l. 5. εὐθύναι. Ita, non ut Steph. εὐθύνας, cum edd. vet. dedit Hdf. neque εὐθύνη cum Corn. legendum esse docuit.

L. 10. Steph. marg. „Hoc πολλοὶ additum ex vet lib. [ed. Bas. 2.]“

L. 14. Steph. marg. „Sequitur hic verbum ἰδιωτέειν eam nominis ἰδιώτης significationem, qua ponitur pro imperito, genitiuo iunctum, qui interdum etiam subaudiri videtur, ut paulo post.“ Contra censeat Hdf. opponi formulae δημιουργὸν εἶναι, ut sit, in ceteris rebus alios δημιουργούς, alios ἰδιώτας esse, in iustitia nemini licere ἰδιώτη esse. Redit, opinor, eodem. Sequentia Steph. in marg. ita vertit: An autem ita sit ut dico — tecum reputa etc. Perperam.

L. 19. Alias ἐπιπλήττειν ap. prosarios scriptit. Dativio iungitur. Nihil tamen mutandum.

P. 163. l. 4. Ad ἀκλεῆς e sensu loci subintell. ἐγείτο, ἀπέβη.

L. 10. Nec hic δέκατον ἂν αἶτ. ε. nec l. 2. εἴη pro τοῦ srib. esse, recte monet Hdf.

L. 13. διὰ παντός dedit Hdf.

L. 15. πέρυσι superiøre anno, scil. Olymp. 89, 2.

L. 17. Verba ὥςπερ οἱ etc. non cum praeced., sed

seqq. nectenda esse recte monet Hdf. cui chorus in Pherecratis fabula videtur constitisse hominum osoribus, qui quum ad feros homines abiissent, mox, poenitentia ducti, ad hominum societatem redierunt. Eurybatae et Phrynondae nomina, ob insignem gravitatem in proverbium abierant, v. quos Schl. laudat. Meliora docuit Heinrich. in Progr. ad h. l.

L. 23. εἰθ' nec interrogativae poni, nec significare deinde, moneus Hdf. mavult legi οὐδ. σοι φάλνεται εἶναι ὥσπερ — At simpliciter nectendae orationi inseruit. Cf. Sympos. p. 200, 5. Ex alio genere sunt quae Greg. Cor. p. 145. (cum intpp.) notavit.

L. 25. Steph. marg. „Pronomen ἡμῶν ante διδάσ, sonabit: in gratiam nostram, vel, rogatu nostro, nisi forte ante διδάσκαλος sit ponendum.“ Redundat ex familiaris sermonis usu.

L. 26. Exspectabat Hdf. ἢν ἤδη — vt opponeretur εἰ.

P. 164. l. 4. διαφέρει -- προβιβάζου antecellat in provehendo ad virtutem. Hdf.

L. 9. ὅς γε pro ὥστε legisse videntur Fic. et Corn.

L. 12. ἀποδέδωκεν non in ἀπέδωκεν mutandum, est κατέθηκε. Nam h. l. dicitur eum iam numeravisse mercedem.

L. 14. Vulg. φησι, soloece. Steph. in marg. For. ἂν φῇ ἄξια. Recipi Hdf. maluit φῇ οἱ ἄξια.

L. 18. Ol. πατρώων, πατέρων reponendum vidit Corn. et habet Bas. 2.

L. 26. κεκληλημένος ex Corn. coniectura et Fic. vers. recepit Steph. Olim κεκλημένος. Hoc κεκληλ. Housli. cum verbis ἐπὶ π. χρ. iungit, Hdf. verba ἐπὶ π. χρ. ad ἴβλεπον trahit. Post ἴβλ. male olim committit, quod post ἐροῦντά τι ponendum.

P. 165. l. 7. Steph. marg. „Rectius δηλον ὅτι.“

L. 12. Vsitatus, quibus eloquentiae facultas est τιανοὶ α. δεινοὶ λέγειν dicuntur.

L. 16. τὰ ῥηθέντα sunt, ab oratoribus illis dicta.

L. 17. Perperam vulgo post ἐπιλήρηται τις punctum positum.

L. 18. δόλιχον scribi voluit Steph., quod Substantivum requiratur. δολιχὸν τοῦ λόγου pro δολιχὸς ὁ λόγος dictum.

L. 20. αὐτὸ δηλοῖ, quod vsitatius est, maluit Steph. Sed alterum quoque occurrere docet Hdf.

L. 24. Non πάντ' ἂν ἔχων scribendum, sed ante ἔχειν intelligi ὥστε docuit Hdf.

L. 26. Olim correxit Hdf. εἴπερ α. τ. ἀνθρώπων, τεθοσμένη ἂν καὶ σοί. Nunc sanam esse vulg. scripturam, exemplis docuit.

P. 166. l. 13. Steph. marg. „Videri potest abundare vox ista μόρια in hoc posteriori loco. „Non abundat.

L. 15. ἀλλήλων τε καὶ — mauult Hdf.

L. 20. Steph. marg. „For. οἱ μὲν ἄλλον, οἱ δὲ ἄλλον.“ At legitima est structura verbi μεταλαμβάνειν et similitum cum Accus. Hdf.

L. 23. Steph. marg. γράφ. γὰρ οὖν καὶ — scil. in Bas. 2.

L. 24. ἀνδρῶν ex edd. vett. reuocavit Hdf. atque ita etiam in seqq.

P. 167. l. 6. Vulg. δηλαδὴ correxit Hdf. — Steph. in marg. „Videtur δηλαδὴ pro δῆλα δὴ perperam scribi, ut initio huius dialogi, et δηλονότι variis locis pro δῆλον ὅτι.“

L. 11. Steph. marg. „Vel Οὐκ, ἔφη. At οὐκ ἔφη signif. *Negavit*. Sic et alibi.“

P. 168. l. 1. Steph. cum Ald. ἔφη, quod recte ex Bas. 2. correxit Hdf.

L. 6. οὐκ vel cum ἀρ' (annon) vel cum ὁρθῶς (non recte) iungi posse in marg. monet Steph. addens: „Nam altera lectio εἰ μὴ οὐκ pro ἀρ' οὐκ mihi non placet.“

L. 19. Resolvendum ita: οὐκ ἄρα ἔστιν ὅς. πρὸς (τοιοῦτον) οἷον δικ. εἶν.

L. 21. Ap. Steph., posito post μὴ δίκαιον πῦρ δίκαιον ἄρα τὸδε, ἀνόσιον (contra loci consilium) interpretans: iustum igitur hoc est non sanctum sanctitatis expers. Hdf. ex edd. vett. renocavit, ἀνόσιον ἄρα τὸδε ἀνόσιον; quod quum vitiosum set, maluit, ἀλλ' ἀδικον ἄρα (ut τὸ μὲν subintelligitur), τὸ δὲ ἀνόσιον. Steph. in marg. „Fic. ita terpr. quasi scriptum esset ἀδικον ἄρα τὸ μὲν, τὸ ἀνόσιον.“ Schl. mauult: ἀδικον ἄρα τὸδε, τὸδε ἀνόσιον. Quod dedi, nexus postulare, et propius a v. gatis abesse visum est.

P. 169. l. 8. τὸ, εἰ β. et εἰ σοι δοκεῖ intell. propositio, in qua istae formulae ponuntur.

L. 11. Pro ἐλέγχεσθαι Corn. maluit λέγεσθαι. Inter εἰ et ἀγέλοι inseri βούλει. Neutro opus, etsi iterum probabat Corn. Nam βούλει intelligi potest.

L. 13. Vulg. ὃ μὴ προσέειπε. Steph. marg. „Scilicet habendo ἔστιν ὃ, τι προσέειπε, vel, ἔστιν ἢ πρ. (ut ἔστιν ὃ μὴ qui diceretur?) belle cohaerebit part. cum praeced.“ Quod cum Hdf. dedi, coniecerat Schl.

L. 24. Vulg. συμ. ἔχη τὸ ὄμοιον. E coniect. Schl. et vers. Ficini locum integrum reddidit Hdf.

L. 25. Perperam Steph. Ἡ γὰρ — Ex vett. emendavit Hdf.

P. 170. l. 3. Vulg. ἀφρ. τί καλεῖς (ἔφη) τοῦτο πρ. οὐ π. π. Steph. in marg. „For. τί καλεῖς; (ἔφη) τ. π. πρ. οὐ π. ut sit οὐ pro nomine [Recepi cum Schl. et Hdf. nisi quod τι scripsi.] Alioqui videri potest legendum: τί καλεῖς; (ἔφη) τοῦτο τὸ πρ. οὐ π. [quae est coniectura Corn.]“ Hdf. tamen post ἐξοίσσε putat: Ναί, ἔφη, vel, ἔγωγε, ἔφη.

L. 7. Legendum mouet Hdf. ἡ τοῦναντίον πρ. εἶν. Nam sane ita σαφρονεῖν recte sequi potest, quod

alias sequi debuisset οὕτω πρᾶττοντες. Schl. vulgatum uetus ante σωφρονεῖν excidisse τότε putat.

P. 171. l. 5. Tacite πρᾶτται pro ol. vulg. πρᾶτται reposuit Steph.

L. 12. Vulg. Ἐν ἄρα — Steph. marg., An ἄρα τοῖν, et sine interr. ? At interrogatione opus, cuius notas et antea posui, ubi vulgo puncta.

L. 17. Subintelligendum ante τὸ ἐν — esse τὸν, monet Hdf.

L. 25. πλείοσι dedit Hdf. Mauult idem πλείω, ut antea, quia deinde plura opponuntur.

L. 27. Ad ἡ γὰρ subiut. Hdf. οὕτως ἔχει vel οὕτω σοι δοκεῖ — Idem mox post ὁμολόγησε sustulit comma, quod καὶ h. l. non copulet. Recte. At ita accipiendum: concessit, et quidem admodum inuitus.

P. 172. l. 1. σωφροσύνην non ubique temperantiam esse cum Fic. reddendam, et σωφρονεῖν esse i. q. εὐφρονεῖν monet St. in marg., et vocabulum idem in eadem disputatione non semper eodem modo dici.

L. 7. οἱ πολλοὶ mauult Hdf.

L. 8. Dubitat Hdf. an ποιήσωμαι scribendum sit.

L. 10. τὸν ante τῶν π. cum Hdf. addidi. Nam in ed. St. exciderat.

L. 14. Ante καὶ τὸν ἀποκρινόμε. excidisse sē suspicatur Hdf. Scilicet, quia ἐμὲ opponitur, non cum Hdf. vniuerse accipi potest.

L. 20. s. Vulg. βούλεσθαι. Steph. marg. For. βουλίεσθαι, quod, a Fic. expressum, sensu postulante, recepit Hdf. qui idem monet ὅτι non in ὅ, τι esse mutandum.

L. vii. Male Corn. παρατεταράχθαι legi voluit. Vulgatum proprie de militibus in acie collocatis usurpatum, h. l. de eo, qui ad certamen compositus est. v. Hdf.

P. 173. l. 6. s. Haec sana (inprimis ob μὲν post ἀνθρ.) non putarunt Corn. et Schl., ille post μυστα

interpungens deinde scribit: τὰ δὲ γε ὠφέλιμα τὰ μὲν ἀνθρώποις, τὰ δὲ ἵπποις, τὰ δὲ βουαὶ μ., hic corrigi: καὶ ἄλλα μυρία τὰ γε ὠφέλιμα ἀνθρώποις μὲν οὐδ' ὁτιοῦν, ἵπποις δέ. Vulgatum tuetur recte Hdf. Paululum mutata solum est structura.

L. 8. οὐδέτερα sunt nec inutilia nec vtilia, ad ἵππους supplendum ὠφέλιμα, vt recte in marg. monuit Steph. ἀνωφέλη h. l. noxia, i. q. ποιητὰ paulo post.

L. 13. Hdf. mauult εἰ δ' ἐθέλεις, sine idonea causa.

P. 174. L. 10. ἀποκρίνομαι recte dedit St. quum olim ἀποκρίνομαι fuerit.

L. 19. πρὸς με ex edd. vett. retinuit neque in πρ. ἐμὲ mutandum docuit Hdf.

L. 27. Post ἡγησάμ. addendum esse οὖν ex Plat. su censet Hdf.

P. 175. l. 7. Steph. marg. „For. πρὸς τὰ μακρὰ. Alioqui sit subaud. aliquis Infinitiuus.“ Neutrum verum. v. Hdf.

L. 9. Steph. marg.: „γρὰ. ἐχρῆν τὸ δὴ κατὰ τὰ ἡμῶν συγγ. Tum in vett. edd. legebatur: τὸν ἀμφοτέρων δυνάμενα. Correxuit Steph. Corn. maluit: τὸ ἀμφοτέρων δυνάμενον.

L. 17. Ap. St. τοῦ ante τοῖς, deest. Steph. in marg. In vulg. [Ald.] ἀντελέβετο τὸ τοῖς, sed scribendum ἀντελέβετό τε τοῖς. vel ἀντ. τοῦ. το. [quod e Bas. 2. recepit Hdf.]

L. 24. Heusd. suspicatur, e Fic. versione conici posse, eum legisse ἡγάμαι. At vulgatum et ipse tuetur et Hdf. qui absonam formam ἡγάμαι, esse, pro qua ἡγασμαι ε. potius ἡγάμην aut ἡγούσθην esse debuerit.

L. 26. Crison hic Himeraeus cursu vicit Olympiae Ol. 83. 84. 85. non confundendus cum eo Crisone Himeraeo, quocum Alexander contendisse cursu legitur διαθῆν est cursu certare.

P. 176. l. 10. χωρὶς est, separatum, diuersum.

L. 12. Post *ἔγωγε* inseri ὁ *Καλλίας* voluit Corn. Sed per se patet, ad alium referri non posse.

L. 22. *ἐξαρκέει* pro *ἐξαρκέσαι* accipit Hdf.

L. 25. *ἱεροῦναι τοὺς λόγους* dicitur, tropo a pugilatu ducto, qui argumenta eludit v. Hdf.

P. 177. l. 1. Steph. marg. „Aut aliquot verba deesse, aut haec *οὐχ ὅτι* pro aliis posita esse videntur. Nam etiamsi scribatur *ὁ, τι παλῖσι* (i. e. quod Indit, s. quod illocatur) non procedit orationis structura.“ Imo *οὐχ ὅτι* est *licet, quamvis*. v. Henscl. et Hdf.

L. 5. *τε* ante καὶ *Ἰππ.* non addendum esse, etsi fere ita dicitur, exemplis docet Hdf.

L. 13. s. Prodicus vocabula eorumque significatus sedulo distinxisse dicitur, unde et h. l. *κοινούς* et *ἴσους* subtilius discrevisse fingitur.

L. 24. Scribendum esse *ἀλλ' οὐχ ἔπειν.* aut potius *ἐνδοκμοῖτε, οὐχ ἐπαινοῖσθε* censet Hdf. Et Ficini, quidem καὶ omisit.

P. 178. l. 7. *ἡμᾶς* etiam h. l. v. paullo post, legi iubet Hdf. quum causa non sit, cur se Hippias excluderet. Nonne autem oratio ita saepe variatur? Hippias praeter caeteris Sophistis contempsit leges, iisque opposuit naturam. In verbis *νόμος τῶν ἄνθρωπων* etc. respicitur ad Pindaricum T. III. p. 76. ss. Heyn. Et infra l. 20. est *ὑμᾶς*.

L. 27. Steph. marg. „For. καὶ οὐρά *ἐφέντι*. Inveniuntur tamen alibi etiam duo participia non interiecta copula.“ Id exemplis docuit Hdf. Ad *ἐφέντι* subiungit. *ἐαυτόν*. Formulae omnes nauticae sunt, et πάντα κάλων *ἐξέναι* est trop. omnibus modis aliquid tentare, sed ἀποκρύπτειν γῆν (pr. terram e conspectu amittere) quæstionem propositam fere ex oculis amittere.

L. ult. μέσον *τε* Steph. in marg. legi voluit, improbante Hdf. qui nec ἀμφοτέρων reponendum censuit.

P. 179. l. 1. Steph. marg. „For. οὕτως οὐκ ποιεῖ-

σετε καὶ πείσεσθέ μοι — "Hdf. monet ex Fic. verum ne erni posse: οὕτως οὖν ποιεῖτε καὶ ὅπως ποιήσε πείσεσθέ μοι — vulgatum tamen turgit. Equidem malim: ὡς οὖν ποιήσατε, καὶ πείσεσθέ μοι ὅ. ἐλέσθαι — et ὡς certe reposui.

L. 5. Non traiectum τε, sed in γε mutandum censeo Hdf.

* L. 11. αἰρεθήσεται Steph. marg. „In praeced. ed. [Ald. et Bass.] male εἰρήσεται.“ Reuocauit Hdf., quum incerta sit Stephani coniectura et dicam εἰπὼν βραβευτήν renunciare praesidem certaminis. Num vero etiam ἐρεῖν?

L. 12. Ante Steph. lectum est αἰρήσεσθαι, quod ferri non posse monet Hdf., qui sequens asyndeton tuitur, et ὥστε sic post ἁδύν. positum, ut omitti potuerit, aliis exemplis confirmat.

L. 17. Vulgo post διαφέρει colon. Interpunxi censeo Hdf.

P. 180. L. 11. Vulg. τῷ ἐρώτημα. Steph. marg. „For. ἔσται τὸ ἐρ.“ Correxerat iam Corn., cui cum H. obsequutus sum.

L. 13. Vulgo post ἀρετῆς colon, post πολήσῃς comma. Recte mutauit Hdf. De Simonidis carmine Scopam, Creontis filium, v. Theocr. Id. XVI, 36. Heyn. Opusc. Acad. I, 159. sqq.

L. 23. Legi Heusd. vult: πᾶν, ἔργον ἐγώ, ἔμοι καὶ καλῶς καὶ ὀρθῶς. Contra amicus Heindorf sine causa post πεποιθῆσθαι deleri maluit καὶ ὀρθῶς. ἔγωγε suspectum locum reddit, nisi antea fuerit: λῶς δοκεῖς π.

L. vlt. νέμεται est, iudicatur. De Pittaci di. χαλεπὰ τὰ καλὰ, v. Zenob. Prov. VI, 38.

P. 181. l. 9. Perperam in Ald. et Steph. do. forma ἁλαθεῖα, quae ap. Simonidem non est. Cor. xit e Bas. 2. Hdf.

L. 21. Etiam h. l. ἐγγίνεται legi voluit Hdf.

alibi χρόνος ἐγγίενθαι dicitur. Sed h. l. est: ut ex hac conversione ad Prodicum tempus mihi existeret. Et Herod. 2, 175. πολλοῦ ἐκγεγονότος χρόνου, quod mutare edd. non ausi sunt.

L. vlt. Homeri locus est Il. φ, 308. Ex verbis ibi seqq. ductum apud Nostrum ἐκέρση.

P. 182. l. 6. Post εἰσθαι comma posuit Hdf., ut ἐκέρση cum ὀνήδην iungatur, non cum χαλεπήν quocum iungi πᾶσθαι tantum poterat. Formam Ion. ἐκέρσηθαι idem illustrat. Locus Hesiod. est Opp. et D. 287. ss.

P. 183. l. 14. Steph. sic distinxit: οὐχ ὥσπερ ἐγώ, ἡμπερος, διὰ — Scilicet voluit ita intelligi: οὐκ ἔμ. ὥσπερ ἐγώ, ἡμ. εἰμι διὰ τὸ — sed non opus est illa distinctione.

L. 17. His ἀλλ' ὥσπερ — respondet apodosis l. 26. ἵσως οὖν — quod lineolis positus cum Hdf. iudicavi.

L. 23. Posui post ἐκάστωε comma, nam sequentes Genitivos absolutos esse puto, non pendere ab omissa praep. περί, neque in exclamatione poni.

P. 184. l. 18. δοκεῖν e Bas. 2. recepit Steph., quum edd. vet. δοκέ, quod tamen non praeferendum videtur.

L. 22. Et hic et l. 24. articulum τὸ ante γέρας ut § 84. addidi, Hdf. tantum posteriore loco idem fecit Male hic in Steph. post γέρας colon, post ἐμμέναι punctum est. Correxerit Hdf.

L. 26. Cui probissimis fuerunt moribus et severis institutis vsi.

P. 185. l. 1. Steph. marg. „For. ἔχω περὶ ὃ σὺ λ. Sed ne sic quidem mendo carere videtur hic locus.“ Hdf. mutavit interpunctionem: λέγεις τοῦτο, περὶ ὃ hoc sensu: quomodo habeam facultatem iudicandi quid recte vel secus in carminibus dictum sit; v. ὃ — λέγεις ponatur ut τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο — Sed non potest ita dici ἔχω περὶ ἐπὶν potuisse. τοῦτο περὶ

ἐπὶν, hoc de carminibus, est illa facultas iudicandi carmina.

L. 7. Socrates imitando Sophistam (cf. §. 20.) il-
ludit.

L. 11. Steph. marg. γρ. περὶ αὐτοῦ καὶ δὴ καὶ τοί-
τους περὶ αὐτοῦ, ὥστε etc. In not. Steph. articulum
τοὺς ante σοφ. deleri voluit, male, v. Heusd. et Hdf.
sive explicationis causa additum hoc videatur sive po-
situm pro οὗ σοφιστῶν.

L. 13. ἀνδρὶς cum Ald. et Bas. 2. edidit Hdf.

L. 14. Vulg. γνωστὸν. ὅπερ εἶσι, π. τ. Heusd. emen-
dationem vnice veram recepi.

L. 17. ἱμάντες sunt caestus et ἀναβολαὶ amacula.
Cf. Hdf.

L. 22. ἄχθονται recte Steph. dedit pro ἄχθοιται
edd. vett.

P. 186. l. 4. Steph. marg. „For. ἐθέλοι.“ Sine
causa. v. Hdf.

L. 7. τύχη necessarium putat Hdf. Ad ἐνέβριε in-
tell. ἐκείνος, ὁ Λακεδ.

L. 19. Articulum ὃ ante Λακεδ. addidi, quia in an-
tecedd. erat. v. Hdf. Myson etiam Maliensis a nonnul-
lis dicitur.

P. 187. l. 6. εὐδοκίμησιν ἐν τ. τ. α. cum Hdf. legi
malim, iaprimis quum Optat. h. l. α. postulare vi-
deatur.

L. 9. ἐπισχ. δὲ legi iubet Hdf. At δὲ defendi pot-
est. — Initium carminis erat: Ἄνδρ', ἀγαθὸν μὴ
ἄλλαθ. —

L. 16. καὶ ante λέγοντος addi voluit Cornuar., quo
non opus est.

L. 19. Vulgo post ἀληθῶς nulla interpunctio, post
ἀγαθὸν punctum. Hdf. post ἀληθῶς colon, post ἀγα-
θὸν comma posuit. Ad ἀληθῶς subint. χαλεπὸν ἐστίν.

L. 22. Vulg. φαίην ἄν. Steph. marg. „γρ. φα-
νέη ἄν κ.“ Nempe in Bas. 2. quod, expressum etiam

a Fic. cum Hdf. recepi. Nam *παῖνη* modestiae Socraticis in disserendo non convenit.

L. 20. Steph. marg. For. *τὸν μὲν εἰπόντα* — Ita et Corn. At *ὁ μὲν* *shepe* ante *ὁ δὲ* omittitur.

P. 188. l. 3. Recte τὸ ante *πρὸς λόγον* deleri aut in *τοί* mutari voluit Hdf. Nam *πρὸς λόγον* absolute dicitur.

L. 13. Vulg. *ὥσαι*. Steph. marg. „Malim *ὥς* *ἄν* *εἴ*“ quod cum Hdf. dedi, nam iuncta haec adverbium, non coniunctionem reddunt. Sequentia usque ad *καθ' ἑῷ* l. 20. cum initio carminis numeris suis adstringere conati variis modis sunt Heyn. Opusc. I. p. 160. et 164. et Hdf. h. l.

P. 189. l. 5. s. Steph. marg. „Scribendum *οὐκ ἐγχαῖν γινέσθαι κακῶ*, aut dicendum subaudiri.“ Hoc posterius verum. Caeterum praecedens versus est incerti Gnomici.

L. 12. *εἰ κακῶς* scil. *ἔπραξε*. Etiam haec Simonidea censet Hdf. (inprimis ob p. 190, 2.) cum Schleierm. qui cum Spalding. pro *δ' εἰ* scribi dē mavit. Contra L. 10. Hdf. reponi vult ex h. l. *κακῶς δ' εἰ* *κ.*, ubi Cornar. sequutus Ficinum plura inseri et scribi maluit: *θεραπεύει γὰρ ὁ ἀγαθὸς ἰατρὸς καλῶς, κακῶς δὲ κακῶς*. Sed abrupta oratio convenientior sermōnis vigori recte censetur. Repetendum ex anteced. *θεραπείας θεραπεύων*. Sed fortassis haec verba *κακῶς δὲ κ.* non genuina sunt.

P. 190. l. 5. s. *ἐπιπλεῖστον* — *φιλῶσι*. Haec quoque Simonidis verba esse videntur, numeris tamen suis soluta, et a Platone aucta.

L. 10. *ἐς* (pro *εἰς* Steph.) reposuit e Bas. 2. Hdf. quo momenti⁹ structura est: *τοῦν. οὐπ. ἐγ. δεξ. τὸ μὲν γιν. δυν. παναμ. ἀνθρ., εὐνιδ. — χθον., ἐς κινεῖαν — βαλῖω*. Heyn., qui haec quoque numeris adstrinxit, dedit *παναμῶμων ἀνθρώπων*, iungens ea cum *μοιρῶντος*, conficit vero etiam *πανάμωμον μαιόμενος ἀν-*

θρωπων. Nec haec nec post ἀπρακτοῦ additam paratē probat Hdf.

L. 11. Steph. marg. For. εὐρυεδοῦς; (vt Heyn.) Sed varie scribitur, v. Hdf.

L. 12. ἐπειθ' omisit Heyn. tanquam a Plat. additum, non recte.

L. 14. Vulg. ἐπαινοῖμι. Steph. marg. „For. ἐπαρημι (quum sequatur φιλέω) vt dicitur ἀλημι.“ Illam acol. formam cum Heyn. et Hdf. recepi.

L. 15. Comma post ἐκὼν vulgo positum recte sustulit Hdf. Ad seqq. trahit Heyn. sed haec et sequentia separare male videtur, cf. Schl. Dictum Simon. ἀνάγκη οὐδὲ θεοὶ μάχονται in prouerbiū abiit, v. Hdf.

L. 18. ὅστις ἂν legi vult Heusd. Nec ita nec τούτου legendum esse docet Hdf. de placito hoc οὐδέ τις ἐκὼν κατὸς cf. Heusd.

L. vlt αὐτὸν Steph. recte pro αὐτὸν dedit.

P. 191. l. 1. Vulg. post ἐπαινέτην additum φιλεῖν καὶ ἐπαινεῖν. Cum Hdf. deleui, quum manifestum glossema verborum φιλοῦν γίνεσθαι καὶ ἐπαινέτην contineant.

L. 9. Vulg. ἀνέγκως. Emendarunt Heusd. Schl. et Hdf.

L. 12. Vulg. διὰδικηθέντες. Steph. marg. „Scribo ἀδικηθέντας [vt ergo seqq. adnectatur]; puto enim esse syllabam δι ex fine proxime praeced. vocis παιρῖδι repetitam. Assertur tamen hinc a Bud. hoc compositum.“ ἀδικηθέντες cum Hdf. scripsi, quia compositum hic nulla vis est.

L. 16. Post ἐπαινέσαι subint. δεῖν. Ad rationem quae inter Simonidem atque Scopam et Hieronem intercessit, respicit.

L. 19. Haec Platonica sunt, sed quae dein sequuntur Simonidea, certe inde ab ἐμοῦ? ἐξ αὐτοῦ? —

L. 21. Post ἀπάλαμνος (h. e. iners) plene interpretat Hdf. Seqq. struantur sic: εἰδὼς δὲ καὶ ἂν, ὑγ. ὅτι.

Cornarius voluit: πόλιν ἄδικον, Hermann, probante Hdf., εἰδώς τ' ἀνησίοκην δίκαν ὅγ. ἄν.

L. 22. Vulg. οὐ μὴν — Correxerunt Schl. et Hdf. In omni loco Simonideo quaedam transponit Schleierm. p. 403. consentiente Hdf. Hermannus autem ap. Hdf. p. 598. s. ad strophas reuocauit. Verba scilicet τοῦνεκ' οὐποθ' ἐγὼ — θεοὶ μάχονται postremam stropham efficiunt.

L. 23. Vulg. γενέθλα, vnde Steph. ἀπυθός ἃ γενέθλα legi voluit. Accentum tantum mutauit Hdf. Sequentia etiam Simonidea sunt.

P. 192. l. 5. et 7. Etiam hic vulg. ἐπαινοῖμε, quod in marg. correxit Steph. Pro ὡς malim ὥς.

L. 8. Verba ἐνταῦθα — λέγοντα parentheseos notis inclusi, quum ὅστις etc. ad superiora referantur.

L. 9. Vulg. post ἄκων δ' ἐστὶν colon, sine idoneo sensu. Iunxerunt cum seqq. Schl. et Hdf. (sunt, quos inuitus laudo).

L. 13. Post λέγειν colon posuit Hdf. cf. eum ad Theaet. init.

L. 24. Steph. marg. „γρὰ. ἐρωτῶν τὸν Σωκράτη“ (ex interpretamento.)

P. 193. l. 7. τιμὰς ποιεῖν non est, magni facere, sed, caras reddere, efficere vt maior iis solvatur merces. Respici hic ad Xenoph. Symposium et manifesta apparere vestigia simultatis inter Platonem et Xenoph., condentit Hensd., recte negauit Hdf. et omnino istam opinionem singulari libello impugnavit Boekhius.

L. 11. Hdf. dedit: οὐτ' ὄρχηστρ.

L. 21. s. Hdf. coniicit: οἱ μὲν ταῦτά φασι τ. π. νοεῖν, οἱ δ' ἕτερα, παρὶ πρ. διαλεγόμενοι ὃ ἄδυν. ἐξ. Cui conjectura Ficini versio fauet, et Schl.

P. 194. l. 2. παρέχειν scil. ἐμμαντόν. παρασχέ est permittit.

L. 18. Vulg. αἰτόν. Steph. marg. „γρὰ. ἐκείνους μὲ ἐρωτῶν, ὡς αὐτὸς ἀποκρινόμενος.“

L. 22. Hom. *Iliad.* lib. X, 224, ad quem locum saepe respicitur.

L. 23. Aut οὕτως pro πως scribi, aut inseri vult Hdf., nisi σύνδυο exciderit.

L. 27. *ἐντύχη* pro vulg. *ἐντύχοι* cum Hdf. dedi.

P. 196. l. 3. Ad τίνα γ. ἅ. ἢ σὲ Steph. in marg. supplendum e praeced. monet: ἡγομένην βέλτιστον ἐν ἐπισκέψασθαι.

L. 14. Vulg. ὅπως οὐ καὶ νῦν δὴ. ἐγώ — Steph. marg. „Post δὴ deleo interpunctionem, ut οὐκ ἴσθ' ὅπ. οὐ inungatur sequentibus, hoc modo: fieri certe nullo modo potest, quin cupiam etc. Emendarunt interpunct. Heusd. et Hdf.

L. 17. Ante ξυνδιασκ. inseri σοι voluit Heusd., non necessarium esse monet Hdf.

L. 18. Dedi hic et paullo post ἀνδρία (pro ἀνδρεία) ex edd. rett.

P. 196. l. 4. Vulg. ὑπὸ λόγον. Steph. marg.: „Malὸ ὑπόλογον, ut sit pro ἐν οὐδενὶ ὑπολόγῳ ἰσθῆναι, ut loquitur Demosth. Nisi autem et pro οὐδὲν scribendum sit οὐδένα, dicendum erit ὑπόλογον pro adiectivo aut substantivo neutro esse positum.“ Add. Hdf. qui recepit, et explicat οὐδὲν ὑπολογίζομαι, nihil curo s. vensi habeo. cf. Harpocr. v. ὑπόλογον.

L. 14. ἔχε δὴ sc. σεαυτὸν, subsiste. Mox ἔτης in bonam partem dicitur.

P. 197. l. 13. οἱ σοφώτατοι. Subintell. e seqq. ὄντες. Nam aliter hic dicitur, quam l. 7. θαρσάλλοι οὔτοι (ubi est, ii, quos confidentes dicimus.)

L. 21. Negationem οὐ non delendam esse, (quia supra Protagoras hoc concesserat) sed ita e graeci sermonis usu poni docuit Hdf.

P. 198. l. 11. Non γε in τε mutandum esse ostendit Hdf.

L. 23. Vulg. δοκῇ. Emendavit Hdf. Malim etiam οὔτος legi.

L. vlt. Post οἷος λέγεις Hdf. posuit colon. Est mirantis formula. In ed. Bas. 2. Ἐγὼ γὰρ λέγω καθὼς ἡδέα — (pro ἰσχυρε etc. monente etiam Steph. in marg.) quod Fic. expressit., recte repudiavit Hdf. Hic scribi deinde maluit: καθὼς δὲ ἡδέα τὰ ἡδέα ἵσθαι, ἄρα —

P. 199. l. 3. Vulgo sic interpunctum: ὡσαύτως; Οὕτως. Οὐ καθ. Emendarunt Schl. et Hdf. Praeterea οὕτως deleri voluit Heusd. quod tamen ap. Xenoph. et alios ita cum ὡσαύτως iungitur.

L. 11. Vulg. inter ἵσθαι et καθὰ τρίτον nulla interpunctio, quam sensu iubente posuerunt Schl. et Hdf. Subintell. τῶν ἡδέων ἀγαθὰ καὶ τῶν ἀναισθητῶν κατὰ —

P. 200. l. 3. τοιοῦτόν (pro vulg. τοιοῦτό) et h. l. et edd. vet. dedit Hdf. Antea οὕτως ἔχεις (ita te habes) est, ita sentis —

L. 9. Vulg. ὥσπερ τοιοῦτον — At dici tum debuerat: ὡς τοιοῦτον — Cum Hdf. recepi Boekhii emendationem, cuius sensus: οὐδὲ περὶ αὐτοῦ ὡς ὄντος τοιοῦτον διανοοῦνται.

L. 13. Post φόβον perperam olim punctum fuit.

L. 17. αἶσιν ἄρχειν Steph. marg. reddit: eiusmodi, quod homini imperari possit.

L. 20. Ita Steph. emendavit. Antea fuit: πρῶταις ἢ ἄν ἴσται.

P. 201. l. 1. Hdf. ἀλλ' ἄλλα —

P. 201. l. 14. Steph. marg. „For. αἰ μὴ ἵσθαι τοῦτο πάθημα, τὸ ἡδ. ἡτιῶσθαι. Est tamen illa lectio, non haec, in seq. etiam p. 357.“ Recte Hdf. repudiat hanc inanem, coniecturam, congruam Serrauī versionī. τοῦτο τὸ πάθ. est τὸ γινώσκοντις τὰ βέλτιστα οὐκ ἰσθῆναι πρῶταις, etc.

P. 202. l. 11. Steph. marg. „Lectio haec [χαλεπὴν δ' ὁμῶς — ποιῆν εἴη ἄν] est ex vet. exempl. [Bas. 2.]. Altera autem, quae extat in praec. edit. [Ald. Bas. 1.] est ista: χαλεπὴν δὲ μόνον ποιῆν, ὁμῶς δ' ἄν κατὰ ἡ, ὅτι

μαθόντα χαίρειν ποιῇ, καὶ ὅπη οὖν.“ Hanc etiam Fic. expressit. Corn. pro μαθόντα legi μόνον vult; nam quominus μάτην reponat, impedire aī voces subiectas καὶ ὅπη οὖν — Ex utraque edd. vet. scriptura hanc conflare Schl. et Hdf. ἢ καὶ εἴ τι τ. ε. τ. ὕ. μηδὲ παρασκευάζει, χαίρειν δὲ μόνον ποιοῖ ὅμως δ' αὖ κακὴ εἴη, ὅτι ἁμαρτόνια χαίρειν ποιῇ καὶ ὅπη οὖν; Verum et haec nimis diducta sunt, et Platonem scripsisse puto — παρασκευάζει, χαίρειν μόνον ποιῇ ἁμαρτόνια, reliqua ex interpretamentis fluxisse. Fortassis etiam ἁμαρτ. omittendum. cf. p. 203, 18. ἢ παραχοῦμα ἡδονῇ mox est, quae in praesens percipitur, sed cito perit.

P. 203. l. 2. λιμοκτονία vel perfecta abstinencia vel victus admodum tenuis dicitur.

L. 6. Edd. vet. et St. male ὑγείαι, v. Hdf.

L. 8. Aut deleri ἄλλων (quod etiam Fic. omisit) aut scribi ἄλλαι vult Hdf. Prius praefero.

L. 12. s. Vulg. ἀλλ' ἡδον. Steph. marg. „For. ἀλλ' ἢ ἡδ.“ quod cum Hdf. recepi.

L. 16. Post καὶ οὖν Cornar. addi voluit παῖτεν αὖν, probante Schl. Expressit etiam Fic.

L. 17. Vulg. λέγεται. Steph. marg. F. λέγετε. Recepit Hdf.

L. 18. ἡδονῶν in Steph. exciderat. Reponi iussit Heusd. Sed iam in edd. vet. legitur.

L. 23. Vulg. Οὐδέ μοι. Correxuit Hdf.

P. 204. l. 20. Etiam h. l. vt antea, scribi λέγεται iubet Hdf. quia ab ὅταν pendet. Fortassis tamen structuram mutauit, vnde et colon post ἐκπληγτόμ. reliquit.

L. 24. Post κακῶ vulg. punctum.

P. 205. l. 6. Repetitio haec molesta est Heindorffo. Mallet Brenius scriptum esse: λέγωμεν, ὑπὸ τοῦ αἵματος —

L. 17. Steph. marg. „For. ἢ τὰ μὲν πλεῖω. At ceteris ita τὰ μὲν sequi. τὰ δὲ omittitur. Vid. Heusd.

L. 18. Vulg. τὰ δὲ ἐλάττω; ἢ οὐχ — Correxerunt cum Schl. Hdf.

L. 26. s. Vulg. ἡδονή — Mutant iubentibus Schl. et Hdf. (quamquam ille ἀπαζία mauult legi, hic ἄλλη delet). Nam ita Fic. et iam Cicero ap. Priscian. VI. p. 693. Putsch. expressit, ut ἀπαζία esset indignitas, quamquam non alibi ut Substant. occurrit.

P. 206. l. 3. Post ἡδὺ Hensd. addi vult καὶ λυπηρόν, quod et ipse necessarium puto, quamquam aduersatur Hdf. propterea, quod hic non iucundae cum iucundis aut molesta molestis sed iucunda molestis comparentur.

L. 8. Vulg. εἶπε. Reponendum εἰπὲ vidit Schl. et tacite recepit Hdf. ut et mox ἰστῆς pro vulg. ἴσσης.

L. 23. Articulum αἰ ante ἴσαι addidi, iubente etiam Hdf.

L. 24. ἐν τούτῳ — ἐν τῷ — Repetitionem hanc, ne quis ea offendatur tuetur pluribus exemplis Hdf.

P. 207. l. 9. Steph. marg.: „Post μετρητ. videtur interpungendum [nam vulg. comma deest]: ut subiund. ex praeced. ὁμολογήσειν ἀνθρώπους τὴν μετρητικὴν σοφίαν ἢ τέχνην, ὁμολόγει. Aut breuius, τὴν μετρ. σοφίαν ἢ τέχνην, ὁμολόγει. Eadem est et aliorum huius modi locorum ratio.“

L. 23. Steph. marg.: „For. τοῦ ποθῶ. καὶ τοῦ ἔγγυς.“ Opposuit Hdf., quod antea μέλλ. et ἐλάττω, sine articulo. At h. l. aduerbia non possunt articulo recte carere.

L. vlt. Steph. ἴστω αὐτῇ, edd. vett. ἴστω ἢ αὐτῇ. Correxerunt Hdf.

P. 208. l. 16. Serran. ita vertit, ac si τοὺς non ante ἐξαμαρτάνοντας sed ante περὶ τὴν — legatur, quod Steph. in marg. notauit.

L. 24. Steph. marg.: „Post αὐτοὶ vel deest verbum προσέχεσθε aliudue eiusdem significationis, vel notius subadiri debet ex seq. verbo πέμπετε.“ De-

buerat esse: οὔτε αὐτοὶ οὔτε οἱ ὑμέτεροι παῖδες προερχονται.

P. 209. l. 13. ἐπὶ τούτῳ mauult Hdf. aut, si τούτοις seruetur, sic accipiendum monet: actiones huc ducentes s. tendentes.

L. 16. Verba καὶ ὀφέλικοι recte inepta esse videntur et e seqq. enata Schl. et Hdf. Itaque vncinis inclusi.

L. 18. Vulg. δύναται, contra sensum: nam si sunt meliora alia, quam quae facere potest, non licet ea haec facere. Cum Schl. et Hdf. igitur reposui δυνατό, quae facere potest. Hdf. etiam ἐπολεῖ mutauit in ποιεῖ, quia praesens sequitur.

L. 19. Vulg. αὐτοῦ, quod iam Corn. vidit in αὐτοῦ aut ξαντοῦ mutandum.

L. 23. Vulg. τοῦ πολλοῦ ἂ. Steph. marg. γρά[iv Bas. 2.] τῶν π. ἀξ., quod cum Hdf. dedi.

P. 210. l. 2. Post ἔλαττον vulgo punctum. At pendet ab ἄλλο τι. Mox Steph. cum Ald. dedit συνδοκῆ. E Bas. 2. cum Hdf. reposui ξυνεδοκῆ.

L. 3. Hdf. corrigit: τί οὖν, ἔφη ἐγώ; καλεῖτε τι δ. κ. φ.; Equidem καὶ ante ἄρα deleri malim.

L. 8. Non necessarium, ut ὁ Πρόδικε h. l. scribatur, vid. l. 16.

L. 20. Vulg. αὐτοῦ. Steph. marg.: „For. αὐτῶν ξ.“ Facilius erat reponere cum Hdf. αὐτοῦ.

L. 24. ἀνδρίαν et ἀνδρία mox pro ἀνδρείαν — εἰα, Ald. et Bass. vnde restituit Hdf.

P. 211. l. 6. Vulg. ἦ mutavi cum Hdf. in ἦ.

L. 15. Verba Ἀλλὰ τοῦτο etc. ad priorem partem praeced. interrogationis referuntur. Cf. cap. 118. ss.

L. 19. ἀμαθία. Scilicet quia ignorant, illa esse δεινά.

L. 22. Vulg. δειλοὶ τε καὶ ἀνανδροί. Vidit iam Corn. sensum postulare ἀνδρεῖοι. Id recepi addito articulo, ut postea. Schleierm. coniecit: οἱ ἀνδρεῖοι

τε καὶ ἄνθρωποι, vi postremi interpretamentum est δειλοί. Sed Plato in toto loco semper vtitur voc. δειλοί.

P. 212. l. 7. s. Etiam h. l. Steph. edidit κάλλιον, vti mox legitur, quum Ald. et Bass. habeant καλόν.

L. 12. Vulg. σὺκουν.

L. 17. Vulg. αἰσχρούς γε. Reposui τε, iubente etiam Hdf.

L. 25. Ed. Bas. 2. ὁμολόγηται.

P. 213. l. 5. Vulg. post ἀμαθία non interrog. signum, sed punctum.

P. 214. l. 2. Vulg. ἡ ἐπιστήμη ἢ ἀρετή. Steph. marg. „Lego ἄλλο τι ἢν ἢ ἐπιστ. ἢ ἀρετή.“ Reccepi cum Hdf.

L. 6. ὅν post διδασκόν addidi e Bas. 2.

L. 8. In Ald. et Steph. ἐπιστήμη. Cum Bas. 2. et Hdf. scripsi ἐπιστήμην.

IN HIPPIAM MINOREM.

Plena inscriptio in St. Ἱππίας ἡ περὶ τοῦ ψεύδους, ἀνακρεπτικός. (nempe ad evertendas Sophistarum nugas scriptus.) Τὰ τοῦ διαλόγου Ἱππίου ἐλάττωτος πρόσωπα, Εὐδίκος, Σωκράτης, Ἱππίας.

Dialogum a Plat. scriptum esse negat Schleierm et tribuit discipulo eius cuidam, qui tamen magistri inventionem et descriptionem dialogi vsus esse videatur. Etsi enim argumentum dialogi cum Phaedro et Ione, consilium cum Protagora, conspiret: tamen naturam dialogi et orationem ita esse comparatam monet, vt a Plat. profectus non videatur; imitationis Protagorae Platon. eiusque ineptiae adesse vestigia, neque satis recte omnia tractata.

P. 217. l. 14. Vulg. πιστευτικῶς. Steph. marg. γρη῏ πυκτευτικῶς, [nempe in Bas. 2.] quod recepi Nam ἀφ' ὅθως ei πιστεῦν. non poterat commodè per τε καὶ distinguī nequē πιστεῦν. ad σῶμα referri et Hippias τῶν πυκτευτικῶν instar adierat Olympicos

ludos, ibi de quavis re dicturus et cuius responsurus.
Etiam Serranus vertit *pugilice*.

L. 25. Vulg. ἐπέλεψθην. Steph. marg. „Scrib. ἀπέλεψθην, id est, assequi non potui, quae a te dicebantur. Id recepi. Nec aliter Fic. accepisse videtur.

L. ult. Ald. ed. ἄδικος ὁδε, quod putabat Steph. i defendi posse, vt iocose dictum sit pro Εὐδικος. I ioco tali hic locus non fuit.

P. 218. L. 24. Steph. marg. „In quodam vet. [no scio quo] post ἀπλουστάτος legitur καὶ ἀληθέστατος. Sic vero et paulo post copulatur ἀληθής et ἀπλοῦς iuxta illud dictum Euripidis: ἀπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἐστίν.“ Nihil addendum esse etiam Bip. viderunt.

L. 27. Ex Iliad. IX, 309—314. nonnullis verbis mutatis.

P. 221. l. 7. ἔχῃ et contra l. 9. εἴποις legendum censuit Steph. Neutra mutatione est opus.

P. 222. l. 2. Olim erat οὐδὲ ἀριθμὸν, quod recipi mutavit Steph. Nempe est participium ἀριθμῶν, quod postulatur.

L. 14. Mirum quod a form. περὶ λογισμὸν ad alteram structuram π. λογισμῶν transit. Neque tam mutandum quidquam puto.

L. 16. Steph. marg.: „Est captio ex ambiguo quod ἀγαθὸς dicatur etiam, qui est peritus. Sed περὶ λογισμῶν interpretari malim: in computationibus vel, in ratiocinationibus: et λογιστικὸς ratiocinator vel computator, s. ratiocinandi peritus.“

P. 223. l. 8. Vulg. post ὁμολόγηται interrogandum signum. Mutavi et hic et alibi interpunctionem.

L. 9. τὸ τρίτον legi maluit Schl., quod astronomus vix distinctus a λογιστικῷ et γεωμέτρῳ fuerit. At h. l. Socrates separatim spectat.

L. 20. Vulg. non post μεγαλάνη. sed post αὐτὴ comma ponitur.

P. 224. l. 2. Marg. Steph. „Γραφ· ἔτι τὰ ὑποδ.“
fortassis e Fic. Sed ἐπειτα respondet praeced. προῶτον.

L. 5. Vulgo ἐπειδή, quod ferri nequit. Reposui
igitur h. l. ἔτι δὲ —

L. 11. Steph. marg. In ed. praeced. [nempe Bas.
2.] ἐπιστημῶν pro ἐπιστήμων.

L. 13. διαγραμμάτων ὁρθ. legi voluit Corn. quia
antea διαγράμματα memorantur.

P. 226. l. 4. Steph. non post λέγειν sed post Ἀχιλ-
λῆα voluit interpungi. Id structuram non iuvat, quae
non sibi constat. Debebat esse: ἐπεὶ καὶ νῦν ὡς
ἔστιν. σοῦ λέγοντος, ὅτι ἐν τοῖς ἔπειν — Πλεῖς δ' Ἀ-
χιλλεύς ε. τ. Ο. λέγει ὡς ἄλ. ὄντα, ἔτοπον — aut σου
ἐνδεικνύμενον τὸν Ἀχ. λέγειν — Retulit ἐνδεικνύμενος
ad Πλεῖς.

L. 10. Iliad. IX, 313. s. Seqq. versus sunt ex eo-
dem libro 357—363.

L. 25. Iliad. I, 169. sqq.

P. 227. l. 25. Vulg. ὡς αἰσθανόμενος. Steph. marg.
γραφ· ὡς μὴ αἰσθανόμενος. Quod a Fic. expressum
recepit. Nam sensus esse debet: apparet nihil ad eum
dixisse Vlysssem, utpote non sentientem eum mentiri.

L. 27. Steph. marg.: „Mendosus esse hic locus
videtur.“ Itaque verba quaedam excidisse putat. Alii
post ὕστερον interpungunt. Mihi verba ὕστερον —
ἐρη spuria videntur, ex interpretamento margini ad-
scripto textis illata. Respicitur autem ad Il. IX, 360.
et 660.

P. 228. l. 3. Iliad. IX, 650—655. (646 sq. Heyn.)
ὅτι μεθήσομαι est, pro quo perperam, non consulto,
hic μεθήσ. legi monet Schl. —

L. 13. E. Schol. εὐηθίας pro εὐηθείας dedi.

P. 229. l. 5. Vulg. post σοφῶν interrog. signum
ponitur.

P. 230. l. 4. κατηβολή pro vulg. καταβολή e Schol.
legendum videri possit. Sed Grammatici alii for-

nam κατάβολή tuentur (v. Ruhnck. ad Tim. p. 1. quamquam κατηβολὴ dictum est (v. Foës. Oe. Hipp. p. 326. Franz. ad Galen. gloss. p. 496.).

L. 13. Post. λέγων excidit λέγειν, aut tale quoddam verbum, nisi velis μακρῶ — λόγῳ [scil. ἰάσατο] cum Schl.

L. 20. ὑπὲρ ἰμοῦ scribendum censet Heusd. At Soph. Cyr. 1, 2, 13. ἦν τι δὲ παρὶ τοῦ κοινοῦ, c. §. 9. erat ἦν τι δέονται ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ.

L. 27. Steph. marg. γράβ. ταῦτα ἐγὼ ποιῶ. opus emendatione. Verbum ex antecedi. repetendum est.

P. 232. l. 1. Steph. ed. ὁ ἰκὼν. ἔοικε. Et in m. habet: „Sic in Ald. Sed puto scribendum: ὁ ἰκὼν ἔοικε, vel ὁ ἰκὼν ἔοικε, ut subaud. ἀμεινῶν εἰς. Hoc e Bas. 1. 2. recepi.

L. 6. Ex Ficini versione et loci ratione scribit Heusd.: οἷχ ὁ ἰσχυρότερος καὶ βελτίων τὸ σ. Videtur tamen βελτίων et τὰ ἰσχυρὰ et τὰ καλὰ complecti.

L. 11. Recte vidit Heusd. hanc responsionem convenire Hippiae; itaque Socrati tribuit ita: ὡς ἔοικε γε καὶ (malim ἔοικε δὲ καὶ) κ. τ. λ. οὕτως ἔοικε.

P. 233. l. 15. Vulg. ἀμεινῶν, ἢ ἰκὼν. ἀμεινῶν gendum esse iam Corn. et Schl. viderunt. Nam melius esse meliorem postea demum colligitur. Steph. ad marg. „For. ἢ ἢ ἰκὼν.“ Sed hoc quod praeceperant Corn. et iam Ficin.

P. 233. l. 18. s. Vulg. τὰ δὲ τῆς πονηρίας. Audacter mutavi, sed ad sensum accommodate. enim factorum genus, sed animorum natura contra sibi in li. l. opponitur. Corn. censuit legendum δὲ τῆς πονηρίας, quod idem ac τῇ δὲ πονηροτέρῃ contendit, perperam. Schl. coniecit: τὰ αὐτὰ πονηρὰ s. πονηροτέρῃ ἄκ.

L. 22. Vulg. ἀμεινόνος, ἔστιν. Steph. marg. „

ἀμείνων ἔστιν ἥ τις ἐκ. etc. interpungendo post τοῦ-
τον, ut sit eadem sermonis forma, quae in praeced.
Etiam hic verum viderat Corn., quem cum Schl. se-
quutus sum.

P. 234. l. 4. Vulg. post ἐπιστήμας comma. Sed
structura est: οὐχὶ ἡ καθαρίστ. — καὶ ἡ ἀμείνων
ἰάλλα π.

P. 26. Post ἀδικωτέρα recte vidit Heusd. excidisse
Hippiæ responsonem τοῖσι αὐτ., quam etiam Fic.
expressit.

L. 28. Facile existimare potest pro ἀσθενεστ. ex-
cidisse ἢ ἀδυνατωτέρα (aut ἀσθενεσττέρα, ut Heusd.
voluit). At mihi videtur omnis locus ἡ δὲ ἀμ. ὁδ. ma-
le ex antecedd. repetitus.

IN CRATYLVUM.

P. 237. Inscr. in Steph. Κράτυλος, ἡ περὶ ὀνομα-
τῶν ὁρθότητος. λογικός. Τὰ τοῦ Διαλόγου Κρατύ-
λου πρόσωπα Ἑρμογένης, Κρατύτος, Σωκράτης. Cra-
tylus Heracliti fuit discipulus, Hermogenes frater
egenus dimitis Calliae. Caeterum quae serio disputata
sunt, quae ironice dicta, accurate Schl. distinxit.

P. 236. l. 2. ἀνακοινωσώμεθα e cod. Guelph. vide-
tur scribendum, quia suam disputationem cum Socrate
communicare volunt.

L. 6. Vulg. αὐτῶν. Ex edd. vett. et cod. Gu. emen-
dauit Hdf.

L. 9. Quia pro εἰ in Gu. πότιρον, coniecit Hdf. s
Plat. fortassis partic. interr. omnino esse omissam.

L. 10. Verba αὐτῷ γε τ. ὅ εἶναι quia in Bas. 2. de-
sunt, nec Fic. expressit, pro gloss. habuit Fisch.

L. 12. ἀνθρώποις vulg. deest. Steph. in marg. ad-
notauit. E Gu. et Bas. 2. recepi cum Hdf., Fisch. pro
gloss. habuit.

L. 17. πρὸς ἐμὲ dedit Hdf.

P. 237. l. 12. Vulg. ἐκώλυσε. E Gu. emendaui

Hdf. Sensus postulat *prohiberet*; non *prohibuisset*.

L. 16. Hdf. e Gu. dedit *Ἐρμολόγη*, ratus Dativum e latina magis quam graeca ratione poni.

L. 17. Heusd. coniecit *ὥσπερ λέγεις*. At *ὥσπερ* ita esse *propemodum* docet Hdf. *σκοπεῖν* pro *σκοπεῖν* cum Schl. cod. Gu.

L. 26. Mauult Hdf. *τοῦτο καὶ εἶναι τ. ὁ*.

L. 28. s. Haec est scriptura ed. Ald. et Bas. 1. etiam a Fic. expressa, quam Steph. retinuit, qui in marg. *γραμ. οὐδὲν ἦτιον τὸ ὁρθῶς ἔχειν τοῦ προτέρου· ὥσπερ τοῖς οἰκ.* Nimirum Bas. 2. ita exhibet: *οὐδὲν ἦτιον τὸ ὑστερον ὁρθῶς ἔχειν τοῦ προτέρου, ὥσπ. τ. οἰκ. ἡμεῖς μετατιθέμεθα, οὐδὲν ἦτιον τοῦτο εἶναι ὁρθὸν τὸ μετατιθέν τοῦ προτέρου κειμένον.* Ita etiam cod. Gu., nisi quod post *ὁρθῶς ἔχειν* (priori loco) non habet *τοῦ προτέρου*. Cornar.: „Legendam est ex cod. ms. *οὐδὲν ἦτιον τὸ ὑστερον ὁρθῶς ἔχειν τοῦ προτέρου, ὥσπ. τ. ο.* — *μετ.* et tum Aldinam scripturam, tum postrema verba Bas. 2. (post *μετατ.* addita) pro glossematis habet. Hdf. tamen edidit: *οὐδὲν ἦτιον τὸ ὑστερον ὁρθῶς ἔχειν, ὥσπερ τοῖς οἰκ. ἡ. μετ., οὐδὲν ἦτιον τοῦτο εἶναι ὁρθὸν τὸ μετατιθέν τοῦ προτέρου κειμένου· οὐ γὰρ* — in quibus manifestum est duplicem antiquam coniunctam esse lectionem. Mihi primitus scriptum esse videtur: *οὐδὲν ἦτιον τοῦτο ἔχειν ὁρθῶς, τὸ μετατιθέν, ὥσπερ — μετατιθ. ὡ γὰρ* — reliqua autem interpretum esse additamenta. Pro *μετατιθ.* Gu. *μεθιστάμεθα*.

P. 238. l. 8. Vulg. *ὁ ἐν θῇ καλεῖν τις ἔκ.* Ordinem meliorem e Gu. restituit Hdf. Ita nobis cum Heusd. vel *θῇ* in *θελῇ* mutandum vel scribendum: *ὁ ἐν θῇ καὶ καλῇ τις* —

L. 18. Steph. marg. „For. λόγος, ὁ μὲν ἀληθής, ὁ δὲ ψ.“ Sed iam alibi animaduersum ὁ δὲ poni, non oraced. ὁ μὲν, et vidd. Fisch. et Hdf. h. l.

L. 21. Verba *τί γάρ* — *γαρή*, quae in omnibus edd. desunt, e Gu. addidit Hdf. Et sunt Platonica.

L. 22. Steph. marg. „For. *τούτω τῷ λόγῳ*, recte adversantur F. et Hdf. atque hic reddit: fieri igitur potest, ut *λόγῳ* (quod *ὀνόματι* opponitur) aliquis dicat; quae sunt etc. Idem monet hic articulo *τὸ* post *ταῦτο* esse opus.

L. 26. Hdf. e Gu. edidit: *τὰ δὲ μικρότερα* — sed recte hic se Posituius habet et mox Compar.

P. 109. l. 2. Vulg. *ἄρα* et post *λέγεται* interrog. signum. Emendavit Hdf.

L. 4. Steph. e coniect. Corn. dedit: *μόριον, οἱ πινυθῆς*; Renocavit vet. scripturam ex edd. praec. et Gu. Hdf. atque illustrat.

L. 14. Post *ἐκάσταις* (quod Bas. 2. omisit) Gu. addit *ἐρίους*, in quo *ἐρίους* latere suspicantur Buttm. et Hdf. *ἰδὲ* h. l. opponitur voc. *κοινῇ*.

L. 22. Vulgo *τοιούδε ἢ ἔχ.* — E cod. Gu. recepit meliorem lectionem Hdf. Iam Bas. 2. *τοιούτω δὲ σοί*. Mox vulg. *ὅτι αὐτῶν*, quod ex Bas. 2. et Gu. emendavit Hdf. Non quaeritur an *aliquae* res habeant certam naturam, sed, an *omnes*.

L. 26. *τί δαὲ* pro *τ. δὲ* e Gu. recepit Hdf. Non enim continuatur oratio, ut mox.

P. 240. l. 1. *δὴ ταυτὸ* Bas. 2. vnde Fic. coniicit *τοῦτ' αὐτὸ*, Hdf., si correctione opus sit, *ταῦτο* malit.

L. 6. Vulg. post *τοὺς μὲν* et post *προνόμους* commata (atque ita etiam in seqq.) quae recte sustulit Hdf.

L. 10. Ex Fic. versione coniicit Hdf. legendum: *ἐκάστω ἑκαῖστα*.

L. 18. Est hic Enthydemus Thurius (quia Thuriis aliquamdiu habitavit, Chio natus) a quo dialogus nomen habet, homo sophisticae artis peritissimus, diversus ab Enthydemō, Cephalī f., et ab Enthydemō Dioclis f.

L. 22. Vulg. πάντα πᾶσιν. Ex Gu. ordinem mutanti Hdf. recte.

L. 24. Etiam h. l. et l. 27. αὐτῶν pro αὐτῶν scripsit Hdf.

L. 25. ὄντα, quod vulg. deerat, e Gu. adiecit Hdf. ad sensum et ad concinnitatem necessarium.

L. 27. καὶ ante καθ' αὐτὰ a Fic. non expressum, abesse malit Hdf.

P. 241. l. 3. Vulg. hic et paulo post αὐτὰ — Emendavit Hdf. Contra L. 4. vulg. αὐτῶν. Cod. Gu. ἡ αὐτὰ καὶ α.

L. 7. Post τμητέον Bas. 2. addit τῶν ὄντων, sed Gu. ἐστίν, vtrumque ex interpretamento.

L. 16. 17. Plusquamperf. ἐπεφύκει tuctur Hdf. contra Hermann. (ad Eurip. Hec. p. 96. de emend. gr. p. 202.) πέφυκεν. Nam ita etiam p. 244, 1. et 11. legitur, vbi iota non ex v. paragog. oriri potuit.

L. 19. Vulg. μὴ τις τ. πρῶξεων ἐστι; Hdf. eo ordine posuit, quo Gu.

L. 20. Hdf. maluit: πότερον οὖν αὐτῶν, ἢ ἄν τῶ — (αὐτῶν in Gu. additur.)

P. 241. l. 26. Platonicum vsum aut λέγομεν aut λέγουσιν οἱ λέγοντες postulare monet Hdf. Hinc verbum ὀνομάζ. (i. e. nomina proferendo — Bas. 2. καὶ διονομαζόντες quod ex οἱ ὄνομ., aut καὶ δὴ ὄνομ. ortum putat Fisch.) γ. κ. λ. τ. λόγους ab aliena manu adiecta putat. Tuetur ea Schl.

P. 242. l. 18. Quia cod. Gu. ἔγωγε, Hdf. coniiecit: ἐγὼ σε.

L. 25. Steph. marg. „For. ἄρ' οὐ διδάσκουμεν.“ At ἄρ' οὖν non raro adhiberi affirmanter prb ἄρ' οὐ s. ἄρ' οὖν οὐ docuit post Fi. Hdf.

P. 243. l. 3. Vulg. κεκρήσεται, quae forma an activo sensu vsurpetur, dubitatur, v. Piers. ad Moer. p. 293. certe non simpliciter de actione futura dicitur, v. Matthiae Gramm. gr. p. 692. s. Itaque, quum postea κρή-

σεται saepius legatur, etiam h. l. recte Hdf. e Gu. restituit.

L. 5. καλῶς post ὀνόματι, quod in edd. vett. et Gu. deest, Steph. e coniect. Corn. addidit, estque ad con-
cinnitatem necessarium.

L. 15. Οὐδὲ τοῦτό γε ἔχεις e Bas. 2. recepit Hdf.

L. 17. εἶναι post σοι e Gu. cum Hdf. addidi. In Gu. pro νομός et mox ubique pro νομοθέτης est ὀνο-
ματοθέτης, hoc loco male. Confusa haec in nostro
dialogo esse a librariis docet Heusd. p. 79. qui l. 24.
et p. 393. E. 404. B. C. 408. B. 427. C. 431. E. 437.
L. ed. Steph. e Fic. versione legi ὀνοματοθέτης (ὀνο-
ματοθέτης potius) iubet.

L. 20. Hdf. e Gu. edidit πῶς ἂν εἶναι. Sed qui sit, non
qui esse possit, declaratur.

L. 27. ὀνοματοθέτης h. l. pro vulg. νομοθ. ponendu-
m erat.

P. 244. l. 9. Vulg. λῆναι ἢ ἐρῶ. Steph. marg. „Fic.
quoque λῆναι ἢ ἐρῶ videtur legiase.“ λῆναι e Gu., ἐ-
ρεῖ e Polluc. 7, 28. (vbi v. intpp.) restituit Hdf. V-
trumque etiam Fi. probauerat.

L. 13. Verba τὸ ἔργον post ποιῇ e Gu. adiecit
Hdf.

L. 19. τὸ ante ξύλον e Gu. additum, vt antea τὸν
ἐπίηρον fuit.

L. 26. ἐκῆντο ὃ ἐστὶν ὄν. cum Buttm. legi malit Hdf.
assentiente Schl. vt l. 4. s. cf. p. 246. Mox Gu. νεφῶς,
sed κύριος recte defendit Hdf.

P. 245. l. 11 Vulg. ὀνοματοθέτης. Correxerit e Gu.
Hdf. Pro ἀγρ. μῖν item θαυμάζειν vel tale aliquid aut
ἡνοοῖν, aut potius οὐδὲν δὴ τοῦτο ἄισπον legi vult;
amicus eius coniecit: οὐ δὲ τοῦτ' ἀγωνιᾶτε. Fic.
vertit ita, ac si legerit: οὐδὲ δ. τ. ἀγροῖν, ὅτι οὐδὲ εἰς
αὐτὸν αὐτ. — At si prius ἢ δὲ accipitur, quod ad sen-
tentiam, pro ὅτι positum, nihil est mutandum.

L. 5. Edd. vett. et Gu. ὁμῶς ὁρθῶς. Correx. St. et solet ita ὁμοίως poni seqq. partt. εἰν τε. v. Hdf.

L. 7. Hic et 10. vulg. νομοθέτην, quod e Gu. et Fic. emendavit Hdf.

P. 245. l. 17. Recte Buttm. post οὗτος deleri iussit ὅς, sensui contrarium. Vncinis certe inclusi. Praeterea paullo ante τε οὖν; legi iubet Schl. (wie nun?) Max vulg. εἰργασμένῳ. Ex Ald. Bas. 1. et Gu. restituit Hdf. praesens, quod vnice hic verum est.

L. 18. ἄν post γνῶν e Gu. addidit Hdf.

L. 19. δὴ post τίς e Gu. adiectum et Hdf.

L. 20. Olim Hdf. correxerat: ὁ τῷ τ. v. Fictio praeeunte; nunc recte vulg. explicat, subintell. ἐργασίας εἰργασμένον ἄν γνῶν —

L. 21. Et hic vulg. νομοθέτου e Gu. et Fic. correxit Hdf.

P. 246. l. 3. τὸ ante πηδ. cum Hdf. addidi. Cum eodem seq. vulg. Νομοθέτου mutatum.

L. 4. Steph. marg. „Cum accus. ὄνομα repetendum videtur verbum ποιῆσαι.“ Vel potius θέλει repet.

L. 17. σοι post πεισθήσ. cum eod. Gu. omitti mavult Hdf.

L. 24. τ' vulgo post ἔχον additum recte cum Gu. deleuit Hdf.

L. 27. Vulg. ἥτις ποτ' ἄν — Steph. marg. „For. ποτ' ἄν εἴη.“ Scilicet ὅστις ἄν non facile, nisi sequenti Coniunct. reperitur. Cod. Gu. ἥτ. ποτ' αὖ αὐτοῦ εἶπε ἢ ὁ. quod recepit Hdf. etsi αὖ abesse maluit. Equidem vulg. ordine seruato αὖ reposui.

P. 247. l. 2. Steph. marg. „For. μέ τις σκέψαι μὲν τῶν σκέψεων.“ Recte repudiarunt Fi. et Hdf. e vulgatam scripturam aliis exemplis illustrarunt. τελοῦντα subintell. σκέπτεσθαι.

L. 12. ἀποδέχομαι recte ponitur, quamquam Opus sequitur, quum sensus sit: quam amplectar — Lib.

Protagorae Ἀληθείας nomine fuit inscriptus. Mox Ἀλλ' pro Ἀλλὰ cum Gu. scripsit Hdf. ad hunc sensum habet: si etiam Protagorae disciplina tibi displicet, ut antea Cratyli.

L. 16. ὁρθότητος post ὄρου. e Gu. addidit Hdf., ut infra est.

L. 19. α̃ ante οἱ θεοὶ addi vult Hdf. Pro vulg. θανμάσιον cum eodem e Gu. dedi θανμασιόν.

L. 25. του legit Schol. unde Gu. περί τινος. Sed τοῦ ob sequ. articulum est necessarium. Homeri locus est Iliad. 20, 74. et, ad quem deinde respicitur, Il. 14, 291.

L. ult. Verba τί οὖν δὴ manult et ipsa Hermogeni tribui Hdf.

P. 248. l. 5. Cum Hdf. pro vulg. κυνέδιος e Gu. recepi visitatus κυνέδιος.

L. 6. Steph. marg. „Aut Batieam et Myrinen aliaque multa et huius poetae et aliorum. Verum etc. repetendo ex praeced. οὐκ οἶμαι τοῦτο σεμνόν τι εἶναι, γινῶναι ὅτι etc. Non enim iam de ave illa fortasse loquitur, sed ad alium eiusdem poetae locum respicit, in quo itidem dicit deos appellare Myrinen, quam homines vocent Batieam. Locus est Il. β., [813.] vbi scriptum est Μυρίνης, gemino v. Hdf. potius repetit: φαῦλον ἥγῃ μάθηνά τι εἶναι, debuisse autem proprie dici monet καὶ τὸν τῆς Μυρίνης λόγον.

L. 9. Sensus: illa Scamandrii et Astyanactis appellatio magis in humanam cadit cognitionem. Frustra nonneminem correxisse ἀνθρωπινώτερα recte monet Hdf.

L. 19. Post ἀφρον. subintell. τί ἂν φαίης;

L. 25. Homerus tamen Il. VI, 402. Hectorem ipsum appellasse filium Scamandrii dicit.

L. 27. E Gu. recepit Hdf. Οὐκοῦν αὖ καὶ Ὀμηρὸς γ' — γε certe male ex antecedd. repetitum.

P. 249. l. 1. κῆσθαι scil. ὄρουα.

L. 3. Serran. ἢ legi iussit.

L. 5. II. 22, 506. ἔβη ἔρυσσεν πύλας.

L. 10. Gu. σὺ δ' αὖ μ. Nempe apparetbat (φαίνεται) Homerum voluisse ὁρθότητα nominis Astyanacis declarare, sed ipsa haec ὁρθότης, cur propterea (ἢ δῆποτε) Homerus dixerit recte ita appellari, nondum intelligebatur.

L. 11. Hdf. dedit: Ἄλλ' ἄρα, posito post Ὀμηρος inter. signo.

L. 16. Steph. marg.: „For. ἀμφοτέρω ὄντα ὄνομα.“ Buttm. mauult εἶναι deleri. Hdf. coniicit: καὶ ἰσχυρὰ Ἑλληνικοῖς ταῦτα τὰ ὀνόματα (ὁ γὰρ Ἄν. κ. ὁ Ε. σ. τ. σημαίνει,) βασιλικὰ ἀμφοτέρω εἶναι τὰ ὀνόματα. Aut redundare Infin. aut intelligi ὥστε censet Fisch. qui Ficinum etiam verba aliter constituisse monet.

L. 19. λαυθάνω ξμ. scil. οὐδὲν λέγων.

L. 26. Gu. ἀλλὰ οὐ αὖ ἢ τ. γ. quod Fic. expressit.

L. 27. s. Locum mutilatum esse censet Buttm. et ita explet: ἐὰν γὰρ βοῦς ἑππου ἔκγονον φύσει πικρὸν ᾖ· οὐ μύσχος· ἀλλὰ πῶλον κλητέον· καὶ ἐὰν βοῦς ἔκγ. φ. ἑππος τέκῃ, οὐ πῶλ. κλ. — Hdf. coniecit (partim iuvante Gu. secunda manu): ἐὰν βοῦς ἔκγονον φύσει ᾖ, μύσχος οὐ πῶλον κλητέον· εἰ δὲ ἑππος π. φ. τ. μύσχος, οὐ π. κλ. Simplicius est, cum Schl. delet μύσχος, interpretamentum, quod yncinis inclusi.

P. 250. l. 2. s. Vulg. interpung. ἄλλο δὲ τὸ ἔκγονον, α. hinc Schl. maluit ἄλλον δὲ τ. ε. sed recte Hdf. interpunctionem mutauit. Idem recte e Gu. κλητέον dedit pro κλητέον, vt mox. Alioqui esse debebat: τὸ ἔκγονον κλητέον ἄνθρ.

L. 9. Restitui παρακρούσομαι ex edd. vett. pro ωμαι vti St. correxit. V. de hoc vsu p. μὴ Hdf. ad. l. l. Fischer. Anim. ad Well. IV, 298. Matthiae Grammat. gr. mai. p. 737. s.

L. 10. Hdf. ex Gu. dedit: γράμμα, ἢ ἀφῆρηται ἡμοῖς

non praestat. ἐγκρατῇ εἶναι dicuntur quae vim suam obtinent.

L. 13. ἀλλ' ὥστερ — ad hanc protasin apodosis quasi continetur verbis l. 26. Οὐκοῦν etc.

L. 15. τε ante ε ex Gu. addidit Hdf. Ex Bass. et Corn. coniect. accesserunt verba καὶ τοῦ ὁ, quae in Ald. desunt. — L. 16. Hdf. dedit φωνήεσι. Recte Schaeff. ad Exc. e cod. Paris. adiecta Greg. Cor. p. 678. „Formam εἶσι talium Dativorum, quam recentiores Grammatici, illa (in εἶσι quae vera est, cf. Etym. Leid. ib. p. 310.) plane neglecta, in ordinem receperunt, non memini me legere.“ ὅφωνα h. l. dicuntur, quae alias σύμφωνα. — L. 77. Gu. ὀνοματοποιούντες. — L. 18. αὐτοῦ sc. τοῦ στοιχείου, quamquam Hdf. malebat ἐκάστου. — L. 23. Etiam hic vulg. νομοθέτης.

P. 251. l. 2. Post γίγνηται vulg. comma; imitavit Hdf. ut ad ἐργονορ intelligatur ἔσται — L. 5. Hdf. e Gu. χρώμασι καὶ ὁμαῖς quod et Fic. expressit. At medicamina tum coloribus tum odoribus variasunt. — L. 9. Hdf. e coniect. edidit οὕτω δὲ ἴσως (quod h. l. modeste dictum pro, utique.) At ipse vulg. οὕτω δὲ aliis locis defendit ad Phaed. T. IV. p. 73. — L. 19. ἄγος scribi in Add. iussit Hdf. — L. 26. Gu. γίγνονται, quod, abiecto αὐν, praefereendum putat Hdf.

P. 252. l. 1. Post ἐμπροσθεν vulg. interr. signum. Delevit Hdf. — L. 3. Post ἐπ. ἔχειν idem additum malit τὸ ἐργονορ. — L. 5. Non cum Gu. legendum οὐ τὸ τ. γ. — ἀποδοτέον; Nam responsio non quadrat. — L. 16. φαίνεται ad εἶναι, non ad totam Socratis sententiam, spectare monet Hdf. — L. 18. ἄ ante αὐν δ. e Gu. adiecit Hdf. Ita sententia recta existit. — L. 19. Vulg. αὐτῶ. E Gu. et edd. vett. emendavit Hdf., in quibus libris ita locus legitur: σημεῖον δὲ αὐτοῦ ἢ ἐν Τροίᾳ μονή* τοῦ πλήθους τε καὶ καρτερίας. Sed, ut St. edidit, Fic. legisse videtur. — L. 23.

Chrysippus Pelopis fuit filius, nouercae impulsu necatus, ὡς ὁμῶς est, *perquam saeuia*.

P. 253. l. 1. ἀπειρὲς cum Buttm. scribi mauult Hdf. — L. 3. Vulg. αὐτὸ — emendauit Hdf. — L. 5. Ante ἄξιον excidisse puto ὥστε. Buttm. supplebat: οἶμαι δὲ τὸν Πέλοπα, sed Hdf. καίσθαι, σημαίνειν — ὀρῶντα. καὶ (quod Gu. addit) ἄξιός εἶναι. — L. 10. Hdf. coniecit: ὅσης αὐτὸ δ. ἐνεπιμπλή — ὀρῶντα. — At solent ut interdum Nominatiui absolute poni, alia structura praecedente. Ad rem v. Soph. Electr. 508. — L. 16. Male vulg. ἄτε — L. 17. ὦν κ. τ. pro ὦν καὶ τέλος τοῦτο ἦν, ὅτι. — L. 19. ταλαντεία maluerunt Spaldh. et Schl. quod certe facilius a ταλαντεύω derivari potuit, et confirmari vbb. sqq. ταλάντατον — Τάνταλον videtur. — Hdf. e Bas. 2. recepit θαυμαστή, quod cum Fisch. repudio. Sed cum Hdf. e Gu. σύμφωνος pro συμφώνως scripsi, atque post ὄνομα. interpunctum, vbi vulg. nulla interpunctio, post ζοικεν punctum sustuli. Etiam post Τάνταλον l. 22. vulg. positum punctum.

P. 254. l. 1. Vulg. συντεθ. δ' εἰς — E Gu. suppleuit Hdf. vt perspicuitati consuleretur. — L. 2. Sertran. ait se vet. cod. (nescio cuius) auctoritate legere: ὃ δὴ προσέκειν φασὲν ὄνομα οἷόν τε εἶναι τὸ εἶναι ἄπεργ. Steph. marg. „quam quidem vim (significandae rerum naturae) nomini inesse debere dicimus. Ad verbum: quod dicimus consentaneum esse nomini vt possit efficere. Ita lectio haec manere intacta poterit.“ Recte. — L. 4. Steph. marg. γὰρ αὐτίος ἄλλος τοῦ ζῆν. — L. 6. Steph. e prava Corn. coniectura edidit: οὕτως, τῷ θεῷ ε. Restituit antiquam lectionem e Gu. et edd. vet. Hdf. — L. 9. εἶναι ποῦς υἱόν e Gu. addidit recte Hdf., qui idem post δόξαεν abesse maluit. Non autem probandum, quod idem (praecedente Gu.) coniicit: ὅβρ. μὲν οὖν κ' δόξ. ἄν ε. — L. 11. z. Vulg. κόροξ. E Gu. et edd. vet. accusatiuum restituit

Hdf. Plene facit: χρόνος γὰρ κόρον (τοῦ τοῦ) σημαίνου. οὐ πᾶσα — Itaque et post σημ., comma positum. — Steph. marg. „γραμ. Κρότος δὲ τὸ χρόνου κόρος σημαίνει“ sive sensu et ex Serrani vers. Imo Plato vult χρόνον esse κόρον τοῦ τοῦ. cf. Hdf. κόρος hic a κορεῖν ductum. — L. 15. Recte Schl. monuit, non maiuscula littera ut vulg. Οὐρανὺς legendum esse, nam est adiectivum ad εἰς τὸ ἄνω ὅ. pertinens, unde Οὐρανὸς derivatur, explicatum etymol. per seqq. — L. 20. Steph. ἐπανοίμην. Ex edd. vet. ἐπανομένη reposuit Hdf., probante Fisch. Antea τίνας ἐν λέγει — est: quibus praeterea nominibus appelletur. — L. 21. Steph. marg. „For. ἕως ἂν ἀπεπειρευθῇ, nisi repetatur ἂν ex praecedentibus.“ Addit Gu. sed tum ἀποπειραθείην scribendum monet Hdf. Nihil mutat Fisch. ἕως est quamdiu, ἕως ἂν quoad. εἰ ante τι deleri mavult Hdf. — L. 22. Vulg. ἀπορεῖ. Quod e Gu. recepit Hdf. ἀπερεῖ (i. e. ἀποκαμεῖται) etiam Fic. expressit; an deficiat. — L. 25. Vulg. δοκεῖ. E Gu. emendavit Hdf. — L. 27. Vulg. Πυρίλον. Eo, quod e Gu. restituit Hdf., ducit scriptura edd. vet. Πυρίλου του. Πρὸς Πάλλα fuit pagus tribus Acamantidis. Euthyphron haud dubie est, cuius nomine dialogus inscribitur.

P. 255. l. 4. Vulg. οὕτως. εἶναι post τήμερον ex Att. ratione redundat. — L. 6. ξυνδοκοῖ Gu. — L. 11. ἂν ante ἀκουσ. addi mavult Hdf. — L. 22. Etiam Gu. ut Sch. χαίρειν εἶν, unde conici possit: χοῖναι χαίρειν εἶν, sed ap. Plat. saepe εἶν pro χαίρειν εἶν v. Hdf.

P. 256. l. 9. Non a θᾶν sed a θέσθαι nomen repetit Herod. 2, 52. — L. 12. s. Hdf. conicit: Σ. τί οὖν — σκοποῦμεν; ἢ (quod Gu. addit) δηλον δὴ — ἀνθρώπους; E. δαίμονας. Σ. καὶ ὡς ἀληθῶς (ubi Gu. γε addit) δαίμονας. — Steph. marg. ad Σοι. δαίμονας; καὶ ὡς etc. „γραμ. Διελόμεθα οὕτως, ὅ

Ἐμμογ. quae lectio a Serr. expressa — L. 21. Versus Hesiodi Opp. et D. 120. ss. in textis aliter leguntur, atque etiam apud alios varie scribuntur, ita ut diversam antiquam fuisse eorum lectionem pateat. V. Fisch. et Brunck. Guom. Poet. p. 153. Steph. marg. „*ἔμμογ*· Ἀντὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γ· — L. 27. v. Hesiod. l. l. 174.

P. 257. l. 1. οἷος ex Bas 2. coniecit P., male, et ad φάναι pertinet. — L. 3. Male post δαλνους olim comma legebatur. Emendavit Hdf. — L. 7. Olim Hdf. coniecerat αὐτῶ, (nempe Hesiodo) nunc intelligit vulg. ita: ipsum nomen in prisco nostro sermone legitur, συμβ. scil. ὄν. Proclus (ut e Schol. eius Mss. colligitur) post ὄνομα additum legisse putatur δαλμων. Imo de suo hoc addidit. — L. 12. Cod. Guelf. κάγω. — L. 21. Vulg. ἐμμοθέντες, ἢ θεῶς θνητῶν ἢ θνητοῖ θεῶς. Emendatum ab Hdf. e cod. Gud., atque ita iam partim coniecerat V. D. Obs. Misc. VII. p. 273. Verba τὴν Ἀττικὴν suspecta sunt Heindorfio. — L. 27. Post ἐρωτᾶν male Steph. inseri voluit καὶ ἀποχολέσθαι. Sed Buttmann. pro ἐρωτᾶν legi iussit εἶρεν, probante Hdf. Mox perperam edd. vett. εἶρεν.

P. 258. l. 1. Verba vucinis inclusa non leguntur in codd. nec in edd. vett. Addidit ea Stph. e coniectura Cornarii. Ipse Steph. coniecit, quod probabilius Heindorfio videtur καὶ ἐρωτητικοὶ (ab ἐρωτᾶν), quod etiam Ficin. expressisse videtur. ὁητορικῶς τινες ἢ καὶ maluit scribi Hdf., si antea εἶρεν pro ἐρωτᾶν legatur. Rectius Schl. censet ἐρωτητικοὶ male legi. Nunc enim non derinatio vocab. ab ἐρωτᾶν sed ab εἶρεν (ἥρως pro εἶρως) erat declaranda. — L. 6. σὺ ἐχ. εἶπ. coniecit Hdf. — L. 10. vulg. iunctim ὄν· λαδῇ Mutavi cum Bas. 2. — L. 14. Σκόπει δὲ λ. manu Hdf. — παρ' ὃ βουλ. ὄνομ. est: ondecunque volumus, nomina ducentes, Mox ὁῦμος et

dictum quoddam. — L. 21. Steph. ἐξ ἄλλων δὲ
 nicit. — L. 22. In ed. Steph. et seqq. τα δὲ ὁξέως
 ῥήματα φ. Deest ὁξέως in cod. Guelf. edd. vet. nec
 ic. expressam. Debuit post βαρ. poni. Buttm. con-
 it: βαρύτερα ὁξύτερα φθ. probantibus. H. et
 M. — L. 23. Edd. vet. τοῦτον. Steph. τοῦτο. Cum
 et Bas. 2. τούτων dedit H.

P. 259. l. 2. τὸ ante ἄνωπε cod. Gu. omittit. —
 5. Vulg. τί οὖν τὸ μ. τ. distinguendum rectius vi-
 St. quem sequitur H. Heusd. maluit: τί οὖν τὸ
 τα τοῦτο; — Sed colloquentium personas esse con-
 as censet Hdf. et ita constituit: Ἐρμ. Τί οὖν; —
 θ. Σω. πᾶν γε. Ἐρμ. ὥστερ — ἀνθρώπου. Σω.
 ς γὰρ οὐ; Ἐρμ. Περ. — ἐμπροσθεν. Σω. ψυχὴν
 λ. Quemadmodum in seqq. Hermocrates Socra-
 n de singulis quaerit. Eum sequitur Schl. Heusd.,
 i ipse vidit verba ψυχὴν λέγειν Socrati non conue-
 re, coniecit: — ἐμπροσθεν. Ἐρμ. ψυχὴν — τὸ σῶ-
 Σω. val. ὡς μὲν — τὸ μετὰ τοῦτο est, illud
 od consequitur. ὥστερ cum ἰξῆς εἶνα cohaeret,
 si ἐμπροσθεν in nonu. edd. punctum ponitur. —
 17. Cod. Gu. ἅμα δὲ καὶ ἐκλεπτότεος probante Hdf.
 ἀμφὶ Εὐθύφρωνα paulo post sunt Euthyphron ei-
 e similes. Steph. legi maluit τῶν (a τὰ) ἀμφὶ Εὐθ.
 τοῦτου deleri (ante τ. ἀ. E.). Ficinum pro τοῦτου
 repositionem aliquam legisse coniecit F. — L. 23.
 εἶν vulg. correxit H. e Gu.

P. 260. l. 2. Vulg. ἡ cum Hdf. in ἦ mutauit. Nam
 i illi δυνάμει quae omnia continet, nomen tribuitur
 χῆ. Probat etiam Schl. — L. 4. vs. Vulgo ita dis-
 guantur. Ἐρμ. Πᾶν μὲν οὖν. Σω. καὶ δοκεῖ —
 εν. εἶναι. Ἐρμ. καὶ γὰρ ἐστὶ. Σω. γελοῖον μίντοι
 λ. Emendauit Hdf. post Heusd. qui praeterea
 am verba ἀλλὰ δὲ — ἔχειν Socrati, τὸ σῶμα λ.
 rmogeni, val. πολλ. etc. Socrati tribuit. Sed Her-
 ogenes partes interrogantis sustinet, vnde Hdf. post

λέγεις interr. notam posuit — L. 10. καὶ ante πᾶν
esse malit Hdf. ut πᾶν ad ἀμαρτὴν pertinens tra-
positum sit. Certe καὶ πᾶν cum ἀμ. iungendum
nec καὶ πᾶν τι cum Gu. legendum. — L. 13. pro
μήμῃ in Stob. σημάμῃ, quod recepit Hdf. Idem l.
coniecit τοῦτον δὲ. — L. 18. Hdf. e cod. Gu. edidit
τοῦτο, ὡς περ αὐτὸ ἔπον. Nihil mutandum et ne p-
τοῦτο quidem interpungendum putavi, sed l. 19
vbi vulg. οὐδὲν δεῖν — οὐ δὲ γρ. cum Hdf. e Gu. et
mutavi. Scilicet si σῶμα a σῶω, σαῶω derivatur,
litera quidem inserenda est. — L. 25. Male post
ται ap. Hdf. punctum ponitur. — L. 26. νοῦν ἔχο-
e Bas. 2. legi manuit Hdf. Ad ἕνα μὲν supplendum
γούμεν. — L. ult. αὐτοὶ ante ἑαυτοὺς e Gu. add.
Hdf.

P. 261. L. 13. Recte post νομον interr. notam p-
sunt Hdf. Mox cod. Gu. δίκαιον γέ τοι ἔστιν, et
male. — L. 17. Vulg. κινδυνεύουσι. — L. 19. P-
nomen τινες cum Gu. post μεταωρολόγοι (i. e. qui
altiori rerum cognitione subtilius disserunt) pos-
Hdf. — L. 26. s. τὴν τῶν πραγμ. οὐσίαν censeat
dici quae alibi τὰ ὄντως ὄντα, αὐτὰ τὰ εἶδη, sed
τῆς οὐσίας μετέχον ipsam rerum universitatem, q-
sensibus percipitur. — L. 27. Pro ὅτι e Gu. de-
Hdf. ὅτε.

S. 262. l. 5. Non male Gu. εἴ τινες. — L. 13.
διήλθ. c. 14. extr. — L. 16. μὲν post Γελ. e
additum. — L. 18. Hdf. e Gu. dedit παλαι² (i. e. t-
λαιά) ἅττα et post λέγοντα commate distinxit,
seqq. sensu: adeo propemodum antiqua, ut
Croni Rheaeque aetatem incidere videantur. Co-
ἀπειρώς non est cum σοφῇ iungendum. De He-
cliti dicto vid. Schleiermach. in Wolfii et Bn-
Mus. Antiq. Stud. vernacule scripto T. I. p. 3
ss. — L. 24. s. Vulg. τί οὐν δολεῖ — νοεῖν, ὅτι
ιανός (sic Ald.). Steph. in marg.: „For. τί ο

δοκῇ σοι ἄλλ. — νοῦν δ τιθέμενος [ita iam utraque Bas.] etc. ut etiam ponatur interr. nota post Κρόνον. [Ita cum Hdf. dedi.] Sed et accusativum ὀνόματα aut dresse aut^{us} potius ex seqq. subaudiendum puto. [Imo Πέλαρ et Κρόνον pro nominibus eorum ponitur. v. Hdf.] Item ὥσπερ οὖν scribendum, [ita Hdf.] ut vacet οὖν [pro ὥσπερ οὖν]. — Voc. Κρόνος videtur Plato hic retulisse ad χρονός. — L. vlt. Homeri locus est II. XIV. 201. 302. — Hesiodus in Theog. 337. ss. non deorum omnium facit parentes, ergo aut memoria lapsus est Pl. aut ad aliud fragmentum respexit. Orpheus locus ex hymno in Oceanum petitus videtur Schleiermacher.

P. 263. l. 3. καλλιγῶος pro vulg. καλιγῶος e Stob. edidit Hdf. Melius enim Gu. καλλιγῶος, aut totum locum cum Fi. ita e Stob. scribi: Ωκ. πρώ-
ταια καλλιγῶος ἤρξε γ. Atque ita dedi. — L. 4. Cod. Gu. ἐπιπόπει. Tum εἰ τι καὶ — mauult Hdf. — L. 8. Fic. legisse videtur τὸ αὐτὸ s. ταυτό. — L. 9. Vulg. διαττόμενον. Emendauit e Proclo Ruhnk. ad Tim. p. 80. quem F. et H. sequuntur. — L. 12. Gu. cod. τοῦτο μὲν οὖν. — L. 13. Vulg. μέλλω, quod ex Gu. et usu Plat. emendauit Hdf. — L. 14. εἰπο-
μεν. Cap. 14. — L. 17. Vulgo post αὐτὸν est pun-
ctum. — L. 18. Vulg. ὀνομάσθαι, τοῦ πρ. ὄν. E Gu. additum ἐπὶ. — L. 27. Verba καὶ τὸ ο e Corn. coniectura addidit Steph., quum in omnibus libris de-
sint nec Fic. ea expresserit nec opus iis sit, quum ὁ
αὐτὸν (cum articulo) deinde dicatur. Delevit Hdf.

P. 264. l. 1. ὁ δὲ Αἰδης Nominat. absolutus. αἰδῆς
i. q. δυσαιδέος. — L. 8. Comma post αὐτὸν delevi.
Nam ad αἰδῶν intell. ὄντα scil. τοῦ φοβεῖσθαι. —
L. 19. Et li. 1. vulg. δηλαδῆ. — L. 27. Gu. δεῖ ἐκεί-
νον. — L. vlt. Male olim ἄρα scriptum. Itaque et
interrogandi notae post Σειρήνας et ἄλλους πάντας,
positae vulgo, mutandae erant.

P. 265. l. 6. Ga. τέλειος, sed et forma τέλειος frequens ap. Plat. — L. 13. Ficin. legisse videtur φιλοσόφου ἐντεθυμημένου, probantibus Heusd. et Hdf. Nam dubitari potest, an ἐντεθυμημένου passivo sensu non occurrat, et ab ἐντεθυμημένου rectius ὅτι εἴς pendebit. Perperam enim post ἐντεθυμ. vulg. sub interr. signum. — L. 18. Post λεγομένους vulg. punctum. — L. 22. Et h. l. vulg. νομοθέτου, quod Ga. correxit Hdf. In Bass. edd. ὀνομασθέν. — L. 23. Hdf. edidit: τί δὲ Δήμητρᾷν τε — Θεοῦς, πᾶσι. Maluit: τί δὲ δὴ J. — L. vii. ἐρμολογίαν ἔχειν προεραοθῆναι.

P. 266. l. 1. Et hic vulg. νομοθέτης. — L. 3. τὴν ante τελ. e Ga. addidit Hdf. πολλάκις. Nempe in ἡραῖρα nomen ἡρᾶ est. — L. 7. Φεροειρότην. In qua nomine φῶνον vox, ut in Ἀπόλλων verbum ἡ πολλεύειν, inveniri potuit. — L. 14. Verba διότι τοιαύτη ἐστὶ censet inania esse Hdf. nisi scribatur: διότι τοιαύτη αὐτῇ (s. καὶ αὐτῇ) ἐστι. Et ita Fic. legisse videtur. — L. 19. Vulg. ἡ. Correxerit Hdf. — L. 21. In ed. Hdf. ὅτι ἂν μ.

P. 267. l. 5. s. Vulg. πάντα ταῦτα ἔν τι δ. E Ga. correxit Hdf. περιθειώσεις dicitur sulphuris circumlatio. Post δύναιν ἂν cum eodem Hdf. comma posui, nam δύνασθαι est, efficere posse. — L. 12. A Plat. datum esse ἀπολύων ἢ ἀπολοῦσθαι suspicatur Hdf. — L. 15. Proprie Ἀλλὸν dictum esse monuit Schl. — L. 18. ὥσπερ ἄκ. Mente repetendum: οὗ ὑπολαβεῖν, quemadmodum existimare oportet de τῷ ἀπύλουθός et ἄκοιτις. — L. 20. ἐνταῦθα, in Apollinis nomine. πόλῃσις περὶ τὸν οὐρανὸν est ipsa coeli conuersio. Nempe Ἀπόλλων i. q. ὁμοπλόων et coeli conuersionem et concentum musicum, qui una cum coeli conuersione efficitur, indicat. — L. 22. Post καλεῖται vulg. punctum. Per κωμικούς etc. Pythagorae intelliguntur. — L. 24. πολὺ εἰς τὴν ὁμοῦ πόλῃσιν

refert Hdf. Post πάντα vulg. punctum. — L. 27. Artic. τὴν ante ὁμοκ. e Steph. coniectura addidi.

P. 268. l. 5. Vulg. post φθ. τὴν punctum, Hdf. comma posuit. — L. 6. πολὺ in Gu. omissum et importunum est, unde et Hdf. vncinis inclusit. — L. 8. ἀπολοφωτος aut ἀπολύωντος postulari videntur. — L. 10. s. Vulg. ἐπωνόμασε. E Gu. correxit Hdf. — L. 12. derivatur ita nomen a λῶ h. e. θέλω. — L. 15. Cod. Gu. Αἰηθῶ (proprie Αἰηθῶ, Αἰηθῶ.) — L. 16. Steph. in marg. „For. διὰ τὸ ἀστερὶς etc. et subaud. ἐκλήσθαι.“ Probavit et Hdf. suadente omni loco, itaque διὰ, quod exciderat, facile restitui. Nam explicatur unde Ἀστερὶς dicta sit. — L. 19. Colon post γυναικὶ loco commatis posuit Hdf. Nam intell. ἐκάλειν ὁ καλέσας. Idem mauult ἢ ante διὰ abesse.

P. 269. l. 3. περὶ δὲ ponitur ac si praecessisset: ὁ δὲ δίων. Ante τοῦ ἀφροῦ intell. ἐκ et respicitur ad Theog. 195. — L. 14. ἢ ante ἀπὸ τῆς γῆς in Gu. omissum, nec a Fic. expressum, vncinis inclusi ut ἀπὸ τῆς γ. ad μετῴω, ἐν τ. χειρὶ ad πύλλειν referatur. ὀρχαῖν active est i. q. κινεῖν. — L. 21. οἱ γὰρ περὶ Ὀμ. δεινοὶ sunt philosophi et sophistae, qui se maxime Homerum intelligere putabant. — L. 24. s. Post διανοεῖσθαι vulg. punctum. ὥσπερ explicat Hdf. fere, quodammodo; sed idem coniecit: ἐν δὲ μιζόνως λέγειν θεοῦ νόησιν, ὥσπερ εἰ λέγοι — Mox Buttm. scribi voluit ἃ Θεονόα, quod non necessarium putavi, recte autem post χρησάμενος inseri καὶ τὸ σ voluit. Nam tres literae οἷς vocabulo νόησις designantur.

P. 270. l. 9. Verba τὸ εἶναι Ἡφ. in edd. vet. et Gu. desunt et Steph. hand dubie e Fic. interpretatione sumsit, unde vncinis inclusi, deleuit Hdf. Contra l. 10. verba ὥς ζοικεῖν ex edd. vet. et Gu. addita. — L. 11. Formam Ἀρην pro vulg. Ἀρη recepi,

e Gu. ad hiatum vitandum. — L. 19. Adumbravit Hom. II. V, 221. — L. 23. Socratis nomen hic male omissum in Steph. Tum coniecit St.: ταυτό γε σοκρ. Pertinet ταῦτα ad ὁ Ἑρμῆς. Mox περὶ λόγον τε (pro vulg. τε) dedit Hdf. quem sequutus sum. Nam καὶ τὸ ἔργ. εἶναι etc. pertinet ad verba πᾶσα αὐτῇ πρᾶξι. — L. vlt. ἔμπροσθεν. vid. p. 257.

P. 271. l. 1. Structura mutata est. Debuerat esse τὸ δὲ μῆσασθαι ἔστι μηχανήσασθαι. Loca Hom. multa sunt, ut II. VI, 157. φηοὶ redundat. — L. 3. Locus haud dubie interpolatus est. Vulgo: τὸ λέγειν τε καὶ τὸ εἰρεῖν μῆσ. Id e cod. Hassisten. ap. Corn. et Gu. emendavit Hdf. Sed idem recte vidit verba seqq. τὸ δὲ λ. δ. ε. εἰρεῖν e glossemate esse nata, quae nec Corn. in cod. illo inuenit. — L. 5. Etiam hic vulg. ὁ νομοθέτης. Post ὄνομ. subiunt. λέγων. Oratio obliqua in directam et allocutionem mutatur. — L. 8. Verba καὶ ἡ γε ἴσως — ἄγγελος ἦν spuria esse recte vidit Hdf., unde vncinis inclusi. — L. 22. Hdf. mavult: Πᾶν ἂν αἰπ. — L. 24. ἦτοι ὁ λόγος e Gu. edidit Hdf. sed articulo hic non est locus.

P. 272. l. 6. Non opus ut ἡ reponatur. — L. 12. ἰστικοὶ scil. ἄλλος εἶναι. Nempe ab αἰολεῖν, αἰόλλων derivat. — L. 15. Gu. τοῦτο δὲ ἰσικε τὸ ὄνομα, sed recte γαίνεται, apparet hoc nomen premere Anaxagoram (ei inventionis laudem eripere). — L. 16. Πουσίδ. coniecit: ἰσικε δηλοῦντι παλ., Hdf. ἰσικε δηλοῦνται π. — L. 20. Hic et post vulg. ἔκγον. Correxist iam Ruhnk. ad Tim. p. 103. et Hdf. e Gu. — L. 26. Vulg. σελαενοαία. Correxist Hdf. Fortassis tamen rectius fuerit: Σελαενοαίειν.

P. 273. l. 9. Pro τουτὶ e Gu. recepit Hdf. τοῦτο τε — at esse potius debebat: τοῦτο παγγάλεπόν τε — Ad illa εἰσάγω μηχανὴν bene adfertur Arist. Nub. 979. ss. — L. 12. Comma post εἰπεῖν positum Hdf.

post πῦρ ex graeci sermonis norma reposuit. — L. 18. Vulg. *λοιπόνως* in *εὐκρίτως* cum Gu. cod. mutauit Hdf., quod *εὐκρίτως* h. l. non probabiliter, sed conuenientius significat. Antea edd. vet. ζῆται. — L. 26. St. e Corn. coniectura et Fic. versione dedit: *ἐπεὶ μὴ ἔχοι* — et in marg. habet: „*γὰρ, ἐπεὶ ἔχοι* γ' ἂν τ.“ quod e Gu. et edd. vet. restituit Hdf. Valet: nam possit quis de iis dicere. *ἀπωθῆσθαι* est missa facere i. q. *ἀπαλλάττεσθαι αὐτῶν*.

P. 274. l. 1. Coniecerat Hdf. olim τὰ ἐν τ. γ. Nunc vulg. tuetur similibus locis. — L. 3. vid. Hom. Il. XV, 626. etc. — L. 4. ἡ ante ἀντάρθ. e Gu. recepit Hdf. Verba ὄθεν ὁγ — ἀῖρ nec a Fic. expressa et Hdf. quoque suspecta viciniis inclusi. — L. 10. *γεῖνασι*. Od. IX, 118. etc. — L. 11. Hermogenis nomen ante *ἔλαρ* et Socratis ante *τὸ οὖν* — deleri iubet Heusd. non omnino improbaute Hdf. — L. 13. ὄραι ante ὄραι recte addidit Hdf. expressum etiam a Fic., vnde Heusd. maluit: ὄραι μὲν δὴ ὄραι *Αττ.* etc. ὄραι γὰρ εἶσι etc. Et hoc postremo loco ὄραι etiam Corn. coniecit, recte aduersante Hdf. — L. 16. Verba τοὺς καιροὺς πρὸς a Steph. solo sunt ex ingenio aut vers. Serrai data, nam in cod. Gu. edd. vet. desunt et a Fic. ommissa, et illa οἱ καιροὶ α. π. γ. videntur breuiter dicta esse de tempore frugum colligendarum. — L. 20. Vulgo comina post *ἐξετάζον* desunt, post ταῦτα colan ponitur. Mutauit Hdf., τὶ τοῦτο referatur ad οὗτω καὶ ἐντ. τὶ καλοῦσι repetendum. — L. 18. Steph. in marg. „*γὰρ, Πόρρω δὲ γινόμεσθαι*. At in Bas. 2. est: *πόρρω δὲ οἶμαι σ. ἔ.*

P. 275. l. 2. E cod. Gu. dedit Hdf. *φήσεις*. Sed exquisitius est *ἐρήσεις*. — L. 21. Articulum τὸ ante πρ. qui in St. exciderat, ex edd. vet. restituit iam F. — L. 23. Marg. St. *γὰρ, φθορᾶς*. Scil. Cory. ita legi voluit et confirmat Gu. Sed γορῶς tuetur verbum

φέρεσθαι et Heracliti notum dictum. — L. 26. Quib. Gu. τὰ γὰρ ἄρτι, Hdf. coniecit: τὰ γ' ἄρτι — Idem post ἐπικεῖται punctum posuit.

P. 276. l. 5. Propter Schol. coniecit Hdf. περί γε τοῦ ῥεῖν τε καὶ φέρεσθαι. — L. 8. Vulg. τοῖς. — L. 12. H. l. scribendum esse νοέειν recte vidit Buttm., sed vocab. hoc omnino de glossemate suspectum est Hdf. — L. 16. H. e Gu. edidit: διὸ δὴ ἐμβ. δεῖ τὸ — Tum Steph. in marg. „γραβ. ἐκβάλλοντας δὴ τὸ ἐπιστήμην,” eamque lectionem e vet. cod. sumtam in Not. dicit. At e Corn. coniectura est sumtum. Hdf. scribendum coniecit ἐπιστήμην, ut ab ἐπεσθαι primi vocab. pars originem trahat, altera ab ἴσημι. Schl. tamen ob locum inferiorem p. 437. B. Steph., qui et Cornario obversatus est, huius coniecturae assentitur, et fortassis post πιστήμην excidisse putat ἀπὸ τοῦ πιστὴν μένειν. Certe ἐπιστημένην vanum est. — L. 19. Pro λέγη Hdf. manult λέγεται (e Fic. interpr.) quia λέγη non habet, quo referatur. — L. 25. λέγοντε, scribi iussit Valck. ad Theocr. Ad. p. 265. At φασὶ post λέγουσι redundat, ut p. 271, 1. et Charm. §. 27. Hdf. — L. 27. ε. τὴν γὰρ ταχ. — καλοῦσι. Haec verba suspecta sunt Hdf. Σοὺς pro Σόος dictum. v. Valck. h. l. p. 271.

P. 277. l. 2. Vulg. post ἀγαθὸν non interpunctum. — L. 6. Vulg. ἀλλὰ τι αὐτὸ — E Gu. emendavit Hdf. et sequutus est Schl. Etiam Fähsius Syll. Lect. Gr. p. 370. αὐτοῦ coniecit, ignorans hoc occupatum esse. Praeueniente partim cod. Gu. putat Hdf. Platonem scripsisse: ἀλλὰ τι αὐτοῦ τὸ ἀγαθὸν τοῦτο, ὃ δὴ τῷ ἀγαθῷ αὐτῇ ἢ ἐπωνυμία ἐστὶν τοῦ ἀγαθόν. Sed breuitas vulg. lectionis placet. Existimat idem post τῷ ἀγαθῷ excidisse καὶ θεῷ, quia infra voc. ἀγαθόν contineri ἀγαθόν et θεόν Plato voluit. — L. 14. τούτου παντός scil. τοῦ χωρῶντος. —

L. 17. Pro vulg. ὄντος cum H. e Schol. recepi *ἵστος*, sensu etiam iubente. — L. 19. καθάπερ ἰστίῳσι Gu. et Bas. 2. Mox Gu. ἐπεὶ δὴ οὖν — L. 21. Artic. τὸ ante *δίκαιον* addi voluit Hdf., vt l. 7. et aliis locis, nisi *δίκαιον* e gloss. exstiterit. — L. 23. Vulg. ἐλέγομεν. E Gu. correxit Hdf. Nam Socrates dixerat, — L. 26. Structura est: ὅτι τοῦτο τὸ δίκ. ἔστι καὶ τὸ αἷτιον. — L. 27. Post γίγνεται omitti τι s. πάντα monet Hdf. Mox Gu. τοῦτ' ἵστίον αἷτιον. Buttmann. coniecit: ὅτι ταυτὸ ἔστι τὸ δίκαιον καὶ τὸ αἷτιον: δι' — αἷτ. καὶ διακὸν καλεῖν ἔφη κ. τ. λ. vt διακὸν ex δι' ὅ, *δίκαιον* ex διακὸν enatum putetur. Sensus vulg. ita reddit Hdf.: et proprie eam ob causam aliquis dicebat appellandum esse illud *δίκαιον* τὸ αἷτιον s. τὸ δίκαιον recte seorsim prae caeteris tribui nomen τοῦ αἷτιου.

P. 278. l. 5. Post πεπύσθαι e Gu. addidit Hdf. τὸ δίκαιον, sed id facile ex antecedd. intelligitur. Rectius Gu. habet βουλόμενοι με ἀποπιμπάναι (h. e. cupiditati meae satisfacere.) Recte etiam l. 8. artic. το ante *δίκαιον* e Gu. additus. — L. 12. με post ἐρωτῶ e Gu. adiectum. — L. 14. αὐτὸ τὸ πῦρ. Sententia Heracliti et Hippasi. — L. 19. αἰτὸν ὄντα e Gu. delat Hdf. — L. 27. γε post πάνυ e Gu. additum. — L. 28. ἐξαπειθήσοιμι praegnanter pro, ἐξαπειτῶν πέσοιμι.

P. 279. l. 3. Gu. τοῦ αἰὲ ὄντος. At τὸ δίκαιον est τὸ δίκαιον. — L. 5. Gu. ἐν τῷ αἰὲ ὄντι. — L. 7. αὐτὸ τὸ ἔργον rem ipsam. — L. 10. Praeunte parum Gu. scribi posse monet Hdf. ἢ ἀνδρα καὶ τὸ ἀφ' οὗ καὶ ὁ ἀνὴρ. ἐπεὶ ἐπὶ παραλήσειν τινὲ τούτω (haec duo ἀφ' οὗ ἐπ' ἀνὴρ) ἔστι τ. — Sed παραλ. τούτω breuiter dictum pro τινὲ, ὃ παραλήσειν ἔστι τούτω. — L. 13. τι in τοι mutari vult Hdf., deleri malui. — L. 18. μεμλεμεται scil. ipsa verbi θάλλειν fol-

matione, quia a θ ($\theta\epsilon\acute{\iota}\nu$) statim ad $\acute{\alpha}\lambda\lambda\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$ transiit, nempe δ $\acute{\alpha}\nu\omicron\mu\alpha\tau\omicron\theta\epsilon\tau\eta\varsigma$ v. Hdf. — L. 20. $\epsilon\pi\iota\sigma\kappa\omicron\pi\epsilon\iota\varsigma$ scil. tanquam $\epsilon\pi\iota\sigma\iota\omega\tau\eta\varsigma$ vt infra dicitur Hermogenes. — L. 25. Voc. $\epsilon\chi\omicron\acute{\alpha}$ $\acute{\omicron}\eta$ recte censuit Hdf. esse spurium, et abest a Gu. cod. E margine libri antiqui in texta migravit. Abest a Gu. etiam $\pi\iota$ τοῦ $\nu\upsilon$, vnde H. coniecit totum hoc τοῦ χ καὶ τοῦ ι καὶ melius absque, vt existat $\epsilon\chi\tau\acute{\omicron}\eta$. $\gamma\lambda\omicron\sigma\chi\omega\varsigma$ explicat $\sigma\mu\iota\kappa\rho\omicron\lambda\omicron\gamma\omega\varsigma$, *putide*.

P. 280. L. 8. $\pi\lambda\acute{\epsilon}\tau\tau\epsilon\iota\upsilon\tau\omicron$ τὸ στόμα dicantur qui tota molli vtuntur. $\xi\upsilon\tau\epsilon\acute{\iota}\nu\alpha\iota$ mox pro $\xi\upsilon\tau\epsilon\acute{\iota}\nu\alpha\iota$ ponitur. — L. 15. $\tau\iota\varsigma$ post πολλή, quod exciderat, e Gu. additum. — L. 21. Vulg. $\mu\acute{\eta}$ $\mu\epsilon$. Corrigendum versus causa (et II. VI, 265.) iam monuit Steph. et confirmavit Gu. — L. 23. Hic et postea vulg. $\acute{\alpha}\nu\epsilon\acute{\iota}\nu$. Corrigendum esse docuit H. Idem mutavit sequ. $\epsilon\pi\iota\pi\omicron\lambda\upsilon$ in $\epsilon\pi\acute{\alpha}$ $\pi\omicron\lambda\iota$ h. e. *diu*. — L. 25. Pro vulg. $\sigma\eta\mu\alpha\acute{\iota}\nu\epsilon\iota\upsilon$ (quod a $\delta\epsilon$ καὶ pendere potest e Gu. scripsi $\sigma\eta\mu\alpha\acute{\iota}\nu\alpha\iota$, quia $\xi\omicron\gamma$ $\kappa\epsilon\iota\tau\alpha\iota$ sequitur.

P. 281. L. 7. Ad $\delta\eta\lambda\omicron\upsilon\tau$ subiectum est aut ipsum τὸ κακῶς $\acute{\iota}\epsilon\tau\alpha\iota$ aut δ $\acute{\alpha}\nu\omicron\mu\alpha\tau\omicron\theta\epsilon\tau\eta\varsigma$ — L. 12. $\Delta\iota\omicron\iota$ δ ante $\mu\acute{\epsilon}\gamma\iota\sigma\tau\omicron\varsigma$ omittit Gu. — L. 14. Male post $\kappa\omicron\upsilon\tau\omicron\upsilon$ vulg. punctum ponitur. Ita et l. 17. post $\mu\acute{\epsilon}\nu\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$. — L. 19. Non post $\epsilon\acute{\iota}\eta$ sed post $\sigma\eta\mu\alpha\acute{\iota}\nu\epsilon\iota\upsilon$ comma posuit H. — L. 20. Gu. $\acute{\alpha}\pi\eta\gamma$, quod ducit a $\acute{\omicron}\sigma\pi\eta\gamma$ Schol. — L. 21. Steph. marg. „Pro $\acute{\alpha}\delta\iota$ legitur $\delta\epsilon\acute{\iota}$ [in Bas. 2. e Fic. vers.]: sed ita legendum videtur ponenda $\tau\epsilon\lambda\epsilon\iota\alpha$ $\sigma\iota\tau\iota\gamma\mu\acute{\eta}$ post $\sigma\eta\mu\alpha\acute{\iota}\nu\epsilon\iota\upsilon$ et tollenda, quae est post $\epsilon\acute{\iota}\eta$ interpunctio.“ Sed nihili esse illam lectionem docuit H. Etenim ex $\acute{\omicron}\sigma\pi\eta\gamma$ $\epsilon\acute{\iota}\nu\alpha\iota$ $\acute{\alpha}\epsilon\iota\mu\epsilon\tau\tau\eta$. — L. 23. Ad. $\acute{\omicron}\rho\theta\omega\varsigma$ etc. de copula, vnde H. coniecit: δ $\acute{\omicron}\rho\theta\omega\varsigma$. — Mox H. e Gu. dedit $\acute{\alpha}\epsilon\iota\mu\epsilon\tau\tau\eta\gamma$. — L. 26. Pro $\mu\acute{\epsilon}\nu$ e Gu. recepit H. $\mu\acute{\epsilon}$. Dubitavi. Ad seqq. Steph. in Not. monet eisd. praecedd. (Ald. Bas. 1.) omitti part. $\epsilon\acute{\iota}\pi\epsilon\rho$, quae

ipse e vet. exemplari (Bas. 2.) addiderit. Corn. coniecit, *ἐὶ ὁρθῶς ἔχει*, quod et ipsum, auctore non nominato, attulit St.

P. 282. l. 6. Vulg. καὶ ἵσικίς μοι ὁρθ. E Gu. et Bas. 2. emendauit H. probante iam F. In Bas. 1. 2. iam ante verba ἀλλ' εἰ δοκεῖ, non ante τὸ μὲν τοῖνον — ponitur Socratis nomen, ut in Fic. vers. Improbabant F. et H. — L. 13. Artic. τὸ ante ἀεισχόρῳ inseri voluit H. — H. 16. Post μόνον sensus causa addi διαφέρειν iussit Corn. Inde repellit, sine auctoris nomine, Steph. in Not. Buttmann. coniecit οὐδ' in οὐ (ου) mutandum, quod antiquis ponebatur pro ο, hoc sensu: pronuntiantibus illud (λέγουσι in Dat. plur.) harmonia tantum atque longitudine literae o mutatum est (nempe pro καλοῦν dictum καλόν). Sed τοῖς ante λέγουσι inferendum idem monet. Gu. λέγει, vnde H. ostendit duci posse: λέγω — παύχθαι. Emendationem Buttm. sequitur Schl. Mihi locus videtur esse mutilus. — L. 18. Vulg. διαν. τὴς ἵσικος. Mutauit tacite Hd. sed recte. — L. 20. κληθῆναι pro τοῦ κληθ., vsu Plat. — L. 22. δέπου Gu. — L. 24. καλέσαν e Gu. et edd. rett. restituit H. Nescio vnde Steph. habeat καλοῦν, quod propius quidem ad καλὸν accedit. — L. 27. Vulg. τὰ δὲ μ. Emendauit Hdf.

P. 283. l. 6. Steph. marg. γουτ' καὶ φάσκοντες καὶ καλὰ εἶναι, ἡσπ. nescimus vnde, sed perperam. — L. 10. Post ὠφέλιμα additum τε e Gu. Ex eodem l. 12. κἄν pro vulg. ἄν editum. — L. 17. Vulg. post συμπεριφεῖ. (κεκλησθαι non a δηλοῖ pendere potest) deest ἵσικε. Hinc Heusd. censuit Hermogenis nomine deleto, ἵσικε ad superiora referendum et continuandum esse Socratis orationem, rectius Hd. semel excidisse ἵσικε. Nunc ad seqq. recte subint. κεκλησθαι ἵσικε. — L. 22. H. coniecit δὲ τὰ δὲ ἐνθ.

P. 284. l. 5. φ (a Steph. omissum) e Gu. et edd.

restituit H. In marg. St. est: „In praec. edit. legitur ξενικὸν τοῖνομα, ὃ καὶ Ὀμ. π. κέρρ. τῷ ὠφελῆν. Nimirum Coru. expungi ὃ iussit. Idem tamen recte pro ὠφελῆν s. (vt Steph.) ὠφελλαῖν docuit ὠφελῆν esse reponendum, quod et F. restituit. Nimirum ad seiq. ὃ pertinet. Verbum illud ap. Hom. saepius legitur (Il. III, 62. etc.) — L. 7. ποιῆν nimis tenuerit H. Coniicit παιδνν s. πλονα ποιῆν. — L. 14. λέγει et mox πῆγει scil. ὁ ὀνοματοθέτης. — L. 16. ἅπανταχοῦ e Gu. pro vulg. πανταχοῦ recepi. — L. 20. Ἀθηνᾶς e Gu. dedit Hdf. Sed Ἀθηνῶν nomine fort. ex ipso carmine est petatum. De Minervae canticis (νόμῳ) vidd. Wernsdorf. ad Himer. p. 571. Hdf. h. l. στομαυλῆσθαι Schl. explicat: mit dem Munde pfeifen, zwischen den Lippen brummen. — L. 25. Etiam h. l. artic. τὸ ante ζημιῶδες e Gu. addidit H. Idem post ζῆμ. non comma, vt vulg. sed interr. notam posuit ex vsu Plat. — L. 26. Vulg. τῆ-ληθῆ. Mutavit eam Gu. Hdf. Nam articulo hic non est opus.

P. 285. l. 1. Gu. οἶόν τι καὶ. — L. 4. ἡ καλὴ ἐπὶ ἡ καλλωπιζομένη et καὶ ante ταῦν. habet augendū vim: vel, adeo. — L. 11. ἡ ante e vulg. additū auctoritate Gu. deleuit H., et ex eodem l. 12. τοῦ ante δέλω adiecit. — L. 14. Proclum legisse οἱ δὲ ὕστερον ἐμέραν coniicit H. et probat. At in Schol. Mss. Procl. τοὺς ὕστερον Grammatici interpretamentum est, idque ne verum quidem, nam antiquior talis vsus literae e pro η. Itaque οἱ δὲ (nonnulli) et ipsi antiquissimis temporibus fuerunt. — L. 18. s. H. dedit ὠνόμασεν quod ad θιμένου referatur. Excusari tamen pluralis potest. Idem coniicit (e scriptura Gu.) fuisse: ταύτη ὠνόμασεν τὴν ἡμέραν ἡμέραν. — L. 21. Vulg. ἡμέρα sine artic. ἡμερα. Correxuit e Gu. Hdf. — L. 23. Pro δοκεῖ μοι Gu. ἔστι ταῦτα (fort. e l.

15.) — L. 24. Post *ἐκάλουν* vulg. interr. nota. — L. ult. Vulg. *κατὰ ταῦτα*. Emendarunt Buttm. et H.

P. 286. l. 7. *ἁμολογήσαι* scil. τὸ ἀρχαῖον ὄνομα. Nam Fic. *ἁμολογήσαις* legisse videtur. — L. 9. Pro *διὸν* legi *διὸν* vult H., certe illud sic accipi. — L. 10. Pro *αἰε* Bas. 2. *δῆ*, male. — L. 14. Post *φαίνεται* vulg. colon, nulla interpunctio ap. H. Tum *σημαίνον* aut potius cum Buttm. *σημαινόμενον* legi iubet H. Mili *σημαῖνον* e glossem. videtur ortum. Mox Ficium legisse *διὸν πάντα πανταχοῦ* H. suspiciatur. Seqq. ita supplenda: τὸ δὲ ἴσχυον καὶ δοῦν τὸ αὐτὸ ἑτέροις ὀνόμασι ψυχόμενον φαίνεται. — L. 26. Gu. *ἰππωνομάσθαι*, edd. vet. *ἰππωνομασθῆναι*.

P. 287. l. 2. Vulg. *κεκλημένη*. Egm. *ἵσκειν*. Σω. *Ἀχθ*. Emendarunt Heusd. et Hdf. Nam h. l. non interponenda erat Hermogenis persona, ut p. 283, 17. et Socrates pergit continuo sermone vocabula explicare. — L. 4. Nomen *χερὰ* a *χεῖρ* et *ῥοή* derivatur. Videtur illud nomen impositum (*κεκλ. ἵσκει*) diffusioni animae. — L. 27. Pro *ἡμέρου* in quo et H. haeret, nisi *ἡμερος* sit id quod desideratur, s. fructus voluptasque, Schl. legi iubet *ῥοῦ*, non tamen docuit, quomodo *ῥοῦς* et *ῥέδμω* differant. Voc. *ἡμέρου* certe alienum est ab h. l. — L. 24. *ὅθεν πόθι*. *ἔπων*, nempe *α. πον, πόθι*.

P. 288. l. 1. Vulg. *ἔσρος*. Ex Gu. emendavit Hd. Sed locus non videtur integer. Nam dicendum erat, primum *ἔσρος*, dein *ἔρος*, hinc tandem *ἔρως* nomen fuisse. — L. 3. *τὶ ἐνὶ σὺ λέγεις*, aut *τί ἐνὶ αὐτῷ λέγεις* scribi voluit H. Vulg. tamen significare: cur non porro dicis? quid spectemus? — L. 6. Vulg. *τοῦ εἰδέναι*. E Gu. correxit Hd. — L. 8. *τούτω* scil. τῇ τοῦ τόξου βολῇ, mavult H. — L. 9. Vulg. *οἶσαι*. *οἶσαν* (ingressum, ab *οἶω*, *φέρω*) e Gu. et Fic. reposuit H., sed quia in Gu. adscriptum est *ἴσως*, suspica-

tur Platouem scripsisse ἔσιν, ut οἴησις ex ἔσσις et οἶον compositum putetur. — L. 13. Articulum τῇ ante δόξῃ e Gu. addidit H. Sensus: πάντα quae δόξαν illam sequuntur, videntur aliqua τῆς βολῆς esse incitamenta. Etiam ante βουλευέσθαι addi τὸ vult, tum καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. Idem tamen vidit καὶ τὸ βούλεσθαι καὶ βουλευέσθαι iungi posse. — L. 18. Ad τέλος haec Steph. in marg. „In Ald. edit. haec a Socrate, sicut et sequentia, dicuntur; et ita legi posse videtur θεῶν i. e. *potestatem deorum*. Aliis placet scribere σὺν θεῷ.“ In not., sua coniectura repudiata, legi maluit: εἰς τέλος γὰρ ἤδη θείω (curro, propero). Memorat idem nonneminis coniecturam: τέλος γὰρ ἤδη θεῷ (video, sed hoc est *θεῶμαι*). Abresch. dil. Thuc. p. 306. legi iubet θεῷ in imper. a θεῖσθαι, finem respice, impone. Fisch. vulgatam cum Fic. interpretatur: in eo enim iam sum, ut finem disserendi faciam, fauente deo (θεῷ pro σὺν θ.). Recte haec omnia repudiat H., monens orationem esse mutilatam, fortassis ita supplendam: — ἐπάγιν· τέλος γὰρ ἤδη ἐπιθεῖναι βούλεσθαι. Σω. ἀλλ' οὐ ποῦ, πρὶν ἀποκαμῆν. ἀλλὰ τοῦτο μὲν μελήσει τῷ θεῷ. Ἀνάγκην etc. A melioribus libris auxilium est expectandum. Verba Ἀνάγκην etc. certe Socratis sunt. L. 19. Vulg. ὁ, τι. Correx. Hd. ex edd. vet. — L. 23. Comma post ὀνόματι posuit Hd., ne hoc cum γιγνομένῳ iungatur. Nam haec τῷ κ. τ. β. γιν. continent exegesein praecedentium. Planius fuisse τοῦ γιγνομένου. — L. 24. Et h. l. Gu. ἀντ. τυποῦν. — L. 26. Gu. Ald. Bas. 1. τῇ καὶ ἀνάγκην π. Emendauit Steph. praecedente Bas. 2. Idem antea male valuit scribi τῷ περὶ τὴν ἁμαρτίαν (scil. *δεδηλωμένον*). — L. ult. διὰ τοῦ (τινος) ἄγν. coniecit H. sed ὁ etiam interdum indefinite ponitur.

P. 289. l. 2. ἀλλ' ἐρ. e Gu. pro ἀλλὰ i. editum. —

L. 3. τὰ κάλλιστα Gu. — L. 6. Heusd. ob Fisini vers. coniecit: *Μαλεσθαι οὖν καλεῖς τί;* (quid?) contra Platon. vsum; recte vidit post *ἰγώγε* distinguendum esse. γε ante *ζητεῖν* e Gu. additum. — L. 11. Vulg. sine sensu: *λέγει τοῦτο εἶναι, ὀνόμασμα ἐστίν.* Steph. in marg. „For. τοῦτο εἶναι ὀνόμασμα, ἥ δ' ἀλήθεια καὶ ἐκ τοῦ τῆς ἀλης τοῖκε συγ. vt subaud. ὀνόματος.“ Et Fi. quoque *ἐστίν* post *ὀνόμασμα* deleri iussit, sed ita non origo voc. *ὄνομα* a *μαλεσθαι* declaratur. Itaque Heusd. coniecit — *τοῦτο εἶναι ὄν, οὐ μῦσμος ἐστίν.* Malui *μῦσμος* cum Buttman. et H. edere, quia hoc aequè recte a *μῶς* derivari potuit i. q. *μῶς*, et ita propius ad vulg. acceditur. *ὀνομαστικόν* enim noster esse voluit *ὄν μαστικόν*, rem inuestigatam. Corrector cod. Gu. ὁ ante *ὀνόμασμα* addidit. Seqq. ita scribi manult H.: ἥ δ' ἀλ. κατὰ ταυτὲ τοῦ ἀλλοῖς — vocab. *ἀλήθεια* eodem modo, quo caetera conflatum videtur, non ex una voce (*λόγῳ*) sed e pluribus verbis (*ἀλῆς* et *θείας*). Steph. coniecturam iam F. refutavit. — L. 14. Nominatt. *θεία ἀλῆ* ad praeced. *θεία* *πορὸν* referuntur. — L. 19. s. Vulg. *ἀποβαλόν.* Mutandum in *ἀπολαβόν* vidit Heusd. et e Gu. correxit Hdf. Non demendum sed apponendum est iota, ut ὄν sit *λόγ, οὐσία, ἰουσία.*

L. 21. Pro *οὐκ ἴόν* Heusd. coniecit *οὐχὶ ὄν*, quod nonnulli pronunciauerint *οὐκ ἴόν*, Buttmann. coniecit *οὐκ ἴον* plebis Atticae fuisse. — L. 23. *σε* ante *ἔροιτο* omittit Gu. probante Hdf. quia deinde non *ἀποκρινάμεν* legitur. — L. 25. Vulg. (in edd. Bass. et Bip.) verba *τίνα ἄν. ἂ. ἀποκρ. λέγ. ἥ γάρ;* tribuuntur Hermogeni, sequentia omnia Socrati. Rectius disposuit H. Interrumpitur Hermogenis oratio, quod lineola indicavi. In ed. Ald. atque Steph. etiam Fisch. verbis *πάν μὲν οὖν* rursus Hermogenis (cui tamen et antecedentia tribuuntur) nomen praefixum, verbis *Ἐν δὲν*

τοῖς Σωκράτους. Stephano locus mutilus et inter ἀποκρινόμεθα et λέγεις aliquid deesse videbatur. Fisch. interpungi volebat: τίνα ἂν α. ἀποκρινόμεθα; λέγεις; (scil. ἔχειν ὁρθότητα ταῦτα τὰ ὀνόματα ἢ γὰρ; Σω. πάντες μὲν οὖν. Sed haec postrema Hermogenis esse in promptu est. — L. 26. Vulg. ἐν μέντοι οὖν quod recte correxit H. — L. vlt. Vulg. ὁ δὲ E Gu. emendauit H. Ante γάναι idem artic. τὸ ad di vult.

P. 290. l. 3. Vulg. ἀνεύρεται. E Gu. et Fic. mutauit H. — L. 6. Pro διαφέροι H. διαφέρει coniicit leg. quia Gu. διαφέρειν. — L. 8. Articulum ὁ ante ἐγὼν omittunt Gu. et Sch., probante H. — L. 11. Vulg. ἂν ἐρήσεται. In vnum verbum contraxit H. quum part. ἂν hic locus non sit. Idem tamen e scriptura Gu. coniicit: ἀνερευρήσεται. — L. 20. Verbo ἂν οὕτως ἔχη abesse mauult H. aut scribi ἢ ἂν οὕ. ἔχη. — L. 26. Vulg. δοκεῖ. E Gu. correxit H. — L. 27. s. Intelliguntur vocabb. τὸ ἴον καὶ τὸ ῥέον καὶ τὸ δοῦν.

P. 291. l. 10. Non corrigendum esse τῶν ὄντων εἶναι monet Hdf. — L. 12. Hd. mauult ὅν γε τῶν δι δ. — L. 17. δὴ post Ἀλλὰ e Gu. additum. — L. 20. Artic. τῇ e Gu. accessit. — L. 27. Hd. e Gu. edidit εἰ μὲν γὰρ —

P. 292. l. 3. Vulg. καὶ ἔπαον. Steph. in marg. „Lego καὶ εἰ ἔπαον. Ita e Gu. edidit H. — L. 7. Vulg. δηλώματα τοῦ σώματος ἔγ. Steph. in marg. γρου. δηλωμα τοῦτω τῷ σώματι. In Gu. δηλωμα τοῦτου σώματι. Vnde Hdf. efficit id, quod editum est, δηλωμά του τ. σ. Nam si τοῦ σώματος scripsisset Plato, non facile repetiisset hoc vocab. „ἐν αὐτοῦ πο-
suisset. Substantina saepe ita vt verba struuntur. v. Hdf. — L. 11. Hd. e Gu. edidit: ἀφ' αὐ τοῦ ἐκείνου δηλωμα ἦμ. — Sed vulg. valet: nonne cuiusque rei

ea quidem significatio quae his membris efficitur, tum eam rem certo indicabit etc. Antea malim legi: *βουλόμεθα τι δηλοῦν*. — L. 14. *ἄρα* pro *ἄρ* plene e Gu. scripsit Hd. — L. 15. Hd. coniecit: *ὅταν μιμήται*: At *ὁ ἄν μ.* respondet antecedd. *ὁ μιμῶται*. — L. 24. Vulg. *μουσικῇ μιμώμεθα*. Emendavit Hdf. Fluxit e mox seqq. — L. 25. *τῇ* ante *φωνῇ* e Gu. additum. — L. vlt. Vulg. *ὀνομάσειν*. Aut *ὀνομάζειν* aut *ὀνομάσαι* legi iubet H. Præus ob antecedd. dedi. Mox Steph. marg. „For. λέγω δὲ τί τοῦτο; (cum interrog.) At positive etiam illam formulam adhiberi docet Heusd. p. 87. Verum *τι* tum fere non additur. Confirmat tamen Steph. coniecturam Gu. Suspiciatur Hd. *λέγω δὲ τι τοιοῦτο* legendum. *τοῦ* ante *πρῶτον*. e Gu. addidit Hdf.

P. 293. l. 9. Pro *αἰτῶν* Hd. e Gu. dedit *τούτων*. Cum eo *πάντων* post *ἄλλοις* e Bas. 2. et Fic. vers. addidi. — L. 11. Post *δύνατο* et *οὐσαν* distinxit Hdf. — L. 16. *τίνα* ponit, quoniam *τί* praecesserat, quia ad *μουσικῶν* etc. respicit. — L. 21. *σχέσεως*. Idem est quod antea *τὸ δοῦν*. Ad *ἐπιλαμβάνεται* repetendum *ὁ ὀνόμαστικός*. — L. 24. Male vulg. *ἀρκ.* — L. 27. *διατρέσειως* scil. *τούτων*.

P. 294. l. 8. κατὰ τὰ εἶδη legi vult Hd. — L. 10. Steph. (cum seqq.) ediderat: *καὶ τὰ οὐ φωνήεντα μὲν, οὐ μὲντοιγε ἀφθογγα;* ex Corn. coniectura. Idem St. in marg. „In praec. edit. [Ald. et utraque Bas.] *καὶ τὰ αὐ φωνήεντα*, absque negandi partic. Posset autem, et *αὐ* retineri, ita legendo: *καὶ τὰ αὐ φ, μὲν οὐ, οὐ μ. ἄ.* Id. confirmatum cod. Gu., dedit Hd. *Sequentia, sensus causa, ita idem legi iubet: *καὶ ἐπιδὼν ταῦτα διελώμεθα, τὰ ὅτι αὐ πάντα διῶ (διελῶσθαι scil.) καὶ ὀνόματα ἐπιθεῖναι*. Mihi sola verba *τὰ ὅτι* spuria, orta e compendio seq. voc. *ὀνόματα*, videntur. Schl. etiam *ἐπιθεῖ-*

και putat vitiosum esse et f. legendum *πυθίσθαι*, et
ὥςπερ τὰ ὀνόματα, atque totum locum sic vertit: ha-
 ben wir dann dies richtig eingetheilt, dann müssen
 wir wiederum eben so alle Dinge vor uns haben wie
 die Worte, und zusehen, ob es auch hier so etwas gibt
 u. s. f. — L. 15. *τε*. post *αὐτὰ* deleri mavult Hd. et
 post *στοιχείοις* comma poni, vt ei pendeat a seq. *διε-*
θεωσάμενους. — L. 18. Steph. marg. *χρησ. ἐπιφέ-*
ρειν καθ' ἑκάστον τὴν ὁμ. Nempe in Bas. 2. ea vi-
 tiosa lectio est. — L. 19. *ξυγκ. π.* Gu. addit *ἐν*, quod
 certe subaudiendum est. — L. 20. Bas. 2. *ὄστρειον*
 vnde *ὄστρειον* scribi possit, sed *ὄστρειον* forma Plat. est,
 auctore Athen. T. I. p. 362. Schw. — L. 21. *τῶν*
χρωμάτων cod. Gu. et Schol. — L. 24. *δοκέ* c Gu.
 et edd. vet. restituit H. pro Steph. *δοκῇ*. *ἀν* ad *δι-*
σθαι pertinet. — L. 27. Vulg. *σύμβολα*, significatu
 prorsus alieno, *σύμπλλα* c Gu. dedit H. *ἃ δὲ* (pro
 vulg. *ἃ δὲ*) ex ingenio dedit H.

P. 295. l. 1. Vulg. *συντίθενται*. Correxuit Hd. —
 L. 2. idem art. *τῶν* ante *ῥημάτων* c Gu. addidit. —
 L. 8. Quia Gu. habet *οὕτως*, H. mavult *οὕτως δ.* —
 L. 11. *καθ' ὁδόν* est recte, ita vt faciendum est. —
 L. 14. Vulgo verbis *ἐγὼ μ. γ. οὐ* Hermogenis, *Πόλ-*
λοῦ — *ἔγωγε* Socratis *ἔάσωμεν* etc. Hermogenis
 nomen praefigitur. Veram distinctionem, iam in vtra-
 que Bas. et Fic. vers. exhibitam, restituit H. probatam
 etiam a F. — L. 16. *καὶ* (pro vulg. *καὶ ἂν*) Gu. —
 L. 17. Post *ἐπιχειρῶμεν* vulg. colon positum. —
 L. 18. verba *ὥςπ. ὁλ. πρ.* vulg. parentheses signis
 inclusa, quae recte remouit H. Ad *τοῖς θεοῖς* intell.
προείπομεν. — L. 20. Hd. ex vsu Pl. mavult scribi
οὕτω δὲ καὶ νῦν. — L. 21. Pro *τι* Bass. *τοί*, Gu. *τι-*
να, pro *εἴη* Ald. Bass. et cod. Gu. *ἴδει*. Hinc H. olim
 coniecit: *εἰ μὲντοι, ἢ χρη, ἴδει αὐτὰ δ.*, Buttm. *ὅτι*,
εἰ μὲν *ὅτι* *ἄριστα ἴδει αὐτ. δ.* Petrusd. *ἴωμεν* tantum in

ἴδωμεν mutari iussit, sed ἴωμεν (progrediamur, pergamus) tuctur H.

P. 296. l. 4. ἀπαλλαγῶμεν Hdf. ad Protag. p. 625. emendat, quod pro ἀπαλλαγῶμεν recepi. — L. 7. Vulg. ἔχει. ἄρα — τῶν λόγων· ἢ ἐκ. etc. Hd. edidit ἔχει. ἄρα — λόγων, ἢ ἐκ. — τὰ βαρβαρικά; qui tamen mauult: εἰ ἄρα καὶ — Sed Schl. coniecit: ἔχει ἄρα, καὶ — τῶν λόγων εἴη, ἢ ἐκεῖνος — et post βαρβαρικά interr. notam tollit. Idem suasit Hdf. ad Prot. l. 1. Sequutus sum, sed εἴη subaudiri quam addi malui. — L. 9. οἱ ante βάρβαροι, qui articulus hic abesse non potuit, addidi. — L. 17. οὐδὲν pro μηδὲν Gu. — L. 23. ὑβριστικά sunt ad ludibrium ficta.

P. 297. l. 3. e Gu. dedit H. ἀλλὰ εἰ, quum ei vetus fuerit nomen litterae ε. — L. 9. κλένησιν. Steph. in marg. „Pro κλήσιν, quod est in Ald. ed. assertur non solum illa lectio κλένησιν, sed et κλείσιν, item κέσιν pro κλάσιν.“ Nimirum Cornar. coniecit: ἴδεε δὲ κλείσιν καλεῖσθαι ἢ ἴεσιν, probante Hd. cui tamen haec ab aliena manu inuenta videntur. — L. 10. Voc. στάσις videtur auctor ex αἰεσις deriuasse. Locum mutilum et quaedam excidisse putat Schl. — L. 12. Gu. ὅπερ λέγω. — L. 15. ἐν ante αὐτῷ e Gu. additum. — L. 17. καὶ post ἐτι δὲ e Gu. accessit. — L. 18. Vulg. Ἐρύκειν. Emendauit Buttm. et Hd. — L. 19. ῥυμβεῖν pro vulg. ῥέμβειν e Gu. et Timaeo datum. Mox vulg. πάντα ταῦτα etiam auctoritate Gu. mutatum. Ad ἀπεικάζει intell. ὃ τὰ ὀνόματα τιθεμενος. — L. 20. Vulg. ἐὼ γὰρ — inepte. Recepi Heusd. coniecturam ἔγω γ. Hdf. ex ingenio dedit ἐώρει γὰρ — quia p. 298, ou. κατιδὼν est. — L. 27. Aut καὶ post τοῦτῳ deleri aut τοῦτῳ οὕτῳ καὶ π. scribi vult Hd. — L. 25. Gu. ἀπομμεῖσθαι, quod a φάινεται pendeat. — L. 27. τὰ ante γράμματα deest Gu. — L. ult. αὐτοῖς scil. his litteris.

P. 298. l. 1. αἰσμών (das Zischen) conī. Hd., quia αἰσμός a αἰεσθαι non differt, sequente Schl. — L. 8. Vulg. κατιδὼν ὁ ἀπομοιῶν. Sed intell. ὁ τοῦ ὀνόμ. θέμενος. Recte igitur art. ὁ delent cum Gu. Hd. — L. 14. Vulg. τὴ ἐνδορ. E Gu. emendavit Hd. — L. 26. Pro α olim fuit ω, quod Steph. e conj. Corn. emendavit. — L. 18. οὐ pro ο e Gu. dedit Hdf. (Nam ita ὁ μικρόν olim appellabatur.) — L. 20. προσβιβάζειν pro vulg. προσβύζειν dedit Gu. idemque Fic. expressit. — L. 21. Gu. σημειὼν τι. Tum vulg. ὁ νομοθέτης. Sed ὁ ὀνοματοθέτης iam Bass. Heusd. in his omnibus locis ὀνοματοθέτης reponi voluit. — L. 22. Vulg. εἶδη. E Gu. correctum.

P. 299. Vulg. post ἄνωρ colo interpungebatur. — L. 12. Gu. εἰ καὶ καὶ καταθῶ quod plane est ap. Hesiod. Opp. e D. 361. Sed Plato consulto orationi suae accommodasse videtur. — L. 15. δίκαιος δ' εἰ scil. εὐεργετῶν. — L. 18. Post ἔμμογίνους comma posuit Hd.

P. 300. l. 1. Αἰτάλ dicebatur pars illa Iliad. l. IX. unde hi versus desumpti sunt (644. s.) — L. 13. s. τοῦ ἐκείνου — illud illius, qui modo dictus est, poetæ — Locus est H. l. 343. et al. — L. 22. Gu. ὀνοματοθέτας, sed h. l. retinuit etiam Hd. vulg. ob ea quae supra (p. 389. s. Steph.) leguntur et ob sequentia. Heusd. utrumque iungi maluit (p. 79.): τοὺς νομοθέτας καὶ ὀνοματοθέτας. Eum sequitur Schl. et praeiverat Fic. — L. ult. post οἱ δὲ excidere potuisse φανλότεροι monet Hd.

P. 301. l. 5. Vulg. ἄρα. Mox Gu. οἱ μὲν χείρους. οἱ δὲ βελτίους. — L. 10. Vulg. ἐλέγετο ἔμμογίμ τῷδε, ποτ. μ. ὄνομα τούτῳ x. φ. quod defendi poterat, nisi εἰ μὴ τι αὐτῷ sequeretur. Correxīt Hdf. — L. 12. ἄρα post μὴ τι e Gu. adiectum. — L. 16. Hdf. scribendum ostendit ἦν τὸ ὄνομα δηλοῖ. Nam non na-

ura nomen, sed hoc illam declarat. — L. 27. Sensus. utrum tibi videtur, non posse aliquem dicere vana sed fari.

P. 302. l. 4. s. σοι ἀπαρτίσας cod. Gu. — L. 25. μέντοι post ἔστι e Gu. accessit.

P. 303. l. 4. Scriptura loci et personarum distinctio ita e varietate edd. vett. recte in Stephano, consentiente Gu., constituta est. Eodem modo l. 10. s. se habet, ubi ζῶα ponitur pro ζωοποιήματα. — L. 14. Vulg. ὁμῶς. E Gu. correxit Hdf. — L. 16. Vulg. οὐ ἀλλ' — Quod editum, praebuit Gu. — L. 19. γράμμα h. l. est ipsa pictura, imago depicta. Ita et p. 304, 16. ubi perperam Corn. litteras interpretatur.

P. 304. l. 4. Vulg. ἔστιν τοῦτο. — L. 11. ῥήματα u. l. grammatico sensu sunt *verba*. — L. 17. ss. Structura verborum coepta interruptitur illa interrogatione ἢ οὐκ ἔστι; atque dein mutatur. — L. 25. Vulgo post Τὴ δαί interr. nota, post ἀπομιμούμ. l. 27. comma.

P. 305. l. 6. et 8. Et hic vulg. νομοθέτης. Correctum ab Hd. e Gu. Bass. ὀνομαθέτης. — L. 10. H. manuitt: ὁρῶς, ὃ Σώκρ. ὅτι, ἂν ταῦτ. — Schl. aut legi vult: ὅτι οὐκ, ἂν κ. τ. λ. aut ὅτιεν — οὐ γέγραπται ἡμ. τὸ ὄν. quod sensus negationem addi iubet. Reddit enim ita: so kann man nicht sagen, dass wir das Wort zwar geschrieben haben, aber nur nicht richtig; sondern wir haben es ganz und gar nicht geschrieben. — L. 14. Gu. μεταπισθῆμεν. — L. 15. γε ante ὁρθῶς e Gu. addidi. — L. 23. Artic. ἡ ante ὁρθότης, monente etiam H., addidi. — L. 25. εἰκάζει scil. τις, vt ad ἀποδοῦναι intell. τινα. Mox Gu. καὶ οὐκ οἶται δῆ. — L. 26. Pro ταῦδε Gu. τὰ τοιαῦτα.

P. 306. l. 4. ἔστιν post σοι addidit et pro vulg. αὐτῇ posuit αὐτοῖς, auctoritate cod. Gu., Hdf. αὐτοῖς nempe

τοῖς ἐπὶ τοῖς. Duritur, et ne recte quidem αὐτῇ intelli-
gitur τῇ εἰκότι. — L. 10. Quia Gu. et Bas. 2. καὶ
ante ὦν ponunt, Hdf. coniicit, scriptum fuisse: ὁρθ.
καὶ ταύτης ζητεῖν καὶ ὦν γ. δ. ἐλ. — ἀναγκάζειν mox
est, necessarium putare. — L. 17. Aut ἔχουσιν aut ἀ-
πείν τις legi mauult Hd. — L. 26. τε post ὀνομάζε-
σθαι e Gu. accessit.

P. 307. l. 4. Post καλῶς addi μὲν vult Hdf. Sed
omitti interdum solet, δὲ sequente. — L. 6. ὁπλῶμεν
scil. δίκην quod tamen addi mauult Hd. — L. 7. μα-
λιν καὶ ἡμεῖς δὲ — Nonnemo, ap. H. coniicit: καὶ
ἡμεῖς ἐὰν ἐπὶ — Hdf. subintelligit: οὕτω πῶς ante
καὶ ἡμεῖς. — L. 8. Hd. coniicit: αὐτῇ ὁληθεία. —
L. 9. Hd. legi mauult ἢ ζήτει οὐ τιν' ἄλλ. — L. 15.
τάδε post ταῦτα e Gu. insertum. — L. 16. s. Vulg.
κείσθαι καλῶς et mox προσήκοντα αὐτῷ. E Gu.
correxuit Hd. — L. 23. Vulg. φαιμέν. φῶμεν e Gu.
et vsu Plat. repositum. — L. 25. et 27. Accusatiui
με εἰ σε in μοι — σοι ab Hd. e cod. Gu. mutati sunt,
quum ξμοιγέ sequatur. Quamquam p. 308, 7. et 14.
recte ut ἀφῶκει legitur, ubi etiam in Gu. σοι.

P. 308. l. 4. Hdf. coniicit (e lect. cod. Gu.) Plato-
nem scripsisse εἰ μέλλει — τινῶν εἶναι, ἔχεις — αὐτῷ
γίγνεσθαι. — L. 5. ἄλλων e Gu. et edd. vett. resti-
tuit St., qui ἄλλων operarum vitio in St. excidisse
putat. — L. 13. Vulg. ἐπὶ μὲν οὗτον σμ. μ. κ. ἐπὶ δὲ
ὦ μέγα, σμ. Correxuit H. e Gu. et Platonis vsu, qui
ita dixit καλεῖν τε ἐπὶ τινα. Nec de vocalium sed de
nominum permutatione agitur. — L. 18. ἐστὶ post
ἀναγκαῖον e Gu. additum. — L. 20. συνθεῖη Gu. —
L. 22. s. φάρμακα. Steph. legi etiam φαρμόνια ait.
L. 23. s. Post ζωγραφούμενα Cornar. inseri voluit
ὁμοια. Inde auctore non nominato, repetiit hanc
varietatem Steph. At vv. ὁμοια ante etc. ὄντα tantum
traiecta et cum ἐκόντοισι iungenda sunt. L. 26. ὑπὲρ ἔξ
Bass.

P. 309. l. 7. Vulg. ἐπὶ τὸ αὐτό. Correctum e Gu. L. 13. Etiam h. l. e Gu. dedit Hdf. τὸ τε γ καὶ τὸ σ. Sed potest τε ex l. 9. repetitum videri. — L. 14. Male vulg. *ἢ* — Correxīt Hdf. — L. 16. Post ἐγκαίμενον vulgo non distinctum. Repetendum: ὁμοίον ἔστιν ἐκαίμοις. — L. 19. Vulg. ἐξαίρων correxīt Hdf. L. 21. Vulg. πὶ οὖν νῦν, ὥς ἐλέγομεν. Debebat certe esse: νῦν ὥς λέγομεν. Quod editum, Hdf. e Gu. dedit. — L. 26. Vulg. ὅ, τι ἐγὼ ὅταν — Emendavit Hdf.

P. 310. l. 9. Hdf. exspectaverat: ὁμῶς οὐκ ἔν καλῶς — Tum Gu. ἔχοιεν τι λ. — L. 15. Vulg. θέλεις. Hdf. ἐθέλεις reposuit. Gu. ἐθελήσεις. — L. 25. Gu. ἴσως γε κατὰ γε τ. δ. probante Hdf. — L. 26. Vulg. ὁμοίως. Correxīt H. accommodate ad seq. προσήκουσιν. Gu. ὁμοία λέγονται, unde forte ὁμοία assumendum erat. Intell. ad λέγοντο et λέγεται, ὀνόματα.

P. 311. l. 7. Gu. εἴσεται δὲ καὶ — L. 19. Vulg. ὃν νῦν ἐστὶ τ. ὁ. Delevi νῦν cum Gu., e quo Hdf. antea etiam dedit κάκεινα. — L. 20. Vulg. δῆ. Infin. quī ab οἷ pendet, dedit Gu. — L. 22. Vulg. τοῦτον. E Gu. mutavit H. Idem, quod vulg. κατὰ ταῦτα, correxīt. — L. 25. s. Vulg. μικρὸν κίνδυνος. E Gu. correctum. Tum vulg. Διλονότι. Tam H. e Gu. edidit ὁ τιθόμενος. Non assentior ob seqq.

P. 310. 10. Gu. ἐννοεῖς. At λέγων est, tum quum dicebat. Mox vulg. κατ' αὐτά. — E Gu. correctum; alioquin esse etiam potuerat κατὰ ταῦτα. — L. 16. Fic. legisse videtur: σμικρὰ ἀδήλου καὶ ψευδοῦς et ὁμολογεῖ, quod posterius verum putat Hdf., nisi οὐδὲν ἀτοπον repetendum sit. Hinc Schl. post οὐδ. ἀτοπον colon delet, et haec οὐδ. ἄτ. ad sequentia τὰ λοιπὰ etc. trahit, ita ut interposita in parenthesis accipiantur. Verba σμ. κ. ἀδ. ita interpretatur H.: adeo exiguum, ut dellneantis animum facile fallat. διαγράμματα figurae geometricae sunt. — L. 24. Vulg. ἐπισκεψόμεθα. E

Gu. et Fic. emendatum. — L. 25. Verba καὶ ὁριζοῦται in Gu. omissa, spuria mihi videntur, orta e duplici lectione in Schol. memorata. Hinc uncinis inclusi. Pro glossemate habet Hdf. — L. 26. s. etiam verb. ἢ ἐστὶν uncinis inclusi, e varietate scribendi orta, delevit auctoritate Gu. Hdf. Stephanus legi ἄλλο τι ἐστὶν ἢ voluit Fisch. ἄλλο τι ἐστὶν ἢ οὕτω etc. quod pro ἄρα positum sit. — L. 28. Steph. verba καὶ ὅρῳ γε σημ. interpunctionis nota a superioribus scindgi voluit, quod tamen non opus est.

P. 313. l. 1. Post ἀναλαμβάνετε vulg. colon, quod delevit H., deleri etiam Corn iussit. — L. 2. s. Vulg. σημαίνον τι. Steph. in marg. „Lego σημαίνοντι ὅτι — quod cod. Gu. confirmatum recepit Hdf. Sed Corn in aluit: σημαίνον τι, ὅ, τι. — L. 5. ἐμβάλλοντα scribi iussit Corn. (et p. 276, l. 16.) Sed temere retingi eum haec ad superiora voluisse monet Hdf., quod et h. l., partim praesente Gu., scribi mavult: καὶ ἐμβάλλοντας τὸ εἰ ἐπιστήμην. (V. supra). Sequenti non minus vitata (in quibus ἐν τῷ εἰ pro ἐν τῷ ε, e Gu. scripsit Hdf.) ita Corn. interpolavit: ἀλλὰ τὴν ἐμβολὴν ποιήσασθαι ἐντὶ τοῦ η τοῦ ε, (in versione add. πιστήμην) καὶ τὸ πιστοῦν ἰσιῶν παντάπασιν σημαίνει. Hdf. coniicit: ἀλλὰ (imo potius) τὴν ἐμβ. ποιήσ. ἐν τῆς τοῦ εἰ πῆν τοῦ ε (nempe ut pro ἐπιστήμην sit dictum ἐπιστήμην). Etiam Schl. similiter: ἀλλὰ μὴ ἐμβ. π. ἀντὶ τῆς ἐκβολῆς τοῦ ε ἐν τῷ ε (nempe ἐπιστήμην). Mihi brevius ita legi posse videtur: τὴν ἐμβολὴν ποιήσασθαι τοῦ ε Verba ἀντὶ τῆς ἐκβολῆς (hanc enim excidisse) ἐν τῷ ε ex interpretamento adiecta putat. — L. 7. s. Post τὸ βίβλαιον intell. σημαίνει s. σημαίνοντι ἴσκει. — L. 10. πιστοῦν e Gu. pro vulg. πιστὸν recepit. — L. 13. s. Vulg. εἰ κατὰ τὸ ὄνομα τις α. E Gu. correctum ab Hdf. — L. 15. Vulg. ταῦτα Emendavit Buttm. Hoc vult Pl. ἀμαρτίαν (ab ὁμολογίᾳ)

τελὲν ductam) idem valere ac σύνεσιν, itēmq̃ue συμφο-
ρὰν et ἐπιστήμην idem significare, si ab Heracliteo
dogmate originem trahant. — L. 26. Vulg. ἐσήμενι,
quae antiqua ioristi forma in Platoniceis non reperitur.
Correcta e Gu. — L. 27. τί οὖν τοῦτο sc. διαφέρει, ut
recte Hdf. Sequentia idem melius distinguit.

P. 314. l. 4. Verba τὰδε δὲ ἐπισκ. usque ad οὐ μοι
δοκεῖ l. 14. desunt in cod. quo Corn. usus est, ita ut
post ἐάσωμεν statim adderetur ἐπανελέθωμεν etc. Atque
illa etiam a Fic. non expressa esse, Corn. monet. —
L. 6. ἐν ante ταῖς πόλεσι e Gu. adiectum. — L. 8.
Vulg. νομοθέτας et mox νομοθετικῇ, et νομοθέται,
et l. 27. νομοθέτας. E Gu. correctum. — L. 13. γε
post ἀγνοοῦντες e Gu. additum. Quia mox idem Cod.
post Οὐ μοι δοκεῖ accessit ἐκ πόλων δέ, existimat Hdf.
haec Socrati ita tribui posse: ἐκ πόλων δὴ; ἐπανελέθ.
δὲ πάλιν — εἰδότες nempe eorum naturam. — L. 15.
Schl. coniecit: ἀρτι γὰρ καὶ ἐν ταῖς πρόσθεν. — L.
27. 5. Gu. καίτοι καὶ — et de melius absque monet H.

P. 315. l. 6. Vulg. ὁ θύων δαίμων. — E Gu.
correctum. — L. 10. οὐ γὰρ που mavult Hdf. —
L. 11. Hdf. e coniectura edidit οἱτοί δὴ — quod et
Schl. expressit. Potest tamen vulg. sic exponi: οὐτω
(κατὰ τὸ ἀρτι λεχθέν) ὁ δαίμων scil. οὐ πληθεῖ κρινε-
σθαι. — L. 15. Heusd. coniecit: Περὶ ἅπαντα. Sed Hdf.
monuit recte ἄλλα τούτων esse diversa ab his. — L.
17. Vulg. πανῇ ἤ, e Gu. correctum, sensu etiam postu-
lante. — L. 20. ἀδυνατον legi voluit Heusd. adver-
sante argumentationis serie, ut iam vidit Hdf. — L.
27. Vulg. ταῦτα. E Gu. emendatum. Intell. τὰ ὄν-
τα. — L. 23. Vulg. εἰκός γε. E Gu. τε datum. — L.
25. Vulg. καίτων καὶ ἄλλο ὄν, &c. Ex Heusd. conic-
ectura cum Hdf. & Schol. emendavi, cum hoc etiam
σημαίνει pro vulg. σημαίνῃ scripsi. L. ult. δὴ post τὸ
δὲ e Gu. accessit.

P. 316. l. 11. καὶ ante εὐλογεῖν omittit Gu. — l. 19. τε ante ἰσχυροῦς offendit Hdf. et alios. Hic coniecit διαγωγέως ἰσχυροῦς. Nam ὁπως interdum cum iudic. coniungitur. Wyu. ap. Heusd. legit: ἐξαιρέτῃ, εἰ τὸ αὐτὸ ἦν οἷον εἰ διαγωγῇ αὐτὰ διαγωγέως ἰσχυροῦ, ὡς ἰσχυροῦς (ex non Plat. pro iudic. —) sed Hdf. tum inuenerit ἰσχυροῦς τὸ αὐτὸ — et neque ἔννυ desideraret. — l. 20. τε post ἰσχυροῦς ex Gu. insertum. — l. 21. Hdf. coniecit: ἰσχυροῦς καὶ αὐτοῦ. — l. 26. καὶ. τὸ, qui ante manu vulg. deest, adiecit eam Hdf.

P. 317. l. 1. Hdf. inuult: καὶ οὐκ δοκεῖ ταῦτα π. — l. 12. Coniecit Hdf. ὅτι οὐκ ἔστιν αὐτὸ καλὸν εἰς τὸ αἰσθῆναι. — l. 13. Hdf. inuult: κεραιζο τὸ αἰσθῆναι — ὅτι αἰσθῆναι εἰς τὸ αἰσθῆναι.

P. 318. l. 5. τε. p. 317. ἰσχυροῦς ex Gu. additum. — l. 9. s. Heusd. scribit iussit: καὶ τοὺς θεμελίους: καὶ τὰ μέγιστα εἶναι ὡς τοὺς εἰσόδους. — Hdf. autem τοὺς πρὸς τὸ μέγιστον αὐτὸν εἶναι. ὡς τοὺς εἰσόδους αὐτοῦ δε. — Sed hic in Not. ad Pind. p. 151. (ad p. 90. C. ed. Steph.) male locum sollicitum esse pronuntiavit. Namque ad τοὺς μέγιστους αὐτοῦ αὐτοῦ referenda haec sunt. Etiam Schol. αὐτοῦ αὐτοῦ sed mox καὶ αὐτὸν αὐτοῦ consentiente Hdf. legi vult. — l. 10. Vulg. αὐτοῦ γε. E. Gu. correctum. — l. 27. Gu. εἰ καὶ ἀνδρῶν, consuetudo ordinis, sed legitur tamen et similes formulae, in multis εἰ posita. — l. 22. Vulg. ἡ ὡς. — Tum Cratylus in Socratis partes transit, quod cum seqq. non convenit. Recte igitur Hdf. ἡ αὐτοῦ αὐτοῦ cor. Gu. delocut. — l. 23. ἡ ὡς suspectum est Hdf. utpote nec necessarium nec suo loco positum.

P. 320. l. 9. Artic. εἰ ante παρὰ τὴν hic quoque addidi, ut postea additus est. — l. 10. Male vulg. διὰ.

P. 321. l. 1. Vulg. αὐτοῦ αὐτοῦ. καὶ τὸ (aut ut Siebenk. αὐτοῦ) αὐτοῦ αὐτοῦ. Quod ex Eustath. dedit Brunel. in Fragn. Arist. T. III. p. 278. — l.

1. Siebenk. ὁπηνίκα ἄντι. — L. 16. Ἀδ ταύτης in-
 Ill. τῆς παρορμίας.

P. 323. l. 4. λέγεται addit Schol. ap. Siebenk. —

. 9. Ap. Sieb. οὐδὲν ἀντιπαθεῖν ἀποστάντας, et l. 10.
 κατηγορήσαντας. — L. 20. post ἀλλήλους Sieb. addit
 ὃν Λιὸς Κόρινθον unde recepi.

P. 324. l. 6. Sieb. tantum: εἰρ. ὡς Ἀριστ. in T.
 missis seqq. — L. 9. Etiam hic ap. Sieb. additur λέ-
 νεται. — L. 14. Hic quoque ultima verba καὶ Ill. E.

. Sieb. desunt.

P. 325. l. 7. Ante οὐκ ἔστι δέ, in Sieb. Sch. additur
 ἄλλως. — L. 16. ἀντραγόγῃς Sieb., male. — L. 18.

ὑμνασεν Sieb., ἐγὼ μνησεν Ruhnke.

P. 326. l. 24. λαυμαίου ap. Sieb.

